

Giới thiệu Dừng Hết Đòi Đẽ Yêu

Bạn đã từng yêu chưa, vậy có nên Dừng Hết Đòi Đẽ Yêu không? Sau khi đọc xong tác phẩm này các bạn sẽ có câu trả lời cho riêng mình.

Nữ chính trong truyện có cá tính rất khác so với các truyện trước đây, ba mẹ cô rất thương con cái nhưng họ không có thời gian quan tâm nhiều hơn.

Cô kể từ khi gặp anh, phải chăng tình thương đó đã làm cô ấm áp hơn bao giờ hết! Mời các bạn theo dõi truyện để biết thêm về nam chính và có cảm nhận của mình về nhân vật đặc biệt trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Hết Đòi Đẽ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thanh xuân vạn tuế

Lúc mười chín tuổi, Lâm Miêu khinh bỉ nhìn đám bạn học ôm nhau mà khóc đến chảy nước mắt nước mũi.

Kỳ thật quan hệ giữa những bạn này ở trường học cũng không hòa hợp bao nhiêu, cãi nhau, đánh nhau đều là chuyện thường ngày. Vì mặt mũi, vì bạn trai, vì công tác, vì ích lợi thường xuyên tranh giành mặt đó tới mang tai, thậm chí còn đánh nhau. Con gái đánh nhau luôn luôn là truyền thống của trường sư phạm Hoa Đại, đồng thời Lâm Miêu cũng cho rằng đây là một cảnh quan đẹp nhất của Hoa Đại. Một trường học toàn phái nữ thật sự thịnh vượng cũng cần một ít dương khí để điều chỉnh thay đổi cuộc sống vốn đã vô cùng nữ tính này. Bởi vì con gái Hoa Đại thật sự rất nhiều, ở trong mắt Lâm Miêu, đám bạn nam ít ỏi cũng đã tương đối hoàn toàn nữ tính hóa, con gái lại càng dịu dàng nữ tính hơn. Vì thế, phái nam nghiêm nhiên đã trở thành sinh vật hút hàng bán hàng chạy nhất Hoa Đại. Mà điều khiến cho Lâm Miêu cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là vì cái gì mà khi con gái đánh nhau nhất định phải kéo tóc của đối phương xuống thì mới được coi là đúng tiêu chuẩn, cho phép kết thúc trận đấu. Chỉ cần có ai kéo tóc của đối phương xuống, thì trận đấu cơ bản có thể chấm dứt, trong quá trình đánh nhau không cho phép ai xông vào hỗ trợ lại càng không được khuyến can, Lâm Miêu đã từng tận mắt thấy ở trước ký túc xá, một đám nữ sinh đánh nhau cùng với bạn học cùng lớp mà đám con trai ở bên cạnh lại khoanh tay bằng quan, bình tĩnh chờ hai con cọp mẹ chiến đấu sống chết, thậm chí Lâm Miêu phải hoài nghi bạn trai của bọn họ có phải sẽ mua bóng ngó rồi ngồi chờ xem kịch hay không. Ai nói đứng ngoài quan sát cũng không bị vạ lây. Lâm Miêu cũng đã từng đụng phải hai người đánh nhau ở ký túc xá giống như vậy, làm cho cái phích nước nóng duy nhất của cô bị đánh nát. Tuy sau này hai người cùng bỏ tiền đền một cái phích nước nóng mới cho Lâm Miêu, nhưng từ đó về sau vẫn khiến Lâm Miêu sợ hãi trong lòng, chỉ cần đụng phải loại tình huống này, Lâm Miêu sẽ nhanh chóng rời khỏi hiện trường, cô sợ mình sẽ có kết cục giống như cái phích nước nóng kia. Lâm Miêu ở trường học đúng là một người ngoại tộc, cô không thân với ai, cũng không có ghét ai. Cô không xảy ra tranh chấp với những nữ sinh khác, lại càng không cần phải đánh nhau. Lâm Miêu hiền hoà, khéo đưa đẩy, đối với người nào cũng đối xử như nhau, cười tủm tỉm Lâm Miêu cho rằng Lâm em gái đau khổ nhất là vì cô ấy quá thông minh, sai lầm lớn nhất của cô ấy chính là chưa bao giờ nghĩ đến việc muốn che dấu sự thông minh của mình. Bảo tỷ tỷ kỳ thật cũng không được nhiều người yêu mến, ưu điểm của cô ta là cô ta vô cùng lười biếng, vô cùng già mồm, cho nên cô ấy bỏ lỡ cơ hội yêu Cổ Bảo Ngọc. Tập Nhân quá nỏ tính (ý nói quá hiền, như là nỏ dịch vậy đấy), Tinh Văn quá cương liệt, Bình nhi thì khác, không nhiều không ít, vừa vặn.

Lâm Miêu đã từng nói với Lâm Hâm, chỉ cần đọc thông hiểu kỹ Hồng Lâu Mộng, thì cơ bản có thể vượt qua được mối quan hệ với bất cứ ai.

Lâm Miêu và Lâm Hâm là chị em sinh đôi, mẹ cũng không thể nói rõ ràng rốt cuộc ai hơn lớn hơn ai, bởi vì mẹ sanh mổ. Những người bạn học chung lớp tiếng Anh thịnh vượng cũng mở miệng nhờ vả Lâm Miêu, thực ra tốt nhất là họ không nên mở miệng, bởi vì Lâm Miêu sẽ tìm ra năm loại lý do khiến cho họ không thể không thu hồi lời nhờ vả của mình. Đương nhiên, Lâm Miêu cũng rất ít khi làm phiền đến người khác. Lâm Miêu ở trường học không đảm nhiệm chức vụ gì, nhưng cô lại là một đảng viên. Về phần cô có thể vào cái đảng gì? Chi bộ đảng cũng không biết. Lâm Miêu nghe cha dạy, bảo cô ở trường học nếu như có thể nhập đảng thì tranh thủ nhập đảng. Lâm Miêu nghe theo lời nói của cha ... , tiện thể đang ở trên mạng download một phần thư xin gia nhập vào đảng. Lâm Miêu không nghĩ tới, mình lại là đảng viên dự bị duy nhất được thông qua, cũng thuận lợi chuyển lên vị trí chính thức sau một năm. Lâm Miêu đã từng có lịch sử bị một người tên Sừ Thành là bạn học cùng quê nhiệt tình theo đuổi, bọn họ ủng đi học trên xe lửa nên mới quen biết nhau. Thái độ Lâm Miêu đối với Sừ Thành là không khiến bạn khó xử, nhưng tuyệt đối không cho bạn cơ hội. Dần dần, hai người trở thành bạn tốt, đồng hương tốt. Lâm Miêu thấy rất rõ ràng, tình yêu trong đại học có vẻ thuần túy, không nhiều tạp chất lắm. Nhưng loại tình yêu thoát nhìn có vẻ thập phần tốt đẹp này không thể nghi ngờ lại là uống rượu độc giải khát. Tốt nghiệp cũng có nghĩa là chia tay, đối với tương lai cùng đời sống tình cảm bản thân không có lợi chút nào, loại mua bán lỗ vốn này, Lâm Miêu cô không thích làm đâu. Lâm Miêu đã từng làm giáo viên dạy kèm ở nhà cho Phùng Kiềm, một thằng nhóc mười sáu tuổi. Đứa bé này cha mẹ đều ở nước ngoài, từ nhỏ đã theo ông, bà nội sinh sống ở trong biệt thự lớn cha mẹ mua. Yêu cầu của người nhà đối với Phùng Kiềm không cao, chỉ cần cậu ta học giỏi tiếng Anh, tương lai xuất ngoại học đại học là được rồi, lúc này không cần phải cố sức. Phùng Kiềm lại không thích tiếng Anh, thành tích khoa học tự nhiên của cậu bé cùng thành tích tiếng Anh hiện tại đều đứng thứ nhất. Khoa học tự nhiên thứ nhất từ trên xuống, tiếng Anh lại là đứng thứ nhất từ dưới đếm lên, cậu ta cũng đã từng đi thi Olympic vật lý cả nước được hạng nhất. Trước Lâm Miêu, cậu nhóc này đã thành công làm mười lăm vị giáo viên dạy kèm phải tức giận bỏ đi. Những điều này là do lái xe nhà Phùng Kiềm nói cho Lâm Miêu. Quả nhiên là người làm trong người nhà giàu còn quý hơn tiểu thư nhà nghèo nhiều. Lâm Miêu nhìn thấy được viễn cảnh miễn phải đi tàu xe mệt nhọc, coi thường chuyện trước đây đã có mười lăm người bị đuổi đi, cô dứt khoát tiếp nhận công việc này. Lâm Miêu có thể nhận được công việc này là nhờ giáo sư dạy chuyên ngành của Lâm Miêu đề cử cô với Phùng gia. Ông nội, bà nội của Phùng Kiềm đến trường học xem xét Lâm Miêu, sau đó dùng số tiền lương hai ngàn nhân dân tệ mỗi tháng thuê Lâm Miêu mỗi cuối tuần dạy Phùng Kiềm học bổ túc tiếng Anh 6 tiếng đồng hồ. Thời gian quyết định là chủ nhật, cơm trưa ăn ở Phùng gia. Buổi sáng 8 giờ lái xe tới trường học đón Lâm Miêu, buổi tối 8 giờ sẽ đưa Lâm Miêu trở về. Lâm Miêu đang trong quá trình đầu tư, so đúng khi với Phùng Kiềm, ích lợi lấy được tương đối lớn. Ít nhất Phùng Kiềm đến khi xuất ngoại cũng không có thay cô giáo sư dạy kèm. Lâm Miêu lần lộn ở Phùng gia trọn một năm rưỡi. Ở đây một năm rưỡi, hành động của Phùng Kiềm đã làm cho Lâm Miêu hoàn toàn tuyệt vọng đối với nghề nghiệp dạy học này. Phùng Kiềm như con bướm thiêu thân, mà yêu quái thì liên tiếp xuất hiện. “Này, người đẹp, cô có bạn trai

chưa?” “Không liên quan đến cậu.” Phùng Kiềm kẻ sát vào mặt Lâm Miếu, xem xét tường tận: “Không thể nào, người đẹp, cô rõ ràng vẫn là xử nữ?” “Trong nháy mắt mặt Lâm Miếu đỏ hồng, dùng sức đánh sách lên mặt Phùng Kiềm. Quả sinh nhật 16 tuổi của Phùng Kiềm chính là một chiếc QQ. Hẳn là chiếc xe hơi duy nhất của học sinh cấp 3 trong bán kính vài trăm dặm gần đây, mặc dù xe của cậu ta chỉ là QQ mà thôi. Không biết khi nào thì đưa đón Lâm Miếu lại trở thành nhiệm vụ của Phùng Kiềm. Cậu ta cũng không gọi Lâm Miếu là cô giáo, dựa theo cách nói chuyện của cậu ta thì thế này: “Cô chỉ lớn hơn tôi hai tuổi, em bắt tôi gọi em là cô giáo sao?” “Khi Lâm Miếu ở Đại Tứ nghỉ đông thì Phùng Kiềm đi Mỹ. Trước khi đi, cậu ta ôm chặt lấy Lâm Miếu. Đây là lần đầu tiên Lâm Miếu bị người khác phải không phải là người nhà ôm, cô cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lần đầu tiên cô cảm thấy nam nữ khác biệt, hormone nam tính của Phùng Kiềm dường như nồng hơn, trực tiếp đâm vào trong lòng Lâm Miếu. . . . . Hương vị nam tính nồng đậm trên thân Phùng Kiềm làm cho Lâm Miếu mê muội một trận. . . . .

“Miếu miếu, cô phải chờ tôi, chờ tôi trưởng thành trở về cưới cô.”

Lời nói của Phùng Kiềm làm cho Lâm Miếu lập tức cười một tràng. Lâm Miếu cười khẽ một tiếng: “Tốt, cậu phải nhớ kỹ lời cậu đã nói hôm nay.” Phùng Kiềm đương nhiên hiểu rõ Lâm Miếu là đang giễu cợt cậu ta. Cậu ta ủ rũ nói: “Tôi nói thật mà!” Lâm Miếu bày ra bộ dạng vô tội: “Đúng vậy a, tôi đâu có nói cậu nói dối đâu!” Phùng Kiềm ép Lâm Miếu chẳng những để lại điện thoại nhà, còn để lại số điện thoại ba của Lâm Miếu u, hơn nữa Phùng Kiềm còn cẩn thận xác nhận qua, bảo Lâm Miếu viết giấy cam đoan, trở lại Thành phố Bắc Trữ nếu đổi số điện thoại trước tiên phải thông báo cho cậu ta. Phùng Kiềm đi Mỹ quốc, Lâm Miếu không cảm thấy thương tâm, nhưng cảm giác có chút phiền muộn, dù sao ở chung lâu như vậy rồi, chung đụng với nhau cũng không tệ lắm, quan trọng nhất là Phùng gia đối xử với Lâm Miếu rất tốt. Nhưng rất nhanh Lâm Miếu liền bình thường trở lại, thiên hạ không có tiệc nào không tàn. Ngăn dặm còn dài, ai có thể ở với ai cả đời? Cô cam đoan sự tưởng nhớ của Phùng Kiềm dành cho cô sẽ không vượt qua 6 tháng. Lâm Miếu còn cảm thấy tiêu chuẩn này định ra tương đối cao.

Trong ký túc xá của Lâm Miếu chính xác là không có máy tính. Đương nhiên không phải vì gia đình của cô không có điều kiện. Lâm Trí, cha của Lâm Miếu vào lúc Lâm Miếu học cấp ba cũng đã là Chủ tịch tập đoàn sắt thép Thành phố Bắc Trữ. Đương nhiên Lâm Trí vốn là bí thư thị ủy ở Thành phố Bắc Trữ vốn có quan hệ mật thiết với Bí thư Tỉnh ủy Giang Nam. Lâm Miếu, Lâm Hâm mới vừa lên đại học, trong nhà liền cho bọn họ mỗi người 5 ngàn tệ để cho hai người tới trường học mà mua máy vi tính. Lâm Hâm đi học đại học, đến Bắc Kinh lập tức mua máy vi tính, mà Lâm Miếu lại cảm thấy máy vi tính này cô cũng được mà không có cũng không sao. Dù sao trường học khắp nơi đều có thể tìm thấy máy vi tính có internet, không bằng mình cầm khoản tiền lớn này khoản đãi bản thân cho thoải mái. Khoản tiền lớn này của Lâm Miếu bị Lâm Hâm biết, nhanh chóng thay đổi vị trí, rơi vào tay Lâm Hâm. Đây là một lần toàn thắng trong cuộc đấu tranh trường kỳ giữa hai người. Tuy năm đó lúc nghỉ đông Lâm Hâm ôm đồm tất cả việc nhà cho Lâm Miếu, nhưng anh ta cảm thấy làm kiếp bảo mẫu không đến một tháng có thể lấy được 5 ngàn tệ thù lao chính là khẳng định

lớn nhất cho năng lực làm việc của anh ta. Hơn nữa vào lễ mừng năm mới, còn lừa Lâm Miếu giúp anh ta mua không dưới 2 ngàn tệ quần áo. Trở lại trường học lần đầu bọn họ ngồi cùng xe lửa. Lâm Miếu ủ rũ còn Lâm Hâm đắc ý tinh thần phấn chấn, hình thành hai hình ảnh đối lập rõ ràng. Mẹ Hoàng Đình nhìn bộ dạng của hai đứa con, hỏi Lâm Hâm: “Lâm Hâm, con lại lừa gạt của Lâm Miếu bao nhiêu tiền?”

Lâm Hâm nhảy dựng lên: “Con không có, lần này con trở về, không lấy của Lâm Miếu một phân tiền!” Lâm Miếu yếu ớt nói: “Đúng vậy a, cậu là không lấy tiền của tôi.” “Chính là quần áo của anh đều do em mua! Đều lấy từ tiền tiêu vặt tháng này của em! Bạn bè anh tụ tập cũng là em ra tiền!” Những lời cuối cùng này Lâm Miếu gần như rống ra tiếng. Hai vợ chồng Lâm Trí cười thầm không thôi. Từ nhỏ đến lớn, cả ngày Lâm Miếu bị Lâm Hâm lừa gạt, hơn nữa Lâm Hâm chưa từng lần nào không thành công. Tiền mừng tuổi của Lâm Miếu chỉ còn lại không tới 2 ngàn, mà tiền mừng tuổi của Lâm Hâm một phần cũng không nhích, đều ở trong áo của anh ta. Lâm Miếu vui sướng tiếp nhận chuyện rời trường học với một thái độ vô cùng phấn chấn. Hành lý của cô đã sớm đóng gói xong, chỉ đợi đến lúc cầm vé xe về nhà. Hiện tại trong đầu Lâm Miếu đều là tôi rất cực có thể bắt đầu kiếm tiền rồi, không cần chia tay ra lấy thẻ, tối thiểu nhất có thể giảm tần suất đưa tay lấy thẻ xuống. Lâm Miếu chưa từng nghĩ tới sẽ công tác ở nơi khác ngoại trừ thành phố Bắc Trữ, lúc cô thực tập tại trường Hán Trung, đã được hiệu trưởng coi trọng, hi vọng sau khi tốt nghiệp Lâm Miếu có thể tới đó công tác, nhưng Lâm Miếu không hề nghĩ ngợi liên tục tuyệt, thầy giáo và bạn học đều cảm thấy đáng tiếc cho Lâm Miếu, cơ hội công tác tốt như vậy không phải thường xuyên có.

Phải biết rằng, trường trung học của thành phố Hán Xương là trường cấp ba nổi danh nhất cả nước, ngoại trừ lý do bọn họ đứng đầu cả nước, còn đãi ngộ với thầy cô giáp tốt vô cùng. Lâm Miếu mặc dù sinh sống ở Hán Xương 4 năm, nhưng cô chưa từng có một tí cảm giác tốt đẹp đối với thành phố này. Cô cảm thấy cái thành phố này chính là thị trấn lớn nhất cả nước. Lâm Miếu là người phương nam, cô không thể chịu đựng được khí trời lạnh thì lạnh đến nóng băng, nóng thì nóng đến sôi người của Hán Xương.

Quan trọng nhất là, Lâm Miếu căn bản không thích làm cô giáo, lúc trước vào cái trường học này là vì điểm của Lâm Miếu vừa vặn đủ vào. Cô biết công tác tương lai của mình hoàn toàn không có vấn đề gì, còn hơn xa vào cái trường sư phạm trọng điểm này, mặc dù tên tuổi cũng khá là nổi tiếng. Mà quê cô, thành phố Bắc Trữ lại không giống, cũng là thành thị trực thuộc tỉnh như Hán Xương, nhưng đẹp hơn Hán Xương không biết bao nhiêu lần. Non xanh nước biếc vờn quanh sông Trữ. Mà nhà Lâm Miếu lại sát bên bờ sông, đối diện với lòng sông đảo. Mỗi khi đến tối, đứng trên ban công, có thể chứng kiến mặt trời đỏ hồng càng lúc càng lớn, sáng hơn, cũng gần trong gang tấc, giống như khẽ vươn tay, là có thể chộp mặt trời vào trong tay, cảm thụ nhiệt độ của nó. Trời chiều nghiêng nghiêng chiếu vào trên mặt sông, sóng xanh nhộn nhạo. Chim bay thành đàn trở về đảo dưới lòng sông, rất xa, còn có thể nghe thấy tiếng kêu của bọn chúng. Nếu như là mùa hè, mặt sông lúc này càng đẹp đến chấn động lòng người, tiếng thét chói

tai vui sướng của bọn nhỏ truyền đi cực kỳ xa. Chỗ nước cạn người ngồi đây, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được niềm vui bình thường này. Hành lý của Lâm Miếu ngoại trừ sách cũng chỉ có sách. Mẹ đã sớm dặn dò Lâm Miếu, những chăn bông cũ kia cái gì cũng không được mang về, không thể tặng cho người ta thì trực tiếp vứt bỏ. Lâm Miếu liền bán sạch chăn bông cũ này, quần áo cũ, đồ dùng cũ, người thu đồ cũ ngai ngạo cười cười với cô, tự nhiên dùng 50 tệ mua những thứ vật này. Đương nhiên những vật này còn thập phần sạch và gọn gàng. Cầm 50 tệ Lâm Miếu vui sướng rời khỏi trường học, có thể xem việc này là hoạt động kinh tế đầu tiên mà cô dành thắng lợi toàn diện. Lâm Miếu chỉ đeo trên lưng một cái túi đi ra cửa trường, cô quay đầu lại nhìn cuộc sống bốn năm của cô ở trường học, tuổi trẻ của cô đều vượt qua ở trong này. Tuy ở nơi này cô chưa có tình yêu, nhưng cô cũng không cảm thấy tiếc nuối. Cảm tạ thanh xuân.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 2: Tôi có xe mới

Lâm Miếu nằm ở trên giường của mình, cảm thấy mỹ mãn. Ổ vàng ổ bạc còn không bằng ổ chó của mình, huống hồ còn không phải ổ chó. Nhà Lâm Miếu ở bên bờ sông Trữ, khu biệt thự đối diện sông, khu biệt thự gần với trung tâm thành phố Bắc Trữ. Cha cô, Lâm Trí là chủ tịch xí nghiệp nhà nước, mẹ Hoàng Đình là người của cục trưởng cục lao động. Công tác của bọn họ đều bề bộn nhiều việc, từ nhỏ đã do bà nội cùng bà ngoại thay phiên nhau chăm sóc an hem bọn họ. Hiện tại, bọn họ trưởng thành, bà nội cùng bà ngoại cũng già rồi, về quê sinh sống. Hiện tại hỗ trợ chính trong nhà là dì Vạn, mang theo đứa nhỏ 12 tuổi đi giúp việc. Lâm Hàm còn đang ở trường học, anh ta được xưng là người rảnh rỗi nhất, anh ta ở DH năm 3 đã được cử đi học thạc sĩ hiệu ứng vật lý nhiệt độ, hiện tại cùng thầy hướng dẫn ở tại phòng thí nghiệm ở Nam Xương. Cũng bởi vì có một người anh thần đồng, lúc này Lâm Miếu mới có thể tốt nghiệp đại học khi chưa tới 20 tuổi. Nhàm chán Lâm Miếu không biết có thể đi đâu, bạn học lui tới không nhiều lắm, bạn tốt đều đi làm, không rảnh đi cùng ‘người phú quý rảnh rỗi’ này. Nhưng mà bây giờ Lâm Miếu hận không thể ngủ ở trên xe mới của mình. Xe Lâm Hàm đưa, khi cô về đến nhà, xe cũng đã làm xong giấy phép. Lâm Miếu biết rõ Lâm Hàm ‘có tiền’, nhưng không biết anh ta ‘có tiền’ như vậy. Mặc dù chỉ là một xe BB, nhưng một đêm kia Lâm Miếu vẫn kích động đến không ngủ được. Lâm Miếu lái xe lao đảo đến xí nghiệp của ba. Ở cửa ra vào, rõ ràng không bị các bảo an chuyên nghiệp ngăn lại, điều này làm cho Lâm Miếu rất là kinh ngạc. Nhưng lại lập tức nghĩ thông suốt, nhất định là thằng nhãi Lâm Hàm này đã tới nơi này khoe khoang qua. Đến văn phòng của ba, có một tiểu thư trẻ tuổi ngồi ở bên ngoài, điều này làm cho Lâm Miếu không khỏi nhủ hai mắt lại. Ba ba làm sao có thể dùng thư kí đẹp dễ như vậy? Trang điểm kỹ càng lúc nào cũng có thể đi câu kẻ ngốc, đôi mị nhân không an phận nhìn chăm chăm vào Lâm Miếu, đôi vú cực đại thì đang đẩy cái bàn, Lâm Miếu âm thầm bật cười, không nghĩ tới ba ba lại thường thức kém như thế này. Kha Mẫn thấy một cô bé tuổi còn trẻ ngênh ngang đi vào, tuổi trẻ phơi phới, ngũ quan xinh xắn, rõ ràng đáng người trẻ trung chưa hề bị khai phá qua, quan trọng nhất là, cô bé này có phần bình tĩnh làm cho lòng cô không khỏi khó chịu. “Tiểu thư, cô tìm ai? Trong này không phải chỗ tùy tiện đi vào. Mau đi ra, bằng không tôi gọi bảo vệ.” Kha Mẫn hoàn toàn không có ý tốt nói. Lâm Miếu cười ngọt ngào: “Tôi tìm chủ tịch các người, tôi là của ông ấy. . . . . Của ông ấy” Lâm Miếu chớp chớp mắt to linh động sau đó ghen lời. Nhìn thấy Kha Mẫn mở to hai mắt, há to mồm, bộ dạng ngu ngốc, Lâm Miếu cực sướng. Không đợi Kha Mẫn mở miệng, một người đi đến sau lưng Lâm Miếu, vỗ đầu của cô một cái: “Miếu Miếu, lại nói bậy. Bác mách cha con đó nha.” Miếu Miếu tranh thủ thời gian quay đầu lại, nhìn rõ người tới, lập tức nhảy lên cao hừng: “Chú Ké!” Ké Lương ôm cô vào lòng một cái, quay một vòng tròn, lòng không muốn buông Lâm Miếu, ý cười dâng đầy trên mặt, xoa xoa tóc Lâm Miếu: “Chú biết hôm nay con sẽ qua đây, nghe ba con nói Lâm Hàm mua cho con một chiếc xe, con hận không thể ngủ ở trong xe. Rất rõ ràng, nơi này đủ xa.” Nhìn người đàn ông tuấn tú an nhàn, thần sắc trấn tĩnh này, Lâm Miếu lè lưỡi, làm nũng đóng đưa cánh tay Ké Lương: “Chú Ké à, trưa này mời con ăn cơm, theo giúp con luyện xe một chút nha.” Ké Lương thoắt cái mũi nhỏ ngao nghể ưỡn lên của Lâm Miếu: “Được, được. Yêu cầu của Miếu Miếu chú nhất định thỏa mãn.” Một tiếng cười khó chịu vang lên làm cho lúc này Lâm Miếu mới chú ý tới người đàn ông phía sau Ké Lương, Lâm Miếu liếc mắt qua, bộ dạng anh tuấn, khuôn mặt tuấn tú như đao khắc, đáng người cao ngất. Lâm Miếu nghĩ, người này đúng là phù hợp với hình tượng thanh niên tài tuấn nha. Ngắm lại, Lâm Miếu bật cười, thích thú nhìn thêm một cái. Không nghĩ tới, người người đàn ông kia cũng quan sát mình, Lâm Miếu đỏ mặt. . . . . Đã bị thấy rồi. . . . . Rất nhiều năm về sau, Giang Tu Nhân nhớ tới gương mặt ửng hồng của Lâm Miếu, vẫn tâm động không thôi như cũ. . . . . Dần dần, trở thành một nốt đỏ trong lòng Giang Tu Nhân. . . . . Kha Mẫn vẫn một mực há to mồm, bởi vì Ké phở tổng luôn luôn nghiêm túc, nói năng thận trọng, bộ dạng này cô chưa từng thấy qua, tin rằng rất nhiều người đều chưa thấy qua, cô bị dọa ngã. Lâm Miếu nhìn ánh mắt Ké Lương không biết như thế nào lên đầu nhói, Giang Tu Nhân, chán của anh ta nhanh hơn đầu óc của anh ta, anh ta đi đến trước mặt Lâm Miếu, tách Lâm Miếu cùng Ké Lương ra, cúi đầu, nhìn Lâm Miếu; miệng của anh ta nhanh hơn đầu óc của anh ta: “Em là Miếu Miếu à? Anh là Giang Tu Nhân.” Lâm Miếu mỉm cười gật gật đầu, nhìn Ké Lương. Ké Lương cười nói: “Anh đẹp trai này chú cũng không biết con nên gọi anh ta là gì? Vai về lộn xộn, gọi anh ta là chú thì anh ta chịu thiệt, gọi anh ta là anh thì chú chịu thiệt.” Lâm Miếu còn chưa nói lời nào, Kha Mẫn đã vọt tới trước mặt Giang Tu Nhân, chen vào giữa Lâm Miếu, chán ghét nói: “Giang công tử, ngài đã tới. Lâm đồng ở bên trong chờ ngài.” Lâm Miếu nhìn không được, ‘xi’ bật cười. Không ngoài ý muốn, người được gọi là Giang công tử đã nhún cạp lông mày xinh đẹp lại. Không biết vì cái gì, một tiếng gọi Giang công tử này khiến Lâm Miếu nhớ tới việc Giang Biệt Hạc tu luyện ‘Quy Hoa Bảo Điện’. Liên tưởng nhẹ nhàng này khiến Lâm Miếu nhìn Giang Tu Nhân, tuồng tượng bộ dạng anh ta uốn éo như con gái, rét run một trận. Giang Tu Nhân nhìn thấy nụ cười Lâm Miếu không mang theo ý tốt, một góc trong lòng cứ như vậy sụp xuống. . . . . Ké Lương chú ý tới biểu lộ Giang Tu Nhân cười nói: “Chúng ta đi vào đi, Kha thư ký, dâng trà cho khách.” Lâm Miếu nhìn thấy ba đang xem báo chí, lại rét run một trận, chủ tịch rảnh rỗi. Cô vọt tới sau lưng ba, ôm ba: “Cha, con tới.” Lâm Trí thả báo trong tay ra, nhìn bộ dạng xinh đẹp, đáng yêu của con gái, già bộ tức giận nói: “Kỹ thuật của con, con còn dám xuất hiện ở đây, để cho mẹ con biết, xem có trừng trị con không?” “Chà!” Lâm Miếu làm nũng Giang Tu Nhân nhìn thấy cô linh động như vậy, đã quên hết thấy mọi việc xung quanh mình. Hơn nhiều năm về sau, Giang Tu Nhân còn đang suy nghĩ, tình yêu đúng là thứ kỳ lạ như vậy. Ké Lương chứng kiến bộ dạng của Giang Tu Nhân, trong lòng ‘hồi hộp’ một chút, anh ta thu lại nụ cười, nói với Lâm Trí: “Lâm đồng, Giang đại gia hợp đồng tới.” Trong lòng anh ta buông tha cho bất cứ khả năng gì giữa Lâm Miếu và Giang Tu Nhân. Giang Tu Nhân nhìn Ké Lương, giống như cười mà không phải cười, không nói không rằng. Ké Lương nhìn Giang Tu Nhân cũng rất buồn bực, tại sao hôm nay Giang lão nhị lại đích thân tới. . . . . Lâm Miếu thấy bọn họ cần bàn chuyện công, tự động buông ba ba ra, ngồi vào máy vi tính. Không nghĩ tới, trên máy vi tính của ba ba lại thuộc loại tối tân nhất, Lâm Miếu khinh bỉ. . . . . Lâm Miếu ở trên mạng trò chuyện cùng Lâm Hàm vô cùng cao hứng, Giang Tu Nhân nhìn bóng lưng Lâm Miếu, tựa như con mồi của anh ta, không, đã là con mồi của Giang Tu Nhân anh ta. Cho tới bây giờ, Giang Tu Nhân anh ta còn chưa có chiếm được lần đầu tiên của con gái. Anh ta tuồng tượng bộ dạng Lâm Miếu nở rộ ở dưới thân mình, rất rõ ràng, theo kinh nghiệm với đàn bà của anh ta mà nói, Lâm Miếu khẳng định là thuần khiết. Giang Tu Nhân cơ hồ có khả năng dùng ánh mắt phán đoán chính xác trình độ hiểu biết của một cô gái về đàn ông. Lâm Miếu không thể nghi ngờ là trang giấy trắng, hôn môi cũng chưa từng có. Anh ta thu tinh thần của mình lại, tập trung vào công việc. Đối với Giang Tu Nhân mà nói, không có một ai, không có một người đàn bà nào có thể xếp trước sự nghiệp, ít nhất, là cho tới bây giờ còn không có. Anh ta vừa nhìn liền biết tâm tư của Ké Lương đối với cô bé này không đơn giản, anh ta liếc nhìn Ké Lương, đây có phải là lý do mà Ké Lương không kết hôn? Ké Lương năm nay 36 tuổi, không có bạn gái cố định, nhưng mà cũng không phóng túng, chỉ thỉnh thoảng giải quyết vấn đề kia. . . . . Lâm Trí nhìn hợp đồng, gật gật đầu: “A Nhân, tôi ký hợp đồng này, nhưng cậu không cần phải ra mặt, cậu kêu người của công ty đến.” Giang Tu Nhân gật gật đầu: “Cám ơn chủ Lâm, lát nữa tôi gọi người của công ty tới.” Lâm Trí ký rồi giao cho Ké Lương: “Ké Lương trực tiếp đến đó tiến hành.” “Dạ, Lâm đồng.” Ké Lương tiếp nhận hợp đồng. Lâm Trí nói với con gái: “Cô nương, giữa trưa muốn ăn gì?” Lâm Miếu nhảy dựng lên: “Con không, con muốn cùng chú Ké đi ra ngoài ăn.” Tất cả mọi người đều nở nụ cười, Lâm Trí vẫy vẫy tay: “Lái xe cẩn thận một chút.” Trong lòng Ké Lương có chút mừng thầm, Lâm Trí cũng không có giới thiệu Miếu Miếu với Giang Tu Nhân. Tâm cơ của Lâm Trí, Ké Lương luôn luôn bội phục, đây là một trong những nguyên nhân anh ta nguyện ý đi theo Lâm Trí. Giang Tu Nhân không thèm để ý rồi đi. Trước khi anh ta rời đi, nhìn Lâm Miếu một cái, đáng tiếc Lâm Miếu không nhìn lại anh ta, ánh mắt Lâm Miếu luôn dính trên mặt Ké Lương. Ké Lương ngồi ở trong xe Lâm Miếu, anh ta nói với Lâm Miếu: “Miếu Miếu, xe này mặc dù là BB, nhưng con cũng không cần phải so tốc độ với xe

chạy bằng điện nha!” Mặt Lâm Miếu đen thui, một loạt quạ đen bay qua, không nói gì. Thật vất vả mới đến quán ăn, lúc xuống xe Kế Lương còn nói: “Miếu Miếu, chú thống kê một chút, đoạn đường này, chúng tôi bị 100 chiếc xe chạy bằng điện vượt qua.” Lâm Miếu xống lại, véo đánh Kế Lương một hồi. Kế Lương ngồi đối diện với Lâm Miếu không ngừng nói chuyện cùng cô, anh ta nhìn Lâm Miếu, trong lòng ám áp Lâm Miếu đối đãi với mọi người đều là lễ phép mà xa cách, chỉ có lúc đối với người nhà, mới thể hiện bản tính, riu ra riu rít nói không ngừng. Anh ta thầm nghĩ anh ta biết rõ Miếu Miếu ý lại anh ta vì nghĩ anh ta là ‘ chú ’. Bắt đầu từ 10 năm trước anh cứu Miếu Miếu 9 tuổi trong hồ bơi, anh ta đã biết, lòng của anh ta đã rơi vào tay gã ác ôn anh ta không cách nào đối mặt với hôn nhân (ôi, yêu người ta sớm thế). Anh ta sờ sờ đầu Miếu Miếu : ” Miếu Miếu của chúng ta rốt cục đã trưởng thành.” Lâm Miếu rết run một hồi: “Chú Kế thúc, con đã 20 rồi, không phải 9 tuổi.” Kế Lương cười dịu dàng. Cách đó không xa Giang Tu Nhân cứ như vậy mà nhìn hai người, anh ta rít thuốc, ngửa đầu lên cao phun một vòng khói, bất kể đồng nghiệp nữ hay là phụ nữ ngồi ở bên cạnh anh ta đều nhìn cảnh này, người đàn ông anh tuấn mặc đồng phục cảnh sát may hai miếng tứ giác biểu hiện cho Tinh hoa cảnh sát này quá mức tà mị. Một thân đồng phục cảnh sát làm cho Giang Tu Nhân thoát nhìn càng thêm có mị lực, đồng phục cảnh sát phẳng phiu cùng ánh mắt tà mị của anh ta làm cho anh ta trở thành tiêu điểm của mọi người, dù sao còn trẻ như vậy mà cấp bậc cảnh sát đã không hề tệ. Anh ta theo Lâm Trí trở lại trong đội, biết buổi trưa hôm nay có nhiệm vụ tại quán ăn Bắc Trữ, anh ta lập tức theo chính tay tiếp nhận nhiệm vụ này từ chỗ tỉnh ủy. Tỉnh ủy ngạc nhiên, không hiểu sao phó cục trưởng kiểm soát an ninh hôm nay lại tích cực như vậy, tỉnh ủy đi ra ngoài phòng, nhìn nhìn mặt trời trong không trung, vẫn bình thường mà, mặt trời hôm nay cũng không mọc từ đằng Tây nha. Giang Tu Nhân chỉ đoán, không nghĩ tới mình đã đoán đúng, quả thật gặp Kế Lương đưa Lâm Miếu đến nơi này ăn cơm. Không có người ngoài, Kế Lương không chút che dấu tình cảm yêu thương của mình đối với Lâm Miếu, điều này làm cho Giang Tu Nhân rất không vui. Nhưng anh ta biết, bây giờ không thể hành động thiếu suy nghĩ. Thân phận Lâm Miếu cũng làm cho Giang Tu Nhân có vài phần cố kỵ, Lâm Trí đã từng là thư ký của ba ba chính là tình trường vào thời điểm đó, khiến cho Lâm Trí được làm chủ tịch tập đoàn Bắc cương. Lâm Trí rất được ba khen ngợi, sự thật chứng minh, con mắt của ba đúng. Anh ta gọi một cú điện thoại, chỉ chốc lát, một người đàn ông cao lớn tiến đến, Giang Tu Nhân dùng mắt ra hiệu cho anh ta, Đới Quyền đi đến bên cạnh ngồi xuống. Giang Tu Nhân chỉ qua: “Nhìn thấy cô bé kia chứ? Đang ngồi cùng một chỗ với Kế Lương, từ giờ trở đi, cậu chú ý cẩn thận cô ấy cho tôi.” Đới Quyền gật gật đầu. Giang Tu Nhân nhìn Đới Quyền nói: “Đừng để chết, xảy ra vấn đề tôi sẽ tìm cậu.” Tâm trạng Đới Quyền khẽ động, nhìn Lâm Miếu: “Giang đại, đã hiểu.” Lâm Miếu tươi cười cùng Kế Lương rời quán ăn, hai người cười cười nói nói, Đới Quyền liếc Giang Tu Nhân một cái, Giang Tu Nhân rõ ràng lại ghen tuông làm cho anh ta thậm chí buồn cười một hồi. Lâm Miếu vẫn y như vậy, chỉ chạy nhanh hơn xe hơi chạy bằng điện một chút đưa Kế Lương trở về văn phòng. Lâm Miếu đang thay váy muốn chuẩn bị ra khỏi nhà vừa vặn đúng lúc bị mẹ bắt: “Lâm Miếu, đã trễ thế như vậy, con muốn đi đâu? Còn mặc váy ngắn như thế con muốn làm gì?” Ba ba đang tập trung vào tờ báo ngừng đầu, nhìn cô: “Con gái lớn, em đừng quần. Đừng lái xe nhà, ba sợ con buổi tối uống rượu.” Lâm Miếu nhảy dựng lên: “Ba ba, không có xe con làm sao ra ngoài? Không cho con lái xe con tình nguyện ở nhà vọc mấy vi tính.” Hai vợ chồng Lâm Trí bật cười một hồi, Hoàng Đình cười nói: “Con đã là khuê nữ 20 rồi, còn như đứa con nít, tương lai làm sao lập gia đình hả?” Lâm Trí thoải mái cười to: “Cha nghe chú Kế nói, tốc độ lái xe của con chỉ bằng xe chạy bằng điện.” Lâm Miếu dậm chân một cái: “Cha, không được nói cho Lâm Hâm.” Hoàng Đình lại cười nói: “Mẹ thấy như vậy là được rồi, chỉ cần không bị mặt trời phơi nắng, là được.” Lâm Trí há to mồm nhìn vợ. Lâm Miếu mãi đến khi ra cửa mới nói: “Mẹ mẹ, nếu như quá muộn con liền đến nhà Thành Thành ngủ.” “ Rầm ”, Lâm Miếu nhanh chóng đóng cửa. Hai vợ chồng Lâm Trí đồng thời cười khẽ, tiểu hồ ly giao hoát. Lâm Miếu đến cửa quán Bar, âm nhạc diết tai nhức óc làm cho cô sôi trào lên. Cô thật vất vả mới đến bên cạnh một cái bàn, gặp cô, Thành Thành hét lên: “Miếu Miếu, cậu rốt cuộc đã tới.” Miếu Miếu ôm lấy Thành Thành: “Thành Thành, cậu chừng nào thì lấy tôi? !” Thành Thành ôm lấy Lâm Miếu: “Thân ái, ai nói tôi không cưới cậu? Cậu đã là người của tôi.” Tất cả mọi người nở nụ cười, vui vẻ chào hỏi. Quán Bar nhìn Miếu Miếu, bầu môi nở nụ cười, lại xoay mặt nhìn Lư Minh bạn trai mình đang nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào Lâm Miếu, cô đối mặt với Lư Minh: “A Minh, em thực phục anh. Có thể cho em mặt mũi một chút hay không, đừng làm cho em đây khó xử.” Lư Minh thu hồi ánh mắt của mình, tia laser lập loè che dấu gương mặt đỏ ửng của anh ta rất tốt, anh ta ôm chặt lấy bạn gái: “Nói bậy bạ gì đó? Anh thấy Miếu Miếu thì vui, đã lâu như vậy không gặp.” Lâm Miếu nhìn thấy trên bàn có một cái bình xuất hiện, biết rõ bọn họ đang làm gì. Cô nhủ thầm, kiên định: “Thứ này tôi nhất định sẽ không chạm vào.” Thành Thành ôm Lâm Miếu: “Được rồi, biết cậu mà, tôi gọi rượu cho cậu.” Lâm Miếu nhìn Thành Thành, biết lúc này không thể nói gì. Cô gắt gao ôm Thành Thành: “Thành Thành. . . .” Thành Thành: “Yên tâm đi, Miếu Miếu. Tôi không sao.” Lâm Miếu uống rượu của mình, khiến cho mọi người rất vui vẻ, Giang Tu Nhân cầm lấy điện thoại: “Cô ấy ở đâu?” “Tại quán bar Sôi trào, Mã Tử A Lượng cùng đám người kia cũng ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Quán Bar Sôi trào

Giang Tu Nhân nghe thế, lập tức đứng lên, chạy ra ngoài: “Cô ấy cũng chơi thuốc? !” “Chắc là không từ lúc cô ấy đến chỉ kêu rượu.” Đới Quyền cười nói: “Giang đại, ngài làm sao vậy, cô ấy không giống với ý của ngài sao? Ngài yên tâm, không có người nào có thể mang cô ấy đi.” Giang Tu Nhân mắng to: “Cái rắm mẹ cậu!” Cúp điện thoại, trực tiếp từ trong đội đi ra. Ở nơi nào đó Đới Quyền bị nể. Anh ta quan sát phía bên trong, rồi nhìn đến cái váy ngắn ngắn của Lâm Miếu; thân thể trẻ trung càng không ngừng hứng khởi theo âm nhạc, eo nhỏ, chân dài nhắn nhui, da thịt trắng nõn; đôi chân nhỏ trắng nõn khiến màu son trên móng tay móng chân càng thêm rực rỡ, trên mặt cũng không trang điểm, uống rượu vào làm cho khuôn mặt nhỏ tinh xảo ửng đỏ cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt to ngập nước ở dưới đèn tia laser lúc sáng lúc tối, cặp môi đỏ mọng vênh lên kiểu diễm giống như bất cứ lúc nào cũng gọi mời người ta hôn môi. Đới Quyền thở dài trong lòng, mặc kệ, ánh mắt của Giang đại đối với phụ nữ lúc nào cũng chuẩn xác như vậy, anh ta có thể nhanh chóng tìm được con mồi cực phẩm. Giang Tu Nhân suy nghĩ, lại lái xe vào trong đội. Anh ta bảo mọi người thay đồng phục cảnh sát: “Tất cả thay đổi y phục, đi quán Bar sôi trào.” (ngang ngược thấy ón) Thủ hạ của Giang Tu Nhân đều mở to hai mắt nhìn anh ta, người nào cũng biết cái quán Bar Sôi trào có quan hệ với Giang Tu Nhân, bọn họ không biết hôm nay công tử này bị cái gì mà lãnh đạo sai lầm hết cả, giữa trưa đứng bóng chẳng những đi làm, mà buổi tối còn muốn đi kiểm tra cái quán Bar Sôi trào này. Lúc mọi người ở trên xe, đều không hện mà cùng nhìn trắng sáng trên bầu trời một chút xem có gì bất thường không. . . . . Đới Quyền nhìn thấy Giang Tu Nhân mặc đồng phục cảnh sát còn mang người tới, anh ta đau đầu, anh ta biết rõ lần này Giang Tu Nhân đến rõ ràng là vì cô gái này, chính là ngài không cần phải đập bẻ chỗ làm ăn của mình nha? Khi âm nhạc ngừng, Lâm Miếu còn đang quơ, cô uống quá nhiều, cô với Thành Thành uống rất nhiều. Đột nhiên ngọn đèn sáng lên Lâm Miếu cảm thấy quá chói mắt, cô lấy tay ngăn ánh sáng, khi cô kịp phản ứng, thì Giang Tu Nhân đã đứng ở trước mặt cô. Lâm Miếu cảm thấy người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát này hơi quen mặt, không biết gặp qua ở đâu. Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miếu uống nhiều, rồi nhìn đến trên bàn, anh ta nổi trận lôi đình nắm tay Lâm Miếu, kéo cô đi đến phòng thuê riêng, cũng lớn tiếng nói: “Mấy bàn này mọi người kiểm tra đi!” Không riêng gì khách, mấy cảnh sát đều bị động tác lần này của Giang Tu Nhân làm

cho đứng yên tại đó, bộ dạng này của Giang đại công tử, làm cho người ta không thể không liên tưởng đến việc anh ta tới bắt vợ nhỏ bỏ trốn không nghe lời, mà không phải là đến chấp hành công vụ. Lúc này có người muốn lên lút vút bỏ một thứ gì đó, những cảnh sát kia mới kịp thời phản ứng: “Tất cả không được nhúc nhích, tất cả mọi người ôm đầu ngồi xổm xuống!” Lâm Miếu không biết tại sao mình lại bị một cảnh sát bắt lấy, Lâm Miếu không có dũng khí phát sinh xung đột với cảnh sát này ở trước mắt mọi người. Giang Tu Nhân đẩy cửa phòng thuê riêng ra, lập tức hôn, do uống rượu nên đôi môi nhỏ của Lâm Miếu vênh lên, khi anh ta nhìn qua trong tích tắc liền dụ hoặc anh ta. (hôn rồi) Lâm Miếu sững sốt một chút sau lập tức bắt đầu giãy dụa, chính là Giang Tu Nhân căn bản không để việc Lâm Miếu giãy dụa vào mắt, anh ta một tay giữ cổ định hai cánh tay Lâm Miếu đặt ở sau lưng cô, không cho cô nhúc nhích, hai cái chân gắt gao đè nặng chân Lâm Miếu, đầu lưỡi liềm mạng vói vào trong miệng Lâm Miếu muốn bắt đầu lưỡi của Lâm Miếu. Lâm Miếu ở bên trong giãy dụa, của quý của Giang Tu Nhân không ngừng trướng lên cực đại thúc vấp Lâm Miếu. Lâm Miếu dường như không hiểu hay là không biết cái gì đang xảy ra, cô càng liều mạng giãy dụa. Giang Tu Nhân khàn giọng: “Miếu Miếu, đừng động. Tôi sẽ nhịn không được mà muốn em ngay trong này.” Lâm Miếu nhìn rõ ràng cảnh sát phi lễ mìn cò thể kêu tên của mình, lúc cô nhìn cảnh sát này, vô thức ngừng giãy dụa. “Là anh?!” Lâm Miếu tức giận nói: “Giang Biệt Hạc!” Giang Tu Nhân nhăn lông mày xinh đẹp lại, cái gì Giang Biệt Hạc, lộn xộn. Thì ra là hôm nay ban ngày ở chỗ ba ba đã gặp qua người đàn ông này, không nghĩ tới anh ta là cảnh sát, cô lập tức liều mạng giãy dụa: “Mau buông, anh biến thái, tôi muốn nói cho ba tôi biết! Đầu heo! Cầm thú!” Lâm Miếu càng không ngừng chửi bậy. Giang Tu Nhân chưa từng trải qua khảo nghiệm như vậy, anh ta ôm chặt Lâm Miếu, không cho cô nhúc nhích: “Miếu Miếu, đừng nhúc nhích nữa được không? Tôi nhịn không được.” Lời còn chưa nói hết, Giang Tu Nhân lại hôn lên cặp môi đỏ mọng mềm mại của Lâm Miếu, một tay đi vào trong váy ngắn của Lâm Miếu, đẩy cao áo ngực của Lâm Miếu lên, dùng sức nắm lấy khỏa non mềm của Lâm Miếu, lôi kéo quả anh đào nhỏ màu trắng nhạt. . . . . hết thấy những thứ trên người Miếu Miếu đều làm cho Giang Tu Nhân say mê. . . . . Bộ ngực của Lâm Miếu đẹp như trong sự tưởng tượng của anh ta, anh ta dùng lực xoa nắn, không quan tâm. . . . . Giang Tu Nhân có hương vị nam tính nồng đậm cùng khuôn mặt anh tuấn, còn có dáng người cao ngất đều đánh thẳng vào cảm quan của Lâm Miếu, gần 20 năm trong đời Lâm Miếu chưa trải qua việc này. Cô không biết làm sao, chỉ biết liều mạng giãy dụa. Chính như vậy, lại làm cho Giang Tu Nhân càng thêm kích động, anh ta lên lút coi bỏ khóa kéo của mình, phóng xuất cực đại ra, anh ta nắm một tay Lâm Miếu đặt ở trên cực đại dùng sức đưa đẩy, không để ý chút nào đến Lâm Miếu đang giãy dụa cùng nghẹn ngào khóc, rốt cục phóng thích trên tay Lâm Miếu. . . . . Lâm Miếu mờ mịt nhìn xem người đàn ông xinh đẹp tà ác đang thờ hôn hên này, nhận thức vẫn chưa tới 12 tiếng đồng hồ, anh ta vẫn không có buông tay Lâm Miếu ra, Lâm Miếu còn bị cưỡng bức nắm cái cực đại của người đàn ông này, trên tay đều là tinh dịch của anh ta, anh ta không giấu đi cái cực đại lộ ra bên ngoài đồng phục cảnh sát, vô cùng buồn cười và xấu xí. “Miếu Miếu, thực xin lỗi. Hù đến em.” Lâm Miếu ngừng khóc, cất giọng khàn khàn: “Tôi nghĩ nên đi rửa tay.” Giang Tu Nhân muốn ôm Lâm Miếu lên, Lâm Miếu giãy dụa: “Tôi tự mình đi.” “Đừng nhúc nhích, em bây giờ đi không nổi.” Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miếu còn đang giãy dụa, trợn mắt, thích thú buông cô ra, chân Lâm Miếu mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi dưới đất. Giang Tu Nhân ôm lấy cô, đi đến một bức họa ở trước mặt, rồi mở cửa ra, Lâm Miếu giờ mới hiểu được đây là cửa ngầm, cô sợ hãi giãy dụa, mang theo tiếng khóc nức nở: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” “Miếu Miếu, em ngoan chút, hôm nay cái gì tôi cũng không làm. Trên người của em đều là của tôi, đi rửa.” Lâm Miếu nghe được Giang Tu Nhân nói như vậy, mặt đỏ còn hơn ớt khi, cũng nghe thấy được hương vị mập mờ, mùi nam tính trên người Giang Tu Nhân, cùng dương cương (cái này chắc ai cũng biết đó là gì, hihi) đều không ngừng kích thích cảm quan Lâm Miếu, đối mặt với với Giang Tu Nhân người đàn ông cực phẩm này làm cho Lâm Miếu tuổi trẻ vô song không biết làm sao, đặc biệt đồng phục cảnh sát của Giang Tu Nhân cũng không thể che dấu cơ thể lực lưỡng làm cho Lâm Miếu vốn lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với người khác phải tràn ngập hiếu kỳ. Giang Tu Nhân nhịn không được, lại hôn hôn Lâm Miếu: “Miếu Miếu, tôi nghĩ em thẹn thùng.” Lâm Miếu căn bản không chú ý tới gian phòng xa hoa này, đầu óc của cô cực kỳ loạn, vang lên tiếng ‘ong ong ong’. Giang Tu Nhân buông Lâm Miếu ra, để cô ngồi ở trên ghế phòng tắm: “Miếu miếu, em rửa cho sạch. Tôi đi xử lý chuyện bên ngoài.” Giang Tu Nhân sửa sang quần áo của mình, thoáng nhìn qua ánh mắt trống rỗng của Lâm Miếu, vuốt đầu Lâm Miếu: “Đừng sợ, Miếu Miếu, gột rửa trước đã.” Anh ta đóng cửa lại, rời khỏi phòng thuê. Mạc Phi chờ ở bên ngoài phòng thuê, nhìn thấy Giang Tu Nhân đi ra, thở dài một hơi: “Giang đại, cái bàn có một cô gái không ngừng chửi bậy, vừa rồi còn hỏi cô bé kia. Tôi đã nhốt mình cô ta trong một gian phòng thuê, cho Tiểu Hứa xem.” Giang Tu Nhân gật gù đầu: “Chơi thuốc thì cho Tiểu Hứa mang về trong đội, ngày mai xử lý.” “Vâng” Giang Tu Nhân nhìn thấy một người vừa giống nam vừa giống nữ còn đang chửi bậy, nhìn thấy anh ta, càng thêm phân nộ: “Khốn, anh đem Miếu Miếu đi đâu vậy?!” Mạc Phi lại cho Thành Thành hai cái tát, Giang Tu Nhân khoát khoát tay. Giang Tu Nhân ngồi xuống, lấy thuốc, đốt lên rồi rít một hơi, phun trên mặt Thành Thành, cười tà nói: “Biết không? Đây là chuyện của tôi. Cô nên mừng là bọn ngu ngốc các cô không để cho Miếu Miếu hít thứ đó.” Thành Thành nghe Giang Tu Nhân nói. . . , trấn tĩnh lại: “Anh và Miếu Miếu quan hệ với nhau như thế nào?” “Người tình!” Miếu Miếu ngấm mình ở trong nước, cô muốn khóc, chính là khóc không được. Bọn họ hẳn là không biết phản ứng như thế nào, cô thiếp đi. Đột nhiên, cô nhớ tới cái gì, cô từ trong nước nhảy ra, điện thoại di động của cô ném ở trên xe, cô chẳng quan tâm nhiều, mặc áo tắm vào, xông vào trong phòng tắm điện thoại. Cảm tạ Thượng Đế, trong phòng có điện thoại. Cô run rẩy bấm điện thoại của Thành Thành. Điện thoại của Thành Thành vang lên, Giang Tu Nhân vẫn cười tà: “Miếu Miếu?” Thành Thành không lên tiếng. Thành Thành lấy điện thoại đưa cho Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân xem xét, chính là điện thoại trong phòng. Anh ta đứng dậy tiếp: “Miếu Miếu, tắm xong chưa?” Lâm Miếu nghe được giọng nói của người đàn ông này, sợ tới mức rút điện thoại. Cô nhặt lên: “Thành Thành? Anh làm gì cô ấy?!” “Chính là Lâm Miếu nhìn như là uy hiếp Giang Tu Nhân nhưng trong mắt anh ta như vậy lại rất đáng yêu, anh ta cười híp mắt nói: “Miếu Miếu, vì sao bạn bè của em nhiều như vậy mà em cũng không hỏi, lại đi hỏi người đàn ông bà này?” (bó tủy ông này luôn) Giọng nói Thành Thành cùng Miếu Miếu đồng thời truyền đến: “Đồ khốn!” Khuôn mặt cô run rẩy một hồi. Giang Tu Nhân dịu dàng nói: “Miếu Miếu, tôi cam đoan nếu như em lại bảo tôi là đồ khốn, đêm nay tôi liền đem em, em sẽ không gặp may mắn như vừa rồi.” Thành Thành nhìn thấy người đàn ông này tà ác, xinh đẹp và anh tuấn này. Cô đã từng gặp qua Giang Tu Nhân, cũng biết thân phận của anh ta, biết chắc nơi này thật ra là của anh ta. Hiện tại cô hiểu rồi, người đàn ông này hoàn toàn vì Miếu Miếu. Thành Thành hiểu được, giờ phút này nên bảo trì im lặng không nói chính là giúp Miếu Miếu rất nhiều. Thành Thành cúi đầu xuống, không hề lên tiếng nữa. Giang Tu Nhân nhìn Thành Thành: “Cô rất thông minh.” Lâm Miếu ở đầu điện thoại này nghe được, cô cũng hiểu được, giờ phút này cô cùng Thành Thành đều bị túm trong tay người đàn ông biến thái này. Người ở dưới mái hiên, làm sao có thể không cúi đầu. “Anh có thể để cho tôi đi ra ngoài, chúng ta nói chuyện.” Lâm Miếu mạnh mẽ kìm nén, làm cho giọng nói của mình tận lực bình thản. Giang Tu Nhân tiếp tục cười tà: “Mạc Phi, coi bỏ còng tay cho cô ta, nhưng đừng để cho cô ta rời đi, cô ta còn phải ca hát cùng vị tiểu thư xinh đẹp này a.” “Chẳng lẽ đầu bên kia điện thoại còn có Thành Thành, Lâm Miếu: “. . . . .” Trở lại gian phòng Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miếu chỉ mặc áo tắm đang ngồi liệt trên nệm, trong tay còn đang nắm điện thoại. Thấy Giang Tu Nhân, Lâm Miếu đi về phía người đàn ông biến thái này kích động tát, cuống họng cô tỉnh lặng, trong lòng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của người đàn ông này, tức thì mở miệng: “Anh muốn như thế nào mới có thể buông tha Thành Thành?” Giang Tu Nhân cười nói: “Miếu Miếu, đừng nói cho tôi em là Lala.” Lâm Miếu không nghĩ tới người đàn ông biến thái này còn biết từ ngữ mới lạ như thế, cô liếc mắt nhìn nhìn Giang Tu Nhân. “Như thế nào? Cái tên nam không ran, nữ không ra nữ đó đối với em quan trọng như vậy sao? Tôi nghĩ, cô ta hẳn là có tiền án, bằng không em cũng sẽ không lo lắng như thế, càng sẽ không cúi đầu. Không biết chừng bây giờ trong lòng em đang ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của tôi.” Giang Tu Nhân ôm lấy Lâm Miếu, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình. Lâm Miếu lập tức từ trên đùi của anh ta nhảy xuống, thối lui cách xa anh ta nhất một đoạn trên sofa, trước mắt bảo trì khoảng cách an toàn là tốt nhất, cô vô ý thức kéo áo tắm bó sát vào người. Giang Tu Nhân cứ cười tà nhìn Lâm Miếu như vậy, khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp quá mức tràn đầy vui vẻ, lại phối hợp thêm một thân đồng phục cảnh sát của anh ta, làm cho anh ta thoát nhìn càng có mị lực thần bí. “Lại đây, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể làm cho cô ấy bị bắt giam.” Nước mắt Lâm Miếu chảy xuống, cô cũng không lau: “Thành Thành với tôi là bạn bè tốt nhất, cô ấy rất đáng thương, anh có thể buông tha cô ấy không, tôi cam đoan chuyện hôm nay không có người thứ hai biết.” Giang Tu Nhân cười nhạt: “Miếu Miếu, em mới có 20 tuổi đúng không?” Lâm Miếu gật đầu. “Miếu

Miêu, hiện nay tôi đã 29 tuổi. Ở trước mặt tôi, em có thể thu hồi trò khôn vặt của em. Lại đây, đừng để tôi nói lần thứ hai, tôi nói hôm nay không đụng em thì cũng không đụng em, nhưng nếu như em không nghe lời thì tôi không thể cam đoan.” Lâm Miêu nhìn người đàn ông vô si này nói không ra lời. Giang Tu Nhân thở dài một hơi, anh ta đi qua, ôm Lâm Miêu vào trong ngực, tự giễu nói: “Không nghĩ tới Giang Tu Nhân tôi cũng có một ngày nhân nhượng phụ nữ.” Lâm Miêu không chú ý lời của anh ta, cô chỉ biết hiện tại mình rất nguy hiểm, trên người của cô hoàn toàn trống rỗng, cô không thể chọc giận thú tính của người đàn ông biến thái này. Cô cố gắng làm cho mình tỉnh táo, trái tim cũng không ngừng nhảy ‘rầm rầm rầm’.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Khúc kinh Thông U

Nhưng Lâm Miêu chưa phục hồi thì trong mắt Giang Tu Nhân, cô căn bản chỉ là đứa trẻ, anh ta nhìn Lâm Miêu cần đôi môi hồng mềm mại, nhìn không được lại hôn lên: “Miêu miêu, đừng cần nó, nó là của anh. . . . .” Giang Tu Nhân không có trở ngại xoa đùi Lâm Miêu, thì thảo nhỏ nhẹ: “Miêu Miêu, em thật đẹp. . . . . Em là của anh, em chỉ có thể là của anh. . . . .” Tay của anh ta chậm rãi di chuyển vào phía trong đùi của Lâm Miêu, xoa nhẹ lên cô thom. . . . . Đầu Lâm Miêu ‘ông’ một thoáng, lại nổ. . . . . Hôm nay cô đã trải qua quá nhiều lần đầu tiên với người đàn ông, cô gầy dựa, dùng sức đẩy ta Giang Tu Nhân ra, Lâm Miêu phát hiện ngón tay Giang Tu Nhân rất thon dài, đầu ngón cái dày đặc vết chai. “Đừng. . . . . Xin anh. . . . . Đừng. . . . .” Giang Tu Nhân thở hồng hộc: “Miêu Miêu, đừng nhúc nhích, anh sẽ nhịn không được. Dù cho anh sờ, anh cũng sẽ không đi vào đâu.” Giang Tu Nhân di chuyển ngón tay thô ráp tới phần bụng nhai nhui bóng loáng trên thân thể Lâm Miêu, những việc này Lâm Miêu chưa từng trải qua nên ngoại trừ vô thức vận vẹo, gầy dựa, không biết phải làm cái gì nữa. . . . . Giang Tu Nhân lại lập tức mở chân Lâm Miêu ra: “Cho anh xem xem, chỉ nhìn xem thôi.” Giang Tu Nhân lão luyện đã từng duyệt qua vô số phụ nữ, Lâm Miêu không hề có sức chống đỡ. Hô hấp của Giang Tu Nhân nhẹ nhàng lướt qua cảm dạ của Lâm Miêu, loại cảm giác này vượt ra khỏi tưởng tượng của Lâm Miêu. . . . . Lâm Miêu ngây ngốc. . . . . Cảm dạ của cô có ánh nước. . . . . Giang Tu Nhân không tự chủ được, đưa tay vuốt ve: “Đẹp, thật sự là đẹp. . . . .” Giang Tu Nhân nhìn không được hôn lên. . . . . ‘Ông’, Lâm Miêu co quắp, cô bị Giang Tu Nhân khơi mào ham muốn lạ lắm, cô thừa nhận khi người đàn ông này vuốt ve, cô vô thức gầy dựa. . . . . Người đàn ông này cũng không buông tha cô. . . . . Giang Tu Nhân nhìn thân thể cô gái biến thành màu hồng, bộ dạng không biết làm sao, anh ta hiểu Lâm Miêu đã bị anh ta khơi mào tình dục, biết Lâm Miêu đây là cao trào lần đầu tiên của cô, anh ta lại ngừng lại: “Miêu Miêu, muốn anh sao?” Giang Tu Nhân biết rõ giờ phút này mình rất ác độc, anh ta lại đi ức hiếp cô gái không hề có một tí kinh nghiệm như vậy. Miêu Miêu lắc đầu, cô còn có một chút lý trí. Giang Tu Nhân tà tà cười, bắt đầu cướp đoạt một lần lại một lần. Anh ta dùng hàm răng khê cắn, dùng hết khả năng khiêu khích ham muốn của cô bé này. Lâm Miêu rốt cuộc bị cái ham muốn lạ lắm này làm cho bật khóc, cô không biết mình cần gì? Chỉ biết là người đàn ông này đang tra tấn cô, mỗi khi cô muốn đạt tới đỉnh cao nào đó của thân thể, cái tên biến thái này sẽ dừng lại, điều chưa từng trải qua này làm cho Lâm Miêu phát điên. Lúc Lâm Miêu bùng lên, Giang Tu Nhân biết rõ Lâm Miêu đã sắp đến điểm giới hạn. Anh ta vẫn cười như cũ: “Miêu Miêu, có muốn không? Muốn anh sao?” Lâm Miêu chỉ biết nghẹn ngào nước mắt, cô đã sớm không thể tự hỏi, không thể nói chuyện. Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miêu khổ sở, dùng miệng giúp Lâm Miêu lên đỉnh, đây là lần cao trào đầu tiên của cô từ trước tới nay. . . . . Giang Tu Nhân lặng lẽ đẩy quần ra, đem cái cực đại để ở hang cửa hoa của Lâm Miêu, ở bên tai Lâm Miêu nói: “Miêu Miêu, em nhịn một chút. Nhìn anh. . . . .” Lâm Miêu vẫn còn từ dư âm của cao trào vội khôi phục lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên mê mẩn nhìn người đàn ông xinh đẹp tà ác này. . . . . Lâm Miêu còn chưa hiểu, Giang Tu Nhân đã vọt lên đến. . . . . ‘A’, Lâm Miêu quát to một tiếng, khóc nói: “Anh đi ra, tôi đau quá.” Giang Tu Nhân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ta của Lâm Miêu trắng bệch vận vẹo, đau lòng: “Miêu Miêu, chúng ta không động, lập tức sẽ hết đau. Nhưng mà em không thể động, anh nhịn không được. . . . . Van em. . . . . Miêu Miêu, đừng nhúc nhích. . . . .” “Miêu Miêu khóc nói: “Biến thái, anh mới vừa nói là không đụng vào tôi!” Giang Tu Nhân bị lửa nóng của Lâm Miêu bao quanh, cảm quan của anh ta hết thảy đều kết hợp một chỗ cùng Lâm Miêu, mắt anh ta lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Miêu, đã biết cô gái nhỏ này là vu vật, không nghĩ tới Lâm Miêu giống như là hút anh ta vào, anh ta không nghe được lời nói của Lâm Miêu. . . , giờ phút này anh ta dùng khí lực toàn thân mới khắc chế được, khiến mình bất động. Anh ta muốn cho Lâm Miêu hoàn toàn hưởng thụ. Chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lâm Miêu trắng bệch rồi cực có sắc máu, lúc này Giang Tu Nhân mới buông lỏng chính mình: “Miêu Miêu, để cho anh yêu em. . . . .” Lúc Miêu Miêu tỉnh lại, cô đang bị người đàn ông biến thái bá đạo này ôm vào trong ngực. Bộ dạng người đàn ông này khi ngủ vô hại như thể, xinh đẹp tựa như một ‘Thiên Sư’. Miêu Miêu chuyển động, không nghĩ đến đây vừa đau đớn vừa. Cô hoảng hốt nhớ rõ trước khi ngủ người đàn ông này dường như đã bôi thuốc ở trên chỗ kín cho cô, lạnh lạnh. Lúc này Miêu Miêu mới hiểu ra liền bật khóc, trong lòng cô rõ ràng, người đàn ông này cũng không có cường bạo cô, chính là hành vi của người đàn ông biến thái này so với cường bạo cô càng ác liệt hơn. Cô chán ghét đây Giang Tu Nhân cũng chẳng ra, Giang Tu Nhân lại không nhúc nhích. Cô hiểu được, Cái tên biến thái này đã tỉnh. Lâm Miêu nhắm mắt lại không nhìn anh ta: “Tôi khát.” Trên người Giang Tu Nhân nhàn nhạt mùi thuốc lá thơm kích thích cảm quan của Lâm Miêu, sự mềm mại của cô va chạm cùng dương cương của người đàn ông này làm cho Lâm Miêu mê hoặc. Cô không phải không thừa nhận, người đàn ông này thật sự rất gọi cảm, tuy anh ta là một tên biến thái, nhưng anh ta gọi cảm cũng là thật. Giang Tu Nhân nửa ngồi xuống, nâng Lâm Miêu dậy: “Miêu Miêu, chậm rãi uống, coi chừng sặc.” Lưỡi còn chưa dứt, Lâm Miêu thật sự bị sặc nước. Giang Tu Nhân giúp cô thuận khí, nhưng cũng không có rầy rà. Giang Tu Nhân liền uống mấy ngụm. Anh ta nằm xuống, một lần nữa kéo Lâm Miêu lại: “Miêu Miêu, tiếp tục nghỉ ngơi đi, giữa trưa anh dẫn em đi ăn.” Giang Tu Nhân tới hôm qua dường như giống chàng trai nhỏ mới lớn, không ngừng cày cấy trên người Lâm Miêu cả đêm, không đếm xỉa đến sự cầu khẩn của Lâm Miêu, mỗi lần đều khiêu khích Lâm Miêu đến khi Lâm Miêu cầu xin tha thứ khiến cô mới thỏa mãn. Anh ta tìm được cách làm toàn thân Lâm Miêu mềm mại triệt để, khiến cô có một loại kiểu nực không nói nên lời, anh ta hài lòng một lần nữa nhắm mắt lại. Lâm Miêu cũng ngủ thật say. . . . . Lúc hai người tỉnh lại lần nữa, Giang Tu Nhân ôm Lâm Miêu đến phòng tắm, để cho Lâm Miêu nhìn vào gương: “Miêu Miêu làm sao bây giờ? Cái bộ dạng này của em, anh nghĩ mọi người cũng biết tới hôm qua em làm cái gì? Chủ Lâm thúc và di Hoàng mà thấy được, em biết ăn nói làm sao?” Giang Tu Nhân thấy Lâm Miêu mở to mắt cự tuyệt, anh ta xấu xa, nhàn nhạt hôn môi Lâm Miêu, nụ hôn của anh ta như có như không di chuyển ở trên thân thể Lâm Miêu, giờ phút này anh ta biết rõ Lâm Miêu mất cảm bao nhiêu. Lâm Miêu nhắm mắt lại, cô biết rõ bây giờ mình kiểu nực thế nào. “Tôi muốn xin anh một việc.” Tâm trạng Lâm Miêu bình tĩnh. “Nói xem.” Lâm Miêu khắc chế chính mình, cái tên biến thái này một mực khiêu chiến cảm quan của cô. “Hi vọng anh giúp đỡ Thành Thành, tẩy sạch hồ sơ của cô ấy, coi như trả thù lao tới hôm qua cho tôi.” Giang Tu Nhân lập tức thay đổi gương mặt, nắm cái cằm Lâm Miêu, hung dữ nói: “Miêu Miêu, anh đã nói rồi, ở trước mặt anh, thu hồi sự thông minh của em đi. Anh nói cho em biết, chưa chấm dứt đâu!” Lâm Miêu khắc chế nước mắt, không cho nó chảy xuống. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo quật cường của Lâm Miêu, Giang Tu Nhân lại thay đổi biểu lộ: “Miêu Miêu, đợi tí nữa chúng ta cùng Thành Thành đi ăn cơm. Lại đây, anh giúp em gội rửa.” Thành Thành nhìn Giang Tu Nhân bá đạo ôm Lâm Miêu vào trong ngực, khuôn mặt của hai người nhìn nhau, mới một buổi tối, Lâm Miêu trẻ trung tựa như thay đổi thành một người khác, vô cùng kiểu

my. Bộ váy chữ A phối hợp giày cao gót làm cho Lâm Miếu thật đẹp. Mang giày cao gót làm cho Lâm Miếu thoát nhìn rất xứng với Giang Tu Nhân. Sắc mặt Thành Thành trầm xuống, cô hiểu được, Miếu Miếu đã bị tên khốn này ăn sạch sẽ, mất Thành Thành ủa lẽ, cô hiểu được, Miếu Miếu cũng là vì cô mới có thể lọt vào độc kế như thế. Nhìn Giang Tu Nhân làm cho Lâm Miếu rục rở hẳn lên, chính là theo một góc độ khác không thể không bội phục ánh mắt chọn phụ nữ của Giang Tu Nhân nhân. Lâm Miếu nhìn thấy Thành Thành, tâm tình mới thả lỏng. Sự tình đã như vậy, hiện tại quan trọng nhất là Thành Thành. Giang Tu Nhân giúp mở cửa xe, Lâm Miếu lý trí không có lỗi kéo Thành Thành ngồi đằng sau. Xe lái đến một tiệm cơm yên lặng, ‘Khúc Kính Thông U’. Thành Thành cùng Lâm Miếu nhìn nhau, đều từ trong mắt của đối phương đọc hiểu một câu, mẹ nó, đúng là ngu ngốc, tự làm tự chịu! Ngồi xuống, một cô gái lập tức ngồi vào trong lòng Giang Tu Nhân: ‘A Nhân ~’ một tiếng ‘A Nhân’ này làm Lâm Miếu cùng Thành Thành đồng thời phun trà vừa mới chuẩn bị uống ra. Bốn người đều chứng kiến Giang Tu Nhân mặc dù mỉm cười, nhưng ý cười cũng không đạt tới ánh mắt. Cô gái kia sợ hãi lập tức đứng lên, mờ mịt không biết làm sao. ‘Đoạn Di, cô ấy gọi Lâm Miếu, từ nay về sau cô ấy đến nơi đây chính là đại diện cho tôi.’ Đoạn Di cúi đầu: ‘Dạ, em đã biết.’ ‘Cho hai cô này huyết yển loại tốt nhất.’ Đoạn Di nhìn không được, hạ mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Miếu. Lâm Miếu không lên tiếng, Thành Thành lại nói: ‘Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua người đẹp sao?’ Lúc này Giang Tu Nhân cũng nhìn không được, phun trà ra. Đoạn Di: ‘Cò!’ Giang Tu Nhân phát phát tay: ‘Được rồi, Đoạn Di, nhanh đi chuẩn bị, chúng tôi đều đói bụng.’ Đoạn Di vô cùng không cam lòng rời đi. Lâm Miếu không nhìn Giang Tu Nhân: ‘Anh là ai? Tại sao biết ba ba của tôi?’ Lúc này Thành Thành nhìn không được, hai người lại phun ra. ‘Mặc kệ anh là ai, Miếu Miếu, em bây giờ phải nhớ kỹ, em là của anh. Anh cho em biết, em phải bảo vệ tốt thân thể của em, không được để người khác làm hại, bằng không, ..., thuận tiện nói cho em biết, cách chú Kế của em xa một chút.’ Giang Tu Nhân cười híp mắt nói. Trong nhất thời yên tĩnh không tiếng động, có thể nghe được tiếng tim đập. Lâm Miếu dùng hết khí lực toàn thân mới khắc chế mình không đứng lên cho tên đàn ông biến thái này một cái tát. Lúc Đoạn Di tiến vào, chứng kiến một màn quỷ dị này, cô yên lặng đưa huyết yển cho Lâm Miếu, lại đưa một chén khác cho Thành Thành. Xem ra Đoạn Di này khá thông minh, khó trách cô ta có một khoảng thời gian dài được ở bên người Giang Đại. Lâm Miếu cùng Thành Thành cũng chú ý tới, hai người yên lặng ăn tổ yến. Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miếu nhíu mày, anh ta cầm lấy thìa cho Lâm Miếu ăn: ‘Miếu Miếu, em xem, em quá gầy, eo của em một cánh tay tôi cũng có thể ôm trọn.’ Lâm Miếu lặng yên nhận thìa: ‘Tôi không thích ăn đồ ngọt. Thứ này quá ngọt.’ Giang Tu Nhân giương mắt nhìn Đoạn Di: ‘Nhớ kỹ?’ Đoạn Di chứng kiến Giang Tu Nhân căn bản không có kỳ bất luận kẻ nào yêu chiều cô bé này như vậy, cô liều mạng dè sợ bị thống xuống: ‘Đã nhớ, A Nhân.’ Tức thì mang theo người phục vụ đi ra ngoài. ‘Tháng vừa rồi Thành Thành bị trường học đuổi, còn có. . . .’ Giang Tu Nhân cắt đứt ngang Lâm Miếu, chân thành nói với Thành Thành: ‘Thành Thành, học kỳ sau cô có thể đi học trở lại rồi, trực tiếp đến Đại Tứ, nhảy một bậc; hồ sơ của cô so với tôi còn thuần khiết hơn; phòng ốc của cô nếu ba ba Miếu Miếu đã giúp cô, tôi liền giúp cô đổi lại cửa hàng, cụ thể, cô tự lựa chọn.’ Lâm Miếu nhìn nhìn Thành Thành, cô lấy dũng khí nói: ‘Anh thuê người đến giúp đỡ a, Thành Thành phải bán nhà, hiện tại anh còn nói giúp cô ấy đổi lại cửa hàng, vậy giúp Thành Thành xử lý luôn đi.’ Giang Tu Nhân nhìn Thành Thành: ‘Cô muốn mua nhà một lần nữa sao?’ Thành Thành không lên tiếng. Giang Tu Nhân cười nói: ‘Thành Thành, cô cùng Miếu Miếu đều rất thông minh, tôi biết rõ cô không muốn thiếu nợ tôi cái gì, cũng không muốn Miếu Miếu có bất cứ liên quan gì với tôi. Tôi hiểu được quan hệ của cô và Miếu Miếu, cho nên cô không nợ tôi cái gì. Bởi vì đối với Miếu Miếu mà nói, kết quả cũng không có thay đổi gì.’ Thành Thành cố gắng khắc chế mình, cảm xúc con sói Giang Tu Nhân này. Dù Lâm Miếu đá Thành Thành, kết quả cũng như vậy, lúc này sắm vai Lưu Hồ Lan, không có chỗ tốt gì. ‘Miếu Miếu, anh muốn em đi ra ngoài thị xã công tác. Cho em rèn luyện, có thêm kinh nghiệm. Chú Lâm nói anh biết chỗ đó. Như vậy anh tìm cho Thành Thành một phòng ở gần đó. Qua mấy tháng, lại an bài Thành Thành ra ngoài đó thực tập. Nhà và cửa hàng của Thành Thành giữ lại, hiện tại bán đi rất đáng tiếc, sắp quy hoạch và dời đi nơi khác rồi, cô sẽ có được tiền, chúng tôi sẽ nói với cô sau. Thành Thành, chuyện quy hoạch và dời đi nơi khác, cô không thể nói với bất cứ ai, biết không?’ Thành Thành gật gật đầu. Cô và Miếu Miếu đều là người thông minh, tên khốn này vì cô nói ra chuyện cơ mật như thế, phần nhân tình này, cô cùng Miếu Miếu tiếp nhận. Thành Thành cùng Lâm Miếu cũng biết Giang Tu Nhân có thể nói như vậy, rõ ràng đã cực kỳ lo lắng cho Thành Thành, hơn nữa không để lại dấu vết giữ thể diện cho Thành Thành. Đặc biệt Lâm Miếu, tuy nhận thức cái tên biến thái này vẫn chưa tới 48 tiếng đồng hồ, mặc kệ anh ta đối xử với mình như vậy là vì cái gì, anh ta có thể đối đãi Thành Thành như thế, Lâm Miếu cũng cảm kích lắm rồi. Nhìn Giang Tu Nhân, xem ra Giang đại lần này là thật lòng rồi, chưa từng thấy anh ta để bụng cô gái nào như vậy, rõ ràng giúp bạn bè cô ta tới mức đó. Thành Thành thăm nghĩ, tên khốn này thật sự rất có lòng với con gái, những cô gái kia cũng không hoàn toàn xem chỉ gia thế cùng vẻ ngoài của anh ta. Lâm Miếu ăn không nhiều lắm, tuy trong lòng cô cảm kích cái tên biến thái này đã giúp đỡ Thành Thành, nhưng vẫn e ngại tên biến thái hung dữ này. Ăn xong rồi, Giang Tu Nhân mang theo bọn họ đến hậu viện xem chó ngao Tây Tạng, Giang Tu Nhân nuôi 2 con chó ngao Tây Tạng thuần chủng, anh ta hay mời người đến chăm sóc chúng. Hai chó ngao Tây Tạng thuần chủng thấy Giang Tu Nhân tới, liền vọt tới bên cạnh anh ta, từ lan can bên trong liêu mạng muốn vurun đầu ra. Lâm Miếu gắt gao túm lấy tay Thành Thành, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi. Lâm Miếu từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy động vật nào cao lớn, hung ác như thế. Con mắt âm lãnh của Chó ngao Tây Tạng làm cho chân Lâm Miếu mềm nhũn. Giang Tu Nhân quăng hai khối nội tạng động vật vào, chó ngao Tây Tạng lập tức xé rách. Giang Tu Nhân nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Lâm Miếu, mỉm cười, kéo Lâm Miếu vào trong ngực của mình, ở bên tai Lâm Miếu nói: ‘Miếu miếu, em là của anh, bảo vệ tốt cô ấy. Đừng làm cho người vô tội trả giá vì tánh mạng của em’ (công nhận ông này biến thái thấy ón luôn) Giang Tu Nhân thấy Thành Thành mặt lạnh đứng ở một bên, cười nói: ‘Thành Thành, cô biết không? Tôi vì bảo trì đã tính của chó ngao Tây Tạng, thường xuyên bỏ đói chúng nó ba ngày, sau đó ném vật còn sống vào để chúng nó cướp đoạt.’ Lâm Miếu gắt gao nhắm mắt lại. ‘Miếu Miếu, cách chú Kế của em xa một chút. Em xem ánh mắt của anh ta làm cho anh rất không vui.’ Thành Thành nghe thế, anh cùng Lâm Miếu đồng thời nắm chặt tay nhau. Xuyên qua hoa viên, Giang Tu Nhân nói với hai người: ‘Anh biết hai người các em vừa rồi đang ăn trong bụng, cái hoa viên này đại khái chính là dựa theo ý anh mà làm ra, do anh tự mình xếp đặt.’ Lâm Miếu cùng Thành Thành thăm giật mình. Mặc Phi nghĩ, hai cô bé này thật sự rất đặc biệt. Lúc trở về Giang Tu Nhân lái xe, anh ta trực tiếp chạy xe đến trước xe Lâm Miếu, Lâm Miếu hiểu rac, cô phần nộ với Giang Tu Nhân: ‘Anh theo dõi tôi!’ Giang Tu Nhân cười cười, ôm Lâm Miếu xuống xe: ‘Hôm nay công tác của anh rất nhiều, muộn một chút sẽ điện thoại cho em.’ Nhìn xe Giang Tu Nhân rời đi, Lâm Miếu cùng Thành Thành hai mặt nhìn nhau. Sau đó đồng thời gắt gao ôm nhau. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đồi Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hiệu làm đẹp

‘Miếu Miếu. . . .’ Thành Thành ủa nước mắt. Lâm Miếu cũng giúp cô lau nước mắt.’ ‘Quá khứ đã trôi qua, mình chỉ cảm thấy hoang đường, không ngờ lại mất đi như vậy. Cậu cũng thấy đấy, cái tên biến thái này đúng là cực phẩm. Cậu biết anh ta sao? Thành Thành.’ Thành Thành mờ to hai mắt: ‘Cậu còn không biết tên khốn này là ai sao?’ Lâm Miếu cười khổ mà nói: ‘Ngày hôm qua buổi sáng mình mới thấy anh ta lần đầu tiên ở chỗ văn phòng

ba ba, sao anh ta lại là cảnh sát?""Anh ta là con của Giang Nam, cái tòa cao ốc 30 tầng lầu này đều là của anh ta. Anh ta là phó cục trưởng kiêm đội trưởng chi đội trị an." Lâm Miếu khó tin: "Cậu, cậu là nói ngày hôm qua anh ta tự đi kiểm tra Bar của mình? !" Thành Thành gật gù đầu: "Mình cũng nghĩ thế, rất rõ ràng, là vì cậu. Miếu Miếu, cậu phải cẩn thận. Rõ ràng, tên khốn này không phải là người lương thiện đâu." Lâm Miếu ôm chặt Thành Thành: "Là họa hay là phúc cũng thế thôi. Chúng ta không thiệt thòi, ít nhất cậu được giải thoát rồi. Đừng có lại chơi loại thuốc đó nữa, không tốt chút nào." Thành Thành ôm chặt Lâm Miếu: "Miếu Miếu. . . ." Thành Thành khóc sụt sùi. Hai người trở vào trong nhà Lâm Miếu, trong nhà ngoại trừ đi Vạn ra không có người khác. Từ nhỏ, ba mẹ đều rất bận rộn, Lâm Miếu cùng Lâm Hâm cũng đã quen. Ở phòng tắm trong phòng khách, nhà Lâm Miếu làm một phòng tắm hơi, Lâm Miếu cùng Thành Thành hai người tắm chung. Lâm Miếu nhìn thấy vết sẹo ở bụng Thành Thành, cô ôm lấy Thành Thành, vuốt ve vết sẹo bắt mắt kia của Thành Thành. "Thành Thành, từ hôm nay trở đi cậu hãy cẩn thận. Cái tên đàn ông biến thái này tuy ác liệt, nhưng mình nghĩ anh ta sẽ vì cậu mà làm tốt hết thảy. Thành Thành, cậu biết không? Giờ phút này lòng của mình rất sung sướng, bởi vì mạng sống của cậu là do mình giành được. . . ." Thành Thành tựa trong ngực Lâm Miếu, nhiệt độ nhà tắm hơi rất cao, trên người hai người, mồ hôi từng giọt, từng giọt chảy xuống, điều này làm cho Lâm Miếu cùng Thành Thành cảm thấy thoải mái vô cùng. Thành Thành ngồi xuống, mắt xa đầu cho Lâm Miếu. Lâm Miếu tựa trong ngực Thành Thành: "Thành Thành, mình muốn đi cắt tóc, mình muốn cắt tóc giống như kiểu tóc của cậu." Thành Thành cao hứng: "Nếu cậu xén, mình sẽ nuôi tóc dài." Lúc hai người trở lại gian phòng thì Lâm Miếu nhìn thấy trong phòng đầy túi giấy quần áo, Lâm Miếu cùng Thành Thành nhìn nhìn, đều là mẫu Christian Dior của quý mới, giấy, ví da, đồ trang sức, mọi thứ đầy đủ hết. Thành Thành lo lắng nhìn Lâm Miếu: "Miếu Miếu, xem ra tên khốn này sẽ không dễ dàng bỏ qua cậu." "Ba ba của mình đã từng là thư ký của ba anh ta, ba ba mình cùng ba anh ta quan hệ rất tốt, anh ta làm như vậy. Cậu nói, rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Ngần vạn lần chó nói với mình là anh ta muốn kết hôn cùng mình, mình biết đại ca của anh ta là Giang Tu Vãn, năm đó bạn gái anh ta ta mang thai 3 tháng rồi, lại bị Giang gia làm cho sảy thai, cưới con gái của một viên tư lệnh, là mình cùng Lâm Hâm làm hoa hồng*." "hoa hồng: hai bé cầm hoa đi trước cô dâu trong đám cưới. Thành Thành cùng Lâm Miếu đồng thời ngã xuống giường, hai người mới 20 tuổi, những gì đã trải qua làm cho các cô rất mờ mịt. Thành Thành buồn buồn nói: "Mình nghe nói em gái của tên khốn mấy tháng trước gả cho con trai thứ 7 của Tổng Dục Bình." Lâm Miếu nhắm mắt lại: "Thành thành, bây giờ cậu không có áp lực. Chúng ta đi tìm chú Kế, tìm cho chúng ta một công việc trong kỳ nghỉ hè được không? Như vậy mỗi ngày chúng ta đều có thể ở cùng một chỗ." Thành Thành ngồi xuống bối rối, nhìn Lâm Miếu: "Miếu Miếu, đừng dụng tâm tìm kế dối phò tên khốn đó, chúng tôi không có phần thắng. Kế Lương cũng sẽ gặp khó khăn." Lâm Miếu chia một nửa quần áo cho Thành Thành, hai người mặc quần áo mới đến Salon Tuệ Mỹ. Lúc Lâm Miếu nói với thợ cắt tóc muốn xén tóc đi, cô chia tóc Thành Thành: "Tôi muốn giống kiểu tóc của cô ấy." Thợ cắt tóc cười cười: "Người đẹp, chất tóc của cô rất tốt, xén đi rất đáng tiếc, tôi giúp cô sửa." Thành Thành không kiên nhẫn nhìn người này: "Này,, tôi nói, rốt cuộc là nghe lời anh? Hay là nghe chúng tôi? Anh có làm hay không, bảo anh làm như thế nào, anh liền làm như thế đi." Mặt thợ cắt tóc đỏ lên, anh ta quay đầu lại nhìn ông chủ của mình, không biết làm sao. Lâm Miếu đứng lên: "Rốt cuộc cắt hay không cắt? Không cắt tóc chúng tôi đổi chỗ khác. Bệnh tâm thần, anh thực sự cho mình là siêu sao trong thợ cắt tóc sao? Muốn chúng tôi hoàn toàn nghe theo sở thích của anh à?" Lúc này, đúng là lúc salon bận rộn nhất, rất nhiều người đều hiếu kỳ nhìn ông chủ của bọn họ, tại sao thợ cắt tóc có thể không dựa theo yêu cầu của khách mà làm? Nhìn thấy người tới, ông chủ nhẹ nhàng thở ra: "Giang đại, ngài đã tới." Giang Tu Nhân mặc đồng phục cảnh sát nhìn hai khuôn mặt của Lâm Miếu cùng Thành Thành, anh ta đi đến bên người Lâm Miếu, xoa xoa tóc Lâm Miếu, cười híp mắt nói: "Miếu Miếu, tóc của em vẫn là nghe ý kiến của thợ cắt tóc a, ý kiến của bọn họ chuyên nghiệp hơn chúng ta." Thành Thành và Lâm Miếu giờ mới hiểu được, Lâm Miếu bị tên khốn này theo dõi. Lâm Miếu nắm chặt nắm tay: "Anh đừng quá đáng!" Giang Tu Nhân lại ấn Lâm Miếu lên trên mặt ghế: "Ngao, anh đã nói rồi hôm nay anh bận bịu nhiều việc. Em nên nghe lời. Thành Thành cũng thế, để tóc thế này đẹp hơn." Lâm Miếu cùng Thành Thành cùng nhau há to miệng. Giang Tu Nhân nhìn điện thoại trên tay, xoa xoa tóc Lâm Miếu: "Anh lập tức đi, buổi tối hai người các em trực tiếp đến quán ăn, dù sao Miếu Miếu của anh thích rửa đen nhất." Thành Thành cùng Lâm Miếu: "Rửa đen? !" Giang Tu Nhân vừa đi vừa nói chuyện: "Xe Miếu Miếu không phải rửa đen thì là gì?" Thành Thành cùng Lâm Miếu: ". . . ." "Trong salon mọi người nhìn Lâm Miếu, xì xào bàn tán. Có người biết Giang Tu Nhân, các cô ghen ghét Lâm Miếu, đều bĩu miệng, hoặc là hàm mộ mà nhìn Lâm Miếu. Nhìn trên người Thành Thành cùng Lâm Miếu mặc nguyên bộ Christian Dior, không ai ngu xuẩn mà cho rằng đây là hàng nhái. Có ít người cẩn thận thảo luận, Giang Tu Nhân là anh tài thấy rõ. Về gia thế còn là nhị công tử của trưởng quan hành chính cao nhất tỉnh, năng lực cùng tương mạo đều xuất sắc. Dân chúng tỉnh Nghiêm Nam trình độ bà tám vô cùng cao siêu, khả năng đào móc riêng tư vô cùng nhạy bén, càng nói càng say sưa. Lâm Miếu dùng tiếng Anh ngữ nói với Thành Thành: "Nếu không chúng ta đến quán ăn rồi đi cắt?" Thành Thành dùng tiếng Anh trả lời: "Sợ là tên khốn kia lại theo dõi." Lâm Miếu nghe Thành Thành nói tiếng Anh lại sử dụng Trung văn nói ra chữ khốn kia, cười ha ha, Thành Thành cũng nở nụ cười. Nhìn hai người không vượt qua 20 tuổi này, nói tiếng Anh thành thạo, khi nói chuyện với nhau không coi ai ra gì có thể thỉnh thoảng nghe được bọn họ nói mấy chữ, ' biến thái ', ' khốn ' bằng tiếng Trung. Những cô gái kia càng thêm ghen ghét, rất nhiều con mắt nhìn Lâm Miếu cùng Thành Thành đều phun ra lửa. Trong lúc các cô rời khỏi salon, các cô gái bắt đầu tụm lại bà tám, "Hiện tại mấy cô gái trẻ thật quá sức chịu đựng a, nguyên một đám hồ ly tinh, nhìn thấy người đàn ông như vậy đương nhiên là không buông tha rồi." "Cô không thấy sao? Trên người các cô ấy mặc, dùng đều là Christian Dior, đừng nói với mình là giả, cũng đừng nói cho mình biết là do cô ấy tự mua a." "Cậu ghen tức a? Không nghe thấy các cô ấy nói tiếng Anh còn chuẩn hơn tiếng phổ thông của cậu à, cậu đúng là điển hình không được nho nói nho chưa." "Tôi thấy quan hệ giữa cô gái xinh đẹp kia cùng cô gái tóc ngắn kia hình như rất không tầm thường nha? Cô nói các cô ấy có phải là Lala hay không?" (ôi tôi nhầm: lala hình như là lesbian thì phải) "Cô điên rồi, Giang đại là người nào? Cô không thấy anh ta, đặc biệt lúc mặc đồng phục cảnh sát, nếu cho mình cùng anh ta trải qua một đêm, giảm thọ mười năm mình cũng chịu." "Tất cả mọi người đều bật cười. Lâm Miếu lái xe mang theo Thành Thành đến Bắc cung, hai người vọt tới văn phòng của Kế Lương. Nhìn thấy hai người, Kế Lương chạy nhanh đến đóng cửa lại: "Tôi nói hai bà nội ơi, các cô có thể chữa cho tôi chút mất ngủ hay không?" Lâm Miếu nghe ngang ngời ở trên ghế của Kế Lương, học bộ dạng Kế Lương nói với Thành Thành: "Thành thư ký, đem hai chén trà đến." Thành Thành nhảy lên trên mặt bàn, nhắc cái cằm Lâm Miếu lên: "Kế tổng, hay là ngài ăn tôi trước đi?" Kế Lương nhìn Lâm Miếu, cứng chùi mà lắc đầu. "Miếu Miếu, sao hôm nay chú lại phát hiện con thay đổi, trở nên giống như quả xanh đã chín mọng? Thành Thành, cháu không có phát hiện sao? Hôm nay hình như Miếu Miếu đặc biệt xinh đẹp." Mặt Lâm Miếu 'xoạt' một cái, trắng bệch, cũng may Kế Lương không nhìn mặt Lâm Miếu, Thành Thành nhìn Lâm Miếu trừng trừng, chạy đến trước mặt Kế Lương, nắm mặt Kế Lương: "Kế Lương, ánh mắt của chú thực độc, tối hôm qua Lâm Miếu đã gả cho tôi." Kế Lương cố ý mờ to hai mắt: "Cái gì? Chẳng lẽ không phải Miếu Miếu của chúng tôi cưới cháu sao?" Ba người vui vẻ nở nụ cười. Kế Lương quan tâm hỏi: "Thành Thành, chuyện trường học cháu yên tâm, chú đã sai người đi làm." Tim Lâm Miếu đập rộn lên, Thành Thành cười nói: "Cám ơn chú Kế, không cần, chuyện trường học đã giải quyết." "Phải không? Vậy là tốt rồi, từ nay về sau đừng xúc động như vậy, kết quả người chịu thiệt vẫn là mình." Lâm Miếu kéo cánh tay Kế Lương: "Chú Kế, chú giúp con và Thành Thành tìm công việc trong kỳ nghỉ hè, được không?" Lâm Miếu làm nũng nói: "Hai người các cô cùng một chỗ? ! Chú đây không dám tìm đâu, không phải là hãm hại người khác sao? Lương tâm của chú rất lớn đó." Thành Thành cùng Lâm Miếu liếc nhìn nhau, đồng thời khỏi xướng véo đánh Kế Lương một hồi. Đến quán ăn, lúc Thành Thành xuống xe liền nói với Lâm Miếu: "Xem ra tên khốn này nói cũng có phần đúng, cái xe của cậu không phải là rửa đen sao?" Lâm Miếu nhìn Thành Thành, xòng lại, đuổi theo Thành Thành đánh một hồi. Thành Thành xông vào quán ăn, đại sảnh quán ăn có vài đôi nam nữ đang ngồi, thoạt nhìn cũng có thể cho thấy cái gọi là 'tình anh xã hội'. Hai người không quan tâm, tiếp tục đùa giỡn, Lâm Miếu quơ lấy bình phun nước bên cạnh chậu hoa phun nước vào Thành Thành, Thành Thành cũng cầm lấy cái khác, hai người cứ như vậy phun nhau. Mọi người há to mồm, nhìn hai cô gái trẻ tuổi mới lớn này. Bà chủ Đoàn Di không tỏ vẻ gì chỉ chăm chú nhìn hai người. Những người phục vụ kia nhìn những đóa hoa lan quý giá bất cứ đâu có thể bị đụng rơi xuống đất, mặt mỗi người đều xanh mét, kinh sợ nói với Đoàn Di: Chị Di. . . ." Đoàn

Di mặt lạnh nhìn hai người nói: “Tôi không trông nom được.”” Rằm” một tiếng, không ngoài ý muốn Lâm Miếu đứng ngả chậu hoa, Lâm Miếu không thêm để ý chút nào giảm lên, mặt của mọi người đều đầy hắc tuyến, ai cũng biết hoa lan này rất có giá trị.Lâm Miếu nhìn thấy Thành Thành đứng yên tại chỗ, cao hứng lại phun nước vào mặt Thành Thành : “Trốn à, mình xem cậu còn trốn nữa không?”Lâm Miếu bị kéo lại.“Sao? Còn chưa quay đủ à? !”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Hết cách

Giang Tu Nhân cố định Lâm Miếu chặt chẽ trong lồng ngực, buông bình phun trên tay cô ra. “Cái bồn hoa này là trách nhiệm của ai?” Một cô gái run rẩy nói: “Tôi. . . .”Giang Tu Nhân nói như ngữ điệu ngày thường: “Mời cô cúi đi.” Cô bé kia khóc, xụi lơ trên mặt đất: “Tôi sai rồi, xin ngài, Giang đại, tôi không thể không có công việc này, xin ngài cho tôi một cơ hội nữa. . . . Em trai của tôi còn đang ở bệnh viện. . . .”Lâm Miếu phần nộ đẩy Giang Tu Nhân ra: “Hoa là tôi đựng, anh trách người khác làm gì? ! Cô ấy có làm gì sai? !” Mọi người lần đầu tiên thấy Giang Tu Nhân bị một cô gái nói như thế trước mặt mọi người, đều lẳng lặng nhìn.Giang Tu Nhân kéo Lâm Miếu vào trong ngực: “Miếu Miếu, anh đã nói rồi, ở trước mặt anh, em thu hồi sự ngông nghênh của em đi, anh luôn có phương pháp trị em. Sai lầm của em sẽ có người đến thu dọn.” Giang Tu Nhân cười tà mị, cứ như nhìn con mồi.Lâm Miếu cố gắng khắc chế, dùng một phút đồng hồ bình phục con tức giận, cúi đầu: “Tôi sai rồi, xin anh buông tha cho cô ấy.”Giang Tu Nhân biết rõ, giáo huấn Miếu Miếu một chút cũng được, nhưng nhất định phải có chừng mực. Anh ta nhìn Miếu Miếu, nhìn thấy Miếu Miếu lộ ra nét mặt sợ hãi, thích thú gật gật đầu, cô bé kia lúc này mới yên lòng lại, cô run rẩy đi đến trước mặt Lâm Miếu: “Cám ơn cô, Lâm tiểu thư.” Nói xong khom người chào Lâm Miếu.Lâm Miếu nhìn cô gái đáng thương này, cảm thấy xấu hổ vô cùng.Cô nắm chặt tay cô gái lại, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi. . . .”Thành Thành đi theo đằng sau hai người, giờ phút này các cô so với mèo còn nhu thuận hơn.Một bàn đàn ông đều đứng lên, vui vẻ đến mời, tựa như mới vừa rồi không có bất cứ chuyện gì phát sinh.Giang Tu Nhân bá đạo ôm Lâm Miếu ngồi xuống: “Tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, làm cho mọi người chê cười.”Đầu có, đầu có. . . .” “Đây là Lâm Miếu, vừa tốt nghiệp đại học .Đông Phương, tôi chuẩn bị cho cô ấy làm việc ở ban ngoại sự.”Giang Tu Nhân lại kéo Thành Thành qua, vỗ vỗ bả vai Thành Thành: “Đây là Thành Thành, em gái của tôi. Đại học Đại Tứ tại Nghiễm Nam.” Một anh chàng đẹp trai nhả cười nói: “Bé Thành Thành, tôi là thầy giáo của em, em muốn đêm nay thầy ngồi cạnh em không?” Mọi người ngồi xuống lần nữa, Đoạn Di cho mang trà lên. Giang Tu Nhân hỏi: “Huyết yển của Miếu Miếu?” Đoạn Di cung kính nói: “Đã thông báo với đầu bếp.”Giang Tu Nhân phát biểu, toàn thể đều quay lại nhìn, tựa như không biết, tên rầm rũi Giang Tu Nhân từ khi nào lại làm chuyện chăm sóc bạn gái đến như vậy.Giang Tu Nhân xoa xoa tóc Lâm Miếu: “Các người nhìn tôi làm gì vậy? Miếu Miếu tuổi quá nhỏ, đau đầu chết.” Trong lời nói ẩn chứa sự chiều chuộng vô bờ.Các tình anh kia vô cùng cẩn thận, chăm sóc Thành Thành lại không khiến cho Thành Thành cảm thấy khó chịu.Đối với Lâm Miếu lại rất tôn trọng, thái độ Giang Tu Nhân đối với cô bé này các anh chưa từng nhìn thấy qua, cũng không có ai dám trái ý Giang Tu Nhân.Đông Phương cười dùng tiếng anh nói với Giang Tu Nhân: “Chứng nào thì cậu biến thành tình thánh rồi?”Thành Thành nhìn Đông Phương: “Anh ta phát âm từ tình thánh sai rồi.” Mọi người đều cười, giễu cợt Đông Phương.Giang Tu Nhân cười nói: “Lưu Đông Phương, cậu cũng có hôm nay, dám múa rìu trước mặt hai người này. Hai người đều là sinh viên khoa tiếng Anh tài cao. Miếu Miếu, những anh chàng này đều là bạn tốt của anh. Từ nay về sau em gọi anh ta là anh Đông Phương, anh ta là làm việc bên ngoại sự, tương lai Miếu Miếu làm việc bên ngoại sự, mọi người sẽ thành đồng nghiệp.”Giang Tu Nhân giới thiệu cho Miếu Miếu, Thành Thành một vòng, hai người đều đầu đầy hắc tuyến, đây không phải là ngoại giao trong truyền thuyết chứ “?Tiệm ‘ Khúc Kính Thông U ’ này chỉ có 12 bàn, bất luận giữa trưa hay là buổi tối cũng phải cần đặt trước . Hoa viên không quá lớn, nhưng mà không nhỏ, cách chợ trung tâm không đến nửa giờ chạy xe.Giang Nam cũng thường xuyên mời khách ở đây, phong cách chỗ này cổ kính thuần hậu, đường nét độc đáo. Mỗi một đóa hoa, cọng cỏ đều rất có tâm tư. Giang Nam luôn kiêu ngạo mà nói cho người khác biết, trong này đều do con của mình xếp đặt .Lúc Lâm Miếu đi toilet đựng phải cô bé kia, trong nháy mắt mặt Lâm Miếu liền đỏ ửng lên, cô đi qua, lắp bắp nói: “Thực xin lỗi, thiếu chút nữa hại cô mất đi công việc. . . . Cô tên gì?” Cô gái kia cũng cả cảm: “Không có, không có, không có gì đâu, tôi gọi là Lư, Lư Huệ.” “Thoạt nhìn chúng ta không khác biệt lớn lắm, em trai của cô làm sao vậy?” Lâm Miếu vẫn đỏ mặt. “Em trai của tôi có bệnh tim bẩm sinh, Giang đại bang đã cứu em tôi. . . .” trông mặt Lư Huệ đỏ lên. . . . .Đoạn Di lẳng lặng mà nhìn Lâm Miếu, cô bé này tuổi trẻ lại xinh đẹp, còn rất thông minh, thực sự thiện lương. Xem tình hình này, sợ là Giang Tu Nhân cưỡng cầu đi. Nhìn ra được, hai người con gái này rất tốt với nhau. Các cô giữ gìn lẫn nhau, ánh mắt không hề chứa đựng toan tính, cũng không quan tâm người khác hiểu lầm quan hệ của các cô.Đoạn Di khẳng định, xuất thân Lâm Miếu này khẳng định không giống cô gái như con trai này.Nhìn thấy cô, Lư Huệ ngao ngao: “Chị Di.”Đoạn Di hùa ái nói: “Đi làm việc đi.”Lư Huệ vùng vằng nhìn Lâm Miếu, rồi đi.Lâm Miếu xoay người vào toilet, cô hiểu được cô gái này có lẽ cũng muốn nói chuyện với mình, nhưng Lâm Miếu không hề hứng thú, cũng không biết nên nói cái gì, cũng không thể nói với cô gái quyền rũ này, tôi không quen cái tên biến thái này, cô tìm lộn người rồi.Màn đêm buông xuống, cửa ra vào Bar Sôi trào vô cùng huyền ảo, còn chưa tới 11 đêm, bãi đỗ xe rộng lớn lại đầy xe hơi, đèn nê ông lập lòe chiếu sáng cửa ra vào Sôi trào giống như ban ngày.Lúc Giang Tu Nhân ôm Miếu Miếu đi vào đại sảnh, mọi người ở chỗ này mở to hai mắt, giật mình sợ hãi.Giang Tu Nhân buông Lâm Miếu ra: “Đêm nay anh còn công tác, một giờ sau các em trở về đi. Buổi tối lái xe phải chú ý.” Nói xong, Giang Tu Nhân xoay người rồi đi.Thành Thành cùng Lâm Miếu hai người ngồi ở phía trên, hai ngày này phát sinh quá nhiều chuyện, các cô cần phải cẩn thận suy nghĩ. Vừa rồi Giang Tu Nhân mang Thành Thành đi xem phòng ở mới của Thành Thành, rất đẹp, lại ở một nhà trọ cao cấp của tầng cao nhất.Thành Thành cùng Lâm Miếu cúi đầu nói với Giang Tu Nhân: “Cám ơn.” Các cô biết, Giang Tu Nhân vốn có thể không cần làm nhiều việc cho các cô như vậy .Giang Tu Nhân không thêm để ý chút nào sờ sờ đầu Miếu Miếu : “Cô bé ngốc.” Không để cho Lâm Miếu cùng Thành Thành cảm thấy khó xử.Lúc người phục vụ hỏi Thành Thành: “Chị Thành, hôm nay uống gì?”Làm cho Thành Thành cùng Lâm Miếu sợ tới mức thiếu chút nữa té xuống ghế.“Cậu, cậu tên gì?” “Đời ca đã thông báo rồi, cô là em gái của Giang đại.”Lâm Miếu ‘ phì ’ cười ra tiếng: “Thành Thành, không nghĩ tới, không nghĩ qua là, cậu đã trở thành đại tỷ, có ảnh hưởng lớn như thế.”Lúc này Thành Thành mới chú ý tới người bên cạnh bọn họ dùng một loại ánh mắt rất là nhìn các cô, đặc biệt là Lâm Miếu, những người kia ngày thường cùng nhau chơi đùa vui vẻ, hiện tại, chỉ nhìn Lâm Miếu, cũng là vùng trộm nhìn .Quản Binh nhìn Lâm Miếu, cô ghen ghét đến phát điên lên được. Bạn trai của mình chưa từng che dấu việc yêu Lâm Miếu, Lâm Miếu cái gì cũng không cần làm lại chiếm được rất nhiều, ngay cả Thành Thành cũng bay lên đầu cảnh biến thành Phượng Hoàng.Giang Tu Nhân vốn nổi danh là Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), đêm qua lại bị Lâm Miếu phá vỡ truyền kỳ của mình.Quản Binh không thích Lâm Miếu, mà Lâm Miếu cũng không thích cô ấy, đơn giản là các cô có chung bạn bè mới không thể không thường xuyên gặp mặt.Hai người thấy không thú vị liền nhanh chóng lui lại.Lâm Miếu về đến nhà, cô nằm ở trên giường, mới vừa về hai ngày, cuộc sống của mình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy. Cô vô thức sờ sờ môi của mình, trong óc hiện ra cái khuôn mặt tà mị của tên biến thái kia.Cô đột nhiên nhảy dựng lên: “Ỗ, quên chuyện đã đáp ứng Phùng Kiếm mất rồi.”Lâm Miếu tranh thủ thời gian dùng email nói cho Phùng Kiếm biết số điện thoại mới của mình. Không nghĩ tới, điện thoại lập tức reo vang.Lâm

Miêu hơi xúc động: “Phùng Kiếm . . . .” Lại nghe bên kia truyền đến tiếng khóc, làm Lâm Miêu sợ hãi: “Đừng nha, Phùng Kiếm, cậu làm cái gì vậy?” “Tôi, tôi cho rằng, cô, cô không quan tâm đến tôi nữa. . . .” Lúc này Lâm Miêu mới nghe được lời Phùng Kiếm, suýt nghẹn vì nín cười. “Thằng nhãi chết tiệt, rõ ràng dám đùa cô giáo? Rốt cuộc cậu có biết cái gì gọi là tôn sư trọng đạo hay không?” Phùng Kiếm vui vẻ cười: “Chỉ bằng cô? Còn cô giáo? Thế nào? Trở về hai ngày có thu hoạch gì không? Vẫn làm học sinh?” Lâm Miêu nghĩ, thu hoạch lớn có lớn, mất đi cũng là rất lớn. “Lâm Hâm mua cho tôi chiếc xe BB, hiện tại tôi đang hưng phấn. . . .” “Đừng vậy a, Miêu Miêu, lúc ấy tôi quên, lẽ ra tôi nên đưa chiếc xe kia cho cô, dù sao bỏ ở nhà cũng không có người dùng.” Khiêu khích quá rất rõ ràng, cậu đây là nói vuốt đuôi bằng viên đạn bọc đường.” Lâm Miêu cười nhạo Phùng Kiếm. Một hồi lâu Phùng Kiếm không nói lời nào, Lâm Miêu còn tưởng rằng cậu ta tức giận. Phùng Kiếm thu vui đùa lại, nghiêm túc nói: “Miêu Miêu.” “Làm gì vậy? Cậu như vậy tôi rất sợ hãi, cậu lại có yêu cầu gì?” “Miêu Miêu, tôi nghiêm túc đó, cô có nghĩ tới việc đi du học hay không, tôi có thể xin cho cô.” Lâm Miêu hiểu được Phùng Kiếm nói thật, cô không chế tâm tình của mình, bất luận như thế nào, giờ phút này Phùng Kiếm đối với mình là thực lòng không thể nghi ngờ, Lâm Miêu thành thật trả lời: “Phùng Kiếm, cậu cũng biết, tôi không phải rất thích học, tôi có thể nhỏ như vậy mà tốt nghiệp đại học, đều là nhờ ơn thiên tài Lâm Hâm. Tôi muốn đi làm, tôi không muốn đi học. Tôi không muốn mọi chuyện đều dựa vào cha mẹ, tôi muốn tự mình kiếm tiền tiêu xài.” “Miêu Miêu, tôi nhớ cô. . . . .” Tôi hôm qua tôi, tôi đều mơ thấy cô. . . .” Lâm Miêu cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bị vỗ lén

Lâm Miêu ở trong nhà ngủ người ba ngày, cô đóng điện thoại, chỉ ở trên QQ nói chuyện phiếm. Thành Thành nói cho cô biết đã nhận được điện thoại của hiệu trưởng cùng chủ nhiệm khoa, bọn họ dùng ngữ điệu khách khí đến nỗi so với lúc khai trừ cô giờ cứ như hai người. Thành Thành nói mình đã xảy ra lệch lạc nhận thức, thế là thuận lợi nhập học trở lại. Hiện tại bạn học kia bị khuyên rút lui, Thành Thành cảm thấy cô thiếu nợ Miêu Miêu rất nhiều. Đặc biệt hôm nay, cô tự tay cho thuê cửa hàng, từ nay về sau cô có thể trực tiếp thu tiền thuê mặt tiền cửa hàng, cuộc sống hoàn toàn không có vấn đề. “Tên khốn đó có tìm cậu không?” “Không biết, mình tắt điện thoại. Điện thoại ở nhà, mình chưa bao giờ tiếp.” “Miêu Miêu, chúng ta thiếu nợ tên khốn kia nhiều lắm. Kỳ thật mình muốn nói, mình nợ cậu nhiều lắm.” “Thành Thành, mình nợ cậu nhiều lắm.” Sau đó đồng thời nói với đối phương—bảo tên khốn (biến thái) kia đi chết đi! Hai người cười ha ha, lại cùng nhau nói chuyện phiếm. Không có áp lực, Thành Thành bình thản hơn rất nhiều, Lâm Miêu nhìn thấy nhà mới của Thành Thành thì rất vừa ý, biến thái tìm phòng ở cũng không tệ lắm, 120 mét vuông, đối với Thành Thành mà nói cũng đủ lớn. Phòng ở, đồ dùng trong nhà đều mới. Khi Thành Thành ở phòng cũ kia chỉ mang theo cái rương của mẹ. Thành Thành giờ notebook đến một gian phòng khác, lúc Lâm Miêu nhìn thấy căn phòng này hoàn toàn dựa theo yêu thích của mình mà bố trí, quá cao hứng “Miêu miêu, căn phòng này mình tốn cả buổi sáng bố trí đó, bất ngờ không?” “Đương nhiên, từ nay về sau giữa trưa mình có thể đến đó nghỉ ngơi.” Ngày hôm qua vừa mới nhận phòng ở mới, Thành Thành liền tự nhiên đưa cho Lâm Miêu một cái chìa khóa, Lâm Miêu cũng vô cùng tự nhiên mà nhận lấy. Lâm Miêu nói cho Thành Thành, vừa rồi Kế Lương ở trên QQ hỏi cô vì sao lại tắt máy.” Cậu nói sao?” “Mình chưa nói, chỉ nói ở nhà chơi, không muốn khởi động máy. Cậu cũng biết, Thành Thành, mình không thích nói dối. Thà rằng tránh nặng tìm nhẹ, cho qua chuyện.” “Thoải mái sao? Ý của anh ta sao?” “Cụ tuyệt trả lời.” “Không phải là đầu súng bằng sáp chứ? Trông khá mà không dùng được, thế giới này nhiều lắm.” “. . . . .” “Tên khốn có thể đánh lâu dài không? Nghe nói người kia ở trên giường thập phần dũng mãnh, mà số cô gái anh ta từng ăn nằm dùng đơn vị ‘trăm’ để tính. Con số hàng ‘trăm’ lớn hơn 2 nhỏ, ít hơn 5.” “. . . . .” “Mình mời cậu ăn đại tiệc nhé.” “Không cần, cái cậu gọi là đại tiệc chính là nhà hàng lẩu Tứ Xuyên, mình biết rõ cậu thích ông chủ nhỏ kia, nếu cậu thành công, mình rất khâm phục.” “Chị hai, cho chút mặt mũi, theo giúp mình đi?” “Quên đi, mình sợ cái tên biến thái kia lại cho người giám sát mình.” “Thông cảm với cậu. . . .” “Dần dần, sau một tuần lễ, Lâm Miêu thấy cái tên biến thái kia không có quấy rầy mình, thử đi ra ngoài thăm dò cùng Thành Thành, còn đi ăn lẩu Tứ Xuyên cũng không có vấn đề gì. Thành Thành phân tích với cô thật lâu, đưa ra hai kết luận: hoặc là cái tên biến thái này đã hết diện khùng, hoặc là tên khốn này bị lực lượng võ trang nhân dân trấn áp rồi. Hai người cao hứng quá, chuyện Thành Thành được giải quyết triệt để, lại không còn áp lực sống cùng áp lực học. Thành Thành muốn trước khi khai giảng đi nhà giam thăm mẹ, Lâm Miêu đưa Thành Thành đến nhà ga. Cô cũng không có đi cùng Thành Thành, bởi vì mỗi người đều có chuyện không muốn đối mặt, không phải bất cứ vết thương gì đều cần bày tỏ với người khác. Mỗi ngày Lâm Miêu quần quít lấy Kế Lương, đòi anh ta mang cô đi bơi lội. Kế Lương nhìn Lâm Miêu thay áo tắm, thích thú hỏi: “Miêu Miêu của chúng ta đã trưởng thành, đã có bạn trai.” Kế Lương sờ sờ đầu Miêu Miêu. Lâm Miêu rõ ràng không thể lý giải lời nói của Kế Lương là có ý gì. Lâm Miêu trợn mắt một cái: “Chú Kế, mỗi ngày con đều theo chú đi chơi, điện thoại cũng không có, ở đâu ra bạn trai?” Kế Lương nhìn Lâm Miêu, anh ta biết rõ Lâm Miêu cũng không nói dối. Anh ta không rõ đã xảy ra chuyện gì mà anh ta không biết. Lâm Miêu lái rùa đen đến nhà Thành Thành, vài ngày nữa Thành Thành sẽ trở lại, Lâm Miêu chuẩn bị gọi cho người làm vệ sinh theo giờ đến làm. Đã ba cái cuối tuần rồi, cô cơ hồ đã quên chuyện xảy ra của mình với Giang Tu Nhân. Cửa thang máy mở, Lâm Miêu nhìn thấy Giang Tu Nhân nhìn cô cười dịu dàng, theo bản năng Lâm Miêu muốn đóng thang máy, bị Giang Tu Nhân lôi kéo, liền kéo ra ngoài. Sau đó anh ta ôm lấy Lâm Miêu, đè vào vách tường nhà Thành Thành. Lâm Miêu lập tức ý thức được đây là phòng ở của tên biến thái, đồng thời hiểu được, cô không thể thoát khỏi cái tên biến thái này, cái tên biến thái này cũng không có tốt đến mức để cô thoát khỏi hắn. Mới vừa vào phòng, Giang Tu Nhân liền hôn lên, anh ta khấn chế dục vọng của mình, anh ta thề muốn trừng phạt cái con mồi không nghe lời này. Anh ta biết rõ phải làm như thế nào để Miêu Miêu sa vào tình dục, anh ta hiểu được điểm mẫn cảm của Miêu Miêu ở đâu, anh ta hiểu rõ Miêu Miêu cần gì. Lúc Miêu Miêu khóc cầu anh ta muốn mình, Giang Tu Nhân mới xông vào trong thân thể Miêu Miêu, hai người đồng thời thỏa mãn nhắm mắt lại. Miêu Miêu đang ngủ say, Giang Tu Nhân lại không hề buồn ngủ. Anh ta cho rằng Miêu Miêu đã biết nên nghe lời như thế nào rồi, nhưng thoát nhìn Miêu Miêu của anh ta cũng không nghe lời như anh ta tưởng tượng. Có người gửi đến cho anh ta ảnh chụp, ảnh chụp Miêu Miêu cùng Kế Lương tại bể bơi, tuy ảnh chụp rất mờ hồ, chỉ dùng điện thoại ***** , bể bơi người rất nhiều, Kế Lương giống như người giám hộ mang một đứa bé đi bơi lội, nhưng sự sung sướng hai người biểu lộ đã làm cho Giang Tu Nhân phần nộ không thôi. Giang Tu Nhân rút khỏi, nhìn ra ngoài cửa sổ, đây là một cái ổ của anh ta, người biết không nhiều lắm, nhưng vẫn rất xa hoa, thoải mái. Cái nhà này là do anh ta gần đây khai phá một hạng mục, vừa mới giao đến tay khách hàng. Phòng nhỏ Thành Thành ở vốn là anh ta do chuẩn bị cho những anh em kia ngẫu nhiên ngủ lại ở. Tầng cao nhất là một mình anh ta ở. Hiện tại anh ta đưa phòng ở kia cho Thành Thành. Điện thoại Miêu Miêu vang lên, anh ta cầm lên xem xét, Kế Lương. Anh ta nở nụ cười tà ác, tiếp. “Miêu Miêu, ở đâu?” Kế Lương dịu dàng làm cho Giang Tu Nhân cười thầm.” “Chú Kế a, Miêu Miêu đang ngủ.” Kế Lương ngậy ra một lúc, lập tức hiểu được giọng nói này là của Giang Tu Nhân. Anh ta lập tức hiểu được Giang Tu Nhân đã cướp lấy lần đầu tiên của Miêu Miêu. Anh ta phần nộ nói: “Là cậu?!” “Giang Tu Nhân đương nhiên hiểu được Kế Lương có ý gì, anh ta cười trả lời: “Đừng vậy, chính là tôi. Ngay hôm đó. Miêu Miêu đã cầu xin tôi muốn cô ấy.” “Cậu!” Kế Lương không chế được cơn giận của mình: “Giang Đại, Miêu Miêu không phải con mồi của cậu. Cậu làm thế sẽ chỉ làm gia đình Lâm Trí khó xử.” “Đường như tôi không cần Kế

tổng tài dạy tôi làm người như thế nào, ông còn chưa đủ tư cách, chú Kế.”“Cậu!”“Miêu Miêu là của tôi, không phải của ông. Kế Lương, biết rõ là ai điều này rất quan trọng. Đừng làm hại người khác lại thành hại chính mình.”Kế Lương yên lặng cúp điện thoại, anh ta cũng không làm gì được, anh ta không có lập trường.Miêu Miêu mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Giang Tu Nhân đang ở trước mắt, cô lại càng hoảng sợ, cái tên biến thái này không nghĩ ngợi sao? Không phải đàn ông làm xong đều mệt chết đi đấy sao?Miêu Miêu bình tĩnh biết rõ càng tỏ vẻ với anh ta, anh ta càng tức giận, Miêu Miêu lặng yên phối hợp với anh ta, đi tắm rửa, sau đó ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn ăn.Trên bàn cơm còn có nội y của Lâm Miêu, mặt Lâm Miêu lập tức đỏ lên không thôi, cô nghĩ đến sự điên cuồng của Giang Tu Nhân, nghĩ đến sự thỏa hiệp của mình. . . . . Nghĩ đến việc cầu khẩn của mình. . . . .Giang Tu Nhân vuốt đầu của cô: “Ngốc à, đồ đặc của em có cái gì mà kinh khủng xấu hổ?”Thực sự nuốt không trôi Miêu Miêu rất cực có thể rời bàn ăn. Giang Tu Nhân ôm cô ngồi vào ghế sa lon, đưa cho cô ảnh chụp, Miêu Miêu nhìn nhìn, buông, không lên tiếng.Giang Tu Nhân cười đáp: “Tại sao không chất vấn anh?”Miêu Miêu buồn buồn nói: “Tôi biết không phải là anh làm, người của anh sẽ không thiếu chuyên nghiệp như vậy.”“Miêu Miêu, em rất thông minh.”Miêu Miêu nhớ tới con mắt chó ngao Tây Tạng cô rùng mình cho một cái, nhanh chóng tổ chức từ ngữ trong đầu.“Chú Kế, là ân nhân cứu mạng của tôi, anh ta giống như ba của tôi. Tôi cơ hồ có thể nói là con gái của anh ta. Năm đó tôi mới 9 tuổi, anh ta 26 rồi, anh ta ở trong bể bơi đã cứu tôi. Người một nhà chúng tôi đều rất cảm kích anh ta, anh ta giống như người nhà của chúng tôi. Lần đầu tiên tôi có kinh nguyệt, cũng đi tìm anh ta. Khi đó, ba ba, mẹ mẹ đều bề bộn nhiều việc.”Giang Tu Nhân hôn hôn Lâm Miêu: “Tốt lắm, anh đã biết, chuyện này cho qua, dù là quá khứ. Từ nay về sau anh sẽ không ngăn cản hai người gặp mặt, nhưng bơi lội coi như xong, em thấy rồi đó, như vậy rất dễ dàng để người ta mượn cớ. Tất cả mọi người biết rõ chống lại anh thì thế nào, em cũng đừng cố gắng khiêu chiến, hiểu chưa? Anh có thể chịu trách nhiệm mà nói, em không có phần thắng đâu.”. . . . .”“Miêu Miêu, anh mới từ thủ đô trở về, đã nhận ảnh chụp nhanh như vậy, tâm tình của anh em giải thích sao? Ba cái cuối tuần này anh luôn luôn ở tổ chuyên án, không thể liên lạc với bên ngoài.”Lâm Miêu tò mò nhìn Giang Tu Nhân.“Hiện tại có thể nói, chính là chuyện Võ Trường Thanh.”“Võ Trường Thanh? Chính là phó tỉnh trưởng, tỉnh Giang Đông trên mạng kia sao?”Lâm Miêu há to mồm.Giang Tu Nhân lập tức hôn lên: “Miêu Miêu, anh biết em mời anh. . . . .” Một vòng chiến đấu mới bắt đầu.Giang Tu Nhân mang theo Lâm Miêu đến hội sở Ánh Dương. Anh ta nắm Lâm Miêu giống như nắm cô gái, hai người kéo tay, giữ một đoạn khoảng cách, làm cho việc mặc trang phục tình nhân của hai người về buồn cười vô cùng.Lâm Miêu mặc đầm liền thân váy chữ A sắc vàng nhạt, lộ ra bắp đùi thon dài rắn chắc, thanh xuân; váy tròn vênh lên lộ ra eo nhỏ tinh tế, cùng màu với đôi giày cao; trên tay mang theo một cái đồng hồ màu cam.Giang Tu Nhân một thân trang phục màu đen thoải mái, cổ áo cùng ống tay áo có màu cam; giày mơ hồ có thể nhìn thấy màu cam tinh tế dính bên cạnh.Trên đường đi, tất cả mọi người đều cười hóm hây Giang tại sao lại mang ** đi ra?Cô gái này rất rõ ràng đã bị Giang đại triệt để ức hiếp, cặp môi đỏ mọng kiêu kiêu vênh lên không biết bị Giang đại nhu bao lâu thì chán? Cô bé này rất đẹp, da thịt trắng nõn mịn màng chói mắt mọi người. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kiên nhẫn, tuy vóc dáng không cao lắm, nhưng vóc người cực kỳ đẹp. Cô bé này rõ ràng là cô gái duy nhất không có hoá trang trong cái hội sở này.Một cô gái xông vào trong ngực Giang Tu Nhân, thuận thế hất tay Lâm Miêu ra: “A Nhân, anh đã trở lại.”Lâm Miêu tự động bỏ đi.Giang Tu Nhân âm thầm nhíu mày, bất động thanh sắc buông ra: “Ừa, A Tuyết, chào em.”Trần Ban đi nhanh tới: “A Nhân, cậu đã đến rồi.”Giang Tu Nhân kéo Lâm Miêu qua: “Miêu Miêu, đây là Anh Trần, là phó phòng cục trưởng công an, người lãnh đạo trực tiếp của anh. Anh Trần, đây là Lâm Miêu.”Lâm Miêu gật gật đầu: “Anh Trần.”“Chào em, ánh mắt A Nhân chúng tôi lúc nào cũng tốt như vậy, lần này đi đâu tìm người đẹp vậy? Đến em gái tôi cũng không bằng. Ha, ha. Ha!”Giang Tu Nhân yêu chiều sờ lên đầu Lâm Miêu, cười nói: “Tuổi quá nhỏ, bị làm hư. Vừa rồi lúc ra cửa còn đang giận tôi.”Lâm Miêu âm thầm oán hận, tôi khi nào thì tức giận, lấy tôi làm tấm bia.“Miêu Miêu, đây là em gái Anh Trần, gọi Trần Tuyết, người lớn nhất nơi này. A Tuyết, đây là Lâm Miêu.”Lâm Miêu gật gật đầu: “Xin chào.” Cũng không có gọi tên Trần Tuyết. Trần Tuyết nhìn thấy tay Giang Tu Nhân bá đạo ôm Lâm Miêu, biểu thị công khai chủ quyền của mình. Cô muốn đi lên đi nắm tay Giang Tu Nhân cũng không được. Cô cười nói: “Lâm Miêu nha? Chào cô. A Nhân tìm cô từ đâu ra?”Lâm Miêu đương nhiên biết rõ Trần Tuyết nói lời này là có ý gì, cô ním cười nhìn Giang Tu Nhân, ném vấn đề khó khăn này cho anh ta.“Đương nhiên là đoạt bảo bối từ trong tay ba cô ấy. Tuy đã tốt nghiệp đại học rồi, nhưng còn chưa tới 20 tuổi, chính là nhóc con không nghe lời, đầu tôi đau chết.”Nói xong, hôn hôn cái trán Lâm Miêu. Người người đều nhìn thấy Giang đại lần đầu tiên cưng chiều một cô gái như vậy, không, phải nói là cô bé.Lâm Miêu nghe Giang Tu Nhân nói như vậy, lập tức như chim nhỏ nép vào người tổ cáo: “Em nào có? Đều là anh khi dễ em.”Bộ dạng cực kỳ hưởng thụ.Lâm Miêu nói xong, chính mình run rẩy trước một hồi, Lâm Miêu nghĩ con người quả thật có tiềm lực vô cùng, rốt cuộc mình cũng có cơ hội pk với Trương Mạn Ngọc.“Ha ha ha, xem ra A Nhân đối phó con gái luôn thủ đoạn nhất.”Trần Kha đi ra hoà giải: “A Tuyết, vừa rồi tôi nhìn thấy Triệu Cương tìm em.”Trần Tuyết mỉm cười rời đi.Lưu Đông Phương hướng về phía bọn họ vẫy tay, Giang Tu Nhân cười nói: “Anh Trần, tôi qua kia một lát.”“Ừa, đi thôi. Hôm nay thoải mái thả lỏng, lần này ở thủ đô cậu làm được lắm. Cấp trên cũng khen cậu.”“Cám ơn anh Trần, chúng tôi đi trước.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 8: Ai dối lừa ai

Trần Kha trở lại văn phòng, nhìn thấy em gái tức giận. Lắc đầu nói ra: “A Tuyết, không phải anh nói em. Em ở trước mặt nhiều người như vậy là làm khó cho A Nhân, nếu như em không thay đổi thái độ của em, em vĩnh viễn không chiếm được A Nhân. A Nhân là ai? Điểm này em phải lanh lợi một tí chứ, em phải dùng nhiều tâm tư ở trên người anh ta hơn.”“Đến chỗ của em còn mang theo loại con gái này, anh ta có cho em mặt mũi sao?”Trần Tuyết tức giận nói: “A Tuyết, lần này em nhìn lầm rồi, thân phận cô gái này không thấp. Cô ấy không phải là loại con gái mà em tưởng tượng đâu....”“Xung quanh chúng ta có cô gái xinh đẹp như vậy sao? Em thấy tuổi cô ấy thật nhỏ.”“Bây giờ còn chưa rõ ràng lắm, nhưng rất nhanh có thể biết. Chuyện này, chị đâu em sẽ giúp em.”Lâm Miêu cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, nơi cao cấp, vật chất hưởng thụ cao cấp này không hề hấp dẫn Lâm Miêu như ngày thường. Vừa rồi trước khi ra cửa, lúc đang tắm cái tên biến thái này lại muốn lần nữa, tựa như mấy móc lên dây cót. Hiện tại cô thậm chí muốn về nhà ngủ, chính là tên biến thái ngông cuồng này không đếm xỉa đến thỉnh cầu của cô, cô không nên tới nơi này. Hiện tại cô hiểu được, tên biến thái này muốn lợi dụng cô một phen.Lâm Miêu uống mấy ly rượu Rum kiêu kiêu diễm ướt át, cô tựa ở trong ngực Giang Tu Nhân để mình không bớt mệt mỏi. Giang Tu Nhân một tay ôm cô, một tay cầm ly rượu, cùng Lưu Đông Phương còn có anh chàng đẹp trai Lương Hồng kia nhận nhả uống rượu. Bạn gái của hai người họ đều là sinh viên đại học Nghiễm Nam. Bạn gái của Lưu Đông Phương là người Mông Cổ, gọi là Vân Ô, còn của Lương Hồng gọi là Thư Tô.Lâm Miêu lấy điện thoại di động ra nhắn cho Thành Thành một cái tin: Thành Thành, giờ phút này mình đang ở cùng với thầy giáo kính yêu Lương hồng của cậu, bạn gái bọn họ đều là bạn học của cậu, một người trong đó là người Mông Cổ. Mình nghĩ nguyên nhân trọng yếu nhất khiến giáo sư cảm thú này bám trụ ở trường học chính là vì bọn họ có thể dễ dàng chộp những bạn học xinh đẹp của cậu hơn. Thành Thành hồi đáp: 56 dân tộc 56 đóa hoa.Nhìn thấy tin nhắn Thành Thành hồi đáp, Lâm Miêu liền khúc khích cười. Giang Tu Nhân liếc mắt nhìn Lâm Miêu, giống như cười mà không phải cười, không lên tiếng. Vân Ô

cùng Thư Tô là bạn học, hai người nhìn thấy Lâm Miếu, biết rõ thân phận Lâm Miếu không giống các cô, bởi vì Lâm Miếu cùng Giang Tu Nhân đang mặc trang phục tình nhân. So với hai người bạn họ Lâm Miếu còn nhỏ 2 tuổi, nhưng xem tình cảnh này, thân phận của Lâm Miếu lại giống như các cô. Vân Ô cùng Thư Tô đang nói về chiến lợi phẩm của các cô ngày hôm nay, nói đến cao trào liền hỏi Lâm Miếu: “Cô dùng qua sao? Có có không?” Tuy các cô chỉ nhìn thấy CHRISTIAN DIOR từ trên tạp chí nhưng đối với việc nhận biết hàng hiệu, phục sức, đồ trang điểm các cô cũng rất lành nghề. Lâm Miếu nói với Giang Tu Nhân: “Phòng ở Địa Vương Cao ốc anh cho em đi, để em thành hàng xóm của Thành Thành.” Vân Ô cùng Thư Tô nghe được, nhất tề nhìn Lâm Miếu, không cách nào tin cô lại nhẹ nhàng băng quơ đưa ra yêu cầu quá phận như vậy đối với kim chủ. Giang Tu Nhân cảm lấy chén rượu uống một hớp rượu lớn, cố định Lâm Miếu trong ngực, không cho cô nhúc nhích, nâng cốc đưa vào miệng Miếu Miếu, hôn lên. Thẳng đến khi Miếu Miếu uống sạch, anh ta phờ phạc hôn Miếu Miếu, với đầu lưỡi vào, làm cho tất cả mọi người ở đại sảnh đều thấy rõ ràng anh ta cùng Miếu Miếu hôn lưỡi. Lâm Miếu giãy dụa không được, đành phải liều mạng trốn tránh, thu đầu lưỡi của mình, không cho cái tên biến thái này đắc thủ. Giang Tu Nhân một tay dùng sức bắt lấy bộ ngực Lâm Miếu xoa nắn, dùng thân thể của mình ngăn trở thân thể Lâm Miếu, để cho người khác chỉ nhìn thấy Lâm Miếu hôn lưỡi với mình, không thấy động tác của mình, cùng Lâm Miếu chống cự mãnh liệt. Người người đều biết Giang Tu Nhân đã nổi giận, ca sĩ cũng không dám tiếp tục ca hát, âm nhạc ngừng. Trong lúc nhất thời, yên tĩnh không tiếng động. Anh ta hôn đủ rồi, liền buông Miếu Miếu ra, dùng sức nắm bắt cằm của Miếu Miếu làm cho cô đối với mặt mình: “Miếu Miếu, nói lần cuối cùng với em, anh có phương pháp trị em. Thu hồi móng vuốt nhỏ của em đi, đừng có thử sự kiên nhẫn của anh lần nữa! Sai lầm của em, nhất định có người khác tới tính.” Lần này Lâm Miếu thực sự sợ hãi, cô sợ hãi trốn tránh ánh mắt của Giang Tu Nhân, nước mắt chảy xuống. Một giây sau, Giang Tu Nhân cầm lấy khăn mặt trên bàn, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Lâm Miếu, nhẹ nhàng tựa như chà lau đồ sứ quý giá, dịu dàng nói: “Ngoan, Miếu Miếu, được rồi, mọi chuyện đã qua.” Trần Tuyết xem rãnh mạch từ đầu tới đuôi, cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, người đàn ông cô yêu từ nhỏ này lại lạ lẫm như vậy. “Em đi toilet.” “Có muốn anh đi cùng em hay không?” Giang Tu Nhân vẫn dịu dàng hỏi thăm như cũ. Lâm Miếu đứng lên, lắc đầu. Giang Tu Nhân lớn tiếng nói: “Sao lại ngừng, tiếp tục.” Âm nhạc lúc này mới vang lên. Lâm Miếu nhìn trong gương thấy cằm của mình bị cái tên biến thái đó nắm đỏ, hiện tại mới cảm thấy đau đớn, hình như cũng hơi sưng lên. Trần Tuyết tiến đến, nhìn thấy bộ dạng Lâm Miếu, cô bắt đầu đồng tình với cô bé này, cô an ủi Lâm Miếu: “Tôi gọi người đem cho cô cái khăn mặt ướp đá, có hai giọt tinh dầu, một hồi sẽ tốt thôi.” Lâm Miếu cúi đầu: “Cám ơn chị.” Nhìn thấy người phục vụ đưa cho Lâm Miếu khăn mặt ướp đá, Giang Tu Nhân giúp Lâm Miếu thoa: “Làn da Miếu Miếu của anh mềm mại quá, mới nắm như vậy đã sưng, quá yếu ớt.” Cả một buổi tối, Vân Ô cùng Thư Tô không chủ động nói câu nào nữa. Lâm Miếu về đến nhà, uống ít thuốc ngủ ngủ thật say, đem hết thảy mọi chuyện để cho thời gian an bài. Lúc Lưu Đông Phương tới văn phòng Giang Tu Nhân thì Giang Tu Nhân đang cùng em gái điện thoại, Giang Tu Bạch 22 tuổi đã mang thai, bây giờ đang ở nhà an胎 dưỡng thai. Giang Tu Bạch không ôm chí lớn, hiện tại có thể không cần phải làm việc thì quá cao hứng. Cô trách cứ ông chồng Tống Phi Dương vẫn mỗi ngày đem cô đến công ty như cũ, chỉ vì muốn cô cùng làm việc. Cô trách cứ ông chồng ác bá với mẹ chồng, chính là ông chồng cự tuyệt không chấp hành mệnh lệnh của mẹ chồng. Còn nói cô cần rèn luyện nhiều, để tránh tương lai thai nhi quá lớn, sẽ khó sinh. Lưu Đông Phương quý quai nói vài câu với Giang Tu Bạch trong điện thoại, bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm rất sâu sắc. “Nhà các người thực quái, cách mỗi 7 năm thì sẽ có em bé ra đời.” Giang Tu Nhân cười nói: “Đúng là như vậy, đại ca lớn hơn mình 7 tuổi, mình lớn hơn A Bạch 7 tuổi, hiện tại tiêu Hồ 7 tuổi, A Bạch lại mang thai.” Lưu Đông Phương cho Giang Tu Nhân một liều thuốc: “Ngày hôm qua hai anh em họ chính đã bị cậu hù.” “Hừ, bọn họ cho bọn họ là ai? Còn muốn tính toán với mình! Trần Kha cho là cha vợ làm tình trường này thì ngê ngàng được rồi? Mà hãy chờ xem.” “Người anh em, đừng trách mình lắm miệng, vậy cậu chuẩn bị làm sao với Lâm Trí bây giờ? Lần này cậu làm lớn chuyện rồi à?” Giang Tu Nhân nhún nhún vai, không lên tiếng, Lưu Đông Phương thức thời không nói nữa. “Hôm nay tìm cậu tôi là muốn nhờ cậu giúp một việc.” Lưu Đông Phương hít một hơi: “Nói đi, có phải là việc của mẹ cô bé tóc ngắn kia? Cậu không ra mặt, muốn để phòng hai anh em nhà kia, cho nên để cho mình xuất đầu lộ diện.” Giang Tu Nhân cười nói: “Cậu hiểu mình lắm, anh em tốt.” “Nhưng mình có một điều kiện.” “Cậu đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của, *****!” Giang Tu Nhân đá chân Lưu Đông Phương: “Cậu phải cho cô gái của cậu dạy thay em gái mình một tháng, cô ấy mới từ trường học ra, ngữ pháp rất nghiêm cần, lại là tốt nghiệp trường sư phạm hạng ưu, điều kiện rất tốt.” “Cô ấy lại muốn làm gì vậy? Cô em cậu một lòng một dạ mở cái trường học tôi kia mà.” “Cái gì mà trường học tôi? ! Lợi nhuận cao đến mức không cách nào tưởng tượng nổi. Vì chuyện này đến bây giờ Triệu Thanh cũng không hết hy vọng. Tâm tư Giang Tu Nhân biến chuyển: “Mình thấy cũng được. Phải giảm nhuệ khí của cô ấy. A, đúng rồi, thuốc lần trước mình đưa cho bà ngoại thế nào?” “Hiệu quả cũng tốt, cũng bởi vì cái này, bà ngoại mới đến Mỹ. Vốn mình cũng định đi, nhưng tháng sau mình muốn cùng bác Giang đến Âu châu. Em gái của mình còn tưởng phải đổi môn, nhưng hiện tại cô có gái của cậu thì không cần nữa rồi, bằng không cả kế hoạch dạy học đều loạn lên. Hiện tại Bộ giáo dục quản rất nghiêm đối với tư cách giáo sư dạy khối này.” Giang Tu Nhân nghĩ nghĩ, thích thú nói: “Vậy để cho Miếu Miếu thử một lần xem sao, để phòng bọn họ ra yêu cầu gì. Nói không chừng còn có thể xem trò hay ở trường.” Giang Tu Nhân cười hắc hắc. “Mình cũng nghĩ vậy, cô gái của cậu rất phù hợp.” Lâm Miếu ở bệnh viện chăm sóc Kế Lương đang phát sốt. Sau khi Lâm Miếu gọi điện thoại cho hộ sĩ, lập tức đi bệnh viện. Kế Lương truyền nước xong dù hạ sốt rồi, nhưng vẫn cần ở lại bệnh viện quan sát. Tối hôm qua hành động của Giang Tu Nhân làm cho tâm thần Lâm Miếu đại loạn, cô vẫn cần thuốc ngủ mới có thể ngủ như cũ. Cô rốt cục hiểu rõ cái tên biến thái này từ đầu đến cuối cũng không phải đang hù dọa cô, cái tên biến thái này nói được thì làm được. Ở trước mặt Kế Lương, cô tận lực thu tâm tĩnh của mình lại, nhưng cô hiểu rõ, chuyện này không lừa được chú Kế lâu. Cô cũng không thể tưởng tượng nếu cha mẹ biết đến, hậu quả cùng ảnh hưởng sẽ như thế nào. Lâm Miếu mang cháo đi Vạn nẫu đến cho Kế Lương. Điện thoại vang lên, lại là cái tên biến thái kia, trong lòng Lâm Miếu phát khổ một hồi. Lại không thể nói, không thể biểu hiện. Càng không thể để cho Kế Lương nghe. Cô âm thầm hồi phục tâm tình, làm cho mình thoát nhìn càng tự nhiên. “A lô.” “Cái gì mà a lô, anh, là anh. Ở đâu?” “Tại bệnh viện, chú kế bị bệnh. Em đến xem.” “A, vậy em chăm sóc anh ta nhé. Trở về thì đến tìm anh.” “Có chuyện gì sao?” “Có, việc của mẹ Thành Thành.” Lâm Miếu kích động cao giọng: “Mẹ của Thành Thành? ! Tin tức tốt sao?” “Đương nhiên.” “Cám ơn anh.” Kế Lương cũng biết đầu bên kia điện thoại là ai. Hóa ra người giúp Thành Thành giải quyết việc trường học cũng là anh ta. Kế Lương biết nếu tâm tình Lâm Miếu tốt thì không thể không báo cho mình biết. Từ nhỏ Lâm Miếu đã như vậy, gặp chuyện, trước tiên sẽ ản núp đi, quan sát người khác rồi nói sau. Tâm tư kín đáo, làm người khéo đưa đẩy. Chỉ là đụng phải một Giang Tu Nhân hoàn toàn không nói lý, lập tức không hề có sức chống đỡ. “Miếu Miếu, cháu có việc thì cứ đi đi. Thư ký của chú lập tức tới đây.” Lâm Miếu lắc đầu: “Đừng lo, là một người mới quen, anh ta có thể đến giúp mẹ mẹ Thành Thành, là cảnh sát.” Kế Lương cười thầm, Miếu Miếu vĩnh viễn đều không biết nói dối như vậy. Khi cô không muốn nói cho bạn biết, nói chuyện sẽ tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nêu những điểm tốt. Cô không nói Giang Tu Nhân là bạn bè, chỉ lựa chọn nói thân phận anh ta ra để làm cho người ta tin phục. Kế Lương vuốt ve đầu Lâm Miếu, an ủi nói: “Miếu Miếu của chúng ta trưởng thành rồi, mọi việc đều làm được.” Lâm Miếu ghé vào bên người Kế Lương, biểu hiện ra một nụ cười rực rỡ nhất với Kế Lương. Lâm Miếu hiểu chuyện như vậy làm cho lòng Kế Lương chua xót một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Công tác ngắn hạn

Lúc Giang Tu Nhân đến giờ tan tầm ở trước tòa nhà văn phòng cục công an ngồi vào BB của Lâm Miếu thì Lâm Miếu hiểu được, cái tên biến thái này cố ý muốn cho cô xấu mặt. Mọi người đi đến bên cạnh đều gắt gao nhìn Lâm Miếu, còn cố ý tiến lên đây lên tiếng kêu gọi Giang Tu Nhân. Có nữ nhân đi qua còn cố ý ‘ hừ ’ một tiếng.

Giang Tu Nhân kéo Lâm Miếu qua, tùy ý hôn hôn, căn bản không thèm để ý đang bị mọi người nhiệt tình quan sát.

Giang Tu Nhân đưa văn kiện cho cảnh sát đang lững thững đi đến, hai người tựa như khi trong vườn bách thú ngồi ở trong xe mặc người đi thăm. Lúc Lâm Miếu cảm giác mình đã bị bang cảnh sát này nhìn xuyên qua, mới có thể rời đi khỏi trụ sở công an.

“Muốn đi ăn cơm thế nào? Có nghĩ là thay đổi khẩu vị? Hôm nay có người đặt biệt mời em?”

“Mời em? ! Phải là em mời khách mới đúng.”

“Các người xem như giúp nhau hỗ trợ a.” Giang Tu Nhân sờ sờ đầu Miếu Miếu , cười nói.

Lâm Miếu không muốn suy nghĩ, cô chạy xe đến ‘ Khúc Kính Thông U ’.

Lưu Đông Phương cùng muội muội nhìn thấy Giang Tu Nhân chân tay co cống từ trong xe xuống, nhìn không được cười to. Lâm Miếu thấy được, cũng cười , Giang Tu Nhân ngồi ở trong xe của cô, có vẻ buồn cười.

Lâm Miếu nhìn thấy Lưu Huệ hôm nay mặc chính là đồng phục thợ cà, cô không để ý chuyện đã qua chào hỏi, cô đối Lưu Huệ cười cười, cúi đầu thẹn thùng . Lưu Đông Phương nhìn nhìn Lâm Miếu, nghĩ thầm, thằng nhãi Giang Tu Nhân này thật không hổ là xuất thân làm tâm lý học, Lâm Miếu sao có thể chạy thoát?

Giang Tu Nhân vẫn như vậy bá đạo ôm Lâm Miếu, hấn cười nói: “Chúng ta đi vào trước đi.”

“Miếu Miếu, vị mỹ nữ kia là muội muội Đông Phương, gọi Lưu Nam Phương. Chức hiệu trưởng công trình Nghiễm Nam. Em gọi là cô ấy Chị Nam Phương. Nam Phương, đây là Miếu Miếu.”

“Chị Nam Phương, nhĩ hảo, em là Lâm Miếu.”

Lưu Nam Phương mở to hai mắt: “Chị nghe Đông Phương nói qua em tuổi rất nhỏ, em rốt cuộc phải 20 tuổi không?”

Lâm Miếu lắc đầu: “Em đi học sớm, cao trung cũng chỉ có hai năm.”

“Em là thần đồng? !”

“Là Đệ đệ của em, em không phải.” Lâm Miếu khẳng định nói.

“Miếu Miếu, anh ra mặt không tốt, lần này mẹ mẹ của Thành Thành có thể được phóng thích, đều là Đông Phương hỗ trợ . Cho nên, anh ta hi vọng em cũng có thể giúp cho anh ta một chút.”

Lâm Miếu không nghĩ tới mẹ mẹ của Thành Thành có một ngày được ra, cô chân thành nói: “Cảm ơn anh, cảm ơn Đông Phương ca. Em cũng không biết nên như thế nào cảm tạ các anh mới tốt.”

Lưu Đông Phương cười nói: “Em không cần cảm ơn anh, anh cũng có chuyện cầu em hỗ trợ.”

Lâm Miếu về sau biết rõ ngọn nguồn, cũng đáp ứng rồi nhận lời dạy thay.

Lâm Miếu cầm lấy sách giáo khoa, mới biết được là mình dạy Anh ngữ căn bản.

“A, hoàn toàn không có vấn đề. Kỳ thật em trước khi trở về , có dạy cho một đệ tử đi du học, dùng để dạy chính là tài liệu này.”

Lưu Nam Phương vô cùng cao hứng: “Miếu Miếu, nếu không em tới trường học của chúng ta dạy đi?”

Lâm Miếu lắc đầu: “Chị Nam Phương, em đối với chị có can đảm, em đối nghề nghiệp giáo sư này rất tuyệt vọng.” Ba người còn lại cười ha ha.

Lưu Nam Phương mập mờ đối với Giang Tu Nhân cười: “Nhị ca, đây là anh chịu khó đi đâu mà tìm bảo bối thế? Em đổ kị đó a.”

Giang Tu Nhân đáng ghét liên tục sờ sờ đầu Lâm Miếu : ” Miếu Miếu của anh chính là bảo bối của chủ tịch Bắc Cương.”

Lưu Nam Phương bừng tỉnh đại ngộ: “A, nguyên lai là nữ nhân của a di Hoàng Đình.”

Sau đó nhìn có chút hả hê nói tiếp: “Xem ra có người muốn khóc nhè ! Thật là hả hê trong lòng.”

Trong nội tâm Lâm Miểu phát khởi một hồi, tình hình tối hôm qua là chính mắt cô nhìn thấy. Nữ nhân gọi là Trần Tuyết kia thật đáng buồn, tự cho là thông minh, không nghĩ tới cũng là bị người luôn luôn tính kế.

Mẹ mẹ của Thành Thành cuối cùng từ ngoài ngàn dặm trở lại cái thành phố này, bà không nghĩ có một ngày mình còn trở về đây. Cái nữ nhân thiện lương này thật không biết biểu đạt cảm kích của chính mình đối Lâm Miểu, bà ở nhà lúc Lâm Miểu tới ăn cơm, dùng hết tâm tư chiều cổ Lâm Miểu, đối Lâm Miểu hưởng thụ sự chiều cổ của bà tự đáy lòng khoái hoạt.

Lâm Miểu nói cho bà biết: “Phòng này đã thương lượng thanh toán xong, còn có khoản đền bù tổn thất khi chính thức khởi động hạng mục mới có thể có được.”

Lâm Miểu nói cho mẹ mẹ, mình bây giờ tiếp nhận một công việc lớn, cô tại trên bàn cơm đối cha mẹ nói: “Ở đây học phí giờ dạy so với Khương lão sư cho cao hơn nhiều, cũng là dùng cùng một quyển tài liệu giảng dạy, soạn bài đều miễn.”

Hai vợ chồng Lâm Trí cũng biết thói quen của nữ nhi bắt đầu từ ĐH năm 3, chủ nhiệm khoa ở lớp học đại học phi thường yêu mến Lâm Miểu.

Hoàng Đình hỏi con gái: “Con dạy đến lúc nào? Ba tháng sau con tham gia cuộc thi nhân viên công vụ thì về sau sẽ chính thức công tác. Con có rảnh không?”

“Không có vấn đề, phần của con đây là công tác ngắn hạn. Chính là bởi vì như vậy, tiền lương mới cực kỳ cao.”

Hai vợ chồng đều nở nụ cười, đây là Lâm Miểu.

“Mẹ mẹ, hai người cười cái gì? Lâm Hâm cùng thầy hướng dẫn của nó đã đi Pháp rồi, con gọi nó mua cho con vài thứ, nó muốn con chính mình bỏ tiền.”

Lâm Trí nhìn có chút há hê nói: “Con gái, không phải ba đã kích con, Lâm Hâm giá cả cùng trong nước có lẽ là giống nhau. Làm sao con mỗi lần đều bị tiểu từ Lâm Hâm này lừa dối?”

“Cha. . . . .” Lâm Miểu làm nũng nói.

“Con cũng thật là, những học sinh kia con đều có thể đối phó, làm sao lại không đối phó được Lâm Hâm? Mẹ sốt ruột cho con.”

“Mẹ!”

Hai vợ chồng Lâm Trí cười ha ha.

Lâm Miểu bắt đầu đi học, đối phó những đệ tử lớn này so với cô, Lâm Miểu có rất nhiều chiêu.

Dựa theo cách nói của Thành Thành, hiện tại nhà đầu thông minh Lâm Miểu đã sa vào vương bát đản. Lâm Miểu đi theo Giang Tu Nhân hiểu biết rất nhiều về thủ đoạn mới lạ, hưởng thụ vật chất cao cấp nhất, Lâm Miểu không biết mệt. Mỗi ngày xuất hiện ở nơi cao cấp, chỉ sử dụng một cái nhãn hiệu cũng trang bị đến hàm răng.

Khoa trương nhất chính là, Giang Tu Nhân mang theo Lâm Miểu đi Hongkong chơi hai ngày, mục đích duy nhất lại là cùng bằng hữu Giang Tu Nhân đánh Golf, đưa ngựa. Hơn nữa Văn Nhạc ảnh đế Tân Tân lại là bằng hữu Giang Tu Nhân, Lâm Miểu thẳng đơ đứng ở trước mặt người này, háo sắc há to mồm, mở to hai mắt. Văn Nhạc so với trên màn ảnh thoát nhìn gầy hơn một ít.

Lâm Miểu không chút do dự từ trong túi lấy ra album mới mà cô vì Thành Thành vừa mua hé ra đưa cho Văn Nhạc: “Có thể không mời ông kí tên? Băng hữu của tôi là ‘muối’ của ông.”

Văn Nhạc nhìn bạn gái Giang Tu Nhân, dờ khóc dờ cười.

Giang Tu Nhân sùng nịch nói: “Bị tôi làm hư.”

Bản thân phụ thân của Văn Nhạc chính là cá sấu lớn của giải trí Hongkong, Văn Nhạc xuất hiện thỏa mãn ngàn vạn thiếu niên, các thiếu nữ ảo tưởng tốt đẹp.

Lâm Miểu thấy rất nhiều ngôi sao cùng gương mặt trên bìa tạp chí tài chính và kinh tế thường xuyên xuất hiện, trong đó cũng không thiếu trong nước. Giang Tu Nhân luôn dùng nói tiếng quảng đông đáp lại sự ân cần thăm hỏi của người khác. Lâm Miểu tà tà nhìn hắn: “Làm sao anh biết nhiều người như vậy? Anh rốt cuộc là người Bắc Trữ hay là người Hongkong?”

Năm nay mùa hè nóng cực kỳ, chính là ‘Khúc Kính Thông U’ luôn làm cho người ta cảm thấy mát mẻ, loại mát mẻ thấm vào ruột gan. Lâm Miểu cảm thấy thích cực kỳ, cô yêu mến hoàn cảnh nơi này.

Lâm Miểu đi đến một chỗ sân, chứng kiến tường vây bên cạnh có một phòng vô cùng đáng yêu, Lâm Miểu đến gần xem xét, nguyên lai là phòng toilet.

Lâm Miểu há to mồm, nếu như không phải bởi vì nhìn thấy có một bồn cầu tự hoại, Lâm Miểu sẽ cho rằng đây là phòng khách.

Lâm Miểu đang chuẩn bị đi ra ngoài, nghe được cách vách có người nói chuyện: “A Nhân, em làm cái gì vậy? Đừng nói là em đang thật sự. Tuổi nhỏ như vậy, em cần phải hiểu rõ.”

Lâm Miếu lắng lắng ngồi xuống.

“Ca, anh không phải đâu? Nghĩ gì thế? Trần Kha cho rằng nhạc phụ làm tỉnh trưởng em chính là cá trong chậu, mà hãy chờ xem. Có khi Trần gia hấn mất mặt. Em cùng ba ba thông qua, anh yên tâm, em biết mình đang làm cái gì.” Rõ ràng truyền đến tiếng cười nhạo của Giang Tu Nhân.

Lâm Miếu nắm chặt nắm tay.

“Triệu Thanh đã bắt đầu hành động, trò hay bắt đầu. Anh xem a, em lần này muốn ghen chết bọn họ. Còn bản khoản trường học, nghĩ cái chuyện tốt gì? ! Hiện tại chính là khối giá trị vài triệu.”

Lâm Miếu chậm như rùa trở lại đại sảnh, nhìn thấy Lâm Miếu, Giang Tu Nhân đem cô kéo vào trong ngực, nhìn thấy Lâm Miếu xuất mồ hôi, hấn cầm lấy khăn mặt lạnh, nhẹ nhàng mà lau cho Lâm Miếu: “Như thế nào ra nhiều mồ hôi như vậy? Tay của em sao lại lạnh buốt như vậy? Có phải là không thoải mái hay không?”

“Có chút, trời quá nóng.”

“Miếu Miếu, đây là anh cả anh Giang Tu Văn.”

Miếu Miếu cười ngọt ngào: “Giang thúc thúc, chú không biết ta? Ta là Lâm Miếu, năm đó lúc chú kết hôn, là ta cùng Lâm Hâm làm hoa đồng.”

Giang Tu Văn bừng tỉnh đại ngộ: “A, nguyên lai là Miếu Miếu nha? Đã cao lớn như vậy rồi, thật sự là con gái lớn thay đổi quá, ta cũng không nhận ra. Làm sao người lớn lên xinh đẹp như vậy, ta cũng không dám nhận biết.”

Giang Tu Nhân đem Lâm Miếu kéo vào trong ngực: “Cái này vai về loạn rồi.”

Đang ngồi đều cười lên ha ha.

Miếu Miếu cầm cuốn kiểm tra của học trò về đến nhà, hai vợ chồng Lâm Trí đều ở nhà.

Lâm Miếu ngồi xuống, mẹ mẹ rót một chén nước cho con gái: “Nóng quá rồi a?”

“Dạ, hôm nay trường học điều hòa hỏng rồi. Những bài thi này của học sinh khiến cho con càng nóng, đành phải về nhà.”

Lâm Trí nhìn nhìn bài thi, cười nói: “Rất tuyệt vọng.”

Lâm Miếu hoang mang nói: “Chẳng lẽ bốn phần của học sinh không phải là hảo hảo học tập sao? Đã đến trường học đi học, không hảo hảo học tập, mỗi ngày còn muốn ngồi ở trong phòng học chịu dày vò, đây không phải là làm lãng phí thanh xuân còn lãng phí thời gian sao? Không có tính toán nha! Còn không bằng trực tiếp đuổi học, nên đùa chơi, nên vui mừng, gánh nặng phụ huynh còn có thể nhẹ một chút.”

Hoàng Đình sờ sờ đầu con gái: “Con gái, lời này con cũng không nên tới trường học nói lung tung, đắc tội với người ta.”

Lâm Trí nhìn thế tử, vui mừng nói: “Bà xã, anh thật sự là cảm tạ em, đối với em sinh hai bảo bối này.”

Lâm Miếu cầm lấy điện thoại của ba ba: “Ba ba, ba cho mượn điện thoại đánh quốc tế đường dài. Nguyên lai con có một đệ tử bây giờ đang ở Mỹ quốc, con muốn hỏi việc du học của hấn.”

“Như thế nào? Con gái, con nghĩ cái gì?”

“Không biết, con nghĩ cho rõ ràng, nói rõ ràng. Lâm Hâm sắp đến Mỹ quốc làm nghiên cứu sinh, con nghĩ muốn đi.”

“Ba xem có thể, ba gọi là người giúp con làm thủ tục.”

“Cám ơn ba ba, ba cũng đừng quản, chính con sẽ tự làm, có cần chỗ nào con sẽ nói.”

Trở lại gian phòng, Lâm Miếu bấm điện thoại Phùng Kiếm: “Phùng Kiếm, ta là Miếu Miếu.”

“Miếu Miếu, là cô! , như thế nào mượn như vậy còn điện thoại cho ta?”

Lâm Miếu le lưỡi: “Thực xin lỗi, ta quên giờ chênh lệch.”

Phùng Kiếm cười nói: “Không quan hệ, ta nghĩ đến cô bảo ta đứng dậy than thở? Biết không? Ta vừa rồi lại mộng thấy cô, còn chưa cấp bách, đã bị cô làm tỉnh lại rồi, cô phải bồi ta.”

Lâm Miếu mặt đỏ hồng mắng: “Bệnh tâm thần! Cậu không thể cứ mỗi lần đều nói việc này nha?”

“Ta biết rõ cô nhất định là có chuyện, nói đi.”

“Phùng Kiềm, lần trước cậu nói có thể xin cho ta đi, phải không?”

Đại dương miền mơ ước, bờ bên kia Phùng Kiềm tranh thủ thời gian ngồi dậy, khó nén hưng phấn: “Miểu Miểu, có thật không? Cô nguyện ý ra đi ? !”

Lâm Miểu cảm động gật gật đầu: “Đúng, ta nghĩ nên đi ra ngoài xem sao.”

“Được! Ta lập tức gọi người làm thủ tục cho cô.”

“Phùng, Phùng Kiềm, cậu có thể, cậu có thể không thể. . . . .” Lâm Miểu cắn môi, cảm thấy không biết nên biểu đạt như thế nào.

Phùng Kiềm cắt đứt Lâm Miểu: “Lâm Miểu, cô có phải hay không có chuyện gì nha? Đừng có dông dài, ta hiện tại tâm đều hăng hái rồi, nói mau a, đừng giằng vò ta.”

“Ta nghĩ lén lút đi ra ngoài, không nghĩ sẽ làm thủ tục, cậu làm được hả? Ta cùng ba ba đều nói tốt lắm.”

Phùng Kiềm sốt ruột hỏi: “Miểu Miểu, cô có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Ta đều vội muốn chết. Có muốn hay không ta trở về?”

Lâm Miểu tranh thủ thời gian lắc đầu: “Không cần, không cần, ta chỉ phải không nghĩ như vậy.”

Phùng Kiềm biết rõ Lâm Miểu đã gặp chuyện, hẳn cũng hiểu được tính cách Lâm Miểu, Lâm Miểu nghĩ người khác không biết chuyện thì tuyệt đối sẽ không nói ra.

Phùng Kiềm trầm ngưng một chút: “Miểu Miểu, cô có hộ chiếu không? Hộ chiếu nhất định là phải tiến hành ngay tại chỗ.”

“Có.”

“Vậy là làm tốt rồi. Cô đừng lo lắng, ngày mai cô đem hộ chiếu giao cho một người, hẳn bây giờ đang ở Bắc Trữ thị, hẳn là ông nội của đệ tử ta, có thể tin cậy. Chuyện còn lại để ta lo.”

Lâm Miểu đỏ mắt, nhỏ nước mắt: “Phùng Kiềm, cảm ơn cậu. . . . .”

Phùng Kiềm lại du côn nói: “Hắc hắc, cô đã đến rồi, ta liền không cần ‘ nằm mơ ’ .”

Lâm miểu: “. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chuẩn bị sẵn sàng

Lâm Miểu cùng Thành Thành hai người ở thật lâu tại hàng hiệu BBL thế giới đình cấp mới mở các cô gái bán hàng đang lác lác. Hai người một thân trang phục CD hấp dẫn các cô gái bán hàng hướng các cô phở bày nụ cười nể người.

Nhìn thấy Trần Tuyết, Lâm Miểu cười nói: “Chị Trần Tuyết, nhĩ hảo.”

Trần Tuyết nhìn thấy Lâm Miểu, ngây ra một lúc, nhìn rõ ràng là Lâm Miểu, cũng cười nói: ” Lâm Miểu nha? Như thế nào hôm nay không vội sao?”

“Không vội. Hôm nay em đến giáo ủy để đưa giấy chứng nhận tư cách giáo sư tư, đơn giản nhân cơ hội tìm tòi.” Lâm Miểu lời kéo tay Trần Tuyết cười híp mắt nói.

Trần Tuyết như có điều suy nghĩ, trên mặt lại nụ cười sáng lạn: ” Lâm Miểu chúng ta thật sự là đáng yêu!”

Lâm Miểu cùng Thành Thành tại nhà hàng Tây trong quán ăn Bắc Trữ .

“Thành Thành, cậu bây giờ có bao nhiêu tiền mặt?”

“10 vạn. Cậu chừng nào thì cần?”

“Mau chóng, nhưng muốn cậu lặng lẽ đổi thành Đô-la cho mình.”

Thành Thành bắt lấy tay Lâm Miểu, con mắt hồng hồng : “Miểu Miểu, mình sẽ nhớ cậu. Cậu nhất định phải cẩn thận, tâm tư mọi việc không cần quá

mức.”

Lâm Miếu gật gù đầu: “Mình sẽ . Mình cùng người nhà nói ra ngoài nhìn xem cho biết, cho nên không thể mang tiền quá nhiều, bọn họ sẽ hoài nghi .”

“Trong nhà cậu biết rõ chuyện cậu cùng tên vương bát đản kia sao?”

Lâm Miếu chán nản lắc đầu: “Mình nghĩ không biết, cái tên biến thái này không biết làm cái gì, ba ba của mình còn tưởng rằng hắn cùng Kế thúc thúc là giống nhau. Nhưng Kế thúc thúc thì đã biết rồi, dù sao bọn họ đều là trong hội người kia. Nhưng hắn không nói ra , không có để cho mình khó xử.”

“Miếu Miếu. . . . .”

Thành Thành đem 15 vạn đô la cho Lâm Miếu: “Miếu Miếu, đây là 15 vạn, mình giảm một ít tiền thuê cho lão bản , ông ta chỉ trước một năm .”

Lâm Miếu sốt ruột nói: “Vậy cậu cùng a đi làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, mình làm công là có thể đem sinh hoạt phí tránh xuống. Hiện tại khá hơn nhiều, còn sinh hoạt phí là được rồi. Mẹ mẹ lại tiết kiệm như vậy, cậu không cần lo lắng.”

Lâm Miếu gật gù đầu, lúc này cũng chỉ có thể như vậy. Hai người ăn ý không tiếp tục cái đề tài này.

Lâm Miếu cuộc sống như cũ, cô làm nũng Kế Lương ở trong nhà nấu cơm cho cô ăn.

“Kế thúc thúc, con muốn đến chỗ Lâm Hàm nhìn, chú có yêu cầu gì a.”

Kế Lương kéo tóc dài của Lâm Miếu: “Ta lúc nào cũng sẽ không quên Miếu Miếu đáng yêu nhất.” Kế Lương thương tiếc nhìn tâm tư nặng nề của cô gái này.

Lâm Miếu đã xong kiếp sống day thay ngắn ngủi của mình, Giang Tu Nhân trong khoảng thời gian này bề bộn nhiều việc, luôn tại tiết mục công an trên TV trông thấy được hắn. Lâm Miếu mừng rỡ nhàn rồi, ngẫu nhiên còn có thể chủ động đi tìm hắn, muốn hắn thả công tác trên tay xuống cùng mình.

Lâm Miếu lái xe, loạng choạng đến cục công an. Cô chỉ ghé qua nơi này có một lần, hơn nữa vinh hạnh trở thành người bị quan sát rộng rãi. Nhìn thấy cảnh sát trực cửa đang nghiên cứu nhìn mình, cô nghĩ nghĩ, vẫn là gọi một cú điện thoại cho Giang Tu Nhân. Giang Tu Nhân nhận được điện thoại của cô, rất kỳ quái: “Miếu Miếu? Có chuyện gì sao?”

Lâm Miếu cảm xúc thoáng nổi lên: “Em đang ở dưới lầu của anh.” Lâm Miếu nũng nịu nói ra. Giang Tu Nhân nở nụ cười: “Em đem điện thoại cho cảnh sát trực ban .”

Lâm Miếu đem điện thoại đưa tới: “Nhĩ hảo, Giang đại mời anh nghe.” Vị cảnh sát hòa ái kia tự mình dẫn Lâm Miếu đưa đến Văn phòng Giang Tu Nhân. Phòng làm việc của hắn không phải rất lớn, nhưng ngoài ý muốn cũng rất sạch sẽ. Dựa vào vách tường có một giường xếp, trên vách tường có tấm hình cùng cảnh sát ngoại quốc chụp chung, bối cảnh rõ ràng cho thấy là ở nước ngoài.

Giang Tu Nhân đóng cửa lại, ôm lấy Lâm Miếu, đi đến trên ghế sa lon ngồi xuống: “Hôm nay như thế nào lại ngoan như vậy? Tối nơi này tìm anh.” Lâm Miếu vuốt khuôn mặt tuần tú, mê hoặc của hắn nói: “Anh thật sự là ‘ suất ’.” Người được khen thưởng cười ha ha: “Miếu Miếu, đây không phải một đĩa điểm tốt.” Lâm Miếu mặt lại đỏ. . . . .

Giang Tu Nhân hôn thật mạnh lên cặp môi đỏ mọng kiều diễm này dụ hoặc lấy hắn, buông Lâm Miếu, kéo cô chạy ra ngoài: “Đi, hôm nay trốn việc Miếu Miếu theo anh.” Vừa vào cửa, Giang Tu Nhân đem Lâm Miếu đặt ở trước cửa dùng sức hôn lên, hai tay cấp bách đẩy cao váy Lâm Miếu, chỉ kịp phóng thích cực đại đau nhức của mình, nâng chân Lâm Miếu lên tại trên lưng của mình, đẩy quần lót của Lâm Miếu ra dùng sức vọt lên tiến đến.

Lâm Miếu khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nức nở: “Đau quá!” Vô ý thức cúi đầu, nhìn xem chỗ hai người kết hợp, không cho Giang Tu Nhân nhúc nhích. Giang Tu Nhân chậm rãi ngừng lại, chậm rãi rút cực đại của bản thân ra, lại chậm rãi đưa vào, con mắt chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lâm Miếu, làm cho tiểu nữ nhân này có thể nhìn rõ ràng cực đại của mình cùng nơi riêng tư bị hắn trưng to ra , này đều chảy đến cảnh trên quần của hắn, nói không nên lời ư. . . . . Nhìn Lâm Miếu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Giang Tu Nhân tà ác hỏi đến: “Thấy rõ ràng chưa? Những điều này là do em, em là do anh dưỡng chín cây đào mật.” Lâm Miếu khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển qua đỏ lên , lại bị Giang Tu Nhân hôn lên, đầu lười Lâm Miếu ở thời điểm bị bắt, cô thu vào. Giang Tu Nhân kêu lên một tiếng đau đớn, dùng sức co rút: “Vật nhỏ, em tra tấn anh quá. . . . .”

Ôm lấy Lâm Miếu đến hội sở Ánh Dương Giang Tu Nhân bị tất cả mọi người nhìn xem mập mờ, mọi người cũng biết hai người này vừa rồi làm cái gì. Lâm Miếu trên mặt đỏ ửng cũng không thối lui, cả người lười biếng phát ra triệt để làm dịu đi. Giá trị xa xỉ của áo ngực giống như vảy công chúa siêu ngắn, đều tán ra dưới làn váy chân dài rắn chắc, thon dài và sức sống vô hạn ; con mắt làm say mê,che chắn; khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không có một chút đồ trang điểm; hương trầm kích thích cảm quan thần nhiên trải qua người bên cạnh .

Ngồi ở cách đó không xa công tử tình trường Triệu Cường đối với vòng lượn quần kia của bọn họ đối mọi người nói: “Có đôi khi, người không thể không bội phục ánh mắt chọn nữ nhân của Giang lão nhị.”

Thành Thành đã đi học, cô hiện tại cũng rất bề bộn, các cô thời gian gặp mặt cũng không quá nhiều.

Hai vợ chồng Lâm Trí nhìn thấy con gái thu thập hành lý, thích thú hỏi: “Con đây là muốn ra khỏi nhà sao?”

Lâm Miếu chu miệng nhỏ: “Sao còn muốn như thế nào? Con ghét nhất ra khỏi cửa giống như dọn nhà.”

Hai vợ chồng Lâm Trí nở nụ cười, hai đứa con này đều là như vậy, từ nhỏ cũng rất độc lập. Đại học 4 năm, hai người mỗi lần đều là không lo lắng. Cho tới bây giờ cũng không mang hành lý, đặc biệt Lâm Hâm, ngoại trừ Computer, về sau Computer cũng không mang theo, liền phải tay làm ông chủ.

Bắc Trữ thị mỗi cuối tuần có một chuyến bay bay đến Mỹ quốc. Lâm Miếu biết rõ rất nhiều du học sinh đi, vé máy bay lúc nào cũng có.

Đến sân bay, Lâm Miếu mua vé máy bay, sau đi vào sảnh máy bay, nghe được chỉ thị đi vào, Lâm Miếu vẫn mang theo tâm tư giờ mới xem như buông xuống. Cô tìm được vị trí ngồi xuống, những người khác nhìn thấy Lâm Miếu không có hành lý, chỉ có mang theo bên người một cái túi xách đều rất ngạc nhiên.

Một cái tiểu soái ca hiểu rõ Lâm Miếu nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, em biết rõ chị là ai? Chị là giống tiểu thúc thúc em đồng dạng người bay trên không.”

Mọi người đều nở nụ cười, Lâm Miếu vui sướng nói: “Soái ca, đợi tí nữa chúng ta cùng giao lưu một chỗ . . . . .” Lâm miếu không thể nói ra lời.

Giang Tu Nhân cười tủm tỉm xuất hiện ở cabin cửa ra vào, Lâm Miếu ‘ ông ’ một tiếng, đầu lại nổ. Lâm Miếu toàn thân như nhũn ra, không có sức lực, đây là so với từ vong đáng sợ hơn tuyệt vọng.

Giang Tu Nhân phong độ nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lâm Miếu: “Miếu Miếu, Vô Gian đạo diễn xuất đã xong. Năm nay em rất vinh hạnh trở thành nữ diễn viên chính giỏi nhất. Miếu Miếu, anh không thể không nói, em là cô gái anh thấy thông minh nhất.” Giang Tu Nhân mỉm cười, Lâm Miếu cũng không dám nhìn trong ánh mắt sắc bén của Giang Tu Nhân không cách nào che giấu.

Giang Tu Nhân hơi kéo Lâm Miếu đến khoang trước. Khoang hạng nhất chỉ có 8 hàng đơn vị, vị trí của bọn họ ở phía trước nhất. Lâm Miếu đã sớm không thể tự hỏi, cô bị Giang Tu Nhân kéo vào trong ngực, Giang Tu Nhân mặt mày nhìn lại: “Hai chúng ta hai đêm không có chợp mắt rồi, anh muốn nghỉ ngơi một chút.”

Chỉ chớp lát, Giang Tu Nhân quả nhiên ngủ thật say.

Lâm Miếu mụ mị nhưng ngồi ở vị trí của mình, cô không thể tự hỏi, không thể tập trung tư tưởng. Đầu ‘ ong ong ’, cái gì thậm chí nghĩ không đến.

Giang Tu Nhân lúc tỉnh lại, đã là 5 tiếng đồng hồ rồi, hành trình máy bay đã đi một nửa, hắn nhìn thấy Lâm Miếu vẫn bảo trì tư thế ngồi vừa rồi, hắn không để ý tới Lâm Miếu, trực tiếp đi đến toilet sửa sang lại. Trở lại chỗ ngồi, hắn làm cho Lâm Miếu thoải mái mà nằm ở trong lòng ngực của mình hôn lên: “Miếu Miếu, thực ngọt. Em nói, lần này sẽ là ai đến tính sai lầm với em?”

Lâm Miếu lập tức cứng ngắc. Cô không có nước mắt, không cách nào tự hỏi cùng ngôn ngữ. Giang Tu Nhân mở túi xách Lâm Miếu ra, thấy được vòng cổ kim cương hắn đưa cho Lâm Miếu, nở nụ cười: “Là có thể đổi không ít tiền, đủ cho cuộc sống vài năm của em. Xem ra chuẩn bị đầy đủ chu đáo rồi. Đầu là lừa gạt anh. . . . .”

Lâm Miếu bay trên phi cơ một giây đồng hồ đều không chợp mắt, nhưng cô cũng không có mở miệng nói câu nào. Ra sân bay, Lâm Hâm cùng Phùng Kiếm đều ở đó chờ rồi, nhìn thấy Lâm Miếu, hai người thật cao hứng, dùng sức theo sát Lâm Miếu phát tay thăm hỏi. Lâm Miếu cũng khoát khoát tay, sau đó hai đại nam hài hai mặt nhìn nhau, bởi vì một nam nhân anh tuấn cao ngất nắm tay Lâm Miếu đi về hướng bọn họ.

Lâm Hâm là thiên tài nhưng cũng là Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), hắn cùng với Phùng Kiếm không giống nhau, hắn xem xét chỉ biết Lâm Miếu đã bị người nam nhân này nhìn trúng. Hắn nhìn xem hoàn toàn không biết Phùng Kiếm khuôn mặt ngày thơ tươi cười, cũng không biết có thể nói những thứ gì.

Giang Tu Nhân chủ động cùng hai đại nam hài bắt tay: “Cậu là Lâm Hâm à? Anh là Giang Tu Nhân, anh biết cậu, cậu cùng Miếu Miếu đã làm hoa đồng cho ca ca anh.”

Lâm Hâm nhàn nhạt nói: “Nhĩ hảo.”

Phùng Kiếm tự giác mà đem người nam nhân này quy kết là trường bối bọn họ, hắn cười nói: “Giang thúc thúc, nhĩ hảo. Cháu là Phùng Kiếm, bằng hữu Miếu Miếu. Thúc muốn đi đâu? Chúng ta lái xe đưa thúc đi.”

Giang Tu Nhân cười nói: “Không được, có người tới đón tôi. Tôi lần này tới là vì công việc. Các người đi trước a.” Sau đó xoa xoa tóc Lâm Miếu: “Miếu Miếu, đi thôi, cùng Lâm Hâm hảo hảo chơi đùa. Mấy ngày nữa anh điện thoại cho em”

Lâm Hâm cùng Phùng Kiếm chẳng những là cùng một trường học, là đồng nhất chuyên ngành, đều là vật lý nhiệt độ cao. Chỉ là Lâm Hâm đang nghiên cứu sinh. Hắn là dùng thân phận sinh viên cùng thầy phụ trách tới giao lưu, hắn cùng thầy phụ trách ở trong này ngây ngốc một năm.

Phụ thân Phùng Kiếm là hiệu trưởng trường học này được thành lập 150 năm là lần đầu có người Hoa đảm nhận, hắn là nghị viên tòa thành thị này, nhìn qua ngay tại chỗ rất nổi danh.

Lâm Miếu cùng Lâm Hâm tại nhà Phùng Kiếm ăn xong cơm tối, buông lễ vật, tức thì lễ phép cáo từ. Lâm Miếu đưa cho phụ thân Phùng Kiếm bút ngòi vàng thủ công của Hongkong mua ở nước Đức, đưa cho mẹ mẹ của Phùng Kiếm vòng cổ trân châu cũng là của Hongkong mua ở Nhật Bản.

Lâm Miếu nói như thế: “Thúc thúc, a di, đây là lễ vật ba ba, mẹ mẹ tỉ mỉ chọn lựa, cảm tạ các người hỗ trợ. Đây là một chút tâm ý cả nhà chúng con, hi vọng các người có thể thích. Ba ba nói mời cả nhà các người thời gian thuận lợi đến Bắc Trữ thị làm khách.”

Trong phòng Phùng Kiềm, Lâm Miểu đưa cho Phùng Kiềm một chuỗi trân châu quý Bò Đẻ mà mình đến Phở Đà sơn thành tâm cầu tới. Cho Phùng Kiềm mang. Lâm Miểu ôm chặt lấy Phùng Kiềm: “Phùng Kiềm, ta hi vọng cậu có thể trở thành nhà vật lý học nổi tiếng nhất trên thế giới, hướng phụ thân của cậu đồng dạng, có thành tựu trí tuệ vô cùng rộng lớn.”

Phùng Kiềm vẫn không thể từ trong vui sướng tỉnh lại khi cùng Lâm Miểu gặp lại. . . . . Hắn không có nhìn thấy mẹ của hắn nhẹ nhàng khép cửa phòng của hắn lặng lẽ rời đi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thế giới quá nhỏ

Ngồi trên xe Lâm Hâm, hai người cái gì cũng chưa nói, yên lặng lái xe trở về chỗ ở của Lâm Hâm. Lâm Hâm ở tại trường học được đề từ cung cấp chỗ ở chuyên môn, một người một gian phòng ngủ một gian thư phòng. Điều kiện cũng không tệ lắm. Lâm Hâm tùy ý Lâm Miểu ngủ mê man quên trời đất.

Lúc Lâm Miểu tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày thứ ba. Lâm Hâm làm cho Lâm Miểu bữa sáng: “Người ngủ thật tốt, Phùng Kiềm đều đến 5 lần, người cũng còn đang ngủ, hắn nói là người đang ở đây ngược lại chênh lệch hay là hắn ngược lại chênh lệch?”

Hai huynh muội đều nở nụ cười, rồi sau đó một hồi yên tĩnh.

“Ba mẹ biết không?”

“Ta nghĩ không biết, ba ba cho là hắn tựa như Ké thúc thúc đồng dạng. Hắn biết rõ, nếu như hắn để cho người một nhà chúng ta khó xử, đặc biệt ba mẹ không chịu nổi, hắn sẽ không có biện pháp đối với ta.”

“Nhìn thấy hắn, ta liền biết rõ người tại sao phải gọi Phùng Kiềm làm cho người đi. Không nghĩ tới, người không thành công. Chuyện từ khi nào?”

“Ngay sau hôm ta về đến nhà, nhìn thấy tại văn phòng ba ba, buổi tối liền xảy ra việc. Ta không nghĩ tới là như thế này.”

“Người yêu mến hắn sao?”

Lâm Miểu lắc đầu: “Tương đương chán ghét, nhưng ta sẽ không đi làm cái chuyện mà một ít ta cũng không có phần thắng, tỷ như chống cự không có chút ý nghĩa nào. Cả nhà bọn họ người ta đều rất chán ghét. Những người của bọn họ kia đều ghê gớm, mọi người đều có hai khuôn mặt, đặc biệt đáng ghét.” Lâm Miểu nói cho Lâm Hâm về lời nói của 2 anh em Giang Tu Nhân.

Lâm Hâm tức giận nói ra: “Cận bả! Mọi người của nhà này ghê thật. Nhưng ta xem hắn giống như rất sùng người, người xem người bây giờ toàn thân cao thấp, dùng là đồ tốt, ta dám nói chính là rất nhiều tiền người Mi quốc cũng không nhất định biết.”

Lâm Miểu từ trong túi xách lấy ra vòng cổ kim cương: “Cái này cho người, ta nghĩ ta không dùng được.”

Lâm Hâm cầm lên xem xét, chấn động, hắn lộ ra một quyền tạp chí mới nhất: “Lâm Miểu, người xem, vòng cổ này gọi ‘người yêu của ta’, ở Anh quốc thương gia đại châu báu tộc trường gia tộc Hess vì ăn mừng đám cưới vàng của mình tự mình xếp đặt, toàn bộ thế giới chỉ có 50 cái, giá trị xa xỉ. Rất có ý nghĩa kỷ niệm cùng giá trị sưu tầm. Không nghĩ tới hắn có thể lấy được.”

“Muội muội của hắn gả cho tiểu nhi tử Tổng Dục Bình, bây giờ còn mang thai, giờ phút này nhà bọn họ tại Nghiễm Nam càng thêm không ai bì nổi, ta xem ba ba đối với nhà bọn họ càng phải thật cẩn thận. Nghe mẹ mẹ nói có lẽ muốn phân công làm Phó thị trường quản lý văn giáo (văn hóa giáo dục).”

“Vậy người giờ làm sao? Người cũng biết, ba mẹ tuy rất thương yêu chúng ta, nhưng bọn họ đều ham thích với quyền lợi cùng sự nghiệp.”

“Không có phương pháp. Nguyên lời nói của hắn ‘sai lầm của em nhất định là người khác tính’. Hắn sẽ không đối với ta như thế nào, ngoại trừ trên giường tra tấn ta, hắn đối với ta mặc kệ.”

Lâm Miểu nói cho Lâm Hâm biết Giang Tu Nhân sở tác sở vi.

Cửa ra vào truyền đến tiếng đập cửa, Lâm Miểu gật gật đầu: “Nhất định là hắn.”

Lâm Hâm mở cửa, cười sáng lạn nói: “Giang thúc thúc, mau vào. Không nghĩ tới thúc còn có thể tìm được chỗ này, ngày đó quên lưu số điện thoại, thật không biết xấu hổ.”

“Không quan hệ, chẳng lẽ Miểu Miểu không có nói cho cậu biết anh đang làm gì sao?”

Giang Tu Nhân tiến đến, nhìn thấy Lâm Miếu hình như khôi phục được cũng không tệ lắm, hắn ngồi xuống bên người Lâm Miếu, tay tự nhiên khoát lên trên bờ vai Lâm Miếu, thuần thục vô cùng.

Hắn nhìn Lâm Hâm cùng Lâm Miếu: “Ngũ quan của các người đúng thật là giống nhau.” Nói xong, lướt tới mặt Lâm Miếu, tùy ý hôn lên một chút, cười nói: “Đương nhiên Miếu Miếu của anh tinh xảo hơn nhiều.” Nhìn Lâm Hâm cùng Lâm Miếu tròn mắt mờ mịt há hốc, Giang Tu Nhân tiếp tục nói: “Hôm nay ‘Giang thúc thúc’ mời các người ăn uống nha.”

Lâm Hâm run rẩy một hồi, ở trước mặt Giang Tu Nhân, Lâm Hâm đồng dạng không hề có lực chống đỡ.

Giang Tu Nhân nhìn thấy vòng cổ trên bàn, hiểu được hai huynh muội này đã biết được lai lịch của nó. Hắn cười nói: “Đợi tí nữa có người đưa đến quần áo cho các người, đêm nay chúng ta đi đến nơi đối phục sức có yêu cầu tương đối nghiêm khắc.” Nhìn thấy Lâm Hâm bên cạnh giọng điệu đều là vui mừng, thích thú nói ra: “Lâm Hâm, nguyên lai cậu thích cái tên tiểu tử này nha? Hôm nào anh gọi hắn đưa cậu nguyên bộ.”

Lâm Hâm hai mắt tỏa sáng, bắt lấy tay Giang Tu Nhân: “Thật sự? ! Không gạt ta?”

Giang Tu Nhân bắn lên cái trán Lâm Hâm một chút: “Khi cậu về nước, anh dẫn cậu đi chơi cùng hắn. Các cậu tuổi tương tự, mới có thể nói chuyện.”

Lâm Hâm nhìn Lâm Miếu, Lâm Miếu gật gật đầu: “Bọn họ là bằng hữu, ta cũng biết. Chúng ta thường xuyên gặp mặt. Ta hiện tại xem như triệt để hiểu được ngôi sao là cái gì rồi, ta cảm thấy được hắn còn không bằng ngươi, cũng không bằng hắn.” Lâm Miếu chia sẻ Giang Tu Nhân.

Lâm Hâm càng thêm nắm chặt tay Giang Tu Nhân: “Nhân ca, anh thật sự thân ca ca (anh em họ) là của em.”

Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu: “. . . . .”

Lâm Hâm đem điện thoại đưa cho Lâm Miếu: “Phùng Kiếm điện thoại.” Phùng Kiếm trong điện thoại nói cho Lâm Miếu biết, hắn khuya hôm nay không rảnh, muốn cùng cha mẹ đi một nơi vô cùng quan trọng. Lâm Miếu nghĩ thật sự là ngủ gật gặp được gối đầu (buồn ngủ gặp chiếu manh), thật tốt quá.

Buổi tối, ba người xuống dưới lầu, nhìn thấy xe Giang Tu Nhân, hai huynh muội hai mắt nhìn nhau, người nọ là bỏ ra còn chút ít vẫn là không kém dân bản xứ?

Chiếc Cadillac bản mới dài hơn. Lâm Miếu cùng Lâm Hâm đều là lần đầu ngồi, hai người hiếu kỳ ở trong xe nhích tới nhích lui.

Xe đi tới trên núi thì Giang Tu Nhân nói: “Matthew và anh cùng làm việc ở trung tâm trở thành hảo bằng hữu, bọn anh từng tại Congocùng làm cảnh sát một năm, đã từng cùng nhau trải qua sinh tử. Hôm nay là hôn lễ của hắn, anh lần này đến Mỹ quốc, công tư trọn vẹn đôi đường a. Quan trọng nhất là tới bắt ‘đào phạm’.” (hahaha, thoát sao khỏi tay ông này)

Lâm Miếu làm bộ không nghe thấy, Lâm Hâm làm bộ không hiểu. Điều này làm cho Giang Tu Nhân rất là bất đắc dĩ, hai huynh muội này đều đủ thông minh.

Rất rõ ràng, cái nhà Matthew này là người có tiền, hơn nữa khá có tiền, nhà của bọn họ chiếm cứ cả đỉnh núi, phòng ốc rộng rãi, đèn đuốc sáng trưng, mọi người huyền ảo, cả trang viên hân hoan trang trí.

Lúc một nhà ba người Phùng Kiếm nhìn thấy Lâm Miếu cùng Lâm Hâm đến thì cũng không dám tin vào hai mắt của mình.

Ba người lễ phục vừa vặn, phần ngực Lâm Miếu màu vàng nhạt giống như công chúa váy ngắn đáng yêu, sau lưng buộc lên nơ con bướm tôn lên phần eo đường cong hoàn mỹ cùng cái mông của Lâm Miếu, vòng cổ kim cương sáng chói ngọn đèn ở bên ngoài chiếu rọi xuống phát ra chói mắt thấy rõ, làm cho rất nhiều người không thể không đưa ánh mắt đặt ở trên người ba người này.

Không nghĩ tới Matthew tất nhiên nói đạo người Trung Quốc, bậc cha chú bọn họ là từ trước thế kỷ 80 niên đại Hongkong làn sóng di dân đi vào Mỹ quốc.

Nhìn thấy Giang Tu Nhân, Matthew cùng hắn ôm thân mật, hai người dùng tiếng Quảng Đông nói chuyện với nhau.

“Matthew, đây là Miếu Miếu, bạn gái của mình, đây là Lâm Hâm, bọn họ là long phượng thai. Lâm Hâm tại đại học SY làm học giả.”

Matthew mờ to hai mắt: “Chẳng lẽ đây là thiên tài trong truyền thuyết?” Nhìn thấy rõ ràng hai người trẻ tuổi chưa có vượt qua 20 tuổi, Matthew dùng không nhiều tiếng phổ thông chuẩn nói đến.

Lâm Hâm dùng tiếng Quảng Đông trả lời: “Hi vọng như thế. Nhĩ hảo, tôi là Lâm Hâm, chúc mừng ngài kết hôn.”

“Cám ơn cậu. Nếu là cậu em vợ của Giang, hoan nghênh cậu tùy thời tới nhà làm khách.”

Lâm Hâm cùng Lâm Miếu không đáp lời, Lâm Miếu cười nói: “Nhĩ hảo, tôi là Lâm Miếu, chúc mừng các người.”

Matthew cầm lấy tay Lâm Miếu lễ phép hôn tay: “Giang ‘tiểu la ly’ thật sự quá đẹp. Mình cũng không nhẫn tâm đòi con mất.”

Matthew gãi gãi đầu: “Trung quốc chúng ta hiện tại có một câu nói như thế nào nhỉ? A, đúng rồi, gọi cùng giờ đều tiến.” Không nghĩ tới Matthew này cư nhiên còn biết rõ ngôn ngữ thời thượng trong nước như thế, hai người cười ha ha.

Cha mẹ Matthew cùng thê tử đang cùng cha mẹ Phùng Kiếm nói chuyện, nhìn thấy bọn họ, đều đi tới.

Lâm Hâm cùng Lâm Miểu nhìn thấy người một nhà Phùng Kiếm, hai mặt nhìn nhau. Thế giới không phải quá lớn, mà là quá nhỏ.

Lâm Hâm rất có thâm ý nhìn Giang Tu Nhân.

Lúc Matthew hướng mọi người giới thiệu Lâm Miểu bạn gái Giang Tu Nhân thì Phùng Kiếm từ bắt đầu mừng rỡ, đến không tin nhìn Lâm Miểu, sau đó không hề lo lắng diễn trích đoạn Kiều kinh điển trong phim truyền hình trên mặt đất, Phùng Kiếm đẩy Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân, tràn ngập nước mắt liền xông ra ngoài.

Lâm Miểu hai chân như nhũn ra, cô muốn chất vấn tên biến thái này, đây là chính là trừng phạt của hắn phải không? Nhưng Lâm Miểu không dám, cô không có dũng khí lần nữa đi thừa nhận lửa giận của Giang Tu Nhân, mạng nhỏ này của Lâm Miểu, cô còn muốn giữ lại chính mình.

Cha mẹ Phùng Kiếm nhìn Lâm Miểu, lại nhìn Giang Tu Nhân, tức thì lễ phép cáo từ, lưu lại người một nhà Matthew hai mặt nhìn nhau cũng nhìn không ra biểu lộ biến hóa của ba người.

Hôn lễ rất thành công, ba người cáo từ đi ra. Vừa mới lên xe, Lâm Miểu nói: “Đây là trừng phạt của anh sao?” Giang Tu Nhân thổi cái mũi Lâm Miểu, cười nói: “Nói cái gì đó? Đừng làm cho Lâm Hâm hiểu lầm anh khi dễ em. Anh đây oan uổng quá.”

Lâm Miểu khắc chế lửa giận của mình. Thực khác biệt Lâm Hâm lại rất mê hoặc, Giang Tu Nhân này thái độ đối Lâm Miểu, Lâm Hâm cũng không cho rằng là làm bộ. Hắn không biết mình có thể làm những thứ gì, dù sao chuyện tình cảm của người ngoài thì nhúng tay như thế nào?

Xe từ trên núi xuống về đến lưng chừng núi, trực tiếp lái vào một chỗ sân, hai huynh muội lúc này mới kịp phản ứng, nơi này là nhà Giang Tu Nhân, rõ ràng cách nhà Matthew thật gần, liền ở giữa sườn núi. Trong lúc này rất rõ ràng, người giàu có tập hợp một khu.

Phòng ở so với nhà Matthew, nhưng là cũng đủ lớn rồi, đặc biệt là sân. Người Mỹ quốc là chú trọng sân nhất. Lâm Miểu há to mồm: “Này, đây cũng là nhà của anh?”

Bảo mẫu tiếp nhận quần áo Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân tùy ý ngồi ở trên ghế sa lon: “Đúng vậy, đây là nhà anh. Đầu là người ở trong nhà ở hơn, anh làm sao có thời giờ tới. Lâm Hâm, cậu nguyên ý đòi qua đây không? Còn có người có thể chiều cổ cậu, cậu có thể chuyên tâm nghiên cứu học vấn.”

Rất rõ ràng, Lâm Hâm cũng bị hù đến rồi, hắn mờ mịt ngồi xuống. Không nghĩ tới, người Trung Quốc tại Mỹ quốc trong xã hội chủ yếu đã chiếm cứ vị trí vô cùng trọng yếu.

Da mặt Giang Tu Nhân có độ dày cực kỳ cứ như vậy ôm Lâm Miểu trở lại phòng ngủ, còn lại Lâm Hâm vẫn đang tự hỏi hướng người đi. Lúc hai người một chỗ thì Lâm Miểu bắt đầu sợ hãi, chính là Giang Tu Nhân chỉ ôm cô ngủ, đều không phát sinh bất cứ chuyện gì, điều này làm cho Lâm Miểu càng thêm kinh sợ.

Cô buồn buồn nói: “Vấn đề này bỏ qua được không? Em ngày mai có thể gặp Phùng Kiếm không?”

Giang Tu Nhân hôn cô: “Đương nhiên. Được rồi, anh xem em cũng thật mệt mỏi, ngủ đi.” Hai người ngủ thật say.

Buổi sáng Lâm Miểu bị Giang Tu Nhân hôn cho tỉnh, Giang Tu Nhân dùng hết thủ đoạn triệt để thỏa mãn Lâm Miểu cùng chính hắn. Lâm Miểu xinh đẹp xuống lầu thì Giang Tu Nhân đang cùng Lâm Hâm ăn cơm trưa. Nhìn thấy Lâm Miểu, Lâm Hâm ‘phốc’ một tiếng, trong miệng sữa cứ như vậy phun tới. Lâm Miểu kỳ quái hỏi: “Lâm Hâm làm gì vậy? Trên mặt ta có cái gì sao?” Giang Tu Nhân ghen ý cười kéo ra cái ghế cho Lâm Miểu: “Không có, Lâm Hâm đây là động kinh.”

Lâm Miểu lắc đầu: “Ta không ăn, cho ta một ly sữa là được, mang ra ngoài cho ta” Lâm Miểu đối bảo mẫu nói ra, thích thú đi ra sân.

Lâm Hâm nhìn Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân hướng Lâm Hâm phô bày nụ cười tà mị của hắn: “Lâm Miểu ở phương diện này rất thuần khiết, đối với phương diện này, Lâm Miểu như đứa trẻ. Chớ nói cùng cô ấy đó, đối với cô ấy không có chỗ tốt. Nam nhân chính là nam nhân, nữ nhân chính là nữ nhân.”

Lâm Hâm xem thường nói: “Không nghĩ tới anh còn có hai phương diện tiêu chuẩn.”

Giang Tu Nhân nhún nhún vai, tỏ vẻ tán thành lời Lâm Hâm nói.

Đối với Lâm Hâm cùng Lâm Miểu không có hơn 20 tuổi mà nói, kết hôn cái từ này thật sự là quá xa xôi. Giang Tu Nhân hoàn toàn hiểu được phải như thế nào đối phó thiên chi kiều từ Lâm Hâm này.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Không có lựa chọn

Lâm Miếu cầm lấy điện thoại: “A di, nhĩ hảo, con là Lâm Miếu, xin hỏi Phùng Kiếm có ở đó không?”

“Cô còn dám gọi điện thoại này!” Mẹ Phùng Kiếm lửa giận làm cho đầu điện thoại bên này Lâm Miếu có thể cảm nhận được nét mặt của cô.

“Lúc trước Phùng Kiếm dùng tuyệt thực để uy hiếp chúng ta đem cô đến đây, chúng ta cảm thấy Gia Gia Phùng Kiếm, bà nội đối với ấn tượng về cô coi như không tệ, cũng vui sướng đáp ứng yêu cầu của Phùng Kiếm. Chính là cô lại làm cho chúng ta đến như vậy, cô có phải hay không cảm thấy chúng ta để bị khi dễ nha? Phùng Kiếm đơn thuần, tuổi cũng nhỏ hơn so với cô, nhưng cô không thể làm như vậy a?!”

Lâm Miếu á náy nước mắt chảy ra: “A di, thực xin lỗi. Con không nghĩ tới sự tình sẽ như vậy, nhưng con muốn gặp mặt hưởng Phùng Kiếm giải thích, cũng biết không nên yêu cầu các người đáp ứng thỉnh cầu của con, nhưng là con thiếu nợ Phùng Kiếm một lời giải thích. Con không muốn trốn tránh, hi vọng di có thể cho con gặp Phùng Kiếm. Nhưng con không có lý do gì một mình tiếp xúc hẳn, bởi vì con có thể tới Mỹ quốc đều là do di cùng thúc thúc hỗ trợ, cho nên khẩn cầu di có thể đáp ứng. A di, xin tin tưởng con, lúc này con so với bất luận kẻ nào đều hi vọng Phùng Kiếm có thể có năng lực giữa cuộc sống.”

Mẹ Phùng Kiếm trầm mặc một chút, nói: “Vậy cô tới a, hẳn ở trong phòng, hẳn hiện tại cự tuyệt không gặp bất cứ ai, có lẽ cô có thể khuyên hẳn.”

“Cám ơn di, a di, con bây giờ lập tức đi.”

Mẹ Phùng Kiếm nhìn Lâm Miếu ngồi xe thì cô bĩu môi, cô bé này thật không đơn giản, tuổi còn nhỏ, tính toán khá lớn.

Lâm Miếu khổ sở cúi đầu: “A di, thực xin lỗi. Cảm tạ di cùng thúc thúc khoan hồng độ lượng.” Mẹ Phùng Kiếm chú ý tới tay Lâm Miếu nâng lên một hộp diêm tâm nhỏ, súp Lão bao Thượng Hải ở phố người Hoa, Phùng Kiếm thích nhất. Mẹ Phùng Kiếm không khỏi lại nhìn thoáng qua lâm miếu, cô bé này rốt cuộc là người như thế nào?

Lâm Miếu gõ cửa, truyền đến thanh âm Phùng Kiếm: “Đi ra ngoài, ta muốn ở một mình.”

Lâm Miếu đẩy cửa đi vào, đi đến bên giường Phùng Kiếm, buông cái hộp, ngồi xổm xuống, nhìn Phùng Kiếm đem mặt chôn ở trong đầu gối, Lâm Miếu nước mắt hoa hoa chảy ra bên ngoài, cô nhẹ nhàng vuốt tóc Phùng Kiếm: “Phùng Kiếm, ta là Miếu Miếu, thực xin lỗi, ta biết rõ những lời này rất yếu ớt, nhưng ngoại trừ nói xin lỗi, không biết còn có thể nói cái gì. Ta biết rõ, chuyện lần này đều là lỗi của ta, ta không nên đem người tiến đến, hẳn là chính mình đi giải quyết. Ta rất rõ ràng, hành vi của ta làm cho người ở trước nhà nhân diện rất khó.”

Lâm Miếu cảm giác được Phùng Kiếm đang khóc, cô nhịn không được ôm chặt Phùng Kiếm, ghé vào trên lưng Phùng Kiếm, khóc nói: “Phùng Kiếm, thực xin lỗi.”

Phùng Kiếm xoay người lại, ôm lấy Lâm Miếu, chảy nước mắt hỏi: “Vì cái gì?”

“Không phải ta nguyện ý, ta nghĩ rời khỏi hẳn, chính là không thành công. Hẳn bắt được ta đang bay trên phi cơ.”

Phùng Kiếm mở to hai mắt, nước mắt trong mắt làm cho ánh mắt của hẳn ngập nước. Lâm Miếu đi nhón tới, hôn một chút, nguyên lai hương vị thống khổ là mặn.

“Người là nói hẳn bắt buộc người?!”

“Đúng vậy, vừa mới bắt đầu, ngày hôm sau ta về đến nhà. Ba ba nguyên lai là bí thư ba hẳn, vào lúc ban đêm sự việc liền đã xảy ra. Ta rất chán ghét hẳn, cũng vẫn cố gắng rời khỏi hẳn, nhưng tất cả cố gắng của ta ở trước mặt hẳn đều là phí công, ta không phải là đối thủ của hẳn.”

Phùng Kiếm ôm sát Lâm Miếu, đau lòng nói: “Từ giờ trở đi, ta bảo vệ người, nơi này là Mỹ quốc, hẳn không dám xằng bậy.”

Lâm Miếu tuyệt vọng lắc đầu: “Ta đã hại người một lần rồi, không thể hại người lần thứ hai. Ta là rất ích kỷ, nhưng ta không thể mất đi nguyên tắc làm người. Lúc Ca ca hẳn 8 năm trước kết hôn, là ta cùng Lâm Hâm làm hoa đồng. Lúc ấy phụ thân hẳn vẫn chỉ là một bí thư thị ủy, hôn lễ ca ca hẳn là có người mất đi đứa nhỏ. Lúc ấy bạn gái ca ca hẳn đã mang thai 3 tháng rồi, lại bị bắt buộc lấy hài tử ra (phá thai), lý do là cô trái với chính sách kế hoạch hoá gia đình. Chính là nhà bọn họ cũng đang mở hôn lễ náo nhiệt. Ta nhìn thấy ca ca hẳn tại trong hôn lễ cười đến rất sáng lạn, ta thật sự rất chán ghét cả nhà bọn họ, theo đó trong lòng cũng chán ghét, cũng không đi theo cha mẹ đến nhà bọn họ thăm viếng. Cha mẹ tuy rất thương yêu ta cùng Lâm Hâm, nhưng bọn họ cũng yêu thích quyền lợi cùng sự nghiệp của bọn họ, cho nên ta cùng Lâm Hâm từ nhỏ cũng rất độc lập.”

“Miếu miếu. . . . .”

“Vốn ta không muốn như vậy. Người cũng biết, Phùng Kiếm, ta không phải kẻ ngu dốt, ta nghĩ dùng phương pháp giải quyết xử lý thích đáng, nhưng người một nhà bọn hẳn đều quá ác liệt. Cho nên ta lập kế hoạch xuất ngoại.” Lâm Miếu nói cho Phùng Kiếm biết ngày đó nghe được nội dung nói chuyện hai huynh đệ bọn họ thì Phùng Kiếm không cách nào tin.

“Người là nói, hẳn sẽ không cưới người?!”

“Đương nhiên sẽ không! Hiện tại muội muội hẳn gả cho tiểu nhi tử Tống Dược Bình, nghe nói còn có hài tử. Phùng Kiếm, ta thật sự là con người, không hề lý do làm cho cha mẹ cùng người nhà ta mất đi hết thảy. Người cũng thấy đấy, hẳn cho ta hưởng thụ tốt nhất, vì Thành Thành làm được tốt nhất, còn làm cho Thành Thành cùng mẹ có thể đoàn tụ. Những điều này là do hẳn vì ta mới đi làm. Không ai có thể so với hẳn làm tốt được. Lần này đập nồi chìm thuyền không thành công, ta sẽ nhận mệnh. Nghe nói muội muội có thể sẽ phân công trở thành Phó thị trưởng quản lý văn giáo mới, không biết đây có phải là cùng nhà bọn họ gia có quan hệ, nhưng ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, ba ba, mẹ của ta mộng tưởng cùng cố gắng, ta không có lý do gì đi phá hư, cũng không có tư cách đi phá hủy, đây không phải làm người làm con nên làm. Ba ba, muội muội vì sự nghiệp của bọn họ có bao nhiêu cố gắng, ta cùng Lâm Hâm bắt luận kẻ nào đều rõ ràng.”

“Vậy cuộc sống của người?” Phùng Kiếm đau lòng thuyết.

“Đây chính là cuộc sống của ta, kỳ thật ta so với rất nhiều người đều may mắn. Hẳn có thể thỏa mãn ta ham muốn đối vật chất hưởng lạc, người cũng thấy đấy, hẳn lớn lên vô cùng soái, kỳ thật ta còn bị điều kiện của hẳn cùng tướng mạo hấp dẫn, ngẫu nhiên, ta cũng biết hưởng thụ cùng một chỗ với hẳn, hẳn luôn biết rõ như thế nào để cho ta vui vẻ.”

Phùng Kiếm vô lực nói: “Miêu miêu. . . . .”

“Phùng Kiếm, người biết ta, cũng không nói dối, ngoại trừ Lâm Hâm cùng Thành Thành, cũng không cùng bất cứ kẻ nào lộ ra tâm sự. Hôm nay ta cho người biết, chỉ là hi vọng người có thể hiểu được tình cảnh của ta, biết rõ ta thật sự nghĩ gì. Lần này là ta sai, không nên cho người hi vọng, sau đó lại không có chuyện đánh vỡ hi vọng của người.”

“Chính là ta thật sự yêu người!” Phùng Kiếm khóc nói.

“Ta chưa từng nghĩ ngờ chân thành của người, nếu không ta cũng sẽ không như vậy mà đến Mi quốc. Nhưng người thấy được rồi, ta cố gắng đi, lại không hề có phần thắng. Người so với ta cũng còn nhỏ hơn 2 tuổi, bốn phần của học sinh chính là cố gắng học tập. Người thấy được rồi, thời điểm ta ở trường học có bao nhiêu cố gắng. Khi người một ngày chính thức trở nên mạnh mẽ, hoặc là đợi được ngày nào đó, người sẽ phát hiện người đối yêu có mối giải thích được. Tình yêu bên thứ ba cho tới bây giờ đều là thời gian cùng không gian, thời gian dài ngắn cùng khoảng cách không gian quyết định kỳ hạn tình yêu. Không có gì mà tình yêu chắc là không phai đi. Mối tình đầu hoàn hảo thuần túy ngay tại nó, lâu, sẽ trở thành một khối mềm mại trong lòng người nhất, nhưng là gần kề như thế mà thôi, sẽ không nhiều. Mối tình đầu của người là ta, mà mối tình đầu của ta là Kế thúc thúc, ta năm đó 9 tuổi hẳn đã cứu ta. Theo ta hiểu được cái gì là tình yêu kia một khắc lên, liền đã yêu hẳn. 10 năm qua đi, ta cũng không biết mối tình đầu của ta từ lúc nào đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhưng hẳn vẫn ở trong lòng của ta, chỉ là vĩnh viễn không hề đụng chạm.”

“Miêu miêu, chúng ta không có cố gắng làm sao người biết không được? Nơi này là Mi quốc, không phải là Nghiễm Nam!” Phùng Kiếm gầm rú nói.

Lâm Miêu đem Phùng Kiếm ôm vào trong ngực, vuốt ve hẳn, làm cho hẳn bình tĩnh. Sau đó chậm rãi mở miệng: “Phùng Kiếm, ta biết nghĩ gì giờ phút này sao? Đừng nói là với người, chính là hôn môi, ta đều là không có dũng khí, bởi vì ta không biết nếu như ta làm chuyện này, chờ đợi ta sẽ là cái gì. Ta sợ hãi, thật sự sợ hãi. Vô luận muốn phản kháng hẳn như thế nào, nhưng ta cũng không đi phản nghịch lại hẳn, ta không phải dân cờ bạc.”

Lâm Miêu xoay người đi, vừa ra cửa xong, Phùng Kiếm kêu một tiếng thê thảm, Lâm Miêu lại chạy tới, hai người ôm gắt gao, Lâm Miêu khóc nói: “Phùng Kiếm, thực xin lỗi, hãy cố gắng học tập, quên ta đi. Ta chưa từng giống như người nghĩ cái dạng hoàn hảo kia.”

Mẹ Phùng Kiếm nhìn thấy hai người như thế, cũng rất khổ sở, cô nghe được hai người nói chuyện, cô hiểu được, Lâm Miêu đã vì Phùng Kiếm làm được rất tốt. Lâm Miêu chân thành cúi đầu với cô: “A di, thực xin lỗi.”

Trở lại biệt thự, Giang Tu Nhân nằm ở trong sân, hẳn đem Lâm Miêu mất vẫn đỏ hồng kéo vào trong ngực, làm cho Lâm Miêu thoải mái mà tựa ở trên người hẳn. Hẳn vuốt ve môi Lâm Miêu môi, cười tà: “Hẳn có hay không chạm qua cái gì không nên đó? Anh thấy. . . . .”

Nhìn bộ dạng Lâm Miêu, hẳn tiếp tục cười tà: “Anh đã nói rồi, em là cô gái thông minh nhất mà ta thấy.”

Lâm Miêu cuống hống khàn khàn hỏi: “Giang Tu Nhân, anh cảm thấy như vậy có ý tứ sao?”

Giang Tu Nhân vỗ vỗ tay: “Hôm nay thật là một ngày tốt lành, lần đầu tiên nghe được em gọi tên của anh. Anh cảm thấy cực kỳ có ý tứ, tâm không lo lắng, dù sao anh cũng chưa khi nào ở đây, em trở về là tốt, anh không quan tâm. Anh lại muốn xem, em muốn bao lâu mới có thể quen thuộc?”

“Chúng ta khi nào thì trở về?”

“Bắt đầu từ ngày mai anh sẽ bề bộn nhiều việc, lần này anh đến có rất công việc quan trọng. Đại khái muốn bề bộn 7 ngày, sự tình chấm dứt về sau anh liền có thể mang em hảo hảo đi dạo chơi. Biết rõ em tại sao phải thất bại sao?”

Lâm Miêu ngẩng đầu nhìn hẳn, cắn môi, Giang Tu Nhân nhìn không được lập tức hôn lên: “Miêu Miêu, bảo bối của ta. . . . .”

Hôn nồng nhiệt qua đi Lâm Miêu muốn nhiều nước mắt thì có nhiều nước mắt, cả người hóa thành một vũng nước, nhu tại trong ngực Giang Tu Nhân. Người hầu nhìn thấy chủ nhân hận không thể đem nữ hài này hòa tan, chủ nhân nhìn cô bé này ánh mắt nóng cháy, làm cho mọi người cũng không dám tiếp tục xem trong sân thế nào.

Giang Tu Nhân ngồi, cho Lâm Miêu ăn vài miếng tổ yến, Lâm Miêu nhú mồm, chu miệng nhỏ: “Quá ngọt.” Giang Tu Nhân dụ dỗ nói: “Ngoan, không có nhiều. Em hôm nay cái gì cũng không ăn, cái này nuôi dạ dày tốt, người ngoại quốc thích ngọt, anh đều đã thông báo rồi, nhưng vẫn là quá ngọt. Lần sau bọn họ sẽ chú ý. Tổ yến lần này là anh thận trọng nhờ người khác mới mua được.”

Lâm Miếu gật gật đầu, tiếp nhận thìa, tự mình ăn lấy. Giang Tu Nhân vui vẻ sờ sờ đầu Lâm Miếu, vì cô hiểu chuyện tỏ vẻ tán thưởng.

Người hầu lên khăn mặt, Lâm Miếu lắc đầu: “Cám ơn, ta không cần, ta muốn đi tắm rửa.” Thời điểm Lâm Miếu đứng lên đi mau vào phòng, Giang Tu Nhân nhảy dựng lên: “Miếu Miếu, chờ anh một chút, anh cùng em!”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Anh chàng cực phẩm

Lâm Miếu trong phòng tắm liền xụi lơ ở trong ngực Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân ôm Lâm Miếu hưởng thụ thủy liệu pháp mát xa, hương khí tinh dầu Mân Côi thấm vào ruột gan. Giang Tu Nhân vuốt ve Lâm Miếu, hưởng thụ thỏa mãn triệt để dư vị.

Hắn đốt một điếu thuốc thơm: “Nếu như không phải anh vốn là có kế hoạch đến Mĩ quốc, vậy lần này em là thành công. Hành trình của anh hẳn là ngày mai đến Mĩ quốc, anh vẫn nghĩ đem em mang tới, thời điểm anh gọi bọn họ chuẩn bị tư liệu, bọn họ nói cho anh biết, cái dây số bản hộ chiếu này đã ký đi Mĩ quốc. Anh không nghĩ tới, hành động tinh xảo như thế của em, thiếu chút nữa đem anh đều lừa gạt đi. Anh tra một chút mới biết được, nguyên lai Lâm Hâm cũng đến Mĩ quốc, miệng của em đủ rồi kín. Anh nghĩ đến em là tới tìm nơi Lâm Hâm nương tựa, không nghĩ tới em là đến tìm tiểu băng hữu nương tựa, thật đúng là xem nhẹ em.”

Thời điểm Lâm Miếu lần nữa xụi lơ tại trong ngực Giang Tu Nhân, nàng nhắm mắt lại nói: “Anh là lên đây cót đấy sao?” Sau đó ngủ thật say.

Giang Tu Nhân đem Lâm Miếu ẵm đến giường lớn, cho Lâm Miếu nằm ở trong ngực của mình, Lâm Miếu tự giác mà đem tay ôm cổ của hắn, vô ý thức ngửi ngửi hương vị trên người hắn, sau đó tiếng hít thở ôn nhuận như có như không bay vào thân thể Giang Tu Nhân, hắn trên tay gặt gao người con gái động lòng, mang theo vui vẻ đi ngủ. . . . .

Lâm Miếu nửa đêm tỉnh lại, giật giật, Giang Tu Nhân cũng tỉnh, hắn mở đèn đầu giường, loại kêu gọi lười biếng làm cho Lâm Miếu không dòi hai mắt mở của mình, nàng nghĩ, cái gọi là sắc đẹp có thể ăn được đại khái chính là chỗ ý tứ này.

“Miếu Miếu, muốn uống nước phải không?”

“Em là do đói mà tỉnh.” Nói còn chưa dứt lời, bụng Lâm Miếu liền vang lên, Giang Tu Nhân cười ha ha, Lâm Miếu đành phải làm mình che ở trong chăn giả trang đã điều. Mặt đỏ hồng, Giang Tu Nhân xem ra, chính là một vòng ánh nắng chiều đầu hạ kia.

Bọn họ vừa ngồi ở trên bàn cơm, Lâm Hâm đi vào, nhìn thấy bọn họ, thở phào nhẹ nhõm: “Ta cũng vậy, hôm nay mệt muốn chết rồi, có một sinh viên hỗ trợ chưa tốt nghiệp làm một vài chữ, để cho chúng ta bận rộn một ngày. Nếu như không phải ta kịp thời phát hiện, chỉ sợ hôm nay lại phải suốt đêm.”

Lâm Miếu tranh thủ thời gian đứng lên, đau lòng tiếp nhận túi xách Lâm Hâm, đi theo Lâm Hâm vào khách phòng, Giang Tu Nhân cũng tiến vào theo, nhìn thấy Lâm Miếu thuận thực giúp đỡ Lâm Hâm không thấm nước, tìm quần áo, cho hắn giọt tinh dầu, miệng còn không ngừng nói: “Nhanh, tắm rửa a, chờ người ăn cơm, chúng ta không vội. Đừng tắm rửa quá lâu, dạ dày chịu không được, ta nhìn thấy bọn họ làm cola chân gà người thích ăn, còn có đầu cá đậu hũ. Buổi tối ta xoa bóp cho người.”

Lâm Hâm ngênh ngang đem quần áo chính mình thoát chỉ còn lại có một cái quần lót tam giác CK, quần đều ném loạn, đi vào phòng tắm. Lâm Miếu hình thức đồng dạng chính là đi theo phía sau hắn nhặt lên.

Lâm Miếu thấy được, thích thú nói: “CK khi nào thì ra loại kiểu dáng quần lót này?”

Lâm Hâm mặt mũi nói: “Mới ra, ta hôm trước mới mua.”

Giang Tu Nhân cười nói: “Xem ra em đều là nô dịch của Lâm Hâm.”

Lâm Miếu nghĩ nghĩ, thật đúng là. Thích thú cười nói: “Thói quen, ở nhà hắn cũng là như vậy.”

Giang Tu Nhân trầm ngưng một chút: “Lâm Hâm không phải còn muốn học một năm sao? Nếu không gọi hắn dời qua ở a? Hắn có thể được chiếu cố rất tốt, có thể chuyên tâm nghiên cứu học vấn, em cũng có thể yên tâm, tính ra nhất cử lưỡng tiện.”

Lâm Miếu nghĩ nghĩ: “Trong này quá xa, em sợ hắn không muốn.”

“Nếu không cho chính hắn tuyển một phòng ở a?” Lâm Miếu nghĩ, chờ chính là những lời này.

“Hắn thân phận này có thể làm được hả?”

“Không có vấn đề, ngày mai anh cho một luật sư tới cùng các em, mua phòng ở, Lâm Hâm xin thẻ xanh nắm chắc.”

Giang Tu Nhân đưa cho Lâm Miếu một cái card: “Mã số là sinh nhật của anh.”

Lâm Miếu tiếp nhận, lại đồ bưng cả khuôn mặt, Giang Tu Nhân đương nhiên biết rõ nguyên nhân, nhưng hắn không có lên tiếng. Lâm Miếu lắp bắp nói: “Em, em không, em không biết sinh nhật của anh.”

Giang Tu Nhân mở ví tiền ra: “Nhìn rõ ràng .”

Lâm Miếu đỏ mặt gật gật đầu.

Buổi tối ngủ thì Lâm Miếu ôm cổ Giang Tu Nhân, cười híp mắt hỏi: “Hạn mức cao nhất là bao nhiêu?”

Giang Tu Nhân đem Lâm Miếu đặt ở thân dưới, miệng chuẩn xác cắn lên tiểu anh đào trắng nõn của Lâm Miếu: “Không có hạn mức cao nhất. . . . .”
Hắn cùng với Lâm Miếu sau cũng không thể nói ra lời.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Miếu chân trần đi xuống, trải qua cả đêm nghỉ ngơi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng tràn ngập trắng hồng rực rỡ, tóc dài xoắn che ở cảnh xuân trước ngực, trắng nõn, trên da thịt non nót chỉ mặc một cái váy ngủ bằng tơ tằm Scotland, không nhiều bạo lộ đã có một loại thanh xuân gọi cảm mãnh liệt .

Nhìn Giang Tu Nhân xuất ngoại mặc đồng phục cảnh sát chuyên dụng một thân mới tinh, muốn nhiều suất thì có nhiều suất, muốn phong độ thì có phong độ, Lâm Miếu hét lên một tiếng, xông vào trong ngực Giang Tu Nhân, ôm cổ Giang Tu Nhân, hai cái chân nhảy dựng lên, chân tại trên lưng Giang Tu Nhân, ngọt ngon nhót nói: “Soái ca! Anh thật sự là soái ca, đẹp trai nhất mà mắt em đã từng thấy qua!”

Giang Tu Nhân bị giật mình, một thân ảnh xông tới. Chờ thời điểm hắn kịp phản ứng, Lâm Miếu đã ở trong lòng ngực của hắn .

Tiếng cười sang sảng một trận làm cho Lâm Miếu lúc này mới phát hiện trên ghế sa lon ngồi có ba nam nhân, Lâm Miếu lại gọi một tiếng, muốn từ trên người Giang Tu Nhân xuống, Giang Tu Nhân cũng mới hoàn toàn kịp phản ứng, vừa mới xảy ra cái gì. Hắn lập tức xoay người, làm cho Lâm Miếu không bị ba kẻ hạo sắc nhìn thấy, chính là đuôi trắng bóng Lâm Miếu làm chói mắt con mắt mọi người .

Giang Tu Nhân tranh thủ thời gian ôm nàng bước nhanh đi về hướng thang lầu, chính là một sắc lang phát ra thanh âm làm Giang Tu Nhân phát điên: “Mỹ nữ, chúng ta đều xem hết, đừng cất giấu, nhét vào.” Một kẻ hạo sắc khác tiếp tục nói: “Ồ, cái chân này là mắt ta thường gặp qua chân xinh đẹp nhất . Đáng tiếc trên đùi như thế nào có dấu đỏ sâu như vậy nha?” Cuối cùng một sắc lang không cam lòng yếu thế: “Người đây không hiểu a? Trên cái đùi này dấu đỏ nói rõ bọn họ tới hôm qua dùng là ‘ lão Hán thôi xa ’.” Ba người không thèm để ý chút nào chột cười.

Lâm Miếu tránh ở trong ngực Giang Tu Nhân , một câu cũng không nói, nàng cảm thấy hôm nay thang lầu thật dài. Vào gian phòng, nàng buồn buồn nói: “Em không xuống.” Hôn nữa cự tuyệt xuống, một mực cứ như vậy ôm cổ Giang Tu Nhân : “Em không xuống dưới, anh cũng không cho đi.” Đừng nói mặt, toàn thân đều đỏ.

Giang Tu Nhân vừa tức vừa cười: “Được rồi, ai kêu em không đổi quần áo đã đi xuống . Biết rõ sai rồi a?”

“Trong này trừ anh cùng Lâm Hâm ra em liền không có phát hiện ra người khác, sao biết sẽ là như vậy. Đều tại anh, đều tại anh.” Lâm Miếu làm nũng nói.

“Hảo, hảo, hảo. Đều tại anh, tắm rửa mau xuống đây a, đợi tí nữa anh có chút thời gian, có thể cùng các em đi xem phòng ốc.”

Lâm Miếu cao hứng nói: “Thật sự? !”

Giang Tu Nhân nặng nề vỗ Lâm Miếu : “Ăn ! Nhanh đi!”

Thời điểm Lâm Miếu xuống, có ý mặc quần dài, lần này không riêng gì ba kẻ hạo sắc, Giang Tu Nhân cũng cười rộ lớn lên. Lâm Miếu mặt đỏ hồng đi đến bên người Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân ôm nàng chỉ vào ba người kia nói: “Miếu Miếu, ba kẻ hạo sắc này đều là huynh đệ cùng ta sống chết, vốn chúng ta hẳn là theo chân bọn họ cùng chuyến máy bay.”

Lâm Miếu thẹn thùng nói: “Các người hảo, ta là Lâm Miếu.”

“Mục Nông, là bảo an quốc; em gọi hắn là đại ca; Hạng Vũ, Ban Kỳ Luật Thanh tra Trung Quốc, em gọi hắn là nhị ca; Ứng Tông, là đồng hành của ta, bộ công an, em gọi hắn là Tam ca.”

“Đây là Miếu Miếu.”

Lâm Miếu chú ý Giang Tu Nhân lần đầu tiên ở trước mặt người ngoài để cho người khác gọi mình Miếu Miếu, không giống với ở Nghiễm Nam. Về sau Lâm Miếu biết rõ, bọn họ đều là một đoàn thể ích lợi, bọn người Lưu Đông Phương không đủ tư cách , những người kia hoặc nhiều hoặc ít cần nhờ tới Giang gia, mà vài vị mới là huynh đệ chân chính cùng là người hợp tác bền chắc. Mục Nông có phụ thân là bộ trưởng thương vụ; Hạng Vũ có phụ thân là tư lệnh viên quân khu Nam Phương, tỷ tỷ của hắn chính là gả cho Giang Tu Văn; Ứng Tông có phụ thân là Bí thư Tỉnh ủy Mân Nam

Bọn họ lần này tới chính là đại biểu Hoa Hạ dẫn độ một vị trốn phỏ tỉnh trưởng đang lẩn. Người này nguyên lai là phó tỉnh trưởng thường ủy tỉnh đại nguồn năng phân công quản lý năng lượng . Hôn nhiều năm về sau, Lâm Miếu mới biết, bọn họ lần này từ trong tay người này lấy được gần một triệu

Đô-la.

Lâm Hâm nhìn thấy Giang Tu Nhân mặc đồng phục cảnh sát, không ngoài ý muốn, cũng há to miệng, mở to mắt, sau đó yết hầu giật giật: “Cực phẩm soái ca, Lâm Miếu, người thật có phúc. Ta sao không phải là nữ?”

Toàn thể mọi người: “. . . . .”

Lâm Miếu lặng lẽ đối Lâm Hâm nói: “Lúc chọn phòng ở, không cần lo lắng giá tiền, nếu như người nguyên ý mở thẻ xanh đợi tí nữa hãy cùng luật sư nói. Loại cơ hội này không phải người người đều có.”

Lâm Hâm nuốt nuốt nước bọt: “Chúng ta là không phải quá độc ác?”

Lâm Miếu lập tức mắng: “Bệnh tâm thần!”

Lâm Miếu về sau biết rõ, bọn họ tuyển phòng ở làm để có thể sau này là di dân đầu tư cao cấp. Lâm Hâm tuy nhiên có được thẻ xanh, lại cả đời đền đáp quốc gia. Cái thân phận này, chỉ là vì giảm bớt việc hấn xuất hành phiên toái. Nhưng hấn thường xuyên mang theo nữ nhân khác nhau tới Mỹ quốc nghỉ phép, hấn cả đời không lập gia đình, lại có được một đứa con trai đi theo sống với Lâm Miếu.

Thời điểm buổi tối ở trong nhà lại có một vị khách nhân, một con rể, nàng gọi là Ứng Tuyên, muội muội Ứng Tông, năm nay 24 tuổi. Luật sư ở sở Luật tỉnh Mân Nam, lần này cũng là có việc đến Mỹ quốc.

Ứng Tuyên thật vất vả tranh thủ cơ hội lần này đi công tác, bởi vì nàng biết rõ Giang Tu Nhân ở Mỹ quốc. Hai bên trường bồi duy trì thái độ ngầm đồng ý đối với nàng nhiệt liệt theo đuổi Giang Tu Nhân, đặc biệt mẹ Giang Tu Nhân đã sớm cho nàng là con dâu tương lai. Nhưng Giang Tu Nhân cự tuyệt không cùng nàng chính thức đề cập qua. Nàng biết rõ Giang Tu Nhân có rất nhiều nữ nhân, cự tuyệt không đụng nàng.

Tất cả mọi người là hoàn cảnh khác, nhưng khi nàng nhìn thấy Lâm Miếu thì vẫn bị dọa sợ. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, Giang Tu Nhân sẽ đem một nữ nhân giấu ở chỗ này, nàng biết rõ Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân chơi nữ nhân là rất đúng mực, cũng không đem nữ nhân mang vào trong nhà. Nàng có cảm giác nguy cơ, nữ nhân này đối Giang Tu Nhân mà nói, đặc biệt.

Nàng ổn định tâm tình của mình, bình phục tâm tình vui sướng nhìn thấy Giang Tu Nhân, nhìn Lâm Miếu mỉm cười nói: “Nhĩ hảo, ta là Ứng Tuyên. Hoan nghênh người tới trong nhà làm khách.”

Lâm Miếu nghĩ, xem phòng ở cùng Lâm Hâm để có thẻ xanh, ta nhần, để tránh làm cho người ta nói ta qua sông đoạn cầu. Nàng mí mắt cũng không giờ lên: “Nhĩ hảo, mời tự nhiên.” Xoay người ly khai đi về gian phòng.

Ba người còn lại nhìn có chút hà hê nhìn Giang Tu Nhân. Giang Tu Nhân cảm thấy đầu bắt đầu đau. . . . . Bọn họ những người này cũng không sẽ vì nữ nhân trở mặt, cho dù là vì muội muội mình. Ích lợi, cân bằng, đoàn kết, an toàn, mới là chú ý của bọn họ.

Buổi tối, 6 người đến RU ăn cơm, khiêu vũ, cả tán ánh quần áo hương RU, mọi người tùy ý ăn uống, thỉnh thoảng có thể nghe được nơi nào đó truyền ra một hồi tiếng cười sang sảng. Bồi bàn càng không ngừng xen kẽ, nhìn thấy những bồi bàn kia, Lâm Hâm nghĩ, như vậy xem ra, những bồi bàn này không cần lâu, chỉ sợ cũng có thể quán một vòng Địa Cầu. Một câu thơ Đường nhảy vào trong óc Lâm Miếu, lâu son rượu thịt xấu, chết công lộ có xương. Lâm Miếu uống sâm banh, nàng thích nhất. Trước mắt trận hoa lệ này con ác thú thịnh yến giống như quý phi thăm viếng thương nhân. Ngày này sang năm trong này còn có thể ít nhiều nhìn thấy những người này ngày hôm nay? Lại tràn vào ít nhiều người mới?

Lâm Miếu nhìn thấy Giang Tu Nhân cùng mình mặc trang phục tình nhân, sắc mặt tốt hơn một chút. Ứng Tuyên vẫn không chế tâm tình của mình, Lâm Miếu nghĩ, thật không hồ là làm luật sư, ta xem người nhìn cho ung thư chết.

Ứng Tuyên nhìn thấy vòng cổ trên cổ Lâm Miếu thì lập tức xúc động muốn giật vòng cổ này xuống. Nàng nhìn thật lâu, nắm chặt nắm tay, lại buông, cố gắng khắc chế tâm tình của mình, mới không có đi lên giật xuống. Vòng cổ này nàng biết rõ, bởi vì Giang Tu Nhân có thể mua được này vòng cổ tốn rất nhiều tâm tư. Nàng cho rằng vòng cổ này là muốn đưa cho mình, không nghĩ tới bây giờ lại mang trên cổ nữ nhân này.

Tất cả mọi người uống rượu khiêu vũ, nàng nhìn thấy Lâm Miếu vào toilet, lập tức đuổi theo. Lâm Miếu gặp nàng, tuyệt không ngoài ý muốn, cũng khó vì nàng nhìn cả đêm.

Lâm Miếu xem như không nhìn thấy nàng, rửa tay nghĩ đi ra ngoài. Ứng Tuyên lời kéo nàng: “Người không có cơ hội, ta là Giang. . . . .” Lâm Miếu lập tức cắt đứt lời của nàng, bỏ qua tay của nàng: “Dừng lại! Ta mặc kệ người là ai! Cũng không muốn biết rõ! Nhưng nếu như người quấy rầy ta, ta liền cùng Giang Tu Nhân không để yên!”

“Người!”

“Người cái gì người! Người cho rằng người là ai? ! Ta cảnh cáo người, cách ta xa một chút! Ta còn nói cho người biết, ta lần này đến Mỹ quốc, đi trốn, chính là người thấy được rồi, ta không có thành công. Phi cơ đang cất cánh một khắc ta bị hấn bắt được, đó là một loại so với tử vong càng làm người sợ hãi tuyệt vọng. Cho nên, người không thể hiện tại ở trước mặt của ta, người người muốn tìm không phải ta. Cuối cùng, ta so với bất luận kẻ nào cũng còn muốn thiết tình chúc người sớm ngày thành công, làm cho hấn tha ta.”

Lâm Miếu đi ra ngoài, Ứng Tuyên bỗng tựa ở trên bồn rửa tay, nghe được Giang Tu Nhân quan tâm, thanh âm trách cứ cung chiều: “Như thế nào lâu như vậy?”

“Trang điểm lại.” Lâm Miếu tức giận nói.

Giang Tu Nhân cười ha ha: “Miếu Miếu của ta chưa bao giờ cần hoá trang !”

Nghe được thanh âm bọn họ đi xa, Ứng Tuyên nước mắt chảy xuống. Khi nàng nghe được Lâm Miếu nói ‘một loại so với tử vong càng làm người sợ hãi tuyệt vọng’, nàng tin tưởng lời Lâm Miếu nói.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Con gái

Sáng ngày thứ hai, Ứng Tuyên nhìn thấy Lâm Hâm, Giang Tu Nhân nói cho nàng biết là huynh đệ song bào thai của Lâm Miếu. Bây giờ đang ở Mỹ quốc học tập.

Lâm Hâm lễ phép cùng Ứng Tuyên chào hỏi, cũng thay Ứng Tuyên kéo ra cái ghế. Hắn hưng phấn mà nói: “Lâm Miếu, hôm nay ta xin phép rồi, ta muốn lập tức chuyển vào, đợi tí nữa trở về khuôn đồ đi trà phòng. Ta chuẩn bị cho thuê hai gian phòng, làm chi tiêu ngày thường, ta ăn đủ rồi mà ăn liền, ta muốn mời một người biết nấu cơm.”

Giang Tu Nhân cười nói: “Người vẫn là trở lại trường học của người đi học đi, ta sớm bàn giao xuống, một tia ý thức đều cho người dời đi. Gian phòng cũng đừng có cho thuê, phòng ở tốt như vậy thật là đáng tiếc. Những chuyện kia luật sư sẽ xử lý, người cứ lo chuyện học hành của người, đừng làm cho Miếu Miếu lo lắng là được.”

Lâm Miếu cũng rất cao hứng: “Em đây có thể đi qua ở sao?”

Giang Tu Nhân trừng to mắt: “Không thể! Em đi qua, anh làm sao bây giờ? !”

Lâm Miếu không đếm xỉa ba kẻ háo sắc kia cười nhạt, nàng chu cặp môi đỏ mọng kiều diễm đáng yêu, loại thân nhiên ngây thơ gọi cảm làm cho nam nhân trên bàn ngoại trừ Lâm Hâm đều nhìn ngây người, đương nhiên còn có Ứng Tuyên.

Giang Tu Nhân sờ sờ đầu Lâm Miếu: “Tốt lắm, ban ngày em có thể ở, buổi tối anh đi đón em, được không?”

Ứng Tuyên ‘vọt’ đứng lên, mắt rung rung nước, xông vào gian phòng của mình. Ứng Tông nói câu thực xin lỗi cũng đi theo vào.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người dừng động tác trên tay lại, trừ bỏ Giang Tu Nhân. Hắn cho thức ăn lên chén Lâm Miếu, lẳng lặng nói: “Ăn cơm.” Chính là trên bàn lại không người nói nữa.

Ứng Tông nhìn thấy muội muội khóc, cũng không khuyên nàng, chờ Ứng Tuyên khóc đủ, hắn đưa khăn mặt lên cho Ứng Tuyên, bình tĩnh nói: “A Tuyên, em buông tha đi, kỳ thật anh sớm biết em không có cơ hội. Anh là nam nhân, anh biết rõ Lâm Miếu đối với hắn ý vị như thế nào.”

“Giang muội muội vẫn luôn đứng ở bên cạnh em.”

Ứng Tông lắc đầu: “Vô dụng, A Nhân không phải Văn ca. Đừng nói Giang muội muội, chính là Giang thúc thúc cũng không thể quyết định ý định của hắn. A Nhân không phải người từ trong ra bài, em nên biết. Em biết tối hôm qua Lâm Miếu mang vòng cô sao?”

Ứng Tuyên gật gật đầu.

“Chính là em không biết cuối cùng A Nhân làm thế nào mua được, hắn là tự mình đến thủ đo, đưa Đoàn Nghiễn đến phương Bắc đưa cho trượng phu A Bạch. Bởi vì hắn nghe được Tống Phi Dương cùng Anh quốc quan hệ rất sâu, hơn nữa vô cùng yêu thích thu thập Đoàn Nghiễn. Phần tâm tư này rốt cuộc có bao nhiêu nặng? !”

“Chính là Lâm Miếu cũng không thích A Nhân, hắn vì cái gì. . . . .”

Ứng Tông cắt đứt lời của muội muội: “Chúng ta đều có con mắt, em ngàn vạn chớ cùng A Nhân nói câu này, đây là chống lại hắn. Em có phải hay không đi tìm Lâm Miếu? Từ nay về sau đừng có làm vậy, Lâm Miếu nếu như bởi vì chuyện này cùng A Nhân trở mặt, mặt mũi của anh hắn cũng sẽ không tha cho.”

Ứng Tông an ủi muội muội của mình, tuy nhiên các người không làm được vợ chồng, nhưng em vĩnh viễn đều là muội muội của hắn. Năm đó tại Cáp Nhĩ Tân, hắn liều mạng đã cứu anh cùng em. Khi đó, những thân thích kia đều cho rằng nhà của chúng ta xong rồi, mỗi người đều lần rất xa, cho nên hắn vĩnh viễn đều là người thân của ca ca, điểm này là sẽ không thay đổi.

Lâm Miếu ngồi xe Lâm Hâm đi, nàng đi chỉ huy người hầu khuôn đồ. Trên xe, Lâm Hâm nói ra: “Ta cảm thấy được khả năng hán thật sự muốn kết hôn với người.”

Lâm Miếu chán nản nói: “Chính là ta không muốn. Ta không thương hán, yêu miễn đều chưa nói tới. Ta đối với hán ngoại trừ cảm thấy hán rất tuấn tú, rất phong cách, không có cảm giác gì khác, ta không có động tâm, một lần đều không có.”

Lâm Hâm gật gù đầu, bọn họ là song bào thai, có đôi khi, là có thể cảm giác được lẫn nhau nghĩ gì.

“Ta đối với hán chưa từng có đối Kế thúc thúc cái kiểu kia... Cảm giác, nhưng hiện tại ta cũng vậy sẽ không có ý muốn gả cho Kế thúc thúc. Lâm Hâm, người tin tưởng tình yêu sao?”

Lâm Hâm cười nhạo nói: “Người cứ nói đi?”

“Nguyên lai ta cho là ta tin tưởng, nhưng hiện tại ta phát giác ta đã từng tin tưởng tình yêu theo thời gian trôi qua cũng mất đi nhan sắc. Lâm Hâm, ta rất hoang mang. Ta đã cho ta có thể liều lĩnh cùng Kế thúc thúc cùng một chỗ, nhưng hán lần lượt lùi bước đã để cho ta mất đi ham muốn gả cho hán. Nhưng cho tới bây giờ chỉ có ánh mắt của hán có thể làm cho lòng ta động, Kế thúc thúc là nam nhân bên ngoài trừ người có thể duy nhất có thể làm cho lòng ta động.”

Lâm Hâm đi qua Lâm Miếu: “Đừng lo lắng, thật sự không được, già rồi hai chúng ta tiếp tục làm bạn. Nói thật, có phòng ở này cùng giải quyết thế xanh, ta đã không có tiếp tục ham muốn kiếm tiền rồi. Như vậy có thể chi phối thời gian càng nhiều, ta thật cao hứng.”

Lâm Miếu quyết miệng: “Ta mới không tin người sẽ nghe lời hán nói không cho thuê.”

“Hắc hắc.”

“Kỳ thật ta cảm thấy được hán nói đúng, phòng cho thuê người ta sẽ không yêu quý phòng ở còn lợi nhuận không được ít tiền, mất nhiều hơn được.”

“Hào, vậy không thuê.”

Lâm Hâm an phận đến nhà mới, không có người biết rõ hán có được ngàn vạn khu nhà cấp cao.

Thượng đế lão nhân gia ông ta bung một chén nước cực kỳ đều, bọn họ tại sông bạc Las Vegas, Ứng Tuyên thuận tay bị mất một đồng tiền xu Đáo Lão Hu Ky, Lão Hu Ky bắt đầu chuyển động về sau, nàng đã nghĩ chạy rồi, có thể vừa mới xoay người, nghe được lão hu cơ đèn toàn bộ sáng, sau đó lão hu cơ bắt đầu nhả tiền, bốn đại nam nhân hai mặt nhìn nhau, tranh thủ thời gian đi qua vây quanh, nhìn thấy lão hu cơ biểu hiện ‘777’, tiền xếp thành núi nhỏ cao, nhưng lại đang tiếp tục nhả tiền. Cũng đưa tới rất nhiều người vây xem, nhân viên sông bạc cảm thung cho bọn hán.

Lâm Miếu kích động ôm lấy Ứng Tuyên: “Chị thắng! Đây là kỳ tích!” Hai nữ nhân ôm ở cùng một chỗ vừa ca vừa nhảy múa. Hai nữ nhân Đông Phương xinh đẹp đưa tới những ánh mắt kia nguyên lai chú ý lão hu cơ. Bốn nam nhân nhìn nhau liếc, đồng thời trong lòng nói hai chữ, nữ nhân!

Rồi sau đó, Lâm Miếu cùng Ứng Tuyên lại mập mờ tách ra, hai người đều cảm thấy không có ý tứ.

Quả nhiên bốn đại nam nhân một người nói ra một thùng đến quầy đổi. Nhân viên đang làm việc giải thích, bọn họ mới biết được, Ứng Tuyên là người đầu tiên thắng hàng lão hu cơ này, ‘777’ tăng thêm đồng dạng ba cái ô mai.

Giang Tu Nhân cười nói: “Ta cũng không biết xấu hổ hỏi, một bàn cơ tử sao có thể ra nhiều như vậy tiền?” 6 người đều nở nụ cười, bởi vì tất cả mọi người là đồng dạng nghĩ gì, chỉ là Giang Tu Nhân nói ra.

Sau đó Ứng Tuyên cùng Lâm Miếu đồng thời nói: “Hoàng đế tân trang!”

Bốn nam nhân: “. . . . .”

Hai tuần lễ qua rất nhanh, bọn người Giang Tu Nhân viên mãn hoàn thành việc chung, từ trong ánh mắt bốn người bọn họ, Lâm Miếu biết rõ bọn họ đối kết quả rất hài lòng.

Bốn nam nhân đã tiến hành một ngày trên thế giới này hạng nhất vĩ đại nhất, người tham dự nhiều nhất, có đủ nhất thi đấu thể thao vận động của tinh hoa văn hóa — mạt chược. Lâm Miếu nghĩ, chúng ta mở miệng thật sự là càng làm càng có lực, bàn mạt chược tự động đều có thể đi vào đại dương miền mơ ước, bờ bên kia, Mĩ quốc tính cá biệt, Trung quốc chúng ta mới là đỉnh cao.

Còn có vài ngày phải trở về nước, lúc ăn cơm, Ứng Tuyên nói công tác của nàng còn cần chờ một ngày mới có thể hoàn thành. Giang Tu Nhân phiết miệng nói: “Chúng ta cũng sẽ không chờ người, chính người sửa vé máy bay a.”

Lâm Miếu nặng nề mà đặt chén trong tay xuống: “Anh có quá đáng như vậy sao? ! Chờ lâu một ngày không được sao? ! Vé máy bay cũng không phải không thể sửa! Một đại nam nhân như anh, anh một cũng nói ra miệng được.”

Tập thể bốn nam một nữ há to mồm nhìn Lâm Miếu, không nghĩ tới Lâm Miếu sẽ vì Ứng Tuyên ra mặt. Trong khoảng thời gian này, hai người bọn họ tuy nhiên không thân mật, nhưng là không đối địch. Ở trên mặt cũng còn không có trở ngại, không nghĩ tới Lâm Miếu sẽ nói ra lời nói này.

Ứng Tuyên cáo tổ ca ca: “Em rốt cục hiểu được A Nhân tại sao phải yêu miễn Lâm Miếu. Em nghĩ A Nhân từng có nữ nhân khẳng định có so với Lâm

Miêu xinh đẹp nhiều lắm.”

Buổi tối, bốn đại nam nhân tiếp tục vận động, hai nữ nhân ở bên cạnh nhìn xem, về sau Giang Tu Nhân đến thư phòng, Lâm Miêu thay thế, trình độ mặt chược của Lâm Miêu dựa theo Thành Thành thuyết pháp, đó là cực độ làm cho người tan vỡ, hơn nữa vĩnh viễn không có tiến bộ.

Bọn họ đánh cho rất nhanh, Lâm Miêu cháng váng đầu. Giang Tu Nhân làm là cùng một sắc vận tử, Lâm Miêu tính toán thật lâu vẫn không thể nào hiểu được vận tử nào có thể hồ bái. Chỉ cần có người đánh vận tử ra, Lâm Miêu đã kêu vân vân, sau đó bắt đầu khoa tay múa chân, mỗi người cũng biết Giang Tu Nhân là muốn vận tử. Lúc Lâm Miêu chính mình cầm vận tử hé ra muốn đánh ra ngoài, Ứng Tuyên tranh thủ thời gian thu lấy tay Lâm Miêu: “Cái trượng này không thể đánh, đánh cái trượng này.” Ba đại nam nhân lập tức răn dạy đến: “Ứng Tuyên, không cho nói!”

Ứng Tuyên cùng Lâm Miêu đồng thời đưa qua ba đại nam nhân bốn mắt rõ ràng.

Lâm Miêu lại sờ soạng vận tử hé ra, Ứng Tuyên lập tức nói: “Hồ rồi, mau thả xuống.”

Ứng Tông tức giận: “A Tuyên, Miêu Miêu đánh bài, mắc mớ gì tới em?”

Thắng một ván này về sau, hai nữ nhân nhanh chóng liên thủ, không hề cho Giang Tu Nhân vào sân, Giang Tu Nhân cao hứng nhường chỗ, ở bên cạnh nhìn bài bốn người, Lâm Miêu nâng bài, Ứng Tuyên đánh bài, hai nữ nhân đem ba nam nhân giết không còn mảnh giáp.

Giang Tu Nhân cảm thán nói: “Kỳ thật trình độ A Tuyên cũng không có gì đặc biệt, nhưng vận khí của các nàng thật tốt quá, ngăn cũng không ngăn nổi, tùy tiện đánh đều có thể thắng.” Hạng Vũ sớm nghe hồ 6, 9 vạn, hán khí định thần nhân chờ, Giang Tu Nhân không đành lòng nhìn hán, hán lờ ra ba cái 6 vạn của Lâm Miêu cho Hạng Vũ xem, Hạng Vũ tà suy nghĩ: “Còn có 9 vạn!” Giang Tu Nhân lại lờ ra ba cái 9 vạn. Hạng Vũ lập tức sụp đổ. Còn có một lần Mục Nông theo bài tây thứ hai nghe hồ đơn trương 2 vạn, thời điểm Ứng Tuyên hồ bài, Giang Tu Nhân lờ qua trước mặt bốn cái 2 vạn cho Mục Nông xem. Mục Nông ‘măng to’ Lâm Miêu cùng Ứng Tuyên, cũng nghi vấn nhân phẩm hai người nàng.

Bọn họ chơi mặt chược từ trước đều là dùng Đô-la, kiếm tiền thuận lợi. Mỗi lần 500 Đô-la. Một buổi tối, Lâm Miêu cùng Ứng Tuyên mỗi người phân ra gần 3 vạn Đô-la.

Lâm Miêu cầm tiền rải đầy trên giường, bị Giang Tu Nhân lập tức từ hình ngay tại chỗ.

Buổi tối ngày hôm sau hai nữ nhân lại muốn ngồi xuống, ôn lại mộng uyên ương. Ba nam nhân anh tuấn lập tức đứng lên: “Nếu như là hai người các cô, chúng ta cự tuyệt ngồi xuống.” Giang Tu Nhân cười ha ha.

Ứng Tuyên kéo Lâm Miêu: “Đi, ta dẫn ngươi đi tới bên ngoài Dịch Bar Mĩ quốc.”

Lâm Miêu hưng phấn mà nói: “Vậy còn chờ cái gì? ! Ta mời ngươi!”

Mọi người: “. . . . .”

Giang Tu Nhân tranh thủ thời gian nói: “Nhanh đi, nhanh đi, hai người các ngươi làm cho đầu ta đều choáng.”

Đến hội trường, Lâm Miêu nhìn thấy chỗ đó rất rõ ràng đều không tốt chút nào, tức thì hỏi: “Chị không sợ sao? Em xem người nơi này rất dễ dàng điên khùng, không, đã bắt đầu có người điên rồi.”

Ứng Tuyên như thấy quái dị nhìn Lâm Miêu: “Ngươi không biết sao? Có người đi theo chúng ta, bằng không, ngươi nghĩ rằng chúng ta có thể tới nơi này? !”

Lâm miêu: “. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Văn công võ đấu

Buổi tối mùa hè mặt trời sắc bén ở trên bầu trời cao, máy bay còn đang lướt đi trên đường băng, trên mặt đất nhiệt khí bốc hơi hình thành đám sương làm cho hết thảy đều thay đổi hình. Lâm Miêu lặng yên nhìn trước mắt hết thảy, không nghĩ tới, vẫn chưa tới một tháng trở về nơi đây. Nơi này là nhà Lâm Miêu, nàng sinh ra và lớn lên ở đây, tâm tình khổ sở cũng không thể ngăn cản nàng vui sướng khi về tới đây một lần nữa.

Về đến nhà, nhìn thấy xe hơi Lâm Hâm đưa cho mình cô độc đứng ở cửa nhà. Lâm Miêu nghĩ đến Lâm Hâm ở Mĩ quốc xa xôi, nghĩ tới phòng ở cùng thế xanh. Lâm Miêu tâm liên bình tĩnh, tình huống cũng không hồng hót, nếu như không phải bởi vì Giang Tu Nhân, bọn họ có lẽ vĩnh viễn cũng mưa không nổi phòng ở xinh đẹp như vậy.

Lâm Miếu thống khoái mà tắm rửa một cái, lái xe đến Bắc Cương, ba ba đi công tác rồi, phải đi nước Đức. Mẹ mẹ cũng đi đến kinh thành họp. Nàng không có gỗ cửa, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng Kế Lương, đuổi một cái đầu ra. Nhìn thấy Kế Lương ngồi trước máy vi tính, cố gắng làm việc. Lâm Miếu kêu một tiếng: “Meo meo!”

Kế Lương lúc này mới ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Miếu, đã kinh ngạc lại cao hứng, hần bước nhanh đi tới, đem Lâm Miếu kéo vào trong phòng: “Mau vào, mặt trời lớn như vậy còn ra đi dạo đến loạn. Trờ về lúc nào? Ta nghĩ đến người sẽ ở cùng Lâm Hâm.”

“Hắn bận quá, nào có thời gian để ý ta. Đành phải trở về.” Lâm Miếu cười tủm tỉm đưa cho Kế Lương gói to nhất: “Tặng cho thức , mở ra nhìn xem. Đây chính là ta cùng Lâm Hâm chạy rất nhiều nơi mới chọn trúng, nhìn xem thích không?”

Nguyên lai là nhìn trông rất sống động Phi Thúy ông trưởng thọ, trong suốt sáng long lanh, nước nhuận dị thường. Xem xét chỉ biết vật ấy phi thường.

“Kể thức thức, đây là ta cùng Lâm Hâm tại phố đồ cổ tiệm người Hoa nhìn thấy. Thức xem, sống thọ như người, ta mang cho thức. Đây chính là ta dùng ‘suốt đời’ hiểu rõ để dành mua. Lâm Hâm đều đổ kị người. Ta còn cho thức trang sức với vòng. Lâm Hâm bỏ tiền ra, ta một phần cũng không có.” Lâm Miếu cười nói.

Kế Lương nhìn Lâm Miếu mang lên cho mình, biểu lộ chuyên chú làm Kế Lương xúc động không thôi.

“Miếu miếu. . . . .” Kế Lương ghen ngào. . . . .

Lâm Miếu ngẩng đầu nhìn mặt Kế Lương, nàng nhào vào trong ngực Kế Lương: “Kể thức thức. . . . .”

“Miếu Miếu. . . . .”

Hai người đều rất vô lực.

Lâm Miếu nhìn mặt Kế Lương: “Sự tình không có hồngбет, ta được đến rất nhiều nơi, không ai có thể so với hắn làm được rất tốt. Khi ta đã trải qua loại so với tử vong đáng sợ hơn tuyệt vọng, trong lòng của ta thừa nhận trình tự năng lực đạt đến một cái mới. Ta hẳn là thấy đủ, cũng không có lý do đi ôm oán, hẳn rất khăng khải.”

Kế Lương buồn bã như mất đất nhìn Lâm Miếu rời đi. Hiện tại toàn thân Lâm Miếu hàng hiệu đỉnh cấp thế giới, điện thoại đều là đỉnh chế dùng bảo thạch vây quanh Lâm Miếu cảm tình cùng Tinh Tọa (chòm sao). Xem ra Giang Tu Nhân này rất thông minh, hẳn không có cho Lâm Miếu đổi xe. Hiện tại Lâm Miếu túi trong tay tùy tiện cũng có thể như vậy mà mua một cỗ xe hơi, chẳng lẽ còn mua không được. Mà cuộc sống hơn một chút, Kế Lương hẳn thì không cách nào làm được .

“Xin hỏi người cần gì?”

“Ta cần người.” Thành Thành ngẩng đầu, rất không phải chỗ này lộ ra một ngum răng thỏ trắng Lâm Miếu sao?

Thành Thành quát to một tiếng: “Miếu Miếu!”

Lâm Miếu làm một cái tư thế ‘hư’: “Cậu còn lâu không?”

“Một giờ.”

Lâm Miếu nhìn Thành Thành bận rộn, lệ nóng doanh tròng. Thành Thành đều đem tiền cho nàng rồi, Lâm Miếu cam đoan, lúc Thành Thành đưa đô la cho nàng, trên người có không vượt qua 100 nguyên. Bởi vì Thành Thành đưa đô la lẻ cho nàng.

Hai người trở lại nhà Thành Thành, mẹ Thành Thành nhìn thấy Lâm Miếu, hết sức cao hứng, lập tức đi ra ngoài mua thức ăn nấu cơm.

Hai người nằm ở trên giường, cũng không biết giờ phút này còn có thể nói cái gì. Thành Thành đối Lâm Miếu một chuyện một chữ Mĩ quốc cũng không nói, Thành Thành nghĩ, bất luận kẻ nào lần thứ nhất miệng vết thương bị xé nứt, thời gian khép lại sẽ gia tăng gấp đôi. Cái gọi là quan tâm chẳng qua là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ, nhờ đó tìm được an ủi tâm linh, an ủi ác tục. Lâm Miếu lặng yên đem tiền đưa cho Thành Thành, Thành Thành đột nhiên nhảy dựng lên: “Chúng ta có thể hay không dùng số tiền kia đi mua một cái mặt tiền cửa hàng nha? Giao phó trong 1 thời gian, sau đó hai người chúng ta cùng một chỗ cung. Ta hiện tại chỗ lão bản làm việc hành nghề trên tay chủ thuê, nghe nói mỗi tháng ngoại trừ vay, lão bản chỉ cần cung rất ít tiền, 15 năm sau này sẽ là hắn. Đến lúc đó, hai chúng ta nằm ăn.” Lâm Miếu gật đầu. Hai người lập tức lên mạng tra tư liệu, bắt đầu ‘kế hoạch đầu tư’ của hai người bọn họ .

Lâm Miếu về đến nhà, trong nhà chỉ có một mình nàng, nàng bi thương khóc rống trong phòng tắm một hồi. Nằm ở trên giường, nàng nhận được điện thoại Giang Tu Nhân: “Có chuyện gì sao?”

“Ở đâu? Như thế nào mà thanh âm hữu khí vô lực?”

“Có thể là sai giờ chưa trở lại, hơi mệt.”

Giang Tu Nhân nở nụ cười: “Em nha, thân thể quá kém, hẳn là hảo hảo rèn luyện. Anh hiện tại đến kinh thành rồi, anh còn muốn trong này đợi một thời gian ngắn.”

Lâm Miếu tại điện thoại này đầu mím môi, thích đợi thì cứ đợi, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Thật sự là không có việc gì tìm việc.

“Có nghĩ tới anh không?”

“Chúng ta tách ra vẫn chưa tới 10 tiếng đồng hồ.”

“Chính là anh nhớ em, thật sự, nghĩ đến lòng anh đau, phía dưới cũng đau.”

Lâm Miếu quyết định không tiếp tục xã giao hẳn: “Đau lòng tìm Y Sinh, phía dưới đau liền tìm người*****, hoặc là trực tiếp tìm một mỹ nữ Y Sinh nhất cử tính ra, ta muốn đi ngủ! Cúp!” Kinh nghiệm nói cho nàng biết, trần trọc không thể giải quyết vấn đề gì, còn không bằng hảo hảo ngủ một giấc. Lâm Miếu uống thuốc ngủ, ngủ thật say. . . . .

Biết rõ Giang Tu Nhân không ở Bắc Trữ thị, Lâm Miếu thật cao hứng, nàng cơ hồ mỗi ngày đều cùng Kế Lương hoặc là Thành Thành sống chung một chỗ. Lâm Miếu ngồi ở quán ăn Bắc Trữ trong quán cà phê, nàng một thân CD màu lam hoa văn kinh điển váy ngắn cao bồi, phối hợp với cái hoa văn này giữa gót cao, còn có mũ, trên tay chính là đồng hồ kim cương sáng long lanh, tại phối hợp với cái túi Hermes da cá sấu màu vàng nhạt kia một cái lớn không xuất bản nữa. Điều biến thân CD này Lâm Miếu trở thành biến quảng cáo tiêu điểm mọi người chú mục.

Không có ngoài ý muốn, Lâm Miếu đồng dạng hấp dẫn ánh mắt Lê Mỹ Nhân. Lê Mỹ Nhân là tới nơi công ty LKK này ở chỗ này ngủ lại cùng CEO Niếp Chính Viễn thỏa thuận công việc, trên người Lâm Miếu hết thảy đều chói mắt với của nàng. Nàng tự nhiên đi đến trước mặt Lâm Miếu, bĩu môi, dùng tiếng địa phương nói: “A Nhân nuôi người có thể đủ đất tiền rồi, xa hoa, người thật xa xỉ!”

Lâm Miếu nhún nhún vai, dùng Anh ngữ Oxford thuần khiết trả lời đến: “Nếu như người là nhà đạo đức, như vậy ta trong mắt người nhìn qua đồ kỳ lạ tính cái gì? Nếu như người là thủ trưởng Giang Tu Nhân, như vậy mời người trở về trông nom hảo thuộc hạ của người; nếu như người là thê tử Giang Tu Nhân, như vậy xin mời người xuất ra bản lãnh của người về nhà trông nom hảo lão công của mình.”

Bị Lâm Miếu đâm ở chỗ đau, Lê Mỹ Nhân mặt đỏ lên hé ra vẻ trang điểm tinh xảo đậm đặc: “Người! Người đừng đắc ý, ta muốn nhìn A Nhân đối với người hứng thú rốt cuộc có thể duy trì bao lâu? !”

‘xì’ một tiếng, nguyên lai là Thành Thành đến, nàng đứng ở trước mặt Lê Mỹ Nhân: “Ta không biết người là ai? Nhưng ta có một chút khẳng định, thì phải là Miếu Miếu khẳng định xếp hạng trước mặt của người! Bằng không làm sao bộ dạng của người chưa thỏa mãn dục vọng, thập phần biểu lộ táo bón? Ta xem a di tuổi cũng không nhỏ, cũng đừng có đi theo tranh đua với tiểu cô nương chúng tôi. Hai người chúng tôi cũng còn chưa 20 tuổi đâu, a di, ta xem người hay là về nhà chiếu hảo cái gương tương đối không mất mặt.” Người bên cạnh buồn cười một hồi.

Lê Mỹ Nhân bị gọi một tiếng ‘a di’ này phát điên, nàng vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị Lâm Miếu mĩa mai đến: “Đương nhiên, đương nhiên, người có thể nói, người chỉ cần 29 tuổi rưỡi bắt từ, đều có một ngày 30 tuổi. Hồng nhan trong nháy mắt đã già, cò thom nháy mắt. Nhưng là, giờ phút này, ta, Lâm Miếu, hiểu rõ xác thực mới là 19 tuổi. A di, Giang lão nhị là chính miệng nói cho ta biết người so với hẳn còn muốn lớn hơn hai tháng.”

Mặt Lê Mỹ Nhân một hồi hồng, một hồi trắng, nàng ‘hừ’ một tiếng: “Thì thế nào? Hiện tại ta là phó tổng tài tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà.” Lê Mỹ Nhân dương dương đắc ý.

Lâm Miếu mở to hai mắt: “Phải không? Thất kính, thất kính, vậy thì mời người hảo hảo vì tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà kiểm tiền a, bằng không, ta như thế nào duy trì trong miệng người hai chữ xa xỉ? ‘Dương Bạch làm phiền a di’, ngàn vạn đừng làm cho ta thất vọng.”

Ở sau lưng Lê Mỹ Nhân truyền đến thanh âm cười khê một hồi, Lâm Miếu xem xét, chắc bọn họ là khách hàng. Hơn nữa người này rõ ràng cho thấy có thể nghe hiểu lời nói Bắc Trữ.

Phong độ nhẹ nhàng Niếp Chính Viễn dùng Anh ngữ đối Lâm Miếu nói: “Nhĩ hảo, tiểu thư, tôi là Niếp Chính Viễn, có thể không thỉnh giáo phương danh của cô?”

Lâm Miếu cùng Thành Thành liếc nhìn nhau sau đó, Lâm Miếu đứng lên, đi đến trước mặt của hắn, đi nhanh, bám vào bên lỗ tai của hắn, dùng lời nói Bắc Trữ trả lời: “Soái ca, muốn tán tỉnh tôi nha? Tôi là hoàn toàn không có vấn đề, nhưng là trước đó, ta chỉ sợ người muốn trước giải quyết Giang lão nhị, mới có thể có tư cách biết rõ tên của tôi.”

Nói xong, thích thú cùng Thành Thành rời đi, lưu lại hai người há hốc miệng.

Lâm Miếu ung dung một tuần lễ về sau bị Giang Tu Nhân phá hủy hảo tâm tình, bởi vì Giang Tu Nhân điện thoại sai khiến nàng ngày mai lên đường đi Thượng Hải, nàng kháng nghị mấy lần không có hiệu quả không có kết quả, bị ép tiếp nhận. Nàng đến ‘Khúc Đường Thuận U’ cầm một phần văn kiện. Vừa xong chỗ đó, liền nhìn thấy Đoạn Di đứng ở cửa ra vào. Lâm Miếu gặp nàng, ngây ra một lúc: “Người là đang đợi ta sao?”

Đoạn Di mím cười gât gât đầu: “Đúng vậy, A Nhân đã phân phó.” Lâm Miếu nhìn nàng một cái, nữ nhân này rốt cuộc là làm cái gì? Nói nàng cùng Giang Tu Nhân không có vấn đề gì, còn không bằng nói Giang Tu Nhân là xử nam. Nàng làm sao có thể vì tên biến thái này làm được như vậy? Nàng cũng không sợ bệnh ung thư?

Bây giờ còn không tới giờ ăn cơm, người không phải rất nhiều, chỉ tốp năm tốp ba ngồi uống trà, nói chuyện phiếm. Lâm Miếu ngồi ở vị trí gần cửa sổ chờ Thành Thành, nàng nhìn thấy Lư Huệ biểu lộ quái dị liễu mạng nháy mắt, buồn bực đến: “Người có phải hay không muốn cùng ta nói cái gì?”

Lư Huệ còn chưa nói, truyền đến thanh âm Đoạn Di: “Lư Huệ, người đi phân phó phòng bếp, hôm nay cho Lâm tiểu thư dùng cá chày làm cay với cái

lầu.” Lư Huệ nhìn thoáng qua Lâm Miếu, tức thì ly khai. Lâm Miếu cũng không để ý, nàng ngồi ở bên cửa sổ, góc nhìn vị trí này rất tốt. Nàng lặng yên nhìn hoa viên, không thể không nói, Giang Tu Nhân thông minh tài trí không thua gì Lâm Hâm. Hoa viên vô luận từ góc độ nào lấy cảnh, đều là một bức tranh đầy đủ phong cảnh. Muốn làm đến như vậy, trong nội tâm không có đôi núi lớn, đó là căn bản làm không được. Nghĩ tới đây, Lâm Miếu càng thêm bức bối, cái ý nghĩa nàng rời khỏi tên biến thái này hi vọng càng thêm xa vời.

“Uy ! Đứng dậy! Ngươi có hiểu quy củ hay không? ! Vị trí này là ta chuyên dùng!”

Lâm Miếu lặng nghiêm, nàng quay đầu lại nhìn xem nữ nhân không có lẽ phép này, rất đẹp, loại cực hạn phô trương xinh đẹp, đại khái 25 tuổi, một nữ nhân tuổi tác tốt. Đằng sau còn đi theo ba nữ nhân, xem ra là khách quen . Bức bối Lâm Miếu không có tâm tình xã giao nữ nhân ngang ngược này, nàng tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ: “Tránh ra!”

Một nữ nhân khác lập tức vọt tới trước mặt Lâm Miếu, nữ nhân kia chỉ vào cái mũi Lâm Miếu : “Con nhóc! Mau cút! Biết rõ nàng là ai sao? ! Nơi này, ngươi có tư cách ngồi sao? !”

Lâm Miếu đứng lên, đánh tay của nàng: “Ta không muốn biết nàng là ai, nếu như các ngươi nếu không biến, ta cho ngươi biết rõ ta là ai? !”

Nữ nhân xinh đẹp kia đã nghĩ đi lên đánh Lâm Miếu, Lâm Miếu thấy không một người phục vụ nào dám tới, đều động tĩnh lớn như vậy rồi, cũng không nhìn thấy Đoạn Di, nàng biết rõ, Đoạn Di là có ý .

Lâm Miếu cầm lấy một chậu hoa lan cách nàng gần nhất , trực tiếp đánh đến đầu nữ nhân xinh đẹp , đáng tiếc Lâm Miếu không được chính xác, chỉ đập trúng cánh tay của nàng, nhưng là cũng đủ đem bốn nữ nhân trấn trụ, cả Bắc Trữ thị không người nào không biết những này hoa lan đối với Giang Tu Nhân có ý nghĩa như thế nào?

Lâm Miếu tiếp tục đập bẻ, trong miệng nói đến: “Đoạn Di, ta dám cam đoan, đây là ngày cuối cùng công tác của ngươi tại đây !”

Đoạn Di sợ hãi, nàng đã chạy tới, muốn ngăn cản Lâm Miếu. Chính là Lâm Miếu đã đập phá vài bồn hoa lan rồi, nhìn thấy Đoạn Di, Lâm Miếu dùng sức đi qua đập phá, lần này chính xác không sai, đập trúng cái trán Đoạn Di, Đoạn Di lập tức máu chảy như rót. Lâm Miếu chia về phía nàng mắng: “Đoạn Di, dám chơi ta! Ngươi nhất định phải chết!”

Bốn nữ nhân sợ hãi, người phục vụ không có một người nào, không có một ai dám đi lên . Những vị khách kia biết rõ chuyện phát sinh, đều nhìn tới. Nhìn thấy những hoa lan kia, những vị khách quyết định vẫn là cách chiến trường xa một chút, coi như xem ‘ nữ nhân tranh phong chi Sở Vương tranh bá ’ trận này trò hay a.

Nhìn thấy bộ dạng Lâm Miếu không có một chút sợ hãi, hơn nữa cứ như vậy đập bẻ làm Đoạn Di bị thương, còn nói lời hung dữ như vậy... , Đoạn Di chính mình cũng sợ hãi. Trong đó một cái thoát nhìn so với có trí khôn nữ nhân Lala với nữ nhân xinh đẹp kia: “Chúng ta hay là đi thôi.”

Lâm Miếu đem chậu hoa chặn không cho đi qua: “Muốn đi! Ta xem các ngươi hôm nay ai dám đi! Mới vừa rồi là ai nói ta đây không xứng ngồi ở chỗ này, ta lại muốn nhìn, hôm nay bốn người các ngươi có ai có thể sáng khoái chính là đi ra cái này cửa chính? ! Ta liền hai tay, hai chân bỏ đi trung tâm chợ!”

Lâm Miếu lấy điện thoại ra, mở lên máy biến điện năng thành âm thanh, làm cho tất cả mọi người có thể nghe được, nàng rống to: “Nếu như trong vòng ba giờ không thấy được anh, anh đi chết đi!”

Giang Tu Nhân biết chắc đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng , bằng không Lâm Miếu chắc là không biết mất đi lý trí . Hắn nhảy dựng lên: “Miếu Miếu, làm sao vậy? ! Anh lập tức tìm một chuyến máy bay quân dụng lập tức trở lại, đừng sợ, hết thảy có anh. Đoạn Di ? Em đưa cho cô ta nghe, cô ta là làm ăn cái gì không biết? ! Anh mới vừa rồi còn phân phó nàng tốt hảo chiếu cố em.”

Bốn nữ nhân sắc mặt đều thay đổi, ba người vô ý thức tránh ở đằng sau nữ nhân xinh đẹp , giống như vậy có thể không cho Lâm Miếu nhìn thấy chính mình, mà Đoạn Di đã sớm cắt điện.

Nghe được Giang Tu Nhân gọi nàng không cần phải sợ hãi, Lâm Miếu chính mình lại nhin không được cười: “Em nghĩ cô ta hiện tại tiếp không được điện thoại của anh, đầu của cô ta bị em đập bị thương, đã cắt điện .”

Thành Thành tiến đến, nhìn thấy cảnh tượng lần này, tranh thủ thời gian tới, sốt ruột nói: “Ngươi có bị gì hay không? Có trúng chiêu không?”

Lâm Miếu cười nói: “ ‘ vô ’ chiêu không có ở bên trong, trúng ‘ văn ’ chiêu.”

“Nên người đâu?”

“Ồ kinh thành, mình ngày mai đi Thượng Hải ‘ tuyển dụng ’. Minh tới giúp anh ta cầm ít đồ.”

Lâm Miếu nhìn thấy vị trí nàng ngồi vừa rồi, phôi lại nổ, nàng giơ lên ghế, dùng sức nện vào trên thủy tinh, đáng tiếc thủy tinh không chút sút mẻ. Buồn bức hơn. . . . .

“Mẹ nó! Còn nói ta không xứng ngồi cái này! Ta lại muốn nhìn, hôm nay rốt cuộc là ai có thể ngồi ở chỗ này? ! Trong chúng ta đây rốt cuộc ai mới là chính thức *****! ?”

Thành Thành giữ chặt Lâm Miếu: “Thôi, ngồi xuống chờ a. Minh đi lấy khăn mặt cho cậu cầm.” Sau đó nhìn thấy Lư Huệ tranh thủ thời gian cầm tới, đưa

cho Lâm Miếu. Lâm Miếu tiếp nhận: “Cám ơn người, Lư Huệ.”

Chỉ chớp lát, một hồi tiếng phanh chói tai lại vang lên. Lư Đông Phương cùng Lương Hồng vọt lên tiến đến, nhìn thấy hết thầy trước mắt, đang nhìn xem biểu lộ của mấy người kia, hoàn toàn hiểu rõ. Lư Đông Phương nhìn Đoạn Di, lắc đầu: “Đoạn Di, ta cũng không dám nghĩ tới hậu quả của người. Lòng của người suy nghĩ cũng quá nặng rồi, bây giờ còn hại người khác.”

Trên cơ bản đều là một vòng, hoặc nhiều hoặc ít đều biết, Lương Hồng vội vàng đem những vị khách đưa đến hậu hoa viên, cười nói: “Hôm nay đơn độc toàn bộ thoát. Coi như là khen ngợi rồi, ta tới an bài.”

Lư Đông Phương nhìn thoáng qua Đoạn Di, qua một bên gọi điện thoại đi.

Bây giờ đối với tất cả mọi người mà nói, thời gian là bị kéo dài sâu sắc. Bất kể là diễn trò, hay là hát hí khúc, hay là làm bình luận điện ảnh, toàn bộ đều cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm.

Nghe nữa đến tiếng xe hơi phanh lại thanh thì mọi người đều biết là ai đến đây.

Giang Tu Nhân tiến đến, nhìn thấy Đoạn Di đầu rơi máu chảy, một chân bước đi lên, trực tiếp đá Đoạn Di lên tường, kêu thảm một tiếng, hôn mê.

Giang Tu Nhân tức giận: “Ai cũng không được đụng vào cô ta, làm cho cô ta tỉnh!”

Nữ nhân xinh đẹp kia mặt trắng bệch, trắng bệch, tựa hồ quên mình không phải là không nói gì.

Hắn xoay tay lại cho nữ nhân xinh đẹp một cái tát: “Thối biểu * tử! liền đem người giang rộng ra hai chân chờ nam nhân *****, người cũng xứng?!” nữ nhân xinh đẹp mặt lập tức sưng phồng lên. Giang Tu Nhân đi đến trước mặt Lâm Miếu, đem Lâm Miếu kéo, đánh giá cao thấp một phen, đau lòng nói: “Em không thiệt thòi a?” Nghe được ngữ điệu cùng nội dung Giang Tu Nhân như thế, nữ nhân xinh đẹp tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Lâm Miếu đẩy hắn ra: “Thả em ra! Vừa được 20 tuổi, lần đầu tiên bị người mắng ‘ tiểu *****! Em là không phải đòi trước thiếu nợ anh? !’”

Giang Tu Nhân giờ lên cái ghế đánh tới hướng bốn nữ nhân: “Là ai nói! ?” Nữ nhân xinh đẹp đầu thì tránh thoát được, cánh tay trúng chiêu.

Nữ nhân kia xui xẻo trên mặt đất: “Giang đại, đúng, thực xin lỗi, thỉnh, xin ngài. . . . .” Còn chưa nói xong, Thành Thành rảnh rồi nói ra: “Xin lỗi thực hữu dụng, còn muốn cảnh sát làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đòi Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ai có tư cách

Lâm Miếu trái lại lại tỉnh táo, nàng hiểu được sự việc hôm nay đều là Đoạn Di làm ra. Lâm Miếu lôi kéo Thành Thành: “Thôi. Đều là Đoạn Di làm ra, mấy người này cũng quá kiêu ngạo.”

Lâm Miếu nhìn Giang Tu Nhân, trong nội tâm bi thương vô hạn: “Em biết rõ anh là một nhà tâm lý học, đừng cho bất cứ người nào khiêu khích em, trông nom hảo các nàng.” Nàng kéo Thành Thành: “Thành Thành, chúng ta đi.” Còn chưa nói xong, liền nghẹn ngào, nước mắt chảy xuống rào rào. . . . .

Giang Tu Nhân vội vàng đem Lâm Miếu kéo vào trong ngực, sợ hãi nói: “Miếu Miếu. . . . .”

Thành Thành thấy rất rõ ràng, vô luận như thế nào, giờ phút này Giang Tu Nhân thành khẩn. Nàng nghĩ nghĩ, mở miệng: “Miếu Miếu, cậu đói không? Chúng ta ăn một chút gì được không?”

Giang Tu Nhân cảm kích nhìn thoáng qua Thành Thành, ôm lấy Lâm Miếu, hôn hôn: “Chúng ta đến hậu viện đi.”

Lâm Miếu chỉ vào bốn cái ghế nói: “Đem bốn cái ghế này mang lên bãi đỗ xe cho ta, thiêu.”

Giang Tu Nhân lập tức ra lệnh: “Còn không bắt đầu làm việc, đều đứng ở đó làm gì vậy?”

Lư Đông Phương đứng lại, đối nữ nhân xinh đẹp kia nói: “Đặng Hiểu, đi về trước đi. Có chuyện gì ngày mai chúng ta nói sau.”

Bốn nữ nhân thất tha thất thểu rời đi.

Vừa náo loạn như vậy, Lâm Miếu rất nhanh liền mệt mỏi. Khi bọn họ đi ra, đại sảnh đã hoàn toàn khôi phục nguyên dạng, Đoạn Di đã không còn ở đây nữa.

Lâm Miếu đi đến trước mặt Lư Huệ : “Cám ơn cô, Lư Huệ.”

Giang Tu Nhân nhìn Lâm Miếu, Lâm Miếu cười nói: “Lư Huệ muốn nói cho em biết , bị Đoạn Di ngăn trở. Nàng một mực dùng ánh mắt nói với em, nhưng khi đó em không có hiểu được.”

Giang Tu Nhân gật gù: “Rất tốt, Lư Huệ. Từ giờ trở đi, người tiếp nhận công việc của Đoạn Di, có vấn đề sao?”

“Cám ơn Giang đại tín nhiệm. Tôi sẽ cố gắng. Tôi nhất định yêu cửa hàng như nhà.”

Giang Tu Nhân tán dương gật đầu.

Lâm Miếu cùng Thành Thành biết rõ, nếu như Lư Huệ trả lời ‘ không có vấn đề ’, Lư Huệ lập tức sẽ bị knock out.

Đặng Hiểu một mực chờ Lư Đông Phương. Lư Đông Phương từ trong xe đi ra, liền nhìn thấy Đặng Hiểu ngồi ở trước bồn hoa, mờ mịt không biết làm sao. Hắn thở dài một hơi: “Đặng Hiểu, đừng ở chỗ này, chúng ta đến hội sở a.” Lư Đông Phương đem Đặng Hiểu đưa đến cư xá của hội sở.

Đặng Hiểu chảy nước mắt, cũng rất bình tĩnh nói: “Tôi chỉ muốn biết hắn sẽ xử lý ta như thế nào.”

“Xem bộ dạng Lâm Miếu, nàng không có ý định truy cứu. Chính là A Nhân có bỏ qua cho bạn của cô không. A Nhân tức giận cô đã tận mắt nhìn thấy.”

“Lư ca, anh có thể giúp nàng?” Đặng Hiểu bắt lấy tay Lư Đông Phương

Lư Đông Phương buông ra không luyến tiếc: “Vấn đề này ta không dám nói với hắn, tính tình của hắn người cũng không phải không biết.”

“Chẳng lẽ một chút cơ hội đều không có sao?”

“Có thể cứu bằng hữu của người chỉ có Lâm Miếu. Ta có thể nói cho người như vậy mà thôi, đừng có lại tìm ta , đây đối với mọi người chúng ta đều tốt.”

Lư Đông Phương đi, Đặng Hiểu nhìn thấy Lư Đông Phương lấy điện thoại ra, rất rõ ràng, Lư Đông Phương nói cho Giang Tu Nhân chính mình tìm hắn. Vừa rồi nàng cầm tay Lư Đông Phương thì trong nội tâm liền chứa ý tứ này, nắm bắt Lư Đông Phương, nhờ hắn trợ giúp chính mình. Không nghĩ tới, Lư Đông Phương không chút do dự đẩy ra.

Giang Tu Nhân sau khi cho Lâm Miếu ngủ, đi gõ cửa nhà Thành Thành. Thành Thành nhìn thấy, lộ ra một hàm răng trắng: “Lãnh đạo, mời vào.”

Mẹ Thành Thành tự giác trở vào trong phòng.

“Thành Thành, hôm nay thật sự là cảm ơn người.”

“Lãnh đạo, đừng khách khí. Đây là ta phải làm. Anh nguyên bản không có nghĩa vụ đối với tôi tốt như vậy. Tôi là thật sự cảm tạ anh.” Thành Thành kiên định nói: “Tôi cũng nghĩ đến việc anh làm bất cứ chuyện gì, nhưng điều kiện tiên quyết là Miếu Miếu vĩnh viễn đều là vị trí đệ nhất.”

Giang Tu Nhân cảm thán nói: “Miếu Miếu có thể cùng cô làm bằng hữu, ánh mắt của nàng rất tốt. Các người đều rất tốt, đều rất thông minh, hiểu chuyện. Tôi là thiết tình cho rằng cô là muội muội, tôi thích tính cách của cô, đặc biệt từ sau khi nghe chuyện của cô, cô là nữ nhân tôi bội phục.”

“Cám ơn anh, lãnh đạo. Tôi cùng Miếu Miếu một chỗ, là may mắn của nàng, cũng là vận may của ta.”

Giang Tu Nhân gật đầu: “Ngày đó tôi nhìn thấy Miếu Miếu đối với một ít Đô-la lệ lau nước mắt, tôi biết rõ nhất định là cô cho nàng, nói không chừng lúc ấy toàn bộ tài sản của cô có lẽ không có thừa 100 nguyên.”

Thành Thành cười hắc hắc, lộ ra một hàm răng trắng: “Chỉ lưu lại 10 nguyên trong ngày để mẹ tôi đi mua món ăn.”

Giang Tu Nhân sờ sờ đầu Thành Thành: “Thành Thành, cô nói xem tôi phải làm như thế nào, Miếu Miếu mới có thể cao hứng.”

Thành Thành mờ to hai mắt: “Vừa rồi anh không nghe thấy sao? Miếu Miếu nói thôi, lúc ấy tôi còn đang đốt đèn cời lừa (thêm dầu vào lừa) đều bị Miếu Miếu ngăn trở. Kỳ thật mấy nữ nhân kia cũng là bị Đoạn Di lợi dụng, Miếu Miếu cũng không nói dối, nàng nói thôi thì nhất định là thôi, nàng không phải là loại người ngay mặt một bộ mặt sau một bộ (trước mặt thì làm ra vẻ, còn sau lưng lại không phải). Đoạn Di thật sự quá ghê tởm, không có nàng làm sự việc như vậy, loại hành vi mờ ám này thực tồn tại.”

“Mắng chửi người chính là ta sẽ không bỏ qua ! Bằng không, nhường đi, ta cũng vậy không cần giả mạo.” Thành Thành lựa chọn cảm niệm.

Giang Tu Nhân lắc đầu, cười nói: “Thành Thành, sau này tốt nghiệp tới giúp tôi a. Tôi xem trọng cô ơ!” Giang Tu Nhân làm một cái ‘ hình trái đầu ’ thế tay.

Thành Thành cười ha ha.

Chuông cửa vang lên, Thành Thành nói: ” Miếu Miếu, khả năng nàng đói bụng rồi. Ở đó nàng chưa ăn cái gì.” Thành Thành nhảy dựng lên, một mặt mở cửa một mặt nói: “Mẹ, Miếu Miếu đói bụng, ra đi!”

Nhìn thấy Giang Tu Nhân trong này, Lâm Miếu ngây ra một lúc. Tay nghề mẹ Thành Thành rất tốt, chỉ một ít thời gian, liền cho ba người cháo trứng gà thơm ngào ngạt.

Thành Thành cao hứng nói: “Lãnh đạo, từ nay về sau chỉ cần anh nguyện ý cũng có thể tới nhà của tôi ăn. Mẹ tôi nấu cái gì cũng ăn tốt.”

Tất cả mọi người nở nụ cười, Giang Tu Nhân cùng Thành Thành nhìn thấy Lâm Miếu cũng cười, liếc nhìn nhau, đều thờ dài một hơi.

Lâm Miếu trừng mắt hai người: “Ta nghe thấy được hương vị âm mưu.”

Buổi tối Lâm Miếu nằm ở trong ngực Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân nhắm mắt lại, vuốt ve Lâm Miếu, cảm thụ được da nhẵn nhụi trắng như tuyết của Lâm Miếu, buồn buồn nói: “Miếu Miếu, vừa rồi ta không có không biết xấu hổ nói, thực xin lỗi.”

Lâm Miếu nắm tay thật chặt ôm cổ Giang Tu Nhân: “Em cảm thấy người anh thơm quá, em đặc biệt yêu thích nghe mùi trên người anh.”

Giang Tu Nhân đem Lâm Miếu đặt ở dưới thân, lằm bằm nói: “Hoan nghênh hưởng thụ. . . . .” Trắng sáng mặt cổ trổn đến trong tầng mây. . . . .

Khi Đặng Hiểu cùng một nữ nhân xuất hiện ở trước mặt Thành Thành thì Thành Thành rất kinh ngạc: “Các cô tìm ta làm gì vậy? Ngày hôm qua còn không có hưởng thụ giáo huấn đủ rồi nha?”

“Thực xin lỗi, Thành Thành tiểu thư, hi vọng cô có thể giúp đỡ tôi, tôi sai rồi.”

Thành Thành tranh thủ thời gian nói: “Dừng lại, lời này không phải là nói với tôi a? Hắc hắc, tôi biết rõ, các cô tìm không thấy Miếu Miếu phải không? Tôi xác định nói cho cô biết, việc này cùng Miếu Miếu không có chút quan hệ.”

“Thành Thành tiểu thư, nhờ cô giúp đỡ tôi.” Người mắng chửi kia khóc.

Thành Thành nhún nhún vai: “Các cô thật sự tìm lộn người, Miếu Miếu cũng không nói dối, nàng nói cái gì chính là cái đó. Nàng lại càng không phải loại người ngay mặt một bộ sau lưng một bộ. Các cô vẫn là đi tìm người các cô nên tìm.”

Nữ nhân xinh đẹp kia kín đáo đưa cho Thành Thành một bao gì đó, Thành Thành mở ra xem xét, nguyên lai là tiền, có chừng mấy vạn. Thành Thành cười nói: “Muốn mua tôi nha? Tôi cho cô biết lời nói thật, nếu như ngày hôm qua cô là ở nơi khác vắng Miếu Miếu, tôi cam đoan cô đã biến đầu heo rồi, hắc hắc, ở đó, tôi không có lập trường. Cô vắng Miếu Miếu chính là vắng tôi, hiện tại hành vi của cô chính là cô vắng tôi, sau đó đưa tiền cho tôi. Cô cảm thấy tôi ngu như vậy sao?”

Điện thoại Thành Thành vang lên, đứng dậy tiếp: “Bảo bối, có chuyện gì sao? Ngày hôm qua người chủ, vắng cậu đang ở chỗ của ta, các cô ấy còn đưa tiền cho mình.”

Nữ nhân kia nghe được điện thoại Lâm Miếu, khóc lớn nói: “Có thể hay không để cho tôi cùng Lâm tiểu thư nói hai câu.” Thành Thành đi nhanh qua một bên: “Nữ nhân này điên rồi.”

Lâm Miếu tức giận nói: “Mặc kệ cô ta, cô ta là người nào, cô gái kia không hiểu, chẳng lẽ Đặng Hiểu nàng cũng không hiểu? Đến lúc này rồi, nữ nhân này còn ở chỗ này cho mình chơi tâm kế.”

Thành Thành giờ mới hiểu được, nàng xem cũng không nhìn hai người Đặng Hiểu, trực tiếp đi. Hai người Đặng Hiểu hai mặt nhìn nhau.

Thành Thành khen ngợi Lâm Miếu: “Xem ra cậu là chính cung nương nương thật không phải che đậy. Thần tượng, đợi tí nữa nhớ rõ kí tên cho mình.”

“Có thể, mình ký tại trên móng út cho cậu.” Để điện thoại xuống Lâm Miếu mới phát hiện việc chính còn chưa nói đâu, nàng tranh thủ thời gian lại gọi điện thoại: “Mình đều nổi cáu hồ đồ, chính sự còn chưa nói? Lãnh đạo của cậu bảo cậu đến cục công an, anh ta chờ cậu, bảo cậu ăn mặc chính thức một chút.”

Thành Thành quả nhiên nhận được điện thoại trường học kêu nàng đi cục công an phỏng vấn.

Đến trong đó, cũng không phải chỉ có một mình Giang Tu Nhân, cái này rất rõ ràng là chính thức thử trước mặt. Thành Thành cùng một nam sinh cao lớn gặp thoáng qua.

Nhìn xem vóc người thon thả, vóc dáng cao gầy, cắt tóc ngắn, tài năng thành đạt hơn người, cục công an Bắc Trữ thị chủ nhiệm bộ chính trị Hầu Thượng Cốc gật gù đầu, cán bộ khoa trưởng Đỗ Duệ công khai đối với phó cục trưởng Giang Tu Nhân nói: “Nàng có thể.”

Hầu Thượng Cốc nói: “Bạn học Thành Thành, hôm nay chúng ta đại diện cục công an Bắc Trữ thị cùng cô nói chuyện. Mời cô ngồi.”

“Cám ơn lãnh đạo, tôi sẽ biểu hiện tốt.”

“Cô nguyện ý đến làm việc ở cục công an sao?”

“Đây là lý tưởng ta ghi lần đầu tiên trong giờ viết văn.”

Giang Tu Nhân chỉ hỏi một vấn đề: “Cô còn có sở trường đặc biệt gì khác không?”

“Tôi từ 14 tuổi bắt đầu luyện võ, chưa từng gián đoạn. Bình thường 3, 4 tên con trai trưởng thành không gần được thân thể của ta.”

Hầu Thượng Cốc hỏi: “Bạn học Thành thành, cô có chơi bóng rổ sao?” Trên mặt Giang Tu Nhân run rẩy một hồi.

“Ở trường học, tôi chơi hậu vệ trái.”

Hầu Thượng Cốc nói xong nhìn thấy Giang cục còn có Đỗ trưởng khoa, hai người gật gật đầu, tức thì mở miệng: “Thành Thành đồng chí, hoan nghênh cô gia nhập cục công an, hi vọng cô ở trong lò luyện lớn này của chúng ta được rèn luyện.”

Thành Thành đứng lên, cảm kích và cung kính khom người chào: “Cảm tạ các vị lãnh đạo, tôi nhất định cố gắng công tác, hảo hảo hướng tiền bối học tập. Dù tư cách làm cảnh sát nhân dân.”

“Từ giờ trở đi, cô trước hết đi huấn luyện a. Hảo hảo học tập, hai tháng sau tham gia cuộc thi nhân viên công vụ. Tiểu Đỗ, cậu mang Thành Thành đi làm thủ tục.”

Đỗ Duệ cười nói rõ: “Chuẩn nhiệm lần này rốt cục có thể yên tâm. Người rốt cục đủ rồi.”

Giang Tu Nhân cũng cười: “Thành thành, hi vọng cô có thể thay đổi vận mệnh nữ công an Bắc Trữ thị chúng ta hàng năm đều gần cuối.”

“Giang cục trưởng, tôi nhất định hảo hảo cố gắng huấn luyện!” Một tháng sau, bóng rổ nữ cục công an Bắc Trữ Thị hoàn toàn giảm bớt quân sự bên trong hệ thống công an, vẫn gần cuối. Mặc niệm 3 phút.

Không ai quan tâm từng bên người Giang Tu Nhân có một nữ nhân tên gọi Đoạn Di

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Cảnh sát nho nhỏ

Thành Thành trực tiếp phát một thùng giấy đồng phục cảnh sát trộn mất há hốc mồm, đối với linh kiện rườm rà đồng dạng vô sách thức thủ. Nàng phân đến ở lâu chót ký túc xá, gần tòa nhà văn phòng. Mặc dù sức nặng đối với Thành Thành mà nói không có gì, nhưng thể tích đối với Thành Thành mà nói thì có vấn đề. Lại phát thêm hai bộ trang phục và đạo cụ, hai đôi giày dùng cho trận đấu bóng rổ.

Đồng chí khoa hành chính nói với Thành Thành, nàng có thể phân mấy lần để tóm, trước tóm tại ký túc xá, sau chậm rãi tóm tại nhà, hơn nữa dẫn dò Thành Thành ở ký túc xá tất cả nhất định phải có nguyên bộ đồng phục cảnh sát. Thành Thành cười đáp ứng, cô nhìn thấy khoa trưởng khoa hành chính rõ ràng xuất thân binh nghiệp, người thấp phần phóng khoáng. Nàng chẳng quan tâm nhiều, đem bốn chiếc giày đeo trên cổ, đối khoa trưởng đại nhân nói: “Đồng thúc thúc khoa trưởng, mời thúc một lòng giúp tôi, thả tôi trên bờ vai là được.”

Đồng khoa trưởng nhìn thấy Thành Thành không làm ra vẻ chút nào, lập tức thích, hần cười nói: “Cô có được hay không? Không được thì tôi giúp cô a.”

Thành Thành nói: “Sức nặng là không có vấn đề, thể tích có chút vấn đề, đặt ở trên bờ vai thì mọi thứ giống nhau.” Thành Thành trong thang máy may mắn nhìn thấy tam đại đầu sỏ cục công an, chính là Vu Đình cục trưởng, bí thư Xa Lỗ Quốc, phó cục trưởng kiêm trị an chi đội chi đội trưởng Giang Tu Nhân.

Ba người đều không nhịn cười, Vu Đình cười nói: “Tiểu đồng chí, vừa tới đã bị Hầu chủ nhiệm phái đi làm việc, hảo hảo huấn luyện, tranh thủ đột phá.”

Thành Thành mặc dù da mặt dày, cũng không thoát đó bưng cả khuôn mặt, hôm nay mới ngày đầu tiên, cái này phát ra quá mất mặt. Tại thang máy ký túc xá nhìn thấy Mạc Phi, Mạc Phi há to mồm, nhìn xem Thành Thành, sau đó xoa xoa con mắt, xác định sau này, lập tức đặt câu hỏi: “Cô đang làm gì vậy?”

“Vấn đề rõ ràng như vậy còn phải hỏi sao? Giúp ta đem lên tầng cao nhất, cảm ơn.”

“Đừng nhúc nhích, bảo trì tư thế, cười một cái.” Mạc lập tức lấy điện thoại di động ra.

“Mạc Phi, người.”

Mạc Phi chụp đủ, một mặt giúp Thành Thành đem thùng buông, một mặt nói: “Vừa rồi nét mặt của ngươi không đủ chuyên nghiệp, lần sau nhớ rõ phải

cải tiến nha.”

Thành Thành hắc hắc lộ ra một hàm răng trắng: “Tôi vừa nhìn thấy ba vị đại lãnh đạo, bọn họ đều cười phun ra.”

Vào lúc ban đêm, Thành Thành mạnh mẽ đã bị bắt. Cả cục công an có một cô gái đi theo chi đội trị an phòng công an Bắc Trữ thị cùng Nam Hải huyện chỗ giáp với tiệm uốn tóc trên phố đi chấp hành chính lý. Con đường này bởi vì nguyên nhân vị trí địa lý, trở thành khu vực không ai quản lý, trị an rất kém cỏi, cư dân phụ cận tiếng oán than dậy đất, sự phẫn nộ của dân chúng rất cao. Cho nên lần này phòng công an liều mạng làm triệt để sửa sang.

Mặc đồng phục cảnh sát ra khỏi nhà Thành Thành vừa vận dụng với Giang Tu Nhân đi ra cửa, Giang Tu Nhân mặc đồng phục cảnh sát thật là suýt ngây người, Lâm Miểu hai cái chân dài động ở trên lưng Giang Tu Nhân, hai cánh tay ôm cổ Giang Tu Nhân, mà Giang Tu Nhân ôm lấy hông đẹp của nàng, đang ôn nhu an ủi: “Ngoan ngoan ở nhà, anh phỏng chừng phải tới hừng đông. Không cho phép ra đi, đừng làm cho anh phân tâm.”

“Không nha, em cũng muốn đi xem vậy. Em sẽ ngồi trong xe, tuyệt không xuống.” Lâm Miểu tiếng nói tron tru làm nũng.

Thành Thành ngược lại bị dọa: “Cái gì? ! Muốn tới hừng đông sao? Tôi sáng mai còn phải huấn luyện.”

Lâm Miểu nhìn thấy Thành Thành mặc đồng phục cảnh sát, cực kỳ bằng lòng: “Thành Thành, nhìn xem soái ca, đang nhìn cậu, hi hi, người chân tướng kẻ xấu trà trộn vào trong đội ngũ cảnh sát.” Thành Thành đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ cho Lâm Miểu một cái tát vào mông: “Tính khác thường không nhân tính.”

Lâm Miểu xoa xoa cái mông của mình, chu miệng nhỏ: “Anh xem, Thành Thành đi, ta là cái gì không thể đi?”

Cái dạng này của Lâm Miểu làm cho Giang Tu Nhân không biết nên như thế nào yêu thương tiểu nữ nhân của anh mới tốt, anh cười hỏi: “Người ta là cảnh sát, em là cái gì?”

“Không nha, không chứ sao.” Lâm Miểu tiếp tục tiếng nói tron tru, tiếp tục làm nũng. Thành Thành run rẩy một hồi: “Hai người các người, đều quá đáng. Hai người các người chậm rãi chơi a, tôi đi trước.”

“Em kêu tên anh một tiếng, anh liền mang em đi.”

“Soái ca.”

Giang Tu Nhân lắc đầu.

“Giang Tu Nhân.”

Tiếp tục lắc đầu.

“A Nhân.”

Luôn mãi lắc đầu.

“Đừng có nằm mơ, em sẽ không kêu anh lão công.” Rút lui. . . . .

Giang Tu Nhân cười giong giả đáp: “Ồi chào!”

Giang Tu Nhân vào xe cảnh sát, nhìn thấy Thành Thành đang ngồi ở một xe gắn máy rời đi. Giang Tu Nhân nói: “Thành Thành thật sự rất hiểu chuyện, rất thông minh.”

Thế à, Lâm Miểu lần đầu tiên chủ động hôn Giang Tu Nhân: “Cảm ơn anh.” Không ngoài ý muốn, Giang Tu Nhân không có buông tha cơ hội lần này, hai người hôn nồng nhiệt một hồi. Cuối cùng, Giang Tu Nhân chủ động buông Lâm Miểu ra: “Không được, anh sẽ nhịn không được, tiểu yêu tinh.” Hắn cầm tay Lâm Miểu qua, đặt ở trên cực đại của mình, Lâm Miểu mặt đỏ tuân lệnh Giang Tu Nhân không biết yêu thương như thế nào mới tốt.

Trên đường, Giang Tu Nhân nói với Lâm Miểu: “Kỳ thật lần này anh thật không có hỗ trợ cái gì, chỉ là cho Lương Hồng đề cử nàng, nàng bị bộ chính trị Hầu chủ nhiệm liếc nhìn trúng, hận không thể ăn Thành Thành.” Giang Tu Nhân thích thú nói cho nàng biết chuyện Thành Thành trong thang máy, hai người cười to một hồi.

Lúc Giang Tu Nhân làm việc Lâm Miểu chưa có thấy, hiện tại Thành Thành thấy được. Nghiêm túc, chăm chú, công tác có trật tự, chú ý hiệu suất, hoàn toàn biết mình là ai, đang làm gì đó.

Mạc Phi lặng lẽ kín đáo đưa cho Thành Thành một bộ bao tay: “Đội tí nữa thời điểm công tác mang lên.” Giang Tu Nhân nhìn Mạc Phi, một hồi cười dâm dăng. Chẳng lẽ mặt già đỏ lên, không hề thấy lãnh đạo kiểm lão đại.

Mạc Phi lên xe nhìn thấy Lâm Miểu, lại càng hoảng sợ, Lâm Miểu quyết miệng: “Mạc Phi, người mặc đồng phục cảnh sát thế nào.” Mạc Phi mặt lại run rẩy rồi, hắn nghiêm túc nói: “Lâm tiểu thư, vốn tôi nghĩ cho cô xem một ít hình ảnh buổi sáng hôm nay tôi chụp được hình ảnh quý giá hôm nay, hiện tại tôi thay đổi ý nghĩ.”

“Không quan hệ, tôi sẽ bảo lãnh đạo anh mệnh lệnh anh cho ta xem.” Lâm Miểu khí định thần nhàn.

Giang Tu Nhân cười nói: “Mạc Phi người không đẹp trai không quan hệ, chỉ cần có người khác đã nói thấy là được.” Nhìn thấy mặt Mạc Phi giống như đồ, Lâm Miểu cười nói: “Đa mặt dày như thế mà anh đồ mặt, xem ra thật là có tình huống ơ.”

Lấy tổ làm đơn vị xuất phát, Giang Tu Nhân ở vị trí xe thứ hai. Trên đường, Lâm Miểu rất hưng phấn, nhìn phía trước, nhìn đằng sau, cảm thấy rất mới lạ. Giang Tu Nhân lấy ra thăm cùng gói đầu: “Miểu Miểu, nếu như mỗi một rồi, ở chỗ này nghỉ ngơi.”

“Dạ, em sẽ ngoan. A, đúng rồi, Mạc Phi, có cơ hội anh nói với Thành Thành, ngàn vạn đừng đụng đến những nữ nhân kia.”

Giang Tu Nhân cầm lấy tay Lâm Miểu nói: “Anh đây tổng chỉ huy đều không có người đưa cho anh bao tay, nhưng là hôm nay tiểu đồng chí mới tiến vào đã có người lạng lẽ cho. Thật sự là đồ kỳ ơ.”

Mạc Phi làm bộ không nghe thấy.

Lâm Miểu trái lại bắt lấy tay Giang Tu Nhân: “Được rồi, hai cái bao tay này là em tặng cho anh coi như vật đính ước. Nó tượng trưng cho tình yêu thuần khiết nhất của chúng ta.”

Sau đó Lâm Miểu học tiếng nói của Thành Thành: “Thúi lắm! Lão nương vẫn là xử nữ, tình yêu ở đâu? ! Nếu không biến, lão nương tiêu diệt người!” Lâm Miểu học được giống như đúc, Giang Tu Nhân cười phun ra, Mạc Phi tiếp tục làm bộ không nghe thấy.

Bởi vì hành động lần này công tác giữ bí mật làm tốt lắm, tổ chức nghiêm mật, phân công minh xác, tất cả các ty chức. Rất nhanh, cả con đường đều bị tận diệt. Thành Thành nhìn thấy một cái bóng đen ở trong bụi cỏ bò đi, nâng tiến lên, tại trong bụi cỏ đem người nọ chế phục. Thành Thành phát hiện hần chỉ mặc một cái quần lót, hơn nữa cho nữ nhân thấy rõ ràng, xem ra là quá sót ruột.

Người kia nhìn thấy bắt lấy mình là nữ, hơn nữa vẻ mặt ngây thơ, thích thú nói: “Tiểu đồng chí, người thả ta, ta cho người tiền, rất nhiều tiền.”

Thành Thành cười nói: “Xem ra hôm nay thật sự là một cái ngày tốt lành, người người đều muốn nói muốn cho ta tiền.”

Thành Thành đang muốn đem hần ném ra đi, người nọ bối rối nói: “Ta là phó huyện trưởng, thật sự, ta sẽ cấp cho người rất nhiều tiền.” Thành Thành xem xét, quả thật như làm quan, nằng nghĩ nghĩ, điện thoại cho Mạc Phi: “Mạc Phi, ta ở phía sau bắt một nam giới, hần nói hần là Huyện trưởng.” Mạc Phi vừa nghe, chấn động. Tranh thủ thời gian nói: “Cô chờ một chút, tôi báo cáo cho Giang đại. Cô không sao chứ?”

“Không có việc gì, mang theo cái bao tay.”

Mạc Phi cùng Giang Tu Nhân ri tai một phen, Giang Tu Nhân lớn tiếng nói: “Gọi nàng mang tới, liền đưa trong lúc này! Ta xem có người nào đó dám giả mạo Huyện trưởng!” Thành Thành ở trong điện thoại nghe được, không nói hai lời, đem người nọ liền kéo dài tới trước mặt Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân xem xét, nguyên lai thật đúng là thường vụ phó huyện trưởng Nam Hải huyện Tất Trung Nguyên. Thời điểm hội họp, thường xuyên đụng phải.

Lâm Miểu từ trong xe nhìn thấy Thành Thành mang theo bao tay sáng choang ném ra một người nam nhân mặc quần áo nữ nhân đến trước mặt Giang Tu Nhân. Nàng tranh thủ thời gian gọi điện thoại Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miểu điện thoại, đi đến một bên: “Miểu Miểu.”

“Không cho anh đụng hần!”

Giang Tu Nhân không nói chuyện, cười để điện thoại xuống. Hần cầm lấy điện thoại cho Vu Đình: “Vu cục, hành động rất thuận lợi. Nam Hải huyện Tất Trung Nguyên đã ở hiện trường, hần không có mặc quần áo.”

Vu Đình sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên: “Tất Trung Nguyên? ! Người chờ một chút, ta cùng Nguyễn bí thư báo cáo đã rồi nói sau.” Đã bắt đầu có người xì xào bàn tán rồi, bị bắt chặt chính giữa người, có phần lớn là trong huyện. Đương nhiên, Bắc Trữ thị cũng không Thiếu

Vu Đình chuyển cáo Nguyễn bí thư trong lời nói: “Không cần phải mở rộng, mang một mình hần về nói sau, “

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hành động Lôi Đình

Tất Trung Nguyên nhìn thấy Giang Tu Nhân, xấu hổ cúi đầu xuống. Giang Tu Nhân không nhìn hần, anh hiện tại cố gắng khắc chế tâm tình kích động của mình. Anh dùng con mắt ẩn tình nhìn thoáng qua Thành Thành, Thành Thành lạnh rét một hồi. Thành Thành thật sự là phúc của anh, không nghĩ tới, mới ngày đầu tiên, Thành Thành liền đưa cho anh một phần lễ vật lớn như vậy. Bí thư Bắc Trữ thị ủy Nguyễn Thế Trung đều cân nhắc kết quả, mà thị trưởng Mẫn Hạo vẫn đối với chính mình không âm không dương, hần là người của tỉnh trưởng Triệu Vĩnh Năng, Triệu Vĩnh Năng không dư lực mà đem hần nhắc lên vị trí này.

Tất Trung Nguyên là Bí thư của Mẫn Hạo, nửa năm trước năng lực của Mẫn Hạo, không nên đem Tất Trung Nguyên nhắc lên vị trí này, hơn nữa trực tiếp vào huyện thường ủy, đã trở thành thường vụ phó huyện trưởng, trong lúc nhất thời, danh tiếng vô lượng. Cái này Tất Trung Nguyên mỗi lần đi họp, luôn hai chân sinh gió, mở miệng, ngậm miệng đều là tại ‘ tiết kiệm chính phủ, thị chính phủ ’ lãnh đạo hạ văn văn.

Ba Ba Lương Hồng là Lương Chí Quốc tiết kiệm thay đổi ủy chủ nhiệm, vốn lần này có cơ hội tại Bắc Trữ thị làm thị trưởng . Chính là tại Triệu Vĩnh Năng dính lú đởn, không thể như nguyện.

Ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, Tất Trung Nguyên chần chừ mang lên một xe cảnh sát, những nam nhân cùng nữ nhân kia phân hai bên ngồi cạnh ở bên trong vốn là một mực nghị luận rối rít, Giang Tu Nhân mừng rỡ xem cuộc vui, cũng không đi ngăn cản, thấy cảnh sát không ngăn cản bọn họ nói chuyện, những người kia thanh âm càng lúc càng lớn, trong đó một ánh nhìn đến Tất Trung Nguyên một mình bị mang lên một chiếc xe, lập tức lớn tiếng nói: “Công an chấp pháp bắt công, dựa vào cái gì hắn có thể một mình đi lại, có phải là bởi vì hắn là làm quan, Huyện trưởng, có thể được hưởng đặc quyền? !”

Hắn cái này vừa nói không gấp gáp, những người ngồi cạnh kia, nam nhân cùng nữ nhân quần áo không chỉnh tề mặc kệ . Thậm chí còn có người kêu gào: “Nhất định là đến một nửa sẽ đem hắn thả, các người đây là quan lại bao che cho nhau! Chúng ta không phục!”

Rất nhiều người cũng kêu lên, Giang Tu Nhân vui mừng hết sức, trên mặt lại nghiêm túc nói: “Lăn tăn cái gì sao? ! Tất cả im miệng cho ta!” Người người cũng biết pháp không trách chúng, căn bản không nghe quát lớn, ngược lại càng nói càng lớn tiếng.

Chi đội chính ủy Hồng Lương đi đến bên người Giang Tu Nhân: “Giang đại, ta xem hãy để cho hắn và bọn họ đợi cùng một chỗ a, cái này quá rõ ràng, hôm nay thu nhiều người như vậy, khó tránh khỏi có ai đem việc này vạch trần ra, phóng tới trên mạng, đến lúc đó ta và người chịu không nổi.”

“VẬY NGƯỜI TRANH THỦ THỜI GIAN GỌI ĐIỆN THOẠI CÙNG VU CỤC BÁO CÁO, TA MUỐN LẬP TỨC BỎ TRÍ NƠI NÀY, TRƯỚC ĐÓ PHÒNG CHỪNG ÍT NGƯỜI RỒI, HIỆN TẠI NHIỀU NGƯỜI Ở ĐÂY TA CÒN TÌM NHANH ĐI, CHÚNG TA CHIA NHAU HÀNH ĐỘNG, NGƯỜI PHỤ TRÁCH KÉO NGƯỜI, TA PHỤ TRÁCH AN BÀI NƠI NÀY.”

Vu Đình vì Tất Trung Nguyên mặc niệm 30 giây sau, đồng ý to – ý kiến. Tất Trung Nguyên không lưu tình chút nào bị ném đến giữa bọn họ, những người kia thậm chí còn vỗ tay. Làm cho mặt các đồng chí công an run rẩy một hồi.

Lúc tập trung lên xe thì một nữ nhân nói làm cho tất cả đồng chí công an đều nở nụ cười.

“Họ Tất , người cũng có hôm nay! Ta xem người chơi gái của ta không trả tiền! Huyện trưởng thì thế nào? ! Con mẹ nó người bây giờ còn không phải ngoan ngoãn làm cháu trai ta!”

Giang Tu Nhân cố nén cười, quát lớn: “Không cho nói!”

Hiện tại công an chấp pháp, người đều có toàn bộ hành trình phương pháp ghi hình làm như Zheng theo. Đặc biệt pháp chế quốc gia ngày càng hoàn thiện, đối với phương diện này yêu cầu càng ngày càng nghiêm khắc.

Giang Tu Nhân đang ở chỗ tất cả thủ hạ phân phó Thành Thành: “Tiểu đồng chí, người đợi tí nữa lên xe của ta.”

“Dạ, Giang cục.”

Các đồng nghiệp đều không cảm thấy không bình thường, cũng không thấy được Giang Tu Nhân đặc biệt yêu mến Thành Thành mới cho nàng ngồi xe của mình. Bởi vì là Thành Thành đem Huyện trưởng này bắt lấy, nhất định là muốn phân phó Thành Thành giữ miệng hảo.

Một đồng sự cùng tổ Thành Thành lặng lẽ đối Thành Thành nói: “Thành Thành, đừng sợ, Giang đại nói người nghe là được.”

Thành Thành ngại ngùng và khiêm tốn nói: “Cám ơn.” Các đồng nghiệp vỗ vỗ bả vai Thành Thành tức thì lên xe đi.

Nhìn thấy mọi người đi hết, ba người lập tức mở cửa xe, từ trong xe lấy nước khoáng ra, cho mình súc miệng, rửa mặt, hít sâu. Lâm Miêu tò mò hỏi: “Các người làm sao vậy, đều trúng độc sao? Nguyên một đám biểu lộ táo bạo.”

Thành Thành phui liếc Lâm Miêu: “Cậu cũng không biết trong phòng đều là hương vị gì sao, mình lúc ấy muốn ới rồi, may mà những người kia vẫn mong được dính lú khí thế ngất trời .” Nghe được lời Thành Thành nói. . . , Giang Tu Nhân cùng Mạc Phi lập tức phun nước.

Mẫn Hạo thời điểm nhận được tin tức, cả cục công an kể cả phân cục Bắc Trữ thị, đồn công an đều giam giữ đầy người. Theo cục trưởng, từ bí thư đến nhân viên cảnh sát bình thường nhất đều công tác.

Mẫn Hạo rút cuộc tìm được thời gian cùng người chủ trì Thiên Lập Xa báo cáo. Thiên Lập Xa chi đội chi đội trưởng phòng ngừa bạo lực, bọn họ cũng tham gia hành động lần này. Hắn nói với Mẫn Hạo: “Mẫn thị trưởng, chuyện lần này đều là Tất Trung Nguyên tự mình làm , ai cũng không giúp được hắn. Lúc ấy ta cũng có tại hiện trường, Giang lão nhị đã trước tiên cùng Vu Đình báo cáo, vốn là muốn giam giữ một mình hắn, chính là sự phản nộ của dân chúng quá lớn. Ta sợ tương lai gánh trách nhiệm, liền cổ động Giang lão nhị làm như vậy .”

Mẫn Hạo bỗng ngồi xuống, hắn hiểu được, chuyện lần này sẽ không thể cứ như vậy mà tính, hắn nhất định sẽ bị liên lụy. Bởi vì là hắn không để ý các thường ủy khác phản đối kiên quyết Tất Trung Nguyên nhắc lên vị trí này, hơn nữa còn là đặc biệt đề bạt, trực tiếp tiến cử thường ủy huyện. Hiện tại, hắn là lãnh đạo nhất định là bị gánh vác trách nhiệm.

Chuyện lần này ảnh hưởng vô cùng ác liệt, trên nghị luận xã hội bàn rối rít. Trong cơ quan khắp nơi cũng đều lưu truyền các phiên bản, trên internet cũng truyền ra. Mẫn Hạo chủ động kiểm điểm cũng không có mang đến vận may cho hắn, lúc này, Tỉnh Nghiễm Nam thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn bí thư Giang Nam mở miệng, hắn tại thường ủy hội lên nói: “Vì dân đều căm phẫn, bình ổn sự tình lần này do Bắc Trữ thị mang đến ảnh hưởng ác liệt, bất kể là người nào, đều muốn tra đến cùng.”

Mẫn Hạo không có thể tự động từ chức, hắn bị quy định gấp đôi từ nay về sau, rất nhanh đã bị bộ chính thức phê bình. Lương Chí Quốc được bổ nhiệm làm Bắc Trữ thị thay mặt thị trường, một tháng sau chính thức được tuyên.

Triệu Vinh Năng giờ mới hiểu được, Giang Nam thỏa hiệp cũng không phải bởi vì cân bằng, lại càng không là vì sợ hãi, chỉ là bởi vì cần. Tạm thời lui lại chỉ là vì tốt hơn tiền công.

Không bao lâu, Vu Đình đề bạt làm bí thư chính pháp ủy Bắc Trữ thị, mà Giang Tu Nhân không hề lo lắng trở thành cục trưởng cục công an Bắc Trữ thị. Tỉnh lỵ thành thị trường cục công an đều là hưởng thụ đãi ngộ phòng làm việc phù hợp. Chẳng lẽ trở thành chỉ đội chỉ đội trưởng trị an, Giang Tu Nhân cũng không có phân Thành Thành đến chỗ Mạc Phi, mà là phân đến khoa ngoại vụ cục công an. Giang Tu Nhân nói với Thành Thành: “Cô nhất định phải cho ta thấy sự hết sức của khoa ngoại vụ, muốn nhanh chóng công tác quen thuộc ở chỗ đó. Tôi muốn nói với cô là, khoa trưởng Lam Phóng không phải người của ta. Đặc biệt sửa đổi phê duyệt Dự Viên xuất ngoại, cô nhất định phải nhanh chóng nắm giữ. Cả khoa ngoại vụ, chỉ có Anh ngữ của người tốt nhất, Lam Phóng cái này biết ít nhiều khi chỉ có thể dựa vào người. Chuyên ngành nhất định không thể đi xuống, học vị không dừng lại.” Thành Thành Trịnh Trọng gật đầu.

Đầu thu Bắc Trữ thị vẫn nóng bức vô cùng, còn có một tháng Lâm Miếu phải đi làm. Nàng cùng Thành Thành không hề lo lắng về cuộc thi nhân viên công vụ, Lâm Miếu còn có thể tiếp tục dạo chơi, chính là Thành Thành mỗi ngày đều loay hoay thời gian ngủ đều không có. Nàng đã lâu không có về nhà, mẹ muốn nhìn thấy nàng, chỉ có thể là đi cục công an đưa cho nàng một ít thức ăn. Mỗi lần nhìn thấy văn phòng Thành Thành đều là người đến người đi, mẹ biết rõ công việc của Thành Thành quan trọng, rất cục trong lòng cũng thả lỏng.

Lâm Miếu cho cha mẹ xem rất nhiều ảnh chụp nàng ở Mỹ quốc cùng Lâm Hâm, cha mẹ nhìn thấy Lâm Hâm ở Mỹ quốc như cá gặp nước đều rất hân hoan, nhưng là bọn họ cũng sợ hãi nhĩ tử do đó mà ở lại Mỹ quốc, đối với bọn họ cái này một loại học sinh có tố chất cao, Mỹ quốc luôn hướng tới mở rộng cửa ra. Thậm chí trường học vì lưu lại bọn họ loại học sinh này, cho bọn họ những đãi ngộ tốt nhất cùng chiều cổ.

Giang Tu Nhân rèn luyện nghề nghiệp hàng ngày làm cho hắn đang làm việc trung bình hẳn có thừa, hắn làm cục trưởng chính ngược lại thời gian so với nguyên lai càng nhiều. Công tác thời gian bên ngoài cũng không có bề bộn. Lâm Miếu nói: “Khó trách người người đều muốn tranh làm chức vị chính, chức phó một mỗi như con chó, chức vị chính rảnh rồi giống như con mèo.”

Nhạc phụ Trần Kha mặc dù đang cùng Mẫn Hạo bàn vấn đề trên bại đại bỏ nhào, nhưng đối với hắn cũng không có ảnh hưởng quá lớn, hắn vẫn vững vàng đương làm phó cục trưởng phòng công an của hắn, hắn dùng phụ thân là phó bộ trưởng bộ công an làm bối cảnh căn bản không cần e ngại bất luận kẻ nào. Đối với Thiên Lập Xa bị đề bạt làm phó cục trưởng, Giang Tu Nhân là như thế này đối với ca ca mình ca ca nói: “Nếu như Trần Kha không cho Thiên Lập Xa ngôi vị trí này, ta còn xem trọng hắn vài phần, không nghĩ tới, hắn như thế không có cái toan tính mới.”

Rất nhanh, Bắc Trữ thị bộ tổ chức hạ văn bổ nhiệm Thiên Lập Xa làm phó cục trưởng cục công an Bắc Trữ thị, đồng thời cùng hắn cùng một chỗ được nhậm mệnh còn có Mạc Phi, Mạc Phi trở thành phó cục trưởng cục thành phố tỉnh Nghiễm Nam hệ thống công an trẻ tuổi nhất, năm nay mới 26 tuổi. Hắn vẫn kiêm chỉ đội chỉ đội trưởng trị an, nhưng chính là Thiên Lập Xa không có có thể tiếp tục kiêm nhiệm nguyên lai chức vụ của hắn, chỉ đội chỉ đội trưởng phòng ngừa bạo lực.

Vu Đình ở trường hợp này tự nói với mình đáng tin: “Này, Trần Kha thế nào lại là đối thủ Giang lão nhĩ? Người ta ngay từ đầu chỉ biết trước chiếm vị trí chỉ đội trị an này, vị trí này bị nói vì phó cục trưởng ổn định nghiêm túc. Người Thiên Lập Xa làm phó cục trưởng này thì thế nào? Người không có đội phòng ngừa bạo lực, còn thua người nhà Mạc Phi trẻ tuổi, cũng không phải chính quy, vài cái qua lại xuống có thể đem người cho treo lên, đến lúc đó, phân công cho người quản lý hậu cần đều là để mất người Thiên Lập Xa. Hãy chờ xem, Giang lão nhĩ còn có thể nói một phó thư kí chính quy, đến lúc đó, cả gánh hát người Thiên Lập Xa cùng Hầu Thượng Cốc không phải xuất thân công an chính quy, lão Hầu người ta có thể với người không giống nhau, người là xuất thân làm tổ chức công tác, đồng dạng chuyên nghiệp. Thời điểm hợp, đừng để bọn họ giảm người, chính người thấp hơn ba phần. Người bây giờ là trong gánh hát của lão Nhĩ, đến lúc đó lão mặt sống đều không cho người dính dáng.”

Quả nhiên, Giang Tu Nhân nói ra là Phó thư kí – cựu chiến binh đang làm ở cục công an đã tốt nghiệp đại học công an Trung Quốc.

Đại sảnh ‘ Khúc Đường Thuận U ’ bởi vì Lâm Miếu vừa đại náo chỗ này ra, Giang Tu Nhân mệnh lệnh Lư Huệ thay đổi, thay thế tất cả bàn. Những hoa lan kia đều còn sống, ngay cả có vài miếng Diệp Tử bị làm bị thương rồi, hoa công hiện tại chính bảo dưỡng cẩn thận những thay đổi kia, thay thế chậu hoa lan.

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miếu xuống xe, hôm nay là sinh nhật 20 tuổi của Thành Thành, bọn họ chuẩn bị sinh nhật tại đây cho Thành Thành, Mạc Phi con đường của nhạc mẫu làm được thành công, hắn hiện tại có thể tự do qua nhà Thành Thành, không cần xem sắc mặt Thành Thành.

Thành Thành còn muốn một chút mới có thể đến, cho nên nhiệm vụ đi đón mẹ Thành Thành việc nhân đức này không nhường ai đúng là Mạc Phi.

Một nữ nhân vọt tới trước mặt hai người, khò khè ôm lấy chân Giang Tu Nhân: “A Nhân, em sai rồi, anh tha thứ cho em được không?”

Hai người đều sợ hãi kêu lên một cái, tập trung nhìn vào, nguyên lai là Đoạn Di. Nhìn Đoạn Di tiểu tụy không chịu nổi, kiều mỵ ngày xưa không còn tồn tại, tóc lộn xộn, quần áo cũng rất bẩn, thật sự là tương như hai người, Lâm Miếu trong lúc nhất thời cũng chưa nhận ra được.

“Lâm tiểu thư, ta sai rồi, người nói A Nhân buông tha ta được không? Ta kiếp sau làm trâu làm bò báo đáp người. Ta chịu không được loại này tra tấn.”

“Anh đối với nàng làm cái gì?”

Giang Tu Nhân nhún nhún vai: “Anh thật là làm không đến, chỉ là làm cho cô ta trở về nguyên hình. Cô ta có tay có chân, làm gì không thể.”

Thành Thành vừa xuống xe, vừa nhìn thấy cái này, nghĩ vượt qua bọn họ. Chính là Lâm Miểu giữ chặt nàng, đem tay nàng đưa đến vào trước mặt Đoạn Di: “Nhìn thấy không? Đôi tay này đã từng trải qua gian khổ như thế nào. Nguyên lai người chỉ là cầu khẩn chính mình mất đi sự xa hoa. Thành Thành không nhà để về, nàng tuy nhiên mỗi ngày ở tại trong nhà của ta, lại lợi dụng thời gian giữa trưa cùng cơm tối ở cửa trường học làm công cho quán cơm nhỏ để có cơm ăn, kiếm được ít tiền lương, gửi cho mẹ phía xa ngoài ngàn dặm mất đi tự do, mỗi tháng còn muốn cho mẹ ta 30 nguyên làm phí thức ăn, chúng ta cũng biết, nếu như chúng ta không thu, nàng sẽ không ở. Nhưng nàng chưa bao giờ buông tha cho chính mình, cố gắng học tập, thi lên đại học. Lúc ấy nàng vẫn chưa tới 15 tuổi. Đoạn Di, không cần phải lại đến rồi, lòng tham của người to đến không có bên giới. Ta dám nói hôm nay ta nếu như tha thứ người, chỉ cần người tìm được cho dù là một chút cơ hội, đầu tiên người làm, nhất định trước tiên là cắt đứt cổ của ta. Biết rõ ta đánh giá đối với người sao? Trong mắt của ta, người là người tâm thuật bất chánh. Ta cũng vậy rất ích kỷ, thậm chí so với người càng ích kỷ, nhưng ta tuyệt đối sẽ không đi hại người. Cuối cùng nói cho người, người cùng ta thông minh cùng trí tuệ cách một ngọn núi, chính là ta cùng với thông minh của hân cùng trí tuệ cách một cái Thái Bình Dương. Không cần phải vọng tưởng làm những thứ gì, ta biết rõ những tấm hình kia là người chụp, người cố ý gọi người chụp được mơ hồ không rõ làm cho hân cho rằng chỉ là trong lúc vô tình chụp được.”

Đoạn Di giật mình nhìn Lâm Miểu.

“Người không nên giật mình, nữ nhân bên cạnh hân biết ta chỉ có một mình người, ta đều có thể nghĩ chuyện thông suốt, hân làm sao lại nghĩ không đến? Ta nghĩ hân đại khái là muốn xem người rốt cuộc muốn làm cái trình độ ác độc đến như thế nào thỏa mãn thú vị hân xem cuộc vui. Vốn ta không muốn nói, nhưng là ta cảm thấy là về sau nói ra đến đây, sự tình phát sinh về sau, ta biết rõ người đi tìm Triệu Cuồng, ta trùng hợp đã từng gặp người từ trong nhà hân đi ra. Người thấy được nét mặt của hân sao? Giờ phút này ta mới hiểu được, hân đã sớm biết. Người xem, người cũng không phải đối thủ của ta, không cần phải lại đóng kịch, hành động của người chưa được, trở về luyện thêm a.”

Thành Thành hiểu rõ mẹ tại sinh nhật luôn không ngừng lau nước mắt, nàng nói Thành Thành cùng Miểu Miểu đều là con gái tốt của nàng. Nàng thiện lương cùng đối Thành Thành bảo vệ làm cho Giang Tu Nhân rất kính trọng nàng.

Mọi người ăn được đều rất vui vẻ, Thành Thành nhớ tới cái gì, lấy ra một phần tài liệu cho Giang Tu Nhân: “Anh xem, tôi đều quên đem đi. Lãnh đạo, buổi chiều hôm nay là người của khoa trường bảo tôi làm, đi Mỹ quốc. Còn nói người này có công vụ vô cùng quan trọng, cho nên muốn tôi lập tức làm. Thẳng đến tôi xong xuôi rồi, hân mới rời đi. Hộ tịch tư liệu ủa hân thật sự, tài liệu cũng rất sẵn sàng, nhưng người này có khẩu âm Phúc Kiến vô cùng điển hình, hơn nữa căn bản không giống đã từng sống qua ở đây. Nhưng tôi xem hộ khẩu gốc của hân thì lại nói hân là người địa phương của chúng ta, tôi vừa rồi vội vội đi xem địa chỉ trên hộ khẩu gốc, căn bản không có người này, hơn nữa tôi lo lắng, lại trở về xác nhận một lần nữa. Giống như bản gốc hộ khẩu mọi người không biết mình bị lấy trộm tư liệu. Ta thấy được tên chủ nhân chân chính.”

Mẹ Thành Thành nhìn thấy nữ nhân công tác thật tình như thế, thật cao hứng, bọn họ không biết chính mình nên biểu đạt như thế nào đối Giang Tu Nhân cùng Mạc Phi cảm tạ.

Mạc Phi mở to hai mắt: “Ý của em là nói, hộ khẩu thật sự, người có hai cái?”

Thành Thành gật gật đầu: “Chỉ sợ là như thế nào, cho nên tôi lập tức cùng lãnh đạo báo cáo. Tôi sợ khoa trường hoài nghi, cho nên tư liệu tôi đều không động, chỉ là đem tư liệu của hân ghi vào trong đầu. Còn có, ảnh chụp ở trong máy vi tính cũng là người bên ngoài này.”

Giang Tu Nhân cùng Mạc Phi hít sâu một hơi, loại chuyện này không phải người nào đó có thể làm được, nhất định là một đường dây.

Mạc Phi khẳng định nói: “Tôi nghĩ công an quản lý hộ tịch không phải dễ dàng bị hacker, hơn nữa động tĩnh cũng quá lớn rồi, giải thích duy nhất chính là Computer làm việc của Thành Thành xảy ra vấn đề, có người cố ý làm cho em cho rằng em là ở trên mạng, kỳ thật không phải. Em đang làm ở đây, nhưng thật ra là bọn họ đưa tư liệu cho em.”

Giang Tu Nhân gật đầu, tán thành Mạc Phi nói.

“Nếu không tôi lại trở về? Nhìn xem Computer của tôi hiện ra chính tấm hình kia là có thể biết rõ thật giả.”

Giang Tu Nhân hiện tại không muốn thông, rốt cuộc là án tử đơn thuần vẫn có người nghĩ đào hầm cho hân nhảy đi xuống? Nhưng vô luận là loại tình huống đó, ổn định Lam Phóng là quan trọng nhất. Mà biện pháp tốt nhất chính là làm cho hân cho rằng người này phê duyệt thủ tục đã làm tốt, sau đó làm cho hân tạm thời rời đi, và không thể rời đi tầm mắt của hân.

Về đến nhà, Giang Tu Nhân nói Thành Thành: “Trước sáng mai không nên khởi động Computer, cũng không cần khởi động máy. Chờ tôi an bài.” Thành Thành gật đầu.

Giang Tu Nhân báo cáo cùng cha chuyện này, cha của anh cũng rất giật mình. Anh nói cho cha biết ý nghĩ của mình: “Ba ba, hiện tại trường đảng có cái gì không có thể điều động cho hân đi ngay lập tức.”

“Ngày mai có mở một lớp học cán bộ dự bị.”

“Vậy thì thật là tốt, phù hợp với Lam Phóng.”

“Ta đã biết, ngày mai ta sẽ gọi bộ phận tổ chức Bắc Trữ thị thông báo cho con, ta cho con hai cái danh sách.”

“Cám ơn ba ba.”

Sáng sớm hôm sau, Thành Thành nhìn thấy Lam Phóng tiến đến, lập tức nói: “Lam khoa trưởng, Giang đại (mọi người vẫn yêu mến gọi hân như vậy đương lúc chức vụ đại đội trưởng) mời ông lập tức đến văn phòng anh ta.”

Lam Phóng gật gù đầu, hân không nghĩ nhiều, bởi vì Thành Thành là vừa tới, khuôn mặt ngây thơ, cũng coi như nghe lời. Còn rất tôn trọng hân, đối với chuyện hân phân công cũng luôn chân thành hoàn thành. Cho nên Thành Thành dù cho có 8 cái đầu cũng sẽ không nghĩ đến trò lừa bịp ngày hôm qua.

Đến đó, nhìn thấy hộ tịch khoa Úc Hương Hương cũng ở đây.

Giang Tu Nhân nói: “Vừa rồi Hầu chủ nhiệm nói cho ta biết, sáng sớm bộ phận tổ chức gọi điện thoại tới, để chúng ta phái hai người đi trường đảng học, lớp huấn luyện cán bộ dự bị, chúng ta trong lúc này phù hợp điều kiện lần học tập này đúng là hai vị. Hiện tại các vị tranh thủ thời gian đi thôi, ngay lập tức đi báo cáo, xe ở dưới đất chờ các vị.”

Lam Phóng nhìn thấy Úc Hương Hương mặt mũi tràn đầy sắc mặt vui mừng, cũng không suy nghĩ nhiều, cho rằng thiên hạ thật sự được ông trời cho bánh rơi trúng rồi, nhưng lại rơi trúng hân.

“A, còn có, người ngày hôm qua đưa tài liệu báo cáo lên ta đã ký, đợi tí nữa ta cho Toàn Cường tới. Hầu chủ nhiệm cùng hân đã nói, trong khoảng thời gian này người để cho Toàn Cường phụ trách công việc ở phòng ban.”

Lam Phóng liếc cái bàn Giang Tu Nhân một cái, chính là hân muốn nhìn thấy phần tài liệu quan trọng nhất, hơn nữa Giang Tu Nhân đã ký. Tức thì yên lòng, an tâm đi.

Mạc Phi an bài người tin cậy ngó chừng vào Lam Phóng.

Thành Thành tại văn phòng Giang Tu Nhân lên mạng, quả nhiên là hân ảnh chụp ngày hôm qua nhìn qua người kia là thật. Hiện tại căn bản cái này không phải một người. Giang Tu Nhân vỗ vỗ đầu của nàng: “Thành Thành, làm tốt lắm.”

Mạc Phi dùng văn kiện khác chen vào Computer Thành Thành, chỉ chốc lát, cái Computer chuyên gia này nói cho Giang Tu Nhân: “Giang đại, quả thế, đây là một phiên bản của phần mềm Trojan, nếu như cái máy tính này khởi động máy một lần nữa, như vậy tư liệu bên trong ngày hôm qua Thành Thành nhìn qua sẽ tự động bị cắt bỏ, khôi phục nguyên lại hệ thống.” Quả nhiên trên máy vi tính Thành Thành biểu hiện chính là cái ảnh chụp người Phúc Kiến này .

“Ta đã biết, bởi vì ta đối chiếu hết tư liệu từ nay về sau, liền cũng không cần những tài liệu giả này.”

Giang Tu Nhân nghĩ nghĩ: “Cái máy tính này là bị cái gì không chế, có thể biết rõ hay không? Tốt nhất có thể biết ID.”

“Tôi thử một chút.”

Qua hơn 20 tiếng, địa chỉ xuất hiện, Thành Thành xem xét nói: “Đây là Thiên Lập Văn.”

Hai nam nhân kinh ngạc nói “Làm sao cô biết? !”

“Nàng là đội trưởng đội bóng rổ chúng tôi, tôi đều đi qua nhà nàng mấy lần, đều là gặp gỡ.”

Giang Tu Nhân cùng Mạc Phi đều tê liệt trên ghế ngồi, Giang Tu Nhân nhắm mắt lại nói: “Thành Thành, cô đã cứu tôi cùng Mạc Phi.” Sau đó dùng một loại ngữ điệu sống sót sau tai nạn nói cho Mạc Phi: “Mạc Phi, theo như trình tự bình thường đi thôi. Ta đi cấp thị ủy, thị chính phủ tập hợp báo cáo còn có phòng công an báo cáo. Báo cho bọn họ họp.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Biết luật mà vẫn phạm luật

Lam Phóng cùng Thiên Lập Văn đều bị không chế lại, bọn họ cùng nhận hình phạt 8 năm.

Tất cả mọi người cho rằng muội muội Thiên Lập Văn làm ra chuyện như vậy, ca ca Thiên Lập Xa ít nhất sẽ bị dòi, thậm chí rồi đi hệ thống công an đều cũng có khả năng . Chính là hân chẳng những không có việc gì, Giang Tu Nhân còn tiếp tục dùng hân, hơn nữa cứ dựa theo chức vụ của hân, phó cục trưởng xếp hàng thứ nhất an bài phân công công tác quản lý. Điều này làm cho tất cả mọi người không rõ ràng lắm Giang lão nhị này rốt cuộc muốn làm gì?

Vu Đình thẳng đến về hưu rồi, mới xem như chính thức hiểu được dụng ý của Giang Tu Nhân. Thiền Lập Xa hẳn người đã có một chút vết nhơ, tại trên con đường làm quan sẽ không còn phát triển, hơn nữa cũng rất mới có thể bị hấn buông tha trước, quan trọng nhất là, đem Thiền Lập Xa tiếp tục ở tại đó, chính là chê cười Trần Kha lớn nhất. Hấn may mắn chính mình không có trở thành địch nhân Giang Tu Nhân. Thật không hổ là học tâm lý học, Vu Đình cảm thán đến.

Thành Thành bị dựng nên thành điển hình, còn quang vinh hơn ghi nhớ người ba lần công lao một lần. Bắc Trữ thị thị ủy, thị chính phủ trao tặng danh xưng vinh dự cho Thành Thành ‘ công an gương mẫu ’. Còn được bầu chọn ‘ thập giai thanh niên ’ (mười thanh niên tốt) Bắc Trữ thị. Cũng tại một năm sau chính thức chuyển, trở thành phó khoa ngoại sự, lúc 21 tuổi. Mà hết thầy này, cao hứng nhất là Lâm Miếu.

Buổi tối Trung thu hôm nay, tựa hồ tất cả Bắc Trữ mọi người đều động. Cho nên cả cục công an đều động, từ cục trưởng đến người cảnh dân bình thường đều ở trên đường thay phiên trực. Đương nhiên suất suất chúng ta Giang cục trưởng nhất định là làm gương tốt. Hấn phân phó Lâm Miếu chờ khi hấn xong trong phiên trực vùng phụ cận.

Lâm Miếu một người CD đi dạo, đặt mua kiệu mới mùa đông. Lâm Miếu cùng CD đến cửa hàng Tiểu Mễ ở Bắc Trữ giống như bằng hữu đồng dạng, nàng đang theo Tiểu Mễ nghiên cứu kiệu dáng, không nghĩ tới ngẩng đầu, lại đụng phải công tử Triệu Cương tỉnh trưởng Triệu Vĩnh Năng, móc trên tay hấn người làm cho Lâm Miếu chấn động, lại là Đặng Hiểu. Lâm Hiểu nhìn Đặng Hiểu mấy lần, nữ nhân này thật sự rất cao tay, vừa bị công tử bí thư vút bỏ, xoay người liền kề bên công tử tỉnh trưởng. Xem ra ở đây những người bên cạnh nữ nhân này rất thông minh.

Triệu Cương nhìn thấy Lâm Miếu thật cao hứng, bởi vì thường xuyên tại hội sở Ánh Dương đụng lẫn nhau cũng coi như bằng hữu. Lâm Miếu biết rõ Triệu Cương này cùng Giang Tu Nhân không phải là cùng phe. (cái này ta chém đó)

Triệu Cương vui vẻ đi đến trước mặt Lâm Miếu: “Lâm Miếu? ! Không nghĩ tới ở đây đụng với cô? Như thế nào, Giang lão nhị không đi cùng cô nha? Nếu không hôm nay ca ca gắng cùng cô?” Triệu Cương một bộ dạng cúi chào Lâm Miếu. Lâm Miếu bĩu môi: “Triệu Cương, nhà của ngươi có cái gương sao?”

Triệu Cương tà tà cười: “Không có. Nếu không hiện tại ngươi theo giúp ta đi chọn một cái? Cầm lại nha ta làm bài vị cúng.”

Đặng Hiểu nhìn thấy Triệu Cương cùng Lâm Miếu như thế quen thuộc, nụ cười của nàng lập tức cứng ngắc. Nàng không dám xia ánh mắt Lâm Miếu, cười híp mắt nói: “A Cương, ta nghĩ đi qua bên cạnh nhìn xem một chút.” Triệu Cương nhìn cũng không nhìn nàng, lập tức buông tay Đặng Hiểu ra: “Được, ngươi đi đi. Quay lại ta đi qua tính tiền.” Đặng Hiểu ngực bụng càng không ngừng phập phồng, nàng oán hận trừng mắt Lâm Miếu, trong lòng tính đây đặc một chút thiệt hơn, cuối cùng lý trí nhất lựa chọn rồi đi.

Lâm Miếu nhìn Đặng Hiểu rồi đi, đối Triệu Cương: “Triệu cương, mỹ nhân sắc mặt đều thay đổi, không đi theo sao?”

Triệu Cương cười nhạo nói ra: “Lâm Miếu, cô đây là làm tổn thương tôi.”

Lâm Miếu lập tức gờ hai tay lên: “Đừng, tôi tuyệt không có ý tứ kia. Tôi chỉ nghĩ tới tôi này hảo trăng tròn ngày tốt cảnh đẹp.”

Triệu Cương thâm ý tràn ngập sâu sắc nhìn Lâm Miếu, nửa thật nửa giả nói đến: “Đáng tiếc nha, chỉ có Lâm Miếu mới là ‘ Ai viện ’.”

Lâm Miếu không khỏi đối Triệu Cương nhìn với cặp mắt khác xưa, tâm tư vừa động. Chân thật xác minh người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đầu. Thoạt nhìn Triệu cương hữu dũng vô mưu nguyên lai là một người tài trí như vậy.

Lâm Miếu đứng lên, đi đến bên người Triệu Cương, nhẹ nhàng ở bên tai của hấn ní non: “Nguyên lai muôn hồng nghìn tía mở khắp, giống như vậy đều đưa ra cảnh tượng đồ nát. Ngày tốt cảnh đẹp làm gì được ông trời, liền phần thưởng tâm chuyện vui nhà ai viện? Hường bay mộ cuốn, mây tía thủy hiên, mưa bụi gió phiến, yên ba bức tranh thuyền. Gấm bình người quá xem cái này thiếu quang tiện!” (Cái này nguyên văn nhé)

Đầu Triệu Cương ‘ ông ’ một chút, môi Lâm Miếu giống như không đụng phải lỗ tai của mình, giống như trâu chọc, giống như hôn môi. . . . .

Trong tiệm mọi người sợ ngây người, công tử Triệu tỉnh trưởng gần đây phô trương, tỉnh Nghiễm Nam ‘ không người không nhìn được quân ’. Mà Lâm Miếu chính là Giang Tu Nhân độc chiếm thật là nhiều người cũng biết, giờ phút này hai người hành vi mập mờ nhưng lại nói không ra như vậy. Triệu Cương cùng Giang Tu Nhân luôn luôn là đều người cầm đầu vòng luẩn quẩn, Triệu Cương mặc dù trưởng thành không bằng Giang Tu Nhân xinh đẹp (đương nhiên, yêu nghiệt như Giang Tu Nhân như vậy cũng không có vài người), nhưng đồng dạng là tuấn tú lịch sự. Hấn là nhất danh chức nghiệp quân nhân, rất quân nhân có khuôn phép, đại tá trẻ tuổi nhất tỉnh Nghiễm Nam, nổi tiếng một trong toàn thạch vương lão ngũ. Hấn gần đây cùng Giang Tu Nhân bất tương sần sần nhau, tại Nghiễm Nam công tử ca trung tất cả chiếm nửa giang san.

Tiểu Mễ hoảng sợ nhìn lâm miếu.”(lời thuyết minh: lâm miếu, ngươi đùa giỡn quá trớn. . . . .)

Triệu Cương nở nụ cười, hấn trái lại vỗ bên tai Lâm Miếu, một tay ôm eo nhỏ của Lâm Miếu cứ như vậy đang trước mặt của mọi người đem Lâm Miếu kéo vào trong ngực của mình: “Khấp Thanh Sơn gáy đỏ chìm quyền, đỏ mi ngoại lân khối say nuyễn, Mâu Đan mặc dù hảo, hấn Xuân Quy sao chiếm trước? Rảnh rồi động lại miện ngọt sinh sinh yên ngữ ninh như cát bỏ, nghe lịch lịch oanh thanh trượt tròn.” (này là thơ nên ta ko chỉnh sửa gì nha)

Lâm Miếu không nghĩ tới Triệu Cương lớn mặt như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng căng đến đỏ bừng, hai cánh tay đẩy Triệu Cương ra, cũng không dám động tác quá. Có thể trong mắt người chung quanh chính là một bộ dạng người tình ta nguyện, muốn cự còn ngheh, ở giữa tình nhân rộng rãi áp dụng tiểu xảo.

“Triệu Cương, ngươi điên rồi, mau buông. . . . . Giang Tu Nhân sẽ không bỏ qua ngươi!”

Triệu Cương trêu tức nhìn bộ dạng Lâm Miếu bị ôm “Lâm Miếu, em quá không có suy nghĩ rồi, anh đây không phải dựa theo kịch bản diễn xuất của em sao? Như thế nào? Sông cũng không qua, mà lại bắt đầu hù cầu.”

Lâm Miếu mặt càng thêm đỏ, nằng tại giây dựa trông thấy Đặng Hiểu không biết khi nào thì lại nhớ tới trong lúc này mà đến, nàng xem thường nhìn Lâm Miếu. Lâm Miếu bị Đặng Hiểu nhìn như vậy, ngược lại trấn tĩnh lại. Nàng không hề tiếp tục giãy giụa, buông đẩy tay của Triệu Cương, làm cho Triệu Cương bị Lâm Miếu quỳn rũ chìm ngả sụp trong nằng: “Triệu Cương, đối với ta mà nói, phía đông sư tử cùng lão hổ phía tây bản chất không có khác nhau.”

Triệu Cương nặng nề hôn cái môi Lâm Miếu một cái: “Nữ nhân thông minh ~ chính là anh nghĩ nói cho em biết, có lẽ lão hổ sẽ không miễn cưỡng còn em sao? Hẳn có thể cho em khi hân hưởng thụ đầy đủ tự do trên lãnh địa.” Triệu Cương tay trên lãnh địa vẫn vịn eo nhỏ của Lâm Miếu.

Lâm Miếu sờ sờ cái trán Triệu Cương bởi vì luôn mang mũ mà lưu lại vành nón dấu vết, cúi đầu nói cùng miệng Triệu Cương dán cực kỳ gần, phảng phất lời vừa nói nói, hai môi sẽ đụng cùng một chỗ. Lâm Miếu mềm mỏng nói: “Đầy đủ điều kiện là lãnh địa của ngươi, điều kiện tất yếu là ngươi lúc này lão hổ có thể không cam đoan con mồi an toàn?”

Triệu Cương cười híp mắt nói: “Nếu không chúng ta thử xem? Mao chủ tịch ông ta nói thật hay, thực tế kiểm nghiệm chân lý tiêu chuẩn duy nhất.” Triệu Cương tay vuốt ve eo nhỏ mềm mại của Lâm Miếu: “Giang lão nhị đem em nuôi đủ quen thuộc rồi, đều có thể nhỏ giọt.”

Lâm Miếu chắn ngang bàn tay to căng cứng của Triệu Cương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Mắc mớ gì tới ngươi? ! Ngươi cùng anh ta biến thái!”

Triệu Cương nhún nhún vai: “Anh chưa từng nói qua anh không phải biến thái.” Nghe được lời Triệu Cương nói..., Lâm Miếu nhin cười không được, nằng vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú của Triệu Cương: “Bình ca ca, hôm nào mang ta đi quân doanh của ngươi chơi đùa, như thế nào?”

“Đi nha, ta gần nhất chống đẩy – hít đất luyện được cũng không tệ lắm.” Triệu Cương lưu manh cười nói.

Lâm Miếu mặt lại đỏ, lại gượng chống nói: “Ngươi hay là về nhà luyện tốt các kiểu bơi lội chúng ta tham gia a.”

Triệu Cương cười ha ha.

“Giang tiên sinh, buổi tối hảo.” Tiểu Mễ lớn tiếng nói.

Giang Tu Nhân cười híp mắt trả lời: “Mỹ nữ, đêm đẹp như thế, thanh âm của ngươi to đến thật sự có chút sát phong cảnh.” Hân đẩy cửa ra còn qua Đặng Hiểu đi đến sau lưng Lâm Miếu, một tay ôm chầm Lâm Miếu, một tay cố định đầu Lâm Miếu hôn lên: “Miếu Miếu, tiết Trung thu vui vẻ!”

Trên môi Lâm Miếu tất cả đều là nước miếng của Giang Tu Nhân, nằng hiểu được đây là Giang Tu Nhân cố ý. Giang Tu Nhân bá đạo cho Lâm Miếu tại trong ngực chính mình, cười híp mắt đối với Triệu Cương nói ra: “Cương Tử, hôm nay thật hăng hái. Chính là cậu sai chỗ, quần áo chỗ đó dường như thích hợp với cậu.” Giang Tu Nhân chỉ vào góc trong tiệm chuyên môn vứt bỏ khoản quần áo cũ.

Triệu Cương đồng dạng cười híp mắt trả lời: “Tôi không sao cả, cơ hội tôi mặc y phục hàng ngày không nhiều lắm, thoải mái là được.”

Tất cả mọi người mập mờ nhìn Đặng Hiểu, Đặng Hiểu mặt lúc đỏ lúc trắng, nằng không có nửa cao ngạo ngày xưa. Nàng gần đây nhận lấy trang phục trào lưu mới của Nghiễm Nam, nằng là trụ cột coi xét đài Nghiễm Nam tình, chủ trì truyền bá bằng tần tin tức. Vốn lần trước chuyện cùng Lâm Miếu làm cho nằng thật bị mất mặt mũi, nhưng rất nhanh, nằng liền dựa vào Triệu Cương, làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Lâm Miếu đẩy Giang Tu Nhân ra, đối với hai người nói: “Hai người các anh đều là hỗn đản! Thực cho là mình có thể khác nhau? ! Có bản lĩnh hai người các anh súng thật đạn thật đấu với nhau một trận, ai chết ai sống tất cả an bày theo ý trời. Dùng một cô gái yếu sức nói sự tính cái gì bản lĩnh thật sự? !”

Lâm Miếu bỏ đi mọi người ngạc nhiên, bước nhanh đi ra ngoài. Nàng dừng lại bên cạnh Đặng Hiểu, nhẹ nhàng nói ra: “Dù cho trong nội tâm mềm yếu như bông vải, cũng muốn bứt lên da hổ thân thể đứng thẳng, chỉ có như thế mới là có cơ hội sống; dù cho trong xương rướm máu, dù cho trên người đã là vết thương chồng chất, trước mặt người khác như cũ muốn gượng chống điểm nhiên như không, chuyện trò vui vẻ, không thể thất lễ cho người.” Đặng Hiểu mờ mịt nhìn Lâm Miếu. . . . .

Triệu Cương như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Lâm Miếu. . . . .

Giang Tu Nhân sau khi kịp phản ứng, tranh thủ thời gian đuổi theo, đem Lâm Miếu ôm thật chặt vào trong ngực: “Miếu Miếu, em đang làm gì vậy? ! Ngoan, đừng nóng giận, hôm nay là Trung thu, chúng ta thật cao hứng có chỗ không tốt?”

“Thả em ra! Em muốn về nhà!” Lâm Miếu liêu mạng giãy giụa. Giang Tu Nhân cười nói: “Miếu Miếu, biết rõ em bây giờ như cái gì sao? Tựa như một con nhím nhỏ tùy thời muốn công kích thiên địch.”

(nơi này cắt đi 4400 chữ)

Lâm Miếu tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Chương 20: Như sấm đấm xuống đầu

Trung thu qua đi, Lâm Miếu bắt đầu kiếp sống nghề nghiệp của nàng rồi, nàng bị phân phối ba khoa ở sở Ngoại vụ, công việc chuyên môn phụ trách thu thập tư liệu toàn bộ thị do nhà nước cử nhân viên xuất ngoại. Điều này làm cho nàng cơ hồ mỗi ngày đều muốn nhìn thấy Thành Thành. Ngoại vụ mọi người biết rõ nàng là con gái của Hoàng Đình, cũng biết Hoàng Đình có lẽ sắp làm Phó thị trưởng rồi, cũng không làm khó nàng, biết rõ nàng tuổi còn nhỏ, cũng đều mừng rỡ đem nàng xem như tiểu hài tử.

Thời điểm Lâm Miếu nhận được điện thoại Triệu Cương, nàng ngây ngẩn cả người. Không nghĩ tới Triệu Cương này là thật sự, nguyên lai mình đã trở thành con mồi hấn cùng với Giang Tu Nhân tranh đoạt .

Triệu Cương thanh âm rất êm tai, rất có từ tính. Một giọng Bắc Kinh tiêu chuẩn kinh vận làm cho Lâm Miếu nghe được rất thoải mái: “Như thế nào, Triệu đại công tử, có cái gì chuyện tốt nhớ tới ta? Hoặc là nói trận đấu đã bắt đầu?”

Triệu Cương thanh âm phi thường từ tính truyền đến: “Lâm Miếu, em là bằng hữu của anh, không phải con mồi của anh. Hôm nay pháo lữ (quân đội đại bác) có diễn tập, anh muốn hỏi em có hứng thú hay không? Loại diễn tập này đã nhiều năm đều không có tập qua, cơ hội khó được. Có 5 năm trở thành pháo binh phục viên về nhà đều không có chính thức trải qua diễn tập này.”

Lâm Miếu dừng một chút, cao hứng nói: “Ta muốn đi!”

Lâm Miếu vừa mới lên xe, Triệu Cương lái xe, một tiểu tử tuổi trẻ anh tuấn lớn tiếng nói: “Chị dâu hảo!” Lâm Miếu một hồi ác hân: “Đừng nha, tiểu suất ca. Ngươi đây không phải hại ta bị lãnh đạo các ngươi chân long Thiên nữ đuổi giết sao? Ta gọi là Lâm Miếu.” Triệu Cương cười ha ha.

Nhìn thấy xe đứng ở cửa ra vào CD, Lâm Miếu nghi ngờ nói: “Tới đây làm gì vậy?”

Triệu Cương sờ sờ đầu Lâm Miếu: “Lâm Miếu, đừng nhạy cảm. Ta đặt cho em một bộ quân trang kiểu dáng CD năm nay. Đi thay a.” Lâm Miếu con mắt nhìn Triệu Cương, vẫn không nhúc nhích: “Triệu Cương, đừng nói cho ta người nghĩ theo đuổi ta.” Triệu Cương mở cửa xe cho Lâm Miếu, cười híp mắt nói: “Đi thôi, Tiểu Mễ đang chờ em.”

Tiểu Mễ nhìn thấy Lâm Miếu, sắc mặt của nàng có chút mất tự nhiên. Lâm Miếu nhìn thấy tiểu thư trong tiệm giống như cũng không được tự nhiên, nàng nghi ngờ hỏi: “Tiểu Mễ, có phải là trên mặt ta có cái gì đồ nha?”

Tiểu Mễ lắc đầu: “Miếu Miếu, đây là Triệu tiên sinh đặt cho cô .” Lâm Miếu giờ mới hiểu được nguyên lai những người này cho rằng Giang Tu Nhân thua, thắng chính là Triệu Cương. Lâm Miếu cũng không giải thích, nàng thay đổi y phục.

“Oa! Lâm tiểu thư mặc thật sự là đẹp mắt cực kỳ.” Những tiểu thư kia trăm miệng một lời nói .

Quần áo quân lục sắc (quân phục màu xanh), Lâm Miếu mặc vào xác thực rất ‘ trào lưu ’. Triệu Cương rất có tâm, lại cho phối hợp giày cùng mũ. Thời điểm Lâm Miếu trong tiệm đi ra, người qua đường liên tiếp dừng chân quan sát. Lâm Miếu cũng rất hài lòng hiệu quả bộ quần áo này, đủ trào lưu, đủ mới.

Triệu Cương nhìn Lâm Miếu chân thành đi tới, Lâm Miếu xác thực rất xuất chúng, khó trách hiện tại Giang lão nhị cũng không làm sao ra ngoài chơi. Chính là chơi cũng luôn đem Lâm Miếu mang theo trên người. Chuyện Trung thu về sau truyền ra, bàn luận lung tung rất nhiều, chính là những người kia rất kỳ quái, vì cái gì ngược lại hai người trong cuộc lại bảo trì im miệng không nói? Kỳ thật hấn và Giang Tu Nhân đều rất rõ ràng, đây là tại Lâm Miếu thù địch chuyện .

Triệu Cương với Lâm Miếu vừa vặn Đại Nhất đôi phiên, Lâm Miếu đi theo phía sau hấn đi vào nơi đóng quân, cả nơi đóng quân đều nổ tung. Người người tìm khắp cơ hội tới xem bọn họ hôn phối chưa quân đội toàn thạch vương bạn gái lão ngũ Triệu phó sư trưởng thời thượng phóng khoáng lạc quan đồng chí Lâm Miếu.

Lâm Miếu không nghĩ tới Triệu Cương lại là sư trưởng, hơn nữa là phó sư trưởng phụ trách kỹ thuật quân sự. Điều này làm cho Lâm Miếu tròn to hai mắt, miệng nhỏ mở lớn: “Người dạng binh lính can quấy này, hay là phụ trách kỹ thuật ?”

Triệu Cương đem Lâm Miếu đáng yêu vòng vào trong ngực, hôn lên : “Thực ngọt. . . . .” Thời điểm Lâm Miếu kịp phản ứng muốn giãy dụa, Triệu Cương buông Lâm Miếu ra, nhìn xem mặt Lâm Miếu một hồi hồng, một hồi trắng, bộ dạng hết sức tức giận. Hấn ung dung cười nói: “Lâm Miếu, anh đoán em bây giờ đã tại nơi giận cực hạn.”

Lâm Miếu nhón gót lên, hai cánh tay dùng sức nắm khuôn mặt Triệu Cương: “Ta không phải là con mồi của hai người các ngươi! Ngươi muốn làm cho rõ ràng!”

Triệu Cương cười ha ha. Hấn đi đến bên cửa sổ, nhìn xem những ánh mắt dò xét bên ngoài kia, thu lại nụ cười, vô lực nói: “Lâm Miếu, anh thích em, hoặc là nói anh yêu em. Không nên hỏi anh là cái gì, bởi vì anh đã hỏi qua chính mình rất nhiều lần . Anh, không có đáp án. Anh biết rõ, em không thích Giang Tu Nhân, nhưng em cũng không cho thấy được có bao nhiêu yêu thích anh. Kỳ thật anh nghĩ mà nói, nếu như em nguyện ý cho anh cơ hội, anh hy

vọng có thể trở thành chồng của em.”

Lâm Miếu hiểu được, Triệu Cương nói lời này cũng không phải nói dối, hoặc là nói là vì đã kích Giang Tu Nhân tìm được một loại thủ đoạn của mình. Nàng biết rõ Triệu Cương là chân thành. Hắn đối Lâm Miếu mỗi một câu nói đều là đứng ở lập trường Lâm Miếu, hẳn chưa bao giờ có loại cao cao tại thượng như Giang Tu Nhân, sắc mặt người gây sự đáng ghê tởm. Lâm Miếu đi đến sau lưng Triệu Cương, cúi đầu: “Thực xin lỗi.”

Triệu Cương lắc đầu: “Lâm Miếu, em chưa từng đối với ai không. Em chính là em. Kỳ thật anh thật cao hứng anh ở trong lòng em xếp hạng trước Giang Tu Nhân.”

Lâm Miếu lại một lần nữa tròn to hai mắt, khó đến cái này cũng là học tâm lý học? Triệu Cương quay đầu lại nhìn bộ dạng Lâm Miếu ngốc, hẳn cười đem Lâm Miếu ôm ở trong ngực: “Lâm Miếu, phỏng đoán ý nghĩ của đối phương là của kỹ năng nghề nghiệp của ta.”

“Khó trách hai người các người đầu bao lâu đều không có phân ra thắng bại. Hiện tại ta hiểu được, không phải người mặc giày cũ của Giang Tu Nhân, mà là Giang Tu Nhân mặc giày cũ của người.”

Triệu Cương lại hôn lên: “Lâm miếu, em thật sự rất thông minh. . . . .”

Lâm Miếu ngồi ở quán cà phê Thu Vũ nhìn xem bên ngoài, đêm vẫn chưa đến tối, có thể Thiên Đô đã tối xuống. Người qua đường người đi đường cước bộ vội vàng, tựa hồ mỗi người đều rất mệt mỏi, đại khái đều lấy nhiệm làm cho người ta thương cảm thì khí trời.

Lâm Miếu nghĩ đến Triệu Cương, ngày hôm qua hai người nói chuyện rất nhiều, cũng nói lẫn nhau. Lâm Miếu không có dũng khí đi thừa nhận hậu quả như vậy rời khỏi Giang Tu Nhân cùng Triệu Cương cùng một chỗ, đừng nói là lo lắng người nhà, chính là cửa ải này của mình đều gây khó dễ. Nàng không có yêu mến Triệu Cương đến trình độ có thể liều lĩnh, nàng xem cực kỳ rõ ràng, dù cho cùng Triệu Cương có thể thành công, lẫn nhau cũng sẽ không hạnh phúc. Một nhĩ tử Bí thư Tỉnh ủy độc chiếm trở thành thê tử công tử tỉnh trưởng, nghĩ đến đây, Lâm Miếu chính mình trước một hồi ác hân. Lâm Miếu tự giễu nghĩ, chính mình trời sinh tính ngạo lạnh, vì tư lợi. Xem ra Giang Tu Nhân nói đúng rồi, mình chính là Tiểu Bạch mắt lang, nuôi như thế nào cũng nuôi không quen.

Nhìn xem Thu Vũ càng ngày càng mật, Lâm Miếu nhẹ giọng ngâm tụng:

Thu hoa thăm đậm thu rom vàng, sáng thu đèn đêm thu dài.

Đã cảm giác thu cửa sổ thu vô cùng, sao chịu được mưa gió trợ thê lương.

Trợ Thu Phong mưa đến gì nhanh chóng, kinh phá thu cửa sổ thu mộng lục.

Ôm thu chuyện không đánh lòng ngủ, tự hỏi Thu Bình dời lệ đèn cây.

Lệ đèn cây lung lay nhiệt khoảng kênh, khiến sầu chiếu hận động cách chuyện.

Nhà ai thu viện không gió người, nơi nào thu cửa sổ không tiếng mưa rơi?

La khâm không kiên nhẫn Thu Phong lực, tàn rò thanh thúc Thu Vũ cấp.

Liên tiêu đưa tình phục suru suru, đèn trước giống như bạn cách người khóc.

Hàn yên tiểu viện chuyển tiêu điều, sơ trúc hư cửa sổ giờ tí tách.

Không biết mưa gió bao lâu nghỉ ngơi, đã gió lệ rơi vãi song sa ẩm ướt.

Nàng âm thầm suy nghĩ, nguyên lai Lâm Đại Ngọc ngay lúc đó tâm tình thổ lộ cũng không phải một loại không ốm mà rên, mà là nhân tính trong đó một loại truy cầu. Hiện tại Lâm Miếu có thể hiểu được Lâm Đại Ngọc rồi, mặc dù mình cuộc sống đã từng tha thiết ước mơ, hưởng thụ vật chất tốt nhất, đẹp trai nhất, nam nhân cực kỳ có thân phận vây quanh chính mình, lòng hư vinh tìm được thỏa mãn đầy đủ, chính là giờ phút này chính mình vẫn không có thể có bao nhiêu vui vẻ. Tào Ông vĩ đại chính là hẳn hoi hết từ sâu trong linh hồn phát ra đối với người tính phác họa, hẳn chuẩn xác nắm chặt nhân tính trong lâu dài tình thần chưa đủ mạch lạc.

Lê Mỹ Nhân cắt đứt trầm tư Lâm Miếu: “Tôi ngồi xuống được không?”

Lâm Miếu có chút ngoài ý muốn: “Cô đang ở đây nói chuyện với tôi sao?” Tại xem xét, tựa hồ có chút quen mặt. Nhưng nhớ không nổi gặp qua ở đâu. Lê Mỹ Nhân nhìn thấy bộ dáng Lâm Miếu mù mịt, nàng tức giận cảm phần ngồi xuống: “Lâm Miếu, cô không cần phải giả bộ. Tôi không tin cô thật không biết tôi là ai!”

Lâm Miếu ‘xi’ cười, nàng nhớ tới là đã gặp qua nữ nhân này. Nàng nhún nhún vai: “Đừng tưởng rằng chính mình có nhiều tài cán gì, cô không nói những lời này tôi còn thật muốn không nhớ nổi cô là ai.”

“Cô!”

“Cái gì cô nha, tôi. Tôi đã cảnh cáo cô đừng xuất hiện ở trước mặt của tôi, cô tìm không ra tôi. Có bản lĩnh cô tìm nam nhân của cô đi, tìm tôi làm gì vậy? Tôi nghĩ nói tìm lão công của cô, chính là lại sợ hải ứng Tuyên Hòa Trần Tuyết bắt phá mặt của cô.” Lâm Miếu nói trúng tim đen nói.

“Hừ! Đừng tưởng rằng cô làm cái gì người khác cũng không biết. Tôi đã biết rõ chuyện xấu của cô ngày hôm qua cùng Triệu Cường, cô chờ xem, A Nhân sẽ không bỏ qua cho cô!”

Lâm Miểu khẩn trương nói: “A Nhân của cô biết không?”

Lê Mỹ Nhân nhìn Lâm Miểu thất kinh, dương dương đắc ý trả lời: “Hiện tại mới biết được sợ hãi, chậm. Tôi sớm đã nói với cô, cô đâu không lại tôi. A Nhân sớm muộn còn có thể là của tôi.”

Lâm Miểu khí định thần nhàn bấm điện thoại Giang Tu Nhân cũng mở ra máy biến điện năng thành âm thanh: “Uy, phó tổng tài Lê Mỹ Nhân thuộc hạ trung thành nhất của anh muốn tìm anh yêu sách.” Lâm Miểu đem điện thoại đưa cho Lê Mỹ Nhân: “Nói đi, cô có thể bắt đầu nói.”

Lê Mỹ Nhân còn chưa tin, nàng tưởng Lâm Miểu có chiều gì, nàng nghi ngờ đem điện thoại đặt ở bên tai, máy biến điện năng thành âm thanh rõ ràng truyền ra thanh âm Giang Tu Nhân: “Miểu Miểu, cái gì yêu sách? Em ở đâu?”

Lê Mỹ Nhân sợ tới mức điện thoại thiếu chút nữa rớt mất. Nàng nằm mơ đều không nghĩ đến Lâm Miểu dám bấm điện thoại Giang Tu Nhân, nàng bây giờ thật sự là đâm lao phải theo lao, nói cũng không phải, không nói cũng không phải.

Không nghe thấy tiếng nói chuyện, Giang Tu Nhân giờ mới hiểu được Lê Mỹ Nhân thật sự đang nghe điện thoại. Hắn trầm giọng nói đến: “A Nhân, cô lại đang làm cái trò gì đó? Đừng hướng chính mình trên mặt đất vàng rồi, cô cho rằng cô là ai?” Lâm Miểu nhìn Lê Mỹ Nhân, ‘khanh khách’ nở nụ cười: “Nói nha, Lê phó tổng tài, làm sao cô không nói.”

Tiếng điện thoại âm rất lớn của Lâm Miểu, làm người chung quanh đều nhìn về các nàng. Lê Mỹ Nhân dung mạo trang điểm tinh xảo vẫn không cách nào che dấu mặt nàng vận vẹo.

“A Nhân, có lần tiếp theo, ta hi vọng gặp được đơn từ chức của cô.” Giang Tu Nhân cúp điện thoại.

‘ha ha’, Lâm Miểu cất tiếng cười to, nàng thập phần không hiền hậu lớn tiếng nói: “Lê phó tổng tài, lần trước tôi liền đã nói với cô rồi, mặt là mình đi lạc, mặt mũi là người khác cho. Xem ra cô học nghệ không tinh, hay là trở về luyện lại trở ra hiền a. Ngẫm lại cô còn có thể đi nơi nào tìm một phần công tác như vậy? Đừng ở đây xấu hổ mất mặt.”

“Cút!” Lâm Miểu thu lại nụ cười, nghiêm nghị nói ra. Một ly cà phê uống thừa giới hướng mặt Lê Mỹ Nhân, cà phê theo mặt của nàng ‘lạch cạch’, ‘lạch cạch’ chảy xuống. Lê Mỹ Nhân chật vật nhìn người chung quanh đều ở nhìn mình, rất nhiều người đều là biết nàng, nàng cũng biết rất nhiều người. Nàng hiện tại mộng, không biết nên từ nơi này tìm về thể diện của mình. Thấy Lê Mỹ Nhân tựa hồ không có rời đi ý tứ, Lâm Miểu tức giận nói ra: “Cút! Chẳng lẽ cô thật muốn chờ cô một bên tình nguyện chính là nam nhân yêu mỹ kia đến thu thập người cái tổng này làm cho đa dạng hướng chính mình lão bà thiếp vàng trên mặt sao?”

Cách các nàng gần nhất một bàn người nhìn không được đều nở nụ cười, trong đó một người cùng Lâm Miểu nói: “Mỹ nữ, ta thực phục cô, nói chuyện cũng không mang dấu chấm câu.” Người khác lập tức đón: “Hơn nữa câu nói thập phần lưu loát, đây là khó khăn nhất được. Mỹ nữ, cô thực văn hóa! Ha ha!” Người chung quanh tất cả đều nở nụ cười.

Lê Mỹ Nhân lão đảo đứng lên, thất tha thất thểu rời đi. . . . . Nguyên lai, nàng ở trong nội tâm Giang Tu Nhân cũng không phải là cái gì cả, nàng vẫn bị Giang Tu Nhân lợi dụng bán mạng cho Giang gia của hắn.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, giữa trưa lúc tan việc, Lâm Miểu đành phải về nhà thay quần áo. Vừa về đến nhà, nhìn thấy cha mẹ nghiêm túc ngồi ở chỗ kia, Lâm Miểu trong nội tâm ‘lộp bộp’ một chút.

“Lâm Miểu, tới ngồi, mẹ có việc hỏi con.”

“Con cùng tiểu nhi tử Giang bá bá là quan hệ như thế nào?” Rõ ràng Hoàng Đình ngăn chặn cơn tức của mình.

“Mẹ, chuyện gì xảy ra?” ‘ông’ một chút, Lâm Miểu nghĩ, rốt cục vẫn phải đến đây. Nàng lấy lại bình tĩnh, trấn tĩnh mà hỏi thăm.

“Hiện tại mẹ đang hỏi con?!” Hoàng Đình thanh âm rõ ràng lên cao. Lâm Trí giữ chặt vợ con của mình: “Đừng như vậy, chúng ta vừa mới không phải đều nói xong sao? Vô luận như thế nào, cũng không cùng con gái tức giận. Chỉ là đem sự tình biết rõ ràng là được.”

“Mẹ, mẹ nói cho ta biết chuyện gì xảy ra, con mới có thể nói cho mẹ biết chúng con có quan hệ gì.”

Lâm Trí đau đầu rồi, tính tình Lâm Miểu bọn họ là biết đến, nàng không muốn nói chuyện, đánh chết cũng sẽ không nói. “Con gái, từ nhỏ ta và mẹ các con đều rất tin tùy ý cho các con. Cũng biết các con đều là hảo hài tử, cũng không làm ra sự ô nhục. Cho nên vô luận phát sinh cái gì, chúng ta cũng có thể giúp con giải quyết, bởi vì chúng ta là cha mẹ của con. Không ai bán con của mình, con có thể tin nhiệm chúng ta, ba ba, mẹ sẽ vì con che hết tất cả mưa gió.”

“Ba ba, mẹ, con hi vọng hai người có thể nói cho con biết chuyện gì xảy ra?”

“, Bà xã, em đừng nói, để cho anh nói.” Lâm Trí ngăn vợ lại, không cho nàng mở miệng. “Là như vậy, hôm nay a di yêu quý của Giang bá bá con có ý tìm mẹ con, nói cho nàng biết, nếu như không thể để cho con rời khỏi con của nàng, mẹ của con chuyện Phó thị trưởng này coi như không có.”

Lâm Miếu ‘ vọt ’ đứng lên: “Mẹ, con đã biết, chuyện này có thể giao cho con xử lý. Không ai có thể cho người một nhà chúng ta khó xử! Con hiện tại có thể nói chính là, con chưa từng có yêu mến qua con của hân, cũng chưa từng có nguyện ý qua.”

Lâm Miếu nói xong, khóc liền xông ra ngoài, Lâm Trí cùng Hoàng Đình sợ hãi. Lâm Trí đem điện thoại gọi tới chỗ Giang Tu Nhân : “A Nhân sao? Tôi là Lâm Trí.”

Giang Tu Nhân cao hứng nói: “Lâm thúc thúc, ngài khỏe. Tìm con có việc sao?”

“Có việc. Vừa rồi Lâm Miếu chạy ra, chỉ sợ là tôi tìm cậu. Bởi vì mẹ cậu hôm nay tìm mẹ Lâm Miếu, phải làm cho Lâm Miếu rời khỏi cậu.”

Giang Tu Nhân dừng một chút: “Thực xin lỗi, Lâm thúc thúc. Ngài yên tâm, chuyện này con sẽ cho ngài cùng Hoàng a đi một công đạo . Con hiện tại trước đi tìm Miếu Miếu, chúng ta sẽ nói sau. Tìm được nàng, con điện thoại cho ngài.”

Nhìn thấy Giang Tu Nhân, Lâm Miếu đi lên chính là một cái tát, hơn nữa liền tại văn phòng Giang Tu Nhân . Lâm Miếu rất cục hiểu được cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, nàng bị phần nói: “Giang Tu Nhân, hiện tại anh không còn có uy hiếp của ta, nói cho mẹ của anh, tôi chưa bao giờ muốn leo lên đầu cành Giang gia của anh, hiện tại tôi còn nói cho anh biết, tôi rất cuộc có bao nhiêu chán ghét anh! Tôi chưa từng có yêu mến qua anh! Một khắc đều không có! Anh cấp cho ta, đều là ta nên được . Bởi vì đây là một cái giá lớn anh bắt buộc tôi cùng một chỗ với anh! Mẹ tôi hôm nay đã bị vũ nhục, tôi thề, chỉ cần tôi cùng Lâm Hâm còn có một tiếng nói, liền cũng không dạng này tính rồi, trừ phi hai người chúng ta đều chết hết! Mẹ tôi không phải không hiem có chức Phó thị trưởng này, nhưng nàng càng đề ý chính là tôn nghiêm con gái của mình bị mẹ của anh chà đạp như thế! Muốn mình người bước đi thông thả, đừng đem sự tình làm tuyệt rồi!”

Mạc Phi kịp phản ứng về sau, mau đề cho mọi người lui ra, hân tự mình giữ cửa.

Nói xong, Lâm Miếu không hề để ý tới, lại liền xông ra ngoài. Giang Tu Nhân lập tức xông lên, ôm lấy Lâm Miếu: “Miếu Miếu, tin tưởng anh, anh sẽ xử lý tốt ! Vốn anh nghĩ chờ sau khi em có hài tử , mới đem em mang về nhà, chính là em chậm chạp không có mang thai. Sự tình hôm nay anh vừa rồi đã nói với ba ba của em rồi, nhất định sẽ cho một nhà của em một cái công đạo .”

“Công đạo?” Lâm Miếu phỉ lại nói: “Hừ! Cái gì công đạo có thể đền bù thương tổn mẹ tôi đã bị! ? Có chút thương tổn có thể bỏ cuộc nhưng không cách nào rửa sạch. Lúc Ứng Tuyên cáo tố với tôi nàng là vị hôn thê của anh thời điểm đó tôi liền đã nói với nàng, tôi so với bất luận kẻ nào đều muốn hi vọng nàng có thể thành công. Anh cũng biết, tôi cũng không nói dối. Hiện tại mời anh nói cho Ứng Tuyên, lần này tôi còn là hi vọng nàng thành công. Loại các anh cao cao tại thượng này mọi người là mình tôn như Bồ Tát người khác giống như như cặn bã, cảnh cáo người chung quanh anh, đừng tại làm cho bọn họ xuất hiện trước mặt tôi cùng người nhà của tôi! Tôi muốn điên cuồng , chết tôi mới có thể nhận thua !” Lâm Miếu ra sức đẩy Giang Tu Nhân ra, chính là Giang Tu Nhân làm sao có thể để cho nàng đẩy ra ?

“Thả tôi ra, cái tên biến thái này, anh thả tôi ra! Anh thật làm cho tôi chán ghét. Biết rõ tôi là vì cái gì muốn chạy trốn đi Mỹ quốc sao? Bởi vì tôi nghe được anh cùng Giang Tu Văn tại toilet nói chuyện! Từ đó trở đi, tôi liền tự nói với mình, nhất định phải rời khỏi anh! Chính là anh đem ta bắt trở về, rồi lại như thế chà đạp tôn nghiêm của ta cùng với người nhà của ta ! Anh so với những nữ nhân kia của anh càng làm tôi căm hận! Tôi không biết Lâm Miếu tôi trên người rất cuộc có cái gì anh không nên nói tôi không thể lý do? Anh nói ra , tôi sửa vẫn không được sao? !” Lâm Miếu khóc nói ra.

Giang Tu Nhân một tay gắt gao ôm lấy Lâm Miếu, một tay lấy điện thoại ra: “Ứng Tuyên, tôi là A Nhân. Cô không nên ôm khư khư để mất đến hành động của mẹ tôi, nếu như tôi không thể như ý nguyện mà lấy Miếu Miếu, tôi thề, ai cũng cứu không được cô. Tôi là người như thế nào, kỳ thật cô so với bất luận kẻ nào đều muốn rõ ràng, bởi vì cô đã sớm đem tôi cân nhắc qua.”

Ứng Tuyên rất cục sụp đổ, nàng tại trong điện thoại khóc lớn: “A Nhân, anh không thể đối với em như vậy? ! Trên cái thế giới này, không ai có thể so với em yêu anh hơn! Lâm Miếu căn bản không thương anh!”

“Ứng Tuyên, cô hãy nghe cho kỹ, cô không còn là muội muội của tôi.” Giang Tu Nhân tại trong điện thoại rống lớn nói.

Lâm Miếu bối rối, nàng không nghĩ tới Giang Tu Nhân rõ ràng có thể làm được như vậy, nàng không cách nào phân biệt rốt cuộc cái nào mới là Giang Tu Nhân chân chính ? Ngày đó Giang Tu Nhân cùng ca ca anh nói chuyện vẫn rõ mồn một trước mắt. . . . . Lâm Miếu đi, đầu óc của nàng lộn xộn , nàng không cách nào phân biệt Giang Tu Nhân thật sự nói câu kia, câu nói kia là giả . Nàng bị Giang Tu Nhân lôi kéo rời đi, đều là cảnh sát, đương nhiên có thể loại này rõ ràng so với máu chó trong kiểu đoạn. Người người bộ dạng giả bộ như cố gắng công tác, con mắt chăm chú nhìn cửa ra vào, sợ hãi bỏ qua bất luận một màn ảnh kinh điển gì.

Lâm Miếu thời điểm kịp phản ứng, nàng đã đứng ở cửa ra vào nhà Giang Tu Nhân.

Nhìn thấy nhi tử đem một nữ hài tuổi còn trẻ mang về nhà, Quý Nhiên biết rõ đây là Lâm Miếu, mặc dù có 8 năm chưa từng gặp qua Lâm Miếu, nhưng vẫn là có thể nhận ra. Giang Tu Nhân nhìn thoáng qua mẹ: “Mẹ , hiện tại con không nghĩ sẽ nói lời gì với mẹ , tính tình của con người biết, đừng làm cho sự tình chuyển biến xấu, nếu không người sẽ càng khó hơn.”

Lâm Miếu hoang mang nhìn Giang Tu Nhân, hôm nay biểu hiện Giang Tu Nhân làm cho Lâm Miếu cảm thấy ngày đó nghe được hân cùng với Giang Tu Văn nói chuyện có hay không thật sự phát sinh qua? Giờ phút này người nam nhân này hung dữ nhìn chăm chăm mẫu thân mình, trong mắt hung quang làm cho mẫu thân mình đều đánh một cái rùng mình. Nàng không rõ Giang Tu Nhân này vì cái gì không phải Lâm Miếu nàng thì không được. Nàng không biết mình trên người rất cuộc có cái gì làm cho Giang Tu Nhân mê muội như thế. Lâm Miếu không cho rằng ngoại trừ Giang Tu Nhân còn có người nào có thể so với hân đối với mình tốt, sủng ái mình như vậy. Kế Lương đều không làm được. Kế Lương chỉ yêu mình, nhưng hân không cách nào lý giải cảm tình của mình đối Thành Thành, cho nên hân đối Thành Thành chỉ là qua loa, Giang Tu Nhân nhưng lại có thể thiệt tình chăm sóc Thành Thành.

Giang Tu Nhân đem Lâm Miếu tới gian phòng, hắn nói cho Lâm Miếu: “Nơi này là phòng anh, em sống ở chỗ này. Anh muốn đi nói chuyện với ba ba. Những thứ kia em tùy tiện xem, anh cũng vậy thật lâu không có trở lại, anh đối với em không có bí mật. Trong này sau này sẽ là nhà của chúng ta.”

“Anh gọi là người giúp em xông hương, em nghỉ ngơi trước.” Lâm Miếu gật đầu.

Giang Nam nhìn thấy con trai: “Mẹ con khóc trong phòng.”

“Ba ba, hiện tại con không quản được người, vốn con nghĩ thời cơ chín muồi về sau, mới cùng người nói. Chính là Ứng Tuyên rất có tâm kế rồi, con làm như vậy, cũng là vì tốt cho mẹ, làm cho người không nên bị người khác lợi dụng còn muốn giúp người ta kiếm tiền, hiểu được rồi cuộc như thế nào mới là hảo cho Giang gia mình.”

Giang Nam gật đầu: “Kỳ thật thì nói thật, cô gái Ứng gia ba ba cũng vậy không thấy thương. Quý Tâm (mở ám) mất rất nhiều.”

“Ba ba, chúng ta không phải thế gia, ba chỉ là chính khách, đẳng viên cao cấp, như thế mà thôi. Vị Thiết nha môn nước chảy quan chính là chỗ ý tứ này. Cho nên chúng ta chỉ kiếm tiền mà chúng ta nên kiếm tiền ở bộ phận kia, được chia chúng ta nên chia cái kia cho bộ phận ích lợi. Nếu như con cưới Ứng Tuyên, sẽ phá hư thăng bằng, tất cả mọi người sẽ đề phòng Giang gia chúng ta. Người thứ nhất không hài lòng đúng là Tổng gia. Tay của chúng ta tuyệt không thể kéo dài quá, vì cái gì Ứng bá bá luôn cổ động tâm tư Ứng Tuyên, bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần hai nhà chúng ta đàm hòa, ba sẽ mất đi tín nhiệm, bọn họ sẽ cảm thấy ba là đã tâm. Mà lớn nhất chỗ tốt chỉ có thể là Ứng bí thư hắn tìm được, bởi vì hắn rất có thể thay thế người Giang bí thư này tiến vào danh sách trung ương.”

Giang Nam như sấm gột vào đầu, Quý Nhiên vẫn ở cửa ra vào nghe lén, nghe đến đó, nàng đẩy cửa tiến đến, áy náy nói: “Con trai. . . . .”

Giang Tu Nhân nhìn thoáng qua mẹ, nói: “Rất nhiều người đều nói muội muội có thể đến Tổng gia, là Giang gia chúng ta cũng là muội muội kỳ tích, có thể gả tiền như vậy vào thế gia nhà giàu có. Hiện tại con nói cho các người biết nguyên nhân sự thật, đó là xuất phát từ Tổng gia cần, Tổng gia cần một chỗ có năng lực, có thanh quan người phát ngôn đến đối kháng Chu gia. Hiện tại rất rõ ràng, Ứng bí thư cũng nhìn thấy điểm này, hắn muốn thay người chính mình ngồi trên vị trí này. Vì cái gì đại công tử Tổng Phi Lang này coi trời bằng vung như thế cho con mặt mũi, theo con xưng huynh gọi đệ? Bởi vì hắn biết rõ con hoàn toàn hiểu rõ nội tình trong này!”

“A Nhân, không nghĩ tới con nhìn thấu đáo như vậy, làm ba đây cũng không nghĩ tới.”

“Ba ba, người là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Bởi vì ba đã bị người chung quanh hết thấy che đôi mắt, ba tại vị quá lâu, thế chế quyết định người chung quanh đều là năng người của ba. Mà Ứng bí thư vừa mới đi lên, cho nên hắn không có mất đi phán đoán. Rất nhiều người đều nói con đem Thiên Lập Xa còn tại đó là muốn chê cười Trần Kha, đây chỉ là một nguyên nhân, quan trọng nhất là, con biết rõ cái gì là tổ chức nguyên tắc, tình hình của chúng ta trong nước quyết định chúng ta muốn tuân hoàn nguyên tắc, chúng ta không phải quy tắc chế định người, chỉ là áp dụng người. Phá hư trò chơi quy tắc người chỉ có thể bị xã hội này vô tình đào thải rồi.”

“Cuối cùng, con nghĩ nói rất đúng, con yêu Miếu Miếu, con chỉ biết lấy nàng, chỉ có nàng có tư cách mang con của con.”

Quý Nhiên nhìn tiểu nhi tử của mình, nàng đem lời muốn nói nuốt xuống. Tiểu nhi tử gần đây tâm cơ âm trầm, hắn cho tới bây giờ cũng biết mình làm gì, hắn hôm nay một phen làm cho Quý Nhiên cùng Giang Nam lựa chọn tiếp nhận. Chỉ cần nhi tử chính mình cao hứng, hắn có thể giải quyết Lâm Miếu là được.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tất cả đều kết thúc

Lâm Miếu lúc tỉnh lại đã là trời tối rồi, trời đêm cuối mùa thu luôn làm cho người ta cảm thấy thê lương trong lòng xót xa. Lâm Miếu nghĩ, nhân sinh vô thường (đời người luôn thay đổi), loài người biến hóa hoàn toàn vì ham muốn cùng nhu cầu.

8 năm trước chính mình vẫn chỉ là hoa đồng của Giang Tu Văn, 8 năm sau lại trở thành nữ nhân của đệ đệ hắn. Lâm Miếu không biết mình vì cái gì mà bị hắn đưa vào trong này mà không có phản kháng, có lẽ biết rõ không có phản kháng, có lẽ vì ba ba, mẹ mẹ không nghĩ theo chân nhà bọn họ hoàn toàn trở mặt, có lẽ có lẽ. . . . .

Ban đầu ở toilet nghe được nội dung nói chuyện của Giang Tu Nhân cùng ca ca anh ta, Lâm Miếu quyết định đi Mỹ quốc là nguyên nhân quan trọng nhất. Lâm Miếu lúc này vẫn không hiểu được, vì cái gì Giang Tu Nhân nói cùng làm đều không nhất trí như thế? Chẳng lẽ là anh ta cùng ca ca của anh ta đều là lừa gạt sao?

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miếu còn chưa tỉnh lại. Lâm Miếu chuyển động, Giang Tu Nhân làm bầm: “Miếu Miếu, tiếp tục ngủ. Đừng có lại lăn qua lăn lại anh. . . . .” Lâm Miếu bật cười một hồi. Lúc này Giang Tu Nhân khôi phục lại bộ dáng ‘Thiên Sư’ vô hại của anh, lông mi thật dài rũ xuống, bình thường đôi môi dường như không có tuyệt tình như vậy, khẽ nhếch.

Lâm Miếu nghĩ, anh thật là xinh đẹp. Lại cảm thấy cái tai họa này để ý mình như thế, trong nội tâm không phải không thấy thỏa mãn. Nàng vẽ khuôn mặt tuần tú của Giang Tu Nhân, cười mắng: “Tai họa tình.” (yêu tình gieo tai họa) Giang Tu Nhân không cho Lâm Miếu nhúc nhích, đô lăm bằm thì thầm nói: “Miếu Miếu, không cần hủy dung (hủy hoại dung nhan). . . . .” Lâm Miếu nhin không được đập anh một cước.

Một tiếng đập cửa: “A Nhân, Miếu Miếu, mau đứng lên, chuẩn bị ăn cơm đi.” Lâm Miếu nhìn thấy Giang Tu Nhân bị đá bất tỉnh như thế nào, đành phải cô gắng đứng dậy mình mở cửa ra.

“A di, anh ấy còn đang ngủ.” Mặt Lâm Miếu hồng rồ rệt nói.

“Đừng để ý đến hắn, con đi tắm rửa, ta đi gọi hắn.” Quý Nhiên tiến đến, ‘ba, ba, ba’: “Không được giả bộ ngủ, con thậm chí có vợ rồi, còn như đứa bé, mẹ xem con so với Miếu Miếu còn giống như hài tử hơn.”

Lâm Miếu ngạc nhiên một chút, này sao lại vượt xa như vậy? Việc này cũng trở nên quá nhanh. Thật là không phải mình không rõ, mà là thế giới này biến hóa quá nhanh.

Hai người tắm rửa xong xuống tới, nhìn thấy mọi người đều ở trong nhà, Giang Tu Nhân ôm nàng, Lâm Miếu mặt đỏ thắm. Nhìn thấy bộ dạng Lâm Miếu, một tướng mạo xinh đẹp, tính cách nhanh nhẹn dũng mãnh một cô gái lên tiếng: “Tiểu sắc lang, cậu có đủ năng lực nha, tìm một cô gái xinh đẹp như vậy.”

Lâm Miếu khuôn mặt lại bao trùm một tầng màu đỏ, Quý Nhiên lập tức nói: “Hạng Nghê, đừng dọa Miếu Miếu.”

“Mẹ, người đây là có cô con dâu mới quên con là con dâu cũ này, điển hình có mới nói cũ.”

Giang Nam hòa ái nói: “Miếu Miếu, tới ngồi, để cho ta nhìn con thật kỹ.”

“Giang bá bá hảo.”

“Chớ đứng, mau ngồi xuống.” Quý Nhiên tới, mời Lâm Miếu ngồi xuống. Giang Tu Nhân cùng phụ thân đối liếc mắt nhìn, nữ nhân trở mặt giống như lật sách.

Lâm Miếu không dám ngồi, gọi Giang Tu Văn một tiếng: “Giang thúc thúc hảo, thăm thăm hảo.” Sau đó tất cả mọi người cười ha ha. Lâm Miếu biết mình vừa rồi lại nói sai. Thầm nghĩ muốn chui xuống đất.

Bảo bối Giang gia khó chịu quơ tay nhỏ béo mập của mình: “Mỹ nữ, con gọi là tiểu Hồ, Thi Niên 7 tuổi, tướng mạo tốt, đêm nay mời đi xem﴿ sắc giới ﴾.”

Lâm Miếu nhin cười không được: “Người xem qua bản Hongkong đây sao?” Theo ta đâu, bé con như người còn non lắm.

Giang gia mọi người toàn thể hóa đá. . . . .

Giang Tu Nhân tới, mời Lâm Miếu ngồi xuống: “Tiểu Hồ rất thông minh, cùng hắn nói chuyện, có thể đem em trâu chọc chết.” Giang Nam đối Lâm Miếu nói: “Miếu Miếu, ta và Quý a di con chính thức hưởng con cùng cha mẹ con nữa xin lỗi.” Lâm Miếu tranh thủ thời gian đứng lên nói: “Giang bá bá, Quý a di. Con . . . . .”

Giang Nam khoát tay: “Miếu Miếu, con không cần phải nói, ta biết rõ con bị ủy khuất, nhưng chúng ta là người một nhà, từ nay về sau ở chung cho tốt. Ta với Quý Nhiên a di của con cũng không làm đứa nhỏ như con khó xử.”

“Dạ, Giang bá bá, con nhớ kỹ rồi.” Lâm Miếu cung kính trả lời. Có lối thoát, Lâm Miếu dừng lại. Có chừng có mực, đạo lý giặc cùng đường chớ đuổi Lâm Miếu đều biết.

Lâm Miếu nghĩ, Giang Tu Nhân có một câu nói rất hay, biết mình là ai điều này rất quan trọng.

Quý Nhiên tranh thủ thời gian giơ chén con lên: “vì nhà chúng ta đoàn viên thịnh vượng cùng ly!”

“Cùng ly!”

Buổi tối hôm đó Giang Nam cùng Quý Nhiên liên giống trống khua chiến đến trong nhà Lâm Miếu, buông tư thái, làm đủ công phu. Lâm Trí cùng Hoàng Đình nhìn thấy Lâm Miếu không có bộ dạng không cam lòng, quan trọng nhất là nữ nhân đều là người khác người, hơn nữa hiện tại đã khiến cho người người đều biết, có thể kết hôn, đương nhiên là tốt nhất. Hai vợ chồng Lâm Trí hiểu được, trong lúc này tuổi đã có người chịu kết hôn cũng tất nhiên không thấy có liên hệ gì. Chủ yếu là con gái Lâm Miếu không có phản đối việc kết hôn, sự tình đã như vậy, còn không bằng thoải mái đáp ứng, ngày sau hảo tương kiến.

Lâm Trí cùng thê tử đều không nghĩ đến, mới một buổi chiều, sự tình liền phát sinh như thế hí kịch tính biến hóa, con gái muốn kết hôn. Hai nhà nhân đó định liệu, ở năm tới tìm một ngày tốt cho hai người cử hành hôn lễ.

Giang Tu Nhân không đếm xỉa đến ánh mắt giết người của nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân, mặt dày mày dạn đem Lâm Miếu mang về Giang gia, đừng nói là Lâm Trí cùng Hoàng Đình, chính là Giang Nam cùng Quý Nhiên đều cảm giác mình thật sự có chút sụp đổ đối với tiểu nhi tử này. Giang Tu Nhân cười

híp mắt nói: “Ba ba, mụ mụ.” Lâm Trí trà trong miệng cứ như vậy phun tới. . . . . Giang Nam gần đây cảm thấy Lâm Trí là thuộc hạ ỏn trọng nhất của ông, không nghĩ tới thanh âm ‘ ba ba ’ của nhi tử này, đem Lâm Trí dọa thành như vậy. Ông nở nụ cười: “Ha ha, đều là người một nhà. Thân gia ~”(thông gia)

Một nhà ba người Lâm Miếu: “. . . . .”

Giang Tu Nhân một mực lôi kéo tay Lâm Miếu, giống như sợ Lâm Miếu giống như tùy thời muốn chạy. Quý Nhiên nghĩ, đứa con trai này xem như nuôi không . Vợ còn chưa có vào cửa, nhi tử lại gọi, ba ba, mụ mụ, gọi thực trôi chảy.

Trở lại Giang gia, Lâm Miếu cùng mọi người ngồi một chút, không nhiều thời, Giang Tu Nhân biến thái này liền từ trong phòng đi ra ngoài nhìn nhiều lần.

Hạng Nghê nhìn không được đẩy Lâm Miếu: “Miếu Miếu, em mau đi thôi, em xem A Nhân đều đi ra bao nhiêu lần? Chúng ta tại không có nhãn lực cùng sức lực, lúc này cũng nên hiểu.”

Lâm Miếu vừa mới trở lại gian phòng, đã bị Giang Tu Nhân đặt ở trên cửa, liếc mạng hôn Lâm Miếu: “Miếu Miếu, Miếu Miếu của anh, em rốt cục đã thuộc về một mình anh. . . . .” Khi Lâm Miếu ở thân dưới anh giẫy dụa: “Anh điên rồi, tất cả mọi người còn đang ngồi phía dưới . Anh không muốn làm người, em còn có mặt mũi. . . . . Ô ô. . . . . Anh có nghe hay không. . . . .” Lâm Miếu lấy tay che miệng Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân đem Lâm Miếu vòng vào trong ngực: “Em là của anh, anh nghĩ khi nào thì duy trì về sau nên duy trì cái gì. Nói sau hiện tại cũng mấy giờ rồi, còn không cho hôn. . . . .”

Lâm Miếu: “. . . . .” Nàng nhìn đến Giang Tu Nhân như đứa trẻ không được kẹo, hai cánh tay bưng lấy khuôn mặt tuần tú của Giang Tu Nhân, nở nụ cười: “Soái ca, em nấu thức ăn khuya cho anh, được không?” Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miếu biểu lộ về mặt nị mị, hồn nhiên tiếp xúc còn nói không gọi cảm, anh ôm lấy Lâm Miếu, vọt tới bên giường: “Em chính là bữa ăn khuya của anh. . . . .”

Giang Tu Nhân đem Lâm Miếu đặt ở trên giường vừa đề người lên, sau một phen vuốt ve hôn môi, quần áo của hai người đã sớm rơi rải rác. Bàn tay nhỏ bé của Lâm Miếu ôm chặt cổ của anh, một đôi chân dài đã vòng lên eo của anh, cái mỏng nhẹ nhàng ưỡn lên nghênh đón.

Miệng của anh lần lượt từ đôi môi Lâm Miếu tuột xuống, hôn qua cái cổ trắng nõn, hôn qua bộ ngực da thịt mềm mại, hôn lên nơi có quảng vú phấn hồng cùng mân anh đào trắng nhỏ màu đỏ, mút vào , khê cắn, lại lưu luyến từ khe rãnh thật sâu trượt xuống, lướt qua bụng rắn chắc tách đôi đùi thon dài kia ra, yêu thích không buông tay vuốt ve đùi thon dài trơn bóng của nàng, miệng từ đùi một đường hôn hướng lên, cuối cùng một ngụm cắn lấy hoa trên đôi màu mỡ nhiều chất lỏng này, đầu lưỡi theo trên khe thịt phấn hồng hạ xuống cắn, đem cánh hoa phấn hồng mềm mại một ngụm hấp tại trong miệng, nhẹ nhàng liếm láp .

Lâm Miếu rên rì “Anh. . . . . Lại khi dễ. . . . . Em. . . . .” Giang Tu Nhân tà tà cười: “Miếu Miếu, trong này sau này sẽ là nhà của chúng ta, anh đây không phải khi dễ. . . . . Anh đây là yêu em. . . . .” Đầu lưỡi của anh vừa thụ lại, “Nha. . . . .” Lâm Miếu cao giọng hét rầm lên, bấp đùi thon dài không ngừng đóng mở , đưa đầu anh kẹp ở giữa, bụng dùng sức ưỡn di chuyển, làm cho đôi hoa phấn hồng gắt gao đặt ở ngoài miệng Giang Tu Nhân, bàn tay nhỏ bé đem ga giường vụn vặt, tiếng thét chói tai trong cái miệng nhỏ nhắn kéo dài không ngừng, sau đó ưỡn mạnh cái mỏng kêu gọi, trong tiếng thét chói tai, một đại cổ xuân triều phun tới, xối nộ hoa phấn nộn. . . . .

Nhìn qua mỹ nữ dưới thân từ từ nhắm hai mắt không ngừng run rẩy co quắp, Giang Tu Nhân vừa vặn nhào tới, cự long ưỡn lên, làm cho cánh hoa ướt sũng ngưng ngưng ngâm lấy long đầu, nhẹ nhàng ngoa ngoáy. Anh biết rõ Lâm Miếu luôn bị lạc tại trong chính mình ***** , anh nghĩ, có tính (tình dục) mới có yêu, anh tin tưởng Lâm Miếu có yêu anh. Tựa như anh yêu Lâm Miếu đồng dạng.

Tình yêu, chính là dạng gấp phải như vậy.

Hai chân Lâm Miếu vòng lên eo của anh, mỏng không tự chủ được ưỡn lên, làm cho cánh hoa kiều nộn của nàng ngâm long đầu càng không ngừng tại cửa hoa kính vào ra vào ra. Nhìn thấy tiểu thể từ dưới thân đã chuẩn bị tốt, Giang Tu Nhân tiến đến bên tai nàng nhẹ nhàng nói ra, “Miếu Miếu, anh tới rồi!”

Lâm Miếu đỏ mặt không nói gì, hai mắt nhắm nghiền, tay lại ôm cổ Giang Tu Nhân, đem hán kéo hướng chính mình. . . . .

Giang Tu Nhân nhìn xem Lâm Miếu dưới thân phong tình vạn chủng, anh nhẹ nhàng rút cự long ra, lại chậm rãi đâm vào, sau mấy phen động tác ôn nhu, nhìn thấy trong ngực Miếu Miếu khe suối như vậy. Long mảy giãn ra, mới bắt đầu tiết tấu nhanh hơn, gia tăng độ mạnh yếu, tại trên thân thể thanh xuân kiều nộn Lâm Miếu rong ruổi. . . . .

“Miếu Miếu, thoải mái sao?”

“. . . . .”

“Miếu Miếu của anh, khoái hoạt sao?”

“. . . . .”

“Ngao ngao, muốn gọi đã thì gọi đi, kêu ra đi sẽ khoái hoạt hơn!”

“. . . . . Nha. . . . .”

“Lớn tiếng gọi a, thanh càng lớn càng thoải mái!”

“Nha. . . . . Nha. . . . .”

“Gọi ông xã!”

“Ồ ô. . . . .”

Lúc Giang Tu Nhân hướng dẫn, Lâm Miểu gắt gao siết chặt lấy, giữ lấy eo thon thả, điên cuồng mà ưỡn lên, mãnh liệt nghênh hợp với Giang Tu Nhân tiến công, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt, rốt cục thét chói tai phun ra xuân triều. . . . .

Giang Tu Nhân cũng thở ra một hơi, cự long gắt gao chống đỡ trên nhụy hoa nàng nhúc nhích không ngừng, dùng sức phóng ra, làm cho Lâm Miểu dưới thân lại một lần thét chói tai run rẩy. “Đẹp không?” Giang Tu Nhân ôn nhu vuốt ve tiểu thể từ dưới thân sau khi cao triều chậm rãi chậm chạp tới, cười khiêu khích nói.

“Biến thái! Xấu lắm!” Lâm Miểu cắn chặt hai hàm răng trắng ngà trừng mắt Giang Tu Nhân, bàn tay nhỏ bé không ngừng đánh ngực anh. Theo động tác, thân thể hai người lại ma sát lẫn nữa, làm cho nàng kinh ngạc phát hiện Giang Tu Nhân ác đồ khổ nạn tại trong hoa kính chính mình vẫn là như vậy to và dài mà cứng rắn.

“Nha! Tại sao có thể như vậy?” Lâm Miểu mở to mắt, giật mình nhìn qua anh, lại bị hấn lại lần nữa động tác kích thích mãnh liệt mơ hồ một chút, chi biết là lại nghênh đón một lần nữa. . . . .

Đem Lâm Liễu ba lượt đưa lên đám mây cực lạc, Giang Tu Nhân thấy nàng vô lực lại tiếp nhận dùng mãnh phi thường của mình, vì vậy ôm thân thể mềm mại của nàng vuốt ve làm cho nàng hưởng thụ cực lạc sau âm áp.

Giang Tu Nhân cười tà đến: “Ha ha, bắt đầu là ai nói không nên tới, như thế nào vừa rồi anh nghe đã có người kêu đừng có ngừng, dùng sức một chút?” Giang Tu Nhân trong lời nói đôi lần Lâm Miểu dừng lại béo đánh. . . . .

Tất cả yêu say đắm tình cảm mãnh liệt, vô luận anh bày ra một bộ dạng như thế nào cao nhã như có như không, bộ dạng không ăn nhân gian khói lửa, cũng chỉ là thực căn tại trong tính dục, loại động lực mạnh mẽ này, gần với đối với yêu tánh mạng của thân mình.

Ngày hôm sau, Giang gia dựa theo quy củ tỉnh Nghiễm Nam trịnh trọng đưa tới toàn bộ sính lễ cùng ngày hôn lễ.

Lâm Trí cùng Hoàng Đình còn có Lâm Miểu mờ mịt một hồi. . . . .

“Con gái, con nghĩ cho kỹ, việc kết hôn này cũng không phải là đùa.”

“Con biết rồi.” Lúc này Lâm Miểu ngoan ngoãn, nàng thập phần rõ ràng, chuyện ngày hôm qua huyền ảo lớn như vậy, kết quả này đối tất cả mọi người hào. Huống hồ cùng Giang Tu Nhân cuộc sống cũng không phải một chuyện khó xử, ngược lại cảm giác Lâm Miểu thực hưởng thụ cùng Giang Tu Nhân cùng một chỗ, bất kể là vật chất, hay là tình dục, không ai so với Giang Tu Nhân làm được rất tốt.

Khi Lâm Trí cùng Hoàng Đình biết rõ lần trước tại Mĩ quốc Giang Tu Nhân khiến cho hai huynh muội này chính mình tuyển một khu nhà cấp cao ngàn vạn, chính thức nhận thân phận con rể của Giang Tu Nhân. Không phải bởi vì tiền, là vì từ nơi này có thể nhận thấy thành ý của Giang Tu Nhân. Chưa có người nào là tiền từ trên trời rớt xuống.

Mang theo nhẫn kết hôn giống như đúc cùng Hạng Nghê (đây là Quý Nhiên tại thời điểm hai huynh đệ còn nhỏ liền làm), Giang Tu Nhân nắm tay Lâm Miểu đến cục công an. Giang Tu Nhân nói: “Em ngày hôm qua làm như vậy vừa ra, em hôm nay không đi thu thập tàn cuộc, anh tiêu diệt em.”

Lâm miểu: “. . . . .”

Nhìn thấy Giang Tu Nhân như nắm tiểu hải tử đồng dạng Lâm Miểu mặt mũi tràn đầy đồ bùng tiến đến, mọi người phản ứng lại là một phần chột cười, một phần về mặt đau khổ. Điều này làm cho nhà tâm lý học cũng vô pháp lý giải cái này đến cái đó vừa ra?

Mạc Phi giờ danh sách trên tay nói: “Mời các đồng chí bộ phận này nhanh chóng đến chỗ Thành Thành giao tiền, mỗi người 200.” Sau đó lại giờ một cái danh sách khác nói: “Các đồng chí! Đêm nay đến quán ăn Bắc Trữ có người mời ăn bữa tiệc lớn.”

Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu ngạc nhiên một hồi, hóa ra đây là đặt cược.

Về sau kết quả là, vào lúc ban đêm toàn thể đồng nghiệp cục thành phố tại quán ăn Bắc Trữ có bữa tiệc lớn, đương nhiên tiền hay là chọn Lâm Miểu. Thành Thành đem tiền trả lại cho đồng chí thua tiền, nhưng là về sau kết quả là, người thắng vẫn là được ăn thua một ít ngưng bữa tiệc lớn.

Phong trần mặt mũi Ứng Tuyên đi vào Giang gia, gặp nàng, tất cả mọi người rất nhiệt tình, ngoại trừ Giang Tu Nhân. Anh chỉ nhàn nhạt theo sát Ứng Tuyên lên tiếng chào hỏi đi trở về gian phòng, cũng không xem Lâm Miểu, cũng không nhìn Ứng Tuyên. Lâm Miểu đứng lên, cười nói: “Ứng Tuyên tỷ, mời chị ngồi.” Bảo mẫu cho trà lên, Lâm Miểu ngồi tiếp nhận trà từ trong tay bảo mẫu, đặt ở trước mặt Ứng Tuyên: “Ứng Tuyên tỷ, uống trà.” Giang gia mọi người nhìn thấy Lâm Miểu có lý có cứ, khí định thần nhàn, tràng diện công phu làm được mười phần.

Giang gia mọi người cảm thấy người vợ này so về Ứng Tuyên đó là một trời, một chỗ, nói thật, Ứng Tuyên lớn lên cũng xem là tốt, nhưng hai người đặt ở cùng một chỗ, Ứng Tuyên liền hiện hiện chênh lệch. Có lẽ là phá sản chi dừng, làm cho Ứng Tuyên thoát nhìn có một cỗ nồng đậm không phóng khoáng. Chính là tướng mạo nàng cùng so với Lâm Miểu, cũng vẫn có một khoảng cách, chỉ là nàng so với Lâm Miểu cao một chút, nhưng dáng người cũng

không so với Lâm Miếu hảo.

Quý Nhiên nhìn thấy Lâm Miếu như vậy thông tại đạo lý đối nhân xử thế, trong nội tâm thập phần hối hận chính mình thiếu chút nữa liền cản trở tiền đồ Giang gia còn có hạnh phúc của nhi tử, hiện tại nhớ tới lời nói kia của nhi tử bà cảm thấy nghĩ mà sợ. Giờ phút này Quý Nhiên nhìn xem Lâm Miếu từ ái như vậy, nàng đem Lâm Miếu xem thành phúc tinh của Giang gia .

Lâm miếu trong nội tâm cười thầm, Lâm Miếu ta không có lý do gì cô phụ chính mình đọc nhiều lần 《 Hồng Lâu Mộng 》 như vậy. Nàng hiểu được thái độ Quý Nhiên đối với chính mình chuyển biến quay đến 180 độ, nàng thập phần rõ ràng việc này cùng Giang Tu Nhân không có quan hệ quá lớn, Lâm Miếu không rõ rốt cuộc là cái gì làm cho Quý Nhiên thích mình rõ ràng? Hơn nữa là chân chính yêu mến, cũng không một tia miễn cưỡng, điều này cũng làm cho Lâm Miếu cảm động. Đã ta dùng đao, đáp lại dùng mạn. (không yêu nó dùng quả đao trả lời, còn yêu nó thì dùng mạn trả lời)

Nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Lâm Miếu, Ứng Tuyên biết rõ, hết thấy đều kết thúc.

Khôi phục trấn tĩnh Giang Nam cùng thê tử nhìn nhau, cũng biết, đây là Ứng Vạn dùng chiêu cuối cùng rồi, dò hỏi Giang gia. Hôm nay lúc ban ngày, Quý Nhiên đầy nhiệt tình gọi điện thoại nói cho Ứng gia cùng tất cả mọi người, tiểu nhi tử muốn kết hôn: “Ai, tôi cũng vậy không có biện pháp. Vốn tôi cùng cha của nó đều là xem trọng Ứng Tuyên . A Nhân đưa nhỏ này các người cũng biết, quá bướng bỉnh. Năm đó nguy hiểm như vậy, không nên một mình đi cứu Ứng Tông cùng Ứng Tuyên. Chúng ta làm cha mẹ, cũng không còn biện pháp.” Lời Quý Nhiên nói đem Ứng gia chấn được á khẩu không trả lời được.

Quý Nhiên cười híp mắt nói: “Ứng Tuyên, bất kể thế nào nói, cháu đều là muội muội A Nhân (Quý Nhiên không hề nói nữ nhi Ứng Tuyên). Duyên phận gì đó ai cũng nói không rõ ràng. Trong lúc này cửa chính vĩnh viễn đều rộng mở cho cháu. Miếu Miếu, đi phòng bếp nhìn xem, bảo người ta làm chút gì cho Ứng Tuyên ăn .”

“Vâng, mẹ.” Lâm Miếu đứng lên đối Ứng Tuyên nói: “Ứng Tuyên tỷ, chị nghĩ muốn ăn cái gì? Em gọi là người làm cho chị.” Sau đó Lâm Miếu đến phòng bếp, tự mình bưng trà cho Giang Nam cùng Quý Nhiên: “Ba ba, mẹ mẹ, đây là trà thanh lọc con nẫu , sau khi ăn xong uống cái này trợ giúp tiêu hóa rất tốt.” Giang Nam cùng Quý Nhiên khen ngợi đối Lâm Miếu gật gật đầu. Lâm Miếu phân phó bảo mẫu đưa lên cho Giang Tu Nhân, vừa cười đối Ứng Tuyên nói: “Ứng Tuyên tỷ, em gọi người làm cho chị canh loãng Bạch Thái (cải trắng) nắm hương.”

Chứng kiến Lâm Miếu trong nhà này như cá gặp nước, Ứng Tuyên khổ sở nói: “Không cần, tôi đặt rượu ở quán rồi, buổi tối tôi hẹn người ta bàn chuyện.”

Quý Nhiên vẫn cười híp mắt nói: “Có chuyện cháu hãy đi đi, hãy như từ trước đồng dạng, vẫn là trong nhà.”

Ứng Tuyên chạy trời chết, Lâm Miếu nhàn nhạt nói: “Mẹ mẹ, con đi tiễn Ứng Tuyên.”

Ra cửa chính Giang gia, đi vào trong sân, Ứng Tuyên cười khổ mà nói: “Cô đây là hướng tôi thị uy sao? Hay là cười nhạo sự thất bại ấy?”

“Chị bảo vệ tình yêu không có sai, nhưng chị không nên đem người vô tội kéo đến, đó là mẹ em.”

Ứng Tuyên vô cùng kinh ngạc: “Nguyên lai cô cái gì cũng biết, tôi trong mắt cô có phải là rất buồn cười?”

“Nói thật, không phải buồn cười, đáng giận.” Ứng Tuyên trông thấy Giang Tu Nhân đứng ở cửa, lập tức hiểu được, đây là Giang Tu Nhân đề phòng nàng đối Lâm Miếu phát sinh chuyện. Nguyên lai suy nghĩ của nàng được Giang Tu Nhân nhìn thấu, làm nhiều chuyện như vậy, ở trong mắt Giang Tu Nhân, cái gì cũng không phải, liền chê cười cũng không phải. Nàng nhắm mắt lại, lại mở ra, kiên định mà bước thẳng đi.

Hết thấy đều đã xong.

Giang Tu Nhân mang theo Lâm Miếu đến hội sở Ánh Dương, nhìn thấy bọn người Lưu Đông Phương, cũng kêu gọi ầm ĩ muốn anh mời khách. Huỳnh muội Trần Kha còn không biết chuyện gì xảy ra, đều đã đi tới, hỏi: “A Nhân có chuyện tốt gì? Tôi làm thượng cấp của anh rõ ràng cũng không biết.”

Giang Tu Nhân cười nói: “Trần ca, tôi muốn kết hôn, tháng 1 sang năm.” Trần Kha cười nói: “Vậy thì thật là tin tức tốt, tên hoa tâm toàn thạch vương lão ngũ này rốt cục muốn kết hôn. Thật sự là thật đáng mừng.” Lâm Miếu ngọt nhon nhót nói: “Là tôi mỗi ngày đến cột đuổi theo, khóc muốn gả cho anh ta, hiện tại soái ca này rốt cục thuộc về ta.” Giang Tu Nhân nhẹ nhàng cười, biết rõ Lâm Miếu châm chọc Trần kha quản được quá rộng, Giang Tu Nhân có phải là hoa tâm còn chưa tới phiên Trần Kha ngơoi lăm miệng.

Lâm Miếu cùng Trần Tuyết hai người cũng rất thân mật, hai người thân mật ngồi cùng một chỗ, Lâm Miếu lấy ra lễ vật: “Tuyết tỷ, đây là em mang mặt sương từ Mĩ quốc về tới, vốn là phi hành gia bên ngoài vũ trụ Mĩ quốc luôn dùng để trị liệu làn da đã bị tổn thương , về sau phát hiện đối làn da phải cần thận, hiệu quả trắng đẹp. Tuy nhiên giá cả hơi mắc, nhưng vẫn có rất nhiều người sử dụng.”

Hội sở mọi người nhìn đến Lâm Miếu cùng Trần Tuyết thân mật như thế đều rất kinh ngạc, tình địch biến bằng hữu, cái kiểu đoạn này cũng quá quý dị.

Trần Tuyết cười đáp: “Cám ơn em, Miếu Miếu. Chị sớm biết em nhất định sẽ gả cho A Nhân , chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy. Chị lần này đi nước Pháp uống rượu, có ý mang theo cho em một lọ sâm banh, vốn là nghĩ tặng cho em làm quà giáng sinh , hiện tại liền làm lễ vật kết hôn a.”

Kê Lương đứng ở trên nóc nhìn xem ánh sao sáng đầy trời, lệ rơi đầy mặt, nhớ tới sáng sớm hôm qua Miếu Miếu tự mình đến nhà hắn nói cho hắn biết chuyện chính mình muốn kết hôn. Hắn đột nhiên cảm thấy, hắn biết phảng phất toàn bộ ý nghĩa Lâm Miếu chính là vì chờ đợi ngày này đến.

Ta sinh quân không sinh, quân sinh ta đã lão.(Khi ta sinh ra thì người chưa sinh, đến khi người sinh ra thì ta đã già)

Hắn thập phần hiểu được mình là mối tình đầu của Lâm Miếu, nhưng hắn không cách nào lưng đeo đạo đức giấy gông xiềng. Cái thanh gông xiềng này, là của hắn, cũng là Lâm Miếu.

Ở ban Ngoại vụ mọi người biết rõ Lâm Miếu sẽ gả cho nhị công tử Bí thư Tỉnh ủy, căn bản là trưởng cục công an trẻ tuổi. Đối Lâm Miếu thì càng tốt. Lâm Miếu rõ ràng không ôm chí lớn, chưa từng giống mẹ nàng Hoàng Đình nghĩ như vậy tại con đường làm quan trên có phát ra giương, Lâm Miếu đối với quyền lực không hề ham muốn. Chỉ là vô cùng chú trọng cuộc sống phẩm chất, truy cầu vật chất hưởng thụ, nhưng mà cũng không hướng người bên ngoài khoe khoang. Chăm chú công tác phụ trách, chuyện lãnh đạo phân công đều có thể đối đãi thật tình, cùng các đồng nghiệp ở chung cũng coi như vui vẻ. Cũng không lấy sự việc của chính mình cùng Giang gia nói, mỗi ngày mở ra cỗ xe BB của mình hoàn toàn chạy trước.

Lâm Miếu lần đầu tiên đến tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà. Giang Tu Văn là tổng tài tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, hắn là một thương nhân trời sinh, tại Cambridge Anh quốc học MBA, vinh dự tốt nghiệp cấp một.

Tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà tại trung tâm chợ Bắc Trữ buôn bán phồn hoa nhất quảng trường Trung Sơn đường Nhất Hào, vừa mới bỏ một số vốn xây dựng tòa nhà thương mại 66 tầng hình 'L'. Tòa nhà cực kỳ phong cách, bãi đỗ xe to đến cực kỳ. Lâm Miếu biết rõ tới gần bờ sông chính là khách sạn Trường Giang và Hoàng Hà, toàn bộ đều là phòng hướng cảnh sông, Trường Giang và Hoàng Hà gia nhập vào hình thức quản lý khách sạn cấp 5 sao, một bên khác mới là tổng bộ tập đoàn.

Nhìn thấy Lâm Miếu, tiểu thư đại sảnh cười híp mắt nói: "Bà Giang, đây là thẻ thang máy của ngài. Thang máy chuyên dụng riêng tổng tài." Lâm Miếu mỉm cười tiếp nhận, dù sao chuyện tình cùng Giang Tu Nhân huyền ảo lớn như vậy, những người này biết nàng tuyệt không kỳ quái. Mới ra thang máy, Lâm Miếu liền nhìn thấy Lê Mỹ Nhân đang từ trong phòng Giang Tu Nhân đi ra.

Lê Mỹ Nhân nhìn thấy Lâm Miếu, hoảng sợ vạn phần. Nhìn thấy biểu lộ của Lê Mỹ Nhân, Lâm Miếu giờ mới hiểu được, thang máy nàng đi nguyên lai chỉ có người Giang gia mới có thể dùng.

Lâm Miếu cười toe toét miệng cười, trò đùa dai giờ lên nhấc kết hôn trên tay. Lê Mỹ Nhân đương nhiên cũng biết tin tức Giang Tu Nhân muốn kết hôn. Lâm Miếu náo loạn vừa ra phố đã biết ngộ nghe thấy, hơn nữa Giang gia còn thập phần cao điệu đến Lâm gia xin cưới, hạ sinh lễ, người Giang gia không che dấu chút nào đối Lâm Miếu thoải mái cùng yêu thích.

Giang Tu Nhân từ phía sau nhìn thấy Lâm Miếu mờ ám, anh sùng nịch vỗ vỗ đầu Lâm Miếu: "Đừng đùa." Lâm Miếu cùng Lê Mỹ Nhân đều hiểu được ý tứ Giang Tu Nhân, người Lâm Miếu là chủ nhân, cùng một công nhân viên so đo có thất thân phận.

Lâm Miếu không quan tâm nhảy lên trong ngực Giang Tu Nhân, đem hai chân dài quấn lên eo Giang Tu Nhân, ôm cổ Giang Tu Nhân: "Đại suất ca lão công của em, hương một cái." Lâm Miếu hôn thật mạnh lên Giang Tu Nhân, sau đó nở nụ cười khanh khách. Giang Tu Nhân hai tay nâng cái mông Lâm Miếu: "Uy, mỹ nữ, đây là công ty." Tuy nhiên anh không có một tia ý tứ muốn thả xuống dưới.

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miếu đối với Lê Mỹ Nhân hòa ái nói ra: "A Nhân, Miếu Miếu còn nhỏ. Không có chuyện gì, làm việc cho tốt." Lê Mỹ Nhân cắn chặt môi của mình, gật đầu, nện bước chân trầm trọng vào thang máy công nhân viên. Nàng nghĩ đến lời đồn đãi hôm nay nghe được, ai nha, Lê phó này mỗi ngày đều đem mình xem thành một phần tử của Giang gia, ta còn tưởng rằng Giang đại gia của nàng đã sớm là vật trong túi của nàng. Không nghĩ tới, cái rắm cũng không phải. Người ta của Giang Đại là lão bà vẫn chưa tới 20 tuổi, bộ dáng nhỏ nhắn, chính là đủ xinh đẹp rồi. . . . . Một khắc này Lê Mỹ Nhân hận mình không thể là người bị cầm.

Lâm Miếu ngồi ở trong ngực Giang Tu Nhân cho anh đánh văn kiện, nhìn thấy Lâm Miếu có chút đưa ra, tiến vào trang xem ngắm nhìn có chút hiệu quả, hắn hài lòng gật đầu, cười xấu xa một tiếng, "Ha ha, đại công cáo thành, hôn miệng nhỏ!" Đem Lâm Miếu ôm chặt còn không có kịp phản ứng, liền hôn lên đôi môi hồng nhuận nửa mở.

"Ngô. . . . . Thả em ra. . . . ." Không kịp phản kháng Lâm Miếu thoáng cái tan chảy tại trong ngực Giang Tu Nhân. Nhìn xem Lâm Miếu trong ngực nhắm hai mắt run rẩy, một thân sáo trang CD màu đen làm cho Giang Tu Nhân miệng có chút khô, anh nghĩ đến chế phục hấp dẫn những phim A kia trong văn phòng, ta ta cười, đem Lâm Miếu ôm lấy làm cho nàng giằng chân ở trên chân của mình, một đôi ma trảo không thể chờ đợi được thăm dò nâng thân thể kiều nộn của Lâm Miếu.

"Đừng. . . . . ông xã. . . . . Trong lúc này không được. . . . ." Lâm Miếu lại càng hoảng sợ, mở hai mắt ra để hai tay Giang Tu Nhân lại, lắc đầu liên tục.

"Hắc hắc. . . . ." Đại hô lang không chút nào để ý cầu khẩn của tiểu hồng mào, anh dụ hoặc nàng, một bên hôn miệng nhỏ của nàng, một bên tại nàng giãy dụa hạ nhẹ nhàng cởi bỏ nút thắt chế phục của nàng". . . . . A. . . . ." Lâm Miếu lần đầu tiên tại trong hoàn cảnh đặc biệt này, khác thường kích thích tới cực kỳ mãnh liệt, thoáng cái khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngực da thịt tuyết trắng lại rất nhanh nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt. Vô lực vùng vẫy vài cái, chỉ phải tránh ở trong ngực Giang Tu Nhân mặc hắn tàn sát bừa bãi.

"A. . . . ." Đương cự long cứng rắn xông vào ở chỗ sâu trong đào nguyên lầy lội, Lâm Miếu lại chịu không được cái kích thích này, đầu lắc lư cực lực về phía sau ngưỡng đi, xích lõa hai vú thoáng cái nhô lên cao ngất, hai chân ép chặt. . . . . Thật lâu, Lâm Miếu lại một lần đạt đến đỉnh, giằng chân ở trong ngực Giang Tu Nhân thân thể mềm mại sợ run một hồi, mềm nhũn co quắp xuống.

"Hắc hắc, ngoan ngoan, kích thích a?" Giang Tu Nhân vuốt thân thể xích lõa của nàng đặc ý nhìn xem bụng Lâm Miếu thỉnh thoảng run rẩy, tiến đến bên tai nàng xấu xa cười nói: "Anh khi dễ em. . . . . Biết rất rõ ràng em không phải là đối thủ của anh. . . . ." Lâm Miếu giờ tay lên ôm Giang Tu Nhân từ lỗ tai, hữu khí vô lực thờ hào hèn nói.

"Hắc hắc, Miếu Miếu, em không suy nghĩ, nếu như em là đối thủ, anh dám cưới em sao?" Giang Tu Nhân dò khóc dò cười, ở trên cái mông xinh đẹp

của Lâm Miếu vỗ một cái, “Nhanh, lão công còn không có thoải mái !”

Thật lâu về sau nằm ở trong ngực Giang Tu Nhân Lâm Miếu mới phát hiện trong lúc này chẳng những có phòng nghỉ còn có phòng tắm vô cùng xa hoa, nàng nắm bắt khuôn mặt tuần tú của Giang Tu Nhân: “Cảnh cáo anh, trong này cấp cho em một chút đường hoàng, bằng không em muốn anh hảo xem!”

Giang Tu Nhân hôn một ngụm mạnh lên Lâm Miếu, cười ha ha: ” Nữ nhân không ăn cơm, có! Nữ nhân không ăn giấm, khẳng định không có!” Lời của anh đôi lấy tiểu thê tử của mình hảo dừng lại béo đánh.

Giữa trưa tại nhà ăn công nhân viên, Lâm Miếu gặp được đệ nhất phó tổng tài kiêm tài vụ tổng giám Mạc Thi của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, nàng là thê tử Quý Hằng cháu Quý Nhiên, bọn họ cũng có một đôi long phượng thai, năm nay mới 5 tuổi.

“Biểu tẩu, đây là Miếu Miếu. Nàng cũng là long phượng thai. Miếu Miếu, đây là tỷ tỷ Mạc Phi, cũng biểu tẩu Mạc Thi là của chúng ta.” Giang Tu Nhân cười nói.

Lâm Miếu mở lớn cái miệng nhỏ nhắn: “Biểu tẩu, có người hay không nói qua chị rất giống Lâm Tâm Như.”

Giang Tu Nhân cùng Giang Tu Văn: “. . . . .”

Mạc Thi cười gật đầu, sau đó câu tiếp theo của Lâm Miếu làm cho ba người đều gục xuống: “Vì sao Mạc Phi không có một phần ba dung mạo của chị ?”

Mạc Thi chỉ vào Giang Tu Nhân: “Miếu Miếu, đó là bởi vì em mỗi ngày đều cùng yêu nghiệt này cùng một chỗ, cho nên nam nhân khác trong mắt em liền như mình châu bị long đong.”

Lâm Miếu: “. . . . .”

Nhìn xem Giang Tu Văn vẻ mặt ôn hoà cùng Lê Mỹ Nhân bàn bạc công việc, Lâm Miếu nghĩ, Giang gia các người thật sự là tàn nhẫn.

Kể cả Lê Mỹ Nhân tất cả công nhân viên ở bên trong, đều cho rằng nhị công tử Giang gia nhất định là bị tiểu cô nương Lâm Miếu này ăn được gấu gao, bởi vì Giang Tu Nhân vì cùng cô bé này kết hôn, nghe nói đó là hạ đại công phu, cả Bắc Trữ đều ở thịnh truyền hoa Hoa nhị công tử của Giang bí thư kia chính là vì cô bé này yêu phải chết đi sống tới.

Chính là bọn họ nhìn qua hoàn toàn là cảnh tượng như vậy một phen: Giang Tu Nhân ngồi, Lâm Miếu đi qua cửa sổ lại lấy hai phần món ăn. Lâm Miếu trước cho Giang Tu Nhân hũ đi đồ ăn đóng gói, mở ra cái nắp chén canh, cầm lấy cái thìa, uy Giang Tu Nhân ăn một ngụm súp, trong miệng nói: “Chú ý bị phồng.” Nhìn thấy Giang Tu Nhân nhăn lại lông mi xinh đẹp, Lâm Miếu biết rõ Giang Tu Nhân không thích cái này súp, thích thú mở của mình ra, lại uy Giang Tu Nhân ăn một ngụm, nhìn thấy bộ dạng Giang Tu Nhân vừa rồi không có táo bón, cùng Giang Tu Nhân thay đổi chén canh. Sau đó lại cầm lấy chén trà, dứt cho Giang Tu Nhân một ngụm. Trọn bộ động tác trôi chảy như vậy, rõ ràng không có khả năng cố ý làm như vậy . Cuối cùng, mọi người mới có thể nhìn thấy hình thức đại gia Giang Tu Nhân chính là từ dưới bàn duỗi tay của mình ra từ trong tay Lâm Miếu tiếp nhận cái thìa.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nhà có khách quý

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, chẳng lẽ lời đồn đãi đều là giả dối? Lê Mỹ Nhân cũng bị làm cho sợ tới mức không nhẹ. Mạc Thi nhìn thấy bộ dạng thờ ơ Giang Tu Văn, biết rõ hẳn là thấy nhưng không thể trách rồi, thích thú đối người trên bàn nói: “A Nhân, cậu thành thật nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu theo đuổi Miếu Miếu? Hay là Miếu Miếu theo đuổi cậu? Tôi cũng hồ đồ.”

Giang Tu Nhân cười ha ha: “Mạc phó tổng tài, cô thấy Giang Tu Nhân tôi giống như ngu ngốc sao?”

Lâm Miếu tức giận nheo nheo khuôn mặt tuần tú Giang Tu Nhân: ” vốn là em theo đuổi khóc đến chết, náo , không nên gả cho người bại hoại này.”

Giang Tu Nhân nhìn lom lom tiểu thê tử của mình, trong ánh mắt lại tràn đầy vui vẻ cùng sùng nịch: “Uy , anh nói, bà xã, không được hù dọa em.”

Tất cả mọi người nở nụ cười. Lê Mỹ Nhân đột nhiên hiểu được, có lẽ qua 100 năm, A Nhân cũng không thấy được sẽ thả Lâm Miếu. Nàng cúi đầu ăn cơm của mình, tình yêu có thể không có, phần công tác này như thế nào cũng không thể mất đi.

Hoàng Đình cũng không có làm Phó thị trưởng Bắc Trữ thị, nàng đến phòng lao động nhân sự làm phó cục trưởng. Kết quả này rất nhiều người đều có thể lý giải, bởi vì cũng biết nàng đây là đang được con rể nhường đường cho .

Lâm Miếu mấy lần kháng nghị không có kết quả, cùng Giang Tu Nhân ở tại trong đại viện thương uy tình. Tại sự tình trên, mẹ Lâm Miếu cũng không giúp được nàng. Sau trường đại viện chính là một khách sạn cấp 5 sao lớn nhất TP. Bắc Trữ, Khách sạn Bắc Trữ. Mà ban ngoại vụ liền từ trong chỗ khách

sạn, Lâm Miếu lái xe chỉ cần 2 phút. Giang Tu Nhân cũng rất xa, lái xe cần 45 phút, nhưng anh vẫn kiên trì ở nhà.

Tối hôm qua Thành Thành lại có hành động, cuối năm rất nhiều lễ hội, cho nên tối hôm qua Giang Tu Nhân bố trí tiến hành đại kiểm tra toàn bộ chỗ ăn chơi trong thành phố, loại trừ sự cố tai họa ngầm. Nữ cảnh sát đều đi, bởi vì hiện tại quốc gia mệnh lệnh rõ ràng cho nam cảnh sát xem xét đối nữ nghi phạm nghiêm chỉnh chấp pháp theo quy định. Lâm Miếu đến cục công an đi đưa tài liệu lại không nhìn thấy Thành Thành. Lâm Miếu lên tới phòng cục trưởng, cảnh sát trực ban nhìn thấy Lâm Miếu cười gian một hồi: “Hắc hắc, văn phòng Giang đại có một vị mỹ nữ.”

Lâm Miếu bát quái nói: “Tôi đây muốn được chiêm ngưỡng, chiêm ngưỡng.”

Rất xa, có thể nghe được tiếng cười còi mờ truyền đến, cửa chính mở nửa, Lâm Miếu biết rõ, Giang Tu Nhân ở phương diện này gần đây rất chú ý, nàng đuổi đầu ra: “Meo meo!” Trong phòng hai người thấy được, một người cao hứng, một người ngạc nhiên. Giang Tu Nhân đi tới cửa, đem Lâm Miếu kéo vào: “Tiểu Hi, tôi giới thiệu cho cô một chút, đây là Lâm Miếu, thê tử tôi. Lâm Miếu, đây là Tịch Hi, anh ở nước ngoài làm cảnh sát giờ cũng là đồng sự bằng hữu hòa hảo, từ thù đô tới, hôm nay cố ý sang đây gặp anh.”

Tịch Hi bị dọa: “Nàng thật là thê tử của anh? !Anh kết hôn? !” Con mắt trừng giống như chuông đồng.

Giang Tu Nhân cười nói: “Nói nhảm! Bà xã không được nhận lung tung.”

Tịch Hi duyên dáng thờ ơ, vóc dáng rất cao, tối thiểu có 172. Diện hình bộ dáng mỹ nữ Phương Bắc.

Nàng nhìn đến Lâm Miếu ngũ quan xinh đẹp tinh xảo, không có trang điểm khuôn mặt sạch sẽ tràn đầy thanh xuân chói mắt, mặc CD mùa thu mới kiểu dáng liền thân váy A ngắn, trang nhã mà thanh xuân bức người. Váy rất ngắn, đôi mông ngạo nghễ ưỡn lên, lộ ra đùi đẹp thon dài căng đầy, trên chân là kiểu ủng ngắn, cầm trên tay túi xách AMS kiểu dáng số lượng có hạn. Vóc dáng tuy nhiên không cao, nhưng dáng người lớn, ba vòng rất đẹp.

“Tịch Hi, nhĩ hảo, tôi là Lâm Miếu.”

“Nhĩ, nhĩ hảo, tôi là Tịch Hi.” Tịch Hi cố gắng khống chế mặt mình trở nên trắng bệch: “Đây là anh ở trong điện thoại nói cho tôi biết tin vui? !”

“Ừ, chuẩn bị làm trước năm. Đầu là mẹ hai bên chuẩn bị, hai chúng tôi mặc kệ. Dù sao đều đồng dạng. Tôi thì bận quá, nàng lại quá nhỏ, 19 tuổi mà thôi, đi học sớm, vừa tốt nghiệp đại học, công tác bên ban ngoài vụ.”

Tịch Hi rõ ràng không nghĩ tới Giang Tu Nhân kết hôn. Nàng năm nay 26 tuổi, trong nhà đối với hôn sự của nàng rất quan tâm, chính là ngoại trừ Giang Tu Nhân, nàng lại không vừa mắt đối với người khác. Nàng cũng mơ hồ biết rõ chuyện Ứng Tuyên, thời điểm Ứng tuyên xuất ngoại, nàng biết rõ cơ hội của nàng đã đến. Bởi vì ba ba qua ba tháng sẽ đến nơi đây làm Tỉnh trưởng, bây giờ còn là tuyệt mật. Hai người thời điểm ở nước ngoài quan hệ rất tốt, nàng cho rằng nàng có cơ hội.

Giang Tu Nhân vuốt đầu Lâm Miếu: “Anh đang muốn tìm em, giữa trưa hôm nay em giúp anh phụng bồi Tiểu Hi, anh có nhiệm vụ. Đi ra ‘ Khúc Đường Thuận U ’ a, hình như ba ba hôm nay mời khách tại đó. Tiểu Hi, ra ngoài ăn cơm rồi về đến ở trong nhà đi. Buổi tối chúng ta hảo hảo tâm sự.”

Tiểu Hi phiền muộn đi theo sát Lâm Miếu. Nàng nhìn đến xe Lâm Miếu giờ lại càng hoảng sợ: “Xác tay của cô mắc hơn so với chiếc xe này.” Lâm Miếu cười nói: “Đây là Lâm Hâm đưa cho tôi, chúng tôi là song thai.” Xe chậm rãi chạy nhanh ra, Tịch Hi tâm tình hạ, Giang Tu Nhân không thêm đề ý chút nào cho mình cùng thê tử anh cùng một chỗ, chỉ có thể nói rõ anh đối với chính mình tâm tư chưa từng động dục. Nàng biết rõ Giang Tu Nhân có rất nhiều nữ nhân, trước kia Giang Tu Nhân đến thủ đô, mỗi lần đều mang nữ nhân khác nhau. Nàng cũng không để bụng, nàng hiểu được đối thủ duy nhất của nàng chính là Ứng Tuyên, Trần Tuyết không có cơ hội, nàng thấy cực kỳ rõ ràng.

“Trong nhà của cô là đang làm gì?” Tịch Hi tò mò hỏi.

“Ba ba của tôi nguyên lai là bí thư của ba anh ấy.” Lâm Miếu cười nói. Tịch Hi không thể tin điều nàng nghe được, Lâm Miếu này rốt cuộc có ma lực gì làm cho Giang Tu Nhân cưới nàng. Hơn nữa nhìn bộ dạng như vậy, Lâm Miếu rõ ràng không phải bị khinh bỉ bởi bộ dáng nhỏ bé.

Đến trong tiệm, trước kia Tịch Hi cũng đã tới nơi này, biết rõ ‘ Khúc Đường Thuận U ’ này là của Giang Tu Nhân. Nhìn thấy Lu Huệ, Lâm Miếu cười hỏi: “Lu Huệ, ba ba tới rồi sao? Ba ba thích ăn cá chày mùa này, còn có gọi người giao cho vài con cua, chúng tôi đều thích ăn, trong nhà đêm nay muốn chiêu đãi khách quý.”

“Được, Miếu Miếu. Ngày hôm qua Giang đại đã phân phó đem cua đưa đến nhà của cô. Giang bí thư vừa tới, Lâm chủ tịch cũng ở nơi đây mời khách, đều là người ngoại quốc.”

Lâm Miếu thật cao hứng: “Phải không? Ba ba của tôi cũng ở nơi đây.” Nhìn thấy Tịch Hi biểu lộ nghi hoặc, Lâm Miếu giải thích đến: “Ba ba tôi là chủ tịch tập đoàn sắt thép Bắc Trữ.”

Tịch Hi kinh hãi: “Lâm Trí là ba ba của cô? !”

“Cô biết ba ba của tôi sao?”

“Không có, không có. Có nghe nói qua ông ta.” Tịch Hi biết rõ Lâm Trí, ông ta là nam bộ tỉnh lớn nhất, chủ tịch tập đoàn công ty sắt thép có thực lực nhất, rất có năng lực, làm chủ tịch vài năm khiến cho cả tập đoàn khuếch trương gấp hai. Không nghĩ tới phụ thân của Lâm Miếu.

Đến đại sảnh, nhìn thấy Giang Nam còn mang theo một người khách đang tham quan. Giang Nam nhìn thấy Lâm Miếu mang theo một nữ nhân đi vào,

cười ngoác Lâm Miếu. Lâm Miếu cao hứng nói: “Ba ba, ngài đã tới.” Giang Nam cười đáp: ” Miếu Miếu, đây là Thu bá bá, đồng học đại học của ta, công tác tại bộ năng lượng. Lão Thu, đây chính là con dâu nhỏ của ta, gọi là Lâm Miếu, vừa tốt nghiệp đại học, hiện tại đã đi làm.”

“Thu bá bá hảo, con là Lâm Miếu.”

Thu Nhạc An nhìn thấy Lâm Miếu, mở to hai mắt, mở lớn miệng: “O, ông bạn già, cô con dâu này xinh đẹp đấy! Tôi xem hình như tuổi rất nhỏ, làm sao lại đi làm?”

Giang Nam từ ái nhìn Lâm Miếu, đối Thu Nhạc An nói: “Ừ, Miếu Miếu mới 19 tuổi, đi học sớm, rất thông minh, còn có một ca ca song thai tại Mĩ quốc học nghiên cứu sinh .”

Người phục vụ mang trà tới, Lâm Miếu trước dâng trà cho Thu Nhạc An: “Thu bá bá, mời uống trà, đây là đại hồng bào cực phẩm. Ba ba cố ý vì ngài chuẩn bị.”

Thu Nhạc An cười nói: “Lão Giang, cô con dâu này ông tuyển đúng rồi.” Lâm Miếu ngại ngùng nở nụ cười, “Ba ba, ngài uống trà.”

Giang Nam nhìn Tịch Hi, Lâm Miếu đối Giang Nam nói: “Ba ba, đây là Tịch Hi, đồng sự bằng hữu hòa hảo của A Nhân ở thủ đô.” Tịch Hi tranh thủ thời gian tiến lên: “Giang bá bá, ngài khỏe chứ, con là Tịch Hi.”

“Nếu là bằng hữu của A Nhân vậy không cần phải ngại ngùng.”

Lâm Miếu dẫn Tịch Hi về nhà, Quý Nhiên đã chờ ở trong nhà. “Mẹ, đây chính là Tịch Hi đồng sự của A Nhân ở thủ đô mà vừa rồi con có nói cùng mẹ, mấy ngày nay sẽ ở trong nhà của chúng ta.”

“A di hảo, quấy rầy người, con là Tịch Hi.” Tịch Hi cười nói.

Quý Nhiên kéo tay Tịch Hi, cười híp mắt nói: “Sớm nghe A Nhân nói về con. Đã đến đây, liền an tâm ở đây, đừng ngại ngùng.”

Buổi tối Giang Nam về đến nhà, nhìn thấy Tịch Hi trong nhà, sững sốt một chút. Ông ngồi 2 phút, ăn hai, ba miếng hoa quả liền vào thư phòng.

Tịch Hi nhìn thấy Lâm Miếu ở trong nhà này như cá gặp nước, nhìn ra được, người trong nhà cũng rất tốt, cùng chị dâu ở chung cũng vui vẻ, người một nhà vui vẻ hòa thuận. Tiểu Hồ hỏi nằng: “Cô là tình địch của thẩm thẩm cháu sao?” Chính là không ai cảm thấy xấu hổ, tất cả mọi người cười rất vui vẻ.

A Nhân dẫn Tịch Hi đưa ra sân, ngồi ở dưới giàn nho. Giang Tu Nhân rót cho Tịch Hi một chén trà: “Chúng ta đã lâu không có cơ hội nói chuyện phiếm như vậy. Cậu xem cha cậu ở xa tới rồi, tôi đều không giúp đỡ cậu được.”

“Nhìn ra được, anh, anh rất hạnh phúc, cũng rất thỏa mãn. Tôi, tôi chết tâm.” Tịch Hi chán nản nói ra. Giang Tu Nhân bất động thanh sắc (bình tĩnh), một lát sau: “Tiểu Hi, tôi thực hoài thời gian chúng ta ở Congo. Mọi người thân thiết một lòng với nhau, chẳng phân biệt được biên giới, không phân biệt nam nữ, chẳng phân biệt được giai cấp, loại thời gian này thật sự là thoải mái.”

Tịch Hi cũng rất xúc động: “Đúng vậy a, đoạn thời gian này là tài sản cả đời của tôi.”

“Tiểu Hi, tôi hi vọng chúng ta vĩnh viễn đều là bạn tốt, chỉ cần cậu nguyện ý, tôi vẫn đứng ở chỗ này.”

Tịch Hi cúi đầu xuống: “Tôi biết rõ, tôi không có cơ hội. Không nghĩ tới, anh sẽ tìm một thê tử như vậy, các người bối cảnh kém nhau quá lớn.”

“Tiểu Hi, vì có thể cùng Miếu Miếu kết hôn, tôi dù có mất đi mười năm tuổi xuân. Cậu biết không? Trước khi tôi cùng Miếu Miếu kết hôn, nằng chỉ gọi qua tên tôi có hai lần, hơn nữa đều là tại lúc vô cùng tức giận.”

Tịch Hi không cách nào tin, tại sao nữ nhân trong nhà kia mọi việc đều thuận lợi lại gặp gỡ Giang Tu Nhân cực phẩm như vậy.

Giang Tu Nhân cười khở: “Không tin? ! Đoạn thời gian kia tôi cũng không biết hai chữ tự tôn này viết như thế nào.”

Tịch Hi lẩm bầm nói: “Anh là một người kiêu ngạo như vậy, người đem mặt mũi so với tánh mạng còn quan trọng hơn. Anh vì cái gì. . . . .”

“Tôi cũng không biết sao lại như vậy, tôi chỉ biết rõ là trong nội tâm của tôi nằng là nhất là nơi êm ái nhất.”

Buổi tối nằm ở trên giường, Lâm Miếu ghé vào trên người Giang Tu Nhân, nắm khuôn mặt tuần tú của anh: “Em thật sự là may mắn, anh là cực phẩm soái ca này làm sao lại thuộc về một mình em đây này? !”

Giang Tu Nhân vuốt ve đường cong lưng eo hoàn mỹ của tiểu thê tử, loại xúc cảm nhậy cảm làm cho Giang Tu Nhân sáng khoái cực kỳ.

“Miếu Miếu.”

“Ông xã, làm gì vậy?” Miếu Miếu nhon nhót thuyết.

“Chính là em nghe rồi trả lời ý của anh.”

Dừng một hồi, Giang Tu Nhân tiếp tục nói: “Miểu Miểu, em xem đi, Tịch Hi cùng các cô gái khác là không giống như vậy, có lẽ là cô ấy yêu anh, nhưng nàng là người rất tốt. Không có tâm cơ mất cũng không có ý xấu, là bằng hữu có thể tin nhiệm.”

“Cho nên em nói em rất may mắn. Anh, anh muốn biết rõ Thành Thành cùng em sao?”

“Em nguyện ý nói sao?” Giang Tu Nhân cao hứng nói.

“Em đi học sớm, cũng bởi vì tuổi còn nhỏ không có bằng hữu. Năm 13 tuổi Thành Thành đến lớp cùng em, cô ấy so với em chỉ hơn phân nửa tuổi, cho nên chúng em thành bằng hữu. Mẹ của cô ấy tái giá với một ác ma, người đàn ông kia theo dõi Thành Thành. Có một ngày, em ở trong ngõ nhỏ sau trường học thiếu chút nữa bị cưỡng bạo, Thành Thành đã liều lĩnh cứu em, cô ấy dùng gạch đập trúng người đàn ông kia, chính là người đàn ông kia lại đâm cô ấy một dao, lúc ấy em rất sợ. Cô ấy sau khi xuất viện, ở nhà tu dưỡng. Người đàn ông kia biết cơ hội đã tới, khi thời điểm hần chuẩn bị động thủ, mẹ Thành Thành vừa mới trở về nhìn thấy, chuyện sau đó thì anh đã biết. Từ đó về sau, Thành Thành bắt đầu luyện võ, cho tới bây giờ.”

“Miểu Miểu của anh. . . . .” Giang Tu nhân cực kỳ đau lòng.

“Quá khư đều đã qua. Em đặc biệt cảm tạ anh có thể hiểu cảm tình của em đối Thành Thành.”

Tịch Hi ở tại Giang gia ba ngày, sau khi công tác của cô chấm dứt liền phiên muộn trở lại thủ đô. Lâm Miểu cũng đưa một lọ bột phấn cho nàng, Tịch Hi thật cao hứng.

Giang Tu Nhân đến thư phòng ba ba, nhìn thấy nhi tử đến, Giang Nam thả vấn kiện trên tay xuống: “Bằng hữu của con đã đi?”

“Dạ, con cùng Miểu Miểu đi đưa cô ấy.”

“Miểu Miểu không tức giận? !” Giang Nam cũng nhin không được nữa nhiều chuyện (tám).

Giang Tu Nhân nhìn ba ba, nở nụ cười: “Làm sao có thể? Miểu Miểu rất thông minh. Tịch Hi là người cũng không tệ lắm, là người có thể làm bằng hữu. Ba ba, ngài biết cô ấy là ai không?”

“Là ai? Ba hần là có biết sao?” Giang Nam tò mò hỏi.

“Ba ba của cô ấy là Tịch Định Quốc, còn ba tháng có thể sẽ thay thế Triệu Vĩnh, ông ta sắp bị gọi về thủ đô. Chuyện này, bây giờ còn là tuyệt mật. Tịch Hi lúc ra đi, có ám hiệu một chút với con. Cô ấy không biết con đã biết, con khẳng định hiện tại Triệu Vĩnh có thể vẫn chưa hay biết gì.”

Giang Nam lắc đầu: “Không nghĩ tới lão Triệu cứ như vậy xong rồi, hần làm tỉnh trưởng này mới 2 năm. Ba nghe nói Ứng Tuyên xuất ngoại rồi?”

“Dạ, đi Anh quốc. Nghe Ứng Tông nói là đào tạo chuyên sâu, như vậy cũng tốt. Tâm cơ của cô ấy Ứng Tông cũng không phải là đối thủ. Cô ấy là chân truyền được từ ba ba của cô ấy.” Giang Tu Nhân khinh thường nói.

“Ba ba, nguyên lai Đoạn Di kia chính là người mà Ứng Tuyên an bài ở bên cạnh con. Cô ta đã cho là con không biết, kỳ thật con đã sớm biết như vậy rồi, hôm nay chúng ta đã rõ.”

Giang Nam rất giật mình: “Chính là người con gái ở quán ăn kia? !”

“Chính là cô ta. Dựa vào Đoạn Di, cô ta còn không có phận sự lại làm ra nhiều chuyện như vậy. Ứng Tuyên từ khi biết rõ muội muội mang thai, luôn nói muốn đến thủ đô thăm con bé, bị con hoàn toàn cự tuyệt. Con thực sự cô ta, cô ta cùng ca ca của mình hoàn toàn là hai loại người.”

“A Nhân, cũng là con thấy rõ ràng, con xem mẹ con lúc trước bị cô ấy khiến cho thích mê.”

Giang Tu Nhân như cười nói: “Mẹ cũng rất thông minh, sau khi mẹ hiểu được, chuyện của bọn con có thể nghĩ thông suốt rất nhiều. Lần trước Ứng Tuyên tới nhà, mẹ không đề cập tới Ứng Tuyên là con gái. Ứng Tuyên biết rõ mẹ đã nói như vậy rồi, cô ta sẽ không có một chút cơ hội.”

“Trần Kha còn làm khó dễ con sao?”

“Đối với con mà nói, tất cả thượng cấp cũng không đã làm khó vấn đề của con. Tất cả công tác ở tổ chức là đại tiền đề cho nguyên tắc này, cho nên không khó xử cái gì cả.”

Giang Nam gật gù đầu: “Nhạc mẫu con đã hy sinh cho con rất nhiều, có thời gian, nên cùng Miểu Miểu thường xuyên trở về thăm bọn họ. Mẹ Lâm Miểu có thể làm được một bước này ba đều không nghĩ đến.”

Giang Tu Nhân cao hứng nói: “Dạ, con đã biết, ba ba. Còn có một chuyện, còn có hơn 1 tháng chính là hôn lễ, con muốn mang Miểu Miểu đi thủ đô, một là đưa thiệp mời kết hôn, hai là con cần làm một ít chuyện. Đại khái phải hai tuần lễ, ba có gì muốn con làm ở đây không?”

“Con đem thời gian nói cho bí thư. Còn có, thẻ xanh của Lâm Hâm là xảy ra chuyện gì?”

Cái này đến phiên Giang Tu Nhân giật mình: “Ba ba, ngài tại sao có thể hỏi như vậy?”

“Cậu ta là nhân tài quốc gia chú ý, kiến thức của cậu ta cùng phương hướng nghiên cứu mà quốc gia rất cần, cậu ta tại bộ khoa học kỹ thuật có số hiệu,

cho nên thê xanh của cậu ta nước ta rất chú ý. Tình chúng ta đã xác định là cậu ta, Lâm Trí thật sự là có cách dạy con.”

Giang Tu Nhân cười nói: “Ba ba, ngài nói như vậy cũng không đúng, nhạc phụ con trước kia luôn đi theo ngài làm trâu làm ngựa, làm sao có thời giờ chiều cổ hai người bọn họ, nhạc mẫu cũng là loại mô hình sự nghiệp. Miếu Miếu nói nhà bọn họ cái gì cũng có thể không có, bảo mẫu nhất định không thể không có.”

Hai phụ tử nở nụ cười.

“Ba ba, kỳ thật cũng không có gì. Lâm Hâm rất có ý tưởng, cậu ấy muốn thê xanh nguyên nhân là nghĩ ra tạo thuận lợi, cậu ấy lập tức sẽ trở lại. Không biết con tương lai của con có hay không một nửa thông minh cậu nó?”

Giang Nam: “. . . . .” (lời nói ngoại âm tượng gỗ đối với người không nói gì giống nhau) (gọi là đứng hình ấy, hehe)

Ở một cuộc gặp, Lâm Miếu lần nữa thấy Đặng Hiểu. Lâm Miếu hiểu kỳ lần này Đặng Hiểu vì cái gì mà phụng bồi một người đàn ông xoàng xĩnh ở cùng một chỗ.

Đặng Hiểu dạo bước đi đến trước mặt Lâm Miếu: “Lâm Miếu, chúc mừng cô.”

Đặng Hiểu giơ chén rượu lên. Lâm Miếu hé miệng cười: “Cám ơn. Không biết lời nói này của cô trong đó có mấy tầng thiệt tình? Cô vui mừng vô lễ với tôi, tôi cũng sẽ không trách cô.” Đặng Hiểu xấu hổ toàn bộ rơi vào trong mắt Lâm Miếu, hiện tại nàng biết rõ Đặng Hiểu từng ở trước mặt Giang Tu Nhân vẫn sắm vai thiếu nữ ngây thơ. Loại con gái này điển hình bá cao đáp thấp, cho nên Lâm Miếu rất không quan tâm đến cô ta.

Đặng Hiểu nhìn thấy Lâm Miếu đối với chính mình không có một tia hiếu kỳ, đối với mặt mình luôn không có tiêu cự. Chính cô ta nhìn không nổi trước: “Lâm Miếu, làm sao cô không hỏi xem quan hệ của tôi cùng A Nhân và Cường Tử?” Lâm Miếu ‘phù’ cười một tiếng: “Nếu như tôi nói cô chưa từng tồn tại trong trí nhớ của tôi cô vẫn không cảm thấy đã kích? Nhưng sự thật chính là như thế. Bởi vì giờ phút này tôi là thê tử hợp pháp của Giang Tu Nhân, mà có thể tương lai gặp phải cô đều khó có khả năng trở thành thê tử hợp pháp của Triệu Cường. Tôi biết rõ cô muốn nói cái gì, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, hai nam nhân này hình như còn thông minh vạn lần so với cô nghĩ. Đừng tưởng rằng chính mình rất biết buộc đàn ông, lúc đó là bọn họ đang đùa cô. Đối với diễn xuất khuynh tình của cô, bọn họ chỉ lựa chọn làm người xem, như thế mà thôi. Dù sao bọn họ lại không lỗ lã, một cỗ xe tốt hoặc là một phòng ở đối với bọn họ mà nói, thật đúng là không coi vào đâu. Tôi biết là cô tiết lộ với Lê Mỹ Nhân chuyện tôi cùng Triệu Cường đi đến đội của anh ta, nhưng cô xem, tôi vẫn là con dâu nhỏ được Giang gia anh ta cưới hỏi đằng hoàng. Cô còn có cái gì muốn nói?”

Lâm Miếu nhìn thấy Đặng Hiểu hoàn toàn đỏ hỏ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp trang điểm đậm, tiếp tục đả kích nàng: “Có đôi khi tôi thật sự rất bội phục những nữ nhân như các cô đây, rất thông minh. Một chiêu mượn đao giết người này người người đều vận dụng được lộ hóa thuần thanh (dây công tôi luyện). Người người đều thể hiện đầy đủ so với lý luận của Darwin ‘vật cạnh thiên trạch (vật đua trời lựa)’ , nghĩ hết thấy các biện pháp, cho dù là phương pháp xử lý hèn hạ nhất cũng phải đem đối thủ quật ngã trên mặt đất. Tôi cũng không nói gì các cô tranh thủ nam nhân các cô muốn là sai, nhưng cô không thể thương tổn người vô tội. Bằng bản lĩnh kiếm sống thật sự người mới sẽ chính thức tìm được cảm giác tôn trọng hòa hảo của người khác!”

Cười lạnh một tiếng, Lâm Miếu nói: “Hừ! Cũng đúng. Có thể nữ nhân vây quanh ở bên cạnh bọn họ nếu như không có 3, 5 cái bàn chải đã sớm ngay cả chỗ cũng không có. Hiện tại tôi cho cô biết bọn họ những người này có bao nhiêu ác liệt, các nữ nhân mỗi ngày đều yêu thương cùng bọn họ liếc mắt đưa tình, sau đó đi lấy những nữ nhân kia không cùng bọn họ liếc mắt đưa tình. Rất không may, cô là người trước mắt. Mà tôi, là người sau. Theo cô đối với hiểu rõ kim chủ nhiệm của cô, nếu như tôi không giống là trang giấy trắng đồng dạng, Giang Tu Nhân sẽ lấy tôi sao? Giang gia anh ấy sẽ cho tôi vào cửa sao? Tôi hiểu rõ mọi thứ đối nam nhân đều là Giang Tu nhân dạy, kể cả. . . . . Nụ hôn đầu tiên!”

Lâm Miếu ở bên tai Đặng Hiểu: “Kim chủ nhiệm của cô từ sau khi lần đầu tiên đụng tôi, câu nói đầu tiên thì khẳng định nói cho tôi biết, Miếu Miếu, có đau, nhưng em muốn nhìn một chút, cho nhìn một chút. . . . .” Lâm Miếu vút xuống dưới khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm đậm của Đặng Hiểu đang vận vẹo không thể che dấu, lồng ngực không ngừng phập phồng, thân nhiên đi đến bên người Giang Tu Nhân, sau đó làm trò ở trước mặt của mọi người ác liệt nhảy lên trên người Giang Tu Nhân, như một con gấu túi ôm Giang Tu Nhân cây to này. Lâm Miếu hướng Đặng Hiểu quơ tay của mình đeo cái nhẫn cưới kia, sau đó đối với cô ta le lưỡi. Đặng Hiểu bị phản trở lại bên người bạn trai của cô ấy.

Lương Hồng nhìn Lâm Miếu, sờ sờ cái mũi của mình: “Uy, Lâm Miếu, em không sao a. Trước công chúng, em cũng không e lệ?”

Lưu Đông Phương vỗ đầu Lâm Miếu một cái: “Cả tinh Nghiễm Nam cũng biết Giang lão nhị này đã là của Lâm Miếu em, nhưng em cũng không cần trong này khoe khoang nha! Cho chúng ta xem? Không cần, bởi vì chúng ta là nam. Cho người khác xem? Vậy em đêm nay vẫn muốn động ở trên người chồng em, bởi vì muốn xem người thật là nhiều lắm” Lưu Đông Phương hình dáng ra vẻ trầm tư.

Lương Hồng cùng Lưu Đông Phương cười ha ha, thập phần không để cho Giang Tu Nhân một chút mặt mũi. Giang Tu Nhân vừa tức vừa cười: “Tôi nói các huynh đệ, không cần các người trả đũa như vậy.”

Lâm Miếu hình dáng lập tức thẹn thùng, sau đó lại cảm giận nhưng nói: “Hừ! Đừng cho là tôi không biết, các anh những người này sớm đã bị loại nữ nhân túm cùng một chỗ, trở thành ‘biểu ca’, ‘biểu đệ’. Thành Thành nói, các anh đều là hành khách ‘công cộng xe buýt’.”

Mọi người: “. . . . .”

Lương Hồng hiểu rõ nói: “Lâm Miếu, em chính là tiểu yêu tinh. Chúc em sớm ngày đem Giang Tu Nhân này cho chiến lên.”

Lâm Miếu lắng lơ hôn mạnh một cái ông xã của mình: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng tha thiết của các đồng chí. . . . . Không cho anh ấy làm tiếp hành khách công cộng xe buýt, xem các anh làm là được rồi.”

Mọi người: “. . . . .”

Giang Tu Nhân cười ha ha. Ai không biết, tiểu thê tử của anh bắt đầu từ nụ hôn đầu tiên chính là của một mình Giang Tu Nhân anh, cho nên Lâm Miểu nói lên những điều này hợp tình hợp lý như vậy.

Lưu Đông Phương ‘ bi phẫn ’ nói: “A Nhân, nhìn cái bộ dạng rầm thú này của cậu, tôi nhất định phải tìm một người đem so với lão bà của cậu xem cao thấp. Thù này, ngày mai sẽ bắt đầu từ trường học các người.”

Lương Hồng ngửa mặt lên trời thở dài: “Phòng chừng cùng trong phạm vi sáu ***** xác suất không sai biệt lắm, hoặc là khủng long, dù sao Không Tước khẳng định không có .” Mọi người lại một hồi cười to.

Lâm Miểu ở trong ngực Giang Tu Nhân cười ‘ khanh khách ’, cách đó không xa Đặng Hiểu cũng nghe bọn họ nói chuyện. Nàng ngậm hạ sắc mặt, không nghĩ tới, cảnh tượng ngoài mặt như thế mình nguyên lai là khi bọn họ những người này đang lúc như vậy là không có thể, một người vĩnh viễn không cách nào làm được chính là gạt bỏ quá khứ kia của mình.

Lâm Miểu trừng mắt nàng, đều như vậy, Đặng Hiểu này còn muốn làm đủ trò. Lâm Miểu biết rõ Đặng Hiểu này đã đổi xe mới, chính là cô ta làm trò để có khối tiền số giống ngày sinh của Giang Tu Nhân. Cho nên cho dù cô ta cái gì cũng không nói, có thể mọi người vẫn là cho rằng cô ta còn bên cạnh Giang Tu Nhân.

Qua không lâu, Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân đối với chuyện này không thêm đề ý chút nào ngược lại làm cho Quý Nhiên cực kỳ mất hứng. Bà đang ở trước mặt hai người tự mình gọi điện thoại cho đài trưởng đài truyền hình tỉnh Ôn Tông Văn: “Tiểu Ôn sao? Nhỉ hảo, tôi là Quý a di.”

Ôn Tông Văn tức thì cao hứng lại cung kính nói: “Quý a di, ngài khỏe. Xin hỏi ngài có dặn dò gì?”

Quý Nhiên đổi thái độ Ôn Tông Văn rất hài lòng, nàng nở nụ cười: “Tôi làm sao dám đối với anh đại đài trưởng này có dặn dò gì, chỉ là có chút việc nhỏ muốn mời anh hỗ trợ.”

“Ngài nói, Quý a di, tôi nghe .”

“Là như vậy, đài các người có một nữ đồng chí gọi là Đặng Hiểu, nguyên lai rất quen với A Nhân chúng ta. Đây là đồng chí cách mạng nha, giúp nhau hỗ trợ cũng là nên. Nhưng là bây giờ tình huống bất đồng rồi, A Nhân nó có thể từ, lập tức muốn cử hành hôn lễ. Chính là tôi nghe nói nữ đồng chí này ở trên một khối tiền số xe gì giống như cùng A Nhân có liên hệ, cái này bất hảo chứ sao. Bà A Nhân vẫn đối với nó yêu cầu rất nghiêm khắc, cho nên hi vọng anh có thể khuyên nhủ vị nữ đồng chí kia, vì tránh cho mọi người hiểu lầm, vẫn là đem khối tiền số xe thay đổi a. Đối với chúng ta như vậy tất cả mọi người hảo, rồi hãy nói, cô ta một nữ đồng chí, danh dự cũng rất quan trọng chứ sao.”

Ôn Tông Văn lau mồ hôi, liên tục không ngừng trả lời.

Lâm Miểu ôm điện thoại Quý Nhiên vừa để xuống: “Mẹ, ngài thật sự là cực phẩm cay (độc ác) mẹ của con. ‘ hi hi ’, kỳ thật con cùng A Nhân một chút cũng không thêm đề ý, cô ta là cái loại người này người càng phản ứng cô ta càng mạnh hơn. Cô ta nghĩ rằng làm hư A Nhân cùng danh dự Giang gia chúng ta cô ta còn chưa đủ tư cách.”

Giang Tu Nhân nhìn bộ dạng tiểu hồ ly này của Lâm Miểu, cười lắc lư trở lại thư phòng làm việc. Loại chuyện này, hãy để cho các nữ nhân chính mình xử lý a.

Quý Nhiên vỗ vỗ đầu Lâm Miểu, sùng nịch nói: “Tiểu quý đầu.” Bà đương nhiên hết sức rõ ràng Lâm Miểu cùng nhĩ tử trước kia rốt cuộc có bao nhiêu thuần khiết, nhĩ tử đã từng lặng lẽ nói với bà, Lâm Miểu tại phương diện quan hệ nam nữ này rất đơn thuần, phản ứng cũng so với tri độn, cho nên nhĩ tử làm cho bà có nhiều chú ý đến thân thể biến hóa của Lâm Miểu, không cần phải mang thai cũng không biết, thật muốn xảy ra chuyện gì, vậy thì thật là không có hối hận.

Chính là không nghĩ tới, buổi tối Giang Nam tại trên bàn cơm lại hỏi chuyện này: “A Nhân, Miểu Miểu, hai người các con sao có thể làm cho chính là cô gái kia của đài truyền hình có tiền số xe như vậy, xã hội bây giờ mọi người đều bàn luận, ảnh hưởng thật không tốt.”

Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới chuyện này lại kinh động đến Giang bí thư cao cao tại thượng. Lâm Miểu đặt đĩa trong tay xuống chén, đối Giang Nam nói ra: “Ba ba, con đã biết. Ngài yên tâm, con sẽ xử lý thỏa đáng .”

Giang Nam khen ngợi nhìn Lâm Miểu, cô con dâu này xem như tuyển đúng rồi.

Hạng Nghê ở trên quân đội, cho nên đối chuyện như vậy rất là căm thù đến tận xương tủy, nàng quyết miệng nói: “Những nữ nhân này thật sự là không có cách nào khác nói.” Nói xong, ném suy nghĩ nhìn thoáng qua đầu số gây nên Giang Tu Nhân.

Buổi tối, Lâm Miểu nằm ở trong ngực Giang Tu Nhân, Lâm Miểu nhìn thấy Giang Tu Nhân râu rĩ không vui, nàng sờ sờ khuôn mặt tuần tú của anh: “Đừng lo lắng, em sẽ tìm cô ta nói chuyện .”

“Cái này *****, rốt cuộc làm cái gì? Làm sao có thể rơi vào trong lỗ tai ba ba ? Để cho anh xuống đài không được.” (bị bẻ mặt)

Lâm Miểu tức giận đánh Giang Tu Nhân một cái: “Ai kêu anh muốn làm ‘ hành khách ’ , đáng đời!”

Giang Tu Nhân cười ha ha.

Ngày hôm sau, Lâm Miểu lái xe đến đài truyền hình, nàg ở trước đài gọi điện thoại cho Ôn Tông Văn: “Ôn đài trưởng, nhĩ hảo. Tôi là lâm miểu. Ngày hôm qua mẹ ta Quý Nhiên đã gọi điện thoại cho ông?”

Ôn Tông Văn vội vàng từ trên mặt ghế nhảy dựng lên: “Lâm, Lâm tiểu thư, cô ở đâu?” Ôn Tông Văn trong nội tâm phát khổ một hồi, Đặng Hiểu này, thật sự là không biết trời cao đất rộng, ở bên ngoài ý vị trương dương.

Ngày buổi chiều hôm qua sau khi Quý Nhiên điện thoại cho ông, ông tìm Đặng Hiểu.

Lâm Miểu cười nói: “Ôn đài trưởng, mọi người vẫn gọi tôi là Lâm Miểu a. Tôi bây giờ đang ở đài các người, ông bây giờ có rảnh hay không? Tôi muốn gặp mặt ông.”

“Được, đương nhiên, đây là nói như thế nào? Cô lên đây đi.”

“Ôn đài trưởng, nhĩ hảo.” Lâm Miểu mỉm cười chủ động vươn tay: “Tôi là Lâm Miểu làm ở ban ngoại vụ tỉnh, đã quấy rầy ông, Ôn đài trưởng, thật sự là không có ý tứ.”

Ôn Tông Văn mắt tròn trũng, đây là lão bà của Giang lão nhị? ! Tuổi cũng quá nhỏ a. Xem ra nghe đồn nói lão bà Giang lão nhị còn không có hơn 20 tuổi là thật sự, trước mắt cô bé này niên kỉ thoát nhìn thì 16, 17 tuổi. Một thân hợp thể màu lam nhạt liên y kiểu váy A siêu ngắn mặc ở trên người cô bé này như vậy ưu nhã, đáng người cực kỳ tốt, bộ ngực hoàn mỹ, lưng áo kích thước mảnh khảnh, cái mông kêu gọi, nụ cười vô cùng tươi tắn làm cho Ôn Tông Văn trong nháy mắt cắt điện(muốn ngắt): “Cô, nhĩ hảo. . . . .” Ôn Tông Văn thậm chí quên muốn vuốt tay của mình ra.

Lâm Miểu cũng không để ý, nàg mỉm cười cho Ôn Tông Văn khôi phục thời gian cung cấp điện.(hồi phục)

Ôn Tông Văn rốt cục như trở lại bình thường, ông ta lên trà cho Lâm Miểu, Lâm Miểu hạ thấp người tạ ơn: “Ôn đài trưởng, vốn mẹ đều theo như người nói, tôi vốn không nên tới. Chính là ba ba mở miệng hỏi đến chuyện này, tôi không thể không đến phiền toái ông.”

Ôn Tông Văn tranh thủ thời gian trả lời: “Không phiền toái, không phiền toái. Tôi đã nói cùng Đặng Hiểu, cô ta đã đồng ý đổi khối biển số xe.”

Lâm Miểu nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói ra: “Ôn đài trưởng, nói thật, đối với chuyện này chồng tôi cùng tôi cũng không để ý. Bởi vì giữa 366 cá nhân, khẳng định có hai người sinh nhật là giống nhau. Ông nói sao? Ôn đài trưởng?”

Ôn Tông Văn gật gật đầu, đó là một cô gái thông minh, trí thông minh của nàg có cùng cuộc sống của nàg ở cái tuổi này không tương xứng.

“Nhưng là ba ba đối với chút ít sự tình này gần đây đều không có cái gì rõ ràng, nhưng nếu ông ấy cũng biết rồi, hơn nữa còn hỏi tới, tôi nghĩ sự tình có lẽ không có đơn giản như vậy. Tôi hôm nay tới nơi này còn có một nguyên nhân chính là hi vọng ông có thể nói cho tôi một ít chuyện tương quan, không nói gạt ông. Ôn đài trưởng, tôi đối Đặng Hiểu thật sự một chút cũng không ưa, cho nên đối với chuyện của nàg có ấy ta cũng không rõ ràng, hơn nữa tôi vừa tốt nghiệp về tới nơi đây, tuổi cũng không lớn, người quen biết cũng không quá nhiều, cho nên, ừ, cho nên tôi có yêu cầu quá đáng, hi vọng Ôn đài trưởng có thể giúp đỡ chút, đương nhiên nếu như vi phạm nguyên tắc làm người của ông thì quên đi.”

Ôn Tông Văn vẫn trầm tĩnh tế đánh giá Lâm Miểu, ngoại tại điều kiện cũng không cần nói, chính là nội tại điều kiện mười cá Đặng Hiểu cũng chưa hẳn là đối thủ Lâm Miểu. Khó trách Lâm Miểu đối với chuyện này thờ ơ. Hắn cười cười: “Lâm Miểu, kỳ thật chuyện này theo công tác đài truyền hình chúng tôi có quan hệ, vấn đề về người chủ trì ra kính ti lệ . Người chủ trì khác chúng tôi đòi Nini dường như cùng bộ tuyên truyền tỉnh Trang Đại Đồng giống như quan hệ không tệ. Vì vậy mở một chuyên mục mới, tin tức sau cùng chủ nhiệm Cù Hà đem cái chuyên mục này giao cho Đặng Hiểu.”

Lâm Miểu mỉm cười, tỏ vẻ hiểu rõ. Lâm Miểu vô tư cảm tạ Ôn Tông Văn, nàg từ trong túi lấy ra một cái tiểu ngoạn ý (vật) đặt ở trên bàn trà: “Ôn đài trưởng, nghe mẹ nói con gái ông vô cùng yêu mến thu thập thẻ giới danh bài lập thẻ tiêu chí, cái CD này tiêu chí tặng cho con gái ông.”

Ôn Tông Văn mừng rỡ: “Thật sự là rất đa tạ cô, Lâm Miểu! Dương Dương tìm cái này thật sự đã lâu.” Ôn Tông Văn tiễn Lâm Miểu đưa đến dưới lầu, ông hiểu được, Lâm Miểu là muốn mình hẹn Đặng Hiểu, ông sẽ không đập cái đuôi này.

Đặng Hiểu nhận được điện thoại Lâm Miểu thì tuyệt không ngoài ý muốn. Ngày hôm qua Ôn Tông Văn nói lời kia làm cho nàg bây giờ còn sợ hãi trong lòng. Ôn Tông Văn nói nàg: “Đặng Hiểu, nói như thế nào em cũng ngủ cùng tôi qua mấy lần, cho nên tôi cũng vậy không làm khó dễ em, nhưng em không cần phải tìm việc cho đài truyền hình chúng ta. Giang lão nhị là ai em hẳn là rõ ràng, lợi dụng của em kết quả là đem cho em một cái tát lại đánh về nguyên hình. Hiện tại trong lòng Trang Đại Đồng là Tác Nini hảo, có thể chịu em đều phải nhin xuống . Em muốn làm cho rõ ràng, bây giờ là Quý cục trưởng (Quý Nhiên cục trưởng tỉnh cục hồ sơ) có điện thoại.”

Nhìn thấy Lâm Miểu vô cùng tươi tắn tự nhiên ngồi ở quán cà phê bên trên cửa sổ, bộ dạng Lâm Miểu có thể chảy ra nước làm cho rất nhiều người đi qua đường đều đưa ánh mắt rơi vãi hướng Lâm Miểu. Đã gặp cô, Lâm Miểu gật gật đầu: “Muốn chút gì đó? Trong này nước trái cây cũng không tệ lắm.”

Đặng Hiểu nhìn thấy Lâm Miểu khí định thần nhàn, gặn dừ nói ra: “Ta cũng không nói gì!”

Lâm Miểu ‘ xì ’ cười: “Mỹ nữ, kể dùng lòng của cô, cô còn cần nói cái gì? Cô là hay không đánh giá quá thấp trí thông minh của tôi rồi? Hay là cô đánh giá chính cô rất cao?”

Đặng Hiểu tức giận khó nhịn: “Ý nghĩ của người khác tôi không cách nào khống chế!” Sau đó từ trong túi lấy thuốc lá ra, ưu nhã đốt, tư thái rất đẹp. Đem một cô gái tài trí hoàn mỹ suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn, giờ tay nhắc chân đều rất có kiểu mẫu. Lâm Miểu nghĩ, nữ nhân này có thể xinh đẹp cả

đòi.

Lâm Miếu nhún nhún vai: “Đương nhiên, giữa 366 người, khẳng định có hai người sinh nhật là cùng một ngày . Cho nên chồng ta cùng ta mới không để ý, dù sao cái này xác suất không tính thấp, phải không?”

“Vậy sao cô còn tìm tôi? Giang gia các người cũng thật sự là không cần, còn tìm đến đài trưởng của tôi.”

Lâm Miếu vỗ vỗ cái bàn: “Uy , uy , mỹ nữ, cô muốn làm cho nhẹ nhàng khoan khoái, không phải Giang gia có gì đặc biệt hơn người, chuyện này từ đầu tới đuôi cùng Giang gia không có nửa xu quan hệ. Đặng Hiểu, đến lúc này cô còn muốn cùng tôi tính toán, mưu trí, khôn ngoan! Cô thực sẽ cùng dát vàng trên mặt chính mình , là hành vi của cô làm cho người ta hiểu lầm cô cùng chồng ta có cái gì liên quan. Đối thủ hậu trường của cô rất giỏi làm cô không được đó là Đặng Hiểu kế của cô không bằng người, nhưng cô không thể đem chồng tôi mà kéo vào!”

Bị nhìn thấu Đặng Hiểu gắt gao chăm chăm vào Lâm Miếu, không nói một lời.

Lâm Miếu nhìn thấy Đặng Hiểu vẫn không cam lòng, nói với nàng: “Cùng tồn tại trên một vũ đài, có người thì đế vương, có người thì thần tử, có người thì tướng quân, binh lính hoặc người hầu cùng cái khác vân vân, bọn họ lẫn nhau là không cùng chẳng qua là ngoại tại là không cùng mà thôi, nhưng các loại nhân vật trong tầng tâm tính thật sự tính thật là giống nhau, tất cả mọi người là diễn viên đáng thương, đối với vận mệnh chính mình tràn đầy khát vọng cùng lo nghĩ.”

Đặng Hiểu cúi đầu: “Lâm Miếu, cô biết không? Tôi đổ kị cô đổ kị sắp nổi điên . Cương Tử biết là tôi nói cho Lê Mỹ Nhân, từ đó về sau, anh ta đều đưa xe cho ta cầm đi, trực tiếp đưa cho anh mới vui mừng nhìn đến trong đài chúng tôi, tôi không có cách nào mới. . . . .” Đặng Hiểu nghẹn ngào ở. Lâm Miếu lặng yên lần lượt cho cô ta một vài khăn giấy, Đặng Hiểu này hành động quả thực không được tốt lắm.

” Đặng Hiểu, biết rõ tại sao người phải tới hôm nay không? Bởi vì người chưa từng hiểu vị trí của mình. Thứ mà mặt người nói ra so với miệng người nhiều hơn, thú vị hơn, bởi vì miệng nói ra chỉ là tư tưởng của người, mà mặt nói ra chính là bản chất của người.” Đặng Hiểu nghi ngờ nhìn xem Lâm Miếu.

Lâm Miếu thở dài một hơi, những nữ nhân này ngoại trừ tính toán nam nhân bên cạnh mình, nguyên một đám đại não đều chỉ có bộ chó lớn như vậy.

“Cô cả đời muốn làm hai sự tình chính là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện cùng rộng lượng rộng rãi. Người phía trước là vì khiến cho hấn tránh cho gặp thống khổ cùng tổn thất, hấn là vì tránh cho phân tranh cùng xung đột. Mà cô, hai sự tình này đều không học được.”

Đặng Hiểu cúi đầu xuống, hiện tại nàng mới bắt đầu có chút hiểu được mình cùng Lâm Miếu đó là khoảng cách phân biệt.

“Thúc Bán Hoa nói kim tiền là khái niệm trừu tượng khoái hoạt, chính là đối với Lâm Miếu tôi mà nói, kim tiền là thật sự khoái hoạt. Cô xem, tôi so với Đặng Hiểu cô cũng tâm thương nhiều lắm. Nhưng tôi biết mình là ai, đang làm gì đó! Một người soi gương thì vĩnh viễn sẽ không dùng ánh mắt người xa lạ đến nhìn kỹ chính mình, mình ý thức được chỉ biết càng không ngừng thấp giọng nhắc nhở chính mình, tôi nhìn thấy là cái không khác mình, mà là chính mình.”

“Tôi nghĩ Lê Mỹ Nhân tại hội sở đứng phải tôi đây chuyện cũng là cô làm a? Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi khẳng định không có tương tượng những người các cô ngu xuẩn này. Tôi không nói cũng không tỏ về tôi không biết, mà là chuyện không liên quan đến tôi. Phong cách là về ngoài tâm linh. Kiến thức của con người, luôn hưởng thụ lấy tánh mạng của mình, hưởng thụ lấy thời gian nhân hạ của mình, mà những người kia ngu khó dần nổi luôn sợ hãi nhân rồi, sợ hãi nhân rồi gây cho mình nhầm chán, cho nên luôn cho mình tìm trò chơi thú vị cấp thấp một chút, cho mình một chút khoái cảm tạm thời. Mà khoái cảm của cô, chính là thương tổn kim chủ tiền nhiệm của cô người bên cạnh cùng cô đồng dạng thân phận người. Tại trong người các cô này, thể hiện đầy đủ lý luận vĩ đại của Darwin ‘ vật cạnh thiên trạch (vật đua trời lựa) ’ thực tính chính xác.” Lâm Miếu cười nhìn xem Đặng Hiểu.

Đặng Hiểu khóc nói: “Mời cô không cần phải nói cho A Nhân.”

Lâm Miếu ‘ xì ’ cười, vỗ vỗ cái bàn: “Uy , uy , mỹ nữ, trong này không có người xem cuộc vui, cô vẫn là không cần phải đang diễn trò rồi? Cô có mệt hay không? Mỗi ngày tính toán đến tận răng. Còn có, cô vẫn là muốn đem chính mình coi quá nặng. Dục vọng vô cùng kịch liệt cùng mãnh liệt sẽ không lại gần là khẳng định đối với chính mình tồn tại, sự khác biệt sẽ tiến tới chối bỏ hoặc hủy bỏ người khác sinh tồn. Cô biết mình không phải là đối thủ Trần Tuyết, Ứng Tuyên cô càng thêm với không tới, cho nên cô chỉ có thể thương tổn đồng loại của cô, bái cao đập thấp, cô thật là hèn hạ đủ rồi.”

Đặng Hiểu đỏ bừng mặt. Chính là tại Lâm Miếu nhìn ra, Đặng Hiểu dấu vết đùa giỡn thật sự là quá nồng . Lâm Miếu lắc đầu: “Người chỉ có dựa theo tự nhiên chỗ sách ghi chép kinh nghiệm sống kiếp sau. Chính là cô hoàn toàn vì bởi nguyên tắc này, nếu nói hôm qua bởi vì hôm nay quá. Không phải người khác muốn cô vong, là chính cô đem chính mình từng bước một bức đến huyền nhai biên thượng (vách núi), sau đó bị Tác Nini cùng Cù Hà một cước cho đá xuống dưới, ai cũng cứu cô không được. Cô không cần phải dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi rất khẳng định chính mình đọc sách so với cô rất nhiều, chuyện xưa nông phu cùng xà (nông dân và con rắn) tôi lúc ba tuổi là có thể lý giải hàm nghĩa chuyện xưa.”

Nhìn thấy Đặng Hiểu nắm chặt tay: “Lâm Miếu, tôi cũng vậy xem qua rất nhiều thư, tôi hiểu gì đó sẽ không so với Lâm Miếu cô thiếu, cô cũng không cần quá đặc ý. Trên đời nổi một đóa hoa hồng đều cũng có gai đâm, nếu như bởi vì sợ đâm tay, do đó bỏ tay, như vậy cô vĩnh viễn cũng không thể tìm được hương thơm hoa hồng.” Lâm Miếu không thêm để ý chút nào: “Ân, cô nói phải không sai, nhưng cô đừng quên, điều kiện tiên quyết là hành vi của cô có hay không vi phạm luân thường? Có hay không đối với người khác tạo thành thương tổn? Có hay không ác ý tổn hại ích lợi người khác? Mục đích nghiên cứu học vẫn không phải thủ đoạn.”

Lâm Miếu nói Đặng Hiểu, nguyên lai đáp ứng đưa cho cô ta phòng ở sẽ không thu hồi lại . Lâm Miếu đem thanh cầm qua trên tay Đặng Hiểu véo khối cho tại trong cái gạt tàn thuốc, đối với Đặng Hiểu, đem thanh âm đề cao: “Đặng Hiểu, tôi nói thiệt cho cô biết, phòng ở này phương thức xử lý tôi là vi phạm ý nguyện của ba, mẹ chồng. Bởi vì giờ phút này phòng ở cũng không có giao đến trên tay của cô, cầm về cũng là bốn phận nên làm. Ba , mẹ làm như vậy cũng là đúng, cũng không có gì không ổn. Nhưng tôi là lo danh dự chồng tôi, sẽ không so đo nhiều với cô như vậy. Để tránh tương lai rơi từ

miệng người, nói chồng ta nói không giữ lời. Nhưng là tôi cảnh cáo cô, cô từ nay về sau không thể tìm bất kỳ cơ gì cùng chồng tôi liên hệ ở cùng một chỗ, nếu như cô lại tiếp tục phá hư chồng tôi cùng danh dự Giang gia, tôi tuyệt không bỏ qua cho cô! Hiểu chưa?”

Lâm Miếu đột nhiên đề cao thanh âm: “Trả lời tôi! Nghe rõ chưa? !”

Đặng Hiểu nhìn Lâm Miếu như thay đổi một người khác, bối rối trả lời: “Rõ, hiểu được. . . . .”

“Lớn tiếng một chút!”

“Hiểu rõ.” Đặng Hiểu gục xuống bàn bắt đầu gào khóc.

“Tiểu mỹ nữ, hung thủ rồi.” Lâm Miếu ngạc nhiên, nhìn lại, cũng không phải là ông chồng yêu quái của nàng an vị tại trên ghế sa lon đằng sau nàng, chính miệng cười toe toét đối với nàng cười.

Lâm Miếu lập tức cắt điện: “Anh chừng nào thì tới? !”

Mạc Tư Úc buồn bực trả lời: “Chúng tôi tới sớm, A Nhân nhìn thấy tôi ngồi ở đây nói nếu như em tới trong lúc này, nhất định là ngồi vị trí này, hơn nữa nhất định sẽ không nhìn thấy chúng tôi. Miếu Miếu, chồng em thật không có nói sai em, ánh mắt của em quả thật sinh trưởng trên đỉnh của cái trán.”

Lâm Miếu: “. . . . .” Đồ mờ hôi !©,®!

Mạc Tư Úc đối với Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu: “Miếu Miếu, hiện tại tôi mới phát hiện, trên đời này chỉ có một Giang Tu Nhân phối hợp với em. . . .”

Lâm Miếu đầu ‘ ông ’ hạ xuống, như sấm gột vào đầu. . . . .

Lâm Miếu lại dùng chiêu cũ của mình, nhảy đến trong ngực của chồng, hai cái chân vòng tại trên lưng Giang Tu Nhân, tay ôm ở cổ Giang Tu Nhân, tựa như một cái cây túi xiong. Lâm Miếu không đếm xỉa người khác nhìn chăm chú: “Soái lão công suất của em, em nhớ anh. . . . .” Sau đó hôn lên mạnh một cái. . . . .

Mạc Tư Úc tức giận nói: “Với hai người các người này dưới đời này luôn buồn nôn ở tại cùng một chỗ với cậu, là thất sách của tôi.” Mạc Tư Úc nhanh chóng rút lui thối.

Chính là ngày nào đó mọi người cùng một chỗ cùng Giang Nam cùng Quý Nhiên lúc xem truyền hình, đúng lúc là tiết mục Đặng Hiểu, không nghĩ tới nàng vẫn không có bị đổi đi. Quý Nhiên bất quá nói: “Nghe nói nữ nhân này quen biết rộng bộ nào đó lãnh đạo thực có quyền.” Lâm Miếu cùng Giang Nam hai mặt nhìn nhau, mà Giang Tu Nhân thì cười ha ha: “Đây là chuyện Đặng Hiểu làm!”

Lâm Miếu thật sự nhịn không được: “Cô ta, cô ta, cô ta cả đời này rốt cuộc còn muốn nhiều hơn thiếu nam nhân mới xem là cá đầu?” Giang Nam cùng Quý Nhiên nhìn xem Lâm Miếu: “. . . . .” Giang Tu Nhân vẫn lựa chọn cười ha ha.

Lâm Miếu đối Giang Nam nói: “Ba ba, sinh mạng hạnh phúc cùng khổ khó, không tại ở buông xuống chuyện tình bản thân là khổ hay vui mừng, mà muốn xem chúng ta đối diện như thế nào với mấy sự tình này, chúng ta cảm thụ tính cường độ như thế nào. Người là cái gì? Hẳn thân mình có một ít chất đặc biệt là cái gì? Dùng hai chữ mà nói, chính là nhân cách. Bền bỉ không thay đổi cũng không phải tài phú mà là phẩm cách con người. Danh dự biểu hiện ở ngoài lương tâm, lương tâm ẩn giấu ở trong danh dự.”

Giang Nam gật gù đầu, vui vẻ yên tâm nở nụ cười. Đêm hôm đó, Giang gia biến thành Gia Niên Hoa hội (hội khen thưởng). Giang Nam cùng thê tử bị bọn tiểu bối cổ động nhảy thật lâu cái thời đại bọn họ tình giao hảo vũ kia.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lần đầu tới thủ đô

Kinh thành tháng 11 đã bắt đầu lạnh, máy bay hạ cánh, Giang Tu Nhân nhịn không được nói ra: “Miếu Miếu, lúc đi ra anh đã nói qua với em, thủ đô rất lạnh, bảo em không cần phải mặc váy ngắn như thế, em không nghe.” Lâm Miếu lập tức từ trong túi xách lấy ra một cái áo gió đến đầu gối, khắp người mừng mặc vào: “Đây là hôm qua em mới mua, bán đã lâu rồi, đẹp không?”

“Miếu Miếu, anh thật sự là phục.” Giang Tu Nhân duỗi ngón tay cái cái, trong mắt Giang Tu Nhân khi tiểu thê tử vô cùng đáng yêu đối việc mặc quần áo nôn nóng làm cho anh tương đương thích người trang điểm cũng mặc cảm.

Áo gió rất đẹp, làm cho rất nhiều người dừng chân quan sát. Vốn chính là Giang Tu Nhân suất vô cùng, hơn nữa nữ nhân mặc áo gió này, trên đường đi

đều có người chỉ trỏ, Lâm Miểu cảm giác lòng mình thật phần thỏa mãn. Nữ nhân xinh đẹp có thể thường xuyên nhìn thấy, nam nhân xinh đẹp đến quá phận cũng không phải là thường xuyên có thể thấy được. Áo gió rất ưu nhã, đai lưng ghim đường eo hoàn mỹ của Lâm Miểu, làm cho ba vòng của nàng cực kỳ xinh đẹp, tuy nhiên vóc dáng không cao lắm, nhưng tổng có thể nghe được có người lặng lẽ bàn luận, nữ nhân này đáng người thật tốt.

Sân bay, vĩnh viễn là nơi cực kỳ có cảnh kịch vui nhất, vừa có mọi người chen chúc trở về mừng rỡ như điên, vừa có đám người tổng biệt nước mắt đầm đìa, vui buồn lẫn lộn hình thức long trọng, đương nhiên còn có bận rộn, mang theo hành lý chạy đến chỉ vì mục đích như ong thợ đồng dạng thành phần tri thức.

“Ca ca, ca ca!” Một cô gái chạy hướng bọn họ, nam nhân đi theo đằng sau mặt mũi tràn đầy xanh xao cùng vài cận vệ. “Nãi nãi của ta, cầu lão nhân gia ngài chậm một chút, để cho mẹ biết, là anh bị nắng, không phải em bị nắng.”

Nữ nhân xông vào trong ngực Giang Tu Nhân: “Ca ca, em rất nhớ anh.” Sau đó lại ôm lấy Lâm Miểu: “Chị dâu nhỏ, chị so với ta thật sự xinh đẹp, xem ra mẹ không có nói dối.” Mọi người ác hân một hồi. Chính là nam nhân vừa rời mặt mũi tràn đầy xanh xao kia lại ản tình thâm kín nhìn thế tử. Mọi người lại ác hân một hồi.

“Tiểu Thuần, rốt cục có thể nhìn thấy cô, tôi thật cao hứng.”

Giang Tu Nhân cười nói: “Muội muội, Miểu Miểu cũng không nói dối, cô ấy nói cao hứng thì nhất định là cao hứng.”

Hai nam nhân bắt tay, đều là huynh đệ, không có nhiều nghi thức xã giao như vậy.

“Tổng ca hảo, tôi là Miểu Miểu.”

“Nhĩ hảo, Miểu Miểu, nên gọi anh là nhị ca a.”

“Dạ, nhị ca.”

Lâm Miểu biết rõ Giang Tu Nhân ở thủ đô cũng có nhà. Đến mới biết được, nguyên lai là một nhà cấp bốn, ở bên cạnh tam hoàn, Tổng gia khai phá trong tiểu khu, cái cư xá này là phần độc nhất ở Hoa Hạ, tất cả đều nhà cấp bốn, yếu tố hiện đại nguyên tố cùng khoa học kỹ thuật rất tốt. Cũng là một tầng lầu, trước mắt xinh đẹp lại cao quý.

Tiểu Thuần giữ chặt Lâm Miểu nói không ngừng, hai nam nhân cũng ngồi ở một bên nói chuyện phiếm. Lâm Miểu nhìn trọng phụ của tiểu Thuần, chính là con cháu hào môn thế gia Tổng Phi Dương. Anh ta có giai cấp đặc biệt này... Ánh mắt thuần túy, là loại rụt rè người khác không cách nào bắt chước. Anh mặc dù không đẹp như Giang Tu Nhân, nhưng anh ta có một loại hương vị thần bí, như đam mê. Tay thích hợp chế sâu sắc tây trang cùng giấy, tóc cùng Giang Tu Nhân đồng dạng, đều là tóc húi cua. Cái cảm kiên nghị, không cách nào che dấu được... Xa hoa cực độ, anh ta cũng khôn khéo che dấu tướng mạo nho nhã.

Buổi tối đến Tổng gia ăn cơm tối, gặp được số 5 Tổng Dực Bình, một người tương đối bình dị gần gũi đích thực là chính sách quan trọng trị gia. Anh ta ở ngoài được bầu thành đương kim tối tự hạn chế, cực kỳ có năng lực trong con cháu thế gia. Anh ta so với trên TV thoát nhìn gầy hơn một chút, anh ta đối Giang Tu Nhân ấn tượng rất tốt, hai người cũng nói rất nhiều chuyện, Giang Tu Nhân làm cho anh ta vô cùng hài lòng.

Về đến nhà, thấy được ba kẻ hảo sắc đã biết ở Mỹ quốc, bốn người ngồi trong lương đình (chòi nghỉ mát) ở hoa viên, Lâm Miểu tới tới lui lui lên trà cùng điểm tâm còn có rượu cho bọn hắn, a di đã đi rồi, Lâm Miểu đến phòng bếp làm cho bọn họ chút thức ăn nhắm rượu, xào khô cá mực sọi cùng rau cải hoa lái dưa chuột; sau đó trở lại trong phòng bếp hầm cho bọn họ nhin một canh gà hải sản cay. Sau khi làm xong, thời gian vừa vụn qua ba giờ. Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miểu bung một bát tô súp tới như vậy, đau lòng hết sức, tranh thủ thời gian đi tới tiếp nhận: “Miểu Miểu, em nên kêu anh nha, một nồi nước lớn như vậy, đồ, không phải đùa. Từ nay về sau không cho phép như vậy, lòng của anh đều muốn nhảy ra ngoài.”

Ba cái đại nam nhân biểu lộ như trông thấy quỷ nhìn xem hai người, một người là Giang Tu Nhân hóa thân tình thánh; một người là điển hình đầu bếp nữ hiền lành; tóm lại, hai người kia lần này hành động phá vỡ nhận thức của bọn họ đối hai người.

Lâm Miểu mang đồ ăn đi ra, sau đó dăng lên tựa như lấy tay nàng ra giết ** con gián, mì chay bánh bao nhỏ. Giang Tu Nhân bình yên hưởng thụ phục vụ của Lâm Miểu. Ba người nhìn thấy động tác của Lâm Miểu, Lâm Miểu bả đem bánh bao tách nát phóng trong chén, sau đó đồ súp, sau đó dùng cái thìa đút một ngụm cho Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân bắt đầu chính mình động thủ.

Ứng Tông nuốt nước bọt một cái: “Giang lão nhị, tuy nhiên hiện tại Miểu Miểu là vợ của cậu rồi, nhưng tôi còn muốn nói, tôi biết rõ cậu đối với nữ nhân có biện pháp, không nghĩ tới cậu còn có thể tìm được Lâm Miểu ở đó phục vụ như thế. Tôi tưởng cậu mỗi ngày mang nước rửa chân cho Lâm Miểu? !”

Lâm Miểu cười nói: “Ứng Tông GG, anh là tổn thương tôi? Hay là khen tôi?”

Mục Mông lắc đầu: “Miểu Miểu, anh đối với em quá thất vọng rồi. Vốn nhìn thấy Giang Tu Nhân ở chỗ của em bị đá đến nghiêm túc, anh là muốn sáng khoái hơn có bao nhiêu thoải mái, trực tiếp liền phong em là thần tượng. Làm sao em có thể như vậy?” Mục Nồng về mặt ‘bị phần’.

Giang Tu Nhân sờ sờ đầu Lâm Miểu: “Cảm tạ bà xã đại nhân hôm nay cho anh mặt mũi như thế, để cho anh ở trước mặt các huynh đệ có vinh quang, đêm nay nhất định đem bà xã hầu hạ cho tốt.”

Mặt Lâm Miểu đỏ hồng cười mắng: “Bệnh thần kinh!”

Hạng Vũ há to mồm: “Miểu Miểu, là cô sao? Cô có phải hay không bị cái gì nhập vào thân rồi? Như thay đổi là một người khác.”

“Chị dâu nói cho tôi biết, có người rất sợ mèo, đã từng đứng ở trên cây hai giờ, chỉ vì chỗ nấp ở trên con mèo, lúc 15 tuổi.”

Hạng Vũ lập tức lựa chọn câm miệng.

“, các huynh đệ, giờ chén lên , chúc mừng cái tai họa này rốt cục kết hôn!”

Lúc ngủ, Lâm Miểu ghé vào trong ngực Giang Tu Nhân, nhin không được nói: “Em xem anh cùng Ứng Tông tại sao không có một chút hiềm khích nha?”

Giang Tu Nhân đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói Lâm Miểu: “Cậu ấy và Ứng Tuyên hoàn toàn là hai loại người, Ứng Tông làm sao là đối thủ của Ứng Tuyên. Nếu không phải Ứng Tuyên là nữ nhân, nếu không ăn được xương cốt của Ứng Tông cũng sẽ không còn dư lại. Đoạn Di là cô ta đặt ở bên cạnh anh.” Giang Tu Nhân nhàn rỗi nói ra.

Lâm Miểu sợ tới mức từ trong ngực Giang Tu Nhân ngồi dậy, tròn to hai mắt: “Cô ta biến thái đến loại trình độ này sao? !”

Giang Tu Nhân cũng ngồi dậy, tựa ở trên giường, tay Lâm Miểu cầm lấy chén nước ở đầu giường dứt cho hắn một ngụm, sau đó tiếp tục nói ra: “Ông xã, anh ngàn vạn đừng nói cho em đây là cô ta yêu. Đó là vũ nhục đối với chỉ số thông minh của em”

Giang Tu Nhân đem Lâm Miểu kéo vào trong ngực, mở ti vi, vừa hay nhìn thấy Tống Dược Bình. Lâm Miểu nghi ngờ hỏi: “Tiểu Thuần làm thế nào mà biết Tống lão nhị?”

“Thời điểm Tiểu Thuần học đại học sẽ ở chỗ này với anh, anh mua cho con bé một chiếc xe, kỹ thuật của con bé cùng người cơ bản ngang hàng, tay cũng thuộc cấp bậc giết tại đường cái **.” Lâm Miểu lập tức một đôi bàn tay trắng như phấn giờ lên. Giang Tu Nhân cầm lấy tay Lâm Miểu đặt ở bên miệng khẽ cắn: “Nơi này chính là Tống lão nhị phát sinh, Tiểu Thuần đụng phải xe của cậu ta. Khi đó anh còn ở nước ngoài, lúc ấy Tiểu Thuần so với em còn nhỏ, sau đó cứ như vậy.”

Lâm Miểu nhìn Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân biết rõ Lâm Miểu cho rằng Tiểu Thuần bắt đầu giống như nàng là không muốn. Anh hôn cái trán Lâm Miểu: “Đứa ngốc, không phải như em nghĩ. Là muội muội của anh chủ động. Con bé từ trong xe xuống nhìn thấy Tống Phi Dương, lập tức háo sắc, sau đó mở miệng hỏi Tống Phi Dương có hay không có nữ bằng hữu.”

Lâm miểu bát quái bắt đầu: “Tống Phi Dương nói thế nào?”

“Hình như là nói nữ nhân có rất nhiều, bạn gái cũng rất nhiều. Tiểu bằng hữu, cô liền xếp hàng sau hai tháng a. Tống Phi Dương không có ở toan tính đem đây số cho Tiểu Thuần, quả nhiên cái ngày vừa hết 12 giờ của hai tháng, Tiểu Thuần liền điện thoại cho cậu ta. Sau đó cứ như vậy. Tiểu Thuần vì chuyện này nghe nói còn làm một cái bảng đếm ngược giờ, về sau Tống Phi Dương bị muội muội của anh thu thập được dễ dàng.” Giang Tu Nhân cười nói.

Lâm Miểu hiểu rõ nói: “Là giống như Tiểu Thuần làm.”

Lâm Miểu ghé vào ngực Giang Tu Nhân. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng. Hai tay ôm cổ Giang Tu Nhân. Hai người hôn thật sâu. Ma traò Giang Tu Nhân tại trên da thịt trơn non mịn sau khi tắm rửa của Lâm Miểu chạy bốn phía. Làm cho thân thể Lâm Miểu vận vẹo. Trong cái miệng nhỏ nhắn phát ra rên rĩ một trận. Không biết là đang trốn tránh ma traò của anh hay là thân thể mềm mại đang chủ động đưa lên.

Ma traò Giang Tu Nhân giờ trò. Không ngừng trêu đùa mấy chỗ mẫn cảm của Lâm Miểu. Lâm Miểu rốt cục nhịn không được ôm chặt anh. Hoàn toàn quỵn rũ. Mặt mũi tràn đầy sắc hồng. Trong cái miệng nhỏ nhắn thì thào kêu lên, “. . . . . Ông xã. . . . . Ông xã. . . . .” Vòng eo mảnh khảnh không ngừng giãy dụa trong ngực của anh, bụng nhô lên, làm cho khe cốc cổ thom um tùm không ngừng ma sát lấy cự long tức giận, muốn đem của anh sớm tiến vào ở chỗ sâu trong nước suối bốn phía.

“Hảo bảo bối!” Giang Tu Nhân ôn nhu nhẹ giọng kêu lên. Hai tay nắm cái mông đầy đặn rất tròn của Miểu Miểu, điều chỉnh tư thế tốt, cự long thoảng cái đẩy cánh hoa ra, nghịch nước suối, thật sâu tiến vào chỗ sâu nhất căng trĩ mà ấm áp .

“. . . . . A. . . . .” Lâm Miểu ngẩng cao đầu một chút, trong cái miệng nhỏ nhắn hít sâu một hơi, bụng rất nhẹ, thích ứng cự đại cùng nóng rực của Giang Tu Nhân. Một hồi lâu mở hai chân đặt ở bên hông Giang Tu Nhân. Hai tay chống gượng chân ở trên người của anh. Nhẹ nhàng giãy dụa cái mông đầy đặn, hưởng thụ lấy cự long ra vào vào vào mang đến khoái hoạt.

Nhìn thấy Lâm Miểu cười trên người mình, đầu giường lên, tóc dài bay bay, từ bụng phập phồng phát ra rên rĩ có tiết tấu. Giang Tu Nhân đùa dai bụng lấy cái mông của nàng, theo vị trí của nàng, trước sau kéo đẩy cái mông của nàng. Làm cho cự long mỗi lần thiếu chút nữa thoát ly ra hoa kính hẹp hòi, lại dùng lực nhảy vào, húc tại chỗ sâu nhất trên nhụy hoa. Lâm Miểu lúc này phát ra một tiếng rên rĩ như khóc như tố.

Theo Giang Tu Nhân làm chuyện xấu, động tác Lâm Miểu cũng càng lúc càng nhanh, tiếng rên rĩ thì càng ngày càng cao, tiếng càng ngày càng lớn. Bắt đầu còn có thể dùng hai tay chống ở thân thể mềm mại của mình. Càng về sau một chút khí lực cũng không có, chỉ phải vô lực ghé vào ngực Giang Tu Nhân, thừa nhận Giang Tu Nhân tiến công. Ôm trọn bộ ngực lắc lư trước sau. Máu trắng nhạt chính giữa quãng vú, hồng anh đào sớm đã cao cao đứng thẳng, ma sát ngực Giang Tu Nhân .

Nhìn thấy Lâm Miểu không có khí lực, Giang Tu nhân cười hắc hắc, “Bảo bối, chúng ta tiếp tục!” Dưới con mắt Lâm Miểu vừa then lại giận, anh lật thân thể Miểu Miểu quỳ sấp trên giường, dùng tư thế anh thích nhất, từ phía sau thật sâu ưỡn vào, hai tay từ dưới nách nàng xuyên qua nắm thật chắc hai vú bởi vì rú xuống mà hết sức cự đại mê người dùng sức xoa nắn lấy, từng cái dùng sức đem cự long đụng vào chỗ sâu nhất, tư thế cơ thể khác thường mang đến kích thích cự đại khiến cho Lâm Miểu theo động tác của anh không ngừng thét chói tai , đầu lạng choạng, tận tình gào thét thừa nhận Giang Tu Nhân tiến công vô tận. . . . .

Đến lúc Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miểu nhanh không được, mới bắt đầu dùng sức: “Đến đây đi, bảo bối, chúng ta cùng đi a. . . . . Anh muốn đem em mang lên thiên đường!”

Đã chiến đấu xong, Lâm Miểu sớm đã mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường vừa động không muốn động, mặc cho linh hồn nhỏ bé trên trời phiêu nha phiêu nha.

Ôn tồn ôm Lâm Miểu một hồi lâu, mới thấy nàng trì hoãn quá mức, ghé vào ngực Giang Tu Nhân oán trách phát anh: “Luuuu mạnh, anh lấy đâu ra sức lực lớn như vậy nha?”

“Hắc hắc, không biết là ai vừa rồi chủ động kêu em muốn em muốn?” Giang Tu Nhân cười xấu xa một tiếng, xoa nhẹ đôi ngực của Lâm Miểu đắc ý cười nói: “Anh hiện tại không lợi hại, sao được? ! Anh còn muốn sinh ít nhất hai người con trai.”

Lâm Miểu là lần đầu tiên đến thủ đô, ấn tượng từ xưa của nàng đối thành thị này tòa thành thị này đã mất đi cảm giác sâu nặng, nó không hề có tang thương, không hề nắm chắc sức tích, tất cả lịch sử đều bị dân lên nhân giả cả. Tất cả tòa nhà đều là không đâu vào đâu, từ nơi này chút ít trong kiến trúc có thể minh xác thời đại này quá trình biến thiên rõ ràng.

Buổi sáng tỉnh lại, phòng ngoài tối tăm, cùng khí sáng cuối thu của Bắc Trữ thị không thể nói giống nhau. Lâm Miểu đẩy cửa sổ ra, chính là không khí ngoài phòng rõ ràng cũng không có trong tung tởng hảo, không khí âm trầm, có lẽ sẽ có mưa. Phòng ngủ đối với chính giữa hoa viên, tầm mắt rất tốt, có thể thấy toàn cảnh hoa viên, kỳ thật trong lúc này mỗi một gian phòng đều có thể nhìn đến toàn cảnh hoa viên. Bốn tòa nhà Tiểu Lâu hình vuông ở vị trí chính giữa bên cạnh, dùng hành lang gấp khúc đem Tiểu Lâu liên cùng một chỗ hình thành hình vuông hoàn toàn phong bế. Hoa viên rất đẹp, lại tượng khí mười phần, tựa như một cô nương ở nông thôn lần thứ nhất đi vào trong thành sau khi trở về tự cho là đúng hình tượng hiện đại.

Trong nhà chỉ có hai vợ chồng Hoàng a di, bọn họ mỗi ngày đều tới nơi này, chăm sóc tòa nhà cấp bốn, thời gian Giang Tu Nhân đến thủ đô rất nhiều, nhưng đều là qua vội vàng, cho nên bọn họ có thể ứng phó một nơi nhà cửa lớn như vậy. Thời điểm Giang Tu Nhân đến thủ đô trước kia cũng sẽ mang nữ nhân khác tới, nhưng mỗi lần đều an bài ở tại khách phòng.

Nhìn thấy Lâm Miểu, Giang Tu Nhân nói cho bà biết đây là bà xã, lần này tới kinh thành đưa thiệp mời kết hôn. A di cười nói: “Bà chủ tựa như con dâu tiên sinh nuôi từ bé.” Hoàng a di là một khoái nhân khoái ngữ làm việc nhà.

Lâm Miểu thay kiểu CD mới của mùa đông, một váy ngắn liền thân tơ dày trắng, phối hợp giữa giày cao bồi thoải mái. Bên ngoài mặc áo gió, làm cho a di tròn to hai mắt giống như chuông đồng: “Bà chủ, bà thật sự là quá đẹp. Ngoại trừ vóc dáng của bà hơi thấp, tôi trông thấy nữ nhân xinh đẹp nhất.”

Lâm Miểu biết bà nói có ý tứ gì, không thêm đề ý chút nào, cười nói: “A di, bà đây là khen tôi sao? Còn có từ nay về sau gọi tôi Lâm Miểu hoặc là Miểu Miểu.”

Chồng của Hoàng a di phụ trách lái xe, vừa lên xe, Lâm Miểu không hề lo lắng nói cho hắn biết đi quán ăn của thủ đô, tất cả vật phẩm xa hoa của Hoa Hạ nơi tập trung nhiều nhất là cửa hàng Kỳ Hạm.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cửa hàng Kỳ Hạm

Tập chí Một hàng ngày làm cho Lâm Miểu đối với cửa hàng Kỳ Hạm chính xác rõ như lòng bàn tay, dân mù đường như Lâm Miểu dễ dàng tìm được chỗ. Mới vừa vào cửa, bộ dáng của cửa hàng trường lập tức tiến lên đón chào, mỉm cười chuyên nghiệp hóa: “Lâm tiểu thư, chào mừng ngài quang lâm cửa hàng Kỳ Hạm của chúng tôi.”

Lâm Miểu bị lời của cô ta thiếu chút nữa thì gục xuống: “Cô biết tôi? !”

“Lâm tiểu thư là nữ khách quý duy nhất của chúng tôi có ảnh chụp tại tỉnh Nghiêm Nam. Cái áo gió này của ngài là tôi tự mình đi giao.”

“Vậy thì thật là rất đa tạ cô! Cô từ nay về sau nên gọi tôi là Lâm Miểu a, tiểu Ái.” Lâm Miểu cao hứng nói.

Cửa hàng trưởng: “Tiểu Ái?”

“Hi hi, tôi nhìn thấy băng tên ALS trên ngực của cô, tôi đây đã kêu cô là Tiểu Ái a. Từ nay về sau có kiểu gì mới thích hợp với tôi còn phiền toái cô, hơn nữa chính tay mang, giao qua cho tôi.” Lâm Miểu cười híp mắt lôi kéo làm quen.

Lâm Miểu nhìn nhìn quần áo trong này xác thực so với Bắc Trữ thị đích thực nhiều kiểu, hơn nữa thời gian đưa ra thị trường so với nơi khác cũng muốn nhanh hơn nửa tháng, đây là quy củ của cửa hàng Kỳ Hạm.

Tiểu Ái cùng Lâm Miếu tuyển rất nhiều kiểu trang phục nam nữ mùa đông mới, Tiểu Ái cười nói: “Miếu Miếu, lúc này Bắc Trữ CD nên mắng tôi.” Lâm Miếu biết rõ cái này quan hệ đến nghề nghiệp của các nàng. Có lẽ là từ khu, Lâm Miếu cùng Tiểu Ái tự giác đều đem đối phương trở thành bằng hữu.

“Lâm Miếu, cô cùng Giang tiên sinh thật sự là tuyệt vời. Anh ta lớn lên thật là đẹp trai, thời điểm lần đầu tiên tôi thấy ảnh chụp của anh ta, cũng không dám tin tưởng là người thật. Chúc mừng các người mau kết hôn.”

“Không thể nào? Cô đây cũng có thể biết?” Lâm Miếu ác hàn một hồi.

“Cửa hàng trưởng Bắc Trữ CD là muội muội của tôi, tôi cũng là người Bắc Trữ.” Tiểu Ái tự động công bố đáp án.

“Nguyên lai Tiểu Mễ là muội muội của cô.” Lâm Miếu bưng tỉnh đại ngộ cũng lập tức đổi nói giọng quê nhà.

Ba nữ nhân tiến vào, Tiểu Ái đi chào hỏi một hồi, lại tiếp tục cùng Lâm Miếu. Ba nữ nhân hoàn toàn âm thanh giọng thủ đô Bắc Kinh chuẩn, rất là êm tai, Lâm Miếu nghe nồng nhiệt. Bởi vì đây là Lâm Miếu gắng gượng bị thương, tiếng phổ thông của Lâm Miếu không chuẩn, có chứa đầy đặc khẩu âm Bắc Trữ thị, hơn nữa nói khá nhanh, tiếng địa phương này không phải là hệ thống tiếng phổ thông mọi người dường như khó nghe hiểu Lâm Miếu. Dựa theo trong đại học đánh giá của Lão sư đối Lâm Miếu, Anh ngữ của Lâm Miếu tóm lại so với tiếng phổ thông nói có lần điệu nhiều lắm. Âm Oxford của Lâm Miếu hoàn toàn thuần khiết. Thành tích tiếng phổ thông của Lâm Miếu là thành tích C duy nhất của cả ngành học, còn lại đều là điểm A, đặc biệt cấp cho vinh dự tốt nghiệp.

Mấy ngày hôm trước, tại Bắc Trữ thị mời dự họp “chiều” của các thương nhân quốc tế trên đại hội, Lâm Miếu lần đầu tiên làm phiên dịch cho đại hội làm nổi bật tâm tư của nhân vật. Vừa có mặt, Anh ngữ Oxford hoàn toàn chuẩn dễ nghe liền chinh phục tất cả mọi người ở đây có thể nghe hiểu Anh ngữ. Sau đó lại một đoạn tiếng phổ thông làm nổi bật tâm tư của nhân vật qua đi, tất cả mọi người có thể nghe hiểu tiếng phổ thông mỉm cười. Giang Tu Nhân làm người phụ trách an toàn cao nhất của đại hội đã ở hội trường, anh nghe được lời nói tiêu đề từ..., nhìn không được nghĩ đến, anh khẳng định tất cả người ngoại quốc ở hội trường này có thể nghe hiểu ngôn ngữ mà bọn họ quen thuộc, mà đại bộ phận khách nhân ở vùng khác hoàn toàn không nghe hiểu tiếng phổ thông của Lâm Miếu.

Tiếng phổ thông của Lâm Miếu làm cho tất cả đồng nghiệp ban ngoại sự ác hàn một hồi. Có mấy vị lãnh đạo thành phố rõ ràng cho thấy có thể nghe hiểu Anh ngữ, bọn họ đều nhìn Giang Tu Nhân nở nụ cười.

Sau khi Lâm Miếu xuống, chủ nhiệm Bao Thiết Sơn ở ban ngoại sự đối Lâm Miếu nói: “Lâm Miếu, hiện tại tôi giao cho cô một nhiệm vụ, nhất định phải luyện hảo tiếng phổ thông. Từ nay về sau cô có rất nhiều cơ hội muốn làm đại biểu cho Bắc Trữ thị chúng ta, tiếng phổ thông này của cô ngoại trừ người Bắc Trữ thị, không có vài người nghe hiểu được.”

Các đồng nghiệp không lưu tình chút nào cười to không thôi.

Lâm Miếu đáng thương nói: “Chủ nhiệm, tôi luyện bốn năm . . . .” Các đồng nghiệp lại cười to một hồi.

Nhìn thấy vậy tay, Bao Thiết Sơn mang theo Lâm Miếu đến trước mặt lãnh đạo.

“Tà bí thư, Thạch thị trưởng, đây là đồng chí Lâm Miếu của ban ngoại sự chúng ta, phiên dịch đại hội.” Bao Thiết Sơn nhìn Giang Tu Nhân cười nói: “Cậu cũng không cần giới thiệu a? ! Mỗi ngày một người.” Tất cả mọi người nở nụ cười, mặt Lâm Miếu lại đỏ.

Phó Bí Thư Bắc Trữ thị Tà Quyền cười đối Lâm Miếu nói: “Lâm Miếu, nhất định phải luyện hảo tiếng phổ thông. Anh ngữ cùng tiếng phổ thông của cô kém nhau quá xa.”

Tiếng phổ thông của Lâm Miếu nói lười hơi to, cho nên người phương bắc nghe được thật có hết sức. Lâm Miếu ngượng ngùng nói: “Tà bí thư, ta sẽ cố gắng.”

Phó thị trưởng Thường ủy Bao Thiết Sơn xem ra quan hệ riêng tư cùng Giang Tu Nhân cũng không tệ lắm, nói chuyện rất tùy tiện. Ông ta chém xéo hai mắt đối Giang Tu Nhân nói: “Lão bà của cậu nói Quý a di nghe có thể hiểu sao?” Lão Quý Nhiên à người thủ đô.

Giang Tu Nhân cười nói: “Thời trẻ mẹ của tôi đến Bắc Trữ nhiều rồi? Không có vấn đề.”

Ở trên bàn cơm, Quý Nhiên đối Lâm Miếu nói: “Miếu Miếu, đừng quá để ý, con người mà, luôn luôn của mình thì cường hạng cùng nhược hạng. Cam giá nào có hai đầu ngọt.” (của mình thì tốt của người khác kém, lúc nào cũng có 2 kiểu) Lâm Miếu cầm tay mẹ chồng: “Cám ơn mẹ. vẫn là mẹ thương con, hôm nay có người tại hội trường nhìn có chút há hê.” Nói xong nhìn thoáng qua Giang Tu Nhân.

Tất cả mọi người nở nụ cười.

Giang Nam cười nói: “Miếu Miếu, đừng nghe mẹ của con. Vẫn là phải luyện tiếng phổ thông cho tốt, từ nay về sau con sẽ đứng phải trường hợp như vậy rất nhiều, con là đại biểu chỉ không là nhà chúng ta mà là Bắc Trữ thị các người.”

Lâm Miếu khiêm tốn nói: “Dạ, ba ba. Con sẽ cố gắng.”

Lâm Miếu chính là nghe được, một nữ nhân kêu lên: “ALS, tôi muốn bộ y phục này.” Nàng chỉ vào áo gió của Lâm Miếu nói ra. Tiểu Ái cười nói: “Chu tiểu thư, bộ y phục này còn chưa có hàng, ta nhất định sẽ lưu ý cho ngài.”

“Cô kia vì sao có? !” Chu Nhược đề cao thanh âm gấp đôi.

Tiểu Ái cười nhẹ nhàng: “Bộ y phục này của cô ấy không phải mua trong cửa hàng này của chúng tôi.” Chu Nhược nhìn thấy quần áo không có nhãn, thì không nói tiếp.

Lâm Miểu đối Tiểu Ái nói: “Cô đi mau lên, tự tôi xem là được.” Lâm Miểu cùng một nhân viên cửa hàng khác đang nói chuyện, Chu Nhược nghe được tiếng phổ thông của Lâm Miểu, quyết miệng lớn tiếng cùng hai cô bạn gái của cô nói: “Đầu lưỡi đều không thẳng còn mua CD ta còn tưởng rằng có tài cán gì. Hừ!”

Mọi người trong tiệm nghe được, những người khách đều nhìn xem Chu Nhược cùng Lâm Miểu, xì xào bàn tán tại đó. Chu Nhược thấy được, càng thêm không kiêng nể gì cả, cùng hai người bạn nói chuyện xua của chủ đất, rất sinh động. Thỉnh thoảng đối với Lâm Miểu cười to. Tiểu Ái mấy lần nhắc nhở hoặc là dời đi chú ý của bọn người Chu Nhược đều không thành công. Lâm Miểu nhìn Tiểu Ái liều mạng đề lừa giận xuống, nháy mắt đối với nàng lắc đầu, nói rõ mình không thêm đề ý.

Cửa ra vào truyền đến một tiếng giọng nam: “Tôi nói rồi, nàng nhất định trong này, căn bản không cần gọi điện thoại.”

Nhìn thấy bọn người Giang Tu Nhân tiến đến, Lâm Miểu lại đánh trong ngực một người ngoại quốc, hai người gắt gao ôm, chào hỏi. Lâm Miểu nghe âm Oxford dễ dàng làm cho tất cả mọi người không nói thêm gì nữa, khuôn mặt bọn người Chu Nhược cũng nhanh chóng bị thất bại.

“Đại Hùng, anh làm sao lại ở chỗ này?!” Lâm Miểu vui sướng không cách nào che dấu.

“Tiểu đậu tằm (hạt đậu tằm nhỏ), làm sao cô lại ở trong này?!”

Nguyên lai Đại Hùng này đến từ gia tộc Anh quốc xưa nhất gia tộc Merce, bởi vì anh ta tôn trọng văn hóa Hoa Hạ cổ xưa, cho nên có ý đến làm lão sư dạy ngoại ngữ hai năm. Anh ngữ của Lâm Miểu chính là được chân truyền của anh, Lâm Miểu là đệ tử anh đặc ý nhất.

Lâm Miểu đã từng hỏi anh tại sao phải lựa chọn trường học của bọn họ mà dạy ngoại ngữ. Đại Hùng đem Lâm Miểu đưa đến trước bản địa đồ nói: “Tiểu đậu tằm, cô thấy được sao? Địa lý của nơi này là trái tim quốc gia này, từ nơi này đi Hoa Hạ hay bất kỳ một địa phương nào khoảng cách cơ bản bằng nhau.”

Lâm Miểu: “. . . . .”

Tổng Phi Dương cười nói: “Miểu Miểu, tôi quyết định, từ nay về sau tôi chỉ dùng Anh văn trao đổi với cô, tiếng phổ thông của cô tôi đều là vừa nghe, vừa đoán.”

Những khách nhân khác đều là biết Tổng Phi Dương, Chu Nhược đương nhiên cũng biết. Sắc mặt của cô ta đỏ lên, không nghĩ tới nữ nhân ở vùng khác rõ ràng biết Tổng Phi Dương. Hai cô bạn gái của cô ta sắc mặt đều thay đổi. Tiểu Ái có chút há hốc nhìn xem bọn người Chu Nhược.

Lâm Miểu cười híp mắt nói: “Nhị ca, anh cũng đừng bỡ ngỡ, vừa rồi vị Chu tiểu thư này đã miêu tả ta rất sinh động về hình tượng chủ đất ở nơi tôi. Ông xã, xem ra cái gương trong nhà còn chưa đủ rõ ràng, đợi tí nữa nhớ rõ nhắc nhở em mua một cái gương rõ ràng hơn, để cho em có thể biết rõ hình tượng chủ đất của em bộ dáng tốt như thế như?”

Tiểu Thuần mặc kệ, nàng từ trong ngực chồng chui ra, chỉ vào Chu Nhược nói: “Tôi biết cô, cô căn bản không phải người của Chu gia, cô là do vợ bé sinh. Tên của cô cùng Chu Vĩnh Giai tỷ tỷ là không đồng dạng.” Trong lúc nhất thời, yên tĩnh không tiếng động. Mọi người cũng biết sự thật này, nhưng không có người nói ra, ít nhất sẽ không ngay mặt mà nói ra, không nghĩ tới tiểu thê tử của Tổng Phi Dương cứ như vậy nghênh ngang nói ra. Tổng Phi Dương vẫn là điển hình toàn thạch vương lão ngũ, thẳng đến biết Giang Tu Thuần đi học tại Bắc Kinh, anh so với Tiểu Thuần luân phiên thay đổi, người ở thủ đô cũng biết nhị thái tử này đối thê tử đó là sùng lên trời.

Quả nhiên, Tổng Phi Dương chẳng qua là lòng còn sợ hãi theo sát bà xã nói: “Bà xã, em chậm một chút.”

Ngược lại là Giang Tu Nhân quát lớn muội muội của mình: “Muội muội, đừng cả ngày không che miệng, đều là sắp làm mẹ người ta.”

Bọn người Chu Nhược hận không thể lập tức biến mất, chính là Tiểu Ái hết lần này tới lần khác chậm rãi tính toán. Cô ta lại không thể không cầm quần áo, thế còn đang trên tay Tiểu Ái.

Hơi nóng, Lâm Miểu cời áo gió, váy của nàng lập tức làm cho chung quanh lóe sáng. Váy này của Lâm Miểu đem nàng nổi bật lên như thủy dạng (hồ nước nhỏ) thì giờ kiều tình xảo, ôn nhu váy phối hợp giày cao bồi thoải mái, làm cho cả người Lâm Miểu toả sáng ra một loại lưu quang tràn ngập các loại màu sắc thanh xuân long lánh.

Chu Nhược chinh mình cũng ngây người. Có khách nhân lập tức nói ra: “Không nghĩ tới nàng mặc quần áo như vậy!” Người người đều tán thưởng.

Tổng Phi Dương cùng bọn cận vệ của anh cũng ngây người nhìn. Anh ta lầm bầm đối Giang Tu Nhân nói: “Nhị cữu ca, tôi không thể không nói, trên cái thế giới này anh là người duy nhất có ánh mắt có thể cùng tôi so sánh chọn lựa nữ nhân.” Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu nở nụ cười, người em rể này thật sự là một phần mười làm nô lệ cho vợ. Mọi người lại run rẩy một hồi, nhị thái tử này không buông tha bất kỳ một cơ hội nào nịnh nọt vợ.

Bọn người Chu Nhược rốt cục có khả năng được phóng thích, nhan sắc của cô ta tựa như đèn nê ông buổi tối trong huyện thành. Nhìn xem trang phục của cô ta cùng bóng lưng hai bằng hữu của cô ta, Tiểu Thuần nhịn không được nói ra: “Chu Nhược, đừng nói cho tôi biết cô so với tôi nhỏ hơn chị dâu lại mode. Nhìn xem trang phục của các cô, rốt cuộc ai mới là chủ đất? Chỉ không chừng còn không là người chủ đất có tiền? Có một, 2 triệu còn tưởng rằng chính mình có bao nhiêu cũng có thể!”

Lâm Miếu kéo Giang Tu Nhân qua: “A Nhân, đây là cửa hàng trưởng Tiểu Ái, nàng là người Bắc Trữ thị của chúng ta. Còn có, Tiểu Mễ là muội muội của cô ấy. Tiểu Ái, đây là người thật của Giang Tu Nhân, cô muốn hay không ký cái tên?” Tất cả mọi người nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đòi Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiệc sinh nhật

Tiểu Ái xấu hổ nói: “Thực xin lỗi, Giang tiên sinh.” Giang Tu Nhân biết rõ cô là cảm thấy không thể ngăn cản Chu Nhượng nên cảm thấy thật có lỗi. Anh cười nói: “Với cô có quan hệ gì, đừng để ý. Trở về Bắc Trữ thị chúng ta nhất định sẽ mời cô ăn cơm.”

“Còn có, cô đã giúp Lâm Miếu.” Nói xong, Giang Tu Nhân đối Tiểu Ái nháy mắt. Tiểu Ái mặt đỏ bừng. Tiểu Thuần lập tức nói ra: “Giang Tu Nhân, anh lại ném điện lộn xộn!” Trong tiệm mọi người nở nụ cười.

Lâm Miếu cũng không thèm để ý, ngược lại là Tiểu Thuần tức giận, lão công 12 hiểu (ta nghĩ là nhị thập tứ hiểu đúng hơn) của cô càng không ngừng dụ dỗ cô cũng không thể làm cho cô đẹp loạn lửa giận.” Chu Nhượng mắng chị dâu nhỏ của ta chính là mắng ta! Ngàn vạn đừng để cho ta bắt được cô ta, nếu không ta muốn cho cô ta đẹp mắt. Miếu Miếu là một người không quá so đo, nếu không phải cô ta nói lâu như vậy, Miếu Miếu chắc là không biết mở miệng phản kích.”

“Ân, ân. Lão bà của anh thật thông minh, nói cái gì cũng đúng!”

Mọi người: “. . . . .”

Lâm Miếu nhìn xem Giang Tu Nhân: “Anh nên học tập.”

Giang Tu Nhân: “. . . . .”

Hôm nay là sinh nhật của Tịch Hi, cô mời Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu tham gia tiệc sinh nhật của cô. Lâm Miếu đi theo Giang Tu Nhân đến nhà đồ, hội sở (chỗ hội họp) cao cấp nhất của thủ đô, chủ nhân hội sở gọi là Khổng Vận Nam, là nữ nhân khéo léo, dụ dỗ đến trong xương. Gia gia của nàng đã từng là số 2 của Hoa Hạ (tên cũ của Trung Quốc), hiện tại chức vụ này do dự định của nàng đảm nhiệm, ba của nàng là thị trưởng Minh Châu thị (Thành phố Minh Châu), Tàn chính chồng nàng là phó chủ tịch xếp hàng thứ nhất trong quân ủy của gia gia, con em thế gia chân chính.

Giang Tu Nhân rõ ràng biết người như vậy làm cho Lâm Miếu cảm thấy thập phần hiểu kỳ. Lúc này Trần Tuyết là người của hội sở Ánh Dương không cách nào nhìn tới, quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Hôm nay đến nơi đây, Lâm Miếu mới biết được, cuộc sống của mình cùng bọn họ rất cuộc chênh lệch bao nhiêu.

Lâm Miếu hâm mộ cũng không ghen ghét, đây là duyên phận con người, có thể có dịp nhưng không thể cầu, không cần chú ý. Những người bọn họ ở nước ngoài đồ dùng là nhãn hiệu thời trang lâu đời mà bọn họ quy định một cho cửa hàng, đối với vài cái này cái gọi là đỉnh cấp hàng hiệu triệt để chú ý. Những nữ nhân kia nhìn thấy Lâm Miếu mặc lễ phục siêu ngắn áo ngực kiểu công chúa toàn trắng, chỉ biết Lâm Miếu hoặc là cao quý, hoặc là ngôi sao. Các nàng đối ngôi sao trong nước biết không nhiều, các nàng bình thường hâm mộ đều là vài học viện nước ngoài tác phong ngôi sao dùng biểu hiện của mình thường thức.

Tướng mạo của Lâm Miếu ở giữa các nàng cũng không vượt trội, mỗi người trong này đều là Kim Đồng Ngọc Nữ. Thế gia là chú ý nhất dạy huyết thống cùng giáo dục, cho nên bọn họ ở đời sau chính là xinh đẹp.

Ngược lại là Lâm Miếu trong này nhìn thấy ngôi sao rất kích động, không ngừng gọi thư tín cho Thành Thành nói cho nàng biết chính mình nhìn thấy ngôi sao, không có ngoài ý muốn, những minh tinh này luôn khoắc ở nơi nào đó trên tay các tinh anh. Hai người chỉ kịp tới cùng Tịch Hi nói sinh nhật vui vẻ, Tịch Hi liền vội vàng chào hỏi người khác. Lâm Miếu tặng một vật xanh biếc, thủy nhuận, vòng tay vừa vặn với tay của Tịch Hi, Tịch Hi rất thích, lúc ấy liền mang vào. Tối hôm nay chỉ có quà sinh nhật này là nàng đeo tại chỗ.

Giang Tu Nhân đi xã giao với người khác, Lâm Miếu cảm thụ được hào khí trong lúc này. Đại sảnh vang lên âm nhạc Dịch Bar, không thể tưởng được chỗ này cũng rất ‘cùng lúc câu tiến’, hiện giờ sử dụng chính là âm nhạc lưu hành mới nhất a. Đây là ca khúc Lâm Miếu thích vô cùng, Lâm Miếu vui vẻ múa theo âm nhạc, Lâm Miếu thích uống rượu mạnh, bởi vì dạng rượu này có thể rất dễ dàng liền dâng lên, sinh ra cảm giác mê muội, do đó có thể HIGH rất nhanh. Kỹ thuật nhảy của Lâm Miếu uyển chuyển dẫn tới ánh mắt của rất nhiều người, vũ động của nàng không coi ai ra gì, theo đuổi loại cảm giác mê muội khoái hoạt, nàng quên hết thấy quanh mình. . . . .

Nàng nghĩ đến Lâm Hâm, nghĩ đến bí mật chỉ có bọn họ mới có thể chia sẻ. Từ nhỏ, hai người luôn sống chung một chỗ, quy tắc của bọn họ dùng ở giữa cảm ứng đến chứa tể toàn bộ trò chơi. Tình cảm giữa bọn họ vượt xa thân tình, là một loại tình yêu khác, đây là bí mật giữa bọn họ với nhau.

Nàng nghĩ tới lần đầu tiên nàng nhìn thấy Kế Lương, hân ái áp và hoài bão rộng lớn. Ánh mắt Kế Lương yêu mến làm cho nàng luôn mê muội như thế,

đôi mắt tràn ngập ý nghĩ yêu thương luôn làm cho Lâm Miếu không cách nào dời hai mắt của mình. Chính là Kế Lương cũng không dám tiến một bước, năm tháng trời qua, tình yêu của Lâm Miếu dần dần héo rũ, cho đến trong nội tâm trở thành một nốt đỏ, cũng không trở lại. . . . .

Nàng nghĩ đến Thành Thành, Thành Thành liều lĩnh cứu nàng, lại bởi vì dạng này khiến cho cửa nát nhà tan, mẹ bởi vì phòng vệ quá mức bị kêu án thời hạn 15 năm tù. Thành Thành nhỏ bé đành phải sống nhờ tại nhà của chính mình, mỗi ngày dùng hai tay gầy yếu của mình nuôi sống chính mình. Giang Tu Nhân bởi vì đạt được mình mà trợ giúp Thành Thành, là đích thực từ đáy lòng. . . Trợ giúp thiết tình. Điều này làm cho Lâm Miếu đối nam nhân này đoạt đi đồng trinh của mình cảm thấy hoang mang, người nam nhân này hiểu rõ mình, hiểu rõ cảm tình của mình đối thành thành. Anh tán thành cảm tình giữa các nàng cũng dành cho tôn trọng chân thành, điều này làm cho Lâm Miếu đối với Giang Tu Nhân biết một lần nữa.

Rượu rất nhanh liền lên đầu, loại khoái hoạt mê muội làm cho Lâm Miếu cảm thấy bay lên. Nàng vui vẻ nhảy múa không coi ai ra gì, kỹ thuật nhảy uyển chuyển làm cho tất cả mọi người hơi liếc mắt. Tuổi trẻ hào hứng; chân dài rắn chắc và tính tế trẻ trung làm cho người ta hâm mộ; da trắng nhẵn nhụi; ngũ quan xinh đẹp tinh xảo và đoan chính dị thường; vậy tôn lên ba vòng gọi cảm hoàn mỹ của nàng. Những nữ nhân kia đều xi xào bàn tán, hóa ra nữ nhân này đem nơi này trở thành Dịch Bar . Điều cười trộm không thôi, Lâm Miếu không thêm để ý chút nào. Bởi vì nàng không thuộc về nơi này, cho nên có thể không so đo.

Nhưng lúc một nữ nhân nào đó nhận ra vòng cổ ‘ người yêu của ta ’ trên cổ Lâm Miếu thì những nữ nhân kia trầm mặc. Bởi vì người có được vòng cổ này ở Hoa Hạ chỉ có hai vị, một cái mang ở trên cổ cháu gái số 1, một cái rõ ràng mang ở trên người nữ nhân này không có bối cảnh không thể không khiến các nàng cảm thấy nhụt chí.

Giang Tu Nhân nhìn Lâm Miếu, anh nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng như bây giờ của Lâm Miếu, anh đi đến bên người Lâm Miếu, ôm thê từ: “Miếu Miếu, anh chưa có nói qua anh yêu em.” Hai người ôm hôn gắt gao, hoàn toàn không có kỵ quanh mình. Rốt cục dẹp loạn hồ hấp, Giang Tu Nhân ôm lấy mặt Lâm Miếu, thâm tình nói: “Tình yêu, chính là một loại gấp phải.”

Chung quanh tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt .

She-ra đi đến sau lưng muội muội : “Đây là nam nhân em xem trọng ?” Tịch Hi gật gật đầu, lại lắc đầu. She-ra nói ra: “Ồ qua 100 năm, người nam nhân này cũng không thấy được là sẽ thả nữ nhân này.”

Tổng Phi Lang đi tới, cười nói: “Miếu miếu, nhĩ hảo, tôi là Tổng Phi Lang.”

“Nhĩ hảo, Tổng đại ca, tôi là lâm miếu.” Tiếng phổ thông của Lâm Miếu làm cho những nữ nhân kia thẳng băng lại . Tổng Phi Lang đem Giang Tu Nhân lại gọi đi. Lâm Miếu ngồi ở trên vị trí nghe giọng của ca sĩ ngoại quốc, giọng hát ngọt ngào như vậy, đậm đà, giống như thanh âm vi vu vút lên bầu trời. Lâm Miếu đối với việc các nàng chỉ trích tiếng phổ thông của mình, nàng không thêm để ý chút nào, nàng giờ chén rượu lên, hướng về ca sĩ trên đài uống một hơi cạn sạch. Lâm Miếu hoàn toàn hòa hợp ở bên trong âm nhạc mỹ diệu này, nàng hòa cùng nhịp nhỏ giọng ngâm nga, loại mê muội làm cho nàng khoái hoạt.

Ba ca khúc qua đi, ca sĩ ngoại quốc kia xuống, hai người ôm một cái, dùng Anh ngữ thuần túy nhiệt liệt nói chuyện với nhau, âm Oxford của hai người dễ nghe làm cho người chung quanh không tự chủ đều dùng miệng của mình lại. Hai người thuần thực rắc muối AB ở trên chỗ trống của ngón tay cái, sau đó dùng lực hút nhẹ, cầm lấy ly rượu có che tờ giấy ở trên lắc lắc, rượu sôi trào đầy tờ giấy ra, hai người cầm lấy uống một hơi cạn sạch.

Người chung quanh thấy trợn mắt há hốc mồm, không hề sẽ có người muốn đi cười nhạo người chủ đất ở vùng khác, nàng chơi chiêu thức ấy là nhãn hiệu lâu đời quý tộc của Anh quốc tại trong câu lạc bộ hồi hương, hoàn toàn dựa vào truyền miệng, người ngoài luyện tập vô luận như thế nào, bắt chước đều là không cách nào học thành . Đang ngồi , đều là bằng hữu Tịch Hi, đùa giỡn một chút.

Lâm Miếu đương nhiên hiểu được Tịch Hi có dụng ý gì, cô ta muốn cho tự mình biết cùng Giang Tu Nhân chênh lệch, Lâm Miếu không có ý định thỏa mãn nàng. Vừa rồi Giang Tu Nhân thổ lộ đủ để nói rõ hết thảy, hiện tại, bằng hữu của cô ta cũng vô pháp lại đã kích Lâm Miếu có phải hay không là chủ đất. Lâm Miếu nhìn lại, quả nhiên. Trò đùa dai của nàng đối với biểu lộ phong phú của Tịch Hi cười, Tịch Hi cô, còn không phải là đối thủ của Lâm Miếu ta.

Từng nữ nhân bảo vệ tình yêu của mình thì đều không hẹn mà cùng hóa thân thành đấu sĩ La mã cổ đại, ở trên sân đấu tình yêu cùng đối thủ quyết nhất tử chiến (quyết đấu một trận tới chết), không phải người chết, chính là ta vong.

Những bằng hữu kia của Tịch Hi giống như hiểu rõ cái gì, đều trầm mặc.

Một nữ nhân đi tới: “Cô là Lâm Miếu a? Tôi là Chu Vĩnh Giai, Tiểu Thuần là bằng hữu của tôi.” Sau đó đối với ca sĩ ngoại quốc kia cười: “Merce tiên sinh, ngài khỏe chứ, tôi là Chu Vĩnh Giai tập đoàn Chu Chính.” Cái người ngoại quốc này là ai bọn họ không biết, nhưng Chu Vĩnh Giai có phụ thân là vị trí số 6, nàng có thể buông tư thái tới đây đủ để nói rõ vấn đề.

Merce đứng lên, đối Lâm Miếu nói: “Tiểu đầu tằm, Tôi đi trước, ngày mai về đến trong nhà đón cô.” Tức thì trực tiếp đi.

Lâm Miếu tranh thủ thời gian đứng lên, kéo Chu Vĩnh Giai: “Chu tiểu thư, mời cô ngồi. Tiểu Thuần cũng đề cập tới cô.” Lâm Miếu làm tan lúng túng của Chu Vĩnh Giai. Nàng mấy lần đem chủ đề kéo đến chỗ đó của Chu Nhược, Lâm Miếu coi như quá khứ qua đi. Nàng không thuộc về nơi này, nàng đối đây hết thảy không hề hứng thú.

Tổng Phi Lang thấy được, đối Giang Tu Nhân nói: “Không nghĩ tới Miếu Miếu cùng Merce là bạn tốt. Chu Vĩnh Giai này, thực nên trở về nhà soi gương.” Giang Tu Nhân mỉm cười: “Anh ta đã dạy ngoại ngữ cho Miếu Miếu hai năm, lúc chúng ta kết hôn anh ta sẽ là người dẫn chương trình.”

Tổng Phi Lang chấn động: “Cậu, cậu là nói đến người từ phát minh Anh quốc quân chủ lập hiến chế độ công đảng sáng lập người thừa kế gia tộc Merce

muốn làm người dẫn chương trình của các người? Cậu biết không? Còn có một năm anh phải trở về quốc gia của anh ta giúp phụ thân anh ta tiếp tục nhiệm vụ. Không ai hoài nghi anh ta chắc chắn năm sau không phải là Thủ tướng Anh quốc .”

Giang Tu Nhân nhún nhún vai: “Tôi chỉ biết rõ Miểu Miểu là học trò mà anh ta đặc ý nhất.” Tổng Phi Lang hiểu được, đây là Giang Tu Nhân giải thích với mình trên vấn đề này không có ý định lẫn vào chính giữa thế gia bọn họ. Merce tại Hoa Hạ, chỉ nhận Lục gia cùng đệ đệ của mình Tổng Phi Dương, bản thân của mình đều không có thể biết Merce. Không ai lại ngu xuẩn cho là anh ta là vì tại sinh nhật Tịch Hi mà ca hát, anh ta chỉ là yêu thích, mà lão bản nương cung cấp cho anh ta một nơi vui đùa như vậy, như thế mà thôi.

Một nữ nhân kích động không thôi vọt tới trước mặt Lâm Miểu: “Lâm Miểu, cô là lâm miểu! Tôi rốt cuộc tìm được cô! Lục Phong, đây là Lâm Miểu đã cứu em cùng Bảo Bảo !”

Lâm Miểu nhìn rõ ràng búp bê quý danh này, nàng bừng tỉnh đại ngộ: “Cô là Tần?”

“Tần Viên. Tôi là Tần Viên. Không nghĩ tới mới hai năm cô đã quên tôi. Tôi vẫn là chưa quên ghi tội cô! Thật sự là quá thương tâm”

Lâm Miểu ngoác Giang Tu Nhân tới, nàng cười nói: “Bảo Bảo khỏe không? Được 3 tuổi a? Có phải là còn béo như vậy?”

Tần Viên thương tâm nói: “So với nguyên lai còn muốn béo, tôi nghĩ muốn giảm béo cho cu cậu, chính là Lục Phong nói, nếu như gia gia, bà nội biết sẽ truy sát ta .”

Lâm Miểu khoác tay Giang Tu Nhân: “Ông xã, đây là Tần Viên, lúc ta ở Hán xương tình cờ biết bằng hữu, cô ấy lúc ấy vô cùng cần trợ giúp. Tần Viên, đây là ông xã của tôi Giang Tu Nhân.”

Lâm Miểu nhìn Giang Tu Nhân, nhìn Lục Phong, sau đó đối Tần Viên nói: “Hắc hắc, hai người bọn họ đều rất đẹp, trước kia tôi nói Giang Tu Nhân là mất tôi thường gặp qua nam nhân xinh đẹp nhất, hiện tại muốn cộng thêm chồng cô.”

Hai nam nhân một hồi ác hàn. Giang Tu Nhân nhìn bọn họ cố gắng làm cho mình hiểu tiếng phổ thông của Lâm Miểu, lập tức dùng Anh ngữ nói ra: “Miểu Miểu, hay là em nói Anh ngữ a, bọn họ tựa hồ cực kỳ cố hết sức để nghe.”

Lâm Miểu tương đối thẹn thùng dùng Anh ngữ trả lời: “Không có ý tứ, tiếng phổ thông của tôi có chứa khẩu âm Bắc Trữ.”

Lục Phong cùng Tần Viên đồng thời thở dài một hơi: “Khá tốt, chúng ta còn có một loại ngôn ngữ có thể thuần thục vận dụng lẫn nhau.” Lục Phong cùng Lâm Miểu đều là âm Oxford chuẩn để nghe, mà Giang Tu Nhân cùng Tần Viên thì là kiểu Anh ngữ mới.

Tịch Hi cùng bằng hữu của của mình nhìn đến đây, cũng biết từ đầu đến cuối chỉ có Tịch Hi là một người đơn độc. Bởi vì Lâm Miểu căn bản không đem Tịch Hi cho là đối thủ, hoặc là nói không lạng lẽ cho rằng là đối thủ, cho nên hết thấy cách làm của mình tại trong mắt Lâm Miểu đều là buồn cười, bởi vậy sẽ không để ý, càng sẽ không quan tâm.

Lục Phong thành thực cầm tay Giang Tu Nhân đích tay: “Giang huynh, tôi là Lục Phong, chúng tôi vẫn tìm Lâm Miểu, không nghĩ tới cô ấy không phải người Hán xương.”

Lại lịch Lục Phong không có ai không biết, anh ta rất ít xuất hiện trong việc xã giao ở thủ đô. Phụ thân của anh là số 2, Lục gia hiện tại đang vững vàng ngồi ghế đệ tam thế gia. Một tiếng ‘ Giang huynh ’ này không biết bao nhiêu người sợ hãi? Kể cả Tổng Phi Lang này xếp hạng tại 10 danh thế gia gì đó .

Những nữ nhân kia vừa rồi không kiêng nể gì cả trêu chọc Lâm Miểu đều lén lút tản ra, các nàng không hề vây quanh Tịch Hi.

Giang Tu Nhân mỉm cười: “Lục huynh, tôi là Giang Tu Nhân.”

Lục Phong cầm tay Giang Tu Nhân, chân thành nói: “Lâm Miểu là ân nhân nhà chúng tôi, ngày mai mời các người phải đến nhà ăn cơm, vừa vận mọi người đều ở trong nhà. Giang huynh, thỉnh không cần phải chối từ, hai năm nay vợ con của tôi nhắc mãi Lâm Miểu.”

Tần Viên cười nói: “Miểu Miểu, cô không muốn xem nhi tử của tôi sao? Từng nhìn thấy người của nó thậm chí nghĩ cắn nó một ngụm”

Giang Tu Nhân cười nói: “Kia quấy rầy.” Anh biết rõ lai lịch người nam nhân này không tầm thường, nhưng những thế gia này, anh chỉ biết Tổng gia, cho nên anh rất nghi hoặc lai lịch Lục Phong này.

Lục Phong tự động công bố đáp án: “Gia phụ là Lục Kiều Sơn.”

Lâm Miểu một ngụm rượu không hề cố kỵ phun ra , Giang Tu Nhân tranh thủ thời gian cầm lấy khăn mặt trên bàn tinh tế lau miệng cho nàng: “Em phải cẩn thận, sặc rồi, không phải đùa.”

Lâm Miểu nói liên tục mang khoa tay múa chân: “Chính là, chính là người, trên TV chính là Lục Kiều Sơn? !”

Nhìn thất Lâm Miểu đáng yêu như vậy, Lục Phong không khỏi cũng cười đứng dậy: “Có lẽ .”

Thời điểm cắt bánh ngọt, Lục Phong đã sớm đi mất. Anh ta đương nhiên không biết Tịch Hi, anh ta là đến tìm biểu tỷ của anh ta, chị dâu Tần Viên là Không Vận Nam . Tịch Hi lúc mới bắt đầu đã không có đặc ý tình thần phần chân, nàng giống như rất mệt mỏi. Lâm Miểu nghĩ, Tịch Hi nhất định là không hề mang cái vòng tay này rồi, nhìn lại, quả thế, thật không có ý.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đồi Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: chuyện cũ ngày xưa

Tiệc sinh nhật của Tịch Hi kết thúc u ám. Nàng chẳng những không có thể đã kích Lâm Miếu, chính mình còn bị mất mặt trước mặt các bằng hữu, nàng trấn tĩnh dùng nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói lời từ biệt cùng Giang Tu Nhân còn có Lâm Miếu.

Về đến nhà, hai người nằm ở trong bồn tắm, Lâm Miếu nói cho Giang Tu Nhân ngọn nguồn sự tình. Hai năm trước, Lâm Miếu dạy kèm cho Phùng Kiếm, nàng bị Phùng Kiếm lừa gạt đến trên núi vắng vẻ, còn lấy đi điện thoại của nàng. Nàng lạc đường, nhìn thấy một người xinh đẹp ôm đứa bé giống như búp bê đang khóc, Lâm Miếu cho rằng Tần Viên là muốn phi hoại bản thân mình (tự sát) chưa lập gia đình đã làm mẹ, vẫn khuyên rằng nàng. Tần Viên tỉnh táo lại rồi thì trời tối. Cũng may Bảo Bảo còn đang bú sữa mẹ, Lâm Miếu cõ y phục trên người mặc cho nàng, hai người hảo hảo bảo vệ Bảo Bảo cả đêm, ngày hôm sau, rốt cục có thể xuống tới chân núi, Tần Viên lấy điện thoại đã bị chính cô ta ném đi.

Nàng gọi điện thoại công cộng, rất nhanh, Lâm Miếu nhìn thấy có đoàn xe tới, biết là tới đón Tần Viên, rồi rời đi.

Khuya hôm nay Giang Tu Nhân nói cho Giang Nam biết chuyện đã xảy ra, Giang Nam không nghĩ tới Lâm Miếu rõ ràng đã từng đã cứu người của Lục gia. Ông ta nói cho bọn họ biết, nên mua chút ít hoa tươi cùng hoa quả, đường đường chính chính, không kiêu không nóng nảy, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn.

Lục gia nhiệt tình làm cho Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu hai mặt nhìn nhau. Lục Kiều Sơn rất hòa nhã, cũng không làm cho người ta cảm thấy áp lực. Nhi tử của Tần Viên 3 tuổi, mập mạp, cong ở trong ngực bà nó, tò mò nhìn bọn họ. 19 tuổi Tần Viên đã sinh hạ nhi tử, hiện tại chỉ mới 22 tuổi.

Ca ca của Lục Phong là một tướng quân tuổi còn trẻ nghiêm túc, hẳn có ba hài tử, trong đó hai đứa lớn là long phượng thai, 12 tuổi, chỉ số thông minh rất cao. Tiểu nhi tử của hắn 7 tuổi, luôn an tĩnh theo sát ở đằng sau ca ca, tỷ tỷ ồn ào.

Lâm Miếu nói cho bọn họ biết: “Àn, tôi cũng là long phượng thai, Lâm Hâm tại Mỹ quốc làm phòng vấn học giả, cậu ấy là nhân tài tại khoa ủy đăng ký chuyên dụng. Tôi chỉ là sinh viên bình thường chưa tốt nghiệp. Tôi không có bí quyết học tập, chính là cố gắng, chăm chỉ.”

Nhìn thấy Tần Viên chính xác thế gia nhà giàu có là cuộc sống như thế nào, nàng âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới Lục gia đem xa hoa vận dụng đến cực hạn như thế cũng không làm cho người ta cảm thấy phản cảm.

Giang Tu Nhân cùng các nam nhân nói chuyện, năm đó tướng quân số lượng ít biết rõ Giang Tu Nhân là cảnh sát giữ gìn hòa bình ở Congo, lập tức đối Giang Tu Nhân biểu hiện tương đối hứng thú. Cảnh sát giữ gìn hòa bình ở Congo đều là mưa bom bão đạn tới, mỗi người đều là khỏe mạnh.

Giang Tu Nhân chỉ nói về chính mình, từ đầu tới đuôi không có đề cập qua Giang Nam, không có đề cập qua Giang gia.

Sau khi bọn họ đi, Lục Kiều Sơn đổi thế từ nói: “Hai người hài tử này ta thích, bọn họ từ đầu tới đuôi không có đề cập qua Giang Nam, cũng không có nghĩ tới muốn Lục gia chúng ta báo đáp. Đặc biệt Tiểu Giang, nói gần nói xa đều đem mình phiết thanh, còn nói lúc đó không biết Lâm Miếu.” Lục Kiều Sơn gật gật đầu: “Hai người đều không nói đến hôn lễ, đây quả thật là hiếm thấy.” (rồi bị lừa rồi, Anh Nhân là nhà tâm lý mà, hehe)

Lục Phong ôm lấy tiểu nhi tử của mình, cười nói: “Chính là không vì tiểu tổ tông này, người bạn Giang Tu Nhân này con cũng vậy giao định rồi (xác định là làm bạn với anh ta), tính tình của anh ta đối với con rất hợp.” Tiểu nhi tử của anh bị ba ba chọc cho cười to khanh khách.

Thê tử tướng quân bát quái đứng dậy: “Con nghe nói muội muội của anh ta so với Tổng Phi Dương nhỏ hơn 1 vòng (nhỏ hơn 12 tuổi, 1 con giáp), Lâm Miếu cũng so với anh ta nhỏ 10 tuổi.” Có thể đều nghe nhiều hoặc ít nói qua Tổng Phi Dương bị vợ quản nghiêm, tất cả mọi người nở nụ cười.

Tần Viên cũng nói: “Không nghĩ tới bọn họ đã quên con, chứng minh nàng thường xuyên trợ giúp người khác, cho nên không đem những chuyện này để ở trong lòng.” Người Lục gia thâm sâu chấp nhận.

Giang Tu Nhân công tác bề bộn nhiều việc, còn muốn phát một ít thiệp mời, vừa muốn gấp bằng hữu, cho nên Lâm Miếu mặc dù là lần đầu tiên tới kinh thành, anh cũng không có bao nhiêu thời gian đi cùng. Ngược lại là Merce, mỗi ngày đều dẫn Lâm Miếu đi chơi khắp nơi, Giang Tu Nhân rất cảm tạ hắn. Lâm Miếu tự mình xuống bếp, nấu cơm cho Merce. Merce ăn thật cao hứng, ý vị khích lệ Giang Tu Nhân là người có phúc.

Giang Tu Nhân đưa cho Merce một khối ngọc: “Merce, cảm tạ cậu bồi dưỡng Miếu Miếu, đây là chúng ta tặng cho cậu, làm ơn nhận lấy tâm ý của chúng ta.” Merce cầm lấy xem xét, chấn động: “Đây là Hán ngọc!” (ngọc của triều đại nhà Hán)

“Àn, Merce hảo nhãn lực, cái này không hổ là người am hiểu Trung Quốc.” Giang Tu Nhân cười híp mắt nói.

Merce không chút do dự nhận lấy: “Mình biết rõ thứ này rất quý trọng, nếu như người khác đưa, mình nhất định không cảm, nhưng là các người tặng,

mình liền thu nhận.”

Giang Tu Nhân nở nụ cười, không phải bởi vì Merce nhận lấy lễ vật, mà là tiếng phổ thông của Merce cũng có dày đặc khẩu âm Bắc Trữ, rất rõ ràng ai là Lão sư Hán ngữ của hắn.

Lâm Miểu chơi vài ngày. Một mồi, làm mềo trong nhà, làm trạch nữ (chui trong nhà). Đầu mùa đông thủ đô đã bắt đầu ẩm áp rồi, trong nhà ẩm áp. Nhìn ngoài cửa sổ thời tiết âm u ướt lạnh, ngẫu nhiên còn có thể rơi vài cơn mưa, như vậy thiên khí trời ác liệt làm cho Lâm Miểu đứng ở trong phòng có một loại khoái cảm ác ý.

Giang Tu Nhân vừa mới tiến vào cửa, Lâm Miểu bổ nhào trên người anh: “Anh đã trở lại! Đêm nay em làm canh cá hải sản phách vương còn có mì chay bánh bao, em mời Tiểu Thuần bọn họ tới.”

Giang Tu Nhân tranh thủ thời gian buông Lâm Miểu ra, đau lòng nói: “Anh mới từ bên ngoài trở về, quần áo quá lạnh. Em sẽ cảm mạo.”

A di nhìn thấy, lắc đầu: “Giang tiên sinh, tôi xem ngài cùng Tổng tiên sinh cũng không kém bao nhiêu.” Tất cả mọi người nở nụ cười.

Giang Tu Nhân lên lầu tắm rửa, Lâm Miểu khom người mời anh, nhìn thấy bộ ngực hoàn mỹ của Lâm Miểu, Giang Tu Nhân đầu còn nhin được, anh kéo mạnh Lâm Miểu nồng nhiệt hôn một hồi, sau đó nhanh chóng đem mình cùng Lâm Miểu lột thành trần trụi. . . . . Anh đè xuống đầu của Lâm Miểu, thanh âm khàn khàn: “Miểu Miểu. . . . .” Hai vú Lâm Miểu từ lồng ngực Giang Tu Nhân tuột xuống, quỳ gối trong hai chân của anh. . . . . Giang Tu Nhân tựa ở bồn rửa tay bên cạnh, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ kích thích khác thường này, một đôi ma trảo đặt ở mặt của nàng cùng gò má nhẹ nhàng mon trớn trên vai. Nhìn xem Lâm Miểu dưới thân thân sắc dụ dàng, ý niệm trong đầu Giang Tu Nhân dâng lên một cổ điên cuồng ở đáy lòng, không quan tâm dùng sức cố gắng chuyển động cự long. . . . .

Phấn khởi Giang Tu Nhân ôm Lâm Miểu đem nàng bế lên, đặt ở trên bồn rửa tay, tách bắp đùi thon dài của nàng ra, khoác lên bên hông của mình, thân thể một cái, đem cự long trắng đầu tách cánh hoa lấy lộ ra, đâm thật sâu vào trong hoa kính của nàng vừa căng vừa ngấn, không có ngừng đột nhiên mãnh liệt lên.

Hai tay Lâm miểu ở phía sau xanh ở trên bồn rửa tay, Giang Tu Nhân điên cuồng mà rất nhanh sau hơn mười phút đồng hồ, nàng rớt cục thét chói tai lấy bị anh đưa lên mây. . . . . Tiếp theo Giang Tu Nhân buông nàng xuống, cho nàng ghé vào trên bồn rửa tay, tách bắp đùi thon dài ra, cặp mông tuyết trắng cao cao nhếch lên, ma trảo tách mông thịt rắn chắc của nàng ra, cự long hung hăng từ phía sau đâm vào hoa kính của nàng, đâm vào trên nhụy hoa kiều nộn của nàng. “Nha. . . . .” Lâm Miểu hét lên một tiếng, đầu gối lên cao, eo nhỏ sụp xuống, điên cuồng mà nhún nhênh hợp với tiến công của Giang Tu Nhân. . . . . Nhìn Lâm Miểu tình dục hăm sâu, Giang Tu Nhân càng hưng phấn dị thường, cự long cũng càng thô càng lớn, sẽ cực kỳ nhanh tại trong hoa kính mê người của nàng, một lần so với một lần mãnh liệt, một lần so với một lần hung ác.

Giang Tu Nhân đem đầu Lâm Miểu lên, làm cho nàng nhìn vào cái gương trên tường, Lâm Miểu then thưng hai mắt nhắm lại. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: giúp ta phân tích

Tổng Phi Dương mang theo túi bánh chưng cùng Tiểu Thuần tiến đến. Nhìn thấy Giang Tu Nhân vừa xuống có một bộ dạng thỏa mãn, mà Lâm Miểu xuân triều đầy mặt, đều cười ha ha. Mặt Lâm Miểu trong nháy mắt hồng thắm, nàng lập tức lui lại vào phòng bếp.

Nhà của Tổng Phi Dương và Tiểu Thuần cách nơi này không xa, sau khi mang thai, bị lệnh cường chế bản hồi đại trạch (chuyển về nhà lớn mà ở). Đại ca Tổng Phi Lang có hai nữ nhân, cho nên Tổng gia đối Tiểu Thuần có thai con trai này rất khẩn trương. Đây chính là đầu nam, trưởng tôn. Tổng Phi Lang chính là nhi tử sinh sau, nhi tử Tổng Phi Dương là con trai đầu phải không tranh giành là chuyện thực. Tổng gia luôn luôn đoàn kết, bọn họ trung thành đối hôn nhân làm cho bọn họ rất ít đối mặt gia đình phân tranh. Cho nên tuy bọn họ không cùng họ (cùng nhánh) nhiều lắm, nhưng có thể vẫn thành một sợi dây thừng (sự ràng buộc), đặt tới cân đối tình tế. Tổng Phi Lang cùng thê tử đối đứa bé này cũng rất coi trọng, cái này quan hệ đến sự kế thừa của gia tộc truyền lại. Huống chi nàng cũng không phải không thể sinh, đối với nhi tử nàng cũng không phải lo lắng.

Điện thoại Lâm Miểu vang lên, nàng nhìn, dãy số thủ đô, không biết, nàng nghi ngờ tiếp nhận: “Uy, nhĩ hảo, tôi là Lâm Miểu.”

“Nhĩ hảo, tôi là Tịch Hi. Tôi nghĩ. . . . .” Không đợi Tịch Hi nói xong, Lâm Miểu lập tức đem điện thoại đưa cho Giang Tu Nhân: “Lão công, Tịch Hi điện thoại.” Tịch Hi không nghĩ tới Lâm Miểu sẽ như vậy, rõ ràng đem điện thoại cho Giang Tu Nhân. Bọn ta không biết nên nói cái gì? Tìm cái có gì đây?

Tiểu Thuần nghi ngờ hỏi: “Tìm ca ca, cô ta gọi cho chị làm gì vậy? Còn có, người này tại sao có số điện thoại của chị?”

“A, cô ta là đồng sự ca ca cô, có điện thoại tôi không kỳ quái, nàng là hảo bằng hữu của ca ca cô, nhất định là có việc gấp tìm không thấy ca của cô mới gọi tới chỗ này của ta.” Tiểu Thuần lúc này mới thoải mái: “Em còn tưởng rằng lại là những nữ nhân hảo sắc kia?” Tịch Hi nghe được rành mạch, đây là

Lâm Miếu đối với nàng trả thù việc gọi điện thoại. Cũng may nàng cũng xác thực có việc muốn nói cho Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân nghe được một nửa, mặt trở nên rất nghiêm túc, cầm điện thoại vào thư phòng.

Tiểu Thuần lúc này mới tin tưởng lời Lâm Miếu nói.

Nghe xong điện thoại, Giang Tu Nhân đi ra. A đi làm, Lâm Miếu lên trà cho anh cùng Tống Phi Dương. Súp còn muốn hầm một chút nữa, Lâm Miếu phụng bồi cùng Tiểu Thuần.

“Phi Dương, cậu biết chuyện Tịch gia này khả năng phải gặp trở ngại sao?” Giang Tu Nhân rất nghi ngờ hỏi.

“Cái gì? Anh nghe ai nói? Em sao lại không biết!?” Tống Phi Dương so với Giang Tu Nhân càng giật mình. Tiểu Thuần cùng Lâm Miếu lập tức lui lại phòng bếp. Tiểu Thuần nói: “Bọn họ vừa nói cái này em liền đau đầu, mỗi ngày người tính toán ta, ta tính toán của người.”

Lâm Miếu cười nói: “Vậy cô bây giờ đặc quyền hưởng thụ? Thượng Đế lão nhân gia ông ta thật là công bình.”

Tiểu Thuần bát quái hỏi: “Miếu miếu, nói cho em một chút, chị theo ca ca em là bắt đầu như thế nào.”

Lâm Miếu một mặt thử súp, một mặt trả lời: “Không phải dễ nhớ lại, nhưng rất rung động. Ca của cô là nam nhân đẹp trai nhất mà mắt tôi thường gặp qua, tôi lúc ấy thật sự bị hấp dẫn rồi, mùi nam tính của anh ấy mãnh liệt cùng thân thể dụ hoặc lấy tôi, rất kích thích.”

“Hắc hắc, ca ca em tốt a?” Tiểu Thuần cười mờ ám

Mặt của Lâm Miếu lại đỏ: “Cực tuyệt trả lời.” Rồi sau đó ý vị thâm trường (thích thú) nói: “Tại Bắc Trữ, bạn gái của ca ca cô dùng đơn vị trăm để đo. Lớn hơn 200 nhỏ, ít hơn 500.” Tiểu Thuần cười ha ha: “Lâm Miếu, em dạy cho chị một chiêu, em đã nói với Tống Phi Dương, nếu như anh chơi một nữ nhân, em đây liền chơi hai nam nhân, còn muốn đem của chúng ta ***** phương pháp ghi hình đặt ở trên mạng, mất mặt hết Tống gia anh ta, anh ta hiện tại so với mèo còn thành thật.”

Lâm Miếu: “. . . . .” Không phải là một đối thủ như nhau.

Lúc ăn cơm, Giang Tu Nhân nói cho Lâm Miếu: “Miếu Miếu, anh gần đây rất nhiều việc, đầu óc đều có chút rối loạn. Hiện tại em giúp anh cùng Phi Dương phân tích chuyện này.”

Tống Phi Dương nghi ngờ nhìn Giang Tu Nhân, làm gì đây? Cho nữ nhân phân tích? Anh không có chấp mạch a? Giang Tu Nhân không để ý chút nào, hạ xuống một chút, mở miệng đến: “Tống gia cùng Chu gia là đối lập, mâu thuẫn của bọn họ có thể ngược về sơ kỳ chiến tranh kháng Nhật. Phụ thân Tịch Hi là Tịch Định Quốc còn có hơn 2 tháng sẽ đến tỉnh Nghiêm Nam làm tỉnh trưởng, ông ta không thuộc về phe phái Chu gia, nhưng ông ta cùng Chu gia di chuyển tương đối gần, coi như là xung quanh a. Ông ta cường ngạnh, cụ thể, có năng lực. Không biết vì cái gì, hẳn cùng với Chu gia lại có mâu thuẫn thập phần khắc sâu ở thời khắc mấu chốt này, hiện tại Chu gia muốn vứt bỏ hẳn, đổi thành thêm mấy phiếu cho mẫu thân Chu Vĩnh Giai. Theo sự miêu tả ở bên trong của anh, em có thể nghĩ đến cái gì?”

“Đầu tiên, Tịch Định Quốc cố ý, em đây rất khẳng định, tựa như vận động viên bóng đá cố ý đem cầu cho người khác đá tiến trong cửa. Bởi vì ông ấy có thể, thì tới vị trí này, am hiểu sâu quan trường một quy định trò chơi đây là quy tắc, nếu không ông ta cũng đến không được vị trí này.”

“Ừ, em tiếp tục.”

“Tiếp theo, Tịch Định Quốc lấy được chỗ tốt nhất định nguyên lai mong muốn là vượt qua, nếu không ông ta không có lý do làm như vậy, về phần nguyên nhân, nếu như không phải Tống gia, thì phải là cân bằng quan hệ của người Tống gia cùng Chu gia, có lẽ người kia mới là chủ từ chính thức của ông ta, cuối cùng, nói thật, em không tin Tịch Hi, cô ấy tâm cơ sâu tầng chứ không phải như Ứng Tuyên nghĩ mà có thể so sánh, nàng là đại biểu điển hình trong hoa có gai, tựa như Tập Nhân, mỗi một vật phát sinh đại sự luôn luôn có bóng dáng nàng Tập Nhân. Em không biết Tịch Hi hướng về anh miếu tả như thế nào, em cảm thấy giờ phút này anh nên làm, chính là chính mình đi xác nhận tin tức chính xác. Nếu như tin tức của cô ta là giả, mục đích của cô ấy thì có một, đó chính là anh. Nàng vì cái gì có thể chờ Ứng Tuyên rời đi ngày hôm sau liền đi tới Bắc Trữ, đừng nói cho em đây là trùng hợp. Em nghĩ cô ấy coi tình ứng Tuyên tuyệt sẽ không cùng bất kỳ một nữ nhân nào yêu anh làm bằng hữu.”

Tống Phi Dương cùng thê tử chỉ biết há to mồm nhìn xem Lâm Miếu, nữ nhân này thật sự quá thông minh, phân tích được đạo lý rõ ràng, có lý có cứ.

Tiểu Thuần vỗ vỗ đầu của mình: “Miếu Miếu, với chị mà so, em chính là đầu heo!”

Lâm Miếu múc súp cho bọn họ, lại tiếp tục nói ra: “Nếu như không phải lần này Tịch Hi mời em đi tham gia sinh nhật, em cũng vậy chưa hoàn toàn nhìn thấu nàng. Bởi vì A Nhân là nam nhân, cho nên về góc độ lo lắng vấn đề anh nhất định cùng chúng ta là có thành kiến. Cho nên anh nhà tâm lý học này tại trước mặt cao thủ này cũng không thấy được có nhiều hơn ưu thế. Cùng với nói Ứng Tuyên đem anh cân nhắc thấu, còn không bằng nói Tịch Hi đem anh cân nhắc thấu. Giang Tu Nhân anh muốn cái gì. Tịch Hi cô ấy cũng cho anh cái đó? Kể cả thái độ đối với em. Thất sách của cô ấy chính là chúng ta đụng phải Merce cùng Lục Phong, làm cho nàng rối loạn trận tuyến, toàn thể ánh mắt của những nữ nhân kia bán rả cô ấy. Cô ấy nhất định là tại trước tiên chỉ biết anh đã hiểu được chân tướng, cô ấy hiện tại muốn làm, chính là bỏ cứu chuyện này. Nói thí dụ như trên mặt của nàng quá nhiều mụn, mà nàng muốn làm, không phải xử lý mụn của mình như thế nào, mà là cho anh còn sống trên mặt của em đồng dạng có mụn, cho dù cô ấy thành công.”

Tống Phi Dương nhìn xem Giang Tu Nhân: “Lão bà của anh thật lợi hại. . . . .” Là ý nói Giang Tu Nhân anh từ nay về sau còn có thể tùy tiện nhúc nhích sao?

Giang Tu Nhân không thêm để ý chút nào liếc qua Tống Phi Dương: “Làm sao cậu biết tôi không lợi hại?!”

Chương 28: ta là tình thánh

Lâm Miểu lắc đầu: “Còn có, ngày đó tại quán ăn, cô ấy vô ý thức kháng cự ở ngay bàn. Em liền hiểu được cô ấy là biết rõ chuyện này. Lúc ấy em cũng không nghĩ nhiều vậy, dù sao sự tình huyền ảo lớn như vậy. Nhưng hiện tại em không nghĩ như vậy, cô ấy đương nhiên sẽ không làm những chuyện nào mà nội dung không hề trang bị kỹ thuật cho Giang Tu Nhân anh hạ mắt, tỷ như phải người nha, chụp ảnh nha, theo dõi nha. Nhưng cô ấy nhất định không hề bị người đơn giản cảm thấy biết rõ con đường này. Nói cách khác, cô ấy có thể lợi dụng người cũng không cần phải xúc phạm chống lại anh. Anh cho rằng cô ấy thật không biết em sao? Cô ấy ngay cả gần đây mẹ vì tiểu Hồ thích thu thập hình ảnh mô phỏng từ xe hơi mô hình nước ngoài chuyện như vậy bọn ta có thể biết, cô ấy làm sao có thể không biết em? Kỳ thật tại thời điểm mẹ thu được lễ vật liền hiểu rõ, tuy nhiên giải thích của cô ấy rất hoàn mỹ. Nhưng mẹ cực kỳ không cao hứng, minh xác nói cho em biết nếu coi trọng Tịch Hi, không thể để cho cô ấy xằng bậy trong nhà. Nguyên lời nói của mẹ, nữ nhân này, Ứng Tuyên đều chưa hẳn là đối thủ của cô ấy.”

“Vậy tại sao không nói cho anh?” Giang Tu Nhân tròn to hai mắt, không nghĩ tới mẹ của mình cùng thê tử mình liên hợp lại, mà chính mình chẳng hay biết gì.

“Bởi vì em cùng mẹ biết rõ cô ấy còn không có dùng đến chiêu đập nôi chìm thuyền, cho nên mẹ bảo em không cần phải nói cho anh biết, hơn nữa chính là chúng ta nói ra, anh cũng chưa chắc tin tưởng. Đương nhiên không phải em cùng mẹ không tin anh, cô ấy làm cho anh hoàn toàn tin tưởng cô ấy, tín nhiệm tư thái của cô ấy. Em cùng mẹ là nữ nhân, chúng ta có thể theo góc độ của cô ấy để cân nhắc thái độ của anh, không khó ra được kết luận.”

Tiểu Thuần đặt chén trong tay xuống: “Miểu Miểu, nếu như chị là ca ca, chị bây giờ biết làm cái gì?”

Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu trầm miệng một lời (cùng nói): “Cái gì cũng không làm!” Tức thì đồng thời nở nụ cười. Tống Phi Dương gật gù đầu: “Àn, chỉ cần đối với chuyện này duy trì mập mờ là được rồi. Điều tra cũng đã không cần, cô ta là lợi dụng mâu thuẫn của ba ba cùng tiền nhiệm, biết rõ ba ba cần có nhất chính là ổn định. Tịch Hi cực kỳ nắm được điểm yếu của Giang Tu Nhân, nữ nhân này tâm cơ thật sự là đáng sợ.”

“Nếu không, ngày mai em đi gặp mặt cô ấy?”

Giang Tu Nhân cùng Tống Phi Dương đồng thời nói: “Không được, sự tình cho tới bây giờ, không cần thiết.” Giang Tu Nhân gật gù đầu: “Hiện tại anh mới hiểu được vì cái gì ba ba biết rõ Triệu Vĩnh có thể bình tĩnh đối chuyện này như vậy, ông ấy chỉ là có thể tiếc vì Triệu Vĩnh, nhưng đối với Tịch Định Quốc lại không thêm để ý chút nào. Bởi vì đối với ba ba mà nói, có thể làm cho Nghiễm Nam đỡ phải phát triển đến nhảy vọt đúng là hảo hợp tác. Kỳ thật Triệu Vĩnh có thể cùng ba ba duy trì phớt lờ cũng không có chọc giận ba ba, mà là Triệu Vĩnh có thể chỉ trọng dụng những người vô năng kia nịnh hót chọc giận ba ba, bởi vì Triệu Vĩnh có thể ngăn cản Nghiễm Nam phát triển, đây mới là nguyên nhân ba ba có thể không chịu đựng được Triệu Vĩnh.”

Tiểu Thuần nói: “Không nghĩ tới một người phó huyện trưởng nho nhỏ liền có thể làm cho Triệu Vĩnh biến mất, cái này có tính hay không là hiệu ứng hồ điệp (lý thuyết hỗn loạn hoặc quan hệ nhân quả) rồi? Hồ điệp kích động cánh khiến cho biến động.” Tiểu Thuần nhìn Trương phu: “Xem như vậy! Chưa từng thấy qua mỹ nữ? ! Anh thật đúng là làm cho em ngạc nhiên? Em có chính là chiêu trị anh.”

Giang Tu Nhân cúi đầu, gấp rau cho Lâm Miểu: “Chúng ta ăn của chúng ta, bọn họ còn muốn ăn ỉ một hồi.” Tiểu Thuần cùng Tống Phi Dương không hề mồm mép bíp người rồi, bốn người ăn rất vui vẻ.

Tiểu Thuần cười nói: “Xem ra Miểu Miểu thật là phúc tinh nhà chúng ta, nghe nói bắt lấy phó huyện trưởng kia chính là bằng hữu của chị, vậy là thiên tài ngày đầu tiên đi làm”

Lâm Miểu gật gù đầu, nàng cười nói: “Thành Thành về sau nói cho chị biết, thời điểm lúc cô ấy đem người như vậy tới trước mặt A Nhân, biểu lộ của A Nhân đã cho cô ấy biết rằng A Nhân vừa ý chính là Thành Thành.” Tất cả mọi người nở nụ cười.

Tiểu Thuần lén lút tự mình nói với Trương phu: “Em nào thích Lâm Miểu, tuy nhiên cô ấy không đủ yêu ca ca của em, nhưng cô ấy biết rõ cảm ơn, mặc dù cô ấy có chút ích kỷ, nhưng cô ấy cũng không hại người, cũng rất thiện lương. Cô ấy sẽ yêu ca ca, ca ca chọn cô ấy là chọn đúng rồi, ca ca ánh mắt rất tốt.”

Tiểu Thuần cười khổ mà nói: “Thời điểm cô ấy ghét ca ca nhất, cũng không nường tay chút nào lấy gần 500 vạn Đô-la của ca ca mua phòng ở, thiếu chút nữa đem mẹ của em tức chết, Ứng Tuyên cũng chính là lợi dụng điểm này. Lâm Miểu rất đặc biệt, khó trách ca ca sẽ không buông tay, yêu phải chết đi sống tới. Còn có thể vì cô ấy làm được như vậy, nếu như không đem cô ấy lấy về nhà thật sự là thực xin lỗi chính mình, quá có hại. Cũng may Lâm Miểu tuy không thích ca ca, nhưng từ đáy lòng cô ấy đồng ý ca ca, thiết tình gả cho ca ca, chính thức đem mình xem thành người Giang gia chúng ta, đặc biệt mẹ, Lâm Miểu rất yêu mến mẹ. Vậy đại khái chính là duyên phận giữa người với người a. Mẹ nói nếu như Lâm Miểu bị không nhận ra, người ta nói cô ấy là nữ nhi của mẹ, cô ấy có thể vui mừng cả ngày.”

Tống Phi Dương gật gù đầu: “Anh nghe ca ca em nói ba ba của nàng, mụ mụ đều là kiểu mẫu của sự nghiệp, từ nhỏ chính là đi theo bà nội cùng bà ngoại

lớn lên, về sau thì theo bảo mẫu, cũng khó vì Lâm Miếu.”

Tiểu Thuần cảm xúc nói: “Người một nhà Lâm Miếu đều là người thuần túy, mẹ Lâm Miếu vì ca ca em, buông tha cho lý tưởng phấn đấu cả đời, tới sở nhân sự (sở lao động) làm phó cục trưởng, ba ba nói, Hoàng a di rất có năng lực, bà ấy là bộ tổ chức trung tâm cùng Tỉnh ủy đều chú ý nữ cán bộ, bà ấy có thể phù chính hoặc là đến những thành thị khác một thị trường là không có vấn đề.”

Thật đúng là làm cho Tiểu Thuần, 2 năm sau, Hoàng Đình quả nhiên nhưng làm cục trưởng sở lao động, đương nhiên đây là nói sau. Vốn bà ấy có thể đến một chỗ cấp thành phố làm thị trường, nhưng bà ấy không có đáp ứng, bà ấy không nghĩ thời gian dài lại rời khỏi trọng phụ cùng hải tử.

Tịch Hi không nghĩ tới ngày hôm qua còn lo lắng vận phần Giang Tu Nhân, hôm nay lại bình tĩnh như thế. Tịch Hi hẹn Giang Tu Nhân đến quán ăn Côn Luân ăn cơm, nói muốn đưa lễ vật kết hôn của cô. Thời điểm Giang Tu Nhân đến, Tịch Hi đã đến. Nhìn thấy anh, Tịch Hi hỏi: “A Nhân, Miếu Miếu đâu rồi?”

“Cô ấy theo giúp muội muội của tôi đi ung hòa cung (mình nghĩ đó là chùa Hòa Cung) rồi, mỗi lần đến mừng một, mười lăm muội muội của tôi đều muốn tới đó bái Phật.” Giang Tu Nhân trông rộn ràng, nhưng có chút đồng tình với cô ấy, nữ nhân này vì muốn được Giang Tu Nhân mình mà làm nhiều như vậy, tốn nhiều tâm cơ như vậy, kể cả chuyện muội muội đi bái Phật này đều bị năng lợi dụng, đáng tiếc kết quả vẫn là công dã tràng.

Tịch Hi tò mò hỏi: “A Nhân, anh vì cái gì mà nhìn tôi như vậy?”

Giang Tu Nhân cười nói: “Không có.”

“A Nhân, vậy không có ý tứ, gọi các người, lại không thể hảo hảo chào hỏi Lâm Miếu, tôi bận rộn xã giao, anh lại có việc của anh, Lâm Miếu đều bị chúng ta lạnh nhạt.”

Giang Tu Nhân mở to hai mắt: “Cô đây là nói như thế nào? Sau khi Miếu Miếu trở về nói cho tôi biết cô ấy rất vui vẻ, còn nói duyên phận con người không cách nào đoán trước, không nghĩ tới còn có thể gặp cố nhân. Miếu Miếu cũng không nói dối, cũng không có những việc kia luẩn quẩn, cô ấy nói cái gì chính là cái gì. Mọi người trong nhà chúng tôi đều rất hiểu rõ cô ấy, đặc biệt mẹ tôi, đặc biệt yêu mến cô ấy, tôi đều muốn đứng sang bên cạnh. Mẹ uy hiếp tôi nếu như tôi làm cho Miếu Miếu bất được nhược điểm gì, cãi nhau với Miếu Miếu, bà ấy phải chết.”

Tịch Hi mặt một hồi hồng, một hồi trắng, miêu tả chăm chú qua đều không thể che dấu khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy mặt mát cùng phấn nộ, nhưng cô ấy lại không thể biểu hiện ra ngoài, cho nên mặt anh liền có vẻ rất quái dị, làm cho Giang Tu Nhân trong lòng bật cười một hồi.

Giang Tu Nhân tiếp tục kê đơn: “Người một nhà của Miếu Miếu cũng rất tốt với tôi vô cùng, đặc biệt nhạc mẫu của tôi, bà ấy là một người mạnh như vậy, vì ta, buông tha cho Phó thị trường, mà cam nguyện đến sở lao động làm phó cục trưởng. Phần nhân tình này, Giang Tu Nhân tôi cả đời cũng còn không hết.”

Tịch Hi rốt cục có thể nói chuyện dễ dàng: “Đúng vậy a, là muốn đối với bọn họ tốt một chút, trang phục của Miếu Miếu sợ là không có mấy người có thể làm được.”

“Cho nên nha, chính là cho nàng vàng, bạc sơn đồ đều không đủ, đây là mẹ của tôi nói. Kỳ thật thì cô ấy cũng là yêu thích điểm ấy, người ta là một tiểu cô nương thanh bạch, như trang giấy trắng đồng dạng đi theo tôi, hơn nữa còn là chính mình yêu nữ nhân đến xương cốt, nàng dù cho là qua 2 lần tình, tôi cũng là nguyện ý.” Giang Tu Nhân nói xong, một hồi ác hàn, cái lời kịch này, mình cũng cảm thấy chua xót.

Tịch Hi đột nhiên cảm thấy nam nhân ngồi ở đối diện chính là Châu Tinh Trì trang tình thánh.

Lâm Miếu cùng Tiểu Thuần tiến đến, vài người cận vệ ở chung quanh Tiểu Thuần ngựa cô ấy bị người đụng vào. Tịch Hi thấy được nói: “Muội muội của anh thực thành viên kim cương của Tổng gia.”

Giang Tu Nhân đứng lên, kéo ghế ra cho Lâm Miếu cùng Tiểu Thuần. Tiểu Thuần ngồi xuống đã nói: “Tịch Hi, cô thực có khả năng quan sát, mời chúng tôi ở trong này, vốn hôm nay chúng tôi chính là đến nơi đây ăn tùng lộ.”

Trong nội tâm Giang Tu Nhân cười thầm, cô muội muội này thật là hung ác quá, còn muốn như vậy làm thịt Tịch Hi một bữa.

Tịch Hi trả lời ngay: “Nhưng tôi mời không nổi, hay là xin mời Tiểu Thuần. Cạc cạc cạc.” Tiểu Thuần cảm thấy thanh âm này thật sự chói tai, tức thì nói ra: “Kỳ thật tùng lộ dạ chính là thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tôi xem chúng ta vẫn là hôm nào a.” Ý tứ chính là Tịch Hi cô còn chưa đủ tư cách làm cho Tiểu Thuần nàng mời khách.

Một cuộc điện thoại cứu Tịch Hi, cô có thể thành công đào thoát ‘ma trào’ của Tiểu Thuần.

Giang Tu Nhân nói: “Các người tin hay không, đêm nay cô ta nhất định sẽ hẹn Lâm Miếu. Bởi vì đêm nay anh muốn mời vài đồng nghiệp ở bộ công an ăn cơm. Hơn nữa cô ta nhất định chính là nói thay thế anh phụng bồi cùng em.”

Tiểu Thuần không cách nào tin: “Không thể nào, em đều rõ ràng như vậy, cô ta còn không hết hy vọng?!”

“Lại xem cái này a.”

Quả nhiên, Tịch Hi điện thoại đến đây: “Miếu Miếu sao? Tôi là Tịch Hi, đêm nay tôi mời cô ăn cơm đi, A Nhân đêm nay không rảnh.” Tịch Hi nghe được thanh âm Tiểu Thuần hỏi cô là ai, có thể cướp đoạt điện thoại a, chỉ chốc lát truyền đến thanh âm Tiểu Thuần: “Tịch Hi, cô đừng suốt ngày a ha với

anh của tôi, ca ca tôi, chị dâu không biết, chẳng lẽ tôi còn không biết cô sao?” Tịch Hi còn chưa kịp làm ra phản ứng, sau đó lại là một hồi thanh âm cướp đoạt điện thoại: “Tịch Hi, thực xin lỗi, tôi đối với cô, thật sự không có gì nói. Cô cùng chồng tôi là bằng hữu, cũng không thấy chúng ta cũng muốn là bằng hữu, hơn nữa cô làm cái gì, lòng dạ chúng ta đều biết rõ, tôi cúp đây.” Điện thoại chặt đứt. Tịch Hi nghĩ, cái này xem như cái đó vừa ra nha?

Lâm Miểu trực tiếp đem số điện thoại Tịch Hi thiết lập thành phương thức mới người bị cự tuyệt qua lại gọi đến. Một lát sau, quả nhiên Tịch Hi không chết tâm lại gọi qua, lần này cô có thể nghe được rõ ràng trong loa truyền đến ‘điện thoại ngài gọi bị cự tuyệt’, thanh âm máy móc ngọt ngào đối Tịch Hi mà nói là sự châm chọc vô cùng.

Lâm Miểu cùng Tần Viên mang theo nhi tử mập mạp của cô ở trong vườn thú, nhìn thấy tốp năm tốp ba cận vệ đi ở chung quanh của bọn họ, Lâm Miểu đại khái nhìn nhìn, sợ là có hơn 10 người. Lâm Miểu lè lưỡi: “Tần Viên, trận chiến này của nhà cậu đủ dọa người rồi.”

Tần Viên ngai ngừng nói: “Lâm Miểu, thực xin lỗi. Làm cho cậu không được tự nhiên. Nhưng những người này đối với Lục gia mà nói rất quan trọng, mình lúc năm 17 tuổi bị bắt cóc qua.” Lâm Miểu chấn động: “Trời, bắt cóc? Cậu là nói bắt cóc sao?” Tần Viên gật đầu: “Lục Phong cứu được mình.”

Nhi tử mập mạp của Tần Viên, Tần Viên cho cậu bé bước đi, cậu bé không phải không đi, ở đó đại náo khóc lớn. Cậu bé dùng giọng trẻ con non nớt lên án mẹ: “Con muốn nói cho bà nội, mẹ lại muốn con giảm béo!”

”Tại sao bước đi là giảm béo? ! Tiểu bại hoại, mẹ xem lần này ai tới cứu con? ! Con xem con béo như vậy, mẹ đều ôm con không được.”

“Con đây về nhà, con không muốn ở chỗ này. Trong lúc này không có nai chín màu, không có chim công, ô ô, con muốn trở lại Hồ Châu, con muốn trở lại nhà lớn!”

Lâm Miểu một hồi ác hàn, nhưng là cuối cùng nghe hiểu: “Con, nhà của con có nai chín màu? !” Lâm Miểu nuốt nước bọt một chút.

Lục Gia Minh tiểu bằng hữu ngừng khóc, nước mắt trong suốt trên mặt cậu bé nói cho Lâm Miểu: “Tỷ tỷ, nhà của ta có 2 con, đưa 2 con cho vườn bách thú, ở nhà của ta dưới chân núi, ở tại trong phòng thủy tinh xinh đẹp. Ba ba nói muốn làm cho mọi người ở toàn bộ Hồ Châu có thể nhìn thấy.”

“Núi nhà của con? ! Nhà của con còn có núi? !”

Lục Gia Minh tiểu bằng hữu quyết định không trả lời vấn đề ngu xuẩn này của Lâm Miểu. Cậu bé chạy đến chỗ một cận vệ, vươn tay: “Dừng thúc thúc. . . .” Phương Dững đem cậu bé giơ lên: “Chúng ta đi xem Gấu Mèo đại hiệp.” (gấu trúc)

Lâm Miểu giờ mới biết, nguyên lai Tần Viên là điều khắc vô cùng nổi danh, tác phẩm của nàng còn bị bảo tàng Paris cất giữ. Tính cách Tần Viên so với nàng còn muốn trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng nếu như có thể đi vào lòng của cô ấy, cô ấy sẽ trở nên nhiệt tình. Tỷ như hiện tại, Lâm Miểu liền hô to chịu không nổi.

Bị Lục Gia Minh khiến cho Lâm Miểu mỗi một không chịu nổi khi về đến nhà, Giang Tu Nhân đang ngủ trên giường ngủ quen thuộc, Lâm Miểu đến phòng tắm tắm rửa, lúc đi ra, Giang Tu Nhân đã tỉnh.

“Thực xin lỗi, đánh thức anh.”

“Không có, anh ngủ đã lâu. Ngày hôm qua có uống chút rượu.”

Lâm Miểu tự động nằm vật xuống trong lòng ngực của anh: “Buổi tối anh nghĩ ăn cái gì? Em chỉ biết làm mấy thứ này, tới tới lui lui anh đều chán ăn. Đừng nói anh, Tiểu Thuần cũng không dám đến đây.” Lâm Miểu cười nói. Giang Tu Nhân nằm hút thuốc: “Tối hôm qua Tịch Hi có tìm em không?”

“Tìm, về sau bị Tiểu Thuần đoạt điện thoại mất một trận. Hiện tại cô ấy là người cự tuyệt qua lại của em, yên tĩnh nhiều hơn. Làm sao vậy? Có phải là cô ấy lại đi phiền anh?”

“Hoàn toàn ngược lại, cô ấy thật là không đến.”

Giang Tu Nhân vỗ vỗ cái bụng Lâm Miểu, Lâm Miểu từ trên người anh xuống, đến giữa trong phòng giữ quần áo chọn quần áo cho hai người. Lâm Miểu như cô vợ nhỏ chính là hình thức hầu hạ Giang Tu Nhân mặc quần áo, thời điểm Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miểu đang giúp anh sửa sang lại, áo ngủ từ trên người nàng lơ đãng mở rộng nhìn thấy bởi vì khom lưng mà vô cùng tốt đẹp chính là bộ ngực. Giang Tu Nhân không chút do dự thân thủ đi vào, nhắm mắt lại, hưởng thụ lấy cảm xúc vuốt ve này. Lâm Miểu nào có thể ngăn cản anh, Giang Tu Nhân ôm lấy nàng: “Àn, anh là đối bụng. Nhưng có một nơi so với dạ dày anh còn muốn đói, em trước uy cho hân no bụng a. . . .”

Giang Tu Nhân thích thú hôn môi bừa bãi, vịn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Miểu tay không thành thật trượt đi về phía, ở tại cái hông của nàng bắt đầu vuốt ve, ôm eo của nàng tay kia cũng với tới xuống phía dưới, cách áo ngủ dày xoa cặp mộng đẹp no đủ.

Lâm Miểu thần hồn bị say, bất tri bất giác buông cái miệng nhỏ nhắn ra, đầu lưỡi Giang Tu Nhân nhân cơ hội đi vào công chiếm, trên đầu cái lưỡi của nàng. Thân thể Lâm Miểu rốt cục mềm nhũn ra, không có một tia khí lực, hai tay nhẹ nhàng khoát lên trên vai Giang Tu Nhân, nhắm hai mắt cùng đầu lưỡi của hắn dây dưa đánh nhau, say mê giữa kích thích cùng ngọt ngào.

Chương 29: thời gian nhanh nhất

Tay Giang Tu Nhân vốn là nhẹ vỗ về Lâm Miểu lặng lẽ giải khai đai lưng áo ngủ, lập tức phủ ở trên hai vú tròn bộ ngực cao vút của nàng, nhẹ vỗ về tìm tòi độ cao cùng co giãn của hai vú, tay kia đồng thời từ dưới tìm nơi duỗi đi vào, cách quần lót phủ ở trên kiều đồn.

Thân thể mềm mại của Lâm Miểu bật lên một chút, hai tay vuốt vai Giang Tu Nhân, dùng sức đẩy ra phía ngoài. Trong miệng ngó ngó kháng nghị: “Đừng điên rồi, không phải muốn đi ra ngoài sao? Ô ô. . . . . Mau đứng lên. . . . .”

Giang Tu Nhân cười nhạo nói: “Miểu Miểu, em chừng nào thì mới có thể không cần phải khẩu thị tâm phi?” (nói vậy mà không phải vậy)

Anh không thể buông ra, dùng sức hôn Lâm Miểu, đem cái lưỡi thơm tho hấp đến trong miệng chính mình nhâm nhi thưởng thức, hai tay ở hai nơi bộ vị mẫn cảm của đại lực ra sức vuốt ve, khi anh công kích trên dưới Lâm Miểu đến rất nhanh chính mình mê mẩn, chỉ cảm thấy một loại kích thích tê dại làm cho nàng không có khí lực, hai tay nhẹ nhàng ôm cổ Giang Tu Nhân, phun cái lưỡi cùng anh hôn một lúc.

Lúc Giang Tu Nhân cảm nhận được hai vú no tròn càng gắng gượng rút ra, đỉnh anh đào hồng đã bị ngón tay gầy xuống từ từ đứng thẳng lên thì anh buông lỏng ra liền hôn đôi môi đỏ mọng, Lâm Miểu ngửa đầu, nhắm hai mắt, sắc mặt ửng hồng, trong cổ họng phát ra rên rỉ, vô lực thừa nhận sự vuốt ve của Giang Tu Nhân, anh cười xấu xa.

Đôi ngực này từ Lâm Miểu trở lại liền dụ hoặc lấy anh, hình ảnh cặp ngực hoàn mỹ run rẩy bật lên hiện ra trước mắt anh, da thịt tuyết trắng trắng nõn, trung gian là khe vú thật sâu, làm cho người say mê. Trên đỉnh cặp ngực cao ngất đứng thẳng, giữa quãng vú màu trắng nhạt, hai viên anh đào nho nhỏ ngạo nghễ đứng thẳng, kiều ngạo mà hướng anh biểu hiện ra xinh đẹp mê người với anh!

Giang Tu Nhân dè dặt vuốt lên, như đối đãi một kiện trân bảo tuyệt thế giống như vuốt ve yêu quý, miệng thoáng cái hôn ở trên hồng anh đào. Lâm Miểu bỗng chốc toàn thân kịch liệt run rẩy lên, thân thể gãy dựa, cũng gãy dựa, mà là say sưa dùng hai tay đưa đầu anh hướng chính mình áp vào cặp ngực hoàn mỹ, dùng sức ưỡn ngực, dường như muốn đem Giang Tu Nhân vùi vào thân thể của mình. Giang Tu Nhân ở trên vú vẫn hòa nhã mon trón hôn lên, tiếng rên rỉ của Lâm Miểu càng ngày càng cao.

Hai tay Giang Tu Nhân ôm cái mông của nàng, áo ngủ sớm đã tán loạn, Lâm Miểu nằm ngửa ở trên giường, đóng chặt hai mắt lại, ở trước mặt Giang Tu Nhân chỉ lộ ra được thân thể mềm mại mê người mặc quần lót. Dung mạo xinh đẹp trước mặt, hai vú no tròn hoàn mỹ, phía dưới là vòng eo tinh tế, xuống chút nữa cặp mông đầy đặn, nơi bắp đùi thon dài, quần lót Lace hơi mỏng hơi mờ bảo vệ lấy nơi huyền bí cuối cùng, một cặp đùi trắng nõn giúp nhau ma xát, tiết lộ nàng miễn cưỡng đè nén tình cảm mãnh liệt như lửa. Giang Tu Nhân bỗng chốc nhào tới. Lâm Miểu mở hai tay cùng bắp đùi thon dài ra, nghênh hợp với Giang Tu Nhân lại một vòng khiêu khích, vô ý thức di chuyển bụng, nghênh hợp với cự long của anh xa quần lót ở nơi huyền bí.

Lúc Giang Tu Nhân đem nàng khiêu khích không biết thiên nam địa bắc, lặng lẽ đứng dậy nhanh chóng bỏ quần áo cuối cùng trên người hai người.

Cự long đang ngẩng đầu lên hưng phấn mà phóng tới động khẩu đào nguyên trần lan xuân thủy thì Giang Tu Nhân hôn nàng một cái, cười xấu xa đưa tay đặt ở trên hai vú hoàn mỹ của nàng, ngắt một cái, “Hắc hắc, bảo bối, em có biết chúng nó đẹp thế nào không?”

Giang Tu Nhân cười xấu xa lấy tay ở trên vú của nàng bóp nhẹ một cái, Lâm Miểu lại rên rỉ một chút, Giang Tu Nhân nhân cơ hội dùng hết khí lực toàn thân chúi xuống phía dưới, cự long bỗng chốc vọt lên tiến đến. . . . .

Thật lâu, mưa thu mây bay, Giang Tu Nhân ôm biểu hiện thoải mái mà nằm ở trên giường, yêu thích không buông tay mà đem hai vú chơi lấy chỉ thuộc về chính mình cũng thăm nghĩ chính mình bày ra được vẻ đẹp của nó.

Anh đối Lâm Miểu nói: “Biết rõ anh vì cái gì yêu mến chúng nó như vậy sao? Chúng nó thật sự rất thích hợp tay của anh.”

Lâm Miểu nhàn nhạt nói: “Anh có phải hay không ám hiệu với em là anh đã từng so qua rất nhiều, hoặc là nói anh muốn hướng em khoe khoang anh đã từng có được nữ nhân mỹ lệ đi qua?”

Giang Tu Nhân lập tức giơ lên hai tay đầu hàng: “Miểu Miểu, anh sai rồi. Chúng ta đổi lại chủ đề. Em biết, anh hiện tại khẳng định chỉ có một nữ nhân là em”

Giang Tu Nhân luôn biết rõ như thế nào làm cho Lâm Miểu khi ở dưới thân anh hóa thành một vùng nước, anh ác liệt khiêu khích tiểu thể từ của mình, hô hấp của anh luôn lơ đãng lướt qua hướng về anh trông thấy toàn bộ trong cảm địa của nữ nhân xinh đẹp nhất: “Miểu Miểu, muốn hay không? Có nghĩ là muốn anh? Ừ, nói ra, nói ra là anh liền cho em. . . . .” Lâm Miểu chỉ biết là tất cả cảm quan chính mình đều ở một chỗ, nàng cần anh tràn ngập nàng. . . . .

“Ô ô. . . . .” Lâm Miểu cảm giác mình sắp nổ tung, chính là nam nhân đáng giận này. . . . .

“Nói ra, nói ra là anh liền cho em.” Giang Tu Nhân đột nhiên rời khỏi thân thể Lâm Miểu, nằm ở một bên, rừ rừ nói lời nhỏ nhẹ: “Lao động quang vinh, com no áo ấm”

Lâm Miếu bỏ nhào vào trên người anh, rót cục hai người lại gắt gao kết hợp cùng một chỗ, đồng thời nhắm mắt lại thỏa mãn . . . . .

Mặc dù chuyện này để lại hậu quả là Giang Tu Nhân bị Lâm Miếu dùng lại béo đánh, nhưng Giang Tu Nhân đối với chỗ tạo thành hậu quả của mình đó là tương đối vô cùng hài lòng.

Lâm Miếu mặc CD sản phẩm mới một tuần trước, một kiểu váy liền thân màu vàng nhạt dày tơ trắng chỉ áp đảo cái mông một chút, phối hợp giày cao cùng màu trắng, bên ngoài là áo khoác ngoài Cashmere mỏng màu trắng; Giang Tu Nhân một thân chủ yếu màu đen nhàn nhả, áo somi dùng màu vàng nhạt dày tơ trắng làm điểm xuyết.

Thời điểm hai người đến khách sạn đại đường, nổi bật, bước lên đối với ngoại hình khiến cho vô số ánh mắt người ta chú ý, đều bàn luận về hai người kia, mọi người đều phỏng đoán lai lịch nam nhân xinh đẹp này, nhìn lại nữ nhân bên cạnh hần mặt mũi tràn đầy xuân triều, những nam nhân kia đều nở nụ cười mập mờ, rất rõ ràng, hai người này thời gian vận động trên giường sẽ không vượt qua 2 tiếng đồng hồ.

Phục vụ sinh trong lòng tán thưởng người nam nhân xinh đẹp này, hăm mộ nữ nhân này vận khí hào, ngăn chặn tâm tình chính mình phập phồng, dùng chuyên nghiệp nhất mỉm cười đẩy cửa ra.

Nhìn thấy bọn họ, mấy nam nhân cùng nữ nhân từ trong ghế đều đứng lên, các nam nhân nhiệt tình chào hỏi, các nữ nhân tại ồ ào, Lâm Miếu trong lúc lơ đãng rõ ràng nhìn thấy Tịch Hi cũng ở đây, nụ cười trên mặt so với khóc còn khó coi hơn, thật sự là khổ thân chết vì sĩ diện.

“Đây là vợ của tôi, Lâm Miếu. Hắc hắc, như thế nào, cũng không tệ lắm phải không? ! Cả tỉnh Nghiêm Nam chính là độc nhất!” Giang Tu Nhân rầm thúi lập tức đưa tới công phần.

“Giang đại, không cần như cậu vậy, cậu là tìm vợ nha? Hay là ***** nhĩ? Cậu cũng xuống tay?” Toàn thể cười vang. Lâm Miếu hào phóng nói: “Mọi người hảo, tôi là lâm miếu.”

Thời điểm Lâm Miếu đang cời áo khoác ngoài, Lâm Miếu thanh xuân tình tứ cùng ngây thơ gợi cảm sinh ra rung động làm cho mọi người trong lúc nhất thời đều hóa đá . Một người nam nhân cao lớn lắm bầm nói ra tâm linh mọi người hò hét: “Giang Tu Nhân, ngươi đi đâu tìm cực phẩm? ! Ta ghen ghét chết . . . . .”

Giang Tu Nhân kéo ghế ra cho Lâm Miếu cười nói: “Miếu Miếu, những đồng sự này ở bộ công an của anh, đều là chiến hữu của anh, thời điểm anh đưa thiệp hồng thông báo cho bọn họ, bọn họ muốn làm thịt anh một bữa.”

Một cô gái chừng 30 tuổi ngồi ở bên cạnh Lâm Miếu, cô cười nói: “Nhĩ hảo, tôi là Thu Anh. Đây là chồng tôi Trọng Tinh Hóa, ba người chúng tôi bắt đầu từ đại học vẫn luôn là bạn học cùng lớp đến tốt nghiệp nghiên cứu sinh, tôi còn chưa có tốt nghiệp, cậu ấy và Tinh Hóa liền cùng đến Anh quốc học tiến sĩ, còn cùng một chỗ giữ gìn hòa bình, đều nhanh vượt qua kháng chiến .”

Lâm Miếu cao hứng nói: “Chị dâu, Tinh ca, hoan nghênh các người có thời gian đến Bắc Trữ chơi.” Cái đôi này cảm nhận được Lâm Miếu là thành thực, bọn họ hiểu được, Lâm Miếu cảm thấy bọn họ làm đồng học lâu như vậy, quan hệ còn có thể hòa thuận như vậy, phần nhân tình này sẽ không đơn giản.

Giang Tu Nhân nhìn Lâm Miếu, mới một chút thời gian, Lâm Miếu có thể từ nơi này nhìn ra thân sơ xa gần. Trọng Tinh Hóa đánh Giang Tu Nhân một cái: “*****, ánh mắt của cậu chọn nữ nhân thật sự không có gì nói.” Giang Tu Nhân vừa tức vừa cười: “Phế nhân, cậu là khen mình ? Hay là tổn hại mình?” Thu Anh mở to hai mắt: “Đương nhiên là khen cậu.” Hào khí rất tốt.

Tịch Hi cố gắng cười, lúc Lâm Miếu tiến vào cô liền chú ý tới bộ dạng Lâm Miếu mặt mũi tràn đầy xuân sắc, cô hiểu được, Lâm Miếu đem cô dựng thành nơi cự tuyệt qua lại, nàng đùa giỡn đã chào cảm ơn. Lâm Miếu là người như thế nào cô rất rõ ràng, cũng không nói dối, cũng không qua loa, đối với người không thể làm chung cùng sự Lâm Miếu có thể đem cô phát huy ích kỷ vô cùng tinh tế. Cô hôm nay có thể không đến, chính là cô không cách nào không chế chính mình. Người nam nhân này chỉ từ lần đầu tiên tại trường tập huấn nàng nhìn thấy mà lại kiên nhẫn khóc an ủi chính mình, nhìn xem tuần nhan anh đôi mắt ôn nhu cùng xinh đẹp , từ đó, vĩnh viễn luân hãm vào nhu tình của anh trong vạn kiếp bất phục.

Những người bạn này đều là đồng học bộ công an hoặc là đồng học của Giang Tu Nhân, có mấy cảnh sát cùng một chỗ tham gia bảo toàn cùng hành động, cho nên quan hệ lẫn nhau rất sâu, đều là hảo huynh đệ đồng sanh cộng tử, hảo tỷ muội. Đặc biệt Trọng Tinh Hóa, anh ta cùng với Giang Tu Nhân quan hệ tốt nhất, thời điểm ở Congo, anh ta liều mình cứu Giang Tu Nhân, hai người lập tức thành sinh tử chi giao. Giao tình của hai người bọn họ đều là bọn Ưng Tông không cách nào băng được . Hơn nữa thân phận thật sự của Trọng Tinh Hóa cũng chỉ có một mình Giang Tu Nhân biết rõ, đương nhiên vợ anh ta là Thu Anh cũng biết, cũng bởi vậy thiếu chút nữa làm cho đoạn hôn nhân mỹ mãn này chết non.

Giang Tu Nhân đã từng khuyên bảo Thu Anh: “Cậu không cần để ý cậu ấy là người nào, việc đó và cuộc sống của các người không có vấn đề gì. Cậu chỉ cần nghĩ, là cậu làm cho người đàn ông này sống ở dưới ánh mặt trời. Cậu là thực tâm của cậu ấy!”

Lâm Miếu đi toilet lại đụng phải Tịch Hi, rất rõ ràng, Tịch Hi đang giữ nàng. Lâm Miếu thật sự nhìn không được: “Vì cái gì mỗi người các cô đều muốn đem tôi ngăn ở toilet? Tôi thật sự là phục các người .”

Tịch Hi khổ sở nói: “Cô thắng.”

Lâm Miếu nhìn chằm chằm nàng, nhìn xem tâm cơ âm trầm này, nữ nhân ác độc: “Tịch Hi, cô quá đề cao chính mình, nhưng tôi xác định rõ nói cho cô biết, từ trước đến nay cô đã tham gia quá. Ưng Tuyên thế nào lại là đối thủ của cô? Cô toàn tác động Ưng Tuyên làm hết thấy chẳng qua là làm cho Giang Tu Nhân đem cô ấy đẩy xa hơn. Chuyện thế xanh của đệ đệ tôi cũng là cô làm a? Đừng có dùng loại này ánh mắt nhìn tôi, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Ưng Tuyên thật đáng thương, bị cô bán đứng, cũng không biết người được lợi là ai? Vốn thời điểm chúng ta ở Mỹ quốc đều tốt, không nghĩ tới trở về cô ấy liền thay đổi, nguyên lai tôi còn chưa rõ ràng, hiện tại tôi nghĩ đã hiểu, cô làm cho cô ấy liền làm muội muội Giang Tu

Nhân đều không thành. Cô thật sự là quá ác độc, cô ấy chẳng qua là đồng dạng với cô yêu nam nhân cô yêu! Cô nói, dùng tính tình của Ứng Tuyên, nếu như biết rõ cô đối với cô ấy làm ra chuyện như vậy, cô ấy sẽ bỏ qua cho cô sao? Phụ thân của cô ấy đã là tính trọng yếu một phương chư hầu, cô cần phải hiểu rõ. Ứng Tuyên mà điên, đó là cái gì đều làm được. Đến lúc đó, cô sẽ trở thành trò cười cho các người kia cái gọi là xã hội thượng lưu. Cho nên, tôi cảnh cáo cô, không! Là ra lệnh cô! Cách tôi cùng chồng tôi xa một chút, nếu như cô dám cho lão công của tôi hạ ám chiêu, trở ngại anh ấy theo đuổi chuyện sự nghiệp, tôi cam đoan cho cô sống không bằng chết!”

“Chính là căn bản cô không thương anh ấy!”

Lâm Miếu lắc đầu, nở nụ cười: “Tịch Hi, cô thật sự là ác liệt, cô có phải hay không xem chừng tôi đi ra lâu như vậy A Nhân cũng sắp phải ra tới tìm tôi rồi? Ngừng, ngừng. Ngừng! Không cần loại ánh mắt này. Cô không có nghĩ tôi thông minh, tôi đối với cô nghĩ là ngu xuẩn.”

“Miếu Miếu, chúng ta đi vào thôi.” Giang Tu Nhân đột nhiên từ bên cạnh cây cột đi tới, ôm chầm Lâm Miếu. Đừng nói là Tịch Hi, Lâm Miếu cũng lại càng hoảng sợ: “Anh, làm sao anh lại ở nơi này?”

Giang Tu Nhân mệt mỏi nói: “Xem ra anh là có chút trách oan Ứng Tuyên.” Lâm Miếu an ủi sờ sờ mặt Giang Tu Nhân: “Ông xã, sẽ khá hơn. Lưỡi trời tuy thừa, nhưng khó lọt. Đem hết thầy đều giao cho thời gian a, thế giới này, chỉ có thời gian là thực.” Hai người trở lại trong phòng, để lại Tịch Hi đã sớm hóa đá.

Lúc trở về, Giang Tu Nhân nói về việc làm của phụ thân Ứng Tuyên. Lâm Miếu thập phần đồng tình: “Ứng Tuyên thật đáng thương, bị bọn họ thao túng như vậy, bức bách. Nguyên bản cô ấy có thể hảo hảo làm muối muối của anh, cô ấy nên có cuộc sống. Em vô cùng yêu mến các chữ phù hợp kia của Lục gia gia, ‘Hành vi nói, đi đường ngay’.”

Tịch Hi thất tha thất thểu leo lên xe của mình, hiện tại cô cũng hoài nghi thân phận Lâm Miếu. Nữ nhân này làm sao có thể biết rõ những chuyện này? Nàng làm cho mình trần trụi lộ ra tại dưới mặt trời lớn, làm cho hết thầy âm mưu quỷ kế của mình đều ở trước mặt Giang Tu Nhân bị vô tình vạch trần. Cô không thể sấm vai bằng hữu, tri kỷ của Giang Tu Nhân, hết thầy cố gắng của cô đều nước chảy về biển đông. Cô hiện tại mới hiểu được giữa trưa ngày đó Giang Tu Nhân tại sao phải dùng loại biểu lộ nhìn mình, nguyên lai sau sinh nhật của cô đã bị vạch trần như kính tây dương. Hết thầy chuyện nghiệp tri thức của cô tại trước mặt Lâm Miếu cũng không có chỗ che giấu, ẩn trốn, cô cực kỳ bị thương, khóc ngã vào trên tay lái. Nàng vô cùng yêu Giang Tu Nhân, vì muốn có được anh, cô dùng hết hết thầy thủ đoạn. Không nghĩ tới, kết quả vẫn là công dã tràng. Mưu kế tính toán tường tận, ngược lại tước mạng mình.

Ngày hôm sau, Giang Tu Nhân như không có gì chào hỏi cùng Tịch Hi, chỉ có điều, anh không hề xưng hô cô ‘tiểu Hi’, cùng các đồng nghiệp đồng dạng, anh gọi cô ‘Tịch Hi’.

Tịch Hi đi đến trước mặt Giang Tu Nhân, nghẹn ngào nói: “Chúng ta có thể nói chuyện sao?”

Giang Tu Nhân gọn sóng không sợ hãi: “Tịch Hi, cô có gì nói ra lời ấy? Chúng ta là đồng sự.” Giang Tu Nhân đưa tay nhìn xem đồng hồ: “Cộng sự mời cô nói mau.”

Tịch Hi nhắm mắt lại, cô biết rõ ý tứ Giang Tu Nhân, anh không có ý định cùng cô có bất kỳ qua lại riêng tư. Ánh mắt Giang Tu Nhân trong sáng, vô hạn, vô ưu.

“Tôi biết rõ năm đó là ai thương tổn Lâm Miếu. . . . .” Giang Tu Nhân lập tức nói ra: “Dừng lại! Tôi nghĩ dựa theo Miếu Miếu đối bộ sách võ thuật ‘Tiểu Ngôn’ miêu tả, bình thường dưới loại tình huống này, cô nhất định sẽ tóm tắt van xin, mà tôi đây, nên kích động hay là phản nộ? Không, tôi hiện tại nói cho cô biết, tôi không muốn biết.”

Tịch Hi há to mồm nhìn Giang Tu Nhân, cô cho rằng Giang Tu Nhân sau khi nghe tin tức miêu tả như thế, nhất định sẽ phản nộ không chịu nổi. Không nghĩ tới Giang Tu Nhân bình tĩnh như thế, hơn nữa cho ra đáp án hoàn toàn sự khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: bộ sách võ thuật bình thường

“Cô không cần giật mình, Tịch Hi cô thể tra được chuyện tình, không có lý do tôi đây lại tra không được. Mà là không cần thiết, vì vậy đáp án chỉ biết làm Miếu Miếu đối Thành Thành áy náy sâu sắc. Tịch Hi, tôi cảm thấy được thể từ tôi có một câu nói đặc biệt. . . , lưỡi trời tuy thừa, nhưng khó lọt. Không ai có thể chạy trốn khỏi sự trừng phạt của vận mệnh, bởi vì . . . này chính là theo lời nhân quả của Phật gia. Cô cũng có thể đi tìm vợ con của ta, nhưng tôi nghĩ nàng sẽ nói ra lời nói càng làm cô xấu hổ. . . , cho cô không cách nào đối mặt chính mình.”

Tịch Hi không nghĩ tới Giang Tu Nhân dứt khoát như thế, nàng không cho rằng Giang Tu Nhân đối đáp án này không có hứng thú, hẳn chỉ là không muốn từ trong miệng của mình biết rõ đáp án. Nhìn xem Giang Tu Nhân tuần dật, bóng lưng tiêu sái, Tịch Hi lệ rơi đầy mặt. . . . .

“A Nhân, trên cái thế giới này không ai có thể so với tôi yêu anh hơn!” Tịch Hi khóc nói ra.

Giang Tu Nhân nghiêm túc nói: “Bất luận kẻ nào đều có quyền có người yêu, nhưng cô dùng sai rồi phương pháp. Những việc làm của cô sẽ chỉ làm người cô yêu đối với cô càng thất vọng đau khổ! Mời cô suy nghĩ một chút, nếu như cô là tôi, cô có thể tiếp nhận người như vậy sao? Một nữ nhân tâm cơ âm trầm như vậy mỗi ngày ngủ ở bên cạnh của mình, tôi nghĩ bất cứ người nào giờ đang ngủ đều muốn luôn luôn tròng lòn con mắt! Có lẽ lời của tôi có chút cay nghiệt, nhưng tôi nghĩ đến sau này, cô càng muốn nghe tôi nói lời nói thật!”

Tịch Hi không cách nào tin nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt nàng dùng hết khí lực toàn thân đi yêu trong miệng nói ra đối với đánh giá chính mình ác độc như thế. Với người nam nhân này trong mắt hắn, Tịch Hi nàng chính là nhà dã tâm cùng âm mưu. Nàng nịnh nọt tất cả, cố gắng tất cả đều là uống phí khí lực. Với nội tâm của hắn, chưa bao giờ Tịch Hi nàng tồn tại, nàng vui vẻ yêu nam nhân như hắn một cách vô ích đến phát điên lâu như vậy.

Giang Tu Nhân vẫn nghĩ, có lẽ tìm được người kia bị Tịch Hi lợi dụng có lẽ người đó có thể biết rõ chân tướng sự tình. Trong lòng anh lưu ý một chút, rốt cuộc ai cùng Tịch Hi nhiều lần lên tiếp xúc và đáp ứng? Mà giao du chính là quan hệ cùng mẹ cũng tương đối quen thuộc.

Giang Tu Nhân nghĩ thông suốt điểm này, ngâm nga ca khúc đến văn phòng Trọng Tinh Hòa. Hắn là phó cục trưởng cục trình sát bộ công an, cũng là chuyên gia phương diện tâm lý học, sở trường của ta của hắn chính là công phá tâm lý phòng bị của nghi phạm, làm cho ý chí nghi phạm sụp đổ. Hắn còn có một thân phận, chính là Tôn Tử Nhất Hào (con trai nhà giàu). Có thể hắn chưa từng thừa nhận qua, đặc biệt sau khi mẫu thân hắn qua đời, hắn nhớ kỹ di chúc của mẫu thân, trọn đời không vào của Triệu gia. Trọng Tinh Hòa cũng coi cùng ân nhân đều do mẫu thân truyền cho, hắn và Triệu gia hết thấy toàn bộ cùng công tác của hắn tại cuộc sống không quan hệ.

Khi hắn bị người cưỡng ép mang lên xe, nhìn thấy người kia mỗi ngày tại tin tức trong phát thanh nhìn khuôn mặt, nhưng trong nội tâm không có một tia gọn sóng. Hắn nghĩ đến sinh sống khoái hoạt cùng mẫu thân, nghèo khó vật chất cũng không có thay thế hắn cùng với mẫu thân đời sống tinh thần khoái hoạt. Hắn trầm tĩnh nói: “Thủ trưởng, nhĩ hảo. Tại sau sinh nhật 10 tuổi của tôi, mẹ liền nói thân thể cho tôi biết, từ nay về sau chúng ta không nên lại tiếp tục, cho dù là một lần, cũng không có. Bởi vì chúng tôi không có không cam lòng, không có oán mệnh, chúng tôi đầy đủ mà vui vẻ. Tạm biệt, thủ trưởng. Chúc ngài thân thể khỏe mạnh.”

“*****, có chuyện tốt gì? Làm cho cậu vui như vậy?”

Giang Tu Nhân tà tà cười: “Cậu khoan hãy nói, thật đúng là chuyện tốt. Nhưng mình không nói cho cậu, mình cấp chết cậu, hiểu kỳ chết cậu.” (ý nói cho nôn nóng, tò mò đến chết luôn)

“Nói thì nói lẹ lên, thích nói lại không nói.” Trọng Tinh Hòa quyết miệng nói ra. Giang tu nhân đoạt lấy thuốc của hắn, Trọng Tinh Hòa đốt cho anh: “Có phải là muốn nói về Tịch Hi cùng mình.” Về mặt Giang Tu Nhân một bộ làm sao người biết. Trọng Tinh Hòa nhìn sang nam nhân ác liệt xinh đẹp này: “Cậu đến đâu chính là tai họa, khiến cho người ta thần hồn điên đảo, gây họa xong rồi, phui phui đi đi.” Giang Tu Nhân lập tức giờ tay lên: “Mình chưa từng có chạm qua cô ấy.” Trọng Tinh Hòa hiểu rõ nói: “Cho nên cô ấy mới càng mê mẩn. Kỳ thật mình cùng vợ của mình nhìn ra tình thế bất buộc của cô ấy đối với cậu, nhưng cái này dù sao cũng là chuyện riêng của các người, thật sự bọn mình không tiện nhiều lời.”

Giang Tu Nhân gật gật đầu: “Àn, nếu như đối lại là mình, cũng không biết có thể nói những gì.” Giang Tu Nhân nói những việc làm của Tịch Hi, làm cho Trọng Tinh Hòa chấn động: “Có đôi khi trực giác của nữ nhân rất đáng sợ, Tịch Hi đối với bọn mình tốt như vậy, chính là vợ của mình từ trước đến nay thật sự tín nhiệm qua năng, tuy nhiên thoát nhìn quan hệ mọi người cũng không tệ. Không nghĩ tới vợ của mình xem cô ấy là tiêu chuẩn kiệt xuất, lúc ấy mình còn nói đây là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi. Vậy cậu bây giờ nghĩ làm như thế nào?”

“Cậu giúp mình phân tích, phân tích, Tịch Hi khả năng có bằng hữu tại Nghiễm Nam. Dù sao các người là đồng sự, tóm lại so với mình phải có đầu mối. Hơn nữa người này nhất định cùng mẹ mình quan hệ cũng tương đối khá, hoặc là nói đúng tình huống nhà của mình rồi giải. Đương nhiên người này không nhất định là đồng minh của Tịch Hi, dựa theo Miêu Miêu nói, Tịch Hi rất có thể quang minh chánh đại vô ý chỉ đạo thông qua con đường chuyện nhà của mình. Vì người nói vô tâm, người nghe hữu ý.”

Trọng Tinh Hòa trầm ngưng thật lâu, đem những người đang trong đầu này đều qua một lần: “Ta cảm thấy được hệ thống công an của các cậu ở Nghiễm Nam cơ bản có thể bài trừ, bởi vì tất cả mọi người là đồng hành, dụng ý của cô ấy rất dễ dàng bị bại lộ, cô ấy biết rõ như vậy sẽ gây ra trái ý của cậu, cho nên cô ấy sẽ không ngu như vậy, hơn nữa những người kia cơ hội không có khả năng lớn có thể với rất quen thuộc mẹ cậu, đương nhiên, đây không phải tuyệt đối, vậy còn lại là quan hệ trong tình.”

Giang Tu Nhân gật gật đầu: “Thì phải là phụ thân cô ấy hoặc là bằng hữu của cô ấy. Quê nhà của Tịch Hi ở đâu?”

“Cậu chờ một chút, mình tra một chút. Điều tra ra rồi, Đại Liên.”

Giang Tu Nhân vỗ vỗ đùi: “Cái này đúng rồi, bộ trưởng liên lạc Nghiễm Nam Doãn Nguyên Hằng chính là người Đại Liên, vợ của hắn đi theo đơn vị mẹ mình, đều là cục hồ sơ tình. Nhưng chưa nghe nói qua mẹ của mình cùng vợ hắn có giao tình gì nha?”

Trọng Tinh Hòa lắc đầu: “Cục hồ sơ có nhiều hơn? Các nữ nhân cùng một chỗ vẫn chuyện việc nhà cái này rất bình thường.”

” Doãn Nguyên Hằng nhà bọn họ ai cùng Tịch i tốt nhất ? Nhưng lại có thể biết chuyện 6 năm trước. Khi đó, Doãn Nguyên Hằng cũng không biết ở đâu? Ba của mình cũng còn là phó tỉnh trưởng. Lúc ấy chuyện này ba ba giao trách nhiệm phòng công an đều tham dự, chính là không có phá án. Lâm Miêu cùng Thành Thành cũng tự mình miêu tả tướng mạo này, chính là bởi vì các nàng lúc ấy tuổi quá nhỏ, hơn nữa bị sợ chết đi được, cho nên mình cho rằng các nàng đối miêu tả nghi phạm nhất định là tăng thêm các nàng tự mình tưởng tượng. Minh xem hồ sơ vụ án năm đó, hai tiểu tổ tông này chính là miêu tả tội phạm đều là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Mà ngay cả tội phạm bao nhiêu tuổi, Thành Thành nói mười mấy tuổi, vợ của mình nói ba mươi tuổi. Minh cũng hỏi cảnh sát phá án năm đó, bọn họ cũng đều nói, hai người cho ra đáp án không có giống nhau, để cho chúng ta cũng rất hoang mang, cũng không biết nghe ai.”

“Là bị TV độc hại quá sâu. Thế hệ các nàng này là thời đại thông tin bùng nổ.” Trọng Tinh Hòa cười nói: “Minh hiện tại xem như đã hiểu rõ, vợ cậu với cậu nguyên bản sẽ không xem như người cùng thế hệ. Tên cảm thú như cậu đây, cậu thật đúng là hạ thủ được! Ai, nói cho mình một chút, vợ cậu lần đầu tiên là không phải sợ hãi? Gặp bộ dạng cảm thú này của cậu, cô ấy vẫn không thể ngất đi nha?”

Giang Tu Nhân trừng mắt Trọng Tinh Hòa: “Sẽ không nói cho cậu biết! Minh cho cậu tò mò chết luôn! Hắc hắc, kỳ thật cậu sai rồi, vợ của mình lúc ấy tại quan hệ nam nữ phương diện này rất ngu, nàng chỉ biết mãnh liệt xem chăm chăm vào mình, như một Bảo Bảo hiếu kỳ.” Giang Tu Nhân cười đậm nói.

Trọng Tinh Hòa bĩu môi: “Cậu chính là tai họa.”

Giang Tu Nhân xoa bóp trán của mình: “Hiện tại đại khái có phương hướng, chuyện dễ làm hơn, sau này trở về mình chậm rãi tra xét. Còn có chính là muốn cậu nhìn chừng Tịch Hi, phòng ngừa cô ấy làm loạn. Tốt nhất điều đến làm thủ hạ của vợ cậu, để cho Thu Anh xem chừng cô ấy.”

“Ừ, mình vừa rồi chính là nghĩ như vậy. Nàng chỉ là tốt nghiệp khoa chính quy, cho nên tại cấp bậc cùng trên chức vụ rõ ràng lỏng lẻo. Vợ của mình chính chỗ đều cũng có thực quyền, nàng vẫn là còn trống một chức phó.”

“Không cần phải cho cô ta một chỗ phó thực quyền, cho nàng một cái chức đang trống.” Giang Tu Nhân hung dữ nói.

“Ý kiến hay. Cứ làm như thế. Vợ của mình có rất nhiều chiêu đối phó cô ấy, nàng ở thủ hạ ta chơi đùa không cần đa dạng.”

Lâm Miểu không có việc gì một mình đi ra ngoài đi bộ, ngày mai sẽ phải trở lại Bắc Trữ rồi, Lâm Miểu nắm lấy cơ hội đến CD tiến hành cuối cùng một hồi đồ máu. Gặp nàng, Tiểu Á nở nụ cười: “Miểu Miểu, mình đang muốn gọi điện thoại hỏi cậu còn ở kinh thành hay không.”

Lâm Miểu: “Hi hi, ngày mai sẽ trở về, cậu muốn gọi gì đó cho mọi người cậu sao? Mình đem giúp cậu.”

Tiểu Á cảm kích nói: “Có được hay không?”

“Đương nhiên.”

Tiểu Á từ trong phòng làm việc của mình lấy ra một kiện áo khoác ngoài mỏng con chồn nhung màu da cam, cho Lâm Miểu mặc thử: “Đây là mình hướng tổng tài Á châu có ý dùng hồ sơ cá nhân của cậu xin, toàn bộ Á châu đưa lên chỉ có 10 cái. Tổng tài nhìn hồ sơ cá nhân của cậu quyết định đem bộ y phục này cho cậu, Miểu Miểu, nói cho cậu biết một tin tức tốt, triển lãm quý tiếp theo nhất định sẽ có vị trí của cậu cùng Giang tiên sinh, bởi vì hồ sơ cá nhân cho thấy các người chỉ mặc quần áo CD của chúng ta. Nếu như cậu không quan tâm mình sẽ thu về, mình không có quyền đem bộ y phục này bán cho người khác.” Trong lời nói Tiểu Á bỏ đi ý niệm trong đầu rất nhiều người. Đương nhiên giá cả đã dọa đến đại bộ phận các nữ nhân muốn có được bộ y phục này.

Lâm Miểu cũng không cam lòng cho cời: “Mình lại không diện khủng, thật đẹp! Quả thực chính là trời kiểu nghệ thuật (cầu vồng của bầu trời). Bộ y phục này mình mặc vào như bà lão.”

Áo khoác ngoài màu sắc thanh nhã, ấm áp, chế tác tinh tế, sang trọng, xúc cảm hảo vô cùng, hình thức xa hoa, đơn giản lại chú ý chi tiết. Đặc biệt màu sắc quần áo thật là thật đẹp, đem Lâm Miểu nổi bật lên loá mắt sắc sỡ, một mực bắt lấy ánh mắt người khác. Lâm Miểu nghịch ngợm nói: “Tại thời điểm mình mặc có hay không muốn dâng hương cúng? Mối không cô phụ cảnh đẹp lần này.”

Tiểu Á cười nói: “Mỹ nữ, nhanh cời ra a? Cậu không nóng sao? Cậu yên tâm, hôm nay mình gọi người đem quần áo của cậu đều đưa đến Bắc Trữ, để Tiểu Mễ đưa cho đến nhà cho cậu.”

Lâm Miểu ôm tiểu Á: “Cậu thật tốt, lúc này cậu chính là muốn mình cho Tiểu Mễ cái tù lạnh mình đều là cam tâm tình nguyện.”

Có thể tới trong lúc này, phần lớn là có tiền lại có thời gian, mỗi ngày đi dạo phố giống như đi làm. Cho nên có mấy người nhận ra Lâm Miểu chính là ngày cho Chu Nhược chịu đựng người đứng đầu hàng người.

Lúc này, một người nam nhân mỉm cười: “ALS, cái nghệ thuật này tôi đưa cho vị tiểu thư này.”

Tiểu Á rõ ràng bị sợ đến: “Chu, Chu tiên sinh, ngài, ngài nói cái gì?” Thanh âm Tiểu Á đều rung động.

Những nữ nhân kia biết rõ trò hay ra sân. Có lẽ sẽ có người đang nghĩ, lúc này thích hợp nhất là cắn hạt dưa.

Lâm Miểu nhìn lại, một nam nhân có khí chất cùng Giang Tu Nhân rất giống nhau. Nhìn thấy người nam nhân này người ta sẽ nghĩ tới từ thứ nhất anh tuấn, mà nhìn đến Giang Tu Nhân sẽ nghĩ tới từ xinh đẹp. Nhưng rất kỳ quái, khí chất của bọn hắn cùng tác phong lại tương tự kinh người.

Nam nhân đối với Lâm Miểu mỉm cười: “Tôi nói, bộ y phục này tôi đưa cho vị tiểu thư này. Ký đơn của tôi.”

Tâm của Lâm Miểu bỗng có chút nhúc nhích.

Chương 31: qua sông đoạn cầu

Lâm Miểu cảm thấy những người kia bất kể là xem cuộc vui , hay là hâm mộ , hoặc là đồ kỵ , các nàng coi như ở trên người nàng nhìn ra một cái hố. Mọi người phăng phát đưa thân vào toa ông xa hoa xem cảnh hí kịch?, nhẹ lay động quạt hương bồ, kiếng chân hy vọng nữ diễn viên xuất hiện .

Lâm Miểu thả lỏng trong lòng, quét nhìn cây su hào anh tuấn này, cười nói đến: “Lúc này có chuyện tốt?” Lâm Miểu trả lời rõ ràng vượt qua tưởng tượng của mọi người. (ta không hiểu sao lại ví anh này như cây su hào nữa)

“Là vinh hạnh của tôi, tiểu thư xinh đẹp.” Cây su hào khổng tước xòe đuôi cười. Nhìn xem hắn, không biết tại sao, trong đầu Miểu Miểu lại huyền hóa ra ánh mắt Kế Lương, người nam nhân này cùng Kế Lương đồng dạng, có được ánh mắt thuần túy như vậy. Tâm Lâm Miểu khẽ run . . . . .

Nàng không chút do dự cầm qua POS cơ, đưa cho nam nhân ấy: “Đem sợi tổng hợp của anh lấy ra đi, tôi không biết anh, nếu anh không nhận, tôi sẽ ném lại cho người này. Hay là không cần phải ký biên lai rồi, trực tiếp tính tiền a.” Ngoại trừ cây su hào, khuôn mặt tất cả mọi người một hồi run rẩy.

Nhìn xem coi tiền như rác mua biên lai, Lâm Miểu nói rõ cảm ơn, đối với Tiểu Ái cười nói: “Buổi tối tìm cậu.” Lập tức muốn rời đi. Tiểu Ái còn đang lơ mơ, gật gật đầu.

“Tiểu thư, có thể hay không biết rõ tên của cô?”

Lâm Miểu đầu đầu cũng không quay lại: “Không thể.”

“Ta hay không lý giải vì qua sông đoạn cầu?” Nam nhân kia phát ra tiếng cười cười mở .

Lâm Miểu khoát khoát tay, vừa đi vừa nói chuyện: “Của anh giữ lại này cố chấp a.”

“Tôi rất cực hiểu được Giang Tu Nhân tại sao phải cưới cô làm vợ, Lâm Miểu.” Hắn thành công làm cho Lâm Miểu đứng lại. Lâm Miểu nhìn hắn: “Chu tiên sinh, có thể hay không có chút ý mới?”

“Lâm Miểu, tôi là Chu Vĩnh Hạo. Tôi cùng Giang Tu Nhân làm 4 năm cùng trường .”

“A, nguyên lai đây là nguyên nhân anh tặng tôi quần áo ?” Lâm Miểu bộ dạng bưng bình tĩnh đại ngộ.

Chu Vĩnh Hạo lắc đầu: “Nguyên nhân là tôi muốn đuổi theo cô. Hai chúng tôi gần đây đều là hán thắng một nửa, tôi thắng một nửa. Trận đấu lại bắt đầu .”

Lâm Miểu vươn tay, cầm thật chặt Chu Vĩnh Hạo, vô cùng chân thành nói: “Soái ca, tôi chân thành chúc anh sớm ngày thành công. Nhưng là tôi có một vấn đề, không biết có nên hỏi hay không?”

Chu Vĩnh Hạo nhún nhún vai.

“Anh biết công dụng lúc ban đầu của vĩ ca (viagra) là cái gì không?”

Chu Vĩnh Hạo lại nhún nhún vai.

” Là trị liệu tâm huyết quản tật bệnh , về sau một Y Sinh trong lúc vô tình phát hiện loại thuốc này đối với trị liệu bệnh liệt dương có hiệu quả. Từ nay về sau, loại này thuốc ứng dụng rộng rãi, thiết thực trong lâm sàng, cải biến cuộc sống của nam nhân rất nhiều.”

Chu Vĩnh Hạo giống như khắc sâu nhìn bóng lưng xuất thần của Lâm Miểu. . . . .

Buổi tối Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân lại đến CD, nhìn thấy Chu Vĩnh Hạo, Tiểu Ái giống như rất khẩn trương, nhìn thấy bộ dạng Lâm Miểu không thêm đề ý chút nào, Tiểu Ái không khỏi nhìn Lâm Miểu vài lần.

Giang Tu Nhân nhìn thấy Chu Vĩnh Hạo chuyện tình cảm bên ngoài giờ đặc ý làm cho bản thân Chu Vĩnh Hạo cực kỳ ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lâm Miểu căn bản là không có nói cho Giang Tu Nhân chuyện đã xảy ra hôm nay. Hắn cho rằng hai vợ chồng này nhất định là đã tính trước đến nơi đây.

Giang Tu Nhân tròn to hai mắt: “Chu lão tam? ! Cậu còn chưa có chết nha? !”

“Giang lão nhị, cậu cũng không chết mình làm sao có thể không còn sống? Lâm Miểu, chúng ta lại gặp mặt.”

Giang Tu Nhân phì một cái, Lâm Miểu nhún nhún vai, không có lên tiếng. Chu Vĩnh Hạo đi đến bên người Lâm Miểu, hắn không có nhìn Lâm Miểu: “Lâm Miểu, bảo trọng.” Lâm Miểu chỉ có thể nắm chặt quả đấm của mình, làm cho mình tâm tình bình phục. . . . .

Lâm Miếu từ trong túi lấy ra một tờ biên lai, đối Tiểu Ái nói: “Đây là biên lai dùng danh nghĩa Chu Vĩnh Hạo tiên sinh quyên tặng cho quỹ từ thiện khoa mắt bệnh viện. Cái quỹ này trước ở Hoa Hạ làm từ thiện được tốt nhất, có thể tin nhiệm. Mời chuyển giao thay.”

Tiểu Ái nhận lấy xem xét, về mặt nhìn không được run rẩy, Lâm Miếu này, may mà nàng nghĩ ra, nàng dùng danh nghĩa Chu Vĩnh Hạo quyên ra quần áo giá cả ngang nhau hơn 250 nghìn.

Giang Tu Nhân nói cho Lâm Miếu, hẳn vào hôm nay trước kia cũng không biết Chu Vĩnh Hạo này lại là người của Chu gia: “Trong này nhìn thấy, ta mới hiểu được, nguyên lai hẳn xuất thân thế gia vọng tộc.”

“Quan hệ của các người rất kém sao?” Lâm Miếu tò mò hỏi.

“Em cũng thấy đấy, hẳn là rất thích làm người náo động, hẳn luôn tránh anh.”

Lâm Miếu không lưu tình chút nào giễu cợt Giang Tu Nhân: “Ai kêu anh cùng hẳn, đều là Hoa Hồ Điệp, hẳn không tìm anh tìm ai?”

“Kỳ thật trước hôm nay anh đối với hẳn không có hảo cảm, nhưng hiện tại anh cảm thấy được người khác cũng không tệ lắm. Ở trường học hai chúng ta bất kể náo loạn thế nào, hẳn đều không dùng gia thế đi ra áp ta.”

Lâm Miếu gật gù đầu. Khi đó, ba ba Giang Tu Nhân chỉ mới là một bí thư thị ủy, đặc biệt ở thủ đô khi bọn hắn học ở đại học công an, vẫn thật là cái gì cũng không phải.

Lâm Miếu ở ngày cuối cùng nghênh đón tuyết đầu mùa ở thủ đô, nhiệt độ bỗng nhiên giảm xuống, những bông tuyết trắng bay khắp trời, bông bành rơi vào trong lòng đất mẹ, tâm lòng của đất phổ biến rộng rãi, nàng bao dung tất cả hi vọng ái ố của thế gian, tiếp nhận mưa xuân, tuyết đông, gió hè, sương thu. Đối với một trận tuyết đầu mùa này, mọi người đưa cho nhiệt tình thật lớn, không có người phản nản thời tiết rét lạnh, mọi người thông dong tiếp tục cuộc sống của mình.

Giang Tu Nhân hiểu rất rõ Lâm Miếu nói ra: “Miếu Miếu, cả kinh thành, anh nghĩ không có người so với em càng hy vọng trận đại tuyết này.” Lâm Miếu lớn tiếng kêu gọi: “Làm cho bão tuyết tới mạnh liệt hơn chút ít a!”

Da dày Lycra màu đen sáng bóng quần bó sát người bọc đôi chân căng đầy thon dài của Lâm Miếu, một kiện quần áo lông dê tơ màu đen, một đôi giày bó cao màu đen làm cho dáng người Lâm Miếu uyển chuyển nổi bật không thể nghi ngờ, đặc biệt quần túi bó sát người bao ở dưới cái mông ngạo nghễ ưỡn lên làm cho Giang Tu Nhân yêu thích không buông tay. Áo lông chồn khoác ngoài màu cam đỏ bắt mắt như vậy, làm mọi người đi qua mắt không tự chủ nhìn lên. Lâm Miếu chỉ mặc đơn bạc một quần dài cùng một kiện áo lông, nhưng cũng không cảm thấy rét lạnh. Bão tuyết làm cho sân bay bị buộc đóng cửa, người không giữ khách trời giữ khách.

Tâm tình Lâm Miếu rất tốt, nàng hướng đến CD Tiểu Ái khoe khoang thật lâu, cũng tuyên cho Giang Tu Nhân một kiện áo da cùng một kiện áo khoác ngoài. Điện thoại vang lên, Lâm Miếu đứng dậy tiếp mới biết được Tịch Hi điện thoại. Nàng cau mày hỏi: “Tịch Hi, có chuyện gì sao?”

“Tôi nghĩ muốn cùng cô nói chuyện, Miếu Miếu, hi vọng cô không nên cự tuyệt tôi.” Tịch Hi thảm khàn cuồng hống.

“Tôi thì không có vấn đề, nhưng tôi hỏi qua A Nhân. Cô có phải hay không nghĩ nói cho tôi biết chuyện 6 năm trước?” Tịch Hi chấn động: “Miếu Miếu, A Nhân. . . . .” Lâm Miếu thờ dài một hơi: “Tịch Hi, anh ấy không có nói với tôi, nghe khẩu khí cô như vậy chắc chắn, tôi dùng cái mông nghĩ đều có thể đoán được nguyên nhân. Bởi vì cô chỉ còn lại có một canh bạc này, đây là trong nội tâm tôi đau nhức, cô cũng biết. Nhưng cô đừng trách tôi đã kích cô, mẹ chồng nói cho tôi biết, muốn đặc biệt chú ý cô vậy chuyện này ngụ ý hành động lớn.”

Tịch Hi: “. . . . .”

“Không tin phải không? Tôi hay dùng danh nghĩa thê, tôi cũng không nói dối. Cho tới bây giờ cô còn muốn chơi dạng gì? Làm cho cả tỉnh Nghiêm Nam đều bàn luận chuyện Giang bí thư chuẩn bị con gái đã xuất giá, người vợ của tiểu nhi từng tại 6 năm trước thiếu chút nữa bị người cường bạo? Chỉ cường bạo này đủ đích thực làm rung động tiền cũng đủ làm cho Giang gia hổ thẹn, có thể phá hư hôn lễ của chúng ta? ! Vô dụng, Tịch Hi, Giang Tu Nhân là ai tỉnh Nghiêm Nam không người không biết. Tôi nếu như không giống là tờ giấy trắng, anh ấy có thể lấy tôi? Cho dù anh nguyện ý cũng muốn người khác tin tưởng mới được! Tôi nhận thức anh ấy vào lúc ban đêm anh ấy liên cưỡng bức ta, sau khi tôi chất vấn anh ấy, anh ấy nói chỉ có lập tức dán lên cho em nhãn Giang Tu Nhân ta, ta mới yên tâm. Chuyện này cô khẳng định không biết, Đoạn Di cũng sẽ không biết rõ. A Nhân nói cho tôi biết Đoạn Di là người của Ứng Tuyên, ở bên cạnh anh ấy hai năm rồi. Tôi tưởng tượng, không đúng nha, hai năm trước Ứng Tuyên căn bản không cần làm chuyện như vậy, bởi vì khi đó người người đều cho rằng A Nhân là sẽ lấy nàng, kể cả cô đang ở đây. Tịch Hi, một chiêu này của cô thuyền cỏ mượn tên thật sự là dùng được tốt nhất, còn muốn tôi nói tiếp sao? Cô không phải người nữ nhân thứ nhất chạy đến trước mặt của tôi, hơn nữa hiển nhiên cũng sẽ không có cuối cùng. Dù anh ấy như vậy, nếu như nói chỉ trông coi Lâm Miếu tôi Giang Tu Nhân anh ấy sẽ thỏa mãn, đừng nói là cô, mà ngay cả chính mình cũng sẽ không tin tưởng. Tôi còn không có tự đại đến tình trạng như thế. Chính là tôi dùng khẳng định nói cho cô biết, độ trung thành của tôi với anh ấy không cách nào cam đoan, nhưng Giang Tu Nhân đời này chỉ biết có một thê từ là tôi, điểm này là không thể nghi ngờ. Điểm này Giang gia cùng cha mẹ tôi là có ăn ý, mà tôi cũng vậy đối cái này vẫn chuẩn bị nguyên vẹn. Tôi cùng cả nhà chúng tôi xây dựng trong tư tưởng cảm kích chồng ta còn có thành ý của Giang gia đối đoạn này hôn nhân.”

Tịch Hi cảm giác mình không cách nào hô hấp, thật đúng là làm cho Giang Tu Nhân nói rồi, Lâm Miếu thật sự làm cho nàng không chỗ nào che dấu, ăn trồn. Tâm cơ Lâm Miếu tuyệt không thua kém nàng.

“Tịch Hi, vốn tôi nghĩ bỏ qua cho cô, nhưng cô thật sự ti tiện dùng đến hai nữ hài 13 tuổi đau xót đến làm công cụ cho cô trả thù, cô mất đi nhân tính. Tịch Hi, chờ tiếp chiêu a, cô chính là một con rắn độc.”

Lâm Miếu thành khẩn viết một phong bưu kiện cho Ứng uyên, nói cho nàng biết cả chân tướng sự tình. Cuối cùng nàng nói: “Ứng Tuyên tỷ, khi chị ở trước mặt lão hu cơ tung tăng như chim sẻ để cho em cảm động, đôi mắt chị sáng ngời để cho em xấu hổ. Bởi vì chị sống được so với em thuần túy, chị dùng toàn bộ thể xác và tinh thần của chị đi yêu một người nam nhân, tuy nhiên người nam nhân này không có yêu chị, nhưng chị vẫn không oán không hối, chị sống được so với bất cứ người nào chúng ta đều muốn rộng thoáng. Ứng Tuyên tỷ, trở về a, trên đời hết thấy dễ dàng biến chất đúng là tình yêu. Hạnh phúc, có lẽ ở khúc quanh của con người. Chị vĩnh viễn là muội muội Lâm Miếu kính thượng.”

Lâm Miếu trở lại Bắc Trữ chuyện thứ nhất chính là đi đến cục công an gặp Thành Thành. Nàng gất gao ôm Thành Thành, nghẹn ngào nói: “Thành Thành, giống như không ai biết chuyện đích thực năm đó, Giang Tu Nhân hiện tại đã tra xét. Thành Thành, có lẽ con ác mộng của chúng ta thật sự sẽ đi qua .”

Con mắt Thành Thành cũng đỏ: “Miếu Miếu, đến thời điểm nên buông. Hắn yêu người như vậy, chúng ta vẫn dựa vào lẫn nhau cùng yêu thương nhau. Cậu cùng mẹ đều ở bên cạnh mình, cậu có lão công yêu của cậu, mình có công tác làm cho người hâm mộ. Mình thật sự tạo nên trong tương tượng cảm kích hẳn, cảm kích hẳn làm nhiều cho cậu, cho mình như vậy. Cho nên, chúng ta nên thả xuống.”

Hai nữ hài tuổi trẻ đều ở cho đối phương lau nước mắt, nhưng vốn cũng lau không hết. . . . . Giang Tu Nhân đi qua, đem hai người gất gao ôm vào trong ngực: “Các cô gái, quá khứ đều trôi qua. . . . .” Xem người không khỏi hơi bị động dung.

Lâm Miếu và Thành Thành dần dần bình tĩnh, Giang Tu Nhân nhìn hai bãi nước lớn trước áo mình, cười nói: “Nếu không phải Thành Thành tôi đã thu cô rồi, đỡ cho phó cục trưởng công an ở hệ thống công an trẻ tuổi tỉnh Nghiễm Nam luôn một bộ dạng táo bón.”

Thành Thành lau khô nước mắt: “Thật sự nha? !”

Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu đồng thời nói: “Nghĩ khá lắm!”

Thành Thành: “. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: vi phạm hứa hẹn

Lâm Miếu vừa về đến liền khẩn trương tập trung tinh thần vào công tác, bởi vì Bắc Trữ thị đem chiêu thương hội tại Thượng Hải cử hành mỗi năm một lần. Mà Lâm Miếu làm phiên dịch chính ở đại hội gia tăng luyện hảo tiếng phổ thông, sở ngoại vụ này trở thành cảnh đặc biệt. Trước kia đều là phiên dịch luyện Anh văn, hiện tại xác thực phiên dịch luyện Trung văn. Từng nhìn thấy Lâm Miếu mọi người sẽ nói: “Lâm Miếu, có tiến bộ, vừa nghe chỉ biết lão nhân gia ngồi ở giữa người Bắc Trữ.”

Lâm Miếu quyết định muốn luyện hảo tiếng phổ thông, nàng mỗi ngày vòng quanh đầu lưỡi nói chuyện, thể cho nên người Giang gia lúc nghe Lâm Miếu nói chuyện đều muốn nhìn xem khẩu hình miệng của nàng, nửa đoán nửa mơ hồ. Ở trên bàn cơm, Lâm Miếu vòng quanh đầu lưỡi nói với Giang Nam: “Ba ba, sở ngoại vụ tính đem con điều ngày mai tạm làm phiên dịch cho ngài.” Giang Nam mặc dù cố gắng nhìn vào miệng Lâm Miếu, nhưng bởi vì trong miệng Lâm Miếu còn đang nhai thức ăn, cho nên tiếng phổ thông của Lâm Miếu quả thực làm khó cho Giang bí thư chúng ta. Giang Nam dừng một chút: “Miếu miếu, con vẫn là chiếu nguyên lai nói chuyện.”

Lâm Miếu: “. . . . .”

Giang Tu Nhân ‘ phốc ’, đồ ăn trong miệng toàn bộ phun ra. Bị Hạng Nghê hảo dùng lại béo đánh.

Ngày hôm sau Lâm Miếu một giọng âm Oxford thuần khiết khuynh đảo khách nhân từ Anh quốc tới, nàng hoàn thành nhiệm vụ viên mãn. Thường vụ phó tỉnh trưởng Trữ Tề Viễn tên là ‘ hải quy ’, năm nay 45 tuổi, một người phi thường nho nhã, đến Nghiễm Nam mới 2 tháng. Hắn nhìn bằng tên trước ngực Lâm Miếu, đối Lâm Miếu nói ra: “Lâm Miếu, ta nghĩ muốn đem cô điều đến chính phủ tỉnh công tác, cô nguyện ý sao? Chuyên môn phụ trách liên lạc đối ngoại.”

Khuôn mặt Lâm Miếu đỏ lên, nhìn nhìn công công của mình: “Thủ trưởng, tôi mới tham gia công tác, không có, không có kinh nghiệm công tác.”

Bí thư của Trữ Tề Viễn là người Bắc Trữ thị, hắn biết Lâm Miếu, hắn nhỏ giọng đối Trữ Tề Viễn nói: “Thủ trưởng, Lâm Miếu là con dâu nhỏ của Giang bí thư .”

Trữ Tề Viễn cả kinh: “Không thể nào? Ta xem nàng tuổi giống như rất nhỏ, ta còn tưởng rằng nàng là sinh viên tài cao mới từ Anh quốc trở về?”

Lâm Miếu thẹn thùng trả lời: “Thủ trưởng, tôi chỉ công tác mấy tháng.”

Giang Nam cũng đã đi tới cười nói: “Tề Viễn, Lâm Miếu tuổi quá nhỏ, kinh nghiệm công tác cũng không đủ rồi, không quá phù hợp ở cương vị trọng yếu

như vậy .”

Trữ Tề Viên cười ha ha: “Giang bí thư, ta hỏi cái này A Nhân, không tới 20 tuổi có thể kết hôn sao?”

Lâm Miểu ngại ngùng trả lời: “Thủ trưởng, hôn nhân luật pháp quy định nữ 18 tròn tuổi là được rồi.”

Trữ Tề Viên càng vui mừng: “Lâm Miểu, ta nhìn cô thế nào một bộ dạng ‘ hặn gả ’, cũng là, bộ dạng A Nhân sợ không có mấy nữ hài tử có thể ngăn cản được .”

Lâm Miểu mới vừa đi tới bãi đỗ xe, một nữ nhân ngăn Lâm Miểu lại: “Lâm tiểu thư, nhĩ hảo, tôi là Lao Giang Văn.” Lâm Miểu xem xét, nguyên lai là vừa rồi tại hội trường gặp qua nhân viên hải quan, một nữ nhân xinh đẹp trước mắt vốn có tài trí mị lực, đáng người tiêu chuẩn người mẫu, quan phục hải quan mặc ở trên người nàng anh tư tấp sáng (tư thế oai hùng) , trang bị bằng hải đều so với Lâm Miểu cao nửa đầu. Nàng giới thiệu rất sinh động, Lâm Miểu đứng dậy phiên dịch tuyệt không lao lực.

Lâm Miểu cười nói: “Nhĩ hảo, có chuyện gì sao? Tư liệu vừa rồi tôi đều trả lại cho hải quan các người. Cô thật cao, tôi mới vừa rồi còn suy nghĩ cô trước kia có phải làm người mẫu không? Khí chất của cô thật tốt.”

Lao Giang Văn không cách nào tin: “Cô, cô không biết tôi? !”

Xem biểu lộ này của Lao Giang Văn, Lâm Miểu lúc này mới tính hiểu được nữ nhân này không phải vì công việc mà tới. Nàng cười nói: “Lao tiểu thư, tôi có lý do gì không biết cô không thể sao?”

Lao Giang Văn nhìn Lâm Miểu trấn định, nàng biết mình đối với Giang Tu Nhân mà nói là đặc biệt, Giang Tu Nhân nhiều nữ nhân như vậy, chỉ có nàng có thể ở tại trong biệt thự Giang Tu Nhân mua, thời gian hai người cùng một chỗ cũng rất nhiều. Nàng thậm chí biết rất nhiều bằng hữu của Giang Tu Nhân, bọn họ cũng gọi nàng ‘ Giang đại tẩu ’. Thật không nghĩ đến, Lâm Miểu căn bản là chưa nghe nói qua nàng, nàng bằng hoàng rồi, nàng vừa rồi tự tin cũng không có. Nàng cho rằng nàng đối với Giang Tu Nhân mà nói là đặc biệt. Nàng chắc chắn là Giang Tu Nhân yêu nàng. Nàng cho rằng vô luận ai làm thê tử của Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân vẫn là của nàng. Thật không nghĩ đến, Giang Tu Nhân thay đổi. Không có tìm nàng, vĩnh viễn không rảnh, luôn miễn cưỡng.

“A Nhân rất yêu tôi, tôi cũng vậy rất yêu anh ấy. Ta sẽ không rời khỏi anh ấy.” Lao Giang Văn con mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Miểu nói ra.

“Sau đó thì sao?”

“Cái, cái gì sau đó?”

Lâm Miểu phiên trừ bạch nhãn (trở mặt): “Tôi hỏi cô, cô nói chồng tôi yêu cô, cô cũng yêu chồng tôi, sau đó thì sao? Cô còn muốn nói điều gì? Hay là muốn làm cái gì?”

Lao Giang Văn nghe được Lâm Miểu mở miệng, ngậm miệng gọi ‘ chồng ’, mặt của nàng ‘ vọt ’ toàn hồng . Tâm tình của nàng bắt đầu kích động: “Bằng hữu của anh ấy tôi đều biết toàn bộ, bọn họ cũng gọi tôi ‘ Giang đại tẩu ’. Chúng tôi vẫn ở chung, tôi hiện tại vẫn ở tại trong biệt thự danh nghĩa, anh ấy chẳng những để cho tôi đi đọc sách, còn an bài tốt công tác cho tôi cùng ba mẹ, anh ấy kêu tôi đi theo anh ấy cả đời.”

Lâm Miểu quệt miệng nói: “ Thế thì thế nào? Anh ấy hiện tại lấy chính là tôi. Cô cũng thấy đấy, gia đình của tôi cùng anh ấy cũng không xứng đôi, ba ba của tôi còn làm bí thư cho ba anh ấy. Cô còn muốn nói với tôi cái gì? Nói thật, hiện tại tôi tin anh ấy không tin cô. Đùng biểu lộ một bộ ngu ngốc, từ nay về sau tôi không dám nói, hiện tại anh ấy là không có lý do lộn xộn. Anh ấy còn không có ngu xuẩn như vậy, biết rõ điểm mấu chốt của tôi ở nơi nào.”

“Nhưng là bây giờ tôi mang thai!” Lao Giang Văn rốt cục hô to ra.

“Vậy cô tìm tôi làm gì vậy? Rời khỏi anh ấy? Lao Giang Văn, tôi khuyên cô vui vẻ phân lượng của mình.”

Điện thoại Lâm Miểu vang lên, nàng cố ý dùng thoát xách đứng dậy tiếp: “Làm gì vậy?”

“Ở đâu? Mẹ em bảo chúng ta đêm nay trở về ăn cơm, người nói muốn em”

“Tốt, em đã biết.”

“Ừ, em còn chưa nói em ở đâu?”

“Bãi đỗ xe, Lao Giang Văn ngăn chặn ta. Giang Tu Nhân, em một lần cuối cùng cảnh cáo anh, đừng cho các nữ nhân của anh xuất hiện ở trước mặt của em, một lần cũng không được, nếu không, cái hậu quả này em có thể thừa nhận, không biết anh có thể hay không? Giang Tu Nhân, em chưa từng có hoài nghi tới thành ý của anh đối đoạn này hôn nhân, nhưng em hi vọng. . . . .” Còn chưa nói xong, xe Giang Tu Nhân đã đứng ở bên cạnh các nàng .

Giang Tu Nhân vọt tới bên người Lâm Miểu, gắt gao ôm Lâm Miểu: “Miểu Miểu, thực xin lỗi, anh thề khi anh đến với em từ ngày đó trở đi anh không có chạm qua những nữ nhân khác, một lần cũng không có, xin em tin tưởng anh.”

Nghe được lời mà Giang Tu Nhân nói. . . , nhìn thấy trong ánh mắt Giang Tu Nhân, trong nội tâm chỉ có một người là Lâm Miểu, Lao Giang Văn nàng đối với Giang Tu Nhân mà nói, đã không còn là bảo bối. Mặt của nàng trắng bệch, trắng bệch, Lao Giang Văn thì thảo nhỏ nhẹ: “A Nhân, anh không thể đối với em như vậy, anh đã nói đều theo chủ ý em cả đời, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ.”

“Lao tiểu thư, thực xin lỗi. Tôi không có thể làm được đáp ứng sự tình của cô, tôi thật xin lỗi. Tôi yêu Miểu Miểu vô cùng, tôi sẽ không để cho nàng bất được nhục điểm mà rời khỏi tôi, tôi duy nhất có thể làm, chính là trung thành đối với hôn nhân của tôi. Ta đã đem phòng ở chuyển qua tên của cô, tìm nam nhân tốt gả đi a!” (anh này lảng nhảng phát sợ luôn à)

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miểu đi về hướng xe Lâm Miểu, Lâm Miểu lại ngừng lại: “Cô ấy nói cô ấy mang thai.” Giang Tu Nhân không thèm để ý chút nào nói: “Em đây cũng tin? Chính là em vì cái gì không có bầu nha? Anh mỗi ngày liều mạng như thế duy trì với em.” Khuôn mặt Lâm Miểu trong nháy mắt đỏ, nàng dùng sức đánh Giang Tu Nhân một cái: “Luu mạnh!” Nhìn xem dáng vẻ lo lắng của Giang Tu Nhân, Lâm Miểu mặt đỏ hồng nói: “Mẹ cùng em đến bệnh viện kiểm tra rồi, Y Sinh nói không có vấn đề, bảo em chớ khẩn trương.”

Giang Tu Nhân cao hứng ôm lấy Lâm Miểu phóng tới xe hơi: “Đi sanh con !” Lưu lại dĩ nhiên Lao Giang Văn biến thành điểm trụ .

Xe tiến giống như bay ra ngoài. Giang Tu Nhân nhìn tâm tình Lâm Miểu đã hạ, trực tiếp đem đường trở thành cuộc thi lái, lái đến vùng ngoại ô vắng vẻ.

Nhìn qua vị trí phụ lái thấy Lâm Miểu tâm tình kích thích phấn khởi đắm chìm trong cuộc đua xe. Giang Tu Nhân rốt cuộc đè nén không được dục hỏa trong lòng. Một tay lấy thân thể mềm mại tràn ngập thanh xuân khí tức thiếu nữ của nàng kéo đi tới. Miệng rộng ắn đi tới. Đem nàng kêu sợ hãi ngăn ở trong cổ họng: ” Miểu Miểu của anh, bắt đầu sanh con. . . . .”

Lâm Miểu sợ hãi kêu một tiếng. Bị Giang Tu Nhân ôm vào trong ngực. Giang Tu Nhân hôn lên cặp môi đỏ mọng kiều diễm này, khiêu khích tất cả cảm quan của Lâm Miểu, Lâm Miểu lập tức nhiệt tình như lửa đáp lại . Cái miệng nhỏ nhắn mở ra. Duỗi ra cái lưỡi nhỏ thom tho đón Giang Tu Nhân xâm phạm. Cùng anh nói dột dùng sức dũa hôn nồng nhiệt. Thân thể mềm mại giãy dụa. Từ vị trí phụ lái trượt tới. Tách tất chân bao vây lấy chân dài ra. Giàng chân ở trong ngực của anh. Giang Tu Nhân đem áo T-shirt bó sát người của nàng đẩy đi lên. Lace nịt vú cũng bị anh kéo xuống, hai vú non mềm bị ma trảo của anh dùng sức hạ xuống. Hình ảnh biến ảo mê người.

Lâm Miểu ưỡn thân về phía sau. Làm cho vai dựa vào trên tay lái. Giang Tu Nhân miệng rộng đang bao trùm phần trắng trên vú của nàng dùng sức mút khê cần. Làm cho đỉnh hồng anh đào trong miệng của anh rất nhanh cao ngất . Mà ma trảo của anh đã đem vẩy ngấn của nàng lật đến thất lạng. Từ bụng trượt đến giữa hai đùi tách ra. Cách quần nhỏ hơi mỏng ở đằng khe hở lửa nóng kia đi lên trở về hoa động vuốt ve.

Lâm Miểu tựa ở trên tay lái. Nhắm hai mắt biết Giang Tu Nhân đối với thân thể mềm mại trưởng thành của chính mình thăm dò cùng chà đạp. Nàng bị Giang Tu Nhân dạy dỗ thân thể rất mãn cảm đã bắt đầu run nhè nhẹ. Cố gắng nâng cao hai vú cùng bụng nghênh hợp với sự vuốt ve của hắn. Trong cái miệng nhỏ nhắn rên rỉ. . . . .

Cảm giác được người trong mộng trong ngực trên nụ hoa đã ướt rồi tinh rồi mù. Anh cười xấu xa rút đại thủ ra. Đè xuống cái nút hàng phía trước chỗ ngồi để nằm ngang. Chính mình nằm xuống.

Giang Tu Nhân chỉ dẫn Lâm Miểu lột quần áo của mình. Giải phóng cực đại của anh sớm đã phình to, dạy bảo Lâm Miểu chậm rãi ngồi xuống. . . . . Giang Tu Nhân không chút nào thương tiếc tách ra cánh hoa phấn hồng kiều nộn. Chạm rãi chui vào trong hoa kính đặc biệt chặt khít này .

Giang Tu Nhân đều không thể trong xe đã làm, chính là lần này làm cho anh cảm thấy kích thích khác, có lẽ là Lâm Miểu ngây thơ gọi cảm hấp dẫn anh, có lẽ là nữ nhân này là Giang Tu Nhân anh yêu. Anh thoải mái hiểu rõ thờ dài một cái. Thật chắc. Khẩn! Có thể triệt để chinh phục thiếu nữ kiều nộn đẹp còn trẻ như vậy. Làm cho nàng tại dưới thân mình uyển chuyển hầu hạ nũng nịu cầu xin tha thứ. Giang Tu Nhân vạn phần thỏa mãn, trong nội tâm mừng thầm.

Lâm Miểu rên rỉ, giãy dụa, cảm thụ cực đại đâm vào hoa kính nhỏ nhắn xinh xắn của chính mình, tràn ngập mãnh liệt làm cho nàng toàn thân vô lực. Xương mu nàng mới đụng phải bụng Giang Tu Nhân, làm cho người kia thỏa mãn làm cho nàng mềm nhũn rên rỉ một tiếng. Vô lực ghé vào ngực Giang Tu Nhân thích ứng trong chốc lát. . . . .

Giang Tu Nhân nằm ở trên chỗ ngồi. Hai tay khiêu bắt được ngọn núi khổng lồ của nàng. Tận tình xoa nắn lấy. Cúi đầu xuống đang nhìn to và dài của mình trong nàng nhũn, trong hoa kính kiều nộn kia ra ra vào vào hình ảnh dâm uế. Thỉnh thoảng cố ý ưỡn động bụng một chút. Long đầu hung hăng đánh lên nhụy hoa kiều nộn. Làm cho tiểu thể từ phi trên người từ từ nhắm hai mắt quên phất ra một tiếng thét lên rên rỉ.

Nhìn thấy Lâm Miểu thét lên càng ngày càng phấn khởi, động tác cũng càng ngày càng mãnh liệt, Giang Tu Nhân không thể không dùng sức bắt được cặp vú của nàng đến khổng chế được phạm vi động tác của nàng. Rốt cục, nàng dùng sức ngồi xuống, làm cho cự long gắt gao chống đỡ dùng sức quấy tại trên nhụy hoa kiều nộn. Không có mấy cái Lâm Miểu liền quát to một tiếng, một cổ lửa nóng phun tới. Xối tại trên long đầu cực đại. Giang Tu Nhân cũng gầm nhẹ một tiếng, trên bụng cố gắng làm cho cực đại dùng sức đụng chạm lấy hoa của nàng phun xuân triều, bắn ra tinh hoa nồng đậm. Làm cho đang ở trong cao triều Lâm Miểu lại là một tiếng gào thét, toàn thân run rẩy lại tuôn ra một cổ xuân triều.

Giang Tu Nhân không chút do dự leo qua Lâm Miểu còn đang run rẩy quy ghé vào trên chỗ ngồi, nhếch mông lên cao, anh mạnh mẽ đâm vào hoa kính này còn chuyển động lên tuôn ra dịch thể trắng, ở nàng trong tiếng thét chói tai lại bắt đầu một vòng chinh phạt mới. . . . .

Tại cổ xe Giang Tu Nhân trong xe không gian rộng, Lâm Miểu bị anh bày các loại tư thế, cao giọng gào thét nghênh hợp với anh không ngừng tiến công, không biết thiên nam địa bắc. . . . .

Không nghĩ tới, ngày hôm sau Lao Giang Văn lại đem Lâm Miểu ngăn ở trong văn phòng, Lâm Miểu không có cách nào, đành phải đem cô ta dẫn đến trong quán cà phê.

Lâm Miểu đi thẳng vào vấn đề: “Lao tiểu thư, tôi hi vọng cô nói rõ một lần, mà lại cam đoan đây là chúng ta gặp mặt lần cuối cùng, nếu không tôi liền đem Giang Tu Nhân cho gọi tới, đồng ý không?”

Nhìn thấy Lao Giang Văn không lộ vẻ gì, Lâm Miểu không có kiên nhẫn chiếu cố tâm tình của cô ta, nàng vỗ bàn: “Uy , Lao tiểu thư, nếu như cô lại tiếp tục như vậy, tôi liền đi. Chắc hẳn Giang Tu Nhân sẽ không có cho tôi để nói chuyện như vậy. Đồng ý không? Đồng ý liền gật đầu, nếu không tôi gọi điện thoại.”

Lao Giang Văn chậm rãi gật đầu.

“Nói đi, nắm chặt thời gian. Cô đã đạt tới mục đích, ít nhất lúc tôi đi ra, các đồng nghiệp của tôi tựa hồ cũng biết cô.”

“Tôi cùng A Nhân biết nhau. . . . .”

“Dừng lại, tôi không có thời gian nghe lời tiểu thuyết tình yêu của cô. Nói chính đề a.” Lâm Miểu bình tĩnh nói.

“Kỳ thật tôi, tôi thật sự mang thai, nhưng hài tử không phải của A Nhân . Bởi vì chuyện của A Nhân tâm tình của tôi thật không tốt, có một lần đến quán bar uống rượu, không nghĩ tới buổi sáng tỉnh lại, lại phát hiện chính mình nằm ở bên một người nam nhân lạ lẫm, tôi sợ hãi cực kỳ, lúc ấy tôi liền chạy. Chính là mấy ngày hôm trước phát hiện tôi mang thai, A Nhân không chịu gặp tôi, cũng không nghe tôi giải thích.”

Lâm Miểu lập tức nghe ra vấn đề trong lúc này, xem ra nữ nhân này hẳn là rất nhiều người đều biết, chính là tại quán bar loại địa phương này người nào dám bỏ thuốc cho cô ta mang đi? Nếu như không phải người bên ngoài, thì phải là có người cố ý làm như vậy .

“Chuyện khi nào ?”

“Thượng, tháng trước.”

“Xem ra cô rất thông minh, nghĩ đến có lẽ là có người hãm hại cô, phải không?”

Lao Giang Văn nhìn xem Lâm Miểu, lắc đầu, lại gật gật đầu.

“Có phải là hiện tại có người dùng chuyện ngày đó uy hiếp cô nha?”

“Sáng sớm hôm qua có người gửi cho tôi ảnh chụp. Lại cái gì cũng chưa nói. Tôi cực kỳ sợ hãi, gọi điện thoại cho A Nhân, anh ấy vừa nghe là âm thanh của tôi liền cúp đi.”

Nhìn xem bộ dạng Lao Giang Văn, Lâm Miểu chấn động: “Cô sẽ không tưởng tôi làm a?”

Lao Giang Văn lắc đầu: ” Thời điểm vừa mới bắt đầu, tôi hoài nghi là cô, tại bãi đỗ xe tôi liền minh bạch, bởi vì cô căn bản không biết tôi.”

“Được rồi, tôi đã biết, tôi gọi A Nhân giúp cô xử lý chuyện này.” Lâm Miểu đứng lên vừa đi vừa nói chuyện: “Nhớ kỹ lời cô nói, đây là chúng ta lần cuối cùng gặp mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: gặp lại cố nhân

Lâm Miểu không quan tâm chuyện kết quả, việc này cùng nàng không có quan hệ. Lâm Miểu cao hứng phấn chấn đi Thượng Hải, đây là lần đầu nàng đi công tác, cực kỳ hưng phấn. Nàng sẵn sàng túi du lịch LV nhẹ nhàng làm cho những nữ đồng sự kia đã hãm mộ lại ghen ghét, chính là vẫn không thể đem bất mãn của các nàng biểu hiện ra ngoài, phần công tác này, các nàng vẫn muốn , như vậy duy nhất có thể làm, chính là không để ý Lâm Miểu, hoặc là nhàn nhạt có lệ với Lâm Miểu. Lâm Miểu sau khi phát hiện, tự động đi qua một bên, xuất ra thư tự mình nhìn .

Lần này Bắc Trữ thị thuê máy bay đi Thượng Hải, lãnh đạo cùng nhân viên công tác đều cùng ngồi máy bay. Cùng đi có hơn mười vị đại biểu Bắc Trữ thị dự đại hội hình tượng người điều khiển chương trình. Các cô nhìn thấy Lâm Miểu so với tuổi của các cô còn nhỏ hơn, toàn thân trên dưới nguyên bộ trang phục CD, nguyên túi du lịch LV. Bộ dáng, dáng người cũng không kém so với các cô, chỉ là người thấp so với các cô. Các cô đối hàng hiệu theo đuổi không thua gì Lâm Miểu, chỉ là các cô không có năng lực này có được những vật này. Cho dù các cô chính giữa có những người khác lợi dụng thân thể của mình đạt đến có chút mục đích, nhưng là nhiều nhất có thể có một cái túi xách tay LV mà thôi. Chính là gia cảnh đồng học tương đối khá, cũng không thể như Lâm Miểu một thân trang phục như thế.

Lâm Miểu một thực nữ kiểu váy liền thân A da lông cao cấp màu xám, hai cái chân dài thẳng tắp bị quần liền thân màu xám CD sáng long lanh bao vây lấy. Một kiện áo khoác lông màu xám nhạt khoác ngoài tùy ý động ở trên tay, xoay bước mang một cái túi LV nhỏ, nàng đẩy nguyên túi du lịch LV.

Sân bay chính xác là nơi nhân tài tổ chất dày đặc nhất, chính là nữ hài vẫn có rất nhiều ánh mắt của người đuổi theo cái trang phục xuất chúng này. Nàng

hè ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cực kỳ sạch sẽ, chẳng qua là trở mình vênh lên trên môi hồng nhỏ thoa một lớp son, làm cho nàng gương ra khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm sinh động.

Lâm Miểu nhìn thấy những nữ hài kia cũng vây quanh lãnh đạo thành phố, nhẹ nhàng mà đối với những người tài hoa kia chẳng thèm ngó tới. Đặc biệt bên người Thạch Trọng Thu, cơ hồ sẽ không tuyệt đối hơn người. Những nữ hài kia sử dụng tất cả vốn liếng muốn mê đảo vị tuổi trẻ ‘ Hải quy ’ này. Thạch Trọng Thu mặt mũi ứng phó, nhưng lại không thể không ứng phó. Các cô gái nhỏ này đều là sinh viên ở trường học Bắc Trữ tịch, đều là tuyển nguyên một đám ra tới, hình tượng đại biểu đi ra ngoài chính là Bắc Trữ . Các cô gái nhỏ này ý vào điều kiện ưu việt, được nuông chiều, nói không được, chẳng chửi không được, nếu quả thật gạt ra mặc kệ rồi, chính phủ thành phố đã bị động, dù sao các cô vẫn là đệ tử, nghĩa vụ chỉ là hỗ trợ.

Nhìn xem bộ dáng Thạch Trọng Thu đáng thương, Lâm Miểu cực kỳ băng lòng. Giang Tu Nhân mang theo nàng cùng Thạch Trọng Thu ăn cơm với nhau nhiều lần.

Hai bên rất quen thuộc, Giang Tu Nhân quan hệ cá nhân cùng hần không tồi. Lâm Miểu gặp qua vợ hần là Cừu Lệ Lệ, cũng là hải quy (ở hải ngoại trở về), bên ngoài mong đợi làm phó tổng. Quan trọng nhất là, Thạch Trọng Thu là tên bị vợ quản nghiêm. Hần sợ vợ không thua gì trình độ Long Khuru cư sĩ Trần Quý Thường.

Lâm Miểu mở ra hình của mình mới nhất trước mắt trên thế giới trọng lượng nhẹ nhất, notebook pin thời gian dài nhất, thử nhìn xem Thạch Trọng Thu nha, dùng MSM cùng Cừu Lệ Lệ nói chuyện phiếm. Thạch Trọng Thu bị Lâm Miểu thấy sau cột sống một hồi lạnh cả người, hần sợ Lâm Miểu lộ ra chuyện gì ong bướm, hần đi nhanh lên hướng Lâm Miểu, ngồi ở bên người nàng, nhìn thấy Lâm Miểu quả nhiên cùng vợ nói chuyện phiếm. Hần thống khổ nói: “Uy , mỹ nữ, hình như tôi không có đặc tội với cô? Cô không thể hại tôi nha?”

Lâm Miểu cao hứng nói: “Hắc hắc, lãnh đạo, mời ngài xem xét, tôi có khoa trương sao? Tôi chỉ hàm súc nói cho chị dâu, ngài đang bị các cô gái đẹp như hoa như ngọc vây quanh, mặc dù về mặt thống kê còn chờ bàn bạc, nhưng trước mắt còn có thể làm được thủ thân như ngọc.” (giữ mình trong sạch)

Thạch Trọng Thu trừng mắt Lâm Miểu: “Cô tốt hơn hết không nói đấy!” Lâm Miểu cười ha ha. Những người kia nhìn xem bộ dạng Lâm Miểu cùng Thạch Trọng Thu cười cười nói nói, đều buồn bực hết sức. Có mấy người biết rõ Lâm Miểu , bởi vì Giang Tu Nhân thật sự quá nổi danh. Lâm Miểu hiện tại luôn có thể nghe được như là ‘ cô gái này đúng là vợ Giang lão nhị hoặc là Giang đại’, sau đó tiếp theo câu chính là ‘ ngoại trừ tuổi trẻ, hình như cũng không có gì đặc biệt ’, ngược lại rất ít được nghe nói ‘con dâu Giang bí thư ’ như vậy.

Cuối năm rồi, Giang Tu Nhân nhiều việc bề bộn công tác, còn có ba cái cuối tuần là đến lễ Giáng Sinh rồi, anh chuẩn bị mang Lâm Miểu đến Hongkong đi chơi. Trong khoảng thời gian này anh mỗi ngày làm việc đều khuya, nhưng anh luôn đem công việc mang về nhà, mỗi ngày đều ở lại nhà, cùng nửa tháng trước không thấy đến người kém nhau quá lớn, làm cho Quý Nhiên rất không quen. Thế cho nên mẹ anh còn tưởng rằng anh đã xảy ra chuyện gì rồi, nói cho chồng biết nghi ngờ của mình, Giang Nam cười nói: “Nó không phải đối tính, là trong nhà có vợ.” Quý Nhiên tức giận: “Thật không có lương tâm!”

Phòng ngủ của bọn họ dùng ba gian phòng đã thông, phòng giữ quần áo, phòng ngủ, thư phòng, Lâm Miểu cũng luôn phụng bồi anh, nấu ăn khuya cho anh, cũng cho mọi người nấu, hoặc là gọi người đưa tới. Giang Tu Nhân luôn có dạng đại gia. Giang Nam lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Miểu hầu hạ Giang Tu Nhân ăn thì ông ngây dại. Trong lòng của ông hiểu rõ vừa mới bắt đầu Lâm Miểu không phải nguyên ý gả cho tiểu nhi tử của ông. Hãy nhìn đến Lâm Miểu thuần thực mà đem mì chay bánh bao tách nát đặt ở trong chén, rót súp lên, sau đó bùng lên , uy Giang Tu Nhân một ngụm, mới buông chén, đem thìa đưa cho Giang Tu Nhân. Toàn bộ động tác thuần thực, trôi chảy, làm liền một mạch.

Giang Tu Nhân nhìn xem bộ mặt ba ba một hồi run rẩy, nghi ngờ hỏi: “Ba ba, ngài làm sao vậy? Mau ăn nha, nguội sẽ không ngon .” Giang Nam nhìn xem người trong nhà đều không có phản ứng hiểu được là bọn họ sớm quen. Buổi tối lúc ngủ, Giang Nam hỏi bạn già của mình, Quý Nhiên trả lời: “Tôi lần đầu tiên trông thấy người sợ tới mức quá nặng, không nghĩ tới A Nhân rõ ràng hoàn toàn là một bộ dạng đại gia, tôi còn tưởng rằng đều là hần bị Lâm Miểu ăn được gât gạo, hiện tại tôi yên tâm”

Thời điểm Giang Tu Nhân kêu Lâm Miểu, Lâm Miểu liền nhảy vào trong ngực Giang Tu Nhân, hai người ồn ào một hồi, Giang Tu Nhân tiếp tục làm việc. Có đôi khi thời gian quá muộn, Giang Tu Nhân theo Lâm Miểu đi ngủ, Lâm Miểu ngủ say, anh mới đứng dậy tiếp tục làm việc.

Anh sớm mất loại ở trên người nữ nhân khác tìm kiếm kích thích tâm tư, anh cảm giác mình cũng chơi đã. Hiện tại thậm chí cùng Miểu Miểu hảo hảo cuộc sống, mau chóng sinh một hài tử.

Lâm Miểu làm phiên dịch đại hội, ban ngày công tác bề bộn nhiều việc, buổi tối chuyện cũng không có gì. Lâm Miểu trở lại gian phòng thay đổi trang phục một mình đến quán ăn hòa bình. Quán ăn Hòa bình cửa mặt không lớn, không để ý, còn không biết 1840 năm sau, cái này trước hết nhất hoàn toàn bắt đầu từ đô thị có nhiều người nước ngoài ở.

Lâm Miểu ngẩng đầu nhìn, hiện tại nàng có thể đường đường chính chính đi vào, nàng nhớ tới hai năm trước tới đây, tức thì vội vàng hướng bên trong xông vào, nàng nghĩ đến bên trong nhìn xem. Cảm thụ trong sách đối với cái này thân bí nhất, quán ăn phồn hoa và lãng mạn rốt cuộc là một cuốn bức họa như thế nào. Chính là tại cửa ra vào nàng đã bị cản lại, bởi vì nàng không có dựa theo quy định mặc đồ dạ hội.

Chính là đêm nay, Lâm Miểu còn chưa đi vào gần cửa ra, đứa bé giữ cửa đã đem cửa đẩy ra, dùng nghề nghiệp nhất mỉm cười: “Tiểu thư, ngài khỏe chứ, chúc ngài có một buổi tối vui vẻ.” Lâm Miểu mê hoặc nhìn xem hần, đây là sư tử bằng đá trước cửa Cô phủ, Lưu mỗ mỗ xa xa nhìn thấy, bấp chân trụ mềm nhũn, đành phải trực tiếp quý gối trước mặt người gác cổng kêu một tiếng ‘ các đại gia hưởng phúc ’. Phải biết rằng, nàng chính là theo trong phủ thái thái ngày cả tổ tiên họ hàng xa.

Lâm Miểu đi vào nhà hàng, nàng mặc áo khoác ngoài lông chồn màu cam CD bắt mắt hấp dẫn đại đa số ánh mắt của người trong nhà hàng. Bồi bàn giúp Lâm Miểu cởi áo khoác ngoài, dùng ánh ngữ hỏi Lâm Miểu có thể bắt đầu. Lâm Miểu nhớ tới một quyển tạp chí nói qua, trong này chỉ nói Anh ngữ cùng

tiếng Pháp vân vân, Lâm Miểu nghĩ, ở chỗ đó, đều nói cái gì ngôn ngữ, nói đúng là tiếng phổ thông là sai .

Lâm Miểu đùa dai dùng tiếng phổ thông đáp: “Thực xin lỗi, tôi nghe không hiểu tiếng Pháp.” Bồi bàn lại dùng Anh văn lặp lại một lần, Lâm Miểu vẫn là nhún nhún vai, nàng muốn nhìn một chút kết quả sẽ là như thế nào?

Đã có người hướng nàng nhìn tới, có mấy người ngoại quốc chỉ liếc nhìn, sẽ không lại quan tâm, ngược lại là tất cả người Hoa cũng không chế không được trong nội tâm bất quá, đều ở đó nhỏ giọng bàn luận tiếng phổ thông Lâm Miểu cùng không tuân thủ quy củ. Lâm Miểu ngồi ở chỗ kia khí định thần nhàn, trên mặt bồi bàn lại bắt đầu đồ mồ hôi. Bọn họ xem qua vô số người, thật sự hay là giả , bọn họ chỉ cần liếc mắt nhìn, có thể đại khái nhìn ra. Nữ hài trẻ tuổi này hết thấy đều là thật sự, cho nên bọn họ xác định đây là trò đùa dai của nữ hài xinh đẹp, trẻ tuổi.

Lúc này, một người nam nhân ngồi xuống, đối bồi bàn nói: “Lâm tiểu thư chính là người hay nói giỡn, cho nàng thưởng một phần canh nấm.” Nghe người nam nhân này nói. . . , người chung quanh đều nhìn xem bàn bọn họ, rốt cuộc cô bé này lại lịch ra sao? Có thể làm cho đường đường Chu gia Tam công tử buông tư thái.

Lâm Miểu vừa nhìn Chu Vĩnh Hạo, cao hứng nói: “Nhĩ hảo, Chu Vĩnh Hạo, chúng ta lại gặp mặt.”

Chu Vĩnh Hạo kỳ quái hỏi: “Cô không biết nơi này là của tôi sao?”

Lâm Miểu há to mồm, tin tức này thật sự quá rung động . Vẫn là Chu Vĩnh Hạo nói tiếp: “Miểu Miểu, cô không biết sao? Cả Hoa Hạ, tất cả quán ăn lâu đời nhân hiệu 50 năm trở lên đều là của nhà tôi .” Lâm Miểu duỗi tay trắng nõn, mảnh khảnh ra làm một động tác vịn tường: “Soái ca, ngài đợi một chút, để cho tôi vịn vách tường.” Chu Vĩnh Hạo cười ha ha.

Lâm Miểu hôm nay vẫn là CD đồ dạ hội váy A siêu ngắn, toàn thân trên dưới đều là màu đen , chỉ đem một cái túi xách tay lớn da cá sấu màu cam AMS.

Chu Vĩnh Hạo lấy bóp da ra, cho Lâm Miểu nhìn biên lai Lâm Miểu cho hắn: “Miểu Miểu, cái này tôi muốn giữ lại. Bởi vì đây là cô đưa cho tôi .”

Mặt Lâm Miểu trong nháy mắt hồng thắm: “Thực xin lỗi, Vĩnh Hạo, tôi nói giỡn với anh.”

Nhìn xem bộ dạng Lâm Miểu, Chu Vĩnh Hạo tâm không tự giác co rúm một chút, hấn liễu mạng đề xuống, vô ý thức cúi đầu không nhìn Lâm Miểu: “Sâm banh hay là rượu đỏ?”

Lâm Miểu cười nói: “Sâm banh.”

Bình phục tâm tình Chu Vĩnh Hạo vẫn trốn tránh con mắt Lâm Miểu, hấn sợ hãi đôi mắt thông minh này xem thấu chính mình. Hai người lẳng lặng ăn, Lâm Miểu đáng về ưu nhả làm cho người ngoại quốc liên tiếp hướng nàng nâng chén thăm hỏi, Lâm Miểu cũng lễ phép lại.

Chu Vĩnh Hạo không nhìn Lâm Miểu: “Miểu Miểu, là tôi chậm không phải?”

Lâm Miểu thành thật trả lời: “Tôi không biết?”

Kỳ thật hai người lần đầu tiên chạm mặt trong nháy mắt kia, liền từ trong ánh mắt đối phương thấy được nhảy lên hỏa diễm. Hấn nghe tỷ tỷ nói về Lâm Miểu, Lâm Miểu một giọng tiếng phổ thông Bắc Trữ làm cho hấn lập tức hiểu được cô bé này chính là vợ Giang Tu Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: khoảng cách xa nhất

Hắn biết rõ bọn họ không có tương lai, bọn họ trong lúc đó cách thiên sơn vạn thủy. Hắn có vị hôn thê gia tộc chỉ định, một búp bê vô cùng nuông chiều; nàng có trượng phu hợp pháp, mặc dù hôn lễ bọn họ còn không có cử hành chính thức. Hắn biết rõ Lâm Miểu đề dành 250 nguyên là có ý gì, nhắc nhở hai người bọn họ. Chỉ là một ánh mắt là đủ rồi.

Thật không nghĩ đến, vận mệnh lại đem Lâm Miểu đưa đến trước mặt của hắn. Tuy nhiên hắn cái gì cũng không thể làm. Trên thế giới khoảng cách xa nhất, nháy mắt hoa lửa thiêu đốt nhưng không cách nào tiến gần hai trái tim.

Ngon đèn tối tăm, sàn nhảy bắt đầu rồi, vài người trong nước bên kia dẫn đầu. Chu Vĩnh Hạo đứng lên, kéo cái ghế ra cho Lâm Miểu, hấn đem Lâm Miểu kéo vào trong ngực, hai người lẳng yên khiêu vũ. Lâm Miểu nhìn không được nói ra: “Giờ phút này, em thật hy vọng Giang Tu Nhân phản bội em, để cho em có lý do phóng túng một lần.” Lâm Miểu nghĩ, tương lai vĩnh viễn là đen kịt trống rỗng như vậy, đưa tay không thấy được nắm ngón, thanh âm trong động còn phát ra rầm rầm, dừng khí thở của nàng không nhiều lắm. . . . .

Chu Vĩnh Hạo ôm chặt Lâm Miếu: “Miếu Miếu, em cũng biết, chúng ta đều rất vô lực thay đổi tất cả truy cầu của chúng ta đối với bản thân mình.”

“Em biết rõ.”

Lâm Miếu âm thầm nói ra. Hơn nữa hiển nhiên, cảm giác tình lâu dài một chút nồng đậm và mùi thơm thoang thoảng thì không cách nào gắn bó hai người cùng một chỗ cuộc sống cả đời. Điểm này, nàng cùng Chu Vĩnh Hạo đều thấy rất rõ ràng.

Chu Vĩnh Hạo nghe được lời Lâm Miếu nói ..., hắn đem Lâm Miếu càng thêm ôm sát trong ngực: “Miếu Miếu, tại sao em phải cùng hắn ở cùng một chỗ?” Lâm Miếu đương nhiên biết rõ Chu Vĩnh Hạo là có ý gì, bởi vì Lâm Miếu chỉ có đối với trong ánh mắt của hắn thì mới có thể xuất hiện hóa điểm nhảy lên.

Lâm Miếu rũ mắt xuống: “Không phải là ký ức tốt đẹp. Em biết anh ta không đến 10 tiếng đồng hồ, sự tình liền xảy ra.” Chu Vĩnh Hạo khó có thể tin: “Chẳng lẽ hắn bắt buộc em? ! Cái này không giống việc làm của Giang lão nhị hử.” Lâm Miếu nhin cười không được: “Xem ra anh rất nhanh tách rời hắn chứ sao. Hắn so với giờ càng ác liệt.” Lâm Miếu nói xong, mặt đỏ thắm.

Nam nhân này đồng dạng ác liệt nhưng nói: “Nếu như anh là hắn, anh cũng nhất định sẽ làm như vậy .”

Lâm Miếu: “. . . . .”

“Hắn rất yêu em”

Lâm Miếu gật gật đầu: “Em biết rõ, trên cái thế giới này không có người so với hắn làm được rất tốt, cùng hắn ở cùng một chỗ, em là thỏa mãn , cũng không phải không vui vẻ.”

“Nữ nhân Tịch Hi này điên rồi, em phải cẩn thận một chút, cô ta rõ ràng tìm được Chu Nhược. Chu Nhược coi như thông minh, không có để ý cô ta.”

“Phải không? Cô ta triệt để đắc tội Giang gia, Giang gia sẽ không bỏ qua cho cô ta. Anh yên tâm, em không sao .”

Chu Vĩnh Hạo bình tĩnh nói: “Theo anh đối Giang Tu Nhân hiểu rõ, hắn lúc này nhất định là muốn phá hoại tận gốc nhà Tịch Hi.”

“Vĩnh hạo, anh vì cái gì không có làm cảnh sát?”

“Sau khi tốt nghiệp đại học, gia gia nhất định anh phải đi nước Pháp để học quản lý khách sạn.” Lâm Miếu biết rõ đây đều là chuyện gia tộc của hắn, tức thì không hỏi nữa.

Lâm Miếu cự tuyệt Chu Vĩnh Hạo đưa nàng trở lại nơi quán ăn, nàng mới đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy Giang Tu Nhân cười híp mắt ngồi ở khu nghỉ ngơi trên ghế sa lon. Lâm Miếu cái mũi đau xót, tiến lên, nhào vào trong lòng ngực của anh, ôm chặt lấy Giang Tu Nhân: “Ông xã, vì cái gì không điện thoại cho em?” Giang Tu Nhân vỗ vỗ cái mông của nàng: “Muốn cho em cảm động nha.”

“Ông xã. . . . .” Lâm Miếu con mắt đều đỏ.

“Hey, hey, anh nói không sai biệt lắm, hai người các người đây là diễn cho ai xem ? Ta rằng đều mờ mịt mất.”

Lâm Miếu tham lam nhìn ông xã xinh đẹp của mình, trong miệng lại nói: “Sáng sớm hôm qua ta đã ghi chép người nào đó bị chúng nữ vây quanh làm căn cứ chính xác, vốn tôi là muốn cho người nào đó thời điểm mang điều kiện có chỗ dừng. Ông xã, hiện tại em quyết định, em đem lên mạng có tính là phạm pháp không?”

Giang Tu Nhân đem hai cánh tay Lâm Miếu đều đặt ở trên mặt của mình, cũng không nhìn người nào đó: “Đương nhiên không tính.”

Người nào đó lại nhảy dựng lên: “Ai nói không tính? !”

Cả khách sạn ở đều là từ Bắc Trữ tới, nhìn thấy Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu đều nở nụ cười. Bí thư trưởng Chính phủ Đàm Hoàng Vũ phát nhỏ Giang Tu Nhân, hai người là ở một cơ quan lớn, quan hệ bình thường. Hắn cười nói: “A Nhân, người không thể? Thực sự lo lắng như vậy? Dứt khoát để nhà là được.” Lâm Miếu hướng về phía Đàm Hoàng Vũ vùng vẫy đầy.

“Uy, Đàm bí thư trưởng đại, người muốn làm cho nhẹ nhàng khoan khoái, đây chính là chính phủ ra lệnh cho ta.” Giang Tu Nhân sử dụng nói vu vu. Đưa tới chung quanh tiếng cười một trận.

Đàm Hoàng Vũ không chút nào lưu tình tố giác hắn: “Loại chuyện này, trợ thủ người tới là được, mới dùng ngu dao?” Đàm Hoàng Vũ bắt chước tiếng phổ thông Bắc Trữ câu Lâm Miếu. Mọi người lại vui vẻ.

Thạch Trọng Thu chính khí nghiêm nghị nói: “Tôi tuyên bố, không cho phép đổi phòng!”

Giang Tu Nhân còn chưa nói, Lâm Miếu mở miệng: “Lãnh đạo, ngài cho mình là Thang Tư Bá ? Cũng không được đổi phòng.” Cái này không được, tất cả mọi người vui vẻ lên, chỉ còn lại có những cô nương xinh đẹp kia mờ mịt nhìn những người này, không biết bọn họ cười cái gì.

Giang Tu Nhân cay nghiệt nói: “Miếu Miếu, em nói những nữ nhân này chẳng những già mồm cái lão, đầu óc còn không có bộ chó lớn. Anh thật phục các cô ấy .”

Lâm Miếu tổng kết tính lên tiếng: “Đó là bởi vì nữ nhân của anh nhiều lắm, đầu óc không đủ dùng, sớm không biết ở đâu gặp ngọc.”

Giang Tu Nhân giờ hai tay lên: “Lãnh đạo, đây không phải chủ đề tốt.”

Buổi tối Giang Tu Nhân không có hỏi Lâm Miếu đi nơi nào, lúc ngủ, Lâm Miếu chính mình nhin không được: “Anh không muốn biết em đi đâu sao?”

Giang Tu Nhân thỏa mãn ôm Lâm Miếu, nhắm mắt lại nói ra: “Nhìn cách ăn mặc của em gọn gàng như vậy, còn có thể đi đâu? Dù sao cũng đi vài chỗ quán ăn nổi tiếng.”

“Dạ, em đi quán ăn hòa bình, còn nhìn thấy Chu Vinh Hạo. Hắn cùng em cả đêm.”

Giang Tu Nhân nhanh chóng đem Lâm Miếu đặt ở thân dưới, hung dữ nói: “Miếu Miếu, đây là một lần cuối cùng, anh cảnh cáo em, không cho phép lại một mình gặp hắn.”

Lâm Miếu nhìn xem Giang Tu Nhân muốn ăn người, đem con mắt chuyển hướng một bên: “Bọn em là trong lúc vô tình đụng phải.”

Giang Tu Nhân nắm bắt mặt Lâm Miếu đối với mình: “Trả lời anh!”

Lâm Miếu chớp mắt, bày tỏ mình đã biết.

“Em vẫn không trả lời anh!”

“Đã biết.”

“Nói ‘Dạ’!”

“Dạ!”

Giang Tu Nhân lập tức cắn lên đôi môi anh đào phấn nộn: “Miếu Miếu, bảo vệ chính mình tốt. Đừng làm ra việc hai chúng ta đều hối hận.” Lâm Miếu nấn cảm nhắm mắt lại, vô ý thức tìm kiếm nguồn sưởi ấm cho nàng khoái hoạt, Giang Tu Nhân nhìn xem bộ dạng khổ sở của Lâm Miếu, tách hai chân của nàng ra, dùng sức đem mình đưa vào chỗ sâu nhất, ‘a!’ Lâm Miếu chăm chú nhốt chặt eo Giang Tu Nhân, co rút lại. . . . . Cảm nhận được Lâm Miếu đột nhiên xiết chặt, Giang Tu Nhân nhin không được đại động: “Miếu Miếu, em biết em đẹp biết bao nhiêu không? Em biết anh có sáng khoái hơn sao? Bảo vệ chính mình tốt, phải ngoan, biết không?”

Lâm Miếu nức nở: “Dạ, em sẽ, em sẽ ngoan.”

Nghe chớp mũi truyền đến hương thơm mùi rượu cùng hô hấp của Lâm Miếu, Giang Tu Nhân hùng phong tái khởi, cự long không thể ức chế nâng đầu lên, cách khăn tắm ngăn tại giữa hai chân Lâm Miếu. Lâm Miếu kinh hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến nóng lên. Giang Tu Nhân cũng nhin không được nữa rồi, một tay vịn cổ ngọc của nàng, miệng rộng bỗng chốc hôn lên.

Toàn thân Lâm Miếu run lên, trong cổ họng phát ra một tiếng than nhẹ, hai tay càng chặt chẽ vòng quanh cổ Giang Tu Nhân, nhiệt liệt đáp lại hôn sâu của anh, còn chủ động duỗi cái lưỡi ra, cùng anh dây dưa cùng một chỗ, nhô bụng lên ma sát thân thể Giang Tu Nhân.

Theo hai người hôn nồng nhiệt cùng vượt ve, khăn tắm trên người Lâm Miếu rơi ra, chảy xuống trên mặt đất. Hai vú xích lõa cứ như vậy thẳng tắp đặt ở ngực Giang Tu Nhân, co dãn mãnh liệt làm cho anh trong tích tắc bị lạc. Anh một phen ôm lấy Lâm Miếu, tại tiếng rên nhẹ ở bên trong của nàng, Giang Tu Nhân thì thảo nói ra: “Bà xã, em thật đẹp. . . . .”

Lâm Miếu bật hơi, mang theo hương vị sâm banh, hai mắt khép lấy, mặt mũi đỏ bừng tràn đầy thẹn thùng, hai tay ôm chặt cổ Giang Tu Nhân, đùi xích lõa tuyết trắng không ngừng xoắn động, trong cái niêng nhỏ nhắn khó nhin phát ra than nhẹ: “Ồ ồ. . . . .” Vừa nói chủ động đụng lên đôi môi hồng nhuận. Hai vú xích lõa tại ngực anh ma sát, đỉnh núi hồng anh đào dần dần trở nên cứng rắn.

Giang Tu Nhân một bên cái lưỡi tham lam mút vào Lâm Miếu, đem bộ ngực nở nang áp chế bộ ngực cao thẳng, cảm thụ được thân thể mềm mại lửa nóng cùng sự run dưới thân, hắn chậm rãi hôn cái cảm của nàng, cổ ngọc nửa nàng, bộ ngực đỏ ửng của nàng, bộ ngực cao ngất của nàng. . . . . Tại thân thể nàng không ngừng vận vẹo cùng tiếng yêu kiều, hướng bụng tron bằng phẳng, hướng dưới chỗ bụng tron mê người. . . . .

Đương Lâm Miếu đã như xuất ra nước đồng dạng đem vòng eo thon dài mảnh khảnh không ngừng vận vẹo, thời điểm khó nhin phát ra giống như loại khóc than nhẹ, Giang Tu Nhân rốt cục cười xấu xa một tiếng, ngẩng đầu lên, ép, “Miếu Miếu đừng nóng vội, anh cho em. . . . .”

Cảm nhận được cực đại cứng rắn cùng nhiệt độ giữa hai chân, Lâm Miếu căng mở ra mặt đẹp: “Ông xã. . . . . Ông xã. . . . .”

“Hắc hắc, thế nào bà xã, lại nhin không được? Ngoan!” Giang Tu Nhân cúi đầu xuống hôn một cái, ôm chặt hai vai rất tròn nàng, dùng sức một cái, lợi dụng xuân triều tràn lan, cự long thoáng cái cố gắng hết sức mà vào, chui vào trong ổ chỗ sâu nóng ướt chặt khít.

Lâm Miếu bị cự đại đánh sâu vào nhồi vào, hét to một tiếng, gắt gao ôm Giang Tu Nhân, bấp đùi thon dài vẫn cố định trụ anh, thỏa mãn nhắm mắt lại. Giang Tu Nhân nhìn thấy bộ dạng của vợ mình thỏa mãn như vậy, mình cũng cảm thấy rất kích thích. Một mặt đại động, một mặt nói: “Vợ, vẫn là uống chút rượu hảo, chính là em nếu ở bên ngoài uống rượu, anh làm sao bây giờ. . . . . Không được, em là của anh. . . . . Em nhất định phải bảo vệ tốt rồi, bằng không, rất nhiều người đều chết. Trời ạ. . . . . Thật sự là quá chặt. . . . . Em muốn đem anh hút đi vào. . . . . Vậy đến đây đi. . . . .”

Giang Tu Nhân cười xấu xa một tiếng, dùng hết khí lực trước sau tiến công, nhiều lần vọt tới nhị hoa bí ẩn nhất. Lâm Miểu thoáng cái trợn mắt lên, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, không thể ức chế phát ra một trận rên rỉ, không có khí lực ngăn cản Giang Tu Nhân đánh sâu vào, hai vú trước ngực theo động tác của anh bật lên, kéo lê quỹ tích từng đạo mê người.

Lâm Miểu toàn thân nóng lên, ôm Giang Tu Nhân, eo nhỏ vắn vẹo mê người, bụng không ngừng nghênh hợp với tiến công của anh, trong cái miệng nhỏ nhắn rên rỉ cũng chậm trở nên du dương uyển chuyển, thanh âm càng lúc càng lớn, mang theo khốc nước nở, như khốc như nói. Làm cho Giang Tu Nhân càng thêm cao hứng, ra sức đánh thẳng vào thân thể mềm mại của nàng.

Không biết qua bao lâu, Lâm Miểu sớm đã mấy lần bị đưa lên mây, sáng đến chẳng phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, mang theo khốc nước nở liên thanh cầu xin tha thứ, Giang Tu Nhân cũng đến lúc nguy cấp, quát to một tiếng, càng thêm mãnh liệt đánh thẳng vào, rốt cục tại âm thanh của Lâm Miểu kêu to phóng ra trong tinh hoa tánh mạng, hai người gất gao ôm ấp lấy hưởng thụ lấy dư vị hạnh phúc.

Lâm Miểu vô lực tùy ý Giang Tu Nhân kéo, thờ hạo hển khôi phục thể lực, bàn tay nhỏ bé vô lực vắn tại ngực Giang Tu Nhân. . . . .”Em không có lực rồi, anh rõ ràng là đầu ngư. . . . .”

“Hắc hắc, ” Giang Tu Nhân cười xấu xa một tiếng, đắc ý vuốt ve đôi ngực tuyết trắng trắng nõn của Lâm Miểu, “Bà xã, chẳng lẽ em khó chịu? Biết điều một chút eo chính là hảo, uốn éo làm anh sáng khoái!”

Lâm Miểu bật cười, đắc ý hếch đôi ngực tuyết trắng, hai núm hồng anh đào thoáng cái run run đung đưa lỏng lẻo: “Muốn đem anh ép khô rồi, cho anh đi ra bên ngoài không thể xằng bậy.”

“Hắc hắc, cho em kiến thức cái gì mới là không thành thật!” Giang Tu Nhân cười xấu xa một phen cảm vũ ngọc của nàng, xoay người mà lên, khôi phục cự long hùng mạnh lại vọt lên đi vào.

“Biến thái. . . . . Anh, Anh lại tới? Anh vẫn tiến hành nữa sao?”

“Dám nói chồng không được, anh cho em nhìn xem anh đi thì không được? !” Lâm Miểu hút vào cự đại của Giang Tu Nhân, bị lạc tại trong dục vọng khôn cùng.

“Hắc hắc, thực ngọt!” Giang Tu Nhân đột nhiên rút ra, Lâm Miểu mất hứng ô một tiếng.

“Đừng nóng vội, bảo bối, anh tới. . . . .” Anh bay qua Lâm Miểu, làm cho Lâm Miểu nằm sấp ở trên giường, vịn eo nhỏ của Lâm Miểu, dùng sức vọt lên tiến đến. Lâm Miểu cảm nhận được cái cự long hung mãnh kia, cố gắng phối hợp với hắn. . . . .

Lâm Miểu rốt cục tê liệt ngã xuống tại trong ngực Giang Tu Nhân, thỏa mãn liên ngủ. . . . .

Giang Tu Nhân mỉm cười đắp chăn cho hai người, ôm Lâm Miểu ngủ thật say. . . . .

Lâm Miểu vừa mới đi vào hội trường, các nam nhân đều cười ha hả, đối Giang Tu Nhân nói: “Tuy các ngươi là ngủ hợp pháp, nhưng không cần liều mạng cắn xé nhau như vậy a? Vợ của anh sáng khoái, anh còn có thể công tác sao?”

Giang Tu Nhân cười tà nói: “Nếu không anh thử xem, cũng biết tôi được hay không. Tôi cam đoan làm người thoải mái đến méo mó.” Mọi người: “. . . . .” Bọn họ cũng đều biết đức hạnh của Giang lão nhị này, thời điểm công tác đó là tương đối thành thật, tập trung tinh thần, thời điểm không công tác, đó là tương đối vô lại, miệng thối. Giang Tu Nhân miệng ba hoa tại hệ thống công an Bắc Trữ thị thậm chí cả tỉnh Nghiêm Nam đều là nổi danh.

Lâm Miểu lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng Giang Tu Nhân lúc làm việc, nghiêm túc, chăm chú, thập phần có trật tự. Anh nghiêm túc phối hợp cùng cảnh sát Thượng Hải làm công tác bảo vệ, ngày đầu tiên lộn xộn vào hôm nay biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Những cảnh sát Thượng Hải kia cũng không có nửa cử chỉ cao khí ngang, Bắc Trữ bên này cũng không có nhiều phản nản. Bí thư cùng thị trưởng rốt cục thở dài một hơi, đây đều là bạn bè quốc tế, chút sai lầm, sẽ lên đến tranh cãi quốc tế. Cái hậu quả này, không có người nguyện ý gánh chịu.

Lâm Miểu vui rạo rức nhìn xem Giang Tu Nhân một thân suất khí cùng đồng phục cảnh sát, chủ nhiệm Bao Thiết Sơn đầy năng: “Đừng chảy nước miếng, cô nên lên sân khấu.”

Lâm miểu: “. . . . .”

Những nữ hài kia căn bản không e ngại Lâm Miểu, các nàng hiện tại đối qua vây quanh ở bên người Giang Tu Nhân, xem như giải cứu Thạch Trọng Thu. Thạch Trọng Thu cười ha ha: “Lâm Miểu, chồng cô chính là tai họa, đến chỗ nào đều chiêu ong mật.” Tình cảm vui sướng, tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả nói được.

Lâm Miểu chú ý tới có một nữ hài lạng lẽ đứng cho Giang Tu Nhân tờ giấy, Giang Tu Nhân nhìn cũng chưa nhìn tới, trực tiếp vò thành một cục trong tay vứt bỏ. Thạch Trọng Thu cũng nhìn thấy, hần nhìn thoáng qua Lâm Miểu: ”Địa vị A Nhân xem ra theo tôi không sai biệt lắm, cái 99 bước này của hắn không thể cười ta đây 100 bước.”

Buổi tối, Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu đi quán ăn Cẩm Giang, cái quán ăn này xu hướng Trung Quốc hóa. Giang Tu Nhân cười nói: “Có phải là cảm thấy rất đẹp?” Lâm Miểu gật gật đầu: “Đây cũng là của Chu gia bọn họ ? !” Lâm Miểu há to mồm, Giang Tu Nhân trực tiếp hôn lên: ”Miểu Miểu ngọt của anh.”

“ ba, ba, ba ’ lại bắt đầu đóng kịch? Tôi còn không có bán vé ?”

“Vậy người còn chờ cái gì? Còn không mau làm đi.”

Lâm Miếu trở mặt: “Tuổi cộng lại đều hơn 60 rồi, còn ăm ỉ?” Nàng đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, nàng cười hắc hắc : “Hai vị soái ca, hai người các anh xem qua Brokeback Mountain sao? Thời điểm vừa mới bắt đầu, hai người bọn họ hãy cùng hai người các anh hiện tại giống như đúc.”

Hai nam nhân cực phẩm soái ca lập tức hóa đá, trở thành khối trụ xinh đẹp nhất.

Một nữ nhân quần áo đỏ rực xông vào trong ngực Chu Vĩnh Hạo: “Hạo.” Ngọt ngon nhót làm cho Lâm Miếu một hồi ác hàn.

Chu Vĩnh Hạo ôm nàng: “Đây là đồng học của anh Giang Tu Nhân cùng vợ của hấn Lâm Miếu. Bộ Yên, bạn gái của tôi.” Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu hai mặt nhìn nhau, Chu Vĩnh Hạo này động tác rất nhanh . Vừa mới xuất hiện chọn nữ ca sĩ xinh đẹp tuyệt trần khiến cho hấn cho làm chu đáo.

Xem dạng như vậy, sợ là tốt lắm có một đoạn thời gian. Giờ phút này Bộ Yên tại Hoa Hạ đó là đó đến rồi tỉnh rồi mù, số lượng fan không ngừng bị nảy sinh cái mới, địa vị như mặt trời ban trưa, nhất thời danh tiếng vô lượng. Hơn nữa tương đối trẻ tuổi, so với Lâm Miếu còn nhỏ 1 tuổi, năm nay mới 18 tuổi, tân sinh hí kịch trường học Đại Nhất Thượng Hải.

Chu Vĩnh Hạo cùng Giang Tu Nhân hai người ở một bên nói nhỏ. Nhưng Lâm Miếu nhìn ra được, quan hệ của bọn họ đã thay đổi, hai người này rất có thể bắt đầu liên minh . Lâm Miếu nghĩ, như vậy cũng không có cái gì không tốt, có lẽ cảm tình như vậy ngược lại càng chân thành tha thiết.

Bộ Yên hâm mộ đối Lâm Miếu nói: “Giang phu nhân, tôi thực hâm mộ chị.”

Lâm Miếu tò mò nói: “Cô vì cái gì không cho rằng tôi là bạn gái anh ta?”

Bộ Yên cười khỏ mà nói: “Bọn họ không ai có nhận thức vợ bậy. Tôi đã thấy vị hôn thê hấn, ngoại trừ gia thế, đồng dạng không có thể so sánh với tôi.” Bộ Yên lời đời cùng tinh xảo đặc sắc làm cho Lâm Miếu đối với nàng mà nhìn bằng cặp mắt khác.

Lâm Miếu không biết mình có thể nói những gì, nàng đành phải lặng yên đối phó thức ăn trước mắt.

“Lâm tiểu thư, chị thực may mắn, chồng chị rất yêu chị.” Bộ Yên chân thành nói. Lâm Miếu gật gật đầu: “Cám ơn cô, cô cũng sẽ hạnh phúc .”

Bộ Yên lại rót cho mình một chén rượu lớn: “Tôi cũng không dám nghĩ chuyện sau này, sợ hãi bị thay thế, sợ hãi tương lai, sợ hãi mất đi dung nhan.”

Lâm Miếu nghĩ nghĩ, vẫn là nói đến: “Bộ tiểu thư, tôi cảm thấy được một người tốt đến cái gì, nhất định yêu cầu đến trao đổi một ít. Cái gì cũng muốn nghĩ lấy được người, kết quả là cái gì cũng không đến. Biết mình là ai điều này rất trọng yếu, Bộ tiểu thư, tâm tính quyết định đối sự việc lý giải cùng phán đoán cùng với nguyên tắc làm việc cùng phương pháp.” Bộ Yên nhìn Lâm Miếu, không nghĩ tới Lâm Miếu tuổi còn nhỏ nhỏ còn có thể tự nói với mình những điều này. Nàng cũng muốn nghĩ: “Lâm tiểu thư, tôi không biết nên nói chị may mắn hay là bất hạnh. Hai người bọn họ là người giống nhau như đúc, chị , chị nên cẩn thận.”

Lâm Miếu âm thầm kinh hãi, Bộ Yên cũng hiểu chuyện này, vậy trong này không có người hồ đồ, đều là người từng trải.

Giang Tu Nhân cùng Chu Vĩnh Hạo hai người vẫn giống như trước đồng dạng, hấp dẫn tất cả ánh mắt của nữ nhân. Các nữ nhân đều bàn luận, rốt cuộc ai xuất sắc hơn? Hai người cũng đã quen ánh mắt như thế, thời điểm năm đó ở trường học, hai người bọn họ tổng khả năng hấp dẫn toàn bộ nữ sinh chú ý, còn kể cả trường học cách vách.

“Cậu tại sao phải cùng Tịch Hi ở cùng một chỗ?”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: cấu kết với nhau làm việc xấu

“Sau khi cậu tốt nghiệp rồi đi nước Pháp, tôi tiếp tục lưu lại trường học nghiên cứu sinh, về sau được chọn đi Anh quốc học tiến sĩ hai năm. Vừa về nước phải đi Congo duy hòa, ở đây biết. Mẹ kiếp, nữ nhân này cũng già bộ quá rồi, đem mình đều cho tiến vào.” Giang Tu Nhân cười tà nói.

Nhìn thấy bộ dạng Giang Tu Nhân đã tính trước, Chu Vĩnh Hạo hiểu rõ hấn có thể đối phó Tịch Hi, thích thú gật gật đầu: “Không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy rồi, chúng ta còn có thể buộc cùng một chỗ.”

Giang Tu Nhân cũng muôn vãn cảm khái: “Đúng vậy a, không nghĩ tới bối cảnh của cậu thâm hậu như thế.”

Chu Vĩnh Hạo đương nhiên hiểu được Giang Tu Nhân là có ý gì, Giang Tu Nhân cảm tạ hắn chưa từng dùng gia thế để đối phó mình. Trọng điểm này, bọn họ chính là bằng hữu. Chu Vĩnh Hạo rót rượu cho Giang Tu Nhân cùng mình, Giang Tu Nhân đốt thuốc cho hắn. Lâm Miểu thấy được, đối Bộ Yên nói: “Bộ tiểu thư, cô xem hai người bọn họ như không giống câu kết với nhau làm việc xấu chỉ là 2 hồ ly xinh đẹp.”

Bộ Yên nhìn lại, quả thế, liền nở nụ cười: “Nam nhân của chúng ta vĩnh viễn là một quyển sách cũng đọc không hết.” Lâm Miểu nhìn Bộ Yên, rất rõ ràng, Bộ Yên đem nam nhân coi như sự nghiệp cả đời của nàng.

“Tịch Hi mình xem là muốn điên rồi, cô ta có thể tìm tới Chu Nhược, Chu Nhược không có quan tâm đến cô ta. Nhà bọn họ lợi hại chính là ca ca Tịch Thụy của cô ta, mà không phải lão nhân nhà cô ta. Nhà bọn họ có thể nói là Tịch Thụy đem ba ba hắn đẩy lên vị trí này. Đánh rắn muốn đánh bảy tấc.” Chu Vĩnh Hạo ý vị thâm trường nói.

Giang Tu Nhân gật gù đầu: “Cảm ơn cậu.” Giang Tu Nhân trầm ngưng một chút, tiếp tục nói: “Có thể hay không mời cậu cho tôi làm bạn lang nha?”

Chu Vĩnh Hạo cười nói: “Tôi nghĩ đến cậu sẽ không mở miệng.”

“Vậy cậu rốt cuộc là có đi hay là không?” Giang Tu Nhân lại lên giọng.

“*****, tôi đương nhiên muốn đi, xem tôi cả không chết được cậu lúc này nha.”

Hai người nhìn nhau cười, đồng thời giờ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, trong mắt lẫn nhau tự tin đã đem đối phương cột vào trên chiến hạm của mình. Bọn họ bốn năm ở chung ồn ào, cái bốn năm này đã đầy đủ hiểu rõ đối phương. Làm gì có chất xúc tác nào, bọn họ có thể yên tâm kết thành công thủ đồng minh tương đối kiên cố.

Giang Tu Nhân từ 12 tuổi lên chỉ biết bất cứ lúc nào cũng không muốn đem quả táo đặt ở một chỗ trong giỏ xách, để tránh bị ca ca cùng mọi người tìm được.

Lâm Miểu nhìn xem bộ dạng hai người hăng hái, cũng vì bọn họ cao hứng, bởi vì lợi ích lẫn nhau là bổ sung, cho nên bọn họ trong lúc đó có thể đạt tới một cái vi diệu cân đối. Lâm Miểu khẳng định giờ phút này vô luận là Giang Tu Nhân hay là Chu Vĩnh Hạo cũng đã đem nàng quên mất Java nước đi. Một người quên mất thế tử tới hôm qua cùng nam nhân đối diện ước hẹn, một người quên mất đối thế tử của người nam nhân này sẽ vượt qua hảo cảm giác hữu nghị. Nữ nhân là cuộc sống chế thuốc phẩm không phải nhu yếu phẩm của bọn họ.

Lâm Miểu lặng yên quan sát cái khách sạn lớn này thể hiện thuần hậu nội tình văn hóa Trung Quốc. Cực lớn, phong cách cổ xưa đèn treo da trâu chiếu rọi nở khách sạn xa hoa, cây cột cao thô, thủy mặc màu đậm, nhiều dụng cụ sáng, phục vụ sinh tiểu thư dịu dàng, tuấn nam, mỹ nữ, đàn tranh cấu thành một bộ bức họa hài hòa. Lâm Miểu nghĩ các cô gái đều yêu đem đưa nam nhân của nàng trong lúc này. Giang Tu Nhân trong này, cũng không xem như người có thân phận. Trong lúc này không phải tân quý tới chỗ cửa, cửa tân quý bình thường đều là đi quán ăn hòa bình, thế gia cùng quyền quý trong này. Ánh mắt của bọn họ tự tin và bình tĩnh, cũng rất ít người mặc những thứ này gọi là hàng hiệu cao cấp.

Một nữ nhân trực tiếp ngồi vào trước mặt Bộ Yên, nhìn cũng không nhìn liếc Lâm Miểu, chỉ nhìn chăm chăm Bộ Yên, lại đối Lâm Miểu nói: “Cút!”

Lâm Miểu ‘vọt’ đứng lên, cầm lấy chén rượu dùng sức nâng cốc đánh về phía mặt nữ nhân kia: “Nếu như không có người dạy cô cái gì gọi là lễ phép, tôi đây đến dạy cô!” Chung quanh yên tĩnh không tiếng động, Bộ Yên cũng ngây người, nữ nhân kia càng ngốc. Không đợi hộ vệ của nàng xông lại, Giang Tu Nhân cùng Chu Vĩnh Hạo đã đem vài cận vệ của nữ nhân này quật ngã trên mặt đất. Sau một khắc, cận vệ của Chu Vĩnh Hạo đem những người này lôi ra khỏi, tựa như không có phát sinh qua.

Nữ nhân kia rốt cục kịp phản ứng, nàng nghĩ lên đi đến mặt Lâm Miểu, Lâm Miểu nhàn rỗi nói: “Tiểu thư, tôi khuyên cô nghĩ lại đi, cô quay đầu lại nhìn xem cận vệ của cô.” Nữ nhân vô ý thức quay đầu lại, quả nhiên cận vệ không ở đó. Chu Vĩnh Hạo mặt đen lên, nam nhân xinh đẹp đi theo đồng dạng đi tới.

Nữ nhân nhìn xem biểu lộ của người chung quanh xem cuộc vui, cực kỳ không có sĩ diện. Cô ta chỉ vào cái mũi Lâm Miểu: “*****! Cô biết tôi là ai sao? ! Ca ca tôi sẽ không bỏ qua cô! Tôi xem cô chết làm sao? !”

Lâm Miểu trực tiếp đem bình rượu mời đến đi lên: “*****! Phóng ngựa tới đây, tôi đây chờ.” Cái trán nữ nhân lập tức máu chảy như rót, cô ta ngây người, cô ta không biết nên phản ứng như thế nào. Giờ phút này bên người cô ta không có bảo tiêu, đây không phải địa bàn của cô, cô chính là một nữ nhân tay trái gà không chặt mà thôi.

Chu Vĩnh Hạo trong nội tâm ‘hồi hộp’ một chút, sự tình nghiêm trọng. Giang Tu Nhân ôm Lâm Miểu ân cần nói: “Em không sao chứ?” Lâm Miểu lắc đầu, nàng cũng hiểu được khả năng sự tình lớn.

Nữ nhân kia lầm bầm nói: “Chu Vĩnh Hạo, sự tình hôm nay sẽ không cứ như vậy mà kết thúc. Nếu như nữ nhân này không chết, tôi với anh không yên!” Giang Tu Nhân vừa nghe, cũng không làm, hắn đánh một cái tát nữ nhân kia nằm sấp: “Tôi xem cũng là cô chết trước a!”

Chu Vĩnh Hạo vỗ tay, một thủ hạ tới: “Công tử?”

“Trước tiên đem Lý tiểu thư đưa đến bệnh viện.”

Chu Vĩnh Hạo phát phát tay, đối Bộ Yên nói: “Yên, em đi trước đi.” Bộ Yên lại lắc đầu: “Em không đi, sự tình hôm nay là vì em mà ra, nếu như em liền như vậy mà đi, em còn là người sao?”

Lâm Miếu nhìn Bộ Yên, nữ nhân này tuy văn hóa không nhiều lắm, nhưng bản thân nàng là tự nhiên mộc mạc đạo lý làm người. Vào hôm nay, có thể Bộ Yên như làm được vậy, đã không nhiều lắm.

Lời Bộ Yên nói... , làm cho Giang Tu Nhân nhìn cô, nữ nhân này không giống. Lâm Miếu lại đứng lên, kéo Bộ Yên: “Chúng ta vẫn là đi, cô ngàn vạn đừng đau lòng. Vinh Hạo đây là đang lợi dụng cô tới hấn thoát khỏi cái gọi là vị hôn thê. Hắc hắc, Vinh Hạo, thực xin lỗi, tuy nhiên lửa là anh thả, nhưng nhà em nhiều bó củi lắm. Cho nên, anh cùng Giang Tu Nhân dập tắt lửa a. Kỳ thật anh hấn là cảm tạ em triệt để cho anh thoát khỏi nữ nhân dây dưa này.”

Chu Vinh Hạo trừng to mắt: ” Muốn hay không tặng cho em khối tắm biển? !”

Trong thang máy, Bộ Yên vẫn bàng hoàng: “Chị có thể hay không có chuyện xảy ra?”

Lâm Miếu nhún nhún vai: “Bộ Yên, cô sẽ không thật sự khờ dại như vậy a? ! Vinh Hạo đem cô ra ở trong lúc này, rõ ràng chính là làm cho nữ nhân kia khó xử, cô đây cũng không hiểu được? Đừng nói cho tôi cô không biết trong lúc này ra vào đều là những người nào.”

Bộ Yên không cách nào che dấu chính mình lo lắng đối Lâm Miếu: “Nữ nhân này gọi Lý Nguyên chỉ, ca ca của cô ấy gọi Lý Nguyên Lịch. Lâm Miếu tôi lo lắng cho chị, nam nhân lợi dụng chúng ta, hậu quả lại muốn chúng ta gánh chịu.”

Lâm Miếu nhìn Bộ Yên, ai nói con hất vô tình? Xem ra vô luận người là đang làm gì, phẩm chất con người mới là trọng yếu nhất.

Hai người không thêm để ý chút nào uống rượu, người chung quanh bắt đầu còn tưởng rằng bọn họ làm bộ trấn định, không nghĩ tới, bọn họ là thật không quan tâm. Công tử Chu gia cùng một người đàn ông, hơn nữa là nam nhân xinh đẹp, hắc hắc, hai nam nhân đồng dạng xinh đẹp quá phận, chẳng lẽ nữ nhân chỉ là che dấu chân tướng sự thật? Người trong nước đầy đủ phát huy trời sinh có đủ tinh thần bất quãi.

Hai người đến phòng tắm hơi, sau đó buông lỏng một phen, Chu Vinh Hạo phát phát tay, tất cả lui ra. Giang Tu Nhân châm một điếu thuốc, đưa cho Chu Vinh Hạo một điếu, Chu Vinh Hạo cầm lấy cái bật lửa trước đốt cho Giang Tu Nhân, một lần nữa đốt cho chính mình. Một đôi hài hòa xã hội cùng sôi lang bãi.

“Nhà bọn họ là làm gì?”

Chu Vinh Hạo bị dọa: “Cậu cũng không biết cô ta là ai? Hai người các cậu liền dám hạ độc thủ như vậy? ! Các cậu thật đúng là trời sinh một đôi.” Chu Vinh Hạo khinh thường nói.

“Nữ nhân này gọi Lý Nguyên Chỉ, gia gia định vị hôn thê cho tôi. Thế lực nhà bọn họ ở Đông Bắc, Nhật Bản BT tập đoàn hợp tác thương mại. Nhà bọn họ tại bộ phận xe hơi thị trường chất lượng trung bình có phần ngạch tương đối, đại ca Lý Nguyên Lịch của cô ta là nhân vật hung ác. . . . .”

“Đợi chút, Lý Nguyên Lịch? ! Cậu nói thị trường Hải Liên thị sao?” Giang Tu Nhân kích động hỏi.

“Đúng, chính là hấn. Như thế nào, cậu biết hấn?”

Giang Tu Nhân tranh thủ thời gian cầm tay Chu Vinh Hạo: “Huynh đệ, cậu phải thập phần cảm tạ trời không có cho cậu lấy nữ nhân này, nếu không nón xanh (cắm sừng) của cậu muốn đến bầu trời. Khó trách tôi cảm thấy nữ nhân này quen mặt, nguyên lai tôi đã thấy cô ta. Lý thị trường của chúng ta có phải là rất thương yêu cô muội muội này, cũng phụ cũng huynh* ? Tình cảm của bọn họ tốt vô cùng?” (vừa là cha, vừa là anh)

Chu Vinh Hạo gật gật đầu, nghi ngờ hỏi: “Làm sao cậu biết? Lý Nguyên Lịch so với Lý Nguyên Chỉ lớn hơn 15 tuổi?”

“Đoạn thời gian trước tôi làm một cái án tử, lấy được một hộp băng ghi hình, chính là Lý Nguyên Lịch cùng nữ nhân này .”

Chu Vinh Hạo há to mồm, tin tức này đối với hấn mà nói thật sự là quá chấn kinh rồi. Mặc dù trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, nhưng cái này gió lớn lãng vẫn là đem hấn dọa cho sợ. Mặt của hấn trở nên tái nhợt. . . . .

Giang Tu Nhân xem mặt của hấn đều đã biến sắc rồi, lập tức hỏi: “Uy, cậu đừng nói cho tôi biết cậu chạm qua nữ nhân này nha?”

Chu Vinh Hạo biểu lộ một bộ tôi lại không điên khùng làm cho Giang Tu Nhân yên lòng.

“Gọi người đem máy vi tính của cậu, tôi chuyển cho cậu. Tôi dạy cho cậu một trình tự, từ nay về sau tất cả trọng yếu tư liệu người cũng có thể dùng phương pháp này bảo tồn, tại trong phần cứng máy vi tính của cậu là không có bản ghi chép, Trần Quán Hi * sai lầm là tuyệt đối không có .” (chắc là ai cũng biết đây là ai rồi chứ)

Chu Vinh Hạo chỉ nhìn vài phút, liếc đối Giang Tu Nhân nói: “Đây không phải là vận mệnh của chúng ta sao? An bài cậu tới cứu tôi?”

“Đối với cậu cực kỳ tốt?”

“Lý gia xong, ca ca tôi cũng xong. Tôi cũng không dám tin tưởng cho mình lên trời nên một khối lớn như vậy rơi xuống. Lục gia cũng sẽ không. . . . .”

“Đợi chút, Lục Kiều Sơn nhà bọn họ?”

“Đừng nói cho tôi cậu cũng biết? !” Chu Vĩnh Hạo tròn to mắt phượng xinh đẹp .

“Hắc hắc, thật đúng là có biết. Miêu Miêu đã từng đã cứu mẹ con nhà Lục Phong bọn họ. Mẹ kiếp, không nghĩ tới kinh thành các người cứ lớn như vậy. Tôi cùng Miêu Miêu còn đến nhà bọn họ.”

Chu Vĩnh Hạo không cách nào không chế tâm tình của mình kích động: “Vẫn đều có người nói đệ đệ Lục Kiều Sơn chết đi cùng Lý gia có quan hệ, Lục gia mấy năm trước không hề động, hiện tại ghế thứ 3 nhà Lục gia ổn thỏa, Lục gia nhất định sẽ tra rõ việc này .”

“Hắc hắc, cậu biết có bao nhiêu người xem qua cái băng này sao? Cả tổ chuyên án chúng tôi mọi người xem qua, nhưng không có người sẽ nghĩ tới nữ nhân kia lại là thân muội muội. Bởi vì Lý Nguyên Lịch cùng án tử không quan hệ, cho nên cái băng này chúng ta không có trình báo lên, nếu không, chỉ cần có một người biết bọn họ , chuyện này liền náo nhiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: thật sự rất mệt mỏi

“Cậu chú ý tới sao? Lý Nguyên Chi giống như đối phương tiện gian phòng kia rất quen thuộc, nhưng bên trong không có bất luận cái gì một kiện cá nhân đồ dùng nào của bọn họ, cái này chỉ có thể nói rõ bọn họ cố định khách sạn mà không cố định gian phòng. Không nghĩ tới lại không dính dáng không người nào toan tính cho ghi lại.”

Chu Vĩnh Hạo gật gật đầu: “Tôi biết, đây là chính phủ Hải Liên thị bọn hắn tiếp đãi ở khách sạn. Bọn họ rất thông minh, biết rõ chỗ nguy hiểm nhất ngược lại là an toàn nhất , người khác cho dù nhìn thấy, cũng cho là bọn họ là tới làm việc . Người bình thường cũng sẽ không nghĩ tới phương diện này.”

Điện thoại Giang Tu Nhân vang lên, là một số điện thoại lạ lẫm, Chu Vĩnh Hạo xem xét, Lý Nguyên Lịch . Hai người đều vui vẻ, Lý Nguyên Lịch này thật là có bản lĩnh, nhanh như vậy liền tra được Giang Tu Nhân.

Giang Tu Nhân đứng dậy tiếp: “Lý đại thị trưởng, có gì muốn làm?”

“Giang Tu Nhân, người không cần phải quá đặc ý, chuyện này sẽ không cứ như vậy mà xong!” Lý Nguyên Lịch phẫn nộ nói ra. Hắn đối cô muội muội này hảo đến hắn không biết nên cho cô muội muội này cái gì mới xem như tốt, cho nên hắn ngàn chọn vạn tuyển mới chọn Chu Vĩnh Hạo cho nàng làm muội phu, liền vì sợ muội muội của hắn ủy khuất. Hiện tại có người như vậy đối phó muội muội của hắn, không thể nghĩ ngờ là vả vào mặt của hắn.

Giang Tu Nhân nghiêng cười nói: “Lý đại thị trưởng, hiện tại chính là người nghĩ tính, ta còn không nghĩ tính. Lão Tam, mở âm lên tiếng đi, để cho Lý đại thị trưởng chúng ta nghe một chút hắn làm cho thân muội muội của mình phát ra thanh âm.”

Lý Nguyên Lịch nghe được, hắn bị dọa bối rối, hắn tê liệt trên ghế ngồi, hắn giờ phút này duy nhất nghĩ đến đúng là: “Các người muốn thế nào?”

“Như thế nào? Nghe hay sao? Lý đại thị trưởng. Xem ra người bảo đao không lão, chắc chắn, xem ra người làm muội muội mình đó là chuốc mạng già . Người nói, ta một trưởng cục công an nho nhỏ, có lý do gì không thành toàn người lý đại thị trưởng cái yêu thích này? Muội muội của người thật sự là quá can đảm, nghịch thiên hành sự, ắt gặp Thiên khiến!” Giang Tu Nhân nghiêm nghị nói ra: “Tại những người này trong mắt các người, có hay không người khác như cô, tôn mình chính là Nê Bồ Tát? ! Vợ người vừa đến khiến cho vợ của ta phải chết muốn sống , nếu như không thu thập cái hàng nát này, thiên lý nan dung!” (lẽ tự nhiên)

Chu Vĩnh Hạo tiếp nhận điện thoại: “Lý Nguyên Lịch, người bây giờ là cá nằm trên cái thớt gỗ của ta! Ta bây giờ còn chưa nghĩ ra, người chờ xem.” Giang Tu Nhân cùng Chu Vĩnh Hạo cười ha ha. Bọn họ cười lớn rơi vào trong lỗ tai Lý Nguyên Lịch, kích thích tất cả cảm quan của hắn. Hắn không biết vật này tại sao lại rơi vào trong tay Giang Tu Nhân, bọn họ trong lúc đó đừng nói có cừ oán, biết nhau đều chưa nói tới, cho nên hắn cảm thấy sợ hãi. Hiển nhiên, sự tình hôm nay rõ ràng cho thấy có chuyện xảy ra, không thể nào là Giang Tu Nhân hoặc là Chu Vĩnh Hạo khiêu khích.

Giang Tu Nhân nói tiếp: “Lý Nguyên Lịch, đừng tưởng rằng người có hoa chiêu, người có thể nghĩ đến, ta cũng có thể nghĩ ra được, người nghĩ không đến , ta còn là có thể nghĩ đến. Ta là đang làm gì, người rất rõ ràng. Đừng làm cho chính mình trở thành lão niên cùng Trần Quán Hi, người còn không bằng người Trần Quán Hi đẹp trai đấy.”

Lý Nguyên Lịch kinh quá lúc ban đầu về sau kinh hoảng, hắn đã trấn tĩnh lại: “Ta có thể đáp ứng điều kiện cao hơn tưởng tượng của các người.”

Giang Tu Nhân cười ha ha: “Lý đại thị trưởng, xem ra người thật sự là nhân vật hung ác. Dưới loại tình huống này đầu óc vẫn ngoan độc, bội phục, bội phục. Cho nên vì phòng ngừa người ra về, ta sẽ nói cho người biết, ta biết Lục Phong, bằng hữu của chúng ta. Nếu như không nghĩ qua là ta gọi tới cho Lục Phong thấy . . . . .”

Lý Nguyên Lịch khò sở nói: “Các người thắng. . . . .” Hiện tại Lý gia tràn ngập nguy khốn, Lục gia từng bước ép sát. Cái này mới có thể liền mai táng Lý gia.

Giang Tu Nhân hài lòng nói: “Lý đại thị trưởng, chờ điện thoại chúng ta.” Chu Vĩnh Hạo đoạt lấy điện thoại: “Còn có, cho nữ nhân người lập tức rời khỏi biển. Tốt nhất không cần phải vượt qua 2 tiếng đồng hồ.”

Giang Tu Nhân cùng Chu Vĩnh Hạo mang theo Lâm Miểu cùng Bộ Yên khoái hoạt đi ở bên ngoài trên ghềnh bãi, hai người như nam hài nghịch ngợm đồng dạng, đùa giỡn lẫn nhau, la to.

Không cách nào ức chế hạnh phúc cùng cao hứng làm cho Lâm Miểu cùng Bộ Yên hai mặt nhìn nhau .

Hai nam hài xinh đẹp hấp dẫn đêm khuya bắt chước ánh mắt mọi người, bọn họ khi thì tung hô, khi thì hô to, khi thì ‘ ầu ơ ’. Gió bắc lạnh lùng tựa hồ căn bản thổi không đến trên người của bọn họ, bọn họ cao hứng hát , nhảy. . . . . Phảng phất về tới thời gian đại học khoái hoạt.

Loại triệt để buông lỏng lấy nhiễm Lâm Miểu cùng Bộ Yên, hai người cũng gia nhập với bọn họ, bốn người đến một chỗ nướng bên đường, giương nanh múa vuốt, không quan tâm người khác chỉ trích bọn họ không giống người thường. Bọn họ xa hoa cùng quý khí, xinh đẹp cùng chói mắt đều là tiêu điểm cho người khác bàn luận.

Buổi tối Giang Tu Nhân không cách nào ức chế sự hưng phấn của mình, tại trên người Lâm Miểu cày cầy thật lâu, thật lâu, cũng không để ý tới xin khoan dung của Lâm Miểu, vẫn mất đồ hồng không biết mệt mỏi muốn Lâm Miểu. Rốt cục, anh tê liệt ngã xuống tại trên người Lâm Miểu. . . . .

Lâm Miểu nhìn ngoài cửa sổ, cảnh đêm Thượng Hải kia chính là hình thức hoàn mỹ. Chính là tại đây chính là hình thức cảnh đẹp, mỗi ngày đều nhìn thấy thẳng thắn trong cuộc sống, bao dung tất cả chính nghĩa cùng đáng ghê tởm, điều này không khỏi làm cho người cảm thấy khổ sở.

Giang Tu Nhân đứng lên, một tay lấy hai tay Lâm Miểu nắm đến sau lưng, đem nâng một mực tiếp tiến trong lòng ngực của mình, miệng rộng thoáng cái để lên đôi môi hồng nhan này.

Lâm Miểu chỉ cảm thấy miệng rộng hé ra đè ép tới, suồng sã từ phía hôn mình, trong nội tâm thoáng cái bang bang nhảy loạn, dường như phảng phất muốn nhảy ra ngực. Nhất thời chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, tâm hồn thiếu nữ đại loạn, mờ mịt thừa nhận vô lại này hôn sâu, theo ma trào anh dùng sức sờ cái mông, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của Lâm Miểu không khỏi um một tiếng, vậy cũng ác người nói đột lập tức nhân cơ hội mà vào, chui vào miệng nhỏ của mình, tàn sát bừa bãi bốn phía .

Bất tri bất giác nhìn, hai người hôn nồng nhiệt, Lâm Miểu cảm giác mình rất cần Giang Tu Nhân, người nam nhân này đúng là hiểu mình. Thân thể Lâm Miểu cũng càng ngày càng nóng. Liền khi Giang Tu Nhân buông lỏng hai tay của nàng ra, mà chính mình lại ôm cổ vô lại này cũng không biết, chỉ biết là đuổi ra cái lưỡi thom tho cùng hân dầy đưa cùng một chỗ, càng vô ý thức vận vẹo thân thể của mình ma sát cùng hân.

Giang Tu Nhân buông Lâm Miểu ra, chỉ thấy tiểu mỹ nhân trong ngực mặt đỏ như nước thủy triều, hai con ngươi nửa khép, thân thể mềm mại động ở trên người mình, của một bộ đáng khó nhịn. Không khỏi hắc hắc cười xấu xa một tiếng, tại nàng không có kịp phản ứng trước một phen ôm lấy Lâm Miểu, mình ngồi ở trên trường kỷ, mà Lâm Miểu lại bị anh tách hai chân ra, giạng chân ở trên đùi anh.

“Biến thái, anh làm cái gì?” Nói còn chưa dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Miểu lại bị tiểu ***** chấn cho, lấp, bịt, tiểu mỹ nhân đáng thương cũng không hiểu tại sao mình không chịu được như thế, bị hân vừa hôn, càng làm cho tất cả giây dụa quên đến lên chín tầng mây, chủ động đuổi ra cái lưỡi thom tho hôn làm một đoàn. Đương ma trào của Giang Tu Nhân trực tiếp xoa bộ ngực cao ngất thì Lâm Miểu lúc này mới kịp phản ứng, cố nén ngực tê dại cùng nước thủy triều lại phun lên khoái hoạt, đẩy đầu của anh ra, cầu khẩn nói: “Vô lại, thả em ra, van anh! Chúng ta mới tắm rửa.”

“Ha ha, không cần, sẽ không phóng, mỹ nữ, chúng ta có thể lại tẩy.” Giang Tu Nhân nói xong cười xấu xa, tại nàng kịp phản ứng liền cúi đầu, cắn lên đôi ngực cao ngất phần hồng.

Nghe cái này lời tên vô lại nói, Lâm Miểu trong nội tâm hoảng hốt, tiếp theo bộ ngực truyền đến cự đại mềm ngứa làm cho nàng không tự chủ được phát ra một tiếng rên rỉ thật dài, hai tay không nghe sai bảo để lại đầu của anh, hướng bộ ngực mình áp đến.

Đương khi Giang Tu Nhân vươn bàn tay đáng ghét hướng ở giữa bắp đùi của nàng, nàng đã hoàn toàn vứt bỏ hết thảy, chìm đắm trong dục vọng vô cùng. Rõ ràng trước mặt nổi lên ửng hồng, hai con ngươi nửa khép, lông mi thật dài không ngừng run rẩy, cái cổ trắng ngọc thon dài, trước ngực hai vú trắng nõn cao ngất cao cao đứng thẳng, anh đào phần hồng cũng nghịch ngợm trướng đại tràn ngập hấp dẫn, đùi thật dài trắng nõn khó nhịn được ma sát lẫn nhau, cố gắng che dấu góc cổ thom phía dưới ả ngọc môn quan, bởi vì chỗ đó lúc này đã là một chút xuân triều, không thể ức chế chậm rãi tràn lan.

Lâm Miểu nhú lại hai hàng lông mày, vòng eo rất động lên nhu nhược, cố sức tiếp nhận cự đại kiên quyết của Giang Tu Nhân .

Hiệp 2 kết thúc. (sặc chết, với hai người này luôn)

“Hắc hắc, bảo bối, sáng khoái a?” Giang Tu Nhân cười xấu xa một tiếng, đặc ý nhìn vào khuôn mặt rặng mây đỏ đã lui của Lâm Miểu. Hiện tại Lâm Miểu muốn nhiều mê người thì có nhiều mê người, Giang Tu Nhân thời khắc này tốt cùng thỏa mãn, bởi vậy cái dạng này của Lâm Miểu, cho tới bây giờ đều là chỉ có một mình mình là có thể chứng kiến. Vì Lâm Miểu kiêu ngạo tại trên loại sự tình này, Giang Tu Nhân vẫn là yên tâm.

Lâm Miểu vẫn bị dạng chân bảo trì tư thế vừa rồi, hai tay nàng nắm bắt khuôn mặt tuần tú của Giang Tu Nhân, dùng sức muốn cắn cái má lúm đồng tiền này của Giang Tu Nhân. Giang Tu Nhân không cho Lâm Miểu cắn lên mình, hân linh hoạt né tránh miệng nhỏ mở ra của nàng.

Lâm Miểu nhìn thấy anh linh hoạt tránh né lấy miệng của mình, tức giận nói: “Biến thái, không cho phép trốn, ngoan ngoãn để cho em cắn, anh có chỗ tốt lắm, bằng không, em cho anh đẹp mắt.” Lâm Miểu một mặt nói, một mặt nắm bắt khuôn mặt tuần tú của Giang Tu Nhân dùng sức lay động. Anh phớt lờ với động tác của Lâm Miểu, điều này làm cho anh cảm thấy rất có ý tứ, lão bà tuổi còn nhỏ, chỗ tốt thật sự là nhiều lắm.

“Hi hi, bảo bối, kỳ thật mùi trên người em nghe thấy mới tốt, em có một mùi thơm ở bắp đùi nói, rất có thể kích thích dục vọng của nam nhân, anh muốn đem em giấu kỹ.”

Lâm Miểu cười tủm tỉm ôm cổ anh nói: “Đúng vậy a, Đúng vậy a. Em là hương , của anh thúì. Vậy anh còn cả ngày đi ra bên ngoài xằng bậy, nếu để cho em biết rõ, em tiêu diệt anh! Hi hi, đừng, một chút đường như. Loạn nghe thấy cái gì? A? Không thể nào, anh hay là không phải người nột-chậm rãi . . . . A. . . . . Nhẹ chút, không cần. . . . . Liều mạng như vậy a. . . . .”

Nguyên lai cự long của Giang Tu Nhân từ phía dưới ẩm ướt lách tách ẩm ướt lại trượt đi vào.

Thật lâu về sau. . . . . Hiệp 3 chấm dứt.

Ngày hôm sau, Thượng Hải mưa nhỏ, khí trời thay đổi lạnh hơn. Nhiệt độ chợt hạ làm cho người ta không biết theo ai mặc quần áo dày đặc, hành động ngốc. Trên TV nhấp nhô truyền ra báo động trước báo cáo phòng ngừa thương tổn trời đông giá rét, trong thương trường chật ních đám người chọn mua đông phục dày cộm. (đông phục: quần áo mùa đông)

Hôm nay Lâm Miểu không có nhiệm vụ, đều là khách trong nhà. Giang Tu Nhân ôm Lâm Miểu ngủ hôn thiên ám địa, tỉnh lại nhìn, đã giữa trưa. Lâm Miểu cho Giang Tu Nhân mặc vào CD màu đen che dấu da cá sấu áo khoác ngoài màu xanh, bên trong có một lông chồn tầng hơi mỏng, rất hòa hoãn. Áo khoác ngoài bằng da thật tốt quá, không nhìn kỹ, thật đúng là nhìn không ra đây là da cá sấu. Bên trong áo lông cũng không muốn mặc, Lâm Miểu cho Giang Tu Nhân xúng một kiện áo somi màu đen lông cừu dày.

(hôn thiên ám địa: ngủ mê mệt)

Giang Tu Nhân nhìn bộ dạng Lâm Miểu vì chính mình bận rộn, anh đem Lâm Miểu ôm vào trong ngực, về mặt nói: “Miểu Miểu, em thật tốt. Thật sự, anh chưa từng có giống như bây giờ biết rõ hàm nghĩa hạnh phúc là gì.” Lâm Miểu kéo đầu Giang Tu Nhân xuống, hôn lên: “Ông xã. . . . .” Lâm Miểu không nghĩ tới ở đây chính là trường hợp Giang Tu Nhân vì mình công nhiên đại nhân, hơn nữa đánh cho một người có rất ít người có thể chọc được, quan trọng nhất là, Giang Tu Nhân không cần nghĩ ngợi vùng vường nữ nhân đáng giận kia, điều này làm cho Lâm Miểu rất cảm động.

Hai người nồng nhiệt hôn một hồi, thẳng đến Giang Tu Nhân xuất mồ hôi. Anh buông Lâm Miểu ra: “Không được, y phục này mặc tại trong phòng anh chịu không được.”

‘ cô lỗ ’, bụng Lâm Miểu vang lên. Giang Tu Nhân cười ha ha, chạy ra gian phòng, bị Lâm Miểu ở sau người truy mãnh một hồi.

Đến nhà hàng, đều là người Bắc Trữ thị, vừa mới bắt đầu dùng cơm, ngoại trừ thị trường cùng bí thư, những người khác đều ở, Phó thị trường Thạch Trọng Thu cùng bí thư trưởng Đàm Hoàng Vũ đã ở, những tiểu cô nương kia cùng hai người bọn họ.

Hai người tới nhà hàng, vốn là tại từ giúp đỡ đồng nghiệp trước bàn ăn tranh đoạt thực vật đều nhìn xem Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu. Bọn họ là xứng đôi như vậy, Lâm Miểu một thân màu đen quần áo bó quần, cùng giày cao, cùng chất liệu kiểu dáng bất đồng áo khoác ngoài đem Lâm Miểu mềm mại cùng Giang Tu Nhân tuần lẳng thể hiện được vô cùng tình tế. Giang Tu Nhân ngồi vào một bàn của cục công an, hai người cởi áo khoác ngoài, nhìn thấy Lâm Miểu đáng người uyển chuyển có lỗi có lỗi làm cho tập thể đồng sự Giang Tu Nhân há to mồm, Giang Tu Nhân ho khan một tiếng: “Đừng làm mất mặt, nhanh lau lau nước miếng a.”

Cần Thành Thành thân anh tuần cùng nhóm đến công tác ở cục công an nhìn thấy ba vòng của Lâm Miểu, nuốt xuống nước miếng, đối Giang Tu Nhân nói: “Tôi đề nghị kẻ địch trước tổng chỉ huy đồng ý cho một mình đồng chí Lâm Miểu bồi dưỡng ba gã tân binh, bởi vì nàng hoàn toàn có cái tư cách này cung cấp tân binh cũng đủ khẩu phần lương thực.”

Những cảnh sát anh tuần kia tất cả đều cười gục xuống, Giang Tu Nhân mình cũng mừng rỡ không được, Lâm Miểu đích xác là có liệu trước, đặc biệt áo lông bó sát người, càng hiện ba vòng của nàng.

Một thân toàn bộ màu đen quần áo bó quần nổi bật ba vòng hoàn mỹ của Lâm Miểu. Dấu điểm dấu vết quần lót hiện ra thương thức Lâm Miểu, làm cho người ta thấy cảnh đẹp ý vui, không kịp nhìn.

Lâm Miểu tự giác đến quầy com lấy com, sau đó bung lên, tự nhiên dúi vào miệng cho Giang Tu Nhân lần thứ nhất, mới đem thìa đưa cho Giang Tu Nhân, sẽ đem bỏ của mình đưa đến bên miệng Giang Tu Nhân, làm cho anh liền bắt tay vào làm đã uống vài ngụm. Người khác không rõ ràng lắm, cục công an mọi người đều rõ ràng kế hoạch của Giang đại lúc truy Lâm Miểu đó là tìm đại lực tức giận, mất đại tâm tư, người người cũng biết anh bị Lâm Miểu ăn gắt gao. Bọn họ còn tưởng rằng lãnh đạo của mình tại trước mặt Lâm Miểu so với con mèo nhỏ còn lâu linh. Hiện tại, giống như, Lâm Miểu mới là con mèo.

Một tiểu từ vươn tay đến trước mặt Giang Tu Nhân: “Thần tượng, kí tên cho ta. Thịnh giáo dạy ta như thế nào sư tử rồng biến cừu non?” Tất cả mọi người nở nụ cười.

Lâm miểu nói: “Không có nhìn ra sao? Tôi là giả.”

Các cảnh sát tinh anh trăm miệng một lời: “Không nhìn ra , thuần thực lắm!”

Lâm miểu: “. . . . .”

Giang Tu Nhân khai hội nhỏ cho bọn họ, Lâm Miểu tự giác làm việc bên ngoài bàn kia. Vừa nhìn thấy nàng, cùng phòng Cam Trữ cũng cầm lấy chén

đĩa, đút cho Lê Dương bên người hắt một ngụm, vẻ mặt vạn phần nói: “Bảo bối ngoan rồi, nhanh ăn đi!” Tất cả người nghe thấy cười vang. Bao Thiết Sơn chỉ vào Cam Trữ, cười ra nước mắt. Cam Trữ không có cười, còn có một người không có cười, thì chính là Lê Dương. Hắt há to mồm, Cam Trữ ăn xong uy người kia một ngụm: “Thần ái, tại sao là chua ? !” Không có ngoài ý muốn, Lâm Miểu mình cũng cười đau sốc hông.

Cái này một khi đoạn diễn kiều bên ngoài sự mở truyện thật lâu, còn rơi vào tay Giang gia cùng Lâm gia.

Đã ngủ đủ ăn no Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân quyết định đến Đồng lý đi dạo, hai người vừa đi đến cửa khẩu, Lâm Miểu đã nhìn thấy chính là nữ nhân kia ngày hôm qua bị chính mình đập bị thương, hai mắt nàng lúc này không ánh sáng, tiêu tụy không chịu nổi, tóc lộn xộn, làm cho Lâm Miểu lại càng hoảng sợ. Nàng vô ý thức mà nghĩ từ chỗ Giang Tu Nhân tìm được đáp án, chưa từng nghĩ Giang Tu Nhân chính vô ý thức xoa tay một chút, phảng phất trên tay còn lưu lại dấu vết Lý Nguyên Chi.

Lý Nguyên Chi khàn giọng nói: “Lâm tiểu thư, thực xin lỗi. Cô đại nhân có đại lượng, tha thứ cho tôi quá đáng.” Lâm Miểu trước mắt không đồng tình cũng không cảm kích, nếu như đến lúc này Lâm Miểu còn không biết Giang Tu Nhân bắt được nàng uy hiếp, vậy cũng không khỏi quá ngu xuẩn.

Lâm Miểu lắc đầu: “Cô không có đối với tôi không dậy nổi, chúng ta huề nhau. Cô đi đi, tôi không muốn gặp lại cô.”

Lý Nguyên Chi nước mắt chảy rào rào: “Giang tiên sinh, anh có thể không giơ cao đánh khẽ, buông tha chúng ta?” Lâm Miểu chú ý tới nàng nói ‘ chúng ta ’.

Giang Tu Nhân cười nói: “Cô không nên tìm tôi, cô đi tìm Vĩnh Hạo a. Chuyện của các người tôi không tham gia, nhưng tôi muốn tự bảo vệ mình.”

Giang Tu Nhân cự tuyệt kéo Lâm Miểu lên xe mà đi, lưu lại Lý Nguyên Chi thất hồn lạc phách.

Lâm Miểu tò mò hỏi Giang Tu Nhân: “Nàng bị các anh bắt lấy cái nhược điểm gì trong tay rồi? Em xem bộ dạng cô ấy giống như rất sợ hãi.”

Giang Tu Nhân nghĩ nghĩ: “Anh không biết nên hay không nên nói cho em? Lại sợ em không tiếp thu được.” Điều này làm cho Lâm Miểu càng thêm hiếu kỳ: “Đừng nói cho em anh bắt ở cô ấy là từ căn cứ chính xác.”

Giang Tu Nhân chậm rãi lắc đầu: “So với cái này chán ghét gấp một vạn lần, anh cũng không biết nên nói như thế nào cho em mới sẽ không làm em sợ.”

“Rốt cuộc là cái gì? Mau nói cho em biết đi.” Lâm Miểu làm nũng mà hỏi thăm.

“Cô ta cùng so với chính thân ca ca cô ta lớn 15 tuổi . . . . .” Giang Tu Nhân đều cảm giác mình không cách nào nói ra hai chữ này, thật sự là thật ác tâm. Anh không cách nào tưởng tượng loại chuyện này.

Lâm Miểu cảm thấy quá rung động rồi, tin tức này đối với nàng mà nói vượt qua tưởng tượng của nàng đối thế gian, nàng cảm thấy chuyện này vô cùng xấu xí. Lâm Miểu giật giật miêng: “Anh là làm sao mà biết được?”

“Kỳ thật thời điểm ngày hôm qua anh gặp cô ta, đã cảm thấy cô ta rất quen thuộc. Nhưng lúc ấy không có hướng phương diện kia nghĩ, về sau Vĩnh Hạo nói ra tên ca ca cô ta, anh mới nhớ chính xác, biết rõ bọn họ là thân huynh muội. Đáng sợ nhất, phần tài liệu này mọi người cả tổ chuyên án chúng ta xem qua, chính là bởi vì bọn họ theo chúng ta án tử không quan hệ, hơn nữa lúc ấy chúng ta cũng không biết quan hệ của bọn họ. Nếu như chuyện này lúc ấy có người biết rõ quan hệ của bọn họ, mà nhất định là kiến quốc đến nay gièm pha lớn nhất. Một phó bộ cấp bậc chính là thị trường rõ ràng cùng thân muội muội của mình. . . . .” Giang Tu Nhân vẫn không có dừng khí nói ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: ngày tốt cảnh đẹp

Giang Tu Nhân nói cho Lâm Miểu, Chu trang so với Đồng lý nổi danh, nhưng Chu trang mấy năm này quá thương nghiệp hóa rồi, cho nên vẫn là trong phố đẹp hơn.

“Đồng lý thật sự thật đẹp!” Lâm Miểu tán thán nói.

Phòng khiêu vũ nhỏ trong Đồng lý phảng phất tiên cảnh nhân gian, cầu nhỏ, nước chảy, giọt mưa điểm điểm, chảy dài không ngừng, nhìn tới hành lang gấp khúc cuối cùng, trên hành lang gấp khúc treo đầy đèn lồng màu đỏ tại giữa gió lạnh vì mưa thướt tha lác lác; điện hình Giang Nam khác cư, mái cong rất khác biệt, tùy ý có thể thấy được hoa cửa sổ; người dịu dàng cùng cố gắng, đại tẩu hòa ái, lão nhân đàm bạc ngồi ở trong quán trà nghe Bình thư; sông nhỏ lý xuyên toa không ngừng cột buồm thuyền đen làm cho Lâm Miểu nhớ tới Lỗ Tấn tiên sinh《 cố hương 》; Ngô nông từ nhỏ buôn bán nhẹ nhàng mềm giọng trong miệng bay ra, cho người cười híp mắt móc ra tiền trong túi quần.

Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân ngồi ở một chỗ vắng vẻ trong quán trà, cảm thụ cuộc sống bản xứ. Một ly trà xanh, vài đĩa tiểu quả, bàn tròn, ghế vuông,

hoa ngoài cửa sổ tinh xảo tùy ý có thể thấy được cảnh đẹp. Trong này, lịch sử chính là bất biến vĩnh hằng điểm tình nhạc chương. An phận, dịu dàng nhưng cảnh giới lại xa hoa.

Lâm Miếu hưng phấn mà bắt lấy tay Giang Tu Nhân: “Thật muốn ở nơi này có thể có một phòng ờ!” Giang Tu Nhân nắm bắt mắt Lâm Miếu, sùng nịch nói: “Nghĩ cái chuyện gì tốt đây? Trong này quản lý vô cùng nghiêm khắc, quản lý hộ khẩu cùng quản lý phòng ốc đều có quy định vô cùng nghiêm chỉnh cùng yêu cầu.”

Lâm Miếu hiểu rõ gật đầu: “Em biết rõ, bởi vì nơi này người đã một bộ phận cuối cùng. Bọn họ là lịch sử lưu động.”

“Thông minh! Thơm một cái.” Giang Tu Nhân tùy ý hôn hôn môi Lâm Miếu: “Anh lần đầu tiên gặp lại môi em, cũng chỉ nghĩ đến anh tại trong cái miệng nhỏ nhắn đây khẳng định rất hôn. . . . . Sự thật chứng minh anh có thể dùng quan điểm chiến lược nhìn vấn đề.”

Lâm Miếu tức thời sấm vai thiếu nữ mất thông. Đồ ửng chậm rãi bò lên trên khuôn mặt Lâm Miếu. . . . .

Một con thuyền chạy qua trong thuyền nhỏ ngồi nghiêm chỉnh ‘ đại thị trường ’ của chúng ta — Thạch Trọng Thu. Hắn ôm ấp lần này trong đó một vị người điều khiển chương trình Lưu Liễu, hai người như trẻ sinh đôi kết hợp nhuần nhuyễn thân mật ngồi ở trên thuyền. Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu hai mặt nhìn nhau, đặc biệt Giang Tu Nhân, bởi vì hắn đã từng đã nói với Lâm Miếu, Thạch Trọng Thu là hắn mất thường gặp qua là nam nhân sợ nhất vợ đầu.

Lâm Miếu xem xét, đối Giang Tu Nhân nói: “Nữ nhân này chính là cho anh tờ giấy kia. Giống như cô ta khi chính giữa bọn hắn cũng xông ra.” Lâm Miếu hiểu được Giang Tu Nhân khẳng định không nhớ được rốt cuộc là cái nào nữ hài cho anh tờ giấy. Quả nhiên, Giang Tu Nhân lắc đầu: “Thường xuyên có thể nhận được cái này, không có ấn tượng.”

Lâm Miếu nhìn xem khuôn mặt tuấn tú của Giang Tu Nhân, nhìn không được dùng sức nắm bắt: “Anh chính là tai họa!” Giang Tu Nhân trừng mắt Lâm Miếu: “Uy, mỹ nữ, không cho hủy dung.”

Người ngồi ở bên cạnh bọn họ thấy được, đều cười nói hai tiểu tình lữ này thân mật đủ rồi. Giang Tu Nhân cười trả lời: “A bá, chúng ta không phải tình lữ, nàng là vợ của ta, hợp pháp đấy....”

Nhân gia A bá lắc đầu, hiểu rõ nói ra: “Tiểu tử, ta xem không giống lão bà người!” Ngụ ý chính là tuổi của các người kém nhiều lắm. Giang Tu Nhân nhìn cũng biết là người 30 tuổi, chính là Lâm Miếu thoát nhìn thì 16, 17 tuổi, tựa như cách ăn mặc tương đối cao đất tiền, học sinh trung học xa hoa.

Giang Tu Nhân lập tức từ trong túi lấy ra giấy hôn thú của hai người đưa cho vị A bá kia: “Xem, A bá, ta không có lừa người a? !” Một bộ dạng biểu lộ ủy khuất. Lâm Miếu trừng mắt anh: “Cái này còn mang theo tùy thân? ! Bệnh tâm thần!”

A bá bát quái nhận lấy, truyền cho vài người xem, cuối cùng A bá tổng kết lên tiếng: “Tiểu tử, vận khí lão tốt lắm, còn có thể tìm được con dâu nuôi từ bé.”

Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu: “. . . .” (lời thuyết minh: tượng gỗ đối với người tương đối không nói gì) (theo ta chính là đứng hình, haha)

Trở lại nơi quán ăn, bởi vì buổi tối Giang Tu Nhân muốn cùng các đồng nghiệp mở tiệc chiêu đãi huynh đệ đơn vị bản xứ, cho nên Lâm Miếu một mình đi nhà hàng ăn cơm. Vừa tới nhà hàng, liền nhìn thấy Lưu Liễu đang khoe khoang trang phục và đạo cụ của mình với các học sinh: “Đây là kiểu túi xách CD mới nhất, so về LV đó là hảo nhiều lắm. Hiện tại LV đều bị dùng nát rồi, người nào cũng có thể dùng, ta mới hiếm có.” Nói xong, liếc mắt nhìn Lâm Miếu. Những nữ hài kia đều nở nụ cười, cũng hiểu được Lưu Liễu nói đúng, Lâm Miếu nguyên bộ túi du lịch LV bọn họ cảm thấy là chê cười, hơn nữa túi xách của Lâm Miếu căn bản là không phải là cái nhãn hiệu lớn gì, quần áo bọn họ cũng không biết. Những ngày này các cô gái bình thường lục đục với nhau khó được mọi người nhất trí phiết suy nghĩ nhìn xem Lâm Miếu cái này ***** chết.

Lâm Miếu cùng các đồng nghiệp ngồi cùng một chỗ ăn cơm, mọi người còn nói vừa cười. Ngày mai lại có một chương trình hội nghị vô cùng trọng yếu, ngày mai Lâm Miếu công tác rất nhiều. Bao Thiết Sơn đang theo Lâm Miếu công đạo chú ý hạng mục công việc, Lâm Miếu từng cái gật đầu ghi nhớ. Điện thoại vang lên, Lâm Miếu xem xét, phải không biết. Nghi ngờ đứng dậy tiếp: “Nhĩ hảo, ai vậy?”

Một hồi truyền đến tiếng cười cợt mở. Nguyên lai là Bộ Tên: “Lâm Miếu, ở đâu?”

“Ở quán ăn, ngày mai có hội nghị trọng yếu.”

Rốt cuộc Bộ Yên vẫn là tuổi trẻ có thể gỡ, nàng không có che dấu thất vọng của mình: “A, như vậy a, tôi còn muốn bảo chị đi ra chơi. Hạo không đếm xỉa tới tôi, vừa tan học, tôi thật nhàm chán.” Lâm Miếu ở nơi Chu Vĩnh Hạo hiện tại không cho Bộ Yên đi ra cho hấp thụ quá nhiều ánh sáng, Bộ Yên nàng được an bài đi trường chính quy học, chính là vì đem nàng chế tạo thành học viện phái, làm nhạt hình tượng bình dân nàng. Bởi vì Bộ Yên ban đầu tích lũy đã hoàn thành một bước lên trời, hiện tại muốn giấu tài, hoàn thành chuyển hình. Lâm Miếu nghĩ, xem ra Vĩnh Hạo đối Bộ Yên rất đề tâm.

“Nếu không cô tới chỗ này của tôi? Chúng ta trong này tuy nhiên so ra kém Vĩnh Hạo, nhưng hảo đến cũng là cấp 5 sao. Cô cho mọi người chúng ta tại phòng khiêu vũ hát hai bài, giải trí, giải trí chúng ta? Cô yên tâm, chúng ta đều là người chính phủ thị, không có một người ngoài. Uy, tại sao không nói chuyện?”

“Không nói, tôi chính là tìm chìa khóa xe.”

Lâm Miếu: “. . . . .”

Bộ Yên lúc tiến vào, tất cả mọi người tập thể cất điện, sau đó những nữ hài kia bắt đầu hét lên: “Bộ Yên! Bộ Yên!” Bộ Yên không có chút nào không kiên nhẫn, mặt mỉm cười, đi lại trầm ổn đi đến dưới nhất bên cạnh Lâm Miểu. Lâm Miểu lãnh đạm nhìn xem Bộ Yên, cô bé này có trí khôn, năng sẽ thuận lợi thật lâu.

Bộ Yên ngồi bên người chính là Cam Trữ, hần dâm thoáng cái Lệ Dương, Lệ Dương kêu to, hần lăm bầm nói: “Lâm Miểu, nói cho tôi biết đây không phải là thật. . . . .”

Bộ Yên đối Cam Trữ mỉm cười: “Nhĩ hảo.” Cam Trữ trực tiếp làm trạng thái té xỉu một cái. Tất cả mọi người nở nụ cười. Những nữ hài kia nhìn thấy Bộ Yên lại là bằng hữu Lâm Miểu, các nàng tạm thời buông thành kiến đối Lâm Miểu, toàn bộ vây quanh Bộ Yên muốn kí tên.

Lâm Miểu cố ý giới thiệu Bộ Yên cho Bao Thiết Sơn nhận thức: “Bộ Yên, đây là lãnh đạo của tôi Bao Thiết Sơn chủ nhân, ông ấy đối với tôi rất chiều cố, tôi rất tôn kính ông ấy.” Sau đó cúi xuống thanh âm: “Người tương đối chính trực hiền lành.” Tuy nhiên Lâm Miểu hạ thấp thanh âm, nhưng đồng sự ngồi cùng bàn cũng nghe được rồi, Lệ Dương nhìn xem Bộ Yên, cười híp mắt nói: “Lâm Miểu, cô vỗ mông ngựa cũng thật giỏi” Tất cả mọi người vui vẻ.

Lâm Miểu nói cho mọi người: “Chủ nhiệm, đêm nay mời Bộ Yên ca hát cho chúng ta tại phòng khiêu vũ, theo chúng ta liên hoan được không?”

Bao Thiết Sơn gật gù đầu, đứng lên: “Tối, giờ chén rượu lên, cảm tạ Bộ Yên tiểu thư quang lâm!” Lâm Miểu cũng mang theo Bộ Yên nhận thức Nguyễn Thế Trung (Bắc Trữ thị ủy bí thư), thị trường Lương Chí Quốc (ba ba Lương Hồng) còn có Thạch Trọng Thu và Đàm Hoàng Vũ.

Hai người ngồi vào góc nói chuyện, ăn. Bộ Yên thu liễm tiểu dung, chán nản nói: “Buổi sáng hôm nay Lý Nguyên Chỉ gọi điện thoại cho Hạo, Hạo không nên tiếp. Lý Nguyên Chỉ này như thay đổi một người, tôi hiện tại lo lắng hơn.” Lâm Miểu biết rõ ý tứ Bộ Yên, cô là sợ hãi cho Chu Vĩnh Hạo cùng Giang Tu Nhân nhất thời khoe mẽ, chuyện của nam nhân chúng ta là trông nom không được. Tôi biết rõ cô lo lắng Vĩnh Hạo, lại không dám nói. Từ nay về sau cũng ngăn vạ đừng duy trì loại việc ngược này, nam nhân không thích nữ nhân khoa tay múa chân . Đây là nghịch ý với hần, biết không?” Bộ Yên gật gù đầu.

Rốt cuộc là người tuổi trẻ, rất nhanh lại cao hứng , cô xem đến áo khoác ngoài của Lâm Miểu, kinh hi nói: “Tôi cũng vậy định rồi bộ y phục này, chính là còn chưa có lại ! Cô có về cùng Giang ca đều là mặc quần áo hiệu CD này.”

Những nữ hài kia nghe được, đều đình chỉ ồn ào, lặng yên nghe hai người nói chuyện.

“Tôi cùng cửa hàng trưởng tiểu Ái cửa hàng Kỳ Hạm ở Thủ Đô còn có cửa hàng trưởng Bắc Trữ chúng ta đều là bằng hữu, các nàng lại vừa lúc người Benin, lại là hai tỷ muội. Tôi là VIP nữ tân CD duy nhất tại tỉnh Nghiêm Nam có ảnh chụp tư liệu. Có y phục thích hợp với tôi cửa hàng Kỳ Hạm liền phát đến cho tôi ở Bắc Trữ . Cô không thấy nam trang , càng đẹp mắt, tôi hôm nay cho Giang Tu Nhân mặc.” Những nữ hài kia càng trầm mặc. Biểu lộ của Lưu Liễu so với khóc còn khó coi hơn.

Bộ Yên làm nũng dán vào Lâm Miểu: “Tôi bất kể, tóm lại chị phải chịu trách nhiệm giới thiệu Tiểu Ái cho tôi biết. Có được hay không vậy?” Lúc này Bộ Yên tựa như một tiểu hài tử nhà bên. Lâm Miểu nhìn Bộ Yên, kỳ thật cô cũng rất không dễ dàng , tuổi còn trẻ vẫn là tại nơi này một mình lưu lạc, cũng may được Chu Vĩnh Hạo coi trọng, mới có thể được sống chân thật một ít. Nhưng nếu nói bạn hồ như làm bạn với vua, Vĩnh Hạo cũng không phải tốt muốn cùng như vậy.

“Hảo, hảo. Cô chừng nào thì sinh nhật, tôi tặng một bộ túi du lịch LV a. LV chính là làm cái này mà lập nghiệp, túi du lịch của bọn họ đặc biệt dùng tốt, đôi quần áo không có thương hại. Kết cấu thập phần hợp lý, đối với cô loại này thường xuyên muốn thiên nam địa bắc bay khách mà nói, rất là thích hợp.”

Bộ Yên hào khí nói: “Đi! Tôi đây tặng chị một cái xác tay AMS kỷ niệm, tôi đi đã tham gia hoạt động của bọn họ, lão tổng bọn họ đối với tôi ấn tượng cũng không tệ lắm. Bộ Yên nhìn thoáng qua túi xách tay của Lâm Miểu, Giang ca đối với chị là lời nói thật, cái AMS này không sản xuất nữa đều có thể giúp chị tìm được. So với một cỗ xe con còn mắc.”

Lâm Miểu nở nụ cười: “Tôi trong nhà chính là mở BB, Lâm Hâm tặng, chúng ta là song bào thai. Lời này của cô, sớm có người ta nói qua.”

Những nữ hài kia đem cay nghiệt đối Lâm Miểu chuyển dời đến trên người Lưu Liễu: “Cắm vào cái lông gà thực coi mình là Phượng Hoàng rồi?” Lâm Miểu trong lòng cảm thán những nữ hài vô tình này. Các nàng chưa từng nghĩ tới những vật này của Lưu Liễu từ đâu mà đến, chỉ chế ngạo nàng gà mờ. Lâm Miểu nghĩ, hiện tại đã là niên đại vật chất chí thượng rồi, vì truy cầu hưởng thụ vật chất, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Bộ Yên cùng các đồng nghiệp Lâm Miểu chơi đùa rất vui vẻ, tất cả lãnh đạo đều đi phòng khiêu vũ nhỏ. Mọi người ca hát, khiêu vũ, mang theo những người lãnh đạo cùng một chỗ làm trò chơi. Đều nói năm nay đề cử sẽ là vui vẻ nhất .

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: loại thương tâm này

Lâm Miếu không biết khiêu vũ giao nghị (một kiểu khiêu vũ giữa bạn bè, để tỏ tình hữu nghị), ca hát thì càng không dc, Lâm Miếu mới mở miệng, tất cả mọi người cười hòng, nhưng Lâm Miếu lại cho là mình hát cũng ko tệ lắm, mình cũng say mê tình ca ở trên đài. Bộ dạng Lâm Miếu làm cho đại gia càng vui vẻ rồi, thị trưởng Lương Chí Quốc và Lâm Miếu cũng quen thuộc, hần nhìn đến bộ dạng Lâm Miếu đầu nhập ca hát, đang nghe tiếng hát của nàng, hần cười đến lấy mất kiến xương. Cam Trữ nói bị điều đến Thiểm Bắc không về được, còn mình say mê cho là mình còn ở Thượng Hải.

Bọn người Bộ Yên: “.....” (lời thuyết minh: huynh đệ, tổng kết hình tượng nhất)

Bao Thiết Sơn cầm lấy microphone: “Đồng chí Lâm Miếu của chúng ta chẳng những tiếng phổ thông không được, ca hát thì càng không dám khen tặng. Lâm Miếu, ta đại biểu đảng uỷ ban ngoại vụ chính thức thông tri ngươi, Nguyên Đán này hòng ca tranh tài ngươi liền làm tổng chỉ huy tốt lắm, không cần mở miệng ca hát.” Tất cả mọi người nở nụ cười. Lệ Dương ở dưới lớn tiếng nói: ” Chủ nhiệm, không được a, nàng chỉ huy chúng ta càng nghị com (mất miếng com). Ta xem đề cho Miếu Miếu làm Quan tiên sinh tốt lắm” Người ban ngoại vụ nhiệt liệt vỗ tay thông qua.

Lúc này, Nguyễn Thế Trung chờ một đám lãnh đạo thành phố tất cả đều cho kẻ dờ hơi của ban ngoại vụ cho gục cả xuống, tất cả mọi người chỉ vào một ít bàn ban ngoại vụ cười xóa khí.

Ngày hôm sau tại hội trường, Lâm Miếu tại trên đài nhận chân công tác, một thân đồ công sở CD màu đen làm cho chức nghiệp mà Lâm Miếu rèn luyện hàng ngày phát huy hoàn mỹ. Bao Thiết Sơn chờ nhân viên công tác đều đứng ở ngoài cửa, hần đối Giang Tu Nhân nói: “Giang đại, cậu nghe qua vợ cậu ca hát chưa?” Giang Tu Nhân lắc đầu: “Không có, làm sao vậy? Chẳng lẽ vợ tôi là âm thanh của tự nhiên?” Giang Tu Nhân nhìn thấy tất cả mọi người đang dùng một loại tương đối ánh mắt đồng tình nhìn mình, anh không hiểu ra sao: “Làm sao vậy, chẳng lẽ Miếu Miếu ca hát có thể đem lang cấp đưa tới? Không thể nào?”

Mọi người biểu lộ một bộ dạng anh hiểu được là tốt rồi làm cho Giang Tu Nhân cảm giác mình nghiệp chương nặng nề, nguyên lai Lâm Miếu còn là nhân tố phá hư xã hội hài hòa là không yên ổn. Anh cười nói: “Các đồng chí xin yên tâm, sau này trở về tôi nhất định gia tăng làm cho gia thuộc một lần nữa học tập bát vinh bát sỉ, sớm ngày trở thành lực lượng trung kiên hài hòa xã hội.”

Hội nghị kết thúc mỹ mãn, chính phủ Bắc Trữ thị vẫn thuê bao máy bay từ Thượng Hải trở về. Ở phi trường, Giang Tu Nhân làm công việc gửi vận chuyển, Lâm Miếu không có việc gì ở phi trường đi dạo.

Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miếu, anh đối với nàng vẫy tay, bảo nàng xuống. Lâm Miếu vừa mới bước trên chuyến về thang máy, liền nhìn thấy Giang Tu Nhân sắc mặt thay đổi, cũng xông lên chuyến về thang máy. Nàng còn không có kịp phản ứng, người đã bị một cỗ lực lượng đẩy xuống. Không có ngoài ý muốn, Lâm Miếu từ trên thang máy lăn xuống.

Giang Tu Nhân nhìn từ mình từ trên thang máy lăn xuống, chung quanh rất nhiều nữ nhân đã phát ra tiếng thét chói tai. Anh nhìn thấy phía sau Lâm Miếu đột nhiên xuất hiện một người, chờ anh kịp phản ứng người này có lẽ muốn thương tổn Lâm Miếu thì đã không kịp, người nọ thừa dịp loạn đảo đảo tẩu.

Anh giữ vợ con của mình, những đồng sự kia cũng chạy tới. Giang Tu Nhân lớn tiếng nói: “Là một người mặc áo Jacket nâu mang mũ màu đen, nhanh đuổi theo cho tôi!”

Lâm Miếu biết mình được Giang Tu Nhân tiếp rồi, nàng cảm thấy đoạn thang máy này thật dài, khi nàng ngã vào trong ngực Giang Tu Nhân thì nàng một khắc này vẫn là thanh tỉnh. Nàng suy yếu nói: “Em giống như không có việc gì, chính là bụng có chút đau nhức. ....” Còn chưa nói xong, bên cạnh một nữ nhân kêu to: “Chảy máu, máu thiệt nhiều!” Giang Tu Nhân lúc này mới phát hiện một tay mình tất cả đều là máu, dưới thân Lâm Miếu đã một vũng lớn máu. Người không thông minh cũng biết Lâm Miếu xảy ra chuyện gì.

Anh ôm lấy Lâm Miếu, lao ra sân bay. Cũng may xung quanh đều là đồng sự, xe cứu thương tới. Giang Tu Nhân cầm tay Lâm Miếu, anh đã không thể nói ra lời, nước mắt của anh chảy ra, bi thương của anh lấy qua Y Sinh trên xe: “Tiên sinh, anh phải bảo trọng, hiện tại anh phải vượt qua.”

Giang Tu Nhân đi theo cáng xe chạy, mắt đỏ đối Y Sinh lớn tiếng nói: “Đại nhân, hài tử cũng không thể có chuyện!”

Ngoài cửa phòng giải phẫu thời khắc vĩnh viễn đều là kéo dài. Vài vị lãnh đạo Bắc Trữ thị còn có khu trưởng cục công an Hoàng Phở Thượng Hải Cảnh Nhạc Trung cũng tới, hần là học trưởng của iang tu nhân, ở trường học thời điểm tựu nhận thức, nhiều năm lão bằng hữu. Hần vỗ giang tu nhân bả vai: “Huynh đệ, lúc này cậu phải chịu đựng. Em dâu phúc lớn mạng lớn, tin tưởng nàng sẽ không có chuyện gì. Bọn họ đều ở sân bay bận rộn về chuyện này, tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả.”

Bí thư cùng thị trưởng Bắc Trữ thị về mặt đều đau khổ, vợ của con trai Bí thư Tỉnh uỷ tại chính mình không cẩn thận để chuyện lớn như vậy, có lẽ còn có thể sẽ đẻ non. Nguyễn Thế Trung quan lớn nhất, cho nên chỉ có thể là hần gọi cú điện thoại này cho Giang gia. Hần tại điện thoại nói cho Quý Nhiên chuyện đã xảy ra, Quý Nhiên giận tím mặt bây giờ làm cho lòng hần còn sợ hãi.

Một canh giờ trôi qua, Lâm Miếu chưa có đi ra, hai canh giờ trôi qua, sau khi đoàn người Giang Nam xuất hiện ở phòng giải phẫu cửa, Giang Tu Nhân không phản ứng chút nào, anh chỉ biết ngồi ngơ ngác. Bất kể là Quý Nhiên hay là Hoàng Đình đi qua nói chuyện cùng anh, anh cũng hờ hững. Trên tay của anh cũng đều là máu của Lâm Miếu, cũng không có người nào dám gọi anh đi rửa.

Rốt cục, phòng giải phẫu đèn tối. Giang Tu Nhân là người đầu tiên xông lên, Y Sinh nhìn anh, thở dài: “Giang tiên sinh, đừng quá thương tâm, các người còn trẻ, có rất nhiều cơ hội. Vợ con của anh chúng ta đã hết cố gắng, tuy thân thể nàng rất yếu, nhưng không có vấn đề lớn, anh yên tâm đi.”

Giang Tu Nhân nghe được lời Y Sinh nói. . . , anh ôm đầu ngồi liệt trên mặt đất, nước mắt đều chảy không được: “Con của ta, con của ta. ....” Ở đây rất nhiều người nhìn thấy bộ dạng Giang Tu Nhân cực kỳ bi thương, cũng nhin không được con mắt hồng hồng.

Hoàng Đình đi qua, nàng cũng khóc: “A Nhân, đừng quá thương tâm, người không có việc gì là tốt rồi. Y Sinh nói, các con còn trẻ, có rất nhiều cơ hội.”

A Nhân ôm nhạc mẫu của mình: “Mẹ. . . . Con của con, Miếu Miếu của con. . . .” Giang Tu Nhân rốt cục có thể khóc lên. Tất cả mọi người suy nghĩ, có thể khóc lên, chứng minh không có việc gì.

Quý Nhiên nhìn xem lãnh đạo chính phủ Bắc Trữ thị sợ hãi, bực bội muốn đánh 1 cái, bà đang muốn mở miệng nói chuyện, Giang Nam giữ chặt bà: “Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, bọn họ cũng không muốn, hơn nữa A Nhân lúc ấy đã ở đây. Người không có việc gì là tốt rồi. Miếu Miếu mới chưa đến 20 tuổi, có rất nhiều cơ hội.”

Quý Nhiên khóc nói: “Tôi vậy cũng thương Tôn Tử ôi, tôi cũng thương con dâu ôi.” Bọn người Nguyễn Thế Trung cùng Lương Chí Quốc không ngừng lau mồ hôi.

Lâm Miếu từ từ tỉnh lại, Giang Tu Nhân lập tức nói ra: “Miếu Miếu, em làm sao rồi?” Còn chưa nói xong, liền nghẹn ngào nói không lời, nước mắt cứ như vậy chảy xuống. Lâm Miếu yếu ớt giơ tay lên, muốn lau nước mắt cho Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân đem tay Lâm Miếu đặt ở trên mặt của mình: “Miếu Miếu, thực xin lỗi. . . . .”

Lâm Miếu đầu rung một cái, nằng sò sò bụng của mình, cái này cực kỳ, Giang Tu Nhân lập tức khóc ra thành tiếng: “Miếu Miếu, hài tử không có giữ được.” Lâm Miếu vừa nghe đến tin tức này, nước mắt ngăn không được chảy ra ngoài. Quý Nhiên cảm giác tới quá lớn con của mình: “Con có chút tiền đồ được không? Vợ con đây không phải không có chuyện gì sao? ! Miếu Miếu hiện tại vì sảy thai, là không thể thương tâm.”

Lâm Miếu yếu ớt nói: “Mụ mụ, thực xin lỗi. Con không có bảo vệ tốt nó. . . . .” Nhịn không được Lâm Miếu liền khóc. Nhìn thấy Lâm Miếu hiểu chuyện như vậy, Quý Nhiên cũng khóc, bà kéo một tay Lâm Miếu, càng không ngừng vuốt ve tóc Lâm Miếu: “Hài tử ngoan, Miếu Miếu ngoan của ta, cái này cũng không trách con, không có người sẽ trách con. Có lẽ là chúng ta cùng Bảo Bảo này không có duyên phận, con khỏe mạnh, so với cái gì đều mạnh. Y Sinh cũng nói, con từ nay về sau còn có thể là mẹ khỏe mạnh. Yên tâm đi.”

Hai vợ chồng Lâm Trí nhìn thấy Lâm Miếu tại Giang gia được sủng ái như vậy, tuy mất đi cháu ngoại, bọn họ cũng rất đau lòng, nhưng thái độ của người Giang gia vẫn là an ủi rất lớn cho bọn họ.

Hoàng Đình đối con gái nói: “Miếu Miếu, con phải kiên cường. Nếu như bộ dạng con như vậy, A Nhân liền suy sụp. Con gái của mẹ ngoan nhất.”

Hoàng Đình trong nội tâm cũng phát khổ từng đợt, con rể này trước kia phong lưu nhưng bây giờ báo ứng tại trên người con gái.

Lâm Miếu mắt đỏ, nằng vuốt bụng của mình: “Chính là con tối hôm qua còn mơ tới nó. . . . .” Giang Tu Nhân vừa nghe, lại khóc lớn. Đừng nói là Giang Nam, chính là Lâm Trí cũng nhủ mảy. Cũng không phải đại nhân có việc, cũng không phải không thể sinh. Hoàng Đình nháy mắt với Quý Nhiên, Quý Nhiên xem xét lông mi hai nam nhân đều đứng lên rồi, nằng tranh thủ thời gian kéo nhĩ tử ra: “A Nhân, con đi giúp Miếu Miếu chuẩn bị một ít cật.”

Có người gõ cửa, bọn người Giang Nam rất buồn bực, người nào có thể tìm tới trong lúc này? Khi bọn hắn nhìn thấy một người nam nhân xinh đẹp cùng Giang Tu Nhân bắt tương sần sần nhau tiến đến, đều ngây ngẩn cả người. Chu Vĩnh Hạo vọt tới trước giường Lâm Miếu: “Miếu Miếu. . . . .” Chu Vĩnh Hạo con mắt cũng đỏ. Giang Tu Nhân đứng lên nhường một vị trí cho hắn.

Lâm Miếu chậm rãi nói: “Vĩnh Hạo, anh đã đến rồi.”

Chu Vĩnh Hạo quan hệ tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được, chính là Giang Tu Nhân cũng không có tức giận. “Miếu Miếu, em làm sao ra thế này?” Lâm Miếu lắc đầu: “Em không sao, giúp em coi A Nhân, đừng cho anh ấy làm bậy.” Chu Vĩnh Hạo gật gật đầu.

Chu Vĩnh Hạo đi đến trước mặt Giang Nam cùng Lâm Trí, cung kính nói: “Giang thúc, ngài khỏe. Con là Chu Vĩnh Hạo.” Sau đó lại cùng Lâm Trí nắm tay: “Lâm thúc, ngài khỏe. Con là Chu Vĩnh Hạo.” Giang Tu Nhân nhìn thấy phụ thân cùng nhạc phụ bộ dạng nghi hoặc, đi tới nói ra: “Ba ba, Vĩnh Hạo là đồng học đại học của con, chúng con là bạn rất thân. Cậu ấy là tổng tài tập đoàn Đoàn chính.”

Giang Nam cùng Lâm Trí đều thất kinh, đặc biệt Lâm Trí, nữ nhân khi nào thì biết người có bối cảnh thâm hậu như vậy?

” Tập đoàn Đoàn chính? !” Lâm Trí cùng Giang Nam nói ra.

“Đạ, gia phụ là Chu Tiền Tiến.” Hai người nhìn nhau, xác nhận phỏng đoán của mình, hẳn thật là nhi tử số 6. Không nghĩ tới, Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu quan hệ cùng hắn tốt như vậy.

Lại có người gõ cửa, Chu Vĩnh Hạo vừa mở cửa, vừa nói: “Thúc thúc, a di, đây là quán ăn gần giang chúng ta làm, mọi người tùy ý ăn chút. Chỗ ở mọi người không cần lo lắng, con đều sắp xếp xong xuôi.” Chu Vĩnh Hạo rất có tâm, thức ăn tinh xảo ăn với cơm.

Giang Tu Nhân không muốn ăn, Chu Vĩnh Hạo lôi kéo hắn: “Lão Nhị, ăn chút. Miếu Miếu có thể toàn bộ trông cậy vào cậu, cậu cũng không thể suy sụp.” Bốn người lớn nhìn xem Chu Vĩnh Hạo, đều rất yêu mến hắn. Lâm Miếu đối Giang Tu Nhân nói: “Ông xã, anh đi ăn chút, sau đó uy (đút) cho em, em đói bụng.” Giang Tu Nhân tranh thủ thời gian gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: khó bề phân biệt

Lâm Miếu vượt bụng mình, trong nội tâm bị thống không lời nào có thể diễn tả được. Hải tử, nàng còn không biết đứa bé này tồn tại hẳn cứ như vậy mà đi. Nàng hận sự yếu của mình, hải tử, thực xin lỗi, mẹ không tốt, không có thể bảo vệ con. Nghĩ vậy Lâm Miếu lại nhin không được chảy nước mắt.

Hoàng Đình thấy được đau lòng lau nước mắt cho con gái: “Miếu Miếu, hải tử hảo của mẹ, không thể khóc rồi, con bây giờ cũng coi như ở cử rồi, con mắt sẽ không tốt.”

“Mẹ, con nhớ Lâm Hâm”

“Hảo, mẹ đã báo cho hẳn, mẹ gọi hẳn trở về.”

Vụ án cũng không có tiến triển, Giang Tu Nhân vô kế khả thi. Thang máy sân bay là điểm mù, mỗi thời mỗi khác rất nhiều người, bốn phương thông suốt, muốn từ màn hình giám sát trung tâm tìm được người này không phải chuyện dễ dàng. Hiện tại liên kết với hải cực thành phố đều ra mặt, hơn nữa Chu Vĩnh Hạo vừa xuất hiện, đại biểu hẳn có ý tứ gì, những người này rất rõ ràng.

Chu Vĩnh Hạo đối Giang Tu Nhân nói: “Tôi hỏi qua thầy thuốc, các người ngày mai đều trở về đi. Thân thể Miếu Miếu không có vấn đề, an vị máy bay của ta trở về. Hiện tại không biết mục đích địch nhân, cho nên ổn định là trọng yếu nhất. Cậu yên tâm, chuyện này sẽ biết rõ ràng.” Trong lòng hai người đều rất rõ ràng, chuyện này bây giờ còn không thể phán đoán là Tịch Hi làm hay là Lý gia trả thù. Cho nên hiện tại chỉ có thể xác định phương hướng mới có thể thay đổi mà làm. Nếu như hành động mù quáng, sẽ chỉ làm chính mình lâm vào hoàn cảnh càng thêm bị động.

Giang Tu Nhân gật gật đầu, anh cũng biết hiện tại có thể loạn nhất đúng là tâm trí của mình. Giang gia cùng nhà bên chỉ ở Thượng Hải ở một ngày, liền mang Lâm Miếu ngồi máy bay riêng của Chu Vĩnh Hạo trở lại Bắc Trữ thị.

Đang bay trên phi cơ, Giang Tu Nhân một mực nắm tay Lâm Miếu, nỗi thống khổ của anh không lời nào có thể diễn tả được. Đặc biệt nhạc phụ nhạc mẫu một câu lời nói nặng đều không nói anh, điều này làm cho anh càng thêm vô cùng xấu hổ. Nhạc phụ nhạc mẫu khẳng định tưởng hẳn trước kia phong lưu giờ trả thù tại trên người Lâm Miếu, nhưng Giang Tu Nhân rõ ràng, có lẽ sự tình so với cái này phải chịu trách nhiệm nhiều lắm. Anh nghĩ chuyện này nếu như không phải Tịch Hi làm, vậy rất có thể chính là Lý gia làm.

Lâm Miếu nhìn xem biểu lộ ẩn nhẫn của ba ba, mẹ, trong nội tâm lại nghĩ chuyện này đại khái là Lý gia làm, trong lòng của nàng thực vì Giang Tu Nhân lo lắng.

Nàng lặng lẽ nói cho mẹ: “Mẹ, có lẽ chuyện này so với người nghĩ giống như muốn phức tạp nhiều lắm”

Nằm ở trên giường của mình, Lâm Miếu đối Giang Tu Nhân nói: “Ông xã, anh không cần quá khẩn trương. Anh không thấy báo cáo sao? Hiện tại loại giải phẫu này chính là tiểu phẫu, rất nhiều người làm xong từ nay về sau đều là chính mình đi. Anh xem em, một bước đều không đi qua, chính là tắm rửa cũng là anh ôm.”

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miếu: “Bà xã, anh, anh rất vô lực. . . . .” Lâm Miếu vuốt tóc thô sáp Giang Tu Nhân: “Vẫn là nằm ở trên giường của mình thoải mái, ổ vàng ổ bạc còn không bằng ổ chó của mình, xem ra là có đạo lý.”

Giang Tu Nhân ôm sát Lâm Miếu: “Tốt, dám nói trong nhà của mình là ổ chó, nhìn em tốt lắm, anh như thế nào thu thập em?”

“Ông xã, hiện tại nếu như Giang gia chúng ta người người cũng không vui vẻ, liền làm địch nhân thỏa mãn đắc ý. Cho nên chúng ta vui vẻ, địch nhân sẽ thương tâm”

“Miếu Miếu. . . . .”

“Buổi sáng hôm nay Y Sinh nói cho anh cái gì nha? Có phải là em có vấn đề gì?”

Giang Tu Nhân nhìn Lâm Miếu, trừng to mắt: “Miếu Miếu, em thông minh quá mức rồi, nào có cái sự tình gì, Y Sinh khai báo chú ý một số việc.” Một lát sau: “Miếu Miếu?”

Lâm Miếu lúc này mới yên tâm: “Làm gì vậy?”

“Y Sinh cuối cùng nói chúng ta là một năm sau mới lo lắng chuyện muốn hải tử, tuy nhiên thân thể của em không có vấn đề, nhưng tương đối suy yếu, nuôi tốt mới được.”

Quý Nhiên cùng Hoàng Đình đều rất khẩn trương, một tuần lễ sau, mới cho Lâm Miếu xuống giường. Y Sinh nói tình trạng khôi phục rất tốt, vẫn là con dâu quý giá của bí thư nha, hiện tại loại tiểu phẫu này cần hộ lý như vậy? Rất nhiều người ngày hôm sau cũng như công tác này. Chính là sanh con, cũng không có một tuần lễ không xuống giường. Đến chỗ nào đều là Giang lão nhị này ôm vào ôm ra. Khả năng cũng bởi vì dạng này, Lâm Miếu tình trạng quả thật không tệ, chính là sắc mặt vẫn còn tương đối tái nhợt, nguyên nhân đại khái là thời điểm phát sinh ngoài ý muốn xuất huyết quá nhiều.

Quý Nhiên kiên quyết phản đối Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu lễ Giáng Sinh đi Hongkong: “Không được, thân thể Miếu Miếu vừa mới khôi phục, việc đó đều không cho đi, hai người các con liền ở nhà ngốc cho ta.”

Đêm giáng sinh, Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu đến hội sở Ánh Dương. Nhìn thấy Trần Tuyết, Lâm Miểu cùng nàng ôm: “Miểu Miểu, mọi chuyện đều qua, sẽ tốt.” “Tuyệt tỳ, cảm ơn chị.” Giang Tu Nhân buồn bực thối, hai người kia khi nào thì tốt như vậy rồi? Hiện tại anh cùng Trần Tuyết quan hệ của hai người ngược lại so với trước kia tốt hơn. Trần Tuyết nhìn xem ánh mắt của anh không hề có tia lửa, anh hiện tại chính là Trần Tuyết phát ra, ca ca, sẽ không còn có khác.

Trần Kha bởi vì Trần Tuyết cùng Giang Tu Nhân quan hệ tốt lắm, hai người cũng không quá hiềm khích cái gì. Đặc biệt Giang Tu Nhân tận hết sức lực trợ giúp Trần Tuyết từ ở chỗ Thượng Hải cầm lại 5 trăm vạn bị lừa hai năm trước đó, hẳn cùng với Giang Tu Nhân quan hệ bắt đầu vì điều.

Mọi người chơi đùa rất vui vẻ, đột nhiên, điện thoại Giang Tu Nhân tại buổi tối này có vẻ đặc biệt chói tai, Giang Tu Nhân tiếp , nghe xong một hồi, quá sợ hãi: “Cái gì? !” Nhìn xem biểu lộ Giang Tu Nhân cũng biết có vụ án lớn phát sinh. Giang Tu Nhân đối Trần Kha nói: “Trần ca, xảy ra chuyện lớn, 20 phút trước kia Tôn Tử Diệp Cảnh Thiên duy nhất của nguyên bí thư Diệp Thượng Long bị giết chết tại cửa nhà bộ trưởng tổ chức Doãn Nguyên Hằng, bụng trúng một dao, phán định sơ bộ là do xuất huyết quá nhiều.”

Giang Tu Nhân đem Lâm Miểu đưa về nhà, lúc anh nói cho phụ thân tin tức này, phụ thân cũng rất khiếp sợ. Dù sao việc này kéo đến hai vị lãnh đạo.

Giang gia cách nhà Doãn Nguyên Hằng vẫn là rất xa, mặc dù đang cùng trong một cái đại viện, có thể bởi vì mấy năm trước Doãn Nguyên Hằng mới chuyển vào tới, cho nên quan hệ rất bình thường. Nếu như không phải lần này đến thủ đô bởi vì sự việc của Tịch Hi, cũng sẽ không nghĩ đến hần.

Thời điểm Giang Tu Nhân đến, trật tự cùng hiện trường đều giữ gìn rất khá, lúc này có thể thể hiện tài năng lãnh đạo nhất. Trần Kha đều ở trong nội tâm tán thưởng Giang Tu Nhân hợp làm là có một bộ.

Người của Diệp gia đều đến đây, bọn họ tại hiện trường cãi lộn muốn đi xem Diệp Cảnh Thiên. Cũng may ở đại viện đều là thường ủy, cho nên không có người nào vậy xem.

Hai tỷ tỷ Diệp Cảnh Thiên vịn mẹ của mình, nhì từ Diệp Thượng Long cùng nữ nhi cũng vịn hần. Xem ra đều đến lão nhân gia qua ngày thánh (ngày lễ Chúa Giáng sinh, hoặc ngày Khổng tử sinh). Nhân duyên càng người trong nhà rõ ràng đều mộng, đối với cảnh sát hỏi thăm bọn họ mờ mịt không biết làm sao.

Hình trình chỉ đội trưởng Ngưu Dững nói cho Giang Tu Nhân: “Chỉ có bụng trúng một dao, xác nhận xuất huyết quá nhiều chí tử. Không có dấu vết đánh nhau.” Giang Tu Nhân nhìn thấy máu lưu đầy đất, xem ra hung thủ rất hung tàn. Anh chỉ thị Ngưu Dững: “Mời đến hai nhà này khẩu cung mỗi người.”

Giang Tu Nhân đi đến trước mặt Diệp Thượng Long: “Diệp bá bá, ngài không nên quá thương tâm. Chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực đi phá án, nhất định trả lại Tôn Tử của người một cái công đạo.”

Diệp Thượng Long thương tâm hỏi: “Thiên Thiên là thế nào chết?”

“Bụng trúng một dao, phán đoán sơ bộ mất máu quá nhiều. Tôn Tử ngài tại sao lại xuất hiện ở nhà Doãn bộ trưởng?”

Mẹ Diệp Cảnh Thiên nói: “Thiên Thiên cùng tiểu nữ nhi Doãn Tinh Tinh của Doãn bộ trưởng luyến ái, chính là gần nhất hình như cãi nhau, đêm nay Tinh Tinh cũng còn chưa về đến nhà ăn cơm. Lúc 9 giờ, Thiên Thiên nói đi tìm Tinh Tinh.”

Giang Tu Nhân gật gật đầu: “Doãn Tinh Tinh đâu?”

Ngưu Dững nói ra: “Mất tích. Điện thoại tắt máy, xe còn đang ở trong nhà. Nhưng hộ chiếu cái gì cũng không trông thấy. Tôi đã sắp xếp xong xuôi.” Giang Tu Nhân gật gật đầu.

Bận rộn một buổi tối, nhân vật mấu chốt của vụ án Doãn Tinh Tinh vẫn xa vời không âm tín. Một nhà Doãn Nguyên Hằng còn không có sự đã kích này giữa khôi phục lại, hiện tại nữ nhân mất tích, còn bị hoài nghi thành hung thủ giết người. Điều này làm cho cả nhà bọn họ cùng nhà Diệp Thượng Long đồng dạng, đều rất bị thống.

Giang Tu Nhân tự mình đến nhà Diệp Thượng Long: “Diệp bá bá, thông qua kiểm tra thi thể, chúng ta phát hiện Diệp Cảnh Thiên có một thời gian hít thuốc phiện, ngài biết không?”

Diệp gia tất cả mọi người kinh hãi: “Hít thuốc phiện? ! Thiên Thiên tại sao phải hít thuốc phiện? Hút chính là cái độc gì?” Giang Tu Nhân nhìn thấy cả gia đình bộ dạng một mảnh mờ mịt, xác định bọn họ đối Diệp Cảnh Thiên tiền sử hít thuốc phiện không rõ ràng. Quả nhiên từ trong phòng Diệp Cảnh Thiên nghĩ đến tìm ra số lượng thuốc phiện, người của Diệp gia giờ mới hiểu được những cảnh sát này không có nói quàng.

“Diệp bá bá, nhiều thuốc phiện như vậy, các người cũng không phát hiện Diệp Cảnh Thiên có chỗ nào không bình thường sao?”

“Bình thường chúng ta rất ít đến phòng của hần, trong này chỉ có hần phụng bồi gia gia, bà nội, chúng ta cũng không ở chỗ này.” Ba ba Diệp Cảnh Thiên nói đến.”Còn có, chúng ta như thế nào chưa từng phát hiện Thiên Thiên có chỗ nào không bình thường? Hần chưa bao giờ biểu hiện ra là loại người hít thuốc phiện. Trên tay cũng không có lỗ kim gì.”

“Diệp Cảnh Thiên không có sử dụng tiêm tĩnh mạch, hẳn nghiện độc rất sâu, chân mày phải cần lượng rất lớn. Chúng ta điều tra bản ghi chép ngân hàng của Diệp Cảnh Thiên, hần thu vào rất cao, chính là mỗi người các người đều thường xuyên cho Diệp Cảnh Thiên tiền. Ta nghĩ đây chính là nguyên nhân hần có thể duy trì lượng thuốc phiện hần phải cần. Hơn nữa chúng ta tại gian phòng Doãn Tinh Tinh cũng tìm ra lượng lớn thuốc phiện. So với trong này còn nhiều.” Giang Tu Nhân nói ra.

Ngưu Dừng đang tại trước mặt Doãn Nguyên Hằng nói: “Doãn Tình Tình đây là hít thuốc phiện? Hay là buồn lậu thuốc phiện?”

Vụ án đã phát sinh 3 ngày, nhưng không có chút tiến triển nào, Doãn Tình Tình cũng giống như biến mất từ trên địa cầu, sống không gặp người, chết không thấy xác. Cái vụ án này sau khi truyền ra, lời nhảm rất lớn, nói cái gì đều có. Điều này làm cho Diệp gia cùng một nhà Doãn Nguyên Hằng đều rất khó coi. Đặc biệt Doãn Nguyên Hằng, hẳn là tại chức bộ trưởng tổ chức. Điều ở truyền thuyết nữ nhi của hắn giết chết nhi tử nguyên bí thư chạy trốn tới nước ngoài đi.

Giang Tu Nhân bố trí rất nhiều người năng lực, vật lực đuổi theo tra tung tích Doãn Tình Tình, chính là Doãn Tình Tình tựa hồ thật sự bốc hơi khỏi nhân gian. Tất cả nghi vấn đều chỉ hướng Diệp Cảnh Thiên, nhưng là bây giờ Diệp Cảnh Thiên đã chết rồi, tất cả manh mối đều chặt đứt. Giang Nam chỉ thị cục công an Bắc Trữ thị cùng phòng công an tỉnh Nghiêm Nam liên hợp phá án, cần phải mau chóng phá án.

Ngày mai sẽ là Nguyên Đán rồi, thịnh thường ủy đại viện cũng bởi vì chuyện tình Diệp Cảnh Thiên cùng Doãn Tình Tình bị một loại dè nén hào khí bao phủ. Cửa ra vào của nhà Doãn Nguyên Hằng sớm đã khôi phục nguyên dạng, chỗ cũng kinh thiên ngã xuống đất đặc biệt được cọ rửa sạch sẽ, tựa hồ hắn còn nằm ở .

Giang Tu Nhân rất buồn bực, nhưng lại không có đầu mối, thời điểm khi hắn đưa ánh mắt quăng hướng Doãn Nguyên Hằng, nhà bọn họ lại ra chuyện lớn như vậy. Tiểu nữ nhi mất tích, bạn trai nữ nhi lại chết ở cửa ra vào nhà hắn. Tạm thời Giang Tu Nhân còn không có nghĩ đến phải như thế nào tìm cái điểm này, tìm được cái chìa khóa mở ra chân tướng.

Hai đêm nay ở tại trong nhà Lâm Miểu, anh ở thư phòng lặng lẽ nói cho ở thủ đô tra được một sự tình: “Ba ba, hiện tại con cho người biết chuyện tình cũng chỉ là suy đoán của con, không có chứng cứ duy trì. Nhưng chuyện này thật sự là quá xảo hợp. Con vừa tra được có lẽ Doãn gia cùng chuyện 6 năm trước có quan hệ, có lẽ là người biết chuyện, nhà bọn họ liên làm ra chuyện lớn như vậy. Đây cũng quá trùng hợp.” Giang tu nhân rất bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: tay trái tay phải

Lâm Miểu tại thời điểm 12 giờ, vẫn gọi một cú điện thoại cho Kế Lương: “Kế thúc thúc, tân niên khoái hoạt!” Kế Lương không cần nhìn dây số, cũng biết đây là Lâm Miểu điện thoại. Hắn cười đứng dậy tiếp: ”Miểu Miểu của ta, tân niên khoái hoạt! Miểu Miểu của ta vĩnh viễn cũng muốn khoái khoái lạc lạc!”

“Kế thúc thúc, người đang làm gì vậy?” Lâm Miểu làm nũng hết sức.

“Đang suy nghĩ ta yêu Miểu Miểu nha ~” Lâm Miểu đột nhiên có cảm giác, Kế Lương đại khái không nghĩ tới Lâm Miểu lúc này sẽ ở trong nhà, cho nên hắn không hề bận tâm đem xe đứng ở trong này, tận tình thổ lộ tưởng niệm của mình cũng nồng đậm . . . . .

Lâm Miểu lén lút đi đến trước xe Kế Lương, mạnh mẽ kéo xe Kế Lương ra, phát hiện Kế Lương không đứng dựa vào. Lệ rơi đầy mặt. . . . . Lâm Miểu đi lên gắt gao ôm Kế Lương, nghẹn ngào nói: “Kế thúc thúc. . . . . Kế thúc thúc. . . . .” Kế Lương cũng ôm chặt Lâm Miểu cho nàng lên xe: “Mau lên đây, bên ngoài lạnh lẽo.” (ôi ta không thể chấp nhận nỗi chuyện này)

Lâm Miểu nhẹ nhàng mà lau đi nước mắt cho Kế Lương, thì thảo nhỏ nhẹ: “Quân sinh ta đã lão, ta sinh Quân đã già. Quân hận ta sinh trẻ, ta hận Quân sinh sớm. Quân sinh ta không sinh, ta sinh Quân đã già. Hận không sinh đồng nhất, ngày ngày cùng quân hảo.” Lâm Miểu cũng lệ rơi đầy mặt, nghẹn lời không thể nói. . . . . (ta để nguyên văn luôn nha)

Kế Lương ôm chặt Lâm Miểu: “Ta sinh quân không sinh, quân sinh ta đã lão. Ta cách quân thiên nhai, quân cách ta hải giác. Ta sinh quân không sinh, quân sinh ta đã lão. Hóa bướm đi tìm hoa, hàng đêm tê cổ thơm.”

“Kế thúc thúc, kiếp sau, đến lượt ta chờ người. . . . .”

Kế Lương vô lực nói: “Miểu Miểu, đời này của ta. . . . .”

Lâm Miểu dùng sức hôn lên môi Kế Lương: “Có một loại hoa, có thể tươi đẹp thịnh một buổi tối; có một loại sinh vật, chỉ có thể còn sống một ngày đêm; có một loại tình yêu, là người vừa bắt đầu cũng biết kết cục .” Lâm Miểu che chính mình sắp sửa nghẹn ngào khóc rống, mở cửa xe, rất nhanh rời đi. . . . . (sao lại hôn vậy nè, ta muốn chém nè)

Giang Tu Nhân đã sớm ngủ say, tay của anh bá đạo vây quanh Lâm Miểu. Ngẫu nhiên, vô ý thức , anh tổng hội dùng sức vuốt ve bộ ngực Lâm Miểu . . . . Như vậy anh sẽ an tâm hạ tim của mình. Giang Tu Nhân là như vậy ngủ vô hại, lông mi của anh thật dài cúi tại trên mí mắt, tựa như một búp bê nhắm mắt, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ phối hợp với cái cằm cương nghị của anh. Tay của anh rất thô ráp, hai bàn tay đều là vết chai dày đặc, anh luôn có thể đơn giản làm cho Lâm Miểu tâm phục khẩu phục khi dưới thân của anh, hóa thành một bãi nước ao thấm vào ruột gan . . . . .

Lâm Miếu lén lút lấy tay Giang Tu Nhân ra, xoay người sang chỗ khác, nhìn qua trăng tàn ngoài cửa sổ. . . . .

Cùng u mê gặp nhau, tựa hồ hết thảy đều thực tại trong số mệnh bất đắc dĩ, đau đớn đã lâu theo một góc tâm lan tràn ra, giống như trong ngày mùa đông nước gợn lăn tăn mênh mông mà trong trẻo nhưng lạnh lùng như thiên ý trên người, đã hiểu nhau, vì sao muộn như vậy?

Kiếp trước, có lẽ chúng ta là có kiếp trước, kiếp trước lý, có lẽ người là thiếu niên hạp cốc, một bộ áo lam, một cây trường tiêu, vài cuốn thi thư, kiệt ngao bất tuân, thu phong hóa kiếm, kiếm rít rờn ngấm. Có lẽ hay là người một lần lơ đãng ngoài đầu nhìn lại ở bên trong, người anh tuấn trước mặt cho lòng của ta đau nhói, người muốn nói lại thôi trên môi nhuộm đầy vô tận ôn nhu của người, triền miên vô hạn, để cho ta thật lâu không đành lòng quay đầu lại mà đi.

Kiếp trước, có lẽ chúng ta đã từng chung ẩm vài chén nhỏ đậm rượu, rượu không say người người tự say. Có lẽ đã từng cùng múa trường kiếm, mang theo lá rụng bay tán loạn đầy đất, như là Lương Chức hóa thân thành điệp. Có lẽ đã từng cùng cười một con, người nhẹ ôm ta tại trong ngực của người, giục ngựa chạy băng băng, khoái ý giang hồ, nhất tiểu mẫn ân cừu.

Kiếp trước của kiếp trước, kiếp trước của kiếp trước, ta đã một mực đau khổ quy trước Phật cầu năm trăm năm, năm trăm năm thanh đèn cổ Phật, năm trăm năm tiếng chuông sáng chiều gõ, năm trăm năm xuân đi thu , năm trăm năm thế sự thay đổi, mới có thể đổi lấy hôm nay cùng người gặp lại, mới đổi lấy đôi mắt sáng cười yếu ớt cùng người. Từng đối với tiếng nói của người, nhìn xem người để cho ta vô hạn lưu luyến trước mặt, sẽ làm ta có một loại bi thương vô tận. Người cũng biết, khi đó, trong nội tâm nghĩ đúng là “Hận không gặp lại chưa già thì còn quân mình châu hai lệ rừ xuống!” Đây là một tang thương biến đổi lớn như thế nào . . . . .

Ta quay đầu, nhìn như ta cả đời máu tươi nhuộm thành đầy trời trời chiều, gió đêm nâng tóc dài ta tung bay lên, người đang cúi đầu an ủi nhớ kiếm dài, trên bầu trời lại một vòng trăng non bay lên, đầy trời đều là màu xanh lam sâu thẳm, một ngôi sao xẹt qua bầu trời, chờ ta vô tận trường sầu ly hận, đi xa. . . . . Quân sinh ta không sinh, ta sinh Quân đã già. Quân hận ta sinh trẻ, ta hận Quân sinh sớm

Người thừa kế cảm thấy trong ngực giống như vô ích, anh đuổi ra bàn tay lớn chụp tới, đem Lâm Miếu lại gát gao cố định tại trong ngực chính mình: ” Miếu Miếu của ta, con của ta. . . . .” Lâm Miếu nghe được Giang Tu Nhân trong mộng đau xót, nằng phủ tại bên tai Giang Tu Nhân, nhẹ nhàng mà nói: “Tay trái bắt lấy hạnh phúc, lại dùng tay phải mất đi vĩnh viễn. . . . .”

Lâm Miếu trước lúc ngủ say nghĩ đến: ta, Lâm Miếu, không có vì bất luận kẻ nào mà hy sinh hết thảy dứt bỏ tất cả dũng khí.

Nguyên Đán năm 2008 Lâm Miếu tỉnh lại ở trong ngực Giang Tu Nhân.

Giang Tu Nhân khắc chế dục vọng của mình, không cách nào khống chế phản ứng của thân thể mình. Lâm Miếu cảm nhận được Giang Tu Nhân dục vọng kêu gào, nhìn cực đại của mình chằm chằm. . . . . Mặt Lâm Miếu trong nháy mắt hồng thắm, nằng không có ý tứ ở trong ngực Giang Tu Nhân giật giật, Giang Tu Nhân găm nhẹ một tiếng, lật Lâm Miếu lên, dùng sức hôn: “Miếu Miếu, giúp đỡ anh, giúp đỡ anh. . . . . Anh muốn điên rồi. . . . .”

Giang Tu Nhân bắt lấy tay Lâm Miếu vuốt ve dục vọng của mình, lại làm cho anh càng thêm khổ sở. Anh leo qua Lâm Miếu. Làm cho Lâm Miếu nằm ở trên người của anh, đem đầu Lâm Miếu nhấn xuống dưới: “Miếu Miếu, đem miệng há mở. . . . . Đứng. . . . . Chính là như vậy. . . . . Miếu miếu. . . . . Em là yêu tinh. . . . .”

Giang Tu Nhân tinh thần sáng khoái ôm Lâm Miếu trở lại trong nhà mình, lại nhìn thấy Doãn Nguyên Hằng cùng thê tử hần Bạch Hoài Ngọc thất hồn lạc phách ngồi ở trong nhà. Bạch Hoài Ngọc khóc không ngừng, Quý Nhiên ở một bên an ủi. Nhìn thấy Giang Tu Nhân, Bạch Hoài Ngọc đứng lên, lôi kéo tay Giang Tu Nhân: “Tiểu Giang, Tình Tình chúng ta có tin tức sao?”

Giang Tu Nhân lắc đầu: “A di, hiện tại từ trong phòng Doãn Tình Tình tìm ra thuốc phiện độc như vậy, đây cũng không phải là vụ án mất tích bình thường, hiện tại cái vụ án này phòng công an đã đăng báo cho, cho nên hiện tại tôi không thể đối với a di nói cái gì. Đây là kỷ luật, tôi không thể tri pháp phạm pháp.”

Bạch Hoài Ngọc vừa nghe, lại bắt đầu một vòng gào khóc mới.

Giang Nam và Quý Nhiên không thể làm gì được nhìn xem Bạch Hoài Ngọc. Doãn Nguyên Hằng kéo vợ của mình qua: “Đừng khóc! Khóc là có thể đem Tình Tình cho trở về sao? ! Phải tin tưởng tổ chức!” Doãn Nguyên Hằng cùng Bạch Hoài Ngọc đi.

Giang Tu Nhân cho Lâm Miếu ngồi ở bên cạnh mình, đối Giang Nam cùng Quý Nhiên nói: “Ba mẹ, Miếu Miếu, con có chuyện muốn nói cho các người biết, nhưng con muốn nói cho các người biết cũng chỉ là phỏng đoán của con, không có giống như là có chứng cứ chống đối.” Ba người nhìn thấy Giang Tu Nhân nghiêm túc, bộ dáng nghiêm túc, đều gật gật đầu.

“Tịch Hi nói cho con biết cô ấy biết rõ 6 năm trước chân tướng đích thực, nhưng con là phòng ngừa cô ấy giờ trở, cho nên con ngăn trở cô ấy, một chút cơ hội cũng không để lại cho nàng.”

Lâm Miếu cùng Quý Nhiên gật gật đầu, tỏ vẻ ủng hộ Giang Tu Nhân. Giang Nam chấn động, đang nhìn đến bộ dáng Lâm Miếu cùng thê tử không sai, thì càng giật mình!”Các người cũng biết? !”

Quý Nhiên đưa nước lên cho Giang Nam, an ủi nói ra: “Không phải, là tôi đã từng nhắc nhở Miếu Miếu phải chú ý cô gái này. Cô ta nếu quả thật chỉ là hảo bằng hữu của A Nhân, nhưng lại ở phía xa ngoài ngàn dặm, làm sao biết tôi hiện tại giúp tiểu Hồ thu thập xe hơi mô phỏng? Hơn nữa chuyện này chính mình đều là vừa mới bắt đầu làm, cô ta lại cái gì cũng biết.”

“Ba ba, Tịch Hi rất thông minh, cô ta biết rõ cái gì là chống lại con, cho nên con phân tích qua, có khả năng nhất chính là một nhà Doãn Nguyên Hằng, hoặc là người nào đó ở nhà hẳn là người biết chuyện. Lúc pháp y nói cho con biết lúc Diệp Cảnh Thiên chết đi chỉ ít có 6 năm tiền sử hít thuốc phiện, con không thể coi thường cái trùng hợp này.”

Con tra xét Diệp Cảnh Thiên, năm đó hẳn 17 tuổi, trường học của hẳn liền cách vách với trường học của Miểu Miểu, Miểu Miểu nói cho con biết, năm đó Thành Thành vì cứu nàng, bụng trúng một dao, hơn nữa chảy rất nhiều máu. Cho nên con không thể không đem những này sự tình đều gom cùng một chỗ nghĩ. Đáng tiếc Thành Thành cùng Lâm Miểu bắt kẻ là đối với hiện tại hay là người nào sẽ biết bí mật này? Hơn nữa rất rõ ràng đây là đang giúp Miểu Miểu cùng Thành Thành báo thù. Nhưng tại sao phải chờ tới bây giờ mới báo thù?”

Lâm Miểu cảm giác mình nhanh hơn mê, nàng sắc mặt tái nhợt, tựa ở trong ngực Giang Tu Nhân: “Nếu như anh nói đều là thật sự, vậy chuyện này có lẽ chính là Lục gia làm”

“Lục gia? !” Ba người tập thể tròn to hai mắt.

Lâm Miểu vô lực gật đầu: “Thời điểm em cùng Tần Viên tại vườn bách thú, nhà bọn họ có một vệ sĩ ánh mắt rất kỳ quái nhìn em. Hiện tại em biết rằng, là đồng tình. Hẳn còn hỏi em Bắc Trữ có quà vật gì nổi danh, em nói cho hẳn, còn hướng hẳn đề cử nơi ấy, lúc ấy em không có ý thức được em nói cho hẳn biết chỗ chính là nơi năm đó em muốn đi mua quà vật.”

Còn không đợi người Giang gia nghĩ đến nên ứng đối như thế nào, một đặc ý lớn từ bên ngoài đến. Bộ trưởng tổ chức Doãn Nguyên Hằng tình Nghiễm Nam tại ngày 5 tháng giêng đột nhiên bị Bộ tổ chức trung tâm không hề báo hiệu tuyên bố văn kiện hẳn về hưu, hơn nữa chỉ dùng đãi ngộ phó phòng an bài về hưu. Cái văn kiện này là ở Bộ tổ chức trung tâm ngược lại làm cho cán bộ cấp trên tình quan sát tuyên bố, Bộ trưởng tổ chức ở Thủ Đô nhưng lại mang đến tin nhiệm hạ phái cán bộ kia đại nghĩa.

Lúc thời điểm phó bộ trưởng tổ chức Nông Thượng tuyên bố, kể cả mọi người ở bên Giang Nam đều mơ hồ. Khi hẳn nói đến thời điểm ‘ dựa theo đãi ngộ phó phòng an bài về hưu ’, phía dưới đã rối loạn. Tất cả mọi người đều bàn luận, Doãn Nguyên Hằng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đang nhìn xem biểu lộ của Giang Nam, theo chân bọn họ đồng dạng mờ mịt. Đây là lão chính khách rồi, kể cả Doãn Nguyên Hằng mình ở trong, chuyện này Giang Nam trước đó khẳng định không biết.

Giang Nam về sau trấn tĩnh lại, hẳn phần nộ rồi. Hẳn một Bí thư Tỉnh ủy, mặc dù không có bổ nhiệm quyền trông nom cán bộ tỉnh, nhưng hẳn có quyền biết rõ tình hình. Hiện tại Bộ tổ chức trung tâm làm như vậy, không thể nghi ngờ trái với nguyên tắc tổ chức. Phần nộ của hẳn bị những người lãnh đạo ở thường ủy tỉnh đều nhìn ở trong mắt. Thường ủy phó tỉnh trưởng Trữ Tề Viễn ‘ ho khan ’ một tiếng, Giang Nam mới trì hoãn tới. Hẳn cũng hiểu được, chuyện này không phải hẳn có thể trông nom. Hơn nữa cái bộ trưởng tổ chức này còn trẻ như vậy, không biết lai lịch. Nhìn thấy bộ trưởng tổ chức mới nhậm mệnh, tham dự hội nghị mọi người hiểu được, chuyện này kỳ thật cùng tỉnh Nghiễm Nam một chút quan hệ đều không có. Chỉ là phỏng đoán Doãn Nguyên Hằng này đặc tội với ai? Nhưng hẳn là một tay lão bí thư nhắc lên.

Hội sau, Bộ tổ chức trung tâm cho người đem Doãn Nguyên Hằng đến nói chuyện. Trữ Tề Viễn đến văn phòng của Giang Nam, bí thư lên trà cho hai người liền đóng cửa đi ra ngoài. Trữ Tề Viễn châm một điếu thuốc cho Giang Nam: “Giang bí thư, cái này là nhĩ tử thứ 7 Tề Đại Nghĩa.” Giang Nam gật gật đầu, tỏ vẻ mình cũng đoán được.

Giang Nam suy nghĩ, cho dù chuyện này là Lục gia làm, chính là tại sao tới chính là người Tề gia đâu? Rất rõ ràng, bọn họ khẳng định không phải một phe cánh.

Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu cũng nhận được tin tức, hai người hai mặt nhìn nhau. Đối với cấp trên gì đó, Giang Tu Nhân lý giải không được, cũng không muốn lý giải. Lâm Miểu thoải mái mà tựa ở trong ngực Giang Tu Nhân, cầm lấy điện thoại, mở ra: “Tịch Hi, tôi là Lâm Miểu. Cô lần trước nói người biết chuyện có hay không cùng một nhà Doãn Nguyên Hằng có quan hệ? Chính là liên tại vừa rồi, hẳn trong giữa Bộ tổ chức tại chỗ tuyên bố về hưu, hơn nữa là dựa theo đãi ngộ phó phòng về hưu. Thật sự là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Tịch Hi, tôi nói rồi, Giang gia chúng ta cái gì đều không cần làm, ông trời sẽ thu hẳn. Tịch Hi, cô gần đây thân thông quảng đại, có hay không biết là ai làm?”

Tịch Hi khóc nói: “Lâm miểu, tôi chính là thành quý cũng không bỏ qua cô! Chuyện ở sân bay là tôi làm! Chính là người trong nhà của tôi là vô tội!”

Đừng nói Lâm Miểu, Giang Tu Nhân mình cũng bối rối. Cái này vừa đến cái khác lại đến rồi?

Lâm Miểu nghe được lời nói của Tịch Hi, cũng nhin không nước mắt được nữa: “Tịch Hi, chẳng lẽ con của tôi không khỏi cô sao? Tôi cùng A Nhân cũng còn không biết sự hiện hữu của hẳn hẳn liền rồi khỏi chúng tôi, cô đây là đang lăng trì tâm của tôi cùng A Nhân! Còn có, cô thông minh như vậy, nhất định biết rõ những chuyện này không phải Giang gia ta có thể làm được.

Tịch Hi nộ tâm quá khích: “Tôi lúc ấy căn bản không biết cô mang thai!”

Giang Tu Nhân vô lực, bị phần, mỗi chữ mỗi câu nói: “Tịch Hi, đây là cô cái mà cô gọi là yêu sao? Giết chết con của tôi?”

Tịch Hi khóc trả lời: “Bây giờ là chúng ta vì một nhà anh chôn cùng hải tử! A Nhân, không nghĩ tới anh nhẫn tâm như vậy, liền vì một việc căn bản không thương cô gái của anh đối đãi tôi như vậy. Tôi vẫn là cố gắng như vậy hướng thế giới của anh dựa vào, anh thích tôi liền yêu mến, anh không thích tôi đây cũng chán ghét. Chính là lòng của anh chưa từng ở chỗ này của tôi dừng lại qua một giây! Cho dù là một giây, tôi cũng sẽ không làm như vậy!”

Lâm Miểu ‘ hừ ’ một tiếng: “Tịch Hi, đây là cô trả thù đối với hải tử, cô đối với nữ nhân trả thù ác độc tới cực điểm này. Cô đào cho mình một cái phần mộ thật to, còn đem người một nhà mình đều cho chôn cùng. Cô không cần giả mù sa mưa, tôi dám cam đoan cô giờ phút này cũng không phải cho người nhà cô tổn thương bởi bất công, cô là cho chính mình tổn thương bởi bất công! Bởi vì cô nhìn thấy tôi cùng A Nhân ngọt ngào như thế, cô nhân tính méo mó cùng ghen ghét không cách nào giải quyết. Như vậy cô vì tư lợi cô như thế nào sẽ vì người nhà mà lo lắng nhiều ít? Chớ cho mình trên mặt

thiếp vàng rồi, Tịch Hi cô là người như thế nào, A Nhân cùng tôi nhất thanh nhị sở. Đến lúc này rồi, cô đang ở trước mặt A Nhân đây còn muốn diễn trò, quả thực là bất trị. Tôi thật không nghĩ tới, Tịch Hi cô biến thái đến trình độ như vậy. Tôi hiện tại cũng có thể tưởng tượng được ra bộ dạng cô giờ phút này dữ tợn, cô là nữ nhân đáng sợ.”

Lâm Miếu nhìn thấy Giang Tu Nhân bằng hoàng, bị phần đến tốt đỉnh, nàng ôm chặt Giang Tu Nhân: “Ông xã, quá khứ đều đi qua. Bảo Bảo chỉ là tạm thời rời khỏi chúng ta, hẳn còn có thể trở về. Nhất định sẽ! Em cam đoan!”

“Miếu Miếu. . . . .”

“Yên tâm đi, em cam đoan.” Lâm Miếu đem tay Giang Tu Nhân đặt ở trên bụng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 41: hôn lễ khô hòi

Tịch Hi nghe được rành mạch, im lặng cúp điện thoại. Cô bị ca ca đánh cho. Bởi vì tại hôm nay, ba ba được an bài đến Trung Quốc công tác là công nhân viên chức nghiên cứu tư tưởng chính trị làm một chức phó, triệt để ly khai chính trị sân khấu. Tịch Thụy chỉ vào Tịch Hi mắng: “Người muốn chết, Tịch gia chúng ta không ngăn cản người, nhưng người không cần phải đem chúng ta đều kéo vào chôn cùng với người. Lục gia là ai? ! Lâm Miếu chính là cứu nhi tử cùng lão bà của Lục Phong hẳn ! Người duy trì như vậy, nói rõ chính là không để cho Lục gia hẳn mặt mũi! Lục gia muốn Tịch gia chúng ta chết, sẽ không so với bóp chết một con kiến khó hơn!”

Phụ thân Tịch Hi sớm xoải bước, hẳn từ lúc nhận được bổ nhiệm về sau liền đem chính mình nhốt tại trong thư phòng. Đã từng, hẳn cách vị trí tình trường này chỉ có một bước ngắn. Hiện tại, hết thảy đều đã xong. . . . .

Ngày hôm sau, Tịch Hi nhận được điều lệnh, đến nhà tù cho nữ phạm tội ở Cam Túc đi làm một người nữ cảnh ngục. Sắc mặt nàng tái nhợt trở nên một mảnh mờ mịt, nàng run rẩy tiếp nhận lệnh điều động của mình. Thu Anh thở dài một hơi: “Đừng nghĩ từ chức, làm việc cho giỏi. Đây là ca ca cô hẳn dùng toàn bộ thân gia (bản thân và gia đình) đổi lấy cho cô, cô làm việc đó thì cô phải đảm đương tất cả tội. Tôi nghe nói, chuyện này 2 bên đều kinh động rồi, đừng làm việc ngược nữa, Tịch Hi, cô còn muốn hại chết bao nhiêu người cô mới bỏ qua? Nếu như không phải ca ca cô cứu cô, dù là cô chỉ bị bỏ tù ba năm, tôi cam đoan ba năm cô ở trong ngục đây mỗi một ngày đều là địa ngục. Cho nên ca ca cô dùng toàn bộ thân gia hẳn đổi lấy bình an của cô, đừng có phụ (phụ lòng) hẳn.”

Tịch Hi cảm cái lệnh điều động nặng trịch này, nàng bây giờ là khóc không ra nước mắt, chết bọn ta không dám nghĩ. Nàng hối hận chính mình bị ghen tỵ với mong muội, chính là hết thảy đều không thể vãn hồi. . . . . Nàng bước đi về đoàn tàu phía tây, từ nay về sau không có rồi khỏi Cam Túc nửa bước, Tịch Hi suốt đời không lập gia đình. Người một nhà Tịch Thụy định cư Canada, 3 năm sau phụ thân về hưu cùng mẫu thân cũng đi Canada. (yêu chi mà khổ thế hã)

Hôn lễ của Lâm Miếu cùng Giang Tu Nhân chỉ có thể dùng ngoài ý muốn cùng hai chữ khô hòi để hình dung.

Merce đến Bắc Trữ cũng không phải tới một mình, cùng đi với hẳn còn có Lục Phong cùng thê tử, hải tử của hẳn. Ba người bọn hẳn cười mím nhìn xem rõ ràng đã hóa đá Lâm Miếu cùng Giang Tu Nhân.

Trận chiến của Lục Phong gây cho Lâm Miếu sợ hãi. Mặc dù Giang Tu Nhân kiến thức rộng rãi, cũng không thoát há hốc miệng. Máy bay của Lục Phong cũng không có hù ngã Lâm Miếu cùng Giang Tu Nhân, bởi vì Chu Vĩnh Hạo cùng Tổng gia đều có máy bay của mình.

Chính là bọn họ nhìn thấy máy bay Lục Phong nghiêm túc chậm rãi đuổi ra liên tiếp, sau đó từ trong máy bay từ từ lái ra ba cỗ xe BC xe có rèm che, treo đều là hiệu giáp a. Sau đó nhìn thấy Lục Gia Minh tiểu bằng hữu từ trong cửa sổ xe quay xuống đuổi ra bàn tay mập mập nhỏ bé của hẳn quơ: “Ba ba ~ mụ mụ ~”

Nhìn thấy đã hóa đá Lâm Miếu, Tần Viên cười nói: “Con tôi mỗi lần đều muốn như vậy, hẳn thích đi theo xe hơi trượt trên mặt đất như vậy. Thời điểm vừa mới bắt đầu, mẹ chồng ta cùng công công sợ tới mức mặt đều thay đổi.”

Lâm Miếu mù mịt nhưng nói: “Tôi đoán con của cô khẳng định cho rằng người người ngồi đều là máy bay nhà mình.”

Tần Viên nhin không được nở nụ cười: “Thật đúng là, bất quá hiện tại tôi bắt đầu uốn nắn hẳn.”

Lục Phong cùng Giang Tu Nhân bắt tay: “Giang huynh, chúc mừng anh kết hôn.”

“Cám ơn Lục huynh có thể tới tham gia hôn lễ của tôi.” Giang Tu Nhân cười nói.

“Đại Cầu Hùng ~”

“Tiểu đầu tằm~”

Merce đem Lâm Miểu gắt gao ôm vào trong ngực: “Tiểu đầu tằm, em sẽ hạnh phúc. Em biết cái gì là hạnh phúc.”

“Cám ơn Đại Cầu hùng, em sẽ .”

Lục Phong ở phi trường cũng nhìn thấy máy bay Chu gia cùng Tổng gia, hẳn rất kỳ quái, bọn họ làm sao có thể cùng một chỗ? Nhìn xem biểu lộ của Lục Phong toát ra cùng hai huynh đệ Tổng Phi Dương đồng dạng, Giang Tu Nhân giải thích đến: “Vĩnh Hạo là bạn học cùng lớp đại học của tôi, hẳn là phù rể của tôi.” Lục Phong nhìn Giang Tu Nhân một cái sâu sắc, đó là một người thông minh. Hắn biết mình đang làm cái gì. Hắn có thể lấy nữ nhân đã từng có cha là bí thư, cũng đã biểu lộ lập trường Giang gia hẳn. Giang gia hẳn không phải thế gia, Giang gia chỉ là trò chơi quy tắc áp dụng người, Giang gia đối với chính mình định vị rất chuẩn xác, hết thấy các thế gia đều cùng Giang gia hẳn không quan hệ. Giang gia chỉ kiếm tiền bọn họ nên kiếm phần tiền đích thực, được chia phần đáng được ích lợi bộ phận kia.

Nghi thức hôn lễ của Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân là bắt đầu ở trong tiếng cười, lại đang chấm dứt trong tiếng cười.

Lúc người điều khiển chương trình là Merce tiên sinh mới mở miệng, hẳn một giọng tiếng phổ thông Bắc Trữ thị làm cho 900 tân khách cười khan hoi. Rất rõ ràng, vị tân nương này là giáo sư dạy tiếng phổ thông cho nam nhân ngoại quốc anh tuấn này.

Lục Phong cùng Tần Viên còn có hai huynh đệ Tổng gia đích thực... Không cách nào che dấu quý khí làm cho rất nhiều người xì xào bàn tán, Giang bí thư chính là mời khách quý như thế nào?

Lục Phong đem tấm biển mà phụ thân ghi ‘Hành vương nói, đi đường ngay’ đưa cho Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu. Nhìn thấy ghi ba chữ ‘Lục Kiều Sơn’, hơn nữa ghi chính là ‘Giang Tu Nhân tiểu hữu tân hôn chỉ hỉ’, những người lãnh đạo kia đều trầm mặc. Trong chuyện đặc ý này làm cho kẻ cả tỉnh trưởng Triệu Vĩnh có thể ngủ vị tap trần (ngọt, chua, cay đắng, mặn), đặc biệt nhìn thấy Chu Vĩnh Hạo lại là phù rể của Giang Tu Nhân, hẳn đã nghĩ có thể bị kinh hãi. (GTN anh mở mày mở mặt rồi nhé, toàn là các thương gia có tiếng đến dự đám cưới không à)

Nhưng khi Chu Vĩnh Hạo đứng ở bên người Giang Tu Nhân thực hiện chức trách phù rể của hắn thì phía dưới vừa cười phun ra. Bởi vì mặc dù Lâm Miểu một thân áo cưới xa hoa, chính là Chu Vĩnh Hạo một thân toàn bộ màu đen đứng ở bên người Giang Tu Nhân một thân màu trắng bạc thì Lâm Miểu lập tức biến thành ‘phù rể’ của bọn họ. Chu Vĩnh Hạo cùng Giang Tu Nhân còn có Lâm Miểu nhìn thấy mọi người phía dưới cười phun, còn không biết xảy ra chuyện gì? Ba người người nhìn ta, ta nhìn người, đều nghĩ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì không may? Vẫn là Thành Thành phản ứng nhanh, nàng lập tức kéo Chu Vĩnh Hạo qua đến bên cạnh mình, không cho hắn tiếp tục đứng ở bên người Giang Tu Nhân. Cái này lại càng không được, Tiểu Thuần cười đến thẳng ôm lấy bụng đang mang thai của nàng, Tổng Phi Dương cũng chẳng quan tâm thế tử, bởi vì hắn chính mình cười đến đều quên thế tử đang mang thai. Về sau chuyện này, mỗi khi có người có hôn lễ ở Bắc Trữ liền bị nhắc tới.

Thành Thành kéo Chu Vĩnh Hạo qua: “Huynh đệ, anh quá trêu người ~ anh vẫn là cách lãnh đạo chúng tôi xa một chút.”

Chu Vĩnh Hạo vẫn chưa hiểu bọn họ đang cười cái gì? Hắn tròn to hai con ngươi xinh đẹp của chính mình chớp, chớp mắt nhìn xem Thành Thành: “Lãnh đạo?”

Thành Thành cảm giác mình bị điện giật, tứ chi nàng có điện, đầu ‘ông’ xuống. Nàng chỉ còn lại có si mê nhìn xem phù rể. Người phía dưới nhìn qua chính là cảnh tượng như vậy: chủ rể cùng tân nương ngây ngốc đứng, phù dâu dùng ánh mắt mười hai vạn phần háo sắc nhìn xem phù rể. Sau đó, lại bắt đầu cười vang. (ôi Thành Thành cũng háo sắc thế à)

Lâm Miểu nhìn nhìn Thành Thành, mới biết được phía dưới những người này cười cái gì. Nàng lôi kéo Thành Thành: “Đừng chảy nước miếng ~ hồi hôn ~” thật không nghĩ đến trước mặt bọn họ trong lời nói đồng thời mở ra, trong lời nói Lâm Miểu tất cả mọi người nghe được rành mạch. Ngoại trừ Mạc Phi, hơn nhiều người tuổi trẻ đều gõ cái bàn nổi lên.

Nghi thức kết hôn của bọn họ làm tân khách trong tiếng cười lớn từng đợt rồi lại từng đợt đã xong.

Hậu quả Thành Thành bắt nàng gánh chịu trong chuyện này là nàng phải giặt sạch quần áo một tháng, đặc biệt cường điệu, là giặt tay.

Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân không có thời gian đi hưởng tuần trăng mật, bởi vì còn có 20 này là tới lễ mừng năm mới rồi, Giang Tu Nhân công tác bề bộn nhiều việc, hơn nữa Lâm Miểu cũng không thể rút ra thời gian trở về, cho nên hai người quyết định thời điểm lễ mừng năm mới cùng ba ba, mẹ mẹ của Lâm Miểu cùng đến Mĩ quốc thăm Lâm Hâm, vừa mới tính ra. Điều này làm cho Hoàng Đình rất hài lòng, đối con rể này sử dụng thủ đoạn không phải bình thường theo đuổi nữ nhân bây giờ còn là thoả mãn.

Sau khi kết hôn cuộc sống của Lâm Miểu cũng không có thay đổi quá lớn, chỉ là nhả cưới trên tay nhắc nhở thân phận nàng đã kết hôn. Nàng đã từng gio tay phải lên, nửa thật nửa giả nói: “Đây là vũ khí sắc bén em dùng để hộ thân.” Sau đó, ở trong mắt của mình hắn đến chỗ nào đều là tượng phu tai hoạ.

Tỉnh Nghiễm Nam năm nay mùa đông đặc biệt lạnh, Lâm Miểu nhớ tới Lâm Hâm đã từng đã nói với nàng: “Nếu nói toàn cầu thay đổi ảm áp chính là kế hoạch phát đạt quốc gia chủ nghĩa để quốc dùng để chế ước quốc gia đang phát triển tiến trình công nghiệp hoá là một loại thủ đoạn ti tiện. Cho nên ta nhất định sẽ phấn đấu cả đời vì quốc gia phát triển cùng phồn vinh.” Lâm Miểu cảm thấy bắt đầu kính nể.

Lâm Miểu khó được có cơ hội cùng Thành Thành đi ra ngoài uống cà phê, đây là ham mê của các nàng. Trước kia còn chưa biết Giang Tu Nhân hai người đều muốn tìm cơ hội, hiện tại về kinh tế hoàn toàn không có vấn đề rồi, thời gian ngược lại đã không có. Thành Thành nhẹ nhàng mà hát đến: “Ta muốn đi Quê Lâm nha, ta muốn đi Quê Lâm, khi ta có thời gian thời điểm ta không có tiền, khi ta có tiền thời điểm ta lại không thời gian. . . . .”

Lâm Miếu nắm tay Thành Thành lên: “Thành Thành, cậu có nghĩ tới hay không muốn làm mất vết sẹo kia?”

Thành Thành thu lại nụ cười, lắc đầu: “Mạc Phi nói qua, đây là một bộ phận của con người mình, không cần phải gạt bỏ.”

Lâm Miếu sắc mặt u ám: “Thành Thành, cậu cùng Mạc Phi đều rất may mắn. Có thể tìm tới lẫn nhau.”

Thành Thành bắt lấy tay Lâm Miếu: “Miếu Miếu. . . . .”

Lâm Miếu ngược lại nở nụ cười: “Thành Thành, cậu thành thật nói cho mình biết, các người thành công không?” (ta không hiểu)

“Không có, mỗi lần đều bị cắt đứt. . . . .” Thành Thành áo não gục xuống bàn, làm cho Lâm Miếu cười to không thôi.

Mạc Phi đón Thành Thành, năm mới sắp đến, cục công an là bận rộn nhất. Mạc Phi vội vàng gói phần món ăn: “Miếu Miếu, tôi là còn tốt, có thể đi ra ngoài đi dạo, cô không thấy chồng cô đều bề bộn thành cái dạng gì rồi? Đến bây giờ còn không có ăn đâu đấy, tôi còn phải giúp hẩn mang một phần.”

Lâm Miếu phát phát tay, cho bọn họ đi trước, hiện tại Lâm Miếu chính là người phú quý rảnh rồi. Nàng ngồi một mình ở LLO(một trong quán cà phê cao cấp của Bắc Trữ), lặng yên nhìn nữ nhân cách đó không xa đánh đàn dương cầm. Cô ấy kỹ xảo thành thạo cùng tư thế ưu nhã đều hấp dẫn lấy Lâm Miếu, Lâm Miếu rất ngạc nhiên nữ nhân này. Tuổi của cô ấy cùng mình tương tự, cũng đang lúc này ở trong này công tác mà không phải ở trường học. Nếu như hoàn cảnh cô ấy không cho phép, vì sao còn có thể học Piano?

Nữ nhân đánh đàn đã xong diễn tấu của mình, cô ấy mỉm cười đối với Lâm Miếu vẫn nhìn nàng nhìn không chuyển mắt, Lâm Miếu cũng trả nàng một cái mỉm cười.

Chỉ chớp lát, nữ nhân kia thay đổi một thân đồng dạng là kiểu CD trang phục mùa đông mới chân thành đi về hướng Lâm Miếu. Cô thân nhiên cười: “Lâm Miếu nhĩ hảo, tôi là Trác Quân. Tôi có thể ngồi xuống không?”

Lâm Miếu gật gật đầu.

Lâm Miếu nhìn thấy nhân viên phục vụ cùng Trác Quân lên trà: “Quân tử, đây là trà của ngài.” Trác Quân gật gật đầu: “Cám ơn, xin cho chúng ta sâu riêng bơ.” Trác Quân ân cần nói: “Lâm Miếu, đây là cửa tiệm chúng tôi mới khai trương điểm tâm, Hồng Trà phối hợp loại ngựa này đến Sera, hương vị đặc biệt hảo, cô nếm thử.” Phảng phất Lâm Miếu chính là đồng dạng lão bằng hữu của nàng.

Lâm Miếu cũng không để ý chút nào, nàng nói rõ cám ơn, sau đó cầm lấy điểm tâm nếm thử một miếng, lại nhấp một miếng Hồng Trà, gật gật đầu: “Có RN hương vị sâm banh.” Trác Quân cười nhạt một tiếng: “Lâm Miếu cô thật sự là kiên thức rộng rãi.” Lâm Miếu nhún nhún vai, không có lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lại đây một lát

Lâm Miếu âm thầm kinh ngạc tuổi đích thực của Trác Quân. Trác Quân nhìn thất bộ dạng Lâm Miếu, vẫn là không sợ hãi chút nào, rất cục nịnh không được, cười khổ mà nói: “Lâm Miếu, tôi thật sự là phục cô. Không nghĩ tới cô bình thân như thế.”

Phản ứng của Lâm Miếu là Trác Quân tuyệt đối không muốn hơn.

Lâm Miếu ‘xi’ cười: “Tôi là Giang Tu Nhân hao hết tâm tư, dùng hết thủ đoạn đem nữ nhân tới tay, mà lại là Giang gia hẩn cưới hồi đảng hoàng được công công yêu mến, mẹ chồng yêu thương, môn không lo, hộ không đúng đích thực là con dâu nhỏ, cô từ chỗ nào biết được tôi hẩn là thiếu kiên nhẫn?”

Trác Quân há to mồm nhìn xem Lâm Miếu, không nghĩ tới câu nói đầu tiên của Lâm Miếu chỉ đem tất cả lời nàng muốn nói trong miệng đều cho chặn trở về.

“Cô thực trẻ tuổi, tôi mới vừa rồi còn nghĩ đến theo tuổi tôi và cô không sai biệt lắm.” Lâm Miếu chân thành nói ra.

Trác Quân nhìn xem Lâm Miếu, nguyên lai Lâm Miếu sớm đã đem tâm đặt ở trong bụng. Lâm Miếu thông minh làm cho nàng không biết theo ai.

Trác Quân cười khổ nói: “Tôi 27 .”

Lâm Miếu mở to hai mắt: “Trác Quân, cô là trời ban cho cực kỳ khác người mới có thể có lưu lại được dung nhan đích thực thiên phú. Ông trời! Cô thật sự là may mắn!” Lâm Miếu đích thực thành khích lệ càng làm cho Trác Quân khổ sở. Nữ nhân này thậm chí không thương Á Nhân.

Trác Quân hoang mang nói: “Anh ấy vì cái gì không phải là cô thì không được ?”

Nụ cười Lâm Miểu sáng lạn làm cho Trác Quân thất thần.

“Trác Quân, cô vì cái gì không thành công? Có lẽ nguyên nhân các cô không thành công chính là đáp án của anh ấy không phải tôi thì không được.”

Trác Quân chán nản nói: “Kỳ thật ba ba ta là bí thư thành phố Ngô Đồng, đối với cô tuyệt đối không nghĩ tới, Giang gia cho cô vào cửa.”

Lâm Miểu không chút sợ hãi: “Trác Quân, nhưng tôi có trách nhiệm nói cho cô biết, từ cái ngày tôi gả cho Giang Tu Nhân, tôi liền cũng không tính toán truy cứu sự tình trước kia của anh ấy, hơn nữa tôn trọng chồng là phương thức xử lý của ta. Dù sao từ ngày đầu tiên anh ấy biết tôi đến kết hôn cũng bất quá mới nửa năm ngắn ngủi, đối với trước kia anh ấy là người nào tôi rất rõ ràng. Kỳ thật tôi vốn đối chuyện tình của Lao Giang Văn là có chút không vui, bởi vì anh ấy không có xử lý thích đáng, còn đến trước mặt của ta mà náo loạn. Nhưng hiện tại tôi chẳng phải suy nghĩ, bởi vì hôm nay cô xuất hiện, ngược lại từ trong nội tâm tôi buông xuống chuyện cũ trước kia của anh ấy. Anh ấy đối đoạn hôn nhân này đích thực là thành thực nhất, ít nhất, so với yêu cầu chân thành của tôi. Cô xem, tôi tới trong này đã lâu như vậy, nếu như anh ấy thật lo lắng chúng ta chạm mặt anh ấy đã sớm sẽ xuất hiện. Nhưng anh ấy là nhà tâm lý học vĩ đại, phỏng đoán ý nghĩ của đối phương loại này đối với hắn mà nói quá thực là dễ như trở bàn tay.”

Trác Quân không cách nào tin bình tĩnh lúc này của Lâm Miểu, nàng hiểu được, Lâm Miểu tại trước mặt nàng không có một khắc là diễn trò. Nàng đứng lên, thất tha thất thểu rời đi.

Lâm Miểu cũng không có bởi vì quan hệ của Trác Quân mà tận lực lựa chọn tránh đi LLO, nhưng nàng không hề chủ động xuất hiện. Nàng chính xác nói cho Trác Quân: “Trác Quân, tôi không phải tận lực đến trong này nhắc nhở thất bại của cô, nhưng tôi cũng vậy không có lý do gì thay đổi cuộc sống của ta. Người khác hẹn tôi tại trong này của cô, tôi cũng vậy không có lý do gì phản đối. Mặc kệ như thế nào, hôm qua đã qua, đều đã như mây lãng yên trôi qua, bất quá tại thời gian để lại một số hình ảnh rất nhỏ mà thôi. Ngày nay, cũng đều đã tiêu tan. Trác Quân, cùng nỗ lực hướng tới.”

Trác Quân gật gật đầu, giờ phút này nàng đối Lâm Miểu nói không nên lời là cái cảm giác gì. Nàng cảm giác mình hẳn là hận Lâm Miểu, bởi vì Lâm Miểu triệt để làm nát bấy mộng đẹp gả cho Giang Tu Nhân của nàng, đặc biệt sự xuất hiện của Lâm Miểu làm cho nàng càng thêm không cách nào quên được. Chính là nàng vừa cảm kích Lâm Miểu, vì Lâm Miểu để cho Trác Quân nàng hiểu được tình cảnh của mình, ám chỉ ý nghĩ chân thật của Giang Tu Nhân. Điều này làm cho Trác Quân khổ sở rồi đồng thời lại cảm tạ tâm ý của Lâm Miểu.

Còn có vài ngày là lễ mừng năm mới rồi, Giang Tu Nhân an bài tốt công tác đi theo một nhà Lâm Miểu đi đến Mỹ quốc cũng cùng nhau tiến vào nhà Lâm Hâm. Lâm Trí cùng Hoàng Đình nhìn thấy căn phòng của con trai lớn và xa hoa như vậy, đều tròn to hai mắt, mà lại đối Giang Tu Nhân phản tâm ý cảm động này. Tại trên vấn đề Lâm Miểu, không ai so với Giang Tu Nhân làm được rất tốt. Hoàng Đình lôi kéo tay Giang Tu Nhân: “A Nhân, đem Miểu Miểu giao cho con ta rất yên tâm.” Giang Tu Nhân cười nói: “Mẹ, chúng ta là người một nhà, ngài cũng hy sinh rất nhiều cho con.” Hoàng Đình vỗ vỗ tay con rể, tỏ vẻ tán thành.

Lâm Hâm kích động an bài gian phòng, hắn ôm lấy Lâm Miểu: “Lâm Miểu! Ta khi nào thì có thể làm cậu?” Mọi người trong nháy mắt trầm mặc. Lâm Miểu thương tâm lôi kéo Lâm Hâm ngồi xuống: “Lâm Hâm, chuyện này không phải nghĩ là dấu điểm nguoi, là sợ nguoi lo lắng. Thân thể của ta hoàn toàn không có vấn đề, Bảo Bảo chỉ là tạm thời rời khỏi chúng ta, hẳn sẽ trở lại.”

Tối nay là đêm 30, Hoàng Đình cùng Lâm Miểu tại trong phòng bếp nấu cơm. Lâm Hâm cười nói: “Cũng may trong này sân khá lớn, hương vị truyền không đến trong nhà người khác, bằng không, các người liền đợi đến lệnh truyền tiếp a. Tại mùi vị kia của các người, hàng xóm sẽ đem các người bắt bớ đấy.”

Lâm Miểu liếc xéo Lâm Hâm một cái: “Theo ta cùng mẹ có quan hệ gì? Muốn cáo cũng là cáo nguoi.”

Giang Tu Nhân cho Lâm Miểu nằm ở trong lòng ngực của mình, anh cảm thấy vô lực, anh nghĩ phạt pháp khôn cùng, hôm qua bởi vì hôm nay quá. Thái độ của anh đối đãi nữ nhân làm cho anh mất đi đứa bé này. Lâm Miểu biết rõ Giang Tu Nhân lại nghĩ tới chính là hải tặc mất đi kia, nàng an ủi trượng phu: “Bảo Bảo sẽ trở lại, em có tin tưởng.”

Giang Tu Nhân đem đầu chôn ở ngực Lâm Miểu, nức nở: “Miểu Miểu, thực xin lỗi. Miểu Miểu, thực xin lỗi. . . .” Lâm Miểu vuốt ve bàn đầu của ngón ngón của hắn, nói khẽ: “Không quan hệ, quá khứ đều đã qua. . . .”

Giang Tu Nhân mang theo một nhà nhạc phụ đến địa phương đồ cổ phổ —— phố nhỏ nổi danh. Anh nhìn thấy trong cửa tủ một con hung châm, lập tức lôi kéo vợ mới cưới đi vào, đem cái con hung châm này đặt ở trên tay vợ.

Lâm Miểu cầm trong tay, chỉ thấy một con vừa thiết kế làm kim băng bạc K rất nghệ thuật, một vòng tròn hoa, vây quanh trăng non lưỡi liềm, một con ong mật đứng ở một góc trắng sáng. Nàng nghi ngờ hỏi: “Nhiều dạng này đồ thất giống như không mang liền?”

“Không, không.” Giang Tu Nhân nói: “cây kim ngân hoa, người nước ngoài gọi Honeysuckle, như mật đường ngọt, phối hợp trăng sáng, tức là tuần trăng mật, cái con ong mật nho nhỏ này, lại mang đến càng nhiều mật.”

Lâm Miểu lập tức yêu thích không buông tay.

Giang Tu Nhân mua giá cao, tự mình cài ở trước ngực cho Lâm Miểu.

Lâm Trí cùng vợ, con trai lặng yên nhìn xem hai người, người nam nhân này không thể nghi ngờ là yêu con gái của mình. Lâm Hâm nhìn thấy Lâm Miểu lại nhảy vào trong ngực Giang Tu Nhân, đem hai cái chân động ở trên lưng chồng mình, cười híp mắt khuôn mặt thanh xuân tràn đầy thỏa mãn tươi cười. Hai người ý thức được, Lâm Miểu đối cái cuộc hôn nhân này không thể nghi ngờ là thỏa mãn.

Trác Quân có lẽ gõ vỡ đầu cũng sẽ không nghĩ đến, Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu chưa từng đem nàng để ở trong lòng, nàng ở giữa các nàng chưa từng có khiến cho một tia gọn sóng qua. Lâm Miểu dùng cái mông cũng có thể nghĩ ra được, của hàng này của Trác Quân là ai cho tiền. Nhưng nàng khiêu khích đối với Trác Quân, hoặc là nói cũng coi như khiêu khích không được, bởi vì Trác Quân cũng không biết chính mình ngày đó muốn tới trong tiệm của nàng. Ngược lại, trong lòng Lâm Miểu vẫn còn so sánh kính trọng nàng, bởi vì nàng chưa từng tận lực xuất hiện ở trước mặt của mình, cũng không có đối với chính mình đã làm chuyện gì quá mức. Có lẽ là thân phận của nàng, một con gái của bí thư thị ủy cấp thành phố nói ra ít nhất tại tỉnh Nghiêm Nam đó cũng là không tệ.

Lâm Miểu nghĩ, Trác Quân rất thông minh, nàng biết mình chủ yếu chính là cái gì? Thứ yếu vậy là cái gì? Một người vô luận thắng thua, tư thế là trọng yếu nhất. Thắng, tư thế quá khó nhìn, thắng cũng là thua; thua, tư thế còn không có ngược lại, thua cũng là thắng. Như Đặng Hiểu vậy, vô luận lót bên trong áo hay chân, mặt mũi đều thua sạch trơn, không giữ lại một số tiền làm trò cười cho người khác, cái được không bù nổi cái mất.

Lâm Miểu nghĩ đến Tịch Hi, nàng tìm được Tịch Hi sau khi có tin tức muốn đi Cam Túc, phát ra cho Tịch Hi một cái tin tức: rốt cuộc là cái gì sinh ra hận cùng xuyên tạc? Mặc kệ trước làm sai qua cái gì, cũng đã quá khứ, chúng ta nhớ lại, chỉ kỷ niệm những kỷ niệm kia không muốn quên mất, mà những thống khổ, căm hận kia, đều bằng lòng học tập mà quên đi.

Tại ngày hôn lễ kia, Ứng Tuyên hồi âm bưu kiện cho Lâm Miểu tỏ vẻ chúc mừng, nàng hiện tại vẫn còn ở lại Anh quốc. Lâm Miểu hồi âm bưu kiện của nàng: chúng ta thường có nhiều thanh xuân cùng ôm ấp tình cảm để hưởng thụ một đoạn thâm mến, cũng có năng lực phục hồi như cũ. Có lẽ, thâm mến kỳ thật cũng không có đối tượng, bất quá là đứng ở bờ sông, nhìn ngược ảnh mình hồi tiếc, lại cho là chính mình yêu người khác.

Lần thứ hai Lâm Miểu đến tập đoàn khách sạn lớn Khắc Lai Đẳng ở Trường Giang và Hoàng Hà (2 con sông lớn, ý chỉ gần đó), đây là khách sạn 5 sao cao nhất ở Nghiêm Nam. CEO Lucas của khách sạn là người Anh, một vị nam tử tóc vàng 40 tuổi vốn có thành thực và nị lực nam tính ngoại quốc. Quản lý ở đây đã ngoài trung tuần (ngoài tuổi trung niên) đều là tốt nghiệp trường học quản lý của khách sạn Khắc Lai Đẳng ở Anh quốc, cho nên quản lý khách sạn phần lớn đều là người ngoại quốc. Cũng bởi vì như thế, cả tỉnh Nghiêm Nam đều là chỗ ở của người ngoại quốc. Dần dần tạo thành khách sạn mới ở tỉnh Bắc Trữ, bề ngoài của khách sạn có hình thức như Khắc Lai Đẳng.

Nhìn thấy Lâm Miểu, quản lý Tần Hân ở trước sảnh đón chào: “Giang thái thái, ngài khỏe.” Lâm Miểu chấn động: “Cô biết tôi?” Tần Hân mỉm cười, mặt Lâm Miểu đỏ lên, thật sự là mất mặt, đã quên hôn lễ của mình là cử hành ở trong này.

“Giang thái thái, xin ngài phân phó.” Tần Hân cười nói.

Lâm Miểu thu liễm tinh thần của mình, trấn tĩnh nói: “Tôi được mà, người đi mau lên.” Lâm Miểu nói xong, xoay người đi đến bên cạnh khu vực tiếp đãi, nhiệt tình vươn tay về phía một người ngoại quốc: “Tôn kính Modena Nạp tiên sinh, tôi đại diện phụ thân của tôi là Giang Nam tiên sinh chào mừng ngài đến.”

Lâm Miểu âm Oxford thuần khiết làm cho Modena Nạp đối với bất mãn vừa rồi đều ném đến nước Java đi, toàn bộ thế giới không chỉ là chỉ có duyên dáng kiểu Anh ngữ. Hắn thu hồi không kiên nhẫn của mình, lập tức trở nên nhiệt tình, hắn vươn tay: “Nhĩ hảo, tôi vô cùng cao hứng có thể ở trong này nghe được ngôn ngữ quê quán.”

Tần Hân xa xa thấy được, nàng ngậm hạ tâm trạng, nguyên lai A Nhân tuyển vợ cũng không chỉ là búp bê, cũng chưa từng có hẹp hòi, nàng xoay người rời đi.

Đứng ở sau lưng Modena Nạp Niếp Chính Viễn lại chấn động, cô bé này chính là vị nữ hài kia lần trước tại quán ăn Bắc Trữ làm cho Lê Mỹ Nhân xuống đài không được, không nghĩ tới nàng thật sự gả cho Giang Tu Nhân. Hắn vươn tay: “Nhĩ hảo, tôi là Niếp Chính Viễn.” Lâm Miểu cũng đưa tay ra: “Nhĩ hảo, tôi là Lâm Miểu. Hoan nghênh các người đến Bắc Trữ.” Niếp Chính Viễn không cho rằng Lâm Miểu còn có thể nhớ hắn là ai.

Lúc này, về mặt Lê Mỹ Nhân một mảnh mồ hôi chạy tới: “Thực xin lỗi, ...” Lâm Miểu không để lại dấu vết đẩy nàng ra, không cho Lê Mỹ Nhân nói tiếp. Lâm Miểu đối người theo ở phía sau nói: “Đem hành lý Modena Nạp tiên sinh đưa tới ‘phòng tổng thống’.”

Sau đó Lâm Miểu đem Modena Nạp dẫn tới thang máy khách quý: “Modena Nạp tiên sinh, phụ thân đang tại sân bay đưa tiễn khách nhân ở Thủ đô, đêm nay phụ thân xin mời ngài thưởng thức bữa tối cao lương mỹ vị ở Bắc Trữ chúng tôi. Nghe phụ thân tôi nói Modena Nạp tiên sinh là một nhà mỹ thực, đặc biệt gần đây đối với mỹ thực Hoa Hạ của chúng tôi có cảm tình.”

Modena Nạp cầm lấy tay Lâm Miểu hành lễ hôn tay một cái: “Tiểu cô nương xinh đẹp, cô là thiên sứ của Giang Nam tiên sinh.”

Lâm Miểu cũng trở về lễ một cái: “Cảm tạ Modena Nạp tiên sinh khách lệ. Ngài như mặt trời đồng dạng trí tuệ đầy rộng chiếu sáng chúng tôi, Lâm Miểu cảm giác sâu sắc được lợi ích không nhỏ.” Nhìn xem Modena Nạp tiếng cười cười mở, Lâm Miểu lúc này mới có thể âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vậy ở chung quanh bọn họ vô luận là khách sạn cao tầng hay là tập đoàn công nhân viên đều đối cô dâu tuổi rất nhỏ này của Giang gia thu hồi lòng kính trọng. Lâm Miểu tựa hồ sau khi nhìn thấy nhiều người đánh cho rùng mình một cái, trong này tự nhiên cũng bao gồm cả phó tổng tài Lê Mỹ Nhân. Lâm Miểu hiểu rõ mỉm cười.

Niếp Chính Viễn không thể không bội phục Lâm Miểu tiểu cô nương này rất tâm cơ. Chuyện lần này rất rõ ràng tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà nào đó đồ tìm ra sai lầm, xem tình hình này hẳn là Lê Mỹ Nhân sai lầm, chính là Lâm Miểu chỉ nói ba xạo liền hóa giải lửa giận của Modena Nạp.

Chương 43: Đây là tập đoàn

Nhìn thấy Modena Nạp đổi gian phòng thoải mái, Lâm Miểu cười nói: “Tôn kính Modena Nạp tiên sinh, phụ thân nói nhất định phải làm cho ngài ở Bắc Trữ có cảm giác xem như ở nhà.

Đây là tôi tuyển quản lý Trang Nhan tiểu thư cho ngài, cô ấy sẽ phụ trách cuộc sống của ngài; vị này chính là thư ký Kiều Lập tiên sinh, hẳn phụ trách hành trình của ngài.”

Modena Nạp nhìn thấy Trang Nhan, một nửa thân thể mềm mại, hẳn cảm kích nhìn thoáng qua Lâm Miểu. Lâm Miểu mỉm cười gật đầu, cũng nghịch ngợm rất đúng nháy mắt với hắn mấy cái. Hắn biết rõ, Lâm Miểu đem hắn cho là bằng hữu. Hắn rất hài lòng sự an bài của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà.

Giống như cô vợ nhỏ chính là hình ảnh Lê Mỹ Nhân một mực đi theo đằng sau Lâm Miểu kính sợ, lúc này, không có người nghĩ đến nàng là phó tổng tài tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà. Nàng xám xịt theo sát tại đằng sau Lâm Miểu rời khỏi gian phòng Modena Nạp.

Vừa ra khỏi cửa phòng, Lâm Miểu lập tức giận tái mặt: “Lê phó tổng, cô đi theo tôi.” Tức thì xoay người hỏi người đi theo nàng: “Giản Đan, từ nơi này có thể đi qua sao?”

Giản Đan gật gù: “Ngài dùng sợi tổng hợp mới được, Giang thái thái.” Lâm Miểu gật gù đầu.

Lâm Miểu đi vào văn phòng của Giang Tu Nhân (tuy nhiên không có người nói qua đây là văn phòng của Giang Tu Nhân, cửa ra vào cũng không có bất kỳ đánh dấu cái gì), chính là Giang Tu Văn cách vách, tầng cao nhất cũng chỉ có hai huynh đệ hắn. Giang Tu Văn đến Thượng Hải đi công tác.

Lâm Miểu không cách nào khắc chế cơn giận của mình, nàng đối Giản Đan nói: “Đem bí thư Lê Mỹ Nhân còn có nhân viên cùng chuyện này có quan hệ đều giao cho tôi.” Thời điểm bốn người bí thư của Lê Mỹ Nhân đi lên, chính là nhìn thấy Lâm Miểu răn dạy Lê Mỹ Nhân: “Lê phó tổng tài, Lê tiểu thư, tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà không phải là nơi thỏa mãn ham muốn cá nhân của cô! Cũng không phải là công cụ để cô trả thù người nào đó! Cô muốn làm cho rõ ràng, vị trí của cô phải gánh nhận trách nhiệm!”

Trước sau như một Lê Mỹ Nhân ngang ngược kiêu ngạo lần đầu tiên đang lúc trước mặt mọi người bị người khác răn dạy như vậy, hơn nữa là tình địch của mình, một tiểu cô nương. Điều này làm cho nàng không cách nào tiếp nhận. Nàng cắn răng, ngẩng đầu, đối mặt Lâm Miểu nói ra: “Lâm Miểu, cô chẳng qua là mang theo việc tư mà trả thù.”

Lâm Miểu tức giận vỗ cái bàn một cái: “Lê phó tổng tài, tôi lập lại lần nữa, nơi này là tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, không phải nơi nhĩ nữ tình trường. Trả thù? ! Lê Mỹ Nhân cô có cái chỗ nào đáng giá mà tôi trả thù? ! Lâm Miểu tôi là Giang Tu Nhân hao hết tâm tư, là nữ nhân dùng hết thủ đoạn cầm tay cưới được, mà lại là Giang gia cưới hồi đảng hoàng còn là con dâu nhỏ được công công yêu mến, mẹ chồng yêu thương. Lê Mỹ Nhân, vẫn là câu nói kia của chồng tôi, chớ cho mình trên mặt thiệp vàng, cô còn chưa đủ tư cách!” Lâm Miểu đột nhiên đề cao thanh âm đem tất cả mọi người trấn trụ, không nghĩ tới Lâm Miểu một tiểu cô nương tựa hồ không chưa có trưởng thành giờ phút này tựa như thay đổi một người.

Giang Tu Nhân tiến đến, nhìn cũng không nhìn bất luận kẻ nào, trực tiếp đi đến phòng trong phòng nghỉ. Lê Mỹ Nhân đáng thương kêu lên: “A Nhân. . . . .” Có thể Giang Tu Nhân tiên sinh xinh đẹp này là chết cũng không nghe, đem hết thầy thanh âm đều nhốt tại ngoài cửa. Ngoại Trữ Lâm Miểu, những người khác mỉm cười, cũng len lén nhìn Lê Mỹ Nhân. Lê Mỹ Nhân tựa hồ còn một mực nhìn phiến cửa chính phòng nghỉ đóng chặt.

Lâm Miểu tiếp tục nói: “Uy, uy, uy ! Tôi nói, Lê phó tổng tài, phiền toái cô muốn háo sắc nên chọn lúc khác. Lê Mỹ Nhân, cô là hay không quá đem mình làm bàn thức ăn? !” Mặt mọi người run rẩy một hồi.

Lâm Miểu uy nghiêm quét mọi người một lượt: “Modena Nạp tiên sinh là khách nhân tôn quý của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà cùng với tình Nghiễm Nam. Cô làm phó tổng tập đoàn là thất trách như thế, làm cho Modena Nạp tiên sinh cùng CEO của hắn còn có hắn lại tự chính mình từ sân bay đến nơi đây. Cô có nghĩ qua hậu quả của chuyện này sao? Tôi minh xác nói cho cô biết, cái hậu quả này Lê phó tổng cô không cách nào gánh chịu! Sự tình hôm nay, mỗi người các người đều phải một phần báo cáo nói rõ, Lê phó tổng, cô nghe rõ chứ, tôi nói chính là mỗi người. Không cần phải nói với tôi ‘ cô là liên hệ thế nào với cái tập đoàn này một loại trong lời nói ’, tôi cam đoan, nếu ai dám nghi vấn, tôi hiện tại lập tức muốn hắn (nàng) cuốn gói cút đi! Nghe rõ chưa? ! Nếu có ai còn cho rằng nhà họ Lâm ta là người có thể qua loa, trừ phi cô không nghĩ muốn phần này công tác. Nhưng tôi biết rõ, từng cái chức vị của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà tỉ lệ triệu tập muốn người đều vượt qua dự thi nhân viên công vụ.”

Nhìn thấy mọi người đã tại nghiêm túc nghe chính mình nói chuyện, Lâm Miểu nói tiếp đi: “Sự kiện này chờ kết quả xử lý của Giang tổng tài sau khi trở về, tôi không thể bao biện làm thay. Còn có, tôi muốn cảnh cáo các vị, nếu có ai lúc này muốn phá hư tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà này, các người nên đến hỏi mấy vạn người công nhân viên bọn họ của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà có đáp ứng hay không? Đến lúc đó, nước miếng đều có thể đem các người chết đuối.” Nói xong, Lâm Miểu nhìn nhìn Như Bình, quản lý bộ phận PR.

Cuối cùng, Lâm Miểu ý vị thâm trường nói: “Các vị, trong này không phải là nơi các người ôm thù riêng. Sự nhạy cảm của tôi, vượt qua tường tượng của các người. Đều trở về suy nghĩ cẩn thận a, sáng mai báo cáo nói rõ đều đem giao cho Giản Đan. Nếu có ai thật sự cho là mình đặc thù, không quan hệ, các người có thể thử xem, nhìn xem điểm mấu chốt của tôi ở nơi nào?” Thời điểm Lê Mỹ Nhân ra đi, Lâm Miểu thật thâm sâu nhìn nàng một cái. Tất cả

mọi người kinh sợ rời đi.

Như Bình trở lại văn phòng, nàng hiểu được, Lâm Miếu đã hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận chuyện sai lầm này rốt cuộc ở đâu ra? Nàng sợ hãi ở văn phòng đi tới đi lui, nàng không biết chờ đợi kết quả xử lý của nàng chính là như thế nào, nàng không cho rằng chuyện này cứ như vậy tính.

Lâm Miếu đi vào phòng nghỉ, nhìn thấy Giang Tu Nhân đứng ở phía trước cửa sổ hút thuốc, nàng chủ động tới gần trong ngực Giang Tu Nhân: “Sao anh lại tới đây?” Giang Tu Nhân dập tắt thuốc lá! “Là bí thư ba ba Liên Thành nói cho anh biết, em cho anh chuyển điện thoại cho ca ca.” Lâm Miếu nghĩ nghĩ, nhìn xem Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân thích thú cười nói: “Như thế nào? Em nghĩ nói cái gì? Nói đi, trăm xá người vô tội.” Lâm Miếu tức giận dùng sức nắm mặt Giang Tu Nhân: “Quý phong lưu.” Giang Tu Nhân bắt được tay Lâm Miếu: “Buông tay, buông tay, chúng ta đã nói, không được hủy dung.” Lâm Miếu nhìn cười không được: “Kỳ thật em cảm thấy được sự tình lần này có lẽ không có đơn giản như vậy, Lê Mỹ Nhân hiện tại bị ghen ghét làm cho đầu óc hỗn mê, cho nên có lẽ cô ấy đã từng đắc tội với người nào đó nên mới bị lợi dụng đây. Cho nên em cảm thấy được hẳn là cho cô ấy một cơ hội, em sẽ nói với cô ấy.”

Giang Tu Nhân gật gù đầu, kỳ thật hẳn một mực rất tán thưởng năng lực xử lý của Lê Mỹ Nhân, không nghĩ tới cô ấy lần này lại đáng cân nhắc một cái lớn như vậy.

Giang Tu Nhân cõi lòng đầy ý nghĩ – yêu thương nhìn Lâm Miếu, anh chăm chú ôm hôn cùng Lâm Miếu, trong miệng thì thảo nói ra: “Miếu Miếu, Miếu Miếu của anh. . . . . Anh yêu em. . . . .Anh cũng không biết anh là cái gì mà muốn yêu em như vậy. . . . .”

Lâm Miếu ‘xi’ cười: “Thực mệt mỏi. . . . . Bất quá em. . . . . Phi thường, phi thường yêu mến. . . . .” Lâm Miếu nhiệt tình hôn đáp lại Giang Tu Nhân, nàng nghịch ngợm nhìn xem Giang Tu Nhân, tay lại vuốt ve bộ vị trọng điểm của anh. . . . . Tuy nhiên cách quần, lại như cũ cảm thụ biến hóa của bộ vị trọng điểm. . . . . Giang Tu Nhân nhắm mắt lại hưởng thụ lấy, hô hấp dần dần trở nên ồ ồ. . . . . Đúng lúc này, Lâm Miếu thả tay xuống, nói ra: “Ông xã, em có chút đói, theo giúp em đi ăn cái gì a.”

Đang hưởng thụ Giang Tu Nhân giờ mới hiểu được chính mình bị chơi xỏ, anh ôm lấy Lâm Miếu, bước nhanh đi đến trước giường, sau đó đem Lâm Miếu để qua trên giường, chính mình lập tức đè lên: “Tiểu yêu tinh, nắm lửa đốt đã nghĩ chạy. Anh xem em hướng chỗ chạy? Anh tiêu diệt em. . . . .”

Giang Tu Nhân sau khi lưỡng lự liền giải khai y phục của nàng, chăm chú đặt ở trên thân thể mềm mại xích lửa tron bóng. Lâm Miếu cảm thấy một cái lửa nóng cứng rắn chống đỡ tại phía dưới, tựa hồ còn đang nhảy lên, loại này Lâm Miếu cảm thấy rất kích thích. Giang Tu Nhân thương tiếc vuốt ve vú ngọc của nàng, Lâm Miếu ôm cổ Giang Tu Nhân, trong cái miệng nhỏ nhắn vô ý thức nỉ non, cùng nhau đi lên muốn hôn hẳn. Lâm Miếu như vậy cũng làm cho Giang Tu Nhân cảm thấy rất kích thích, anh gắt gao ôm thân thể Lâm Miếu, dùng sức một cái, thật sâu tiến nhập. . . . . Giang Tu Nhân thỏa mãn nhắm mắt lại, ‘a’ một tiếng: “Miếu Miếu, Miếu Miếu của anh. . . . .”

Lâm Miếu hai tay hai chân thoáng cái gắt gao bóp chặt anh, phát ra một tiếng thét lên, mười ngón khi trên lưng anh cào ra vết máu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lông mày chau lại với nhau, hiển nhiên cự đại của anh làm cho nàng đột nhiên thoáng cái không thích ứng được với.”Ngoan. . . . .” Anh vội vàng ngừng động tác, ôn nhu vuốt ve Lâm Miếu run rẩy dưới thân, hơn nửa ngày mới khiến cho nàng trầm tĩnh lại, theo đó anh thử di động. Lâm Miếu lại nhẹ nhàng rên rỉ nghênh đón, điều này làm cho anh rất là cao hứng, lập tức tăng lớn độ mạnh yếu đánh thẳng vào. . . . .

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miếu đầy mặt xuân sắc đi ra Cao ốc Trường Giang và Hoàng Hà, trên đường đi, tất cả công nhân viên đi qua đều hé miệng cười khê, nhìn xem nhị công tử cùng tiểu thê tử của hắn. Lâm Miếu còn không biết xảy ra chuyện gì, nàng mờ mịt hỏi Giang Tu Nhân: “Bọn họ như thế nào đều biểu lộ này, có phải là trên mặt của em hay không có cái gì bản giố đó nha?”

Giang Tu Nhân nghẹn cười trả lời: ”Nguyên nhân bởi vì khả năng rất ít gặp lại em.” Giang Tu Nhân nghiêm trang làm cho Lâm Miếu bán tín bán nghi, rồi lại không biết vấn đề ở đâu ra?

Buổi tối, Giang Nam tại ‘Khúc Kính Thông U’ mở tiệc chiêu đãi Modena Nạp, người một nhà Giang gia còn có Lâm Trí cùng Hoàng Đình đều ở bên nhau ăn cơm, bây giờ là đầu mùa xuân, chính lúc này ăn nấm rom là tuyệt nhất, thứ này hiện tại rất khó tìm rồi, cho nên giá cả rất cao. Giang Tu Nhân bởi vậy cũng gọi mời nhạc phụ nhạc nẫu.

Lâm Miếu đối Quý Nhiên nói: “Mẹ, hôm nay lúc con từ tổng bộ đi ra, bọn họ mỗi người đều đối với con cười. Có phải là con có nơi nào không có làm thỏa đáng nha?”

Giang Tu Nhân ‘phốc’, đem trà trong miệng đều phun tới. Nhìn thấy biểu lộ của Giang Tu Nhân, ngoại trừ Lâm Miếu cùng tiểu Hồ, những người khác đều rõ ràng. Hạng Nghệ chỉ vào Giang Tu Nhân cười ha ha; Lâm Trí cùng Hoàng Đình dùng mười hai vạn phần đồng tình ánh mắt nhìn khuê nữ ngọc của mình; Quý Nhiên trừng mắt liếc nhìn từ đầu sỏ gây nên, nghẹn cười nói: “Miếu Miếu ngốc, không có việc gì. Bọn họ là gặp lại con cùng A Nhân có cảm tình tốt như vậy, cao hứng.”

Ngoại trừ Lâm Miếu cùng tiểu Hồ, tất cả mọi người: “: . . . . .” (lời thuyết minh: thiên tài giải thích gia)

Modena Nạp biết rõ nơi này là tiểu nhi tử của Giang Nam vì chính mình xếp đặt, không chê trách được. Khi thời điểm hắn nhìn thấy Lâm Miếu, cao hứng nói: “Tiểu thiên sứ, chúng ta lại gặp mặt.” Lâm Miếu cũng rất cao hứng, nàng vươn tay cho Modena Nạp làm lễ hôn tay, không đếm xỉa Giang Tu Nhân hơi nhíu lông mi, đối Modena Nạp nói: “Đây là chồng tôi Giang Tu Nhân.” Cũng giới thiệu từng người nhà cho Modena Nạp.

Modena Nạp không nghĩ tới tất cả người nhà Giang Nam đều sẽ nói Anh ngữ, Anh ngữ của Quý Nhiên làm cho Lâm Miếu lau mắt mà nhìn. Không nghĩ tới Anh ngữ của Quý Nhiên rất thuần khiết, chỉ là bình thường ít dùng, cho nên nói đúng đây tương đối đồng cứng. Nhưng đồng dạng là một giọng âm Oxford tiêu chuẩn.

Chương 44: Thật sự yêu mến

Buổi tối, trở lại Lâm gia. Lâm Miểu thấy trong nhà sáng hẳn lên, rất giật mình, nàng đối Giang Tu Nhân nói: “Ông xã, anh làm hồi nào vậy, sao em lại không biết?”

Hoàng Đình cười nói: “Làm sao con lại kết luận là chồng con làm? Là mẹ cùng ba của con làm không được sao?” Lâm Miểu lắc đầu: “Mẹ, vì sự trắng kiện của người, con sẽ không đá kích người. Người cùng ba ba đều là bình dân ngã cũng không đỡ (không bao giờ lo chuyện nhà), làm sao có thể làm việc này? Ngài đây không phải đang nghi ngờ chỉ số thông minh của con sao?”

Hoàng Đình: “. . . . .”

Giang Tu Nhân đem Lâm Miểu vào gian phòng đã thông thành một gian phòng, ngăn ra phòng cất giữ quần áo, phòng ngủ, còn có khu vực sinh hoạt hàng ngày cùng thư phòng, tuy nhiên an bài tương đối chặt chẽ, nhưng màu sắc sáng sủa, có thứ tự rõ ràng, làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp. Lâm Miểu rất yêu thích, nàng nhảy vào trong ngực Giang Tu Nhân, cảm động nói không ra lời: “Ông xã. . . . .”

Giang Tu Nhân hôn hôn tiểu thê tử cảm động muốn rơi lệ: “Miểu Miểu của anh, đứa ngọc nhỏ của anh. . . . .” Thuận tay đóng lại cửa chính của gian phòng. . . . .

Lâm Trí cùng vợ thấy được, đều lặng lẽ trở lại gian phòng. Lâm Trí nói với vợ: “Tôi hiện tại đã yên tâm, bà cũng có thể yên tâm. Kế Lương đều không có đáp ứng Miểu Miểu, chúng ta cũng nên cảm tạ hần đã thành toàn. A Nhân tuy nói là vô cùng dùng thủ đoạn theo đuổi Lâm Miểu, nhưng là tôi biết rõ, nếu như hần không làm như vậy, Lâm Miểu sẽ không đi vào khuôn khổ.”

Hoàng Đình gật gật đầu: “Đúng vậy a, Kế Lương đối Lâm Miểu thật sự là tốt không có cách nào nói được. Hần đây là không muốn thương tổn Lâm Miểu, dù sao con người cũng đáng sợ. Nhưng mà bây giờ Lâm Miểu cũng đã kết hôn, em xem hần vẫn còn chưa có ý định kết hôn, có đôi khi em muốn hỏi hần, lại sợ hần nản cảm.”

Lâm Trí nghiêm mặt nói: “Bà ngàn lần không nên dính dáng đến chuyện này, Kế Lương biết mình là ai, đang làm gì. Mỗi người đều có cuộc sống của mình, Lâm Trí tôi ngoại trừ cảm kích hần, đem hần trở thành thân đệ đệ của mình mà coi chừng, cái chuyện dư thừa khác tôi sẽ không làm. Thậm chí nếu hần lựa chọn lúc Lâm Miểu kết hôn mà xuất ngoại tôi cũng sẽ không nói gì. Chúng ta chỉ có thể làm, chính là tôn trọng hần.”

Hoàng Đình gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý lời nói của chồng.

Nằm ở trong ngực Giang Tu Nhân, Lâm Miểu ôm chặt cổ của anh, giống như sợ anh chạy. Giang Tu Nhân cười nói: “Miểu Miểu, em xem” Lâm Miểu nhìn thấy Giang Tu Nhân dùng điều khiển từ xa nhấn một cái, ngay chính giữa nóc nhà từ từ mở ra, lộ ra một cái cửa sổ ngoài trời hình tròn. Lâm Miểu ‘a’ một tiếng, nhảy vào trong ngực Giang Tu Nhân, hôn như mưa vào giang tu nhân từ mắt, cái mũi, cái miệng, cái trán, chậm rãi, rơi vào ngực Giang Tu Nhân. Lâm Miểu một bên cảm lấy rượu nho, uống vài ngụm, sau đó ngã vào trên người Giang Tu Nhân, bỗng chốc, hôn một cái. . . . . mùi rượu nồng đậm lan tràn ra. . . . . Làm cho Lâm Miểu càng thêm hưng phấn. . . . .

Nàng thở dài đưa tay bưng lấy hai gò má Giang Tu Nhân, lòng mày nhắm lại nhìn anh: “Thật xinh đẹp nha, ông xã của em. . . . . Anh đối với em thật tốt. . . . . Em thích anh. . . . . Vô cùng. . . . . Vô cùng thích anh. . . . . Em phát hiện gần đây hoàn toàn yêu thích. . . . .” Giang Tu Nhân nhìn con mắt của Lâm Miểu, anh hiểu được cuối cùng anh đã thành công một nửa, anh cao hứng nhắm mắt lại, hưởng thụ chính mình vui vẻ thắng lợi. . . . .

Lâm Miểu hạ miệng xuống, bỗng mút lấy rượu trên người mình, vô luận rượu chảy tới nơi nào, miệng Lâm Miểu sẽ đến nơi đó. . . . . Từng cái lỗ chân lông của anh đều kêu gào thoải mái. . . . . Bị ánh mắt nàng âm u sờ mó, dục hỏa chậm rãi dâng lên.

Sau đó ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hần, “Thực miễn cảm nha, ông xã của em” Mắt nàng xấu xa đẩy anh ra một chút, vịn bờ vai của anh nâng nửa người trên lên, anh hồ nghi nhìn nàng, cũng không hỏi cái gì, chỉ là thuận theo định đoạt của nàng. Nàng cười hắc hắc hai cái, duỗi cái lưỡi mềm mại ra hết sức nị hoặc liếm trên lồng ngực tròn nhẵn răn chắc của anh, búng. . . . . Không nghĩ tới a, vị. . . . . Rượu chính xác là hương vị này rất tốt. . . . . Trước kia nàng luôn luôn bị động, luôn là anh ăn nàng, hiện tại. . . . . Thay đổi rồi!

Anh khẽ hừ nhẹ, phía dưới nổi lên phản ứng, nàng đắc ý khoe miệng khiêu khích, tâm tình nàng rất tốt khi trên lồng ngực anh lượn quanh hôn móng nhẹ sau biến thành gặm cắn nhẹ nhàng, rượu đều bị Lâm Miểu hút sạch. . . . . Hô hấp của anh từ từ chậm rãi, yết hầu cũng lay động.

“Nơi này là của em. . . . . Trong này cũng là của em. . . . .” Lâm Miểu tình nghịch cắn chặt lấy làn da phía trên ngực của anh, anh cảm thấy có chút đau, nhưng lại cố ý kéo căng cơ thể làm cho nàng cắn không được. Nàng hài lòng nhìn trên lồng ngực trắng nõn của anh có dấu răng màu tím bất mất. Anh còn bị biểu lộ của nàng chọc cười, trực tiếp nhìn nàng.

Lâm Miểu giẫy dụa phần eo mảnh khảnh một đường tron hướng xuống chân của anh, đụng với “chướng ngại vật” giữa hai chân của anh giờ còn ý xấu khiêu khích nâng mông nhỏ lên, dùng hoa huyết nhỏ đã ẩm ướt cọ xát vào mũi nhọn cự đại của anh, anh khát khao hừ hừ, vô ý thức nâng phần eo lên

muốn đi vào, Lâm Miếu lại cười cười, tiếp tục lui xuống . . . . .

Anh vừa định mở miệng yêu cầu, Lâm Miếu lại ôn nhu bắt lấy cái cứng ngắc của anh, cái miệng nhỏ nhắn ảm áp bỗng nhiên ngậm lấy cự đại của anh.

“Lâm Miếu!” Giang Tu Nhân gầm nhẹ một tiếng, khởi động nửa người trên, trừng mắt tiểu ma nữ đang bức anh muốn điên, sau đó tay của anh đặt tại trên đầu Lâm Miếu, hai mắt nhắm lại hưởng thụ lấy. . . . .

Lâm Miếu cười không để ý tới anh, học giống yêu nữ trong phim a bú liếm mút chặt, anh biết mình đã muốn đến nổ tung đến cực hạn, con mắt không có tiêu điểm nhìn chăm chăm vào trần nhà, yêu nghiệt như vậy . . . . . Thật đẹp. . . . . Nàng lướt động nhanh hơn, tay cũng khuấy động khiêu khích, rốt cục toàn thân anh run lên, nàng cảm thấy trong miệng nóng lên tranh thủ thời gian né ra, lại bị Giang Tu Nhân gắt gao đè lại . . . . .

Đã như vậy. . . . . Thứ tốt thì muốn chia xẻ chứ sao. Lâm Miếu giống như rắn uốn lượn từ trên người anh trườn về bộ ngực của anh, thừa dịp anh chưa có lấy lại tinh thần hôn anh, đem chất lỏng của anh ở trong miệng hảo phóng hoàn lại cho anh. Anh sắc một cái, đẩy Lâm Miếu ra, nhưng vẫn bị ăn một ít. Lâm Miếu thắng lợi rời khỏi khoang miệng của anh, nâng lên thân kiều mỵ, ngồi ở trên ngực của anh cười đắc ý. (khụ khụ, sắc chết với hai người này)

“Em!” Giang Tu Nhân hung dữ trừng nàng, trông thấy nụ cười sừng sờ của nàng, lập tức cũng cảm giác giật mình cười yếu ớt, “Hiện tại anh nên hầu hạ em, Miếu Miếu của anh.”

Bị nụ cười của anh phóng điện, Lâm Miếu dùng hai tay chống cơ ngực của anh, cúi xuống eo nhìn kỹ, giống như anh vậy, tuần mỹ đến “xinh đẹp” như bản chất rồi, tuần tú, còn muốn không éo lá, xem như cực phẩm, xinh đẹp mà cương nghị, lại hòa vào nhau hết sức lạnh, chính là cực phẩm trong cực phẩm.

Anh chợt ngồi dậy, mang theo vài phần toan tính mạnh bạo. Lâm Miếu không có phòng bị, thoáng cái đã ngã trên đùi anh, anh cười xấu xa tách chân ra, bọn họ liền té trên giường, giữa hai chân đã động tình hoàn toàn lộ ra trước mặt anh. Anh ‘ hắc hắc ’ cười cười, Lâm Miếu không có ý tứ cũng nâng chân lên, “Làm gì!” Anh chính là chỗ này ác ý, trêu nàng!

“Anh nên ăn em” Giang Tu Nhân cười tà nói. Anh bắt lấy đầu gối Lâm Miếu, dùng sức tách về hai phía, Lâm Miếu hô nhỏ một tiếng, môi của anh đã ở trên hoa huyết của nàng, có chút mát lạnh, thân thể nàng lập tức nổi lên run rẩy. . . . .”Vợ à, còn nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta sao? Em khóc, cầu anh muốn em. . . . . Vợ à, anh lúc ấy liền suy nghĩ, em là nữ nhân của sông nước . . . . . Miếu Miếu, em thật đẹp. . . . .” Giang Tu Nhân chăm chăm vào hoa huyết của Lâm Miếu nói ra.

“Đừng. . . . . Đừng. . . . .” Lâm Miếu hỗn loạn lắc đầu, Giang Tu Nhân bú liếm hoa châu mẩn cảm nhất của nàng, lúc nhẹ lúc mạnh, nàng cảm thấy toàn thân tê dại, dưới bụng càng ngày càng khẩn trương căng thẳng, hoa huyết cũng càng ngày càng nóng rồi, chất lỏng động tình theo nàng nhẹ nhàng mà co rúm một cổ tuôn ra bên ngoài. Giang Tu Nhân lại cười khê một tiếng, toàn thân run rẩy, tiếp cận, tiếp cận. . . . . Chính là còn chưa có cao trào, anh lại thu hồi đầu lưỡi mãnh lực khê hấp. . . . . đầu Lâm Miếu muốn bùng nổ, hoa huyết, toàn thân đều căng thẳng kịch liệt, nàng thậm chí khóc ồ trầm thấp lên, bị anh dẫn phát ra cao trào đẩy lên thiên đường. . . . .

Co rút lại vừa muốn đi qua, Giang Tu Nhân lại không chịu lui bước như vậy, đỉnh đầu rốt cuộc chờ đợi đã lâu thô to hung hăng, nguyên bản hoa huyết đã co lại căng vô cùng bị anh thô lỗ tạo ra như vậy, Lâm Miếu lập tức cảm thấy choáng váng một hồi.

“Không cần. . . . . Em không cần. . . . .” Lâm Miếu kêu khóc.(ai biểu ghẹo người ta làm chi, hắc hắc)

“Đối với em còn chưa bắt đầu. . . . . Còn có, kêu lên đi, vợ ơi, anh muốn nghe. . . . .” Giang Tu Nhân tà ác tuyên bố, dùng sức động vào, Lâm Miếu bị anh đụng toàn thân đều chấn động lên, trong ngực dao động thậm chí có đau chút ít, Giang Tu Nhân lại vĩnh viễn cũng biết nàng cần, anh leo qua Lâm Miếu, làm cho nàng nửa quỳ trên giường, từ phía sau tiến vào nàng, hai cánh tay cầm bộ ngực nở nang của Lâm Miếu, theo tần suất mà tiến vào nàng, dùng sức vuốt ve.

Lâm Miếu bị anh làm cho khóc liền kêu lên. . . . . Nàng bị Giang Tu Nhân đụng trái phải, trong hoa huyết dừng mãnh tiết ra chất lỏng đều chảy tới trên đùi. . . . . Đỉnh của Giang Tu Nhân càng phát ra thâm sâu, nàng cảm thấy bụng đều trường đau nhức, lại nữa rồi. . . . .

Lâm Miếu nắm chặt ga giường, Giang Tu Nhân lại tra tấn chỗ trong hoa tâm mẩn cảm nhất của nàng, dẫn đến nàng muốn điên cuồng, vô ý thức kẹp chặt Giang Tu Nhân, anh cũng trầm thấp mà rống, động tác càng thêm cuồng dã mãnh liệt.

Nàng hét ầm lên, huyết hoa kịch liệt co rút lại, anh cũng đứng vững chỗ sâu nhất của nàng, trong miệng nói: “Bảo bối, cứ như vậy, anh muốn nghe. . . . . Đến đây đi. . . . . Cùng đi a. . . . .”

Dùng sức va chạm . . . . . Lâm Miếu hét to một tiếng, tinh hoa của anh dùng sức bắn vào huyết hoa của thể tử. . . . . Lâm Miếu cảm thấy trong thân thể tràn vào một cỗ nhiệt lưu lại. . . . .

Thật lâu sau, hai người mới có thể háo hạo mà nằm ở trên giường nhìn bên ngoài cửa sổ.

Đáng tiếc hiện tại thời tiết không tốt, mây đen áp đỉnh, tựa hồ còn có thể cảm thấy hàn khí ngoài phòng bức tiến đến cửa sổ. Cùng ảm áp trong phòng hình thành ánh sáng rất tương đối. Lâm Miếu dứt cho Giang Tu Nhân mấy ngụm trà: “Đây là trà sâm Mỹ, anh thường xuyên hút thuốc, uống cái này là tốt nhất.” Giang Tu Nhân ngoan ngoãn để cho thê tử dứt mấy ngụm: “Vợ à, Thành Thành có phải là cùng Mạc Phi cãi nhau?”

Lâm Miếu trừng to mắt: “Thành Thành lại bắt đầu ‘ làm ’ rồi?”

Giang Tu Nhân nhin cười không được: “Anh đoán , anh nhìn thấy Mạc Phi mấy ngày nay luôn có một bộ dạng táo bón.”

Lâm Miếu ôm sát Giang Tu Nhân, từ đáy lòng nàng tán thành anh, chồng của nàng, thương yêu chính mình như vậy, ngay sau đó, cũng như vậy mà trông chừng Thành Thành. Nàng ôm sát chồng của mình: “Em đây sao hạnh phúc, có thể hay không bị ông trời khiển trách?”

Giang Tu Nhân dùng sức vỗ cái mông của nàng một cái: “Đứa ngốc! Những ngày an nhàn của chúng ta mới bắt đầu! Không cho phép như vậy! Biết rõ vì cái gì anh đem cái cửa sổ này làm thành hình tròn không?” Lâm Miếu sờ sờ con mắt Giang Tu Nhân, gật gật đầu: “Cổ nhân có mây, ngày viên mãn.”

Giang Tu Nhân đem tay Lâm Miếu đặt ở trong miệng của mình nhẹ nhàng mà cắn: ” Vợ à, em thực sự vẫn vậy! Nhưng chúng ta muốn bổ sung bài học khác. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hội mặt đỏ

Thật lâu sau đó. . . . .

“Nếu không ngày mai em hẹn Thành Thành, anh ước chừng Mạc Phi đến Hongkong đi chơi vài ngày?”

Lâm Miếu nhảy dựng lên: “Thật sự? ! Bọn họ có thể đi ra ngoài sao?”

Giang Tu Nhân khí định thần nhàn mà đem Lâm Miếu kéo về trong ngực của mình: “Việc tư đương nhiên không có dễ dàng như vậy, công sự lại rất đơn giản. Mạc Phi hiện tại phân công quản lý đồng sự Thành Thành.”

Lâm Miếu ngồi xuống: “Em đi làm thức ăn khuya cho anh.”

Nghe được phòng bếp có động tĩnh, Lâm Trí cùng vợ đứng dậy xem xét, nguyên lai nữ nhi của mình khí thế ngất trời làm thức ăn khuya cho chồng mình. Con rể như là đại gia chính là kiêu dáng ngồi ở trước bàn ăn, xem tạp chí uống trà. Hai người nhìn nhau, xem ra Giang Tu Nhân thật là có thủ đoạn.

Giang Tu Nhân nhìn thấy bọn họ, đứng lên nói: “Cha, mẹ, cùng ăn khuya với nhau a.”

Lâm miếu chấn động: “Chính là em chỉ làm cho một mình anh !”

Mặt Lâm Trí một hồi run rẩy, Hoàng Đình trợn mắt một cái: “Con bây giờ là Tiểu bạch mắt lang, mẹ thật sự là phục con rồi!” Nhìn thấy Giang Tu Nhân ngượng ngùng, Hoàng Đình tiếp tục nói: “A Nhân, con ăn đi, buổi tối ta với cha con không thích ăn khuya.”

Lâm Trí rảnh rỗi nói: “Ai nói tôi không ăn, tôi hôm nay muốn ăn.”

Ba người còn lại: “. . . . .” Kết quả là Lâm Miếu phân ra một nửa cho ba ba. Cũng may làm khá nhiều, Giang Tu Nhân cũng ăn được không ít.

Giang Tu Nhân trở lại gian phòng, cười ha ha: “Không nghĩ tới, cha có đôi khi cũng như đồng dạng tiểu hài tử..” Một lần nào đó, thời điểm trong nhà tụ hội, Hoàng Đình như thật nói chuyện này cho Quý Nhiên. Tất cả mọi người nở nụ cười.

Nhìn thấy con gái sáng sớm đứng dậy chuẩn bị linh kiện cảnh sát trên đồng phục cho con rể, ừ nóng, thuận thực hầu hạ con rể mặc vào. Lâm Trí lại bắt bình rồi, hẩn ném 1 cái liếc cho con gái: “Tiểu Bạch mắt lang.” Hoàng Đình cảm thấy chồng thật sự có chút sụp đổ, nàng cười nói: “Con gái ngoan, đừng để ý tới ba của con, ba của con là buổi tối ngày hôm qua ăn nhiều rồi, ở đây động kinh đó.”

Lâm Miếu cùng Giang Tu Nhân: “. . . . .”

Vạn a đi làm cho một nhà bọn họ bốn bữa sáng. Tại trên bàn cơm, đừng nói là Lâm Trí cùng Hoàng Đình, chính là vạn a đi cũng cực kỳ bị kích thích.

Lâm Miếu động tác một bộ thuận thực hầu hạ Giang Tu Nhân làm cho bọn họ ba người há hốc miệng, đã lâu mới khôi phục năng lượng lại.

Bên ngoài cửa của Ban ngoại sự mở ra, Lê Mỹ Nhân nhìn thấy Giang Tu Nhân mở cửa cho thê tử, ánh mắt tràn ngập ý nghĩ – yêu thương và sùng nịch đến chói mắt nàng. Nàng nhìn đến Giang Tu Nhân tùy ý hôn Lâm Miếu: “Ngao ngao, công tác tốt.” Lâm Miếu gật gật đầu: “Chúc anh hôm nay trôi qua phong phú!” Hai người ăn ý như vậy.

Lâm Miếu nhìn thấy Lê Mỹ Nhân một hồi ngạc nhiên, Giang Tu Nhân cũng nhìn thấy. Lê Mỹ Nhân nhút nhát đi lên: “A Nhân. . . . .” Giang Tu Nhân khoát khoát tay, hẩn không đếm xỉa Lê Mỹ Nhân chào hỏi mình, lên xe của mình, nhanh như chớp, tài xế đem xe lái ra cửa chính của Ban ngoại sự .

“Lê phó tổng, cô là tìm tôi sao?”

Lê Mỹ Nhân rất tiều tụy, nàng gật gật đầu: “Tôi có thể cùng cô nói chuyện không?”

Lâm Miểu gật đầu: “Việc tư không bàn nữa, cô thấy rồi, tôi thật không có một chút hứng thú. Nếu như là công sự, giữa trưa tôi đến tập đoàn hãy nói sau. Hiện tại tôi muốn công tác. Cô trước mời trở về đi.” Lâm Miểu lễ phép trả lời.

Lê Mỹ Nhân phiền muộn mà thẳng bước đi, Lâm Miểu thật sự không đem nàng để ở trong lòng, nhìn thấy bộ dạng Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu giờ ở chung, nàng cũng triệt để hết hy vọng. Nàng cũng sẽ không ngu xuẩn cho rằng hai người bọn họ diễn trò cho nàng xem, điểm ấy nàng vẫn phải tự mình hiểu lấy.

Giữa trưa Giang Tu Nhân được Lâm Miểu tiếp đón ở tập đoàn, hắn ngồi ở trên ghế sa lon xem tài liệu của mình, Lâm Miểu ngăn trở lời Lê Mỹ Nhân muốn nói: “Giản Đan, cho những người ngày hôm qua lên đi.” Rất nhanh, những người kia đều đi vào văn phòng, nhìn thấy Lâm Miểu ngồi ở trước bàn làm việc, mà Giang Tu Nhân ngồi ở trên ghế sa lon, hết thảy không nói cùng hiểu. (chị này hôm nay dữ dần quá ta)

Lâm Miểu nhìn Như Bình núp ở đằng sau, nói ra: “Tối hôm qua tôi cùng với Giang tổng tài đã thông qua, cái ác nhân (kẻ ác) này hay là để ta làm a. Quản lí Như Bình, tập đoàn hi vọng tại trong vòng 24 tiếng đồng hồ, bộ phận nhân sự có thể nhận được đơn từ chức của người.” Lâm Miểu ánh mắt sắc bén làm cho tất cả mọi người đánh cho một cái rùng mình, bắt đầu từ ngày hôm qua, đã không có người nào xem thường tiểu cô nương không đến 20 tuổi này.

Lê Mỹ Nhân cảm kích nhìn Lâm Miểu: “Lâm Miểu. . . . .” Lê Mỹ Nhân nghẹn ngào . . . . . Lâm Miểu khoát tay, làm cho nàng không nói lời nào.

Như Bình liếc qua Giang Tu Nhân cách đó không xa, vừa định mở miệng, lập tức bị Lâm Miểu cắt đứt: ” Quản lí Như Bình, tôi khuyên cô một câu, thận trọng từ lời nói đến việc làm. Mặt là người khác cho, mặt mũi là của mình.”

Lâm Miểu nhìn lướt qua mọi người: “Sự tình lần này hi vọng tất cả mọi người có thể cảnh giới. Tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà lúc này tuyệt không cho phép có người nào có ý định phá hư! Lê phó tổng, về phần bộ phận PR tập đoàn người quản lí mới, do cô cùng người ở bộ quản lí sau khi thương lượng, sẽ lại quyết định.” Lê Mỹ Nhân cảm kích nhìn Lâm Miểu, Lâm Miểu chưa bao giờ mang theo việc tư để trả thù, sự khác biệt là Lâm Miểu xử lý rất công chính, cũng cho mình tại tập đoàn một lần nữa dựng nên uy tín.

Buổi tối Giang Tu Nhân đem Thành Thành đưa đến Giang gia, Giang Nam cùng Quý Nhiên cũng biết cô bé này bắt được Tất Trung Nguyên, đối với nàng rất nhiệt tình. Tại trên bàn cơm đều gấp rau cho Thành Thành, làm cho mặt Thành Thành đỏ rần. Giang Tu Nhân trừng đôi mắt to xinh đẹp, vỗ vỗ đầu Thành Thành: “Thành Thành, cô lại có thể cũng đỏ mặt? Thực lý kỳ!” Lâm Miểu ho khan một hồi.

Người Giang gia: “. . . . .”

Thành Thành nhin không được đá Giang Tu Nhân một cước. Giang Nam cùng Quý Nhiên đều rất yêu mến cô bé này, Thành Thành cũng là nữ hài thuần túy, khó trách có thể cùng Lâm Miểu làm bằng hữu.

Mới ăn được một nửa, Mạc Phi tiến đến, nhìn thấy Thành Thành, hắn sùng sốt một chút, sau đó mặt liền đỏ, Hạng Nghê hiểu rõ nói: “A, nguyên lai có người muốn làm chuyện giải hòa nha?” Giang Nam cùng Quý Nhiên nhìn xem Mạc Phi, lại nhìn nhìn Thành Thành, đã trải qua chuyện tình của nhi tử cùng Lâm Miểu, cải biến rất nhiều. Nàng hiểu được, có lẽ cái gọi là môn đương hộ đối còn có thể hại Giang gia, lời nói kia của Giang Tu Nhân nàng chính là rõ mồn một trước mắt.

Quý Nhiên cao hứng gật đầu: “Hào, hào! Hào!” Ba tiếng hào này của Quý Nhiên, làm cho Lâm Miểu còn có Mạc Phi đều thờ dài một hơi. Lâm Miểu đối Thành Thành nói: “Thành thành, mẹ mình thích ăn nhất là nấm rơm, trong nhà còn có một chút, cậu đi làm cho mẹ được không?” Lâm Miểu còn chưa nói xong, Thành Thành đã đứng lên, vén tay áo lên: “Vật liệu ở đâu?”

Giang Tu Nhân trái lại đá Thành Thành một cái: “Uy, cô cũng không phải vợ anh, cô tích cực như vậy làm gì?” Thành Thành hợp thời sắm vai thiếu nữ đẹp cam.

Thành Thành làm quả nhiên mỹ vị vô cùng, Giang Nam đều ăn nhiều hơn một chén cơm. Quý Nhiên thương tiếc vuốt đầu Thành Thành: “Hào hài tử, từ nay về sau thường xuyên đến trong nhà chơi, không cần phải khách sáo.” Cô bé Thành Thành này, giữ mình trong sạch, biết rõ tiếc phúc (luyến tiếc hạnh phúc) cùng cảm ơn, tâm tư đơn thuần, đối Giang Tu Nhân trung thành, mới công tác liền giúp Giang gia hai lần đại ân. Phần nhân tình này, Quý Nhiên cho là đúng không sai.

Buổi tối ngủ thì Lâm Miểu nói cho Giang Tu Nhân: “Kỳ thật lần này là Mạc Phi tức giận.” Lâm Miểu nhin cười không được: “Nghe nói là thời điểm bọn họ đang chuẩn bị XXOO, Thành Thành cảm thấy quá đau đớn, sau đó đem Mạc Phi đá xuống giường. Mạc Phi bởi vậy bị tẹo ở eo, cảm thấy thật mất mặt. . . . .” Lâm Miểu còn chưa nói xong Giang Tu Nhân cười khàn giọng, Lâm Miểu đoạt lấy điện thoại của anh: “Đừng gọi cho Mạc Phi, Mạc Phi nếu như biết rõ anh cũng biết rồi, hắn sẽ càng thêm cảm thấy thật mất mặt. Ngán vạn đừng cho lọt vào tai Thành Thành. Nếu như Thành Thành tìm em tính sổ, em liền bắt anh đến.” Lâm Miểu cũng nhin không được mà cười.

Giang Tu Nhân đình chỉ cười, mắt xấu xa hỏi: “Mạc Phi không có thành công?”

Lâm Miểu cười to: “Nghe nói không có, còn đang giai đoạn chuẩn bị, Mạc Phi đã bị đá xuống giường.”

Ngày hôm sau, Giang Tu Nhân nhìn thấy Thành Thành, vẫn là nhin không được, anh đang nhìn đến một khác kia của Thành Thành mà bắt đầu cười, còn cười ra nước mắt, Lâm Miểu cũng nhin không được. Thành Thành quả nhiên then quá hoá giận, đuổi theo Lâm Miểu một hồi hảo đánh: “Mình nói rồi không thể nói cho chồng cậu biết!”

Lâm Miếu tránh ở sau lưng Giang Tu Nhân: “Không nói cho chồng mình, chúng mình như thế nào giúp cậu nha? Chồng mình nói an bài các người đi Hongkong một chuyến, đến lúc đó chúng mình cũng đi. Như vậy bạn chỉ cốt a?”

Thành Thành lúc này mới dừng tay: “Nhớ kỹ, ở trước mặt hần các người ngàn vạn đừng nói mình tiết lộ, mình sẽ không bỏ qua cho các người là gian phu dâm phụ đây.” Lâm Miếu nhảy vào trong ngực Giang Tu Nhân, hai người cười ha ha.

Chính là phải nhìn Mạc Phi nữa, Giang Tu Nhân nhìn được, Lâm Miếu như thế nào cũng nhìn không được nữa: “Mạc Phi, eo của anh còn đau không? !”

Mạc Phi xoáy tay áo lên, lớn tiếng nói: “Thành Thành! Em chết cho anh !”

Thành Thành rũ cụp lấy đầu: “Bằng hữu, quả nhiên là lấy ra bán, đám tỷ tỷ, quả nhiên là lấy ra làm hại!” Nàng quyến rũ đối với Mạc Phi, lẽ lười, như con mèo: “Meo meo, em sai rồi! Cho dù đánh cho dù phạt. . . . .”

Lâm Miếu cười đến không được, làm cho Giang Tu Nhân phải xoa bụng cho nàng.

Giang Tu Nhân cũng cười ra nước mắt, lúc này, bốn người đang ngồi ở đại sảnh ‘ Khúc Kính Thông U ’ ăn cơm, bởi vì Giang Tu Nhân đem ghế lô tặng cho nhạc phụ. Nhìn thấy bốn người cười thoải mái đến như vậy, các công nhân viên đều bị lây, tất cả mọi người thật cao hứng.

Lâm Miếu vỗ vỗ tay: “Chúng ta đêm nay đi ca hát a? Điểm sôi (điểm nóng) K cũng không tệ lắm.” Lập tức xuất hiện một cảnh quý dị, ba người đồng sự cúi đầu xuống ăn, phảng phất không nghe thấy đề nghị của Lâm Miếu. (haha, ta mắc cười quá, sao ai cũng sợ vậy trời)

Mạc Phi đột nhiên ngẩng đầu, đối với Thành Thành: “Anh biết rõ trừng phạt em như thế nào rồi, liền phạt em nghe Lâm Miếu ca hát cả đêm”

Lâm Miếu cao hứng nói: “Cứ định như vậy! Thành Thành, kỳ thật mình ca hát không khó nghe , dù sao chính mình cảm thấy mình cũng không tệ lắm.”

Mặt Giang Tu Nhân một hồi run rẩy, cái bà vợ này thật đúng là dám nói.

Thành Thành thâm tình cầm tay Mạc Phi: “Thân ái, anh tiếp tục tức giận đi nha.”

Lâm Miếu: “. . . . .” Ngửa mặt lên trời thở dài: quá không đề cho Lâm Miếu ta có chút mặt mũi!

Lâm Miếu nhảy dựng lên: “Nếu không, mình tại đây hát cho các người nghe.”

Giang Tu Nhân quá sợ hãi, tranh thủ thời gian kéo Lâm Miếu ngồi xuống: “Anh nói, bà xã, chỗ này là chỗ làm ăn của anh, em cũng không sợ đem sói đưa tới sao.”

Lâm Miếu tức giận nắm chặt khuôn mặt Giang Tu Nhân: “Anh tin hay không tin em cho anh đi dứt cho chó ngao Tây Tạng? !” Giang Tu Nhân tranh thủ thời gian xin khoan dung: “Bà xã, bà xã, anh sai rồi, không cho phép hủy dung.”

Thành Thành cùng Mạc Phi liếc nhìn nhau, một người nói: “Anh no rồi sao?” Một người nói: “Chưa có no bụng, chẳng qua là cảm thấy quá mệt mỏi.” Sau đó nhất tề nói ra: “Chúng ta nhắm mắt lại ăn!”

Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu lập tức cắt điện.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: không được an bình

Tại Hongkong, cao hứng nhất chính là Thành Thành, bởi vì Giang Tu Nhân đem văn kiện cho đi ra ngoài. Thành Thành nhìn thấy văn kiện, loại tâm tình sung sướng này không lời nào có thể diễn tả được. Nàng nói với bọn người Lâm Miếu, nàng đã ngắt đi vài lần, lại còn sống trở về.

Mạc Phi cực kỳ bị kích thích, bất quá là khá tốt, nghe nói vào lúc ban đêm bọn họ đã thành công, ít nhất ngày hôm sau eo Mạc Phi không có đau, chỉ là khi trên mặt hần rõ ràng có vài chỗ bị cào, làm cho Lâm Miếu cười thật lâu.

Thành Thành nói cho Lâm Miếu biết, nàng rất cục hiểu được cái gì gọi là Thiên Lôi địa hỏa. Nàng có năng lực, có lòng tin đem mặt Mạc Phi đồng chí ép khô, để tránh hần có cơ hội đi ra bên ngoài gây họa cho người khác.

Ba người còn lại: “. . . . .”

Đầu mùa xuân ở Hongkong rất đẹp, vạn dặm không mây, trời thì vẫn cứ màu xanh như vậy, không khí tinh khiết, sạch sẽ như vậy. Ba cảnh sát đều đi công tác, Lâm Miếu một mình tại Causeway Bay đi dạo. Trong này cũng là hàng hiệu thế giới đình cấp tập trung tại đây. Lâm Miếu đến Hermes đi xem, tiểu thư ở Hermes nhìn thấy Lâm Miếu dùng là cái túi da cá sấu này đã lâu không sản xuất nữa, lập tức đối Lâm Miếu vô cùng nhiệt tình. Đang nhìn đến cách ăn mặc của Lâm Miếu, các nàng cho rằng Lâm Miếu là một vị nổi tiếng chưa có tên.

Chính là tiếng Quảng Đông sứt sọc của Lâm Miếu làm cho người chung quanh xì xào bàn tán, các nàng hiểu được, Lâm Miếu là người nội địa, hoặc là chính là ngay cả có mua xe hơi mô hình cũng là ông chủ mỏ than ở cùng một chỗ mua cho. Các nàng không hề hâm mộ Lâm Miếu chính là cái túi da kia không sản xuất nữa, sự khác biệt, các nàng cảm thấy tự mình mới là trào lưu mẫu mực.

Lúc này, đang tại dò xét thì quản lý khu vực Châu Á tiến đến, nhìn thấy Lâm Miếu, hân nhiệt tình dùng Anh ngữ chào hỏi cùng Lâm Miếu: “Lâm tiểu thư, không nghĩ tới chúng ta tại đây đụng phải.”

Lâm Miếu một giọng âm Oxford thuần khiết làm trấn trụ toàn bộ người trong cửa hàng.

“Bruno tiên sinh, thật đúng là trùng hợp!” Lâm Miếu tức thì cao hứng lại vừa kinh ngạc.

Bruno đem Lâm Miếu dẫn tới khu khách quý, Lâm Miếu tư thế ưu nhã uống cà phê làm cho những người kia mặt đỏ rần. Bruno cười nói: “Lâm tiểu thư, lần trước tại lăng hoàng đế thật là cảm tạ cô, để cho tôi lãnh hội rất tốt về bên trong văn hóa của Hoa Hạ rực rỡ.”

Lâm Miếu nghịch ngợm trả lời: “Bruno, người Hoa chúng tôi thường nói đây là duyên phận. Chúng ta là người hữu duyên, từ nay về sau anh gọi tôi là Lâm Miếu, tôi gọi anh là Bruno. Chúng ta ở kiếp trước ít nhất ngoài đầu nhìn lại một ngàn lần.”

Bruno nghi hoặc: “Một ngàn lần?”

Lâm Miếu cười giải thích: “Chúng tôi thường nói kiếp trước năm trăm lần mà ngoài đầu nhìn lại là đổi lấy cuộc gặp gỡ hôm nay. Chính là hai chúng ta đều gặp với nhau hai lần rồi, cho nên là một ngàn lần. Bruno, duyên phận của chúng ta chính là quá sâu, thiên nam địa bắc đều có thể đụng nhau. Hoan nghênh anh đang ở đây thời điểm thuận tiện đến xem Bắc Trữ chúng ta đi, tôi nhất định làm người dẫn đường cho anh.”

Bruno cũng rất nghịch ngợm hỏi: “Cái này không phải là người Hoa các người lời nói khách khí a? Tôi cho là thật sự ơ!”

Lâm Miếu cười nói: “Đương nhiên là thật sự, tôi nhất định khiến anh có cảm giác xem như ở nhà. Đây cũng là tôn chỉ phục vụ của Khách sạn Khắc Lai Đăng tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà.”

Lúc này Bruno trừng to mắt: “Lâm Miếu, tôi biết rõ cô là ai rồi, Modena Nap là dưỡng của tôi, hân không chỉ một lần đề cập tới cô, hân nói cô là tiểu cô nương tại Hoa Hạ cho hân ấn tượng khắc sâu nhất.”

Lâm Miếu há to mồm, thể giới không phải quá lớn, mà là quá nhỏ.

Cửa hàng trưởng Tân Hương nhìn Lâm Miếu, nguyên lai suy đoán của nàng đúng, nữ nhân này chính là gả cho nam nhân mà muội muội yêu. Lâm Miếu vừa tiến đến, nàng liền nhìn thấy túi da trên tay Lâm Miếu, đây là một cái túi duy nhất trên tay nàng, có thể muội muội không phải hỏi xin nàng sao, nguyên lai cái nam nhân đáng giận kia là tự mình lấy đưa cho thê tử. Muội muội kỳ thật cũng không được sủng ái, thời điểm người nam nhân kia tìm nàng không nhiều lắm. Nhưng là muội muội vẫn là vui vẻ chịu đựng, đột nhiên lại dâng lên. Xem bộ dạng nữ nhân này, căn bản không giống muội muội nói không phóng khoáng, tuổi là rất nhỏ, nhưng rất rõ ràng, tuổi đời nữ nhân này cùng nàng cũng không xấp xỉ mấy.

Bruno vì đáp tạ Lâm Miếu tại lăng hoàng đế không sợ người khác làm phiền đến mình, giảng giải cho mình những lịch sử kia mà hân cảm thấy rất hứng thú, hân phải tặng một cái túi da số lượng có hạn cho Lâm Miếu. Lâm Miếu mỉm cười tiếp nhận, lại tự mình lấy ra cái card, những người kia xem xét, càng thêm trầm mặc. Đây là card Hắc Kim của ngân hàng Hoa Kỳ, khách quý đình cấp mới có thể có được.

“Bruno, tâm ý của anh là tôi nhận. Nhưng tình bằng hữu của chúng ta tôi nghĩ không thể dùng dạng gì đó để cân nhắc giá trị tình bằng hữu của chúng ta, nếu như anh phải tặng tôi cái gì đó, vậy thì mời anh tặng tôi một cái ngôi sao lập thể của các người a.”

Người người trong nội tâm đều tán thưởng tâm trí của Lâm Miếu, thân tình lại tri kỷ. Bruno cao hứng hài lòng Lâm Miếu, hơn nữa còn đưa một cái Hermes tự mình cài khóa cho Lâm Miếu. Lâm Miếu vui mừng hết sức, luôn miệng nói cảm ơn.

Lâm Miếu cho trong tiệm lưu lại địa chỉ liền đi, nàng cũng đi nhìn những thứ hàng hiệu khác, chính là những tiệm kia nhìn thấy Lâm Miếu được CD trang bị đến tận răng, biết rõ cô bé này là kẻ yêu thích CD, cho nên đối với việc Lâm Miếu đến cũng không có như Hermes nhiệt liệt như vậy. Lâm Miếu có nhìn thấy Hạng Nghệ thích kiểu thời trang mùa xuân mới của Chanel, cái này ở trong đây đều là không có. Hạng nghệ có thân phận quân nhân làm cho nàng cũng có chỗ cố kỵ, cho nên quần áo chỉ có thể đi đến trong tiệm kinh thành mà mua.

Lâm Miếu không chút nào chùn tay giúp Hạng Nghệ chọn toàn bộ kiểu mùa xuân mới cho phù hợp, làm cho những nhân viên ở cửa hàng kia cùng khách hàng kinh hãi. Cửa hàng trưởng lắp bắp nói: “Tiểu, tiểu thư. Những cái này, những cái này người đều muốn sao?”

Lâm Miếu thật sự phiền chán người Hongkong xem thường bộ dạng người nội địa, mắt nàng tròn trắng, dùng Anh ngữ trả lời: “Tiểu thư, cô sẽ không cho là tôi tới nơi này ngồi hai giờ, liền vì vậy mà trêu chọc cô?!” Nàng tiêu sái rút thẻ ra, lưu lại mọi người há hốc miệng: “Tiểu thư, đây là địa chỉ câu tôi, tôi biết rõ các cô có phương pháp đặc thù đóng gói quần áo, không cho nó nhăn.”

Tại cửa hàng CD, Lâm Miếu ngược lại không có mua cái gì, nàng nghĩ vẫn là tán thưởng hai tỷ muội tiểu Ái. Cửa hàng trưởng LELY là người Hongkong điển hình, nàng cười nói: “Lâm tiểu thư, cô có thể không ủng hộ nơi này, để cho tôi cũng có cơ hội nắm được quán quân thường ngày tiêu thụ.”

Lâm Miếu cười ha ha, nàng rất yêu mến cái người Hongkong sáng khoái này, nàng dùng tiếng Quảng Đông sứt sọ trả lời: “Mỹ nữ, vấn đề là những kiểu mà tôi thích tôi đều có.” Cửa hàng trưởng thật phần nhụt chí: “Là như thế này, ALS luôn tận hết sức lực mà cung cấp kiểu mới cho cô.” Lâm Miếu vui sướng đáp ứng nàng cho nàng mang một túi gì đó cho Tiểu Mễ.

Trở lại khách sạn, bọn họ đều trở về rồi, đang tại gian phòng Lâm Miếu đi thăm chiến lợi phẩm của Lâm Miếu. Lâm Miếu cười nói: “Không nên nhìn, đều là của chị đâu.”

Mạc Phi nuốt một chút: “Lâm miếu, tôi có thể hay không hỏi một chút, cô có hay không đem người nhà làm cửa hàng mang đến đây?”

‘leng keng’ Giang Tu Nhân đi mở cửa, chứng kiến người tới, anh lảng một chút. Tân Hương cười nói: “Giang tiên sinh, nhĩ hảo, tôi là tới tặng đồ cho Giang thái thái.”

Giang Tu Nhân tựa hồ cũng không có sợ, anh cao hứng nói: “Cô là tỷ tỷ của Tân Hân a? Các người bộ dáng thật là giống nhau. Mau vào.” Tân Hương ngược lại là bị dọa sợ, nguyên lai về sau nàng tới là đã nghĩ tốt lắm, ác chinh cái nam nhân đáng giận này, chính là không nghĩ tới, người nam nhân này toàn bộ không thêm đề ý đều toàn bộ nói ra.

“Miếu Miếu, Hermes cho người đưa túi đến đây. Nàng là tỷ tỷ Tân Hân quản lý đại sảnh khách sạn. Cô tên là gì?”

Tân Hương kiên trì đáp lời: “Tôi gọi là Tân Hương. Cửa hàng trưởng quản lý Hongkong Hermes.”

Lâm Miếu đi ra xem, nguyên lai chính là nữ nhân kia ở trong tiệm dò xét mình. Không nghĩ tới nàng cũng biết Giang Tu Nhân. Nàng cười nói: “Nguyên lai muội muội của cô là công nhân viên của khách sạn nha? Chúng ta ngày mai sẽ đi, cô có đồ vật gì đó cần gởi cho muội muội của cô sao? Chúng ta có thể giúp cô.” Lâm Miếu chân thành nói.

Tân Hương nhìn xem Lâm Miếu không có ác ý: “Không, không cần.” Chạy trốn chết.

Thành Thành không chút nào lưu tình nói: “Miếu Miếu, cậu thật đáng thương, đến Hongkong cũng không được an bình, tới nơi này đều có người khiêu khích.” Nói xong hung dữ nhìn Giang Tu Nhân.

Giang Tu Nhân mặt đỏ lên, ngắt lời. Lâm Miếu cười ha ha.

Trở lại Bắc Trữ, bọn người Giang Tu Nhân lại khẩn trương đi vào công tác. Lâm Miếu biết công tác của mình cũng là rất quan trọng, tất cả do nhà nước cử nhân viên đều do chính mình một tay sửa sang lại tài liệu, đưa báo, nàng biết rõ đây là ý tứ của Giang Nam. Xem trọng cái cửa chính này.

Nhìn thấy ba ba lại có tài liệu, nguyên lai Lâm Trí tháng sau muốn theo Giang Nam đi Âu châu. Lâm Miếu đem tài liệu đưa cho Thành Thành, đi ra nhìn thấy cửa thang máy vừa vận động, nàng tiến lên, lớn tiếng nói: “Đợi chút!” Không nghĩ tới, cửa thang máy mở ra, đều là lãnh đạo của cục công an, ông xã tai họa của mình kia đang cười toe toét miệng. Tất cả mọi người nở nụ cười, Lâm Miếu cảm thấy có chút ngượng ngùng, nàng cùng mọi người chào hỏi.

Chính pháp ủy bí thư Vu Đình cười nói: “Tiểu Lâm, duyên phận cô cùng A Nhân đây cũng quá sâu, cửa đều đóng lại, còn có thể bị người theo cho ngừng. Cũng may là chúng ta, nếu như là một mỹ nữ, cái này thang máy đã có thể náo nhiệt.” Tất cả mọi người nở nụ cười. Lâm Miếu làm nũng nói: “Vu bí thư, ngày cả có mỹ nữ, cũng là ngài đưa cho Giang cục trưởng.”

Vu Đình dùng cười che dấu bối rối của mình. Giang lão nhị tuyên cái cô vợ này thật sự là chọn đúng rồi, Vu Đình trong lòng cảm khái nói.

Giang Tu Nhân rơi xuống đằng sau: “Chuẩn bị đi đâu? Nếu không anh đưa em? Anh chính là đưa Vu bí thư xuống, hiện tại không có việc gì.”

“Đi đài truyền hình đưa tiêu đề cho Ôn Tông Văn. Vậy lão nhân gia anh liền hạ mình ngồi xe của em a.”

Đến đài truyền hình, vừa mới xuống xe, liền nhìn thấy Triệu Cương tựa ở bên cạnh xe. Lâm Miếu cao hứng nhảy qua: “Triệu Cương, lại chờ MM nào nha? Anh lại có thể. Hắc hắc.” Triệu Cương biết rõ Lâm Miếu đây là chê cười hắn ở tại một chỗ ***** người. Hắn tà tà cười nói: “Ai kêu nơi này mỹ nữ luôn tập trung?!” Lâm Miếu duỗi một ngón giữa ra cho hắn, Giang Tu Nhân ở phía sau cười ha ha, đột nhiên, Lâm Miếu lại nhảy dựng lên, trở lại trong xe, cầm một cái hộp lại đi tới. Lâm Miếu không đếm xỉa ánh mắt chăm chú khoác ở Triệu Cương chính là cái mỹ nữ kia để phòng, đưa cho Triệu Cương: “Đây là quản lý Hermes tặng cho tôi hàng không bán, tôi liền được một cái này. Rất thích hợp quân nhân dùng là cái chìa khóa cài, mở ra nhìn xem, có thích hay không?” Lâm Miếu cười híp mắt nhìn xem Triệu Cương.

Mỹ nữ dịch ý sâu hơn, nàng lạnh lùng trừng mắt Lâm Miếu. Lâm Miếu nhẫn không được nói đến: “Mỹ nữ, buông lỏng chút đi, tôi ăn không được Triệu Cương đâu. Cô đang ở trước mặt của tôi đây còn chưa đủ tư cách.” Triệu Cương nhìn cười không được, hắn giật ra xem, quả nhiên rất thích.

Triệu Cương khó được vãn về một phen: “Đồ đó tuy nhỏ, khó được cô tình ý như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Tiết thanh minh

Lâm Miếu cảm thấy trước mắt có một đàn chim nhỏ bay qua. . . . .

Giang Tu Nhân lại cười to một hồi: “Triệu Cương, như thế nào, lần này đổi khẩu vị?”

Triệu Cương gào cái cái chìa khóa cái kia, cười lộ ra một hàm răng trắng: “Giang lão nhị, tôi tức chết anh! Hiện tại tôi tùy tiện đổi khẩu vị, nếu như là anh, hắc hắc, Lâm Miếu sẽ bẽ gãy cổ của anh.” Rất rõ ràng, Giang Tu Nhân bị tên Triệu Cương này tức giận hành động để trấn trụ. Lâm Miếu biết rõ là Triệu Cương cố ý, nằng nịu về cười: “Hai người các anh đều có ý tứ như vậy sao? Muốn tôi nói liền mặc kệ lên một cuộc súng thật đạn thật, để cho tiểu nữ tử tôi cũng mở mang mắt.”

Triệu Cương cùng Giang Tu Nhân trầm miệng một lời nói: “Nghĩ khá lắm!”

Lâm Miếu: “. . . . . Tôi rất cục hiểu được quan hệ mật thiết nhất của hai người các anh ‘anh em bà con’.”

Triệu Cương cùng Giang Tu Nhân: “. . . . .”

Địch Hà cuối cùng cũng biết cô bé này là ai. Nguyên lai nàng chính là vợ của Giang Đại, gọi Lâm Miếu. Nàng thập phần nhu thuận rồi đi, ngồi vào trên xe đi.

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miếu, Lâm Miếu cười hì hì: “Cái con mèo nhỏ này tóm lại so ra là rất ngoan.”

Triệu Cương bĩu môi: ”kia hiện tại cũng rất ngoan.”

Lâm Miếu hiểu rõ nói: “Đúng, có cạnh tranh mới có thể có tiến bộ.” Nói xong, nàng sờ sờ mặt Triệu Cương, Giang Tu Nhân không thêm để ý chút nào cười ha ha, ngược lại là Triệu Cương nhảy dựng lên: “Các người đây là gian phu dâm phụ, thật sự là xem không được.”

Trong thang máy, Giang Tu Nhân ôm Lâm Miếu: ”Miếu Miếu của anh, cảm ơn em.” Lâm Miếu nắm bắt khuôn mặt tuần tú của Giang Tu Nhân: “Em là vợ của anh!”

Ôn Tông Văn tiếp nhận cái tiêu đề lập thể kia, hẳn không nghĩ tới sự tình đã xử lý xong rồi, Lâm Miếu còn có thể nghĩ đến cái này. Hẳn biết rõ, cái đó tuy nhỏ, nhưng lại một mảnh tâm ý của Lâm Miếu.

“Ôn đài trưởng, đây là tôi hỏi quản lý Hermes ở Châu Á, tôi nhớ con gái ông khẳng định rất thích.”

“Cảm ơn, thật sự là rất cảm tạ rồi, Lâm Miếu.” Ôn Tông Văn cảm động nói.

Giang Tu Nhân âm thầm khen ngợi, không nghĩ tới Ôn Tông Văn này còn rất có đạo đức. Không có giống những người kia luôn nịnh nọt khen tặng như vậy, tiếp xúc không chân thành, lại để cho hắn và Lâm Miếu đều cảm thấy không phải thứ thái như vậy. Nói tới nói lui luôn là vài câu trống rỗng như là ‘trời sinh một đôi’, ‘được kiêu thế này’, ‘chồng còn có đòi hỏi gì’ vân vân, mà Ôn Tông Văn rất là rõ ràng, hẳn biết rõ chuyện này nên cảm tạ chính là ai.

Lâm Miếu đối Ôn Tông Văn thức thời cũng thoả mãn, nàng cảm thấy người này tuy nhiên thân ở quan trường, nhưng vẫn tuân theo nguyên tắc làm người, làm việc của mình.

Thời gian gọn sóng không sợ hãi quá khứ, vẫn xuân Bắc Trữ lại ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây. Mỗi một không khí đều tản mát ra bùng bùng sinh cơ. Lá cây xanh non bắt đầu hiện ra lá xanh, tại trong gió nhẹ kể rõ khoái hoạt của mình. Lâm Miếu nhớ tới bài 《muộn xuân》kia của Hàn Dũ, cây cỏ tri Xuân sớm về, mọi cách hồng tím đủ mùi thơm. Dương hoa du anh không có nhớ, chỉ có tách ra đầy trời làm tuyết bay.

Muốn đến thanh minh rồi, đây là cả tỉnh Nghiêm Nam mà nói đều là một cái gần với ngày lễ tết âm lịch trọng đại. Tại nghĩa địa công cộng có thể chứng kiến Bắc Trữ thị độc hữu chính là phong cảnh, dùng tôn giáo biến thành treo đầy đại kỳ án có tông họ, đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt. Đây chính là tiết thanh minh có thời tiết rất tốt.

Giang gia cũng không phải người của tỉnh Nghiêm Nam, bởi vậy Giang Tu Nhân là lần đầu tiên nhìn thấy trận chiến lớn như thế. Anh mở chiếc xe du lịch xa hoa BC7 còn chưa có tiếp nhận đơn đặt hàng trong nước do Lục Phong tặng mang theo tiêu đề từ còn có nhạc phụ mẫu cùng Lâm Hâm trở lại quê quán Nam Thành huyện của Lâm Trí.

Lâm Miếu vô cùng cao hứng vì Lâm Hâm có thể trở về. Ngày hôm qua, Lâm Hâm xuất hiện ở cửa ra vào của đại viện Tỉnh ủy thường ủy, nửa bước cũng không cho hắn tiến vào. Đường bán tín bán nghi Lâm Miếu nhìn thấy Lâm Hâm cười toe toét một hàm răng trắng đối với chính mình cười thì nàng quát to một tiếng, nhảy đến trên người Lâm Hâm, Lâm Hâm học trong phim ảnh phi thường máu chó phim ảnh kinh điển nam nữ gặp lại đem Lâm Miếu ôm lấy dùng sức lực xoay quanh, Lâm Miếu hét chói tai nhanh chóng đưa tới ở cửa ra vào đại viện các cỗ xe lui tới đều thả chậm xe của mình, nhìn xem con dâu nhỏ của Giang bí thư dưới ban ngày ban mặt tại trong ngực một người nam nhân cười đến thoải mái như vậy. Nhưng không người cảm thấy không ổn, cũng biết đây là long phượng thai với Lâm Miếu.

Một chiếc xe của Tỉnh Nghiêm Nam từ từ dừng lại, nhìn thấy Giang Nam Lâm Miếu có chút giật mình: “Lâm Hâm!” Lâm Miếu tranh thủ thời gian tiến

lên: “Giang ba ba, ngài khỏe!”

Giang Nam ha ha cười: “Lâm Hâm, trở về lúc nào?”

“Vừa xuống phi cơ, Giang ba ba. Con nghĩ cho mọi người một kinh hi!” Lâm Hâm cao hứng nói đến.

Giang Nam dò xét trên dưới Lâm Hâm: “Vừa xuống phi cơ? hành lý của con?” Không nghĩ tới Lâm Hâm so với Giang Nam càng nghi hoặc: “Cái gì hành lý?” Giang Nam lựa chọn cho hai người lên xe.

Lâm Hâm nhìn thấy Lâm Miêu tại Giang gia hiểu rõ xác thực là được Giang gia từ trên xuống dưới yêu thích cùng tôn trọng, hẳn yên lòng. Tiểu Hồ đối thúc thúc thiên tài này rất là hiếu kỳ, hai người tán gẫu thiên nam địa bắc. Tiểu Hồ cao hứng hết sức, bởi vì Lâm Hâm là người duy nhất không đem hắn xem như tiểu hài tử.

“Tiểu Hồ, ba ba và mẹ của người thời điểm kết hôn, là ta cùng Lâm Miêu làm hoa đồng.”

Tiểu Hồ hiểu rõ trả lời: “Ta đây đương nhiên biết rõ, các người so với ta lớn 12 tuổi nha, vừa vặn một vòng. Mụ mụ nói ba người chúng ta đều là cảm tình con rồng.”

“Dạ, một loại sinh vật trên trời.”

“Sinh vật trên trời? Chẳng lẽ là tin có nó sao?”

“Không sai, ta tin tưởng hình ảnh rồng có thể là vị nào đó từ tinh cầu khác đã từng tới địa cầu dò hỏi.”

“Ta hảo sùng bái thúc ơ! Thiên tài thúc thúc, ta tin tưởng từ nay về sau thăm thăm có tiểu hài tử tóm lại nếu so với ta thông minh, hơn nữa theo góc độ di truyền học mà xem, rất có thể là long phượng thai. Ta đây ca ca không có uy tín!” Tiểu Hồ chân thật nói ra.

“Đương nhiên sẽ không, người vĩnh viễn cũng là anh lớn.”

Tiểu Hồ vỗ vỗ bả vai Lâm Hâm: “Không cần phải yêu anh, anh trai chỉ là truyền thuyết.”

Giang Nam cùng Quý Nhiên mờ mờ nhìn xem những người khác của Giang gia cười phun ra, Lâm Miêu không ngừng làm Giang Tu Nhân xoa bụng cho nàng. Lâm Hâm nhìn thấy Giang Tu Nhân yêu thương Lâm Miêu như thế, là loại yêu đến tận xương. Điều này làm cho Lâm Hâm buồn bực, bọn họ biết không lâu nha?

Lâm Miêu trước mắt nhìn thấy đều là các cỗ xe đi tới, tựa như xe hơi của Vạn quốc hội. Xe của bọn họ hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, thậm chí có người quay cửa sổ xuống, hoặc là tới gần xe hơi bọn họ nhìn kỹ một chút. Giang Tu Nhân lập tức hô to, dùng giọng Bắc Trữ hô: “Sang bên! Sang bên!” Sau đó đem đèn báo hiệu đặt ở trần xe. Lâm Miêu cảm thấy phong cách cực kỳ, cao giọng thì thầm: “Mây tia rồi bên thực, mai liễu vượt sông xuân.” Giang Tu Nhân không chút do dự tiếp được: “Thực khí thúc hoàng triều, chuyển quang chuyển màu xanh hoa cỏ.”

Lâm Miêu mở to hai mắt nhìn xem Giang Tu Nhân, phảng phất không tiếp nhận ông xã yêu mỵ này. Giang Tu Nhân bị nàng xem sùng ái có hơi hồng, ngưng ngưng nói ra: “Nói thật, anh là bù lại một chút. . . . .”

Lâm Miêu cảm động bắt tay đặt ở trên đùi Giang Tu Nhân. . . . .

Hoàng Đình nhìn con rể phía trước tập trung tinh thần lái xe, con rể này thật sự là xinh đẹp, chính là theo góc độ nhạc mẫu, Hoàng Đình đều cho rằng con rể này xinh đẹp, vĩ đại. Nàng đến nay không muốn hiểu được, vì cái gì mà con rể này không phải con gái nàng thì không được.

Chính xác là an tâm, nhưng cùng nữ nhân ngày xưa của Giang Tu Nhân so ra cũng không phải đặc biệt xinh đẹp. Ngoại trừ ưu thế về tuổi, có lẽ cái ưu thế này cũng không hơn. Nàng vừa nghĩ tới phòng ở của Lâm Hâm tại Mỹ quốc thì càng nghi hoặc hơn, tựa hồ khi đó là thời điểm nữ nhi hận hận nhất. Không nghĩ tới công phu từ ngoại của Giang Tu Nhân vẫn làm thỏa mãn Lâm Miêu.

Giang Tu Nhân với súng luôn là vật bất ly thân, khẩu súng của anh cột vào trên bắp chân. Ngày nào đó thời điểm anh ôm vợ mình, Lâm Miêu bị súng của anh đụng tới, Lâm Miêu chưa từng nghĩ, vẫn cho là anh đem súng đặt ở trên bắp chân, không nghĩ tới, anh có thời điểm đặt khẩu súng ở trên người.”Anh rốt cuộc có bao nhiêu khẩu súng?” Lâm Miêu hết sức tức giận.

Giang Tu Nhân ha ha cười: “Khả định vĩnh viễn đều có một. . . . .” Mặt Lâm Miêu trong nháy mắt hồng thêu: “Lưu manh!” Lâm Miêu nói: “Nói anh là lưu manh một chút cũng không có oan uổng anh, anh mới mở miệng, ba câu không rồi nghe chính.” Nói xong, miết liếc chính hắn một ông xã cực phẩm lưu manh.

Không có ngoài ý muốn, nàng luôn bị tai họa. . . . .

Lâm Trí lãnh nhãn xem Giang Tu Nhân hiện tại, rất rõ ràng, cái con rể này trước mắt thỏa mãn cuộc sống, bộ dạng luôn đối với vợ chân thành. Cũng không nghe nói tới nữa anh cùng cô gái nào đó liên lạc cùng một chỗ, chính là đi ra xã giao, cũng luôn mang theo Lâm Miêu. Vợ nói cho ông biết, Quý Nhiên nói: “Con trai tôi đây xem như nuôi không, trước kia một tháng gặp một lần cũng khó khăn, hiện tại mỗi ngày đều ở nhà trông coi vợ mình, hận không thể đem vợ buộc tại trên dây lưng quần.”

Thời điểm mọi người tập trung tại Từ Đường, nhìn thấy Lâm Miêu cùng Lâm Hâm hai anh em càng không ngừng cùng người trong họ tộc chào hỏi. Giang

Tu Nhân kinh hãi: “Những điều này là trong vòng năm chi ?” Lâm Miểu vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú của hắn: “Thông minh đấy, nói vấn đề quan trọng như vậy. Đứng, đều là chi thúc, cùng gia gia là anh em hoặc là cùng thái gia gia là anh em. Dù sao luật hôn nhân quy định là không thể kết hôn .”

Một nhà Lâm Trí ở trước mặt người trong gia tộc tựa hồ rất có mặt mũi, bọn họ biết rõ Lâm Miểu gả cho con trai làm quan nào đó, nhưng bọn họ không biết Bí thư Tỉnh ủy rốt cuộc là bao nhiêu quan? Nhưng người người đều rất rõ ràng Lâm Hâm tại Mĩ quốc, đó là quốc gia cách Hoa Hạ rất xa. Cho nên bọn họ đối Lâm Hâm có thể phiêu qua biển lớn hứng thú càng lớn một chút. Giang Tu Nhân xinh đẹp là bọn họ không thích , bởi vì trong mắt bọn họ, Giang Tu Nhân quả thực chính là hóa thân ảo lả. Thậm chí có người còn nghi ngờ tính công năng Giang Tu Nhân. (bỏ tay, nói Nhân ca như con gái kia, còn nghi ngờ anh ấy không thể... , haha)

Lâm Hâm cười ha ha, hắn tự nói với học tỷ của mình, một mẫu thân 36 tuổi đã có 5 đứa bé: “A Đào tỷ, nếu không chị đêm nay thử xem? Cũng biết tỷ phu của tôi có được hay không? !”

Giang Tu Nhân: “. . . . .”

Đội ngũ chậm rãi xuất phát, người cầm đầu gia tộc giờ đại kỳ đi ở mặt trước đội ngũ, đằng sau tối thiểu đi theo 200 trăm người. Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân quần áo tình nhân rất là bắt mắt, trên người CD hải quân trang. Lâm Hâm ở phía sau nhìn xem hai người: “Kỳ thật hai người các người thật sự rất đáng đối.” Trong nội tâm Lâm Hâm không phải không phiền muộn.

Lâm Miểu ôm chặt lấy Lâm Hâm: “Lâm Hâm . . . . . Ta vĩnh viễn yêu ngươi!”

Mục đích của bọn hắn là tại nghĩa địa công cộng ở phía sau núi, quản lý ở nghĩa địa công cộng mấy lần yêu cầu Lâm gia đòi phần hoặc là nộp phí quản lý, cũng làm cho người trong gia tộc Lâm gia cực tuyệt. Bởi vì Lâm gia trong này là thế gia vọng tộc, gần đây đánh đầu thắng đồ không gì cản nổi, không người dám chọc đến. Hơn nữa quan trọng nhất là, phía sau núi cũng không thuộc về nơi quản lý của nghĩa địa công cộng. Lâm gia trong này có lệ lên lợi tức 300 năm, khi đó cái nghĩa địa công cộng này kẻ có được không biết là có hay không đầu thai sống lại?

Lâm Miểu, Lâm Hâm cùng mẹ đi ở trước mặt đội ngũ, hoặc là cùng các người trong gia tộc nói chuyện. Lâm Hâm khi điện thoại luôn dùng Anh ngữ, cảnh này khiến các người trong gia tộc giáo dục con của mình muốn giống như đồng chí Lâm Hâm học tập. Bọn họ không che dấu chút nào chính mình sùng bái đối Lâm Hâm. Lâm Hâm cảm giác cũng rất thích thú trong họ tộc được mọi người tôn trọng.

Giang Tu Nhân cùng nhạc phụ đi ở đằng sau đội ngũ, hai người lặng lẽ nói công sự. Hai người vẻ mặt nghiêm túc làm cho mọi người tự động cách bọn họ khoảng vài bước.

Vừa tới dưới chân núi, liền nhìn thấy có mấy người con trai mặc đồng phục cảnh sát đứng ở tại đường trên núi mà bọn họ phải đi qua, ngăn mọi người lại: “Trong này đang chấp hành công vụ, bất luận kẻ nào không được phép lên núi!”

Hoàng Đình thói quen lãnh đạo, tiến lên nói: “Công vụ? Công vụ gì? Lãnh đạo các người là ai? Nói xong lấy điện thoại ra.” Một người cảnh sát lập tức tiến lên chỉ vào Hoàng Đình: “Bà đang ở đây dong dài, tôi liền đem bà bắt đấy! Cảnh sát bà còn không sợ, tôi xem bà tạo phản rồi!”

Hoàng Đình quên chính mình hôm nay vì lên núi mà mặc quần áo mộc mạc, mà một số cảnh sát trong huyện không cách nào phân biệt khí chất Hoàng Đình là hay không có bộ dáng lãnh đạo?

Hoàng Đình tức giận đến toàn thân phát run: “Cậu, cậu.” Không thể nói ra lời nói.

Lâm Miểu tranh thủ thời gian tiến lên: “Uy , cảnh sát rất giỏi nha? ! Công vụ? Công vụ gì? Cảnh sát chính là chấp hành công vụ có thể tùy tiện đe dọa dân chúng sao?”

Mấy người cảnh sát nhìn thấy Lâm Miểu xinh đẹp, đều xông tới, có một người thậm chí thân thủ muốn sờ khuôn mặt Lâm Miểu. Lâm Miểu cũng không tránh đi, nhàn nhạt nói: “Tôi khuyên các người nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, cái hậu quả này thật sự rất nghiêm trọng.”

Một người cảnh sát nhỏ tuổi còn trẻ lập tức móc súng ra, chỉ vào Lâm Miểu: “Bây giờ là cô đang ở đây đe dọa cảnh sát!”

Một tiếng súng vang, cái tay của cảnh sát nhỏ bị thương, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Nhìn thấy súng trên tay Giang Tu Nhân, những người kia cũng sợ một chút, sau đó tất cả đều lấy súng ra đối với Giang Tu Nhân.

Giang Tu Nhân chỉ súng vào cái đầu trúng đạn của cảnh sát nhỏ kia, đồ ngầu mắt rống to: “Dám chia súng đối với vợ của ta? ! Ta xem hôm nay ai có thể cứu ngươi? ! Ta muốn nhìn, là ngươi lớn? ! Hay là ta lớn? !” Giang Tu Nhân giờ phút này bộ dạng phảng phất muốn ăn thịt người. Cái cảnh sát nhỏ kia bị bộ dạng Giang Tu Nhân muốn ăn thịt người dọa muốn ngất đi, Lâm Miểu bĩu môi: “Bọn hèn nhát!” Lâm Hâm đi lên chính là một cước, hơn nữa liền đá vào trên tay bị thương của hắn, Lâm Trí vội vàng đem Lâm Hâm kéo ra . Cái tên cảnh sát kia lại kêu thảm thiết một chút.

Lâm Hâm kêu to: “Ba ba, con được 20 tuổi lần đầu tiên có cơ hội đùa giỡn uy phong một chút, người thanh toán cho con đi!”

Trong lúc nhất thời yên tĩnh không tiếng động. Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú Giang Tu Nhân, nếu như đến lúc này những cảnh sát kia còn không biết chính mình khả năng đụng vào thiết bản, vậy chỉ số thông minh của bọn họ thật sự còn chờ thương thảo?

Một người chính là đầu lĩnh đi lên: “Anh là ai? Chúng ta đây là đang chấp hành công vụ!”

Lâm Hâm chỉ vào hắn mắng: “Anh ta là ai ? Ngươi không có tư cách biết rõ!”

Lâm Miếu đùa dai cười đáp: “Soái ca à, nếu như mấy người các người này ngày mai có ai còn có thể mặc cái thân da hổ này, Lâm Miếu tôi từ chi chạm đất bỏ lại Bắc Trữ thị.” Những cảnh sát kia tất cả đều mở to hai mắt nhìn xem nữ nhân xinh đẹp này nói mạnh miệng. Lâm Miếu nhìn xem bọn họ: “Tin tưởng tôi, tôi cũng không nói dối.”

Giang Tu Nhân lấy điện thoại ra: “Phòng trực ban sao? Tôi Giang Tu Nhân, lập tức thông tri tất cả phó cục của Nam Thành huyện trong vòng 20 phút phải tới nghĩa địa công cộng phía sau núi của Nam Thành huyện!”

“Giang, Giang cục trưởng. . . . .” Những người kia rốt cục hiểu được thân phận Giang Tu Nhân, bọn họ đều tập thể cắt điện.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: thật sự cảm tạ

Lúc này, một người đàn ông khoảng 30 tuổi tới, lấy ra thuốc mời Giang Tu Nhân: “Huynh đệ, đều là hiểu lầm, ba ba tôi là huyện ủy bí thư Đồ Bình Quang.”

Không đợi hắn nói xong, Lâm Miếu tức giận đến lập tức xoa sạch thuốc trên tay hắn: “Cái tên cận bã này! Người có tư cách gì bảo chồng ta là huynh đệ! Đại ca của chồng ta là Giang Tu Văn tổng tài tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, em rể là Tống Dược Bình con trai Tống Phi Dương! Nơi đó tốt lại chạy đến người liên như vậy khi dễ, huynh đệ nên làm chuyện xấu? !”

“A!” Con trai Huyện ủy bí thư Đồ Bình Quang là Đồ Hữu Định cũng bị lời nói của Lâm Miếu sợ tới mức đứt điện.

Ở giữa đoàn người có mấy học sinh cấp 3 hưng phấn mà nói: “Ta biết rõ Tống Dược Bình, hắn là số 5!” Cảm giác hưng phấn tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả nói được. Bọn họ hướng người lớn khoe khoang kiến thức cùng tri thức của mình, vội vàng về phía mà người nhà miêu tả là đại nhân vật số 5 tin tức mỗi ngày xuất hiện ở đài phát thanh Hoa Hạ.

Những cảnh sát kia rõ ràng cũng nghe đến, người cảnh sát kia ngắt đi lại tỉnh lại mà tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đoàn người đem tất cả súng bái đối Lâm Miếu đều qua Giang Tu Nhân, trưởng đoàn vỗ bả vai Giang Tu Nhân hào khí ngất trời: “Hảo! Thật không hổ là con rể Lâm gia ta! Quá tốt!”

Giang Tu Nhân vẫn là tức giận, ánh mắt vẻ lo lắng của anh làm cho không khí chung quanh tự động giảm xuống 5 độ. Khi thời điểm anh nhìn thấy Lâm Miếu bị người dùng súng chỉ vào, anh bình sinh lần đầu tiên cảm thấy tại trong phút chốc tim đập trống ngực muốn nhảy ra ngực. Chính là thời điểm Lâm Miếu từ trên thang máy sân bay bị người đẩy xuống cũng chưa từng từng có.

Lâm Miếu lôi kéo Giang Tu Nhân, nhắc nhở anh chú ý thân phận mình. Giang Tu Nhân bỏ qua tay của Lâm Miếu, mắt đỏ ngầu, dùng súng chỉ vào đầu người nọ: “Mẹ nó! Người nên may mắn người chỉ mới chia súng vào đầu của vợ ta, bằng không Giang Tu Nhân ta cam đoan người bây giờ nhất định là một tử thi! Là ai cho các người cái quyền lợi này? ! Ách? !” Lâm Trí cùng Hoàng Đình nhìn thấy con rể tâm tình có điểm không khống chế được, tranh thủ thời gian kéo ra: “A Nhân, con nên tỉnh táo.”

Lâm Miếu tranh thủ thời gian cầm tay Giang Tu Nhân vây quanh mình trong ngực anh: “Ông xã, ông xã xinh đẹp của em, ông xã suất khí của em, ông xã phong cách của em, ông xã yêu mị của em, em ở đây. . . . . Bọn người trong gia tộc đều một bộ dạng táo bôn.

Đồ gia là người cũng có bản lĩnh, Lâm Miếu cùng Giang Tu Nhân vừa xong cơ quan lớn của Tỉnh ủy đã tới cửa, xe đã bị bốn người ngăn cản. Giang Tu Nhân lâm lâm nói: “Tới thật là nhanh.” Mạc Phi đem người đều mang về Bắc Trữ thị, cũng tại thành phố ủy, thị chính phủ thành lập tổ chuyên án tra rõ việc này, cũng do đó xốc lên chuyện của Nam Thành huyện.

Hướng về phía công tranh thủ thời gian tới, Giang Tu Nhân phát phát tay, những người kia lui xuống.

“Giang cục trưởng, Giang thái thái, các người đại nhân có đại lượng, hãy bỏ qua con tôi a?” Nguyên lai dùng súng chỉ vào Lâm Miếu, biểu đệ Đồ Hữu Thu mơ hồ ổn định.

Lâm Miếu gật gật đầu: “Quái đến càn rỡ như vậy, nguyên lai là thân thích của huyện ủy bí thư ! Không biết huyện ủy bí thư ngang ngược này, vẽ đường cho hươu chạy vênh vào hung hăng dùng súng chỉ vào thân thích con dâu của Bí thư Tỉnh ủy, vênh vào tự đắc kết quả sẽ là như thế nào? Ông xã, anh biết không? Anh thông minh như vậy, nhất định có thể đoán được kết cục chuyện xưa.”

Một nhà Đồ Bình Quang: “. . . . .” Đồ Bình Quang chưa kịp ngăn lại muội muội đưa cho Lâm Miếu một bao gì đó: “Giang thái thái, mong người giờ cao đánh khẽ, buông tha con ta a? !”

Lâm Miếu cười mỉm tiếp nhận: “Đi, tôi đại diện cho những hài tử cùng các lão nhân kia cảm ơn bà. Bà trước trở về đi.”

Đồ Bình Quang cũng ngây ngẩn cả người, hẳn không nghĩ tới Lâm Miếu thống khoái như vậy liền thu tiền, hơn nữa tại cửa của cơ quan.

Giang Tu Nhân trực tiếp từ cửa sau đem xe chạy đến hội Chữ Thập Đỏ, dùng danh nghĩa Đồ Bình Quang đến quyên tiền, Lâm Miếu đem***** dùng thư thường gửi cho hắn.

Đương muội muội Đồ Bình Quang biết con trai mình vẫn không có đào thoát trừng phạt, nàng trực tiếp đến thị Ban Kỷ Luật Thanh tra cải lộn, nói Lâm Miếu thu nhà cô ta một số tiền lớn.

Hỏi tới Lâm Miếu, nàng mở to mắt to vô tội: “A di, ngày đó bà tại cửa nhà tôi đưa cho tôi tiền thời điểm đó tôi liền nói, đại diện những hài tử kia cùng lão nhân cảm tạ khảng khái của bà. Tôi bởi vì không biết tên của bà, cho nên viết tên ca ca bà là Đồ Bình Quang, 100 vạn nha! ***** Tôi dùng thư thường gửi cho ca ca bà. Bà xem, đây là ***** vật sao chép, tôi một phút đồng hồ đều không dám chậm trễ. Trực tiếp phải đi hội Chữ Thập Đỏ . Hội Chữ Thập Đỏ đều cũng có bản ghi chép, hơn nữa bà đưa tiền cho tôi túi đó tôi còn nhét vào hội Chữ Thập Đỏ, nói cho bọn họ biết số tiền này lớn, chứng cứ nên hào hào thu về.”

Đồ Bình Lệ tức giận đến chỉ vào Lâm Miếu: “Cô!” Nhưng không thể nói ra lời .

Lâm Miếu càng thêm tròn to mắt to vô tội: “A di, bà vì cái gì tức giận nha? Ca ca ngươi là huyện ủy bí thư, có thể kiếm đến nhiều tiền như vậy, làm chuyện tốt cũng muốn lưu tốt thanh danh không phải sao?”

Ban Kỷ Luật Thanh tra bí thư bọn người toàn thể run rẩy, không nín được cười, lúc trước liền ho khan.

Đồ Bình Lệ ngây người, nàng lúc này mới kịp phản ứng, nàng hôm nay âm ỉ như vậy, chỉ sợ là muốn đem ca ca âm ỉ đến ngục giam . Nàng thất hồn lạc phách chính là đi .

Lâm Miếu ở phía sau kêu to: “A di, tôi sao chép mấy tờ, cái này tương 1 trăm vạn ***** sao chép liền gửi cho bà rồi!”

Chuyện này xôn xao vỡ lẽ ra ở trên xã hội, Lâm Miếu bất động thanh sắc khiến cho một nhà Đồ gia chính mình đem mình đưa đến ngục giam . Hiện tại người người cũng biết Đồ Bình Lệ chính mình xóc lên chuyện Đồ gia của nàng, cái này có thể cùng Giang gia một chút quan hệ đều không có, rất rõ ràng, Giang gia cũng không có ý thể hiếp người, càng không có mang theo tư trả thù. Lâm Miếu tâm cơ làm cho những kia thâm cười nhạo Giang Nam lấy người con dâu nhỏ môn không lo, họ không đúng mọi người thu hồi tâm tư nhìn có chút hả hê. Lão Nhị Giang gia tâm cơ sợ là Giang Nam đều chưa hẳn là đối thủ. Nguyên lai còn tưởng rằng Giang Nam cùng Quý Nhiên đối Lâm Miếu yêu mến đều là làm cho bọn họ những người này xem , nguyên lai Giang gia bọn họ thật là hải lòng Lâm Miếu, yêu mến Lâm Miếu.

Đương Đăng Hiểu cảm ảnh chụp thân mật mấy ngày hôm trước nàng cùng Giang Tu Nhân tại phòng thuê chung thị uy bày ở trước mặt Lâm Miếu. Lâm Miếu hiểu ký cực kỳ: “Đăng Hiểu, cô muốn nói với tôi cái gì? Hay là trước nói cho tôi biết cái gì?”

Đăng Hiểu ngồi xuống, khí định thần nhàn lấy ra thuốc lá, “Hừ! Lâm Miếu, ở trước mặt tôi cô không cần phải giả bộ đâu!”

Lâm Miếu nhìn xem tư thế Đăng Hiểu hút thuốc ưu nhã, chân thành nói: “Đăng Hiểu, tôi chưa có thấy nữ nhân nào có tư thế hút thuốc xinh đẹp như vậy .”

Đăng Hiểu bị khời làm cho sặc rồi, Lâm Miếu nói câu rõ ràng chân thành vô cùng.

“Đăng Hiểu, nói cho cô biết, một người phạm sai lầm không lo, không nghĩ sửa lại sai lầm vậy cũng không có vấn đề gì, nhưng nhất định phải học khôn. Tôi biết rõ, tiết mục cuối cùng của cô là một bị cô gái nhỏ tuổi trẻ thay thế. Cô không nghĩ tới à? Bọ ngựa bắt ve, Hoàng tước tại hậu. cô cùng Tác Nini đều bại bởi Dịch Hà.

Không cần cái ánh mắt này, là mẹ chồng tôi nói cho tôi biết , nghe nói chuyện này là đài truyền hình các người truyền ra. Người một nhà chúng ta ác liệt bắt cô làm một cái đánh cuộc, nếu như cô không gây sự với Giang Tu Nhân cho dù tôi thua, dù sao là chị dâu tôi thua. Cô nghĩ rằng chồng tôi ngày đó thân mật với cô , cô liền cho rằng anh ấy vẫn là món ăn của cô?”

Lâm Miếu lấy điện thoại di động ra, mở ra ghi âm đêm đó Giang Tu Nhân cùng nàng nói chuyện, Đăng Hiểu vừa nghe, mặt liền tái xanh, trắng bệch.

Lâm Miếu thần nhiên cười: “Từ khi cô bắt đầu ngồi ở bên cạnh anh ấy, anh ấy vẫn tự gọi điện thoại cho tôi. Đăng Hiểu, cô vì cái gì tổng học không lâu linh ? Cô là một người thông minh như vậy, thật sự là đáng tiếc.”

Giang Tu Nhân nghênh ngang ngồi ở bên người Lâm Miếu, nâng mặt Lâm Miếu lên liền hôn lên: ” Miếu Miếu của anh, em cấp cho mẹ.”

Lâm Miếu tức giận nheo mắt Giang Tu Nhân: “Đều là anh cái tai họa này hại em thua!”

Giang Tu Nhân tranh thủ thời gian phản kháng: “Uy , uy , vợ ơi, buông tay, buông tay, chúng ta đã nói, không được huy dung.” Hai vợ chồng Giang Tu Nhân phảng phất đối diện không có người ngồi còn bắt được nhược điểm của bọn họ, hai người không coi ai ra gì tán tỉnh lừa người.

Giang Tu Nhân cầm lấy ảnh chụp, quyết miệng nói: “Anh phát hiện từ sau khi anh kết hôn càng có mị lực . Em xem, anh càng đẹp trai!”

Lâm Miếu: “. . . . .” [lời thuyết minh: tượng gỗ đối với người tương đương không nói gì]

Lúc này, tay Triệu Cương kéo Dịch Hà cũng đã đi tới, hần cảm lấy ảnh chụp trên bàn: “Giang lão nhị, anh chừng nào thì biến thành diễn viên được hâm mộ rồi?”

Dịch Hà không cách nào không chế chính mình toàn diện thắng lợi ý cười đầy mặt: “Giang đại, Giang thái thái, các người hảo. Chúng ta lại gặp mặt.”

Lâm Miêu gõ gõ cái bàn, nhắc nhở Đặng Hiểu đã cắt điện: “Đặng Hiểu, tôi lần trước đã nói với cô rồi, không cần phải lại khiêu khích tôi, cũng không cần cố gắng theo đuổi phá hư chồng tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Phòng ở tôi muốn thu hồi! Đây là tôi lần trước đã nói với cô. Nghe cho rõ ! Là tôi muốn thu trở lại! Theo chồng tôi không quan hệ, là ước định giữa tôi với cô! Mà cô không có tuân thủ!” Khôi phục cung cấp điện Đặng Hiểu lúc này mới kịp phản ứng, nguyên lai Giang gia vẫn muốn thu hồi bộ phòng ở kia, Lâm Miêu lần trước nói đều là thật sự. Đặng Hiểu cô bại bởi Quý Nhiên, bại bởi ham muốn khó khăn riêng của chính mình.

Người ở chỗ này đều hiểu được, Lâm Miêu nguyên lai là đáp ứng Đặng Hiểu cho cô ta bộ phòng ở kia, vui lòng cùng mẹ chồng một lòng muốn thu hồi phòng ở đánh cuộc. Không nghĩ tới Đặng Hiểu thật đúng là như lời Quý Nhiên, không có thể bảo trụ bộ phòng ở hơn trăm vạn kia. Hơn nữa Lâm Miêu thông minh không nói mẹ chồng, mà nói mọi sự với Hạng Nghê.

Lâm Miêu đang tại trong vòng lẩn quẩn nói: “Đặng Hiểu, cô xem kết quả của cô vẫn là công dã tràng. Xe bị Cương Từ đưa cho người mới cùng một đơn vị, phòng ở hiện tại bị vợ A Nhân thu hồi. Tôi biết rõ chuyện Lao Giang Văn cũng là cô làm, cô thật sự là tâm địa bò cạp độc. Lao Giang Văn biết mình là ai, cho nên cô ta hiện tại thân gia qua ngàn vạn.”

Nói xong, một bình rượu rót ra cho Đặng Hiểu, tôi đây là vì Lao Giang Văn báo thù! Không vì cái gì khác , cũng bởi vì chúng ta đều là nữ nhân!

Đừng nói là Đặng Miêu máu chảy như rót, chính là người hội sở tất cả đều cho ngây ngẩn cả người.

Tất cả mọi người hiểu được, đặc biệt người nữ nhân bên người Giang Tu Nhân kia kích động thì càng hiểu được, vợ Giang đại tuyệt không dễ trêu! Nếu có ai dám ngênh ngang nhúng chàm Giang đại, Đặng Hiểu này chính là kết cục!

Lâm Miêu đi đến điện đài Bắc Trữ xem[bọn người Đặng Hiểu làm đài truyền hình tình.]trước mặt Nhiều Anh Tán người chủ trì tiết mục công an, một mỹ nhân vừa tốt nghiệp đại học 22 tuổi có khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người của người mẫu, cười híp mắt nói: “Mỹ nữ, nghe nói cô nói bần tiện muốn cùng tôi tranh một chuyện? Phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: không cách nào không chế

Nhiều Anh Tán mặt đều tái rồi: “Không có, không có. . . . .”

Lâm Miêu trợn mắt một cái: “Các người liền cái hình dạng này, còn dám ở sau lưng tôi sung cây su hào (làm ra vẻ). Tôi thật sự là phục các người. Tôi cảnh cáo cô, không cần phải vào buổi tối gọi cho chồng tôi nói là công tác điện thoại, cũng không cần ý vị cường điệu cô mặc đồ ngủ như thế nào, gọi cảm như thế nào. Lại càng không được mời anh ấy đi đến nhà của cô thảo luận công tác, hoặc là muốn chồng tôi đến nhà của cô giúp cô bắt con gián.”

Lâm Miêu vừa dứt lời, người chung quanh một hồi chột cười: “Giang lão nhị, cậu chính là tai họa!” Giang Tu Nhân ngược lại cười híp mắt nhìn vợ của mình, tuyệt không tức giận.

Nhiều Anh Tán không nghĩ tới Giang đại đem lời nói của bọn họ đều nói cho Lâm Miêu. Lâm Miêu nhìn Nhiều Anh Tán xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn vụn vụn đủ mọi màu sắc, thần nhiên cười: “Mỹ nữ, tôi liền không đã kích cô. Cô mỗi lần gọi điện thoại cho chồng tôi anh ấy luôn mở ra nói, hơn nữa có một lần cả nhà chúng ta đang xem TV, công công tôi cũng nghe đến. Hơn nữa nghiêm khắc giáo huấn con của ông cả đêm.”

Triệu Cương bức bối bỏ tay Dịch Hà ra, hần hiểu được, Lâm Miêu đã bắt đầu biết ghen, thì ra là nàng đã thích Giang Tu Nhân. . . . . Chính hần ngồi ở trước quầy bar, cố gắng rót cho mình vài chén rượu. Lâm Miêu đều nghiêm khắc nhìn, nàng biết rõ, nàng không qua, chính là giúp Triệu Cương đại ân.

Dịch Hà rốt cục xác nhận hoài nghi của mình. Nguyên lai cô đã phát giác ánh mắt Triệu Cương nhìn xem Lâm Miêu như vậy là không tương đồng, đặc biệt như vậy. Ít nhất cô không có phát hiện Triệu Cương dùng ánh mắt như thể nhìn mình hoặc là các nữ nhân khác. Còn tưởng rằng Triệu Cương đối Lâm Miêu chỉ là thương thức cùng yêu mến mà thôi, không nghĩ tới Triệu Cương cũng yêu Lâm Miêu.

Cô nghĩ hoặc nhìn Lâm Miêu, nữ hài này tuổi trẻ còn xinh đẹp rất cuộc có cái ma lực gì làm cho hai người nam nhân cực phẩm này đều yêu nàng. . . . .

Rất nhanh, Đặng Hiểu biến mất tại chỗ ngồi xinh đẹp đây, Tỉnh phủ thành thị quốc tế hóa.

Thanh minh đi qua, Lâm Miêu bắt đầu bận rộn, trong khoảng thời gian này do nhà nước cử xuất ngoại gấp 3 lần ngày thường. Lâm Miêu mỗi ngày bên ban ngoại sự cùng khoa ngoại sự của cục công an qua lại hỏi hã, Thành Thành rất yêu thương nàng, cũng tận lực phối hợp với Lâm Miêu làm việc, thậm

chỉ chia sẻ với Lâm Miếu một số bộ phận công tác, nhưng Lâm Miếu vẫn là lục soát xuống tới. Giang Tu Nhân đem cái phòng nhỏ kia ở tầng cao nhất đưa cho Mạc Phi, làm cho hẳn danh chính ngôn thuận làm hàng xóm của Thành Thành.

Giang Tu Nhân lại mất tích hai tuần lễ, Lâm Miếu biết rõ hẳn nhất định là bị bộ công an phái công việc chung. Hôm nay là sinh nhật Trần Tuyết, nàng tại chính hội sở của mình mà cử hành party sinh nhật. Thời điểm Lâm Miếu đến, cả hội sở đã sớm quần áo tươm tất chuẩn bị chụp ảnh. Lâm Miếu chỉ một thân sơ sài chật vật vai tiêu lễ phục chôn vùi ở đằng sau nữ nhân xinh đẹp kia.

Lâm Miếu gắt gao ôm Trần Tuyết: “Trần Tuyết tỷ, sinh nhật vui vẻ!”

Trần Tuyết cũng rất cao hứng: “Lâm Miếu, cảm ơn lễ vật của em!” Lâm Miếu rầm thúi nói: “Đương nhiên, vì lễ vật của chị, em phải hao tốn rất nhiều công phu mới nghĩ đến.” Nguyên lai Trần Tuyết cũng là kẻ yêu thích《 Hồng Lâu Mộng 》 cuồng nhiệt, Lâm Miếu khiến cho Chu Vĩnh Hạo ở kinh thành đến nhà máy Lưu Ly đào cho ra một quyển cổ bản chi nghiêng mực tường. (ta không hiểu đâu đừng thắc mắc nha, để ta đi hỏi lại)

Nhìn thấy chuyện xấu trước của vị hôn thê Giang Tu Nhân cùng vợ của Giang Tu Nhân hiện giữ quan hệ hòa hợp như thế, điều này làm cho rất nhiều người đều không thể lý giải. Chỉ có Trần Tuyết đồng tình cùng lý giải Lâm Miếu, Giang Tu Nhân chưa bao giờ là người hảo ở chung, anh tại trên người của người ta trả giá nhất định sẽ theo trên người của người ta được hồi báo gấp mười lần. Hiện tại chính là Giang Tu Nhân muốn kết hôn Trần Tuyết nàng cũng không có dũng khí tiếp nhận.

Trần Tuyết đi xã giao, Triệu Cương hướng Lâm Miếu phát phát tay, Lâm Miếu đi qua, Dịch Hà tự động đem vị trí của mình nhường lại, ngồi qua một bên. Vây quanh Triệu Cương người chung quanh đều nhìn xem một màn quý dị này. Lâm Miếu ngênh ngang ngồi xuống: “Cảm ơn cô, Dịch Hà.”

Dịch Hà cười nhạt một tiếng: “Nên mà.”

Lâm Miếu không hề để ý tới Dịch Hà, nàng cùng Triệu Cương hai người vui vẻ uống rượu. Gần đây đối với nữ nhân vênh vác tự đắc Triệu Cương hóa thân là quanh quẩn hưởng thụ, đối Lâm Miếu chiếu cố cùng bảo vệ làm cho mọi người mở rộng tầm mắt.

“Em uống rất được nha.” Triệu Cương rót cho Lâm Miếu ly sâm banh: “Giang lão nhị thực độc, đem Lâm Miếu em hiện tại khiến cho xa hoa như thế, em chỉ là một nhân viên công vụ nhỏ, có thể có nhiều tiền?” Lâm Miếu biết rõ ý tứ của Triệu Cương, Giang Tu Nhân đây là làm cho mình cả đời không cách nào rời khỏi anh.

“Tiền lương của em giá trị đủ hình dạng trên người của em rồi đó, coi như anh thua.” Lâm Miếu đánh giá chính mình, thật đúng là không có. Nàng mở túi của mình ra, lấy ra cái gương nhỏ, nháy, nháy của mình mất to: “Ai nói không có? Đây không phải sao?” Triệu Cương tròn mắt một cái: “Lâm Miếu em họ Lâm, không họ Lại. Anh nói chính là trên người em”

Lâm Miếu quyết miệng: “Em có như anh nói thâm như vậy sao? Chiếu theo như anh nói nam, nữ nhân viên công vụ chúng ta phải độc thân, đều cô độc? Như thế nào lời nói vừa đến trong miệng anh chợt nghe không phải cái mùi vị kia. Uy, giống như quân nhân cũng là nhân viên công vụ.” Một bộ biểu lộ đại ca mạc cười nhị ca.

Triệu Cương nhìn thấy mặt Lâm Miếu lâu bầu lại chuyển, trực tiếp cho Lâm Miếu một cái liếc mắt: “Em lại có yêu thiêu thân cái gì?”

“Bình ca ca, biết rõ hiện tại nữ tìm đối tượng giống như cái tiêu chuẩn gì sao?”

“Cái tiêu chuẩn gì? Chẳng lẽ lại vẫn còn muốn tìm họ Ái Tân Giác La?”

“Ái Tân Giác La khí phách, ai hiếm có a, em cho anh biết a, hiện tại nữ tìm đối tượng giống như, phải là đi dạo phố mua sắm thì anh phải như ca đồng dạng có tiền; đem anh giới thiệu cho bằng hữu thì anh phải như Phát ca đồng dạng anh tuấn; có người khiêu khích thì anh phải như Diêu ca đồng dạng cao lớn; nhìn thấy mỹ nữ thì anh phải như Liễu ca đồng dạng trấn định; gặp được kẻ bắt cóc thì anh phải như Thái Ca đồng dạng dũng mãnh; cỡi y phục xuống thì anh phải như thi ca đồng dạng kiện mỹ; buổi tối ngủ thì anh phải như Vĩ ca đồng dạng cảm thú. Hắc, bình ca ca, muốn anh dưỡng nữ, ngâm lại vóc dáng bản thân mình, có đủ điều kiện sao?”

Triệu Cương có điểm mơ màng, “Em nói đều là những thứ chó má gì anh như thế nào mà nghe không có hiểu nha?”

Lâm Miếu khinh bỉ liếc hẳn, giải thích nói: “Nghe kỹ a, so với ca, chính là Bill Gates, có tiền a; Phát ca, Châu Nhuận Phát, anh tuấn; Diêu ca, chính là Diêu Minh a; Liễu ca, đó là Liễu Hạ Huệ; Thái Ca, chính là Tyson cắn lỗ tai người kia; thi ca, đương nhiên là vừa làm điện ảnh vừa làm thị trường Schwarzenegger sao; về phần Vĩ ca, thỉnh liên tưởng ngủ một chút, cảm ơn, vẫn không rõ?”

Triệu Cương sờ sờ cái cằm, nghĩ nửa ngày mới nói: “Vậy em nói cô gái này hiện tại, đều nghĩ tìm người như vậy người nam nhân quý không ra quý? Đây là lưu hành a hay là thời thượng a?”

“Người nào không là người quý không ra quý?”

“Ôi, có nam nhân như vậy sao? Đây cũng là như cổ nhân còn phải trung tây kết hợp, chịu không nổi cư nhiên còn nghĩ hắc ám, em nói là người ở nơi này, quả thực là yêu quái a. Về phần Vĩ ca nha, phải là dựa vào bản lĩnh của nữ nhân, chỉ cần nữ đủ phóng túng rồi, nam nhân nào không cảm thú?” Nói xong, Triệu Cương mập mờ nhìn Lâm Miếu, một bộ ngơ ngác không đủ phóng túng, Giang Tu Nhân chẳng lẽ có thể đem cô nuôi được quen thuộc như vậy sao?

Mặt Lâm Miếu trong nháy mắt hồng thắm. . . . . Nàng thối Triệu Cương một ngụm: “Lưu manh. . . . .”

Triệu Cương cười ha ha, tiếng cười của hắn làm cho người chung quanh đều bảo trì lặng im. Không có người biết rõ hắn cùng vợ Giang Tu Nhân là quan hệ như thế nào? Xem dạng bọn hắn như vậy, xác định vững chắc phải không sợ Giang Tu Nhân biết đến. Thời điểm Lâm Miểu nhìn xem Triệu Cương, tuy nhiên hai mắt không phải sáng rõ như vậy, nhưng không người hoài nghi bọn họ trong lúc đó sẽ vượt qua quan hệ nam nữ. Giang Tu Nhân là ai? Những người này đều được chứng kiến.

Tại toilet, Lâm Miểu đụng phải Dịch Hà, hai người gật gật đầu. Thời điểm hai bên sát bên người mà qua, Dịch Hà một câu thành công làm cho Lâm Miểu dừng chân.

“Lâm Miểu, kỳ thật chúng ta là người đồng dạng tính cách. Chỉ là cô so với tôi may mắn hơn, chồng cô vô cùng, vô cùng yêu cô!”

Lâm Miểu nhún nhún vai: “Tôi xem chưa hẳn. Ít nhất tôi sẽ không ngăn cô.” Lâm Miểu không nghĩ cùng cái người đã tâm mười phần này làm bằng hữu. Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Lâm Miểu trực tiếp chặn Dịch Hà cố gắng nhích lại gần mình cái gọi là câu hữu nghị.

Lâm Miểu chờ đám người liên can mới ra hội sở, nhìn thấy chồng của mình cười mỉm đứng ở trước xe, Lâm Miểu cao hứng xông lại, hai người trình diễn lại tiết mục. Nàng hét lên một tiếng, nhảy vào trong ngực Giang Tu Nhân, chân lập tức động ở trên lưng Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân tiếp được vợ của mình, sùng nịch hôn hôn: ”Miểu Miểu của anh, nhớ tới anh sao?” (ôi, cô bé này sao thích đu lên người anh thế nhỉ)

Lâm miểu nặng nề mà hôn trả lại hắn: “Nhớ!”

Dịch Hà trêu tức nhìn Triệu Cương: “Có phải hay không muốn la chính mình đi?” Triệu Cương quyết miệng: “Mỹ nữ, đừng tưởng rằng chính mình thông minh, cô không phải Lâm Miểu.” Nói xong, Triệu Cương nhìn thoáng qua nàng, nhanh như chớp lái xe đi. Lưu lại Dịch Hà còn sững sờ ở tại chỗ.

Gần vua như gần cọp.

Lâm Miểu một mực bắt tay của Giang Tu Nhân đặt ở trên đùi vuốt ve. Từ lúc bọn họ kết hôn đến nay, lần đầu tiên xa nhau thời gian lâu như vậy. Lâm Miểu mê mẩn nhìn chồng yêu mị của mình, lầm bầm nói: “Em nghĩ muốn anh, ông xã, liền hiện tại. . . . .” trong lời nói của Lâm Miểu làm cho Giang Tu Nhân dùng con ngươi đen thật sâu ngưng mắt nhìn nàng, không nói thêm gì nữa lại một phát bắt được tay Lâm Miểu đặt ở trong miệng khẽ cắn, sau đó đem xe dừng ở ven đường, tắt động cơ, quay đầu nhìn Lâm Miểu, đã tỉnh trong ánh mắt mười phần dục vọng.

Bốn phía tối như mực, chỉ có hai bó đèn xe bắn thẳng đến, như vậy nhìn Giang Tu Nhân gọi cảm như vậy. Lâm Miểu tự động liếm liếm môi, si mê nhìn Giang Tu Nhân. Giang Tu Nhân thoáng cái bỏ nhào qua, hung hăng hôn lên Lâm Miểu: “Vợ à, chúng ta không về nhà. . . . .”

Giang Tu Nhân điên cuồng xoa nắn Lâm Miểu, trực tiếp dùng ngón tay tiến vào trong cơ thể của nàng.

Anh rời khỏi môi của nàng, cúi đầu xem Lâm Miểu dưới thân của anh run rẩy, tách ra. Tay kia của anh lục lọi kéo khóa kéo quần ra, móc cứng rắn đứng thẳng ra, cho Lâm Miểu dùng ngón tay vuốt ve, anh hạ tròng mắt liếc xem ngón tay Lâm Miểu trượt trên cứng rắn của anh, lớn tiếng rên rỉ. Anh đẩy Lâm Miểu ngã, lưng của nàng chống đỡ trên mặt ghế đang ngồi, anh giật quần xuống, nhấc vẩy Lâm Miểu lên, “Miểu Miểu. . . . . Anh muốn em xem anh đi vào như thế nào.”

Hai chân của Lâm Miểu bị kéo ra nhìn thấy bộ phận cứng rắn của anh chậm rãi nhích lại gần mình, chậm rãi chui vào thân thể của mình. Trong cổ họng Giang Tu Nhân phát ra khẽ gọi, tại trong không gian nhỏ hẹp này tràn ngập sức mạnh đánh nhau, anh cho Lâm Miểu nhìn anh: “Không cần phải nhắm mắt lại!” Hai tay của anh vịn tại hai bên trên lưng thân thể nàng, hung hăng xuyên qua, thẳng đến thời điểm cao trào, khuôn mặt tuần mỹ vận vẹo giống như thống khổ, cho dù Lâm Miểu dưới thân của anh run rẩy, run rẩy, si mê.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: điên cuồng một đêm

Trong đêm tối ở nơi này điên cuồng, dùng mỗi một tác tử chi bọn họ cảm thụ thân thể của đối phương cùng tâm linh, phù hợp. Lâm Miểu nghe được Giang Tu Nhân vui thích tại cực hạn cuối cùng bên tai nàng thì thảo, anh nói, anh yêu em. Lúc này Lâm Miểu cảm thấy rất rung động, chỗ sâu nhất trong đáy lòng, nhộn nhạo mềm mại, ngọt ngào ôn nhu, cuối cùng thành nữ nhân xinh đẹp quyền rũ.

Bộ dạng hai người giống như vừa bị cướp kín đáo trở về gian phòng của mình, vừa mới vào đến phòng tắm, Lâm Miểu nhin không được cười ha ha, loại cảm giác này thật sự là quá kích thích.

Hai người vui vẻ tắm rửa một chút. Giang Tu Nhân nhìn mặc cái áo ngủ bó người Lâm Miểu lại kiều mỵ như thế, anh lặng yên nhìn vợ ở trước mắt mình có sức hấp dẫn chết người đối với nam nhân, giữa ngày thơ thuần túy có chứa gọi cảm nồng đậm. Lâm Miểu nhìn thấy bộ dạng Giang Tu Nhân, nàng ngừng tiếng cười.

Giang Tu Nhân từ từ cúi người tới, như pha quay chậm trong điện ảnh, Lâm Miểu không hề né tránh, lẳng lặng chờ môi của anh, rót cực, mặt cũng kè

nhau, môi cùng môi đụng vào, mềm mại, lạnh buốt, một tia ngọt ngào. Đây là một nụ hôn dài đúng tiêu chuẩn, đầu lưỡi của anh tham tiến trong miệng Lâm Miểu, nút thỏa thích, tim của nàng đập gia tốc, nó không kiên nhẫn đựng đến lồng ngực của Lâm Miểu, nàng thậm chí cho rằng Giang Tu Nhân cũng đã nghe được rồi, vì buồn ngủ Giang Tu Nhân thoáng rời khỏi nàng, nhìn nhìn môi màu đỏ, sau lại ngậm lấy nó, lần này càng dùng sức.

Lâm Miểu xao động lần nữa bị Giang Tu Nhân kích thích tỉnh lại, kêu gào. Lúc bàn tay của Giang Tu Nhân có chút mát lạnh với vào trong áo tắm mở rộng cổ áo của nàng thì Lâm Miểu vẫn là kinh hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, anh nhanh chóng nắm giữ một bên vú xinh đẹp của Lâm Miểu, tay của anh ở tại trong ngực nàng đã thành công nhóm lên một mối lửa, Lâm Miểu vận vẹo thân thể hôn trả lại anh, anh có chút không khống chế được khi Lâm Miểu đáp lại, anh hôn vành tai của nàng, cổ, cuối cùng kéo vạt áo ra, lộ ra vú trắng muốt, một bên ma sát một bên ngẩng đầu nhìn vợ của mình, hô hấp dồn dập, trong ánh mắt lóe dục vọng của giống đực, soi mói nhìn Lâm Miểu, cúi đầu, há miệng ngậm lấy.

Lâm Miểu thỏa mãn nhắm mắt lại. Một loại khoái cảm chưa bao giờ thể nghiệm nhanh chóng trôi qua chôn vùi mình, rên rỉ, cong người lên, trong đầu trống rỗng, cảm nhận duy nhất là sức nóng của anh cùng đầu lưỡi mang đến xúc giác kỳ dị, đây là ma pháp, hấp dẫn nàng rơi vào. . . . .

Giang Tu Nhân đột nhiên rời đi, nhìn thấy Lâm Miểu mở to mắt nhìn mình, anh nhìn thấy Lâm Miểu bất mãn, cười một chút rồi khom người bế vợ của mình, đi vào phòng ngủ, gạt dây lưng áo tắm ra, cắt. Anh đứng ở bên giường thoát đồ ngủ của mình, nhìn Lâm Miểu con mắt tỏa sáng, nóng rực. Lâm Miểu nhớ tới mỗi một lần nhìn thấy bộ dạng bây giờ của Giang Tu Nhân, khi đó hai mắt của mình liền bị mị lực nam tính của Giang Tu Nhân hấp dẫn thật sâu.

Lâm Miểu uốn éo thân thể qua, ghé vào trên gối, mặt đỏ. Anh rốt cục cúi người dính sát tại trên lưng của vợ, Lâm Miểu rõ ràng cảm giác được bộ phận cứng ngắc của anh tiến vào mình. Anh đem Lâm Miểu cuốn tới, giống như mèo cọ vào nàng, tách hai chân của nàng ra, dùng ánh mắt chào hỏi.

Theo bản năng Lâm Miểu cũng muốn nâng chân, anh xông lên hôn, có chút điên cuồng. Tay của anh theo đường cong thân thể chậm rãi đi vào giữa hai chân, mang theo sức lực tại giữa hai chân nàng quẫy lượn, Lâm Miểu thoáng cái lại mềm rục, mặc anh muốn làm gì thì làm. Giang Tu Nhân tà tà cười, anh bắt lấy tay của nàng đặt tại trên bộ phận lửa nóng của anh, Lâm Miểu giật mình phát hiện trong tay mình anh bật lên.

Hầu kết của anh cũng nhấp nhô, mỗi lần tiến đình đều giống như dùng hết khí lực, con mắt chăm chăm vào vú rung động của nàng, bàn tay trên đầu vú vờn thẳng nhéo một cái, đôi tay thân thể Lâm Miểu run lên, lối giữa chân trong nháy mắt kẹp chặt, “A!” Hai tay của Giang Tu Nhân nâng mặt của nàng lên, hôn đến ý loạn tình mê, dùng thanh âm run rẩy nói: “Trời ạ, Miểu Miểu của anh, anh sẽ vì em mà nổi điên.”

Trên thế giới này còn có nữ nhân nào có thể chống đỡ lời nói tình triền miên như thế? Cánh tay Giang Tu Nhân theo bên trong chân của nàng xuyên qua, đỡ tại trên bàn rửa mặt, khiến nàng càng mở ra thêm, tiến vào càng sâu thêm, tư thế của cơ thể như vậy, anh cúi đầu xem chỗ kết hợp của bọn họ, nhìn thấy trong cơ thể vợ của mình rút ra, dính vào sâu hơn, kích thích thị giác, đụng mạnh mẽ, càng lúc càng nhanh, hung ác đâm nhanh rồi kéo ra đưa vào, đôi người khoái hoạt đều tập trung vào một chỗ nho nhỏ, phảng phất không có ngày mai.

Thời điểm tiến đến cao trào, trong đầu như tràn đầy hạt cát, nặng nề ngã ra sau, chống đỡ ở gương phía sau, không thể khống chế mà thét lên. Cuối cùng Giang Tu Nhân đột nhiên không hề nhẫn nại, hung mãnh mà xông tới, bộ phận cự đại cứng rắn xuyên qua thân thể của nàng, tại chỗ sâu nhất mà bắn ra.

Không có ngoài ý muốn, Lâm Miểu ngày hôm sau không thể đến đơn vị đi làm đúng giờ. Hai người ngủ đến quên trời đất, lúc buổi trưa hai người đi xuống thì làm cho Quý Nhiên giật mình: “Con. . . . Hai đứa con. . . . Như thế nào. . . .”

Quý Nhiên rốt cục khôi phục cung cấp điện: “A Nhân, con trở về hỏi nào? Còn có, Miểu Miểu, con hôm nay không đi làm sao?” Nhìn thấy bộ dạng Lâm Miểu cả khuôn mặt đỏ bừng, Quý Nhiên đã hiểu hơn phân nửa. Giang Tu Nhân trả lời mẹ: “Trở về đêm qua.”

Bảo mẫu tranh thủ thời gian nấu cơm cho hai người.

Giang Tu Nhân vẫn nắm tay Lâm Miểu, hai người ngồi ở trước bàn ăn mà nhìn nhau cười, tối hôm qua thật sự là quá điên cuồng. Lâm Miểu cảm giác mình rất muốn Giang Tu Nhân, đây là từ sau khi bọn họ kết hôn thì thời gian này là lần tách ra dài nhất, nàng phát hiện mình cũng rất nhớ Giang Tu Nhân, so với chính mình biết không nghĩ là nhớ. Nàng bất an không yên, lại cảm thấy có chút sợ hãi, nàng sợ hãi chính mình không quản được lòng của mình, sợ hãi trầm luân của mình. . . . .

Tối hôm qua tại hội sở bộ dạng của Triệu Cương cũng làm cho Lâm Miểu rất đau lòng, Triệu Cương luôn lặng yên đứng ở phía sau của mình, không so đo báo đáp, không so đo tương lai, xoay người là có thể tìm được, như tắm gió xuân. (đẹp gì nữa đây trời, cô nàng này thấy chán quá)

Địch Hà lấy lòng cũng không có đôi lấy tình hữu nghị của Lâm Miểu, Lâm Miểu chán ghét nữ nhân này đồng dạng bài cao giảm thấp. Có đôi khi địch nhân là địch nhân cũng không nhất định phải là bằng hữu, Lâm Miểu nghĩ, Triệu Cương có lẽ chưa bao giờ qua một giây đồng hồ có khả năng tự hỏi Địch Hà làm vợ hán.

Lâm Miểu nghĩ tình duyên thế gian là đại đề như thế, người người đều theo đuổi giấc mộng của mình, có người vì danh, có người vì lợi, có người vì tình. Danh lợi cùng tình duyên có lẽ cấu thành toàn bộ đời sống tình cảm của rất nhiều người chúng ta, người người ở trong đó luôn luôn một bản kế hoạch mộng tưởng. Triệu Cương đưa mắt nhìn mình rời đi, có đôi khi biến mất cũng không đại biểu cho cái gì. . . . . Cuối cùng có đèn, có giấc mộng âm áp.

Tựa như mối tình đầu.

Mối tình đầu là cảm tình đơn thuần nhất cũng cuồng liệt nhất, nhưng đồng thời ở trong cũng thiếu thốn nhất, cơ hồ tất cả các mối tình đầu đều là thấp phần giống nhau. Bởi vậy, mặc dù mọi người khó có thể quên mối tình đầu đã trải qua của mình, rồi lại thường phát hiện có thể nhớ lại chút gì đó mà rất ít. Mà Giang Tu Nhân là tình yêu thành thực. Bởi vì tình yêu của anh là có giá trị. Bởi vì nó là kêu gọi toàn bộ kinh nghiệm đời người phát ra.

Lâm Miếu cũng không biết trên đời có nhân duyên định mệnh không, nhưng là, loại vừa gặp đã thương, cả đời quyền luyến tình yêu xác thực là có một loại sức mạnh của vận mệnh. Làm cho Lâm Miếu cảm thấy vô lực mà yếu ớt, liền giống bị dây thừng gắt gao khổng lồ chế được điều.

Tình yêu bất luận ngắn ngủi hoặc lâu dài, đều chính là tốt đẹp. Thậm chí lạ lẫm với khác phái trong lúc đó cũng không có cảm giác gì cả, bình tĩnh lướt qua chuyện tình, mong lung mà kích động, không hiểu mà phiền muộn, cũng là điều tốt đẹp. Bởi vì, dù sao cũng là tuổi trẻ mà có thể cảm thụ hết thảy cái trái tim kia. Trong sinh hoạt nếu không có gặp gỡ cùng với đối chờ mong gặp gỡ, không khỏi quá nhàm chán. Triệu Cương một mực truy đuổi có lẽ chính là một loại tình yêu như vậy, hẳn đối Lâm Miếu mà yêu có lẽ chính là hẳn muốn truy cầu hạnh phúc linh hồn nào đó.

Tình yêu không phải là người mà cuộc sống của một người đọng lại một chút, mà là một con sông chảy. Giữa con sông này có lẽ có nhiều dòng nước xiết. Nhưng là tất nhiên quá trình cũng có nhẹ nhàng, có lẽ đường chính rõ ràng là đường an toàn, nhưng có thể sẽ có nhánh sông cùng với mạch nước ngầm. Trừ đó ra, những đám mây trên trời cùng cảnh vật hai bờ sông ở trên mặt sông chiếu ra ảnh ngược, mưa gió sẽ ở trên mặt sông từ từ thổi rung động, đã khơi bọt nước. Để cho chúng ta thừa nhận, tất cả con sông đây đều là những bộ phận tạo thành, cộng đồng tạo cho chúng ta sinh mệnh tình yêu phong cảnh xinh đẹp. (hu hu, làm phần này đuổi thiệt)

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: gặp gỡ như thế

Lâm Miếu đứng ở trên bờ sông Trữ, nàng không biết tại sao mình lại muốn đến nơi đây? Nhà Kế Lương cũng vừa vặn đối diện với đảo của sông Trữ, cùng nhà Lâm Miếu nhìn nhau cách sông. Nhà Lâm Miếu tại bờ phía nam sông Trữ, nhà Kế Lương tại bờ bắc sông Trữ.

Mùa hè bắt đầu nóng rồi, đúng là đảo trên lòng sông là thời gia tốt cho các loại loài chim sinh sôi. Loài chim tiếng kêu thỉnh thoảng vui sướng có thể rơi vào trong lỗ tai của mọi người, trong thiên nhiên rộng lớn điểm tĩnh một chút cất dấu không khí cuộc sống nồng đậm.

Lâm Miếu cảm thấy phiền muộn, cũng không có thương tâm. Tối hôm qua Giang Tu Nhân khuya mới về nhà, trong ánh mắt anh tránh né, Lâm Miếu biết chắc là Giang Tu Nhân đã xảy ra chuyện nhưng không hy vọng mình biết, đây là từ khi bọn họ kết hôn chưa từng có trải qua. Lâm Miếu nghĩ, ngoại trừ ở bên ngoài phản bội, nàng không thể tưởng được Giang Tu Nhân còn có cái gì mà trốn tránh mình.

Có mới nói cũ chính là thường tình của con người, nhưng nhân tình còn có một mặt càng thâm thúy, chính là luyến cố hoài cựu (yêu nhớ chuyện xưa). Một người không có khả năng trẻ vĩnh viễn, cuối cùng có một ngày sẽ phát hiện ra, cuộc sống quý trọng nhất chính là loại trải qua tang thương thủy chung không thay đổi bạn tình. Kéo dài cuộc sống hôn nhân hài hòa ở bên trong, tánh mạng của hai người đã có người trong ta, ta có trong người, huyết nhục cùng sinh trưởng ở cùng một chỗ bình thường. Cộng đồng có được vô số trẻ nhỏ trân quý nhớ lại giống như một phần vật báu vô giá, một phần gần kề thuộc về hai người bọn họ không cách nào chuyển cho người khác cũng vô pháp truyền cho tôn tử tài sản đặt biệt. Nói cho cùng, người cùng với ai cùng sở hữu một phần tài sản này, vận mệnh của người thì cùng với ai cùng sở hữu đời này kiếp này. So sánh với nhau, tình yêu lãng mạn nhất cũng chỉ xem như mây khói trôi qua. Giang Tu Nhân chính là như vậy lại làm cho Lâm Miếu cảm thấy chán ghét.

Lâm Miếu như thường vẫn hầu hạ chồng của mình tắm rửa, nàng phát hiện chồng mình rõ ràng đã là tắm rửa qua, nhưng Lâm Miếu thông minh vẫn bộ dạng làm bộ hồn nhiên chưa phát giác ra, nàng xem lưng chồng của mình đối chính mình thờ phào nhẹ nhõm thật to.

Lâm Miếu nghĩ chính mình thật đúng là ác độc, đã lâu như vậy vẫn không có yêu chồng của mình; Giang Tu Nhân thì càng ác độc, hôn nhân của bọn họ mới nửa năm, chồng cũng đã bắt đầu bên ngoài. Lâm Miếu phiền muộn còn có hai tháng là mình 20 tuổi chính là trong hôn nhân hình thức mà vượt qua cả đời phải làm thế nào đây? Mỗi lần nghĩ đến chỗ này, tâm Lâm Miếu giống như kim đâm. Xem ra Lâm Miếu nàng thật sự là đánh giá cao chính mình, nguyên lai nàng tưởng rằng chồng của mình tối thiểu phải 3 năm sau mới có thể bắt đầu bên ngoài, bởi vì lúc này chính là thời kì giữ vững tình yêu. Hạnh phúc là khó khăn. Có lẽ, ả núp tại sau lưng tình yêu chân chính chính là ưu thương thâm trầm, hiện đại ả núp tìm hoan tác lạc sau lưng chính là hư không. Hai bên tương đối, người phía trước vô hạn cao hơn sau.

Kế thúc thúc vẫn lặng yên đứng ở phía sau mình, hẳn luôn đứng ở chỗ mình vừa quay đầu lại có thể nhìn qua. Chính là Lâm Miếu như thế nào cũng nghĩ không thông, Kế Lương đã yêu mình như vậy, vì sao cũng không đáp lại tình yêu của mình? Chẳng lẽ ánh mắt cùng đạo đức thế gian thật sự là giấy gong xiềng tất cả có thể vượt qua giữa hai người sao? Giờ phút này Lâm Miếu cũng không đồng tình với Kế Lương, vô luận Kế Lương vì chính mình làm cái gì, hẳn vô tình đem mình đẩy ra đây là chuyện thực không cách nào phai mờ.

Thực lực tốt, diện mạo đàn ông, ánh sáng bắn ra bốn phía làm cho người yêu nhất nhớ kỹ mình nguyên lai là chuyện tình thâm thiết như thế này. Có thể nắm được thời điểm, Kế Lương ngoại trừ so đo tờ giấy gong xiềng kia, lại không có làm gì cả. Kế Lương tại BLOG chính mình đã nói qua, không cần phải dùng cuộc sống con người thành bại mà luận, cũng không cần dùng tình yêu thành bại mà luận. Trong hiện thực tình yêu hơn phân nửa là thất bại, bắt đầu dĩ không phải bại mà khó thành thân thuộc, chính là bại vào sẽ thành chán ghét thân thuộc. Nhưng mà, bắt đầu dĩ để lại hoài niệm vĩnh cửu, chán ghét theo đuổi khơi dậy bình thường mới, cái thành công này lại khó không phải tình yêu thân mình. Nói cho cùng, tình yêu vượt qua thành bại. Tình yêu là mộng ảo xinh đẹp nhất của con người, người có thể nói người làm một cái mộng thành công hoặc mộng thất bại sao? Lâm Miếu sâu sắc chấp nhận.

Lâm Miếu bình tĩnh quay thân lại thì phát hiện một người đàn ông đã nhích lại vô cùng gần mình. Lâm Miếu cảnh giác nhìn người đàn ông ấy, tính toán mau khả năng chính mình sẽ lớn tiếng kêu cứu cùng với ảo tưởng chính mình nếu như là loại vệ sĩ của Tần Viên không có lúc nào là không có người vờn

quanh ở chung quanh thật là tốt biết bao.

Người đàn ông đẩy lại cái đầu nở nụ cười, Lâm Miểu cũng tức thì kịp phản ứng, này chắc không phải người xấu, xem ra hẳn hiểu lầm là mình muốn tự sát.

Lâm Miểu cũng cười, hai người nam nữ vốn không quen biết đồng thời cười ha hả quỷ dị. Nhìn thấy Lâm Miểu cười ra nước mắt, người đàn ông đó nói ra: “Đừng trách tôi hiểu lầm, lần đầu tiên tôi phát hiện thân thể cô cũng có thể là khắc đầy bi thương.”

Lâm Miểu thu lại nụ cười: “Ông thật đúng là văn nghệ. Lão Xá 《 Lạc Đà tường tử 》 bên trong có một câu tôi vẫn nhớ, ‘ yêu cũng không thương, người nghèo được tiền tài quyết định, loại chuyện chỉ sinh tại nhà đại phú ’. Thật đáng tiếc, tôi không có sanh ở nhà đại phú.”

Người đàn ông dò xét Lâm Miểu từ trên xuống dưới: “Tiểu thư, cô một thân trang phục này sợ là cuộc đời rất nhiều người này đều không thể theo. Chính là đồng hồ của cô giá trị đều làm cho đại chúng xấu hổ.”

Lâm Miểu cười nhạo nói: “Ông quan sát quá cẩn thận rồi.”

Người đàn ông nhún nhún vai: “Đương nhiên, tôi là một người họa sĩ, quan sát của ta là nghề nghiệp.”

Lâm Miểu cực kỳ hiếu kỳ: “Ông là họa sĩ?” Trong tưởng tượng của Lâm Miểu, tất cả họa sĩ đều đại biểu cao nhất là lòi thoi. Chính là người đàn ông ở trước mặt sạch sẽ như vậy, thích hợp, con mắt thâm thúy mà kiên định, chưa nói tới có bao nhiêu anh tuấn, nhưng từng người nhìn thấy ông đều sẽ cảm giác được ông là có tình cảm sâu đậm cao thượng tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Lâm Miểu đưa tay: “Nhĩ hảo, tôi gọi là lâm miểu. 20 tuổi, đã kết hôn.”

Người đàn ông đưa tay: “Nhĩ hảo, tôi gọi là Ngu Ngu. 25 tuổi, chưa lập gia đình.”

Nhìn thấy Lâm Miểu tuyệt không bộ dạng hiếu kỳ, Ngu Ngu hỏi lại: “Làm sao cô lại không cười tên của tôi?”

Đến phiên Lâm Miểu nhún nhún vai: “Cha mẹ cho, tôi nhớ anh lúc ấy còn không có khí lực cùng năng lực đi phản kháng.” Ngu Ngu cười ha ha: “Là như thế này!” Nhìn xem sách trên tay Ngu Ngu, Lâm Miểu ‘ xi ’ cười: “Bây giờ còn xem 《 Xạ Điều Anh Hùng Truyện 》?”

Ngu Ngu chớp chớp lông mi của mình, Lâm Miểu cầm sách của hắn, mở chương thứ nhất ra: ““ Dương Thiết Tâm gặp một bầu rượu đã uống xong, liền muốn một bình, ba người chỉ là thống mạ Tần Cối. Người què kia lại bung lên một cái đĩa đậu tằm, một cái đĩa đậu phộng. ’ cái đậu tằm này chính là tại diệt triều Tống Nguyên giờ do Ba Tư truyền vào Trung Quốc, đến nguyên diệt Minh triều giờ mới bắt đầu trồng phổ biến. Mà đậu phộng, bí đỏ thì càng ly kỳ rồi, đó là xuất từ cây nông nghiệp châu Mỹ, phải đợi huỳnh đệ Columbo phát hiện đại lục mới sau mới có thể truyền bá a. Đừng nói Tống Triều rồi, chính là 1530 năm sau truyền vào Trung Quốc, do vùng duyên hải đi về hướng nội địa thời gian đã trải qua tương đối dài a! Coi như là tại nhà thanh của Căn Long những năm cuối, đậu phộng vẫn là vật trân quý của buổi tiệc, đừng nói ăn, Lâm An ở nông thôn của Ngu gia thôn xa xôi như vậy son thôn đó là nghĩ cũng không muốn nghĩ, nằm mơ cũng không cần mộng thấy chuyện này phát sinh.”

Ngu Ngu nghe xong cười ha ha: “Vây đổi đi! Hoa nở hai phía, ta trước tiên bề ngoài một chút. Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Quách Khiếu Thiên cùng Dương Thiết Tâm vừa thấy người thọt Khúc Tam rõ ràng rộng rãi đến có thể bày ra thực phẩm nhập khẩu của Ba Tư cùng Châu Mỹ nhắm rượu món ăn, lập tức sinh lòng nghi kị, quát to: ‘ đương kim Thánh Thượng còn không biết đây là vật gì? Người thẳng nhai này nơi nào đến ? Nói mau, có phải là người tư thông với tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt ?’”

Hai người đồng thời thoải mái cười to.

Lâm Miểu tự đáy lòng nói: “Cám ơn anh, Ngu Ngu. Tựa như anh nói, cuộc sống của tôi rất tốt, tôi không có lý do gì phàn nàn, tôi đã chiếm được rất nhiều.”

Ngu Ngu gật gù đầu: “Ha ha, số học đời này tôi liền không có học hiểu được qua, nhưng vô luận người bao nhiêu tuổi đang trước mặt đều trẻ tuổi mà tràn ngập sức sống. Hiện tại, tôi đây là điển hình mù số học cho cô một công thức:

Người = ăn cơm + ngủ + chơi + công việc

Trư = ăn cơm + ngủ

Thay vào

Người = trư + chơi + công việc

Đẩy đi

Người = chơi + trư + công việc

Cho nên dùng phương pháp khoa học ra được kết luận: người nếu như không hiểu được chơi chẳng khác nào là con heo của công việc.

Cùng lý

Nam nhân = ăn cơm + ngủ + kiếm tiền

Trư = ăn cơm + ngủ

Thay vào

Nam nhân = trư + kiếm tiền

Đẩy đi nam nhân – kiếm tiền = trư

Cho nên dùng phương pháp đồng dạng khoa học được ra một độ tán thành cao của dân chúng mà kết luận: nam nhân không kiếm tiền tốt là trư.

Cùng lý

Nữ nhân = ăn cơm + ngủ + dùng tiền

Trư = ăn cơm + ngủ

Thay vào

Trư = nữ nhân – dùng tiền

Nói cách khác nữ nhân không dùng tiền là trư a! Ha ha, cho nên, Lâm Miểu, cô hẳn là vui vẻ.”

Lâm Miểu suy nghĩ thật lâu, thích thú nói ra: “Nhiều năm như vậy tôi mới hiểu rõ số học nguyên lai là môn khoa học ngụy biện.”

Ngư Ngư cười to: “Tôi cũng cho là như vậy.”

Dừng lại tiếng cười trong lúc nhất thời hai người đều nhăn nhó, hai người lặng yên nhìn xem mặt sông. . . . .

Lâm Miểu cùng Ngư Ngư bắt đầu xuất hiện trong sinh hoạt của đối phương. Hai người cũng không nhắc tới lần gặp mặt tiếp theo, thậm chí không có số điện thoại của nhau, nhưng lại có thể đụng với. Tỳ như Lâm Miểu sẽ nói: ” cà phê của Bụi Nguyên cũng không tệ lắm.” Sau đó ngày này tuần sau, Lâm Miểu tại Bụi Nguyên sẽ nhìn thấy Ngư Ngư. Ngẫu nhiên Ngư Ngư cũng sẽ nói: “Trà chiều của Điền Loan rất tinh sảo.” Sau đó ở ngày đăng, Ngư Ngư có thể đọi Lâm Miểu.

Hai người đụng phải cùng an vị một chỗ, chủ đề luận đủ loại, cũng rất ăn ý cũng không đàm luận sự thật. Tại giữa nam nữ, phạm tình hữu nghị thân mật cũng khó khăn thoát nguyên nhân bao hàm, nhưng không nhất định tính là quan hệ, đây là hai việc khác nhau. Loại tính này hấp dẫn có thể là một loại cảm thụ nội tâm. Kết giao bằng hữu khác phái cùng kết giao bằng hữu đồng tính, nội tâm hai người cảm thụ đương nhiên là không đồng dạng như vậy.

“Đại Ngọc điển hình là văn làm nữ, Tinh Văn thuần túy là võ làm nữ.”

Ngư Ngư cười nói: “Tào ông có quyển sách này, tôi thông thiên chỉ nhớ rõ Tiết Bàn làm cái kia đầu tiên《 hừ hừ vui mừng 》” nói xong còn rung đùi đắc ý mà niệm đi ra: “Nữ nhân bị, gả người đàn ông là Ô Quy. Nữ nhân sầu, khuê phòng chui ra con khi lớn. Nữ nhân hỉ, động phòng hoa chúc lười biếng lên, nữ nhân vui mừng, một cây muốn đi đến bên trong đầm.” Làm cho Lâm Miểu cười to không thôi: “Thạch Đầu Ký nói cho chúng ta biết: phạm là yêu nhau thiệt tình cuối cùng đều tán, phạm là hỗn phối hợp cuối cùng đều đoàn viên.”

Nhìn thấy nam nữ cách vách bàn cãi nhau, Lâm Miểu thấp giọng nói ra: “Nam nhân không xấu, nữ nhân không thương, nữ nhân không tiện (đê tiện), nam nhân lờ đi.”

Ngư Ngư cười nói: “Tôi phải lập tức bổ sung, vị nam nhân xấu, là chỉ hấn đối với nữ nhân tràn ngập dục vọng; vị nữ nhân đê tiện, là chỉ nàng hi vọng nam nhân đối với nàng tràn ngập dục vọng. Nói cách khác, nhưng thật ra là chỉ nam nhân cùng nữ nhân bình thường nhất.”

“Lâm Miểu, cô biết không? Tôi ngày hôm qua mua 1 cái CD.” Ngư Ngư nghiêm túc nói: ” là 1 sách lậu giả bản windows đĩa CD, trên thành linh viết, ‘phí tổn bản chánh chúng ta tại thanh vương triều đã trả tiền rồi, cho nên không cần kích hoạt, xin vui lòng yên tâm sử dụng! ’ ha ha. Cái này bằng cấp vẫn là trọng yếu a! Xem Tây Du kí cô còn chưa hiểu, Tôn Ngộ Không năm đó chính là một tên côn đồ núi Ngũ Chi, cùng Đường Tăng ra nước ngoài học độ thang kim, cái này chẳng phải thành Đầu Chiến Thắng Phật! Cô nói bằng cấp trọng yếu không?”

“Dạ, là như thế này. Đây là một bộ tiểu thuyết rất thâm ảo, tôi lúc còn rất nhỏ lại bắt đầu theo dõi.

Tỳ như có bối cảnh của yêu quái đều bị thần Phật đi cứu rồi, không có kinh qua đều bị Hắc Tử một gậy tiêu diệt. Liên cái này, hiện tại cái này vẫn áp dụng.” Đến phiên Ngư Ngư cười ha ha.

“Chuyện thiên hạ cái gì cũng có thể thay mặt người khác làm, duy chỉ có làm người không được, ai lại thay được ai?”

“Tuy nhiên không ngừng có học giả vung cánh tay lên hô, không cách nào chịu được nhân loại rơi xuống nữa. Nhưng nhân loại, vẫn là động vật vĩ đại nhất. Chúng ta rốt cuộc sẽ đi hướng phương nào?”

Ngẫu nhiên nhìn thấy Ngư Ngư bộ dạng bị đè nén, Lâm Miểu sẽ nói: “Trong sinh hoạt vô luận có cái gì sơ xuất, hết thảy đều là tự thân làm lỗi, cùng

người không oán trách, từ sai lầm học tập sửa đổi, đã tốt liền muốn tốt hơn, cho đến sai lầm không đáng, cũng không đem quá mất đẩy đến trên bờ vai người khác đi, miễn cho mất đi cơ hội học tập.”

Nhìn thấy biểu lộ Lâm Miểu này giờ nhẩn nại nghe, Ngư Ngư sẽ lơ đãng nói ra : “Tìm được nhiều ít, mất đi nhiều ít. Yêu cùng lý tưởng, chỉ cần lựa chọn, liền nhất định là sai . Vì quá yêu, đơn giản là tình yêu sai lầm cùng bỏ qua.”

Lâm Miểu đầu nhẹ lay động: “Không, muôn sông nghìn núi, quá khứ cũng là quá khứ đã qua, đi lên phía trước còn không kịp, nào có không lưu luyến quá khứ, hướng hồ, cũng không phải kinh nghiệm vui sướng .”

“Sự vật bản thân là không thay đổi , cảm giác chỉ là người biến thành!”

“Tánh mạng là một đoàn dục vọng, dục vọng không thể thỏa mãn liền thống khổ, thỏa mãn liền nhàm chán, cuộc sống con người liền tại thống khổ cùng nhàm chán mà trong lúc đó lẩn lư.”

“Cuộc sống con người chính là cực khổ một hồi. Người cho tới bây giờ chính là thống khổ , bởi vì bản chất của nó chính là thống khổ rơi vào trong tay nội tâm.”

“Cuộc sống con người thống khổ, nhưng chúng ta có thể đem thống khổ chuyển hóa thành hạnh phúc.”

“Cái bất hạnh của chúng ta thường là bởi vì chúng ta theo đuổi đối với hạnh phúc! Chúng ta làm việc chỉ yêu mến ôm một loại tín niệm: chúng ta có thể trên thế gian nhất định tìm được hạnh phúc nào đó.”

“A certain amount of pain on trouble is necessarily everyman at all times. A ship without a ballast is unstable and will not go destination. (anthun Schopenhauen. Gemä nphilosophen) nhất định là ưu sầu, thống khổ hoặc phiền não, đối mỗi người đều là lúc nào cũng bắt buộc. Một chiếc thuyền nếu như không có vật áp khoang thuyền, liền sẽ không ổn định, không thể hướng phía mục đích mà đi tới.”

Lâm Miểu gật gật đầu. Nàng nghĩ đến cha mẹ của mình, bọn họ ăn ý mà đều tự đem chuyện nghiệp cho rằng là tình yêu đối với đối phương, bọn họ theo đều tự mỗi một lần được lên chức đến người bên ngoài không cách nào có cảm giác của tình yêu khoái hoạt, chính là Lâm Miểu cùng Lâm Hâm đều không thể tham dự cái chủng loại kia. . . Tình yêu khoái hoạt. Trong đại thế giới, rất nhiều tình lãng mạn sinh ra, lại biến mất . Chính là, trong đó có một chút may mắn còn sống, thành thực, biến thành thân tình vô cùng an tâm. Hôn nhân tình yêu tốt đi về hướng thành thực, mà tình yêu thành quen thuộc càng có phân lượng . Khi chúng ta đem một người khác phái hoá làm người yêu thì tình cảm mãnh liệt của chúng ta lại kêu gọi. Khi chúng ta đem một người khác phái hoá thành người kết thân thì tất cả bộ nhân sinh của chúng ta lại kinh nghiệm kêu gọi.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: đạo lý làm người

Vợ chồng kết hợp, thân thuộc với nhau, tình quá sâu nặng, sợ là không chết, mà là tự hợp vĩnh không hề thất lạc, thế cho nên thật hy vọng có kiếp sau hoặc là ở thiên đường. Phật giáo nói về đạo lý con người sinh ra, dạy bảo chúng ta khám phá vô thường, không cần phải chấp nhất. Chính là, muôn đời chỉ có thể thành duyên nợ với nhau một lần, bất kể là gặp nhau và hoà hợp với nhau , hay là đã tu luyện , để người ta thấy không thể nào phá được.

Cuộc sống của Giang Tu Nhân khôi phục bình thường, ngày đó anh uống quá nhiều. Lúc anh tỉnh lại, phát hiện mình ôm không phải là Lâm Miểu.

Anh trấn tĩnh mà đánh thức Sa Lộ, 22 tuổi quản lý quan hệ xã hội mới của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, AF từ trước tới nay là phái nữ tốt nghiệp MBA trẻ tuổi nhất, cũng tính một vị thiên tài. Vì thế, còn lên tiết mục nổi tiếng nào đó nói chuyện, trong lúc nhất thời, danh tiếng vô lượng.

Lần đầu tiên anh biết Sa Lộ, không đợi anh mở miệng, Sa Lộ nói ra: “Em biết rõ, anh đã kết hôn, còn vô cùng yêu vợ của mình. Là em tự nguyện , chuyện một đêm rất bình thường, anh không cần phải suy nghĩ quá nhiều.”

Giang Tu Nhân không biết mình còn có thể nói cái gì, anh tắm rửa xong liền trở về nhà. Cũng may Lâm Miểu không có nhìn ra sơ hở gì. Hiện tại không sai biệt lắm một tháng, vấn đề này xem ra là quá khứ đã qua.

Lâm Miểu về đến nhà, bảo mẫu lặng lẽ nói cho Lâm Miểu: “Quý Nhiên a đi đang tức giận đấy, rất giận dữ .” Lâm Miểu gật gật đầu, tức thì lên lầu trở lại gian phòng của mình. Chỉ chốc lát, nhìn thấy xe Giang Tu Nhân giống như kiếm vọt lên tiến đến, xem ra là Giang Tu Nhân phạm sai lầm bị mẹ anh ta bắt được.

Nhìn thấy Giang Tu Nhân mệt mỏi, Lâm Miểu lại càng hoảng sợ: “Anh làm sao vậy? Mẹ giống như không được vui?” Giang Tu Nhân gặt gao mà ôm Lâm Miểu vào trong ngực, cái gì cũng không nói. Anh nghĩ phải làm rõ, chính là anh biết rõ như vậy sẽ đem Lâm Miểu vừa định nhích lại gần mình sẽ đẩy đi xa hơn, anh không dám.

Qua vài ngày nữa, Lâm Miếu vừa mới trở về, liền nhìn thấy Quý Nhiên cùng một người con gái tuổi còn trẻ nói chuyện ở trong sân.

Quý Nhiên: “Tôi đã nói rồi, đây là do nó tạo nghiệt. Chuyện này cô chỉ có thể tìm nó. Đòi tiền? Cô phải hướng nó mà mở miệng! Người quan trọng? Chỗ này của tôi là tuyệt đối không qua lọt! Trừ phi tôi chết đi! Đương nhiên cô có thể đi tố cáo nó, cũng có thể gặp phóng viên. Tóm lại, cô muốn làm cái gì, Giang gia không ngăn cản được. Tôi đã nói rồi, là nó tạo nghiệt, chỉ có thể chính nó thừa nhận. Một mình nó phạm sai lầm, còn không được chôn vùi Giang gia tôi!”

“Nhưng đây là đứa con của anh ấy!”

Quý Nhiên trừng lớn hai mắt: “Cô nghe không hiểu tiếng người? ! Tôi đã nói rồi, cô chỉ có thể đi tìm nó! Cũng không phải tôi làm cho cô mang thai .”

“Các người không thể không quản! Đây là cốt nhục của Giang gia các người! Các người không thể tàn nhẫn như vậy! Chúng ta đây là đang thảo luận một tánh mạng!”

Quý Nhiên tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt: “Tiểu thư, cô thật sự muốn tôi đang ở trước mặt của cô mà nói ra lời khó nghe sao? Cái này tai họa này là trước lúc kết hôn chưa từng đụng phải chuyện của cô như vậy, cả tỉnh Nghiêm Nam cũng biết nó là làm như thế nào mà kết hôn. Từ nay về sau như thế nào tôi không dám nói, trước mặt nói thật, tôi tin tưởng con trai tôi không tin cô. Trong nội tâm của tôi thập phần rõ ràng, cái này rất có thể chỉ là một trường hợp che đậy ngoài ý muốn.”

Sa Lộ nước mắt đầy tràn hốc mắt: “Tôi không có. . . . . Tôi còn là lần đầu tiên!”

Quý Nhiên nghĩ đến thân phận của mình, cố gắng khắc chế tâm tình của mình, dừng một chút, lại khôi phục bộ dáng của quý phu nhân: “Tôi đã nói rồi, chuyện này, cô chỉ có thể tìm nó. Không phải người của Giang gia tôi, cái này ngoài ý muốn, Giang gia không có nghĩa vụ tính tiền. Là ai làm cho cô mang thai cô chỉ có thể tìm ai đó, tôi không phải là loại người không có cháu, càng sẽ không để cho vợ của con tôi khó xử, đây không phải đạo lý làm người. Cho nên, chuyện này cô phạm là trước mặt Giang Tu Nhân có một chút phương pháp xử lý hiện tại cô cũng sẽ không đến trước mặt của tôi mà náo loạn. Nói thật cho cô biết, Lâm Miếu vĩnh viễn là con dâu nhỏ của Giang gia tôi, điểm này là Giang gia đối cha mẹ Lâm Miếu hứa hẹn, nghiêm túc mà hứa hẹn.”

Quý Nhiên nhìn thấy tâm kế của cô gái này rất cao, nhìn không được còn nói thêm: “Tiểu thư, cô hôm nay tới nơi này tìm tôi, tôi không có cao hứng. Không vì cái gì khác, liền vì muốn tôi thành người đàn bà không có kiến thức, tôi cho rằng đây là đối với nhân cách cùng chỉ số thông minh của tôi mà vũ nhục. Cô có hay không cho tôi nghe được tin tức cô mang thai không phải mừng rỡ như điên chính là quá sợ hãi? Tôi có lẽ sẽ tiếp nhận cô? Có lẽ cô sợ hãi đem chuyện này uy hiếp Giang gia? Sẽ không !”

Quý Nhiên vô cùng tự tin: “Tôi hết sức. Nó không ảnh hưởng đến ba nó. Huống chi, mọi người đều biết con trai tôi rốt cuộc có bao nhiêu thương vợ của nó. Cô phạm là ở trước mặt nó có một chút biện pháp, lòng của cô dùng kế đại khái cũng sẽ không đến trước mặt của tôi náo. Đến con đường làm quan của nó, đó là vấn đề của nó, nó đã 30 tuổi, cũng đã kết hôn. Từ khi 15 tuổi nó cũng đã vì chính mình phụ trách làm mọi chuyện cần thiết.”

Nhìn thấy Sa Lộ thất kinh, Quý Nhiên biết mình đoán đúng rồi, bà càng thêm thông dong: “Tiểu thư, tôi khuyên cô một câu, nếu như cô không muốn đem sự tình trở nên tệ hại hơn cũng đừng có xuất hiện ở trước mặt tôi với con dâu tôi. Nó có rất nhiều phương pháp làm cho cô vô cùng xấu hổ, tôi còn thật không phải hù dọa cô. Tại trong cái cộc hôn nhân này, trèo cao là Giang Tu Nhân, cho tới bây giờ cũng không phải là Lâm Miếu.”

Lâm Miếu nghe được lời nói của mẹ chồng rất cảm động, nguyên lai Quý Nhiên thật sự yêu mến mình. Bà đối với mình đều là thật sự tốt, cũng không có một chút miễn cưỡng.

Lâm Miếu lặng lẽ trở lại gian phòng của mình. Nguyên lai chuyện này không phải là không có di chứng. Lâm Miếu nhìn ngoài cửa sổ, nàng nghĩ đến các người già kia mỗi ngày đều ở đây mà tản bộ trong sân, mỗi khi trông thấy vợ chồng già nua giúp nhau dắt díu lấy, dọc theo đường phố chậm rãi mà đi, nàng liền nhìn không được cảm động. Sức lực của bọn họ đã rất yếu, không đủ để trợ giúp cho người khác. Mị lực của bọn họ cũng đã rất yếu ớt, không đủ để hấp dẫn người khác trợ giúp bọn họ. Vì vậy, bọn họ hay dùng cánh tay già yếu giúp nhau dắt díu lấy, cung cấp lẫn nhau một ít mặc dù quá ít nhưng cực kỳ cần trợ giúp. Người tuổi trẻ kết bạn đi về hướng cuộc sống, nhiều nhất là cùng chung chí hướng. Người già kết bạn đi về hướng tử vong, mới chánh thức mà sống nương tựa lẫn nhau. Sau mỗi lần Lâm Miếu nhìn thấy, cái hình ảnh này hoàn toàn có thể làm cho nàng cảm động. Nàng tin tưởng thời gian có thể bao dung vạn vật thế gian.

Lúc Giang Tu Nhân trở lại, nhìn thấy Lâm Miếu cuộn mình cùng quần áo nằm ở trên giường đang ngủ. Anh biết rõ, đây là biểu hiện cực độ không có cảm giác an toàn. Giờ phút này, anh cấp bách muốn vào trong thân thể của Lâm Miếu, chứng minh Lâm Miếu vẫn là của anh.

Anh cường ngạnh lấy tay chen từ cổ áo vào trong áo lót của Lâm Miếu, đã được như ý nguyện cảm viên mềm nhũn mềm mại kia, ngón cái khẽ vuốt đỉnh hạt anh đào nhỏ, môi tìm được môi của Lâm Miếu mà dùng sức hôn. Lâm Miếu bị bừng tỉnh, liều mạng giãy dụa. Anh biết rõ làm như thế nào cho Lâm Miếu lâm vào tình dục mà không cách nào tự kiềm chế, anh hiểu được này là thân thể tuổi trẻ là khát vọng của anh. . . . .

Dần dần, Lâm Miếu giãy dụa trở nên vô lực: “Bệnh tâm thần, anh thả em ra! Giữa ban ngày, anh có xấu hổ hay không! ?” Nhìn vợ nhỏ rất đáng yêu của mình, anh áy náy mà hôn lên, trên tay càng tiếp tục ra sức vỗ về chơi đùa vù làm anh chịu không nổi, khàn khàn cuống họng nói: “Lâm Miếu, Lâm Miếu của anh. Em là của anh, em không thể rời khỏi anh. . . . . Ông trời, nhìn xem báo bối của ai vậy? Đừng rời khỏi anh, Lâm Miếu, anh sẽ chết .”

Mặt Lâm Miếu thoáng hồng như trái cà chua, nhưng Giang Tu Nhân lại nhân cơ hội mà xóc ngược váy của nàng lên, cời cái vương bận này làm anh vẫn muốn xé nát cái váy, Lâm Miếu đỏ mặt đê chặt tay của anh, “Biến thái! Anh gấp cái gì chứ?”

Giang Tu Nhân cười tà nói: “Nếu em lại cự tuyệt anh, anh có thể thật sự vội muốn chết, không tin em sờ đi.” Anh lấy cổ tay đem tay Lâm Miếu nhét vào trong quần của anh, Lâm Miếu sợ hãi kêu ột tiếng thiếu chút nữa bắn lên, bị Giang Tu Nhân xoay người ngăn chặn: “Có cứng hay không?”

“Anh, làm sao anh lại không biết xấu hổ như vậy. . . . .”

Lâm Miếu liều mạng muốn rút tay ra, toàn thân lại mềm nhũn không có khí lực. Giang Tu Nhân một tay cởi sạch quần của mình, quần lót cùng một chỗ cũng cởi xuống, dùng thiết bông giống như vũ khí của đàn ông mà đẩy bụng Lâm Miếu, rên rỉ lấy tay Lâm Miếu làm cho đụng chạm, nàng chỉ mặc cổ trồn tránh qua lại, cuối cùng nhất lại bị Giang Tu Nhân hữu lực mà kiềm chế, bắt buộc đem tay nàng đặt tại trên tính khí tráng kiện lửa nóng nóng hổi của anh

Nhìn vú kia của nàng cao ngạo mà đứng thẳng. Nhìn thấy vú trắng bóng không ngừng rung động, trong cổ họng Giang Tu Nhân phát ra tiếng thờ dốc như dã thú gào rú, liều lĩnh mà nhào tới, đem viên này dụ người phạm tội nhét tiểu anh đào vào trong miệng, dùng sức mà hút, dùng hàm răng nhẹ nhàng mà gặm cắn.

Trên người nam nhân cuồng dã làm như con báo kiếm ăn đồng dạng, anh dùng đầu lưỡi, tay, còn có tính khí tráng kiện giầy vò lấy nàng làm cho nàng sợ hãi.”Đẹp, thật đẹp. . . . .” Giang Tu Nhân còn đang mơ hồ mà phát ra từng tiếng rên rỉ, dốc sức mà mút, dùng sức mà xoa nắn, anh đẩy Lâm Miếu ra nắm chặt tay đem vũ khí của anh nhét vào trong tay của nàng, làm cho nàng cảm, anh vịn lấy tay của nàng làm cho nàng khuấy động chính mình. Lâm Miếu hai mắt đã ứa ra kim tinh, giữa hai chân một cổ khó có thể chịu được mà trương đau nhức, trống không giống bao tải bị lấy hết. Giang Tu Nhân nhin không được mà cong cứng rắn trong tay nàng, ngâm nga : “Ừ, Miếu Miếu, em cũng muốn anh, đúng hay không? Em đều ướt đầm. . . . .”

Anh ở bên tai nàng thấp giọng ní non, Lâm Miếu mặt đỏ bừng, anh thấy biểu lộ trên mặt nàng, rút tay ra, không đợi nàng phản ứng, vật nàng chuyển qua, trực tiếp từ phía sau tiến vào.

“A. . . . .” Lâm Miếu quát to một tiếng, anh thỏa mãn mà rên rỉ, dùng cánh tay chống thân thể, nặng nề mà đụng. Lâm Miếu bị khí lực của anh đâm dùng sức mà vận vẹo: “Nhẹ chút. . . . .” Giang Tu Nhân cúi xuống thân thể hợp ở vành tai Lâm Miếu, phun nhiệt khí: “Miếu miếu, Miếu Miếu của anh tốt, vợ của anh tốt, em mà cử động nữa, anh liền không kiên trì nổi mà muốn bắn. . . . .”

“Ông trời! Miếu Miếu, em kẹp anh chặt thật đấy, Miếu Miếu. . . . . Miếu Miếu ngoan của anh.” Một bên gọi một bên càng dùng sức nhanh hơn, tại trên lưng Lâm Miếu bắt đầu run rẩy, lớn tiếng rên rỉ, đem mặt chống đỡ trên gối ở khe hở bên cạnh. . . . .

Giang Tu Nhân trên mặt tất cả đều là mồ hôi, giờ phút này chính là chịu được cao trào mang đến chấn động, anh ôm chặt lấy vợ, hai tay ở trước ngực của nàng dùng sức mà vuốt ve, Lâm Miếu cảm thấy đau một chút. Chính là khoái cảm nhanh chóng lại bành trướng, bạo liệt, rơi vào trong hắc động, pháo hoa rực rỡ tại trước mắt nhiều cái nở ra, cao trào kịch liệt giống như điện cao thế phục kích ở bên trong, khó có thể tự giữ mà run rẩy, co rút lại.

Giang Tu Nhân cũng không có chấm dứt, anh đem Lâm Miếu lật qua, cúi đầu ngâm lấy vú của nàng, bắt đầu dùng sức mà mút, anh tiếp tục áp xuống, rất nhanh đơn giản mà giữ lấy Lâm Miếu, một tay anh nắm eo của nàng, một tay nắm vai của nàng, mỗi một cái đụng nhau đều là tiến vào đỉnh thật sâu.

Cao trào của anh tới nhanh hơn càng kịch liệt, ôm Lâm Miếu không ngừng run rẩy lật, anh một ngum cắn lấy cổ của nàng, điên cuồng mà mút vào, tay càng dùng sức nắm chặt vú của vợ, bị đè nén rên rỉ, Lâm Miếu mở to hai mắt nhìn thấy những vì sao màu vàng tại trước mắt nhảy loạn, trong lúc nhất thời trong đầu trống rỗng, mắt đi tiêu cự, từng đợt rồi lại từng đợt khoái cảm như sóng biển đập đá ngầm, cọ rửa vào thân thể của mình. . . . .

Đương hết thấy đều bình tĩnh trở lại, Lâm Miếu lần nữa tuyệt vọng mà nhắm mắt lại. Chính mình luôn không cách nào cự tuyệt Giang Tu Nhân cầu hoan, tại hai người ***** ở bên trong, Lâm Miếu nàng đồng dạng là đưa vào. Lâm Miếu vì chính mình mà cảm thấy bi ai, rõ ràng không thương tên nam nhân ti tiện này, phá hư hôn nhân, lại luôn trầm mê trong dục vọng vô tận của anh ta. . . . . Lâm Miếu đầu tiên thỏa mãn đều là chính thân thể của mình cần, bất kể là vật chất, hay là dục vọng. Nữ nhân đối với nam nhân, nam nhân đối với nữ nhân, khuyết điểm của bọn họ nơi phát ra có khác, không nên thêm tội cho giới tính. Lâm Miếu nhớ tới Heine có một bài thơ thảo luận: “Ta muốn khắc chế dục niệm tà ác, vậy thì thật là một chuyện tình cao thượng; chính là ta muốn khắc chế không được, ta còn có một chút vô cùng hân hoan.” Khắc chế dục niệm, cảm thấy bị đè nén cùng có hại; khắc chế không được, lại cảm thấy lương tâm bất an.

Người có tâm ở trên đời mâu thuẫn cái này nhất, hẳn có khi rất dã, nghĩ đến chỗ bay, nhưng nó là bình thường tâm thú nhất cần nhưng lại là một hơi thở, thì phải là một cái tâm khác. Nếu như người rốt cuộc tìm được một cái tâm khác, biết được quý trọng, chỗ thương tổn hẳn. Trải qua tang thương ở trần gian, khắp nơi xem các sắc thái lý luận, ta phát hiện kết quả mình thờ phụng vẫn là phương thức tình yêu cổ điển: tình yêu chân chính hẳn là trung trinh một lòng. Nhớ tới một người hơn nữa bị người này nhớ tới, tâm liền trống rỗng, như vậy sống an tâm cỡ nào. Cùng loại này sống nương tựa lẫn nhau làm bạn tình so sánh với, hết thấy tình yêu đều có vẻ sao mà trống rỗng.

Buổi tối tiểu Hồ cũng biết trong nhà đã xảy ra chuyện lớn, bởi vì không khí bị ép thấp làm cho Giang gia từ trên xuống dưới đều cực kỳ bức bối.

Quý Nhiên vụng trộm nhìn biểu lộ của Lâm Miếu, cái tình huống này Lâm Miếu còn không biết. Bà đối Lâm Miếu sau khi biết rõ chuyện này phản ứng không ngừng, bà hung dữ nhìn chăm chăm vào Giang Tu Nhân, trong nội tâm ảo não mình tại sao lại sinh một cái tai họa như vậy? Vì cùng Lâm Miếu thuận lợi kết hôn, Giang Tu Nhân hẳn làm nhiều việc, bà làm mẹ đều là nhìn thấy ở trong mắt. Điều không tới một năm, cái tai họa này liền làm ra chuyện mạng thai lớn như vậy. Cũng may Giang Nam cùng Lâm Trí còn đang nước ngoài, hi vọng trước khi chồng trở về, có thể giải quyết thích đáng chuyện này.

Nằm ở trên giường, Lâm Miếu mù mịt nhưng nhìn xem nóc phòng, đây rốt cuộc tính cái gì? Tình yêu không phong lưu, nó là một việc lương tính trong đó nghiêm túc nhất. Tình yêu luôn có chỗ, nơi nơi không có tình yêu. Tình yêu cũng chưa chắc lãng mạn, lãng mạn chỉ là hình thái lúc đầu của tình yêu. Sau khi chấm dứt lãng mạn, một tình yêu cũng tùy theo chấm dứt, vẫn là đầy mạnh vì thân mật bền bỉ mà làm bạn tình, có thể nhìn thấy cái này nhất là tình yêu có sức nặng cao thấp.

Lâm Miếu không tin người cả đời chỉ có thể yêu một lần, cũng không tin tưởng người khác cả đời phải yêu rất nhiều lần. Số lần không nói rõ vấn đề. Tình yêu dung nạp tiếp xúc một người có tâm linh mà dung nạp. Người là thâm sâu, tình yêu thứ nhất tựa như một dòng nước Trường Giang và Hoàng Hà, rất

nhiều tình yêu tựa như nhiều bọt nước. Người là chỗ nước cạn, tình yêu lần thứ nhất chỉ là một dòng nhỏ, tình yêu nhiều lần cũng chỉ là rất nhiều bọt biển.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đòi Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: ngoài dự tính

Tình yêu là mù quáng, chỉ cần tình đầu ý hợp, phăng phát chính là xấu che điều xấu. Tình yêu là sáng mắt sáng lòng, chỉ cần tình thâm toan tính lâu dài, xác thực liền một xấu che trăm điều xấu. Mà hơn một chút, mà trong đó cùng với Giang Tu Nhân là thiếu thốn nhất. Một tình yêu là sinh tồn theo thời gian hoặc dài hoặc ngắn, nhưng phải có một hạn độ nhất định, đây là tình yêu đó vì bảo đảm tình yêu chất lượng. Ít hơn cái hạn độ này, hai chuyện vô luận nhiệt liệt như thế nào, cũng chỉ có thể tính làm một giờ mê luyến, không thể gọi tình yêu. Cô cùng Giang Tu Nhân trong lúc đó càng nhiều chính là hấp dẫn giữa hai người, đối với Lâm Miêu mà nói, tướng mạo Giang Tu Nhân, thể trạng, gia thế, vật chất cũng làm cho nàng hướng tới, hơn nữa là khoe khoang, khi anh nhận diện được cảm giác thỏa mãn, chính là cảm giác thỏa mãn thành công.

Đối với Kế Lương, thì là linh hồn hiểu nhau, quan trọng nhất là hai linh hồn của bản thân mình phong phú với nhau bởi vậy sinh ra hấp dẫn lẫn nhau, mà quyết không phải rất quen thậm chí nhìn rõ mọi việc lẫn nhau. Mà linh hồn là phản ứng hoá học. Chính thức yêu nhau giữa hai người có một loại “Lực tương tác”, không ngừng mà phân giải, hoá hợp, cập nhật. “Lực tương tác” càng lớn, phản ứng càng kịch liệt bên bị, tình yêu càng cố nhiệt liệt.

Lâm Miêu không hề thấy có ý gì mới khi bị ngăn ở cửa ra vào ban ngoại vụ, nàng thở dài một hơi: “Tiểu thư, các người có thể có ý gì mới không?” Sa Lộ chú ý tới Lâm Miêu nói là ‘các người’.

Nàng nghĩ nghĩ, cho Sa Lộ lên xe, đưa Sa Lộ đến quán cà phê của đại từ điểm Khắc Lai Đăng tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà: “Ngày hôm qua cô tới nhà ta đã nhìn thấy cô, nghe ý tứ của mẹ là cô mang thai. Mau ngồi xuống đi, chờ đứng.”

Sa Lộ lần đầu tiên ở khoảng cách gần mà nhìn thấy Lâm Miêu, Lâm Miêu đã gặp cô mà một chút cũng không kinh ngạc, ánh mắt sáng trong, thần sắc bình thường. Nghe Lâm Miêu cứ nhẩn nhật như vậy mà nói ra tin tức cô mang thai, cô hoảng sợ nhìn Lâm Miêu, coi Lâm Miêu như người ngoài hành tinh. Chồng mình cứ để cho nữ nhân mang thai, làm vợ mà lại còn trấn định như thế, thậm chí còn quan tâm thân thể bên thứ ba. Cảm giác của cô chính là dùng hết khí lực toàn thân đánh ra một đấm, chính là không nghĩ tới lại đánh vào bông, ngược lại chính mình lao đảo té ngã một cái.

Cô xem thấy Lâm Miêu mặc một kiện CD trang phục hè mới nhất mới trên tạp chí làm nổi bật tâm tư của nhân vật. Cô rất hiểu rõ, có thể mua được bộ quần áo này, không phải người có tiền có thể làm được. Váy siêu ngắn A xanh nhạt bao vây lấy cái mông vung cao của nàng, lộ ra một đôi chân dài căng đầy xinh đẹp; tay áo cùng mép váy dùng tơ lụa vàng nhạt trang trí; trang bị cùng kiểu giày cao gót; cầm một cái túi Hermes xách tay lớn màu vàng nhạt không sản xuất nữa. Sa Lộ ngẫm hạ thần sắc, cái này Lâm Miêu so với cô không biết là đẹp hơn hay ít hơn, cũng là cách ăn mặc của chính mình, khắp nơi thể hiện một loại an phận xa hoa, đồng hồ kim cương sáng loáng vẽ rồng điểm mắt. Thanh xuân cực hạn cùng tuổi cô cũng không tương xứng mà ưu nhã tài trí làm cho cô bị kích thích lớn.

Lâm Miêu gọi cho cô một ly sữa: “Tiểu thư, loại người như cô trong tình huống này vẫn là uống sữa tươi a.”

“Đừng trách ta không đề cập đề cho cô tỉnh, ta nghĩ ngày hôm qua sau khi cô tới nhà, hôm nay chồng ta nhất định sẽ biết cô tìm ta, ta cho cô nhiều nhất chỉ có nửa giờ, cô nắm chắc thời gian mà nói đi, ta nghe. Nhưng mà ta muốn nói cho cô biết, dùng chỉ số thông minh của ta và cô, cô cũng đừng có nói ra cô cùng chồng ta yêu nhau đến cỡ nào hoặc là để cho ta thương hại cô hoặc là đưa trẻ nói như vậy, đây là không có ý nghĩa với ta.”

Sa Lộ khổ sở nhìn Lâm Miêu, cô còn chưa mở miệng, Lâm Miêu sẽ đem toàn bộ lời cô muốn nói đều ngăn lại. Xem ra ngày hôm qua Lâm Miêu đã nghe được cô cùng Quý Nhiên nói chuyện.

Nhìn thấy Sa Lộ không nói lời nào, Lâm Miêu nói ra: “Khụ, tiểu thư, đừng trách ta đã kích cô. Cô là trong nữ nhân đến trước mặt của ta náo loạn, một người duy nhất điều kiện bên ngoài không bằng ta. Hôm nay nhìn thấy cô, ta rất khẳng định chồng ta chính là lần thứ nhất ở bên ngoài. Không cần phải dùng loại ánh mắt này xem ta, chỉ số thông minh của ta không thể thấp so với cô. Tiểu thư thông minh, ta nói với người là lời nói trong nội tâm, từ ngày ta cùng anh ấy kết hôn, ta đối với anh ta cái sự tình này liền làm ước định tương đương nguyên vẹn trước đó, cho nên ta không có tính muốn truy cứu.”

“Chính là đây là hài tử của Giang gia bọn họ . . . . .” Sa Lộ lệ rơi đầy mặt.

Lâm Miêu lập tức cắt đứt cô: “Ngừng! Tiểu thư, cô muốn làm cho rõ ràng! Hôm nay cô tìm chính là ta! Nếu như cô không thể nói ra một chút lời nói có tính xây dựng ta liền không định xã giao với cô nữa. Hơn nữa. . . . .” Không đợi Lâm Miêu nói xong, Giang Tu Nhân như một trận gió chạy đến bên người Lâm Miêu, anh đem Lâm Miêu từ trên ghế salon ôm lấy, ôm thật chặt vào trong ngực: “Vợ à, vợ, Miêu Miêu, Miêu Miêu của anh, thực xin lỗi, thực xin lỗi, xin tha thứ cho anh, đừng rời bỏ. . . . . Anh thật sự không thể không có. . . . .” Giang Tu Nhân nghẹn ngào mà nói không ra lời.

Tất cả mọi người nhìn thấy con mắt Giang Tu Nhân nhìn Lâm Miêu bi thương như vậy, đáy mắt tràn ngập xin lỗi cùng bất đắc dĩ. Lâm Miêu nhìn thấy Giang Tu Nhân như vậy, nàng đột nhiên tha thứ chuyện bên ngoài của Giang Tu Nhân, ít nhất tại trong đoạn hôn nhân này anh đã bỏ ra quá nhiều. . . . . Bởi vì anh chân thành hơn so với chính mình.

Lâm Miếu nhẹ nhàng mà lau nước mắt cho anh: “Gặp bộ dạng giờ phút này của anh, em tha thứ cho anh, hơn nữa tin tưởng anh. Nhưng anh phải đáp ứng em, vô luận anh muốn điều gì, cũng không thể bức vị tiểu thư này bỏ đi hải tặc, chỉ có thể là do chính cô ta quyết định.”

Sa Lộ rõ ràng đã hóa đá rồi, thế giới của Giang Tu Nhân chỉ có một mình vợ anh ta. Hiện tại người chung quanh đều dùng một loại ánh mắt thăm hỏi nhìn cô, không có hoài nghi người nam nhân này đối thế tử có nhiều ý nghĩ yêu thương như vậy. Rất rõ ràng, mọi người lựa chọn tin tưởng người nam nhân này, không tin cô.

Lâm Miếu đi, Giang Tu Nhân ngồi xuống, anh thông thả đốt thuốc cho mình, hướng lên phun ra vòng khói. Cái xinh đẹp này, ánh sáng bắn ra bốn phía mà nam nhân làm cho mình thoải mái mà rơi vào trên sô pha.

Anh vẫn không có nhìn mình, chỉ nói: “Sa Lộ, lần đầu tiên cô để cho ta đối một nữ nhân có cảm hận lớn đến như vậy. Không vì cái gì khác, liên hành vi của cô lần nữa đã nhắc nhở khó khăn của ta, vợ của ta không thương ta. Vốn, vợ của ta đã cách ta rất gần, hiện tại, cô đã hủy ta. Nói đi, cô bây giờ vẫn còn muốn tìm ai? Phóng viên? Hay là lãnh đạo của ta?”

Sa Lộ từ đó mới hiểu được, nguyên lai cái nam nhân này anh yêu muốn điên, vợ của anh nhưng lại là do người nam nhân này cưỡng cầu mà lấy được. Nhìn thấy Giang Tu Nhân cả người tràn ngập tuyệt vọng cùng bị thương, cô biết rõ, cô đều thua trắng.

“A Nhân, anh thật sự không cần đứa bé này sao?” Sa Lộ ai oán nhìn nam nhân trước mặt.

Giang Tu Nhân căn bản không để ý cô, cũng không nhìn cô, cứ như vậy mà nhìn trần nhà.

Sa Lộ nhìn cái dạng này của Giang Tu Nhân, cô không biết sau đó còn có thể nói cái gì.

Qua thật lâu, Giang Tu Nhân nói ra: “Trước ngày hôm qua ta sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu vật chất của cô mà ta có thể làm được. Nhưng bắt đầu hôm nay sẽ không được, cô thông minh như vậy, nhất định biết rõ ta nói ý gì. Ta đã nói qua với cô, chỉ cần đến trước mặt vợ của ta náo loạn, nên cái gì cô cũng không có. Cô vừa tới Bắc Trữ, cho nên đối với quá khứ của ta chưa hẳn đã minh bạch. Sa Lộ, ta đã cảnh cáo cô, thận trọng từ lời nói đến việc làm. Còn có, Sa Lộ, ta hôm nay xác định nói cho cô biết, cô chưa từng vào cuộc. Đáng người cô không xinh đẹp bằng vợ của ta, tuổi so với nàng còn lớn hơn, đáng người thì càng không có tốt hơn nàng, trừ cô có chút tính cách như nàng ra, cô cho rằng cô có gì tự cách gì mà cùng nàng tranh cao thấp? Huống hồ hiện tại nàng đã là vợ của ta rồi, ta đâu cần phải tìm kiếm an ủi từ bên ngoài?” Giang Tu Nhân dò xét Sa Lộ từ trên xuống dưới cười nhạt nói: “Sa Lộ, cô thật sự cảm thấy cái dạng này của cô thật có thể phối hợp với ta sao? Cô thật sự là cho tới bây giờ không chịu thừa qua cái gương a? Hôm nào để cho vợ ta tặng một khối cho cô rõ. Sa Lộ, đừng có nằm mộng, ngoại trừ Lâm Miếu, cuộc đời ta đây không có khả năng lo lắng cho người khác làm thế tử ta.”

“Sa Lộ, ham muốn cùng tự tin của cô bành trướng quá đó.”

Sa Lộ bị ai nhìn người nam nhân này, anh ta cùng với mẹ anh ta đồng dạng, đồng dạng đối với chính mình tuyệt tình như thế. Không nghĩ tới lúc này Lâm Miếu lại đi vòng trở về, Giang Tu Nhân vội vàng đem nàng kéo vào trong ngực của mình, làm cho Lâm Miếu thoải mái mà dựa vào chính mình, quan tâm hỏi: “Tại sao lại trở lại?”

Lâm Miếu nói với Sa Lộ: “Cô rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết Lâm Hâm?” Lời nói của Lâm Miếu làm cho Giang Tu Nhân cùng Sa Lộ đều thất kinh.

Cát Lộ lẩm bẩm nói: “Lâm Miếu, Lâm Hâm, nguyên lai các người là anh em!” Nhìn thấy mắt Lâm Miếu lộ ra ánh sáng hung dữ nhìn mình chằm chằm, Sa Lộ càng mờ mịt.

“Ta hiện tại mới biết được nguyên lai cô tên là Sa Lộ, vừa rồi Lâm Hâm còn phát bừa kiện cho ta, kêu ta chiều cô. Cô rốt cuộc làm cái gì đối Lâm Hâm? ! Nếu như ta biết rõ cô làm hại tình cảm của Lâm Hâm, ta sẽ không bỏ qua cho cô! Cô là người nữ nhân thứ nhất mà Lâm Hâm nhờ ta nâng đỡ.” Lâm Miếu nói đến đây, con mắt đều đỏ.

Giang Tu Nhân cũng bị sợ hãi, anh cầm điện thoại Lâm Miếu qua, mở hòm thư Lâm Miếu ra. Sau khi xem qua, anh ảo não nói: “Vợ, tin tưởng anh, anh sẽ chu toàn che chở Lâm Hâm, làm cho cậu ấy an tâm học hành.”

Lâm Miếu gật gật đầu. Đầu Sa Lộ “Ông” một chút, thế giới thật sự là quá nhỏ. Nằm mơ cũng không nghĩ đến Lâm Hâm chính là anh em với vợ Giang Tu Nhân, thời điểm ở Mỹ quốc, Lâm Hâm rất chiều cô, cũng rất yêu mến cô. Hiện tại xem ra, cái phòng nhỏ kia của Lâm Hâm thật sự là của chính hắn, cũng không phải hán khoác lác. Cô cho Lâm Hâm rất nhiều hi vọng, nhưng cuối cùng không làm cho Lâm Hâm tìm được chính mình. Rất rõ ràng, cảm tình Lâm Miếu đối Lâm Hâm so với Giang Tu Nhân tốt hơn nhiều.

Lâm Miếu một bên hầu hạ Giang Tu Nhân ăn, vừa hướng Sa Lộ nói: “Từ đã từng viết qua, quân tử không nhịn được việc nhỏ.” Giang Tu Nhân bị câu ‘từ đã từng viết qua’ này của Lâm Miếu mà vui vẻ, anh cười xóa khí, Lâm Miếu lại một trận hầu hạ. Nhìn xem hai người ăn ý, Sa Lộ tuyệt vọng. Hai người kia, có lẽ qua 5 trăm năm nữa, cũng chưa chắc có thể tách ra, thế giới này cũng đành phải thành toàn cho Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu, đồng thời cũng đành phải cho một Lâm Miếu đến tiêu xài một Giang Tu Nhân như vậy.

Sa Lộ ‘bỗng nhiên’ đứng lên, chén sũa nóng kia hướng mặt Giang Tu Nhân gọi: “Tôi không phải là trò tiêu khiển của hai vợ chồng các người, bởi vì ta, cho hai vợ chồng các người khoảng cách mà sinh ra đặc ý. Hai người các người cũng không biết xấu hổ!”

Lâm Miếu tức giận đến toàn thân run lên, nàng hướng Sa Lộ đánh một cái tát: “Cô thật không biết xấu hổ! Cô có cảm thấy thẹn tâm hay không? ! Kỳ thật gặp bộ dạng của cô ta liền thập phần rõ ràng nhất định là cô đặt bẫy chồng ta! Bởi vì chồng ta chính là muốn săn bắn, cũng sẽ không tìm một người kém hơn so với ta. Vốn ta nghĩ tất cả mọi người là nữ nhân, lại như thế nào, thân thể nữ nhân quyết định điều kiện cô ngay cả là Bá Vương ngành thương cũng chưa chắc thành công, vì một cây làm chẳng nên non, ta tội gì làm khó cô? Cô có hay không cảm thấy ta rất thích khi dễ? !” Sau đó lập tức

lau mặt cho Giang Tu Nhân, đau lòng nói?” “Đội tí nữa em cho anh một chút nước thuốc phía trên mắt, em sợ sữa vào mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đòi Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: kết cục như thế

Lâm Miểu vậy tay, quản lí sợ hãi đi tới: “Giang thái thái, ngài có cái gì phân phó?”

“Nếu như nơi này có ghi hình , hiện tại đem băng từ đưa cho ta.”

Nhìn thấy Sa Lộ sụp đổ, Lâm Miểu chia về phía cái mũi nàng: “Ta chỉ biết thông minh hơn cô, sẽ không ngu xuẩn hơn cô. Hành vi của cô hôm nay chắc hẳn đã làm phai mờ hình tượng của cô trong suy nghĩ của Lâm Hâm. Ta sẽ lập tức truyền cho Lâm Hâm xem, cô nghĩ cũng không nên nghĩ lại làm ra những chuyện gì.”

Quý Nhiên cũng chạy tới, bà thấy trên mặt con trai tất cả đều là sữa, con dâu chỉ vào nữ nhân đối diện mắng to, rất rõ ràng, con trai cùng con dâu bây giờ là một lòng, bà vừa tức vừa buồn cười.

Nhìn thấy Quý Nhiên, Lâm Miểu vội vàng nghênh đón Quý Nhiên đưa đến chỗ ngồi, đối Giang Tu Nhân thì nháy mắt ra hiệu, kêu anh rời đi. Giang Tu Nhân cười tà đi qua bên cạnh Quý Nhiên, bị Quý Nhiên trừng mắt liếc: “Quay đầu lại ta sẽ trừng trị con!” Lâm Miểu cười nói: “Mẹ, không có việc gì. Vị tiểu thư này cũng biết Lâm Hâm, Lâm Hâm mới vừa rồi còn phát bưu kiện cho con kêu con chiều cổ cô ta.”

Quý Nhiên trừng lớn hai mắt: “Lâm Hâm? !”

Lâm Miểu gật gật đầu, Quý Nhiên đứng lên: “Ta đây trở về.” Lâm Miểu đưa Quý Nhiên đi ra ngoài. Trở lại trước mặt Sa Lộ vẫn bị hóa đá : “Đi thôi, trước tiên ta dẫn cô lên khách phòng trên lầu nghỉ ngơi một chút.” Nhìn thấy Sa Lộ vẫn không nhúc nhích, Lâm Miểu thở dài một hơi: “Cô thấy đó, sau khi mẹ chồng ta biết cô quen biết Lâm Hâm, đối với cô càng không có một chút hứng thú. Chính là hải tử trong bụng cô ta dám cam đoan Giang gia đều không hề hứng thú, cô cùng cậu em vợ của Giang Tu Nhân mập mờ không rõ, cái tiêu đề này có thể đủ kích thích rồi?” Lâm Miểu nói trúng tim đen nói.

Sa Lộ nhìn xem Lâm Miểu này, nàng thông minh tài trí tuyệt không thấp so với Lâm Hâm. Lâm Miểu triệt để phá hỏng hết khả năng của cô, xem ra nữ nhân này chưa hẳn không thương Giang Tu Nhân, chỉ là nàng giới nguyệt trang, một mực đem Giang Tu Nhân chộp trong tay làm cho hắn không thể tùy tiện nhúc nhích.

Cô đẩy Lâm Miểu ra, thất tha thất thểu rời đi.

Nhận được tin tức Lâm Miểu đuổi tới bệnh viện, Sa Lộ đã tỉnh. Cô thấy Lâm Miểu, quá mức quật cường. Lâm Miểu đứng ở phía trước cửa sổ: “Ta không có nói cho Lâm Hâm. Lâm Hâm nói cho ta biết, cô là nữ tử hán phát hiện có tính cách giống ta, hắn đối với cô tương đối có cảm giác tốt. Hắn còn nói cô đồng dạng như ta, đối với thân thể chính mình rất bảo vệ, vô luận hán như thế nào, cô cũng không có làm cho hắn tìm được cô. Bởi vậy hắn nhận định cô là người xứng đáng được hắn trợ giúp cùng tôn kính. Ta biết rõ, các người đều là đồng học ở AF.”

Sa Lộ nhìn bóng lưng Lâm Miểu, giờ phút này Lâm Miểu vì Lâm Hâm mà thương tâm. Lâm Hâm nếu như phát hiện nữ thần trong suy nghĩ của mình là như thế sẽ không chịu nổi, Lâm Hâm kiêu ngạo có lẽ không cách nào tiếp nhận kết quả như vậy. Cô chán nản nhìn Lâm Miểu, vô luận lúc nào cô nhìn thấy Lâm Miểu, Lâm Miểu luôn như vậy đem mình cách ăn mặc được thoả đáng như thế. Lâm Miểu cơ hồ mỗi ngày đều mặc váy ngắn, cô biết ưu điểm cùng khuyết điểm của mình ở đâu, cô luôn có thể bóc đồng tránh khuyết điểm, đem xinh đẹp của mình mà lơ đãng phát huy đến mức tận cùng. Lâm Miểu coi như không có phong cách của mình, nàng luôn lựa chọn kiểu dáng phong cách mới nhất, hơn nữa rất nhiều kiểu đều không có chính thức đưa ra thị trường. Sa Lộ hiểu được, đây là phong cách của Lâm Miểu. Mà hết thấy điều này, chỉ có Giang Tu Nhân có thể vô điều kiện mà thỏa mãn nàng.

Sa Lộ chậm rãi mở miệng: “Ta là cô nhi, bà nội nhặt được ta ở trong rừng. Bà đem ta về chỗ mà bà giúp việc nhà cho người ta, chính thức thành người có gia đình. Bà nội là bà vú của chủ nhân nhà này, bà nội khi ở nhà bọn họ cũng có chút địa vị, bởi vì chủ nhân nhà này cơ hồ coi như là con của bà. Dần dần , bọn họ phát hiện được ta chỉ số thông minh khác hẳn với người thường, liền bồi dưỡng ta. Chính là về sau, bọn họ phát hiện con của bọn họ đối với ta tương đối có cảm giác, vì vậy bắt đầu khủng hoảng. Kỳ thật ta chưa bao giờ đối với con nhà bọn họ có vượt qua cảm tình ngoài ca ca. Về sau, ta thi đậu AF được toàn bộ học bổng. Ta cố gắng học tập, mỗi ngày sau khi học xong dư thời gian thì ta làm thêm đem tiền gửi cho bà nội. Ta không hy vọng bà nội có cảm giác ăn nhờ ở đậu ở nhà bọn họ.”

Lâm Miểu nhìn Sa Lộ, gật gật đầu. Nàng dứt chút ít tỏ ý cho Sa Lộ. Sa Lộ chỉ ăn mấy ngụm, lắc đầu: “Quá ngọt .” Lâm Miểu cười thầm.

“Ngày đó, ta tại nơi làm việc nhìn thấy anh ấy, anh ấy một thân anh tuấn mặc đồng phục cảnh sát, giữa các cảnh sát ngoại quốc khác lại chói mắt như vậy. Đoàn người bọn họ hào khí vây quanh ngồi cùng một chỗ, thoải mái cười to. Nguyên lai bọn họ đều là đã từng là cảnh sát giữ gìn hòa bình. Ta không nghĩ tới anh ấy có thể nghe hiểu tiếng Trung Quốc, ta không kiêng nể gì cả mà đối đồng sự nói, anh ấy là nam nhân đẹp trai nhất mà ta thấy. Không nghĩ tới, anh ta lại làm bầm nhìn ta, bảo ta Miểu Miểu. . . . .”

Lâm Miếu đem mặt chuyển qua một bên, ánh mắt của nàng lập tức đỏ. Khi đó Giang Tu Nhân đã rất yêu, rất yêu mình. . . . . Lâm Miếu lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ. . . . .

“Chúng ta trao đổi tên, ngày đó ta cùng anh ta ngồi thật lâu. Ta biết rõ anh ấy rất bị đè nén, tất cả bi thương của anh ấy đều biểu lộ ẩn nhẫn trong cô đơn, bắt đầu từ một khắc này, ta không chùn bước mà yêu anh ấy. Anh ấy yêu thích nói chuyện với ta, cũng rất ít xem mặt ta.

Khi thời điểm anh ấy phát hiện ta đối đồ ngọt không có hảo cảm, anh ấy trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn ta. Từ một khắc này ta biết rõ, trên người của ta có một thứ gì đó mà anh ấy cần. . . . . Khi anh ấy nhận được điện thoại của một nữ nhân thì ta nhìn thấy anh ấy tung tăng như chim sẻ vậy, loại vui vẻ từ đáy lòng làm cho ta thật sâu thuyết phục. Từ một khắc này, ta thề ta muốn đến bên cạnh của anh ấy làm bạn anh ấy. Ta dùng tên của anh ấy tại trên mạng ‘GG’ một chút, rất dễ dàng biết thân phận của anh ấy. Ta không chút do dự mà đi tới nơi thành thị lạ lẫm này, không nghĩ tới anh ấy còn nhớ rõ ta, hết thấy cũng rất thuận lợi. Đoạn thời gian kia là thời gian mà cả đời này ta vui sướng nhất, ta thật muốn làm cho thời gian ở đây một khắc vĩnh hằng.”

Lâm Miếu không nghĩ tới khi đó chính mình lại làm cho Giang Tu Nhân thống khổ như thế. Anh nghĩ nghĩ: “Một người, chỉ có thể chân chính mà vui mừng qua, vô luận thời gian dài hay ngắn, cũng đã là tạo hóa. Ngàn dặm thêm dài, trên đời không có buổi tiệc nào không tan, cơ nghiệp vĩnh viễn, thiên thu vạn năm, để luôn vui vẻ. Hồng nhan trong nháy mắt già , nháy mắt rục rối.”

Sa Lộ hoang mang nói: “Nguyên lai người cùng ta đồng dạng, đối cuộc sống luôn nhìn u ám như thế. Chính là ta còn thấy được cô, ta đây quản lý tâm nhậm của bộ phận quan hệ xã hội đối với con dâu thứ hai chưa tới 20 của Giang gia cao cao tại thượng mà nói chính là người qua đường Giáp. Trong ánh mắt của cô chưa từng gặp bất kỳ một nữ nhân nào vây quanh bên cạnh anh ấy, cô là người tự tin cùng kiêu ngạo như vậy, cô luôn không hề cố kỵ mà ở trước mặt mọi người chiếm lấy tất cả của anh ấy, tuyên thệ hoàn toàn chủ quyền cùng lãnh thổ của cô, tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà người tiếp xúc sợ cô lại mời cô, điều này làm cho ta càng thêm đố kỵ cô. Cả tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà cũng biết nhị thái tử này là yêu thương vợ của mình như thế nào, anh ấy khiêm tốn hữu lễ, tôn trọng phái nữ. Anh ấy trở thành nam nhân tốt điển phạm trong suy nghĩ rất nhiều người, ánh mắt của anh ấy luôn đuổi theo thái thái của mình, anh ấy khoái cảm theo thái thái thỏa mãn vật chất hưởng thụ đến như vậy, anh ấy nhìn bộ dạng thái thái, cười đến cảm thấy mỹ mãn như thế. . . . . Đêm hôm đó, ta có ý đem chính mình ăn mặc thành hình dạng của cô. . . . .”

Lâm Miếu khoát khoát tay: “Cô không cần phải nói, ta biết rõ. Vào lúc ban đêm ta liền đã biết, khi về nhà anh ấy rất sợ hãi. Hiện tại cô có tính toán gì không, có lẽ ta sẽ giúp được cô.”

Sa Lộ trừng lớn hai mắt: “Các người thật đúng là trời sinh một đôi! Các người là hiểu rõ đối phương như vậy.”

Lâm Miếu cười nói: “Nói đi, cô có cái gì yêu cầu?”

Sa Lộ ngậm hạ thần sắc: “Nếu như có khả năng, ta hi vọng các người có thể giúp ta đem bà nội sang Mĩ quốc. Ta không muốn bà còn ở lại trong nhà đó, bà nội cũng nên có cuộc sống của chính bà, bà đã sắp 70 tuổi, hơn nữa ở bên Mĩ quốc kia điều kiện chữa bệnh so với nơi này tốt hơn.”

“Nhất định giúp cô làm được. Ta cho là chồng ta vô luận như thế nào, anh ấy đối với người tạo thành thương tổn. Nhưng ta nghĩ, loại thương tổn này tuy không cách nào rửa sạch, nhưng có thể chuộc tội. Ta hi vọng cô có thể tiếp nhận một phòng ở nhỏ, ít nhất cho bà nội cô vừa đến Mĩ quốc thì có nơi an thân, không phải sao?”

Sa Lộ nhìn Lâm Miếu: “Kỳ thật ta với cô tuyệt không đồng dạng, cô là thiện lương như vậy.”

Lâm Miếu cười nói: “Cô có thể nói như vậy, chúng ta chính là đồng dạng. Nếu có thể, ta chúc phúc cô cùng Lâm Hâm.”

Sa Lộ lắc đầu: “Ta cùng Lâm Hâm cũng là người giống nhau, cô cho rằng tương lai hai chúng tôi ai sẽ cho ai một chén nước sôi kia ?” (đoạn này ta không hiểu mấy, thông cảm nha)

Lâm Miếu lần nữa ngũ lồi oanh đình. . . . . (sấm nỏ trên đầu)

Nhìn thấy Ngư Ngư quán đầy băng vãi tiến vào, Lâm Miếu há to mồm. Ngư Ngư cười khở ngồi xuống: “Vốn bộ dạng ta đây không nên tới gặp cô, chính là ta sợ hãi cô chờ ta quá lâu, đành phải tới.”

“Ta có thể hay không biết rõ đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta nghĩ có lẽ chỉ là một lần ngoài ý muốn, có lẽ bọn họ nhận lầm người.”

Lâm Miếu phi thường muốn nói ‘ thực xin lỗi ’, chính là không biết cái thực xin lỗi này nói như thế nào cho đúng? Nhìn Ngư Ngư cười đến thập phần miễn cưỡng, Lâm Miếu đứng lên: “Ta đưa anh trở về.” Ngư Ngư cười nói: “Không có việc gì, đều là bị thương ngoài da. Kỳ thật chính là thiếu chút hình tượng, cô không biết sao? Ta đây là tại trước mặt cô tranh thủ đồng tình.” Ngư Ngư nháy mắt, nghịch ngợm nói.

“Đồng tình của ta đối với anh mà nói rất trọng yếu sao?” Lâm Miếu giả vờ trừng lớn hai mắt, dẫn tới Ngư Ngư bật cười.

“Nếu như ta nói không phải, cô có bị đã kích hay không?”

“Hình như là có một chút.” Lâm Miếu bộ dáng suy tư nghiêm túc làm cho hai người đều nở nụ cười.

Ánh mặt trời chiếu vào trên người Ngư Ngư như làm sạch vậy, thuần túy, rất nhiều người đều nói con mắt là cửa sổ tâm hồn, hôm nay Lâm Miếu mới chánh thức tán thành những lời này, người nam nhân này từ trong ra ngoài đều là làm sạch như vậy. Lâm Miếu cảm thấy tâm tình hăm hực trở nên tốt rất

hiều.

Hai người lần đầu tiên trong sinh hoạt thật sự có giao hội, Lâm Miếu tự mình đem Ngư Ngư đưa về nhà. Nguyên lai tuổi trẻ Ngư Ngư nhận lời mời đến đại học Nghiễm Nam làm khách ghé phó giáo sư của hệ mỹ thuật tạo hình, điều này làm cho Lâm Miếu đối với hắn càng lau mắt mà nhìn: “Tiểu nữ tử thật sự là thất kính, thất kính, không nghĩ tới không để ý, ta liền làm bằng hữu với giáo sư tuổi trẻ của giáo dục. Soái ca, có thể không cho tiểu nữ tử chữ kí? Để tương lai có thể trở thành món đồ đầu giá bán được ít tiền?”

Ngư Ngư cười ha ha.

Tạm biệt Ngư Ngư, Lâm Miếu vọt tới văn phòng của Giang Tu Nhân: “Chuyện của Ngư Ngư, là anh làm sao?” Giang Tu Nhân trừng lớn hai mắt: “Ngư Ngư? hôn nhẹ vợ của anh, em chùng nào thì nhận thức anh không biết bằng hữu? Mà lại chưa từng nghe em nhắc qua, lời này từ đâu nói ra?”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: túng quẫn như thế

Lâm Miếu tức giận đến ngứa hàm răng, nàng đối với Giang Tu Nhân: “Em chỉ ngẫu nhiên quen biết bằng hữu, vào ngày trước kia, em cũng không biết là hắn đang làm gì, bọn em điện thoại lẫn nhau đều không có, anh rõ ràng cho là bọn em lúc đó có vấn đề! Anh không biết là như vậy thập phần ngu xuẩn sao?”

Giang Tu Nhân hừ một tiếng: “Ngu xuẩn? ! Bà xã, sợ người ngu xuẩn là em đi? Em bị người bán, còn giúp đỡ nữa sao!” ‘ba’, Giang Tu Nhân từ trong ngăn kéo vung ra tư liệu của Ngư Ngư: “Em cho rằng các người chỉ là một kiểu gặp gỡ lãng mạn sao? Hắn chính là một mực yêu Sa Lộ cái con nhà người ta. Đáng tiếc hoa rơi có ý, nước chảy vô tình. Cho nên hắn nhận định là anh đoạt đi nữ nhân hắn yêu mến, cho nên hắn muốn cướp đi lòng nữ nhân anh yêu.”

Lâm Miếu run rẩy cầm lấy những tài liệu kia, không nghĩ tới, cái nam nhân con mắt sạch sẽ như vậy nguyên lai cũng là giả dối. . . . .

Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miếu thất hồn lạc phách, tâm từng đợt co rút đau đớn, nhưng anh hiểu được, chính mình phạm sai lầm trước đây, mới khiến cho Ngư Ngư có cơ hội.

Anh đem Lâm Miếu gắt gao ôm vào trong ngực nghẹn ngào: “Miếu Miếu, Miếu Miếu của anh. Tha thứ anh, đều là lỗi của anh.” Lâm Miếu mù mịt nhưng nhìn Giang Tu Nhân, người nam nhân này có phải là giận điên lên? !

“Miếu Miếu, quá khứ đều qua rồi. . . . . Đều là lỗi của anh, anh yêu em!” Lâm Miếu nhắm mắt lại, cũng gắt gao ôm chông của mình. . . . .

Giang Tu Nhân lập tức cao hứng trở lại, anh nắm cái cảm thê tử, làm thê tử nhỏ nhắn xinh xắn ngẩng lên đầu, nhìn mình: “Miếu Miếu, cảm ơn em!”

“Cảm ơn em cái gì?”

Giang Tu Nhân lại ôm chặt vợ của mình: “Nói không rõ ràng, chính là cảm ơn em. . . . .” Anh kéo Lâm Miếu, hưng phấn vô cùng: “Đi! Anh hôm nay muốn tới huyện cực, dẫn em đi xem! mới xác nhập đến huyện đảo viên Bắc Trữ thị, anh cũng vậy chưa có đi qua! Chúng ta đêm nay có thể ở đó chơi một đêm. Nghe nói nơi đó là nơi sản sinh củ sen, hiện tại đúng là mùa hoa sen xem thật tốt.”

Lúc này Lâm Miếu lôi kéo Giang Tu Nhân lẻ mà lẻ mẽ đi ở phía trước, cử chỉ bộ dáng hai người tựa như là nhân vật trong truyện cổ tích. Nắm chặt tay lẫn nhau từ bên trong, có thể cảm giác thật sâu được thế tử đối tượng phụ cảm tình chính lạnh lẽ phát sinh biến hóa. . . . .

Trong cục các đồng chí đã đối với thê tử xinh đẹp của mình và cục trưởng đại nhân vĩ đại tuổi tác kém mười tuổi mà trong đó tất cả sự kiện phát sinh có tương đương với sức miễn dịch cùng mất đi lòng hiếu kì. Tất cả mọi người công tác tại đây, đây là còn tại hai vợ chồng tân hôn vô luận làm gì, cũng đã làm mọi người không thể không quan tâm.

Mạc Phi chứng kiến thượng cấp của mình kiêm thân thích lôi kéo thê tử đi về hướng xe hơi bọn họ, đoàn người đều hai mắt nhìn nhau. Cái này lại đến rồi? Đặc biệt Thành Thành, nàng là đi chỉ đạo ban ngoại sự trong huyện cùng ban ngoại sự network (mạng lưới liên lạc) cục thành phố, thời gian căng nhiệm vụ nặng. Hơn nữa trên xe còn có nhiều nghiệp vụ phòng người phụ trách phù hợp đều đi.

Giang Tu Nhân mặt dày thoáng có một chút hồng, dù sao có lấy việc công mưu cầu việc tư mà hiềm nghi. Anh chủ động cùng mọi người thẳng thắn: “Miếu Miếu cũng chưa có đi qua huyện đảo viên, nàng theo chúng ta đi xem, mọi người không có ý kiến a?”

Thành Thành chủ động nói: “Lãnh đạo, ngài hỏi mọi người chúng tôi như vậy, chính như hỏi khách nhân các ngài làm thịt gà hay không?” Tất cả mọi người nở nụ cười, nối đuôi nhau lên tới một cỗ xe ngồi giữa ba. Xe dẫn đường phía trước từ từ tiến ra khỏi cửa chính công an. Lâm Miếu biết rõ Giang Tu Nhân là người vô cùng hải phái, người của cục công an cũng đều đã quen sử dụng trường cục công an hải phái trẻ tuổi nhất có tác phong công tác.

Không giống những cục lãnh đạo khác như vậy, xuất hành nhất định phải có một cỗ xe của mình dùng hiển lộ rõ ràng thân phận của mình.

Lâm Miếu không tiện ngồi ở bên người Giang Tu Nhân, nàng cùng Thành Thành ngồi cùng một chỗ, có một đáp không có một đáp cùng Thành Thành nói chuyện, ánh mắt lại thủy chung đuổi theo chồng của mình.

Người người cũng biết, Giang Tu Nhân đang làm việc cùng không công tác giờ hoàn toàn là hai loại trạng thái. Bí mật, anh căn bản trên miệng là người ba hoa. Thủ hạ của anh cũng đã quen phương thức công tác của anh, thật sự nghiêm túc, kiên định công tác; thật vui vẻ, cuộc sống khoái khoái lạc lạc. Dựa theo chuyện Mạc Phi nói, trở mặt cực nhanh, hiện nay trên đời cũng chỉ có Thanh Hà, Mạn Ngọc có thể chống lại, hơn nữa là khi anh phát huy thất thường, Mạn Ngọc, Thanh Hà vượt xa người thường phát huy tình huống thực tế.

Giờ phút này Giang Tu Nhân đang đùa giỡn Trí Tây Tây ban an toàn cộng đồng, cô vừa nghi kết hôn trở về.

“Uy, Trí Tây Tây, ta phát hiện lần này cô trở về có hai cái biến hóa.”

Trí Tây Tây 26 tuổi trở thành Bảo Bảo hiếu kỳ: “hai cái biến hóa?”

Những người khác lập tức đồng tình nhìn Trí Tây Tây. Thành Thành rõ ràng thì thảo tự nói: “Mặc niệm ba giây đồng hồ.”

“Cụ ta cẩn thận quan sát được, người thứ nhất biến hóa sẽ là chân của cô đã thành công biến thành ngoại chữ bát (八); thứ hai biến hóa chính là cô nói chuyện lời nói truyền đi nguyên lai quá nhanh, bởi vì hiện tại chỉ cần là cô mới mở miệng nói chuyện, mọi người chúng ta cũng không biết cô đang ở đây nói cái gì, tất cả mọi người chỉ thấy miệng của cô khẽ trương khẽ hợp . . . . .” Giang Tu Nhân lời còn chưa dứt, toàn bộ người trên xe lập tức toàn thể cười, kể cả lái xe Hướng HàNam. Hẳn là lái xe kiêm bí thư của Giang Tu Nhân, đường đường là chủ nhiệm văn phòng cục thành phố. Giang Tu Nhân từ khi về nước, hẳn một mực đi theo. Người người cũng biết hẳn là tâm phúc của Giang Tu Nhân.

Liền Giang Tu Nhân cũng không cười, anh đối Hướng HàNam nói:

“Ta nói Hướng chủ nhiệm, phiền toái cậu cười thì có thể cười, nhưng cậu không cần cười mà đem xe thành hình chữ ‘ chi ’ a?”

Lâm Miếu thật sự cười xòa khí, Thành Thành ý vị đầm lưng cho nàng. Giang Tu Nhân quay đầu lại nhìn thấy: “Thành Thành, ta chỉ bắt quá là bảo cô làm thêm giờ vài đêm, cô không cần hung ác đến lấy bà xã của ta hả giận a? Đánh dùng sức như vậy? !”

Thành Thành lập tức đem Lâm Miếu đuổi đến chỗ Giang Tu Nhân: “Cậu mau qua tới a, mình xem chồng cậu cũng hmm thật. Mình cũng vậy thật phục cậu, mỗi ngày đều dính theo, theo mình ngồi một hồi, không yên lòng mà cậu yên tâm, tại trên xe đây, ai cũng đoạt không đi anh ta. Chính là tạm thời cướp anh ta đi, không gian nhỏ như vậy, tuyệt đối làm không thành sự! Cậu cho rằng người người đều là vận động viên bóng đá ? Tính dẻo dai tốt.”

Mọi người lại cười to.

Lâm Miếu đỏ mặt nhẹ nói: “Thành Thành, cậu chính là nữ lưu manh!”

Thành Thành liếc qua nói, ôm khuôn mặt Lâm Miếu: “Đừng tại trước mặt chúng ta giả bộ đứng đắn, cậu xem cậu bây giờ cái bộ dạng này non muốn chảy nước, bị người nào đó nuôi nhiều quá thành quen! Cũng được ý nói mình là nữ lưu manh, nữ lưu manh là cậu a! ? Nếu như mình là cậu, sẽ đem chuông điện thoại của chồng cậu đổi thành gọi ông người sử dụng đã kết hôn ~”

Cái này không được, Hướng HàNam càng làm lái xe thành hình chữ ‘ chi ’. Trí Tây Tây cười ra nước mắt: “Thành Thành, chị em tốt của ta, trở về tỷ mời cô ăn bữa tiệc lớn.”

Thành Thành phát phát tay: “Trí tỷ tỷ, ta là gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ. Sao có thể làm cho ngài mời ? Học lời phong, làm tốt sự, năm nói bốn mỷ ba nhiệt tình yêu thương, tám vinh tám sĩ phải nhớ kỹ! Cái nào, giống như, nghe nói Bắc Trữ chúng ta mới mở một nhà hàng Hàn Quốc, nghe nói hương vị tương đối khá.”

Trí Tây Tây cùng toàn bộ người trong xe: “. . . . .”

Điện thoại Lâm Miếu vang lên, nhìn xem, nguyên lai là điện thoại nhà Thành Thành, liền đối Thành Thành nói: “Mẹ cậu.”

Thành Thành tròn to hai mắt: “Bây giờ còn bắt ngờ nói tục?”

Lâm Miếu lập tức kịp phản ứng: “Mẹ của cậu.”

Nghĩ nghĩ vẫn là như mắng chửi người, lại nói câu “Điện thoại.” Toàn thể phục hồi lại chột cười. Hướng HàNam đành phải đem xe đứng ở ven đường nghỉ ngơi một chút, Lâm Miếu rút cục đã được như ý nguyện ngồi vào bên người Giang Tu Nhân.

Mạc Phi kiên quyết kéo Lâm Miếu thoải mái nằm ở trong ngực Giang Tu Nhân đến: “Ta nói, cho cô cái người này ngoài nhân viên biên chế lên xe, chúng ta đã là pháp ngoại thì ân rồi, hai người các cô cũng đừng kích thích chúng ta những tiểu thanh niên chưa lập gia đình này.”

Lâm Miếu lập tức phản bác: “Anh là chưa lập gia đình hưởng thụ đã kết hôn đãi ngộ!” Lúc này đến phiên Thành Thành nháo cái đỏ mặt. Vừa mới tiến địa giới huyện đảo viên, quả nhiên có thể chứng kiến một vùng hoa sen, to đến nhìn không thấy giới hạn. Lâm Miếu đẩy cửa sổ xe ra, tham lam mà hô hấp lấy không khí cái mùi thơm ngát này, tiếng than thở liên tiếp. Lâm Miếu cao hứng ôm cổ Giang Tu Nhân, đối với anh thì thầm “Cổ liễu rừ xuống đề Phong nhàn nhạt, mới hà khắp chiếu Diệp điền điền. Bạch Vũ tần vung rảnh rồi sẽ ngồi, lựa đen bán rơi say ông ngủ. Bối mộng tiến quân mãnh liệt có thể

đoạn ngày, cảm giác đến cảm trông nom mặc Khuy Thiên. Có thể cười vinh hoa trong gổ tan ra, đối liên dư làm thế ngoại tiên.” Nhìn thấy hai mắt Lâm Miêu mê man, Giang Tu Nhân cũng không biết nên như thế nào mới tốt.

Anh khắc chế tâm tình của mình, cứ như vậy nhìn xem Lâm Miêu.

Toàn bộ mọi người trong xe bị hai vợ chồng biến thái này lôi ngã, Thành Thành càng cố kéo Lâm Miêu qua đến: “Hai người các cậu vẫn là tách ra a, không thấy được Hường chủ nhiệm về mặt run rẩy, càng làm xe thành hình chữ ‘ chi ’ sao?” Toàn bộ xe phục hồi lại chột cười. Chứng kiến lãnh đạo huyện cục ở cửa ra vào ngừng xe lại, Giang Tu Nhân nhăn lại lông mi xinh đẹp: “Đào viên huyện cục là xảy ra chuyện gì? Ta nói rồi, lần này chủ yếu là giao tiếp nghiệp vụ.” Tất cả mọi người thu lại nụ cười, biết rõ lãnh đạo bắt đầu tiến vào trạng thái công tác. Cục trưởng Hải phái phi thường phản cảm những quan trường vô vị xã giao này.

Chứng kiến bí thư, Huyện trưởng trong huyện đều đến đây, Giang Tu Nhân cười mím mà nghênh đón: “Bí thư, Huyện trưởng đều đến đây, chúng ta làm như thế nào cho tốt.” Lâm Miêu mím cười, Giang Tu Nhân chỉ câu nói đầu tiên ngăn ngừa đem những người kia phá hỏng. Lâm Miêu nếu không hiểu được, cũng thấy rất rõ ràng, những người này không phải cho Giang Tu Nhân mặt mũi? Người ta cho chính là nhị công tử Bí thư Tỉnh ủy mặt mũi. Cảnh này vô cùng náo nhiệt.

Bí thư Cổ Tân An, Huyện trưởng Dịch Tế Dương chứng kiến một cái nữ hài không có đồng phục cảnh sát lặng yên đi theo đằng sau đội ngũ, cái kia dáng người khỏe mạnh, đầu rất cao lớn bên người Hường chủ nhiệm. Cô bé này thanh xuân chói mắt như vậy, trọn bộ trang phục dấu hiệu màu lam cao bồi (nhưng thật ra là CD kinh điển hoa văn cao bồi), rõ ràng trên chân mang là giày chơi bóng cũng là cái hoa văn này, trang bị một đôi vớ trắng, lưng một cái túi tay màu vàng rất lớn. Quan trọng nhất là, chiều dài váy ngắn như vậy.

Bí thư, Huyện trưởng chứng kiến Giang Tu Nhân ngẫu nhiên tay lộ ra cho thấy hiển nhiên cùng cô bé kia là một đôi, tuy bọn họ không rõ ràng lắm đồng hồ là cái nhãn hiệu gì, nhưng kim cương trên đồng hồ là bọn họ nhận ra. Không qua thịt heo, tóm lại thấy heo chạy qua. Hai người âm thầm kinh ngạc, cái Giang công tử này rõ ràng công nhiên đem tiểu mặt mang theo trên người? Thử nghĩ xem lại bình thường trở lại, cũng đúng, trong này núi cao hoàng đế xa, hèn hồ là nơi để đi.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: đoàn tụ sum vầy

Nhìn những người trong huyện này, đặc biệt là với cục công an huyện chính cục trưởng Tu Bột dẫn đầu mọi người nhìn chăm chăm vào cặp chân dài xinh đẹp kia của Lâm Miêu cùng vẻ mặt xinh đẹp của nàng (người trong huyện vẫn đối với nam nhân hình dạng anh tuấn cũng không thích), Giang Tu Nhân nghĩ thầm, rảnh rồi, quên kiểm tra cái này rồi, Lâm Miêu mặc thành như vậy, khó trách những người này muốn chảy máu mũi. Vừa mới nghĩ vậy, tất cả khách nhân Bắc Trữ thị tới đều chứng kiến cách đó không xa một người cảnh sát tuổi còn trẻ thật sự chảy máu mũi. . . . .

Cổ Tân An hưng hăng trừng Tu Bột vài lần, làm cho huyện đào viên mất thể diện.

Giang Tu Nhân nghĩ, dù sao cũng như vậy. Anh cười mời Lâm Miêu tới: “, Miêu Miêu, nhận thức một chút Cổ thư ký cùng Dịch Huyện trưởng. Cổ thư ký, Dịch Huyện trưởng, đây là thê tử Lâm Miêu của ta, nàng nghe nói huyện đào viên đẹp nhất chính là hoa sen, cho nên cùng sang đây nhìn xem.”

Không ngoài ý muốn, người huyện đào viên toàn thể há to mồm. Đây là vợ của tiểu nhị Bí thư Tỉnh ủy? Tuổi quá nhỏ!

Lâm Miêu hào phóng ứng đối: “Cổ thư ký, Dịch Huyện trưởng, các người hảo, tôi là Lâm Miêu. Cổ nhân có nói, trúc màu xanh, hoa sen thơm mát, cho nên muốn đến xem.”

Nhìn thấy Lâm Miêu ứng đối tự nhiên, người huyện đào viên giờ mới hiểu được, cô bé trước mắt này không phải tiểu thanh niên bình thường của xã hội, mặc dù trang phục của nàng rất tốt.

Giang Tu Nhân bỏ lại lãnh đạo huyện, bắt đầu bình tĩnh lặng lẽ mà vui đầu vào trong công tác. Những người lãnh đạo huyện đều nghĩ, xem ra lời đồn là thật sự, cái trường cục công an này thật sự có bản lĩnh.

Như là không biết trước mặt người chồng này chính là vừa rồi miệng ba hoa trên xe cùng nữ đồng sự! Hai mắt không sợ hãi như vậy, con mắt rõ ràng có thần (nguyên văn thanh mục hữu thần); nói chuyện có lý có cứ, chủ yếu và thứ yếu rõ ràng. Rất rõ ràng, Giang Tu Nhân trước đó nhất định làm rất nhiều công tác điều tra, anh thường xuyên làm cho người huyện cục á khẩu không trả lời được, liên tiếp lau mồ hôi.

Lâm Miêu nhìn thấy cái huyện cục này công tác thật sự rất hỗn loạn, đều không có người thư ký ghi chép lại, trong này thật sự là núi cao hoàng đế xa, quan cấp bậc lớn đề chết người. Điều chỉ nghĩ chỉ cần tiếp đãi lãnh đạo tốt, đối với công tác cũng tạm được. Lâm Miêu hiểu rõ Giang Tu Nhân là phản cảm nhất, Lâm Miêu lần nữa chứng kiến bộ dạng Giang Tu Nhân lúc làm việc, lần đầu tiên nàng cùng Thành Thành đồng dạng, hai mắt tròn to, giống bộ dạng lúc này.

Lâm Miếu lập tức hành động làm người ghi chép, nàng xem phó cục trưởng Phong Thu Minh rõ ràng là xuất thân binh nghiệp, giống như đối với mấy cái hiện tượng này cũng có rất nhiều bất mãn. Sau khi hội nghị chấm dứt, Lâm Miếu lặng lẽ đem bản ghi chép của hội nghị đưa cho Phong Thu Minh : “Phong phó cục trưởng, đây là bản ghi chép hội nghị.” Lâm Miếu nhìn thấy mặt của Phong Thu Minh trong nháy mắt căng đến đỏ bừng, Lâm Miếu không muốn hấn quá khó chịu, lập tức đi đến sau lưng Hà Nam.

Sau khi chấm dứt công tác, người trong huyện đem bọn họ kéo đến một khách sạn, nhìn thấy khách sạn xa hoa như thế, người của Bắc Trữ cục thành phố hai mắt nhìn nhau dò xét, không nghĩ tới huyện nghèo khó hơn tỉnh Nghiễm Nam cũng tiếp đãi nơi xa hoa này. Lần này Giang Nam đem cái huyện này chia cho Bắc Trữ thị, chính là hi vọng thay đổi diện mạo lạc hậu nơi này.

Giang Tu Nhân lập tức mang theo mọi người lui ra ngoài, từ chối có công việc quan trọng cần thu xếp, hôm nay nhất định phải trở về. Đám người Bí thư, Huyện trưởng ngơ ngàng lung tung (nguyên văn: mờ mịt thất thố), bọn họ không hiểu được có chỗ nào làm không được ? Đắc tội vị công tử của bí thư này.

Phong Thu Minh vẫn âm thầm chăm chăm vào Lâm Miếu, cũng một mực lặng lẽ quan sát Giang Tu Nhân, hiện tại hẳn biết mình phải làm gì. Nhưng mà nhiều ánh mắt chăm chăm vào, hẳn không có cơ hội tới gần Lâm Miếu.

Lâm Miếu thông minh cảm thấy, nàng rất bình tĩnh (bất động thanh sắc) mà chuyển đến bên người Phong Thu Minh, lặng lẽ kín đáo đưa cho hắn tờ giấy, Phong Thu Minh cảm thấy bội phục, cô bé này không tầm thường.

Trên đường trở về, tất cả mọi người còn bị khách sạn xa hoa vừa rồi dọa cho sợ. Lâm Miếu cười nói: “Vì cảm tạ hôm nay mọi người để cho ta ngồi xe của các người, ta mời mọi người ăn cơm, phải đi quán ăn Hàn Quốc mà Thành Thành mới vừa nói.”

Trên xe mọi người cùng nhau nói ra: “Cô mời khách, đương nhiên là đến ‘khúc kính thông u’ ăn.” Một vị đồng chí lập tức đem điện thoại của mình đưa tới trước mặt Lâm Miếu: “Chúng ta muốn ăn cá muối (bào ngư) tươi, tôi biết việc này tương đối lâu.” Lâm Miếu thật sự tiếp nhận điện thoại của hắn gọi cho Lư Huệ, nghe xong Lâm Miếu điện thoại, toàn bộ xe sôi trào. Mặc Phi tranh thủ thời gian thông tri xe dẫn đường phía trước.

Đêm hôm đó, Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu đều uống quá nhiều, mặt hai người đỏ tới mang tai về đến nhà, Quý Nhiên bỏ qua Giang Nam, nói cho bọn nhỏ phụ thân của bọn họ có chút tức giận.

Vị Bí thư Tinh ủy này tự kiểm chế mà đối với nhi tử, con dâu: “Hai người các con tuổi cộng lại cũng vượt qua 50 rồi, còn không hiểu chuyện! Uống nhiều như vậy!”

Lâm Miếu lập tức nhắc tay: “Báo cáo! Ba ba, con không phục, anh ấy già, rõ ràng kéo cao số tuổi bình quân của chúng con.” Giang gia từ trên xuống dưới lập tức cười, Giang Nam tự mình cũng không nín được nở nụ cười, ông phát phát tay, đại xá hai người. Giang Nam cười híp mắt nhìn hai người lên lầu, sức hấp dẫn của con người là một trong điều kiện tiên quyết, tình yêu mới có khả năng thủy chung mà hướng người mở rộng ra, bọn họ dù là người cũng không thực hiện. Nếu như tình yêu là bầu trời bao la nhất định không hề có đám mây mới trôi qua, thế giới khác phái đối với người không hề có hấp dẫn nữa, cuộc sống chẳng phải quá nhàm chán?

Hai người tắm rửa xong cùng nhau ngã xuống giường, Giang Tu Nhân chưa từng có cảm giác chính mình trải qua giống như lúc này thờ không ra hơi, loại cảm giác này giống như chính là chuyện đời trước, Lâm Miếu dưới thân quá đẹp, bị nàng cầm chặt sinh mệnh của chính mình là tuyệt vời như thế, tuyệt với đến thiếu chút nữa anh không thể tự chế mà nhảy cẫng, anh tranh thủ thời gian dừng lại để cho động tác nàng tiếp tục khuấy động, thờ dốc nhìn Lâm Miếu cùng đồng dạng bởi vì uống rượu mà kích động không thôi.

Lâm Miếu nhìn thấy hai người giống như hải nhi mới ra sinh đồng dạng tròn bóng, dáng người cường tráng kia từng bị chính mình nhìn lên qua hiện ra chân thật ở trước mắt, nàng vươn tay ra vuốt ve lần đầu tiên nhìn thấy cũng đã làm cho nàng rất ngạc nhiên và cơ bụng rất hấp dẫn nàng, vẫn cùng trong tương tượng đồng dạng tràn ngập sức mạnh, cứng rắn, chính là cơ bụng tương đối còn cứng nhắc chính là cái linh kiện khác của anh cũng sâu, giờ phút này uy phong lẫm lẫm chính là như đại pháo phóng lên trời đồng dạng đặt ở bên trong một mảnh cô đại, thẳng hùng dũng oai vệ khí phách hiển ngang, mặc dù thấy qua nhiều lần, Lâm Miếu vẫn thấy mặt nàng đỏ tâm nhảy.

Giang Tu Nhân nhìn xem tiểu thê từ dưới thân thẹn thùng không thôi, cười tà: “Thích không? Sắc nữ, lần đầu tiên lúc em nhìn thấy anh cởi quần áo, ánh mắt của em chăm chăm vào chỗ này của anh, nhìn không chuyển mắt. Em biết không? Lúc ấy bị em nhìn anh thậm chí muốn phun ra. Thật không muốn buông tha em, khi đó sẽ đem em xử lý.”

Lâm Miếu thẹn thùng đánh bụng chồng: “Anh thật không biết xấu hổ. . . . .” Giang Tu Nhân biết rõ Lâm Miếu nói anh đêm đó cũng không có buông tha nàng, anh cười nói: “Hắc hắc, ai kêu em bị anh đây người ác kẻ cướp lại là lưu manh coi trọng?”

Lâm Miếu khinh thường nói: “Xem ra anh đối với hiểu biết của chính mình vẫn còn có vẻ tương đối chính xác.” Sau đó ngăn cản Giang Tu Nhân tiến công: “Thời khắc em trả thù rốt cục đã đến.” Giang Tu Nhân trợn mắt, không dám tin nhìn Lâm Miếu, bàn tay lớn chỉ chỉ đại pháo giữa háng của mình nói: “Em đây là muốn mạng nhỏ của anh cùng huynh đệ của anh.”

“Nếu để cho anh đạt được chính là muốn mạng của em.”

“Xem ra anh phải dùng vũ lực chinh phục em.”

Lâm Miếu giẫy dụa muốn ngồi dậy, bị Giang Tu Nhân nhanh một chút bỏ nhào như hổ đói vồ mồi, làm càn dây dưa trên thân thể của nàng, bàn tay lớn nóng hổi chen vào giữa hai chân nàng gắt gao khép lại, dùng ngón tay khéo léo mà sờ cái điểm kia một chút làm Lâm Miếu cảm giác muốn chết, dục vọng của nàng theo dịch cùng một chỗ tuôn ra, cái ót chống đỡ cái giường, cong than người lên uốn éo, Giang Tu Nhân sao có thể chịu được động tác yêu mỹ như vậy, anh cơ hồ là đói khát mấy ngàn năm vội vàng đem vú của Lâm Miếu nâng lên cao ngậm ở trong miệng thật sâu, như kiểu thú con bú

sữa, mà một ngón tay của anh theo nằng vịn vẹo mà trượt vào trong lối giữa chặt khít của Lâm Miếu.

Lâm Miếu thiếu chút nữa để cho tiếng mình thét lên, Giang Tu Nhân quá biết rõ lấy lòng nữ nhân như thế nào, anh quen thuộc toàn bộ nơi mẫn cảm trên người nữ nhân, ngón tay của anh càng thâm nhập ở trong lối giữa chặt khít của nằng mà xoay tròn vịn vẹo, Lâm Miếu muốn cao trào, Giang Tu Nhân lúc này cố tình dừng lại, thờ hào hển hỏi: “Có phục hay không?”

Lâm Miếu khóc nức nở, cái biến thái này lại muốn tra tấn nằng, ngón tay của Giang Tu Nhân còn đang trong thân thể của nằng, lại muốn chết mà vẫn không nhúc nhích, nằng đành phải chính mình một bên uốn éo một bên rên rỉ nói: “. . . . . Chán ghét.”

“Không phục? Lại tiếp tục!”

Giang Tu Nhân đột nhiên rút ngón tay ra dùng sức tách hai chân Lâm Miếu ra, làm nơi riêng tư của nằng lộ ra trước mắt anh, bấp dùi trắng nõn chỗ khe hở hồng nhật làm cho đầu Giang Tu Nhân cháng váng, anh nhọc nhằn nuốt muốn khắc chế dục vọng của mình lập tức chôn sâu vào, anh muốn từ từ đến, chậm rãi mà nhấm nháp mùi của nằng, anh muốn mang đến cho thể tử mình một loại thể nghiệm khó có thể quên được. Bởi vì giờ phút này anh tin tưởng hậu quả của mình khi liều lĩnh xông vào, chính là kiên trì không đến hai phút sẽ xong việc, như vậy tuy có thể làm cho anh thỏa mãn tính dục cần thiết cực nhanh, nhưng mà thật sẽ rất mất mặt, anh còn không muốn cho thể tử cho là anh chỉ là “Người phát thơ”, là “Đưa tin”.

Giang Tu Nhân cúi đầu xuống vùi vào giữa hai chân của Lâm Miếu, hô hấp của anh nóng rực thổi tới trên da dẻ của nằng mang đến run rẩy giống như điện giật, anh dùng ngón tay tách của nằng ra, bắt đầu dùng đầu lưỡi của anh thăm dò hạch tâm ham vọng thần bí của nằng, đầu lưỡi như loại ra đa tìm được, thần bí nổi lên, ngậm lấy, rất nhanh liếm tới. Lâm Miếu đột ngột tròn to hai mắt, không thể tin được Giang Tu Nhân rõ ràng tra tấn nằng như vậy, nhưng mà đầu lưỡi nóng ướt của anh thật sự quá thần kỳ, một loại run rẩy kinh hi trong người nổ tung, Lâm Miếu bắt đầu mất nỗ dom dóm, thậm chí có chút hít thở không thông, bấp dùi của nằng dùng sức kẹp chặt đầu Giang Tu Nhân, miệng vừa hô hấp vừa phát ra tiếng thét lên, nhưng mà thanh âm của nằng nghe tới phảng phất là chân trời truyền đến đồng dạng xa xôi, vẻ kinh hi này khiến lối giữa nằng co rút lại nhịp nhàng, sau đó toàn thân nổ tung giống như gió xoáy mang tất cả đi, Giang Tu Nhân đã muốn nâng thân thể lên, lấy tay che miệng của nằng: “Hừ. . . . . Nhỏ giọng một chút, tuy trong này cách âm không tệ, nhưng thanh âm của em thật sự quá lớn. . . . .”

Lâm Miếu khóc nức nở nghĩ muốn càng nhiều, nằng nâng cái mông của mình lên đụng chạm tính khí cứng rắn trắng kiện của anh, trong miệng làm bầm nói: “Em chán ghét anh, ... Nhanh lên.”

Giang Tu Nhân lộ ra một cái mỉm cười rất nam nhân, “Em muốn cho anh được như ý sao?”

“Ừ. . . . . Đúng vậy, đúng vậy.”

“Em cam đoan anh sẽ cho em bay lên trời, muốn sống muốn chết.”

“Nhanh lên. . . . .”

“Em hi vọng anh làm như thế nào? Hung một chút? Hay là ôn nhu một chút?”

“. . . . .” Lâm Miếu nói không ra lời, hiện tại nằng duy nhất hi vọng chính là anh có thể nhanh tiến vào thân thể của nằng thỏa mãn nằng.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: kẻ không bằng người

Lâm Miếu đụng chạm cũng đồng dạng làm cho Giang Tu Nhân chịu không được, bởi vì nằng không yên mà uốn éo làm cho của anh ở lối vào bắt đầu chậm rãi tiến vào, anh kim lòng không được mà hướng đến trước đây tổng cái mông của mình, anh hít sâu một hơi, trời ạ, trời ạ, Lâm Miếu thật sự là quá chặt, làm cho anh có chút đau, anh thử chậm rãi rời khỏi một chút, lần nữa dùng sức húc vào.

Lâm Miếu nóng trên đầu chảy ra mồ hôi, Giang Tu Nhân quá trắng kiện, hôm nay anh lại vội vã như vậy, cảm giác của anh xâm nhập có loại xé rách của nằng, nằng không ngừng co rút lại, phóng thích đến giảm bớt loại không khỏe này, mà Giang Tu Nhân đã dùng sức hung ác chọc đến đáy, kéo căng nâng cái mông lên bắt đầu trước sau vượt qua động, bọn họ phù hợp như vậy, chặt khít bao trùm cứng rắn thăm dò, động tác của anh do nhẹ nhàng chậm chạp đến trầm trọng, cuối cùng khoa trương mà đóng đưa kéo ra khoảng cách, trạng thái cương trắng kiện mỗi lần tiến vào đều dùng hết khí lực.

Lâm Miếu có thể cảm giác Giang Tu Nhân nặng trĩu đập vào góc bấp dùi của nằng, phát ra tiếng vang “Bành bịch”.

Động tác của anh càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, anh hai cánh tay nâng cái mông Lâm Miếu lên, càng ra vào thô bạo, cọ xát, trong cổ họng phát ra rên rỉ cực lực bị đè nén, mà Lâm Miếu chỉ có đem góc chân gắt gao cắn lấy trong miệng mới có thể khắc chế chính mình muốn thét lên.

“Miếu Miếu, Miếu Miếu của anh, bảo bối, đem chân em mở ra một chút.” Trên làn da của Giang Tu Nhân đều là mồ hôi, cảm của anh căng cứng: “Anh

muốn hoàn toàn đi vào, có thích hay không?”

Thật muốn đòi mạng a! Trong lúc đó Lâm Miếu lắc lư tại thống khổ cùng vui thích, tận lực tách chân ra làm cho Giang Tu Nhân tiến vào càng sâu, anh dùng sức tiến vào, đụng chạm thân thể nàng sâu một chút, ham muốn một lần nữa đốt cao trào, Lâm Miếu vươn tay cầm chặt cái hông của Giang Tu Nhân muốn anh lần nữa tiếp cận chọc thủng nàng một chút, mà Giang Tu Nhân bị nhu cầu cấp bách của bản thân mà ra sức chạy nước rút, mỗi một cái đều xâm nhập đến cùng, mỗi một cái đánh đụng đều tới gần đỉnh vui thích.

Lâm Miếu dùng sức xoắn chặt lối hang, Giang Tu Nhân thống khổ mà rên rỉ một tiếng, khàn giọng ở cuồng hống khẽ gọi: “, Miếu Miếu, Miếu Miếu của anh, chúng ta cùng lên a. . . . .” Hạ thể của anh hung hăng húc vào, thân thể cường tráng cong lên, bắt đầu run rẩy, phóng thích. Lâm Miếu rút cục nghênh đón lần cao trào lần thứ hai này, trước nay chưa có cao trào mãnh liệt mãnh liệt đến làm cho nàng không cách nào hô hấp, không cách nào tự hỏi, nàng vừa hét lên tiếng đã bị chồng dùng miệng ngăn chặn, nàng đành phải vô ý thức mà cắn môi của anh, hai người làm như hai mảnh lá cây xào xạc trong gió lạnh, xích lửa, run rẩy mà đẩy đưa cùng một chỗ. . . . .

Lâm Miếu cảm giác mình giống như là bị ném bỏ ra ngoài không gian trống rỗng mềm mại, thời gian giống như vận hành đình chỉ, cả gian phòng giống như chỉ có tiếng tím đập của hai người bọn họ nổi trống, sau đó không biết qua bao lâu nàng mới mơ hồ nghe được tiếng cười nhẹ khàn khàn của Giang Tu Nhân, anh thở hào hển chậm rãi bình phục, hai cổ thân thể hiện dính đầy mồ hôi, thân thể Giang Tu Nhân nặng nề làm như sắt cứng còn đặt ở trên người của nàng, anh cẩn thận rời khỏi, ôm lấy thể tử trở lại phòng tắm lần nữa, hai người vô lực mà tựa ở trong bồn tắm, Giang Tu Nhân đem đầu dựa vào trên bờ vai Lâm Miếu, mơ hồ nói: “Trời ơi, bà xã, hôm nay em thiếu chút nữa giết chết anh.”

Sau đó rầm thú nói: “Anh có phải là rất lợi hại không? Em có vẻ cao triều hai lần.”

Hai người ôm gấu gao trong nước, hưởng thụ lấy hương thơm tinh dầu hoa hồng. Lâm Miếu nhẹ nhàng niệm lên bài của Diệc Thư 《 đoàn tụ sum vầy 》. (hào hảo nguyệt viên):

Từng một thiếu nữ đều có được lực sát thương

Nhưng sau khi tuổi thanh xuân mất đi

Bạn chính là một người bình thường

Chúng ta sống ở một cái trong thế giới chân thật

Bị giáng chức rơi xuống lăn lộn trong hồng trần

Mọi người đối cách nhìn tình yêu sai vài thế kỷ rồi

Tình yêu là ngọt ngào

Mỗi người trong đời ít nhất cần phải yêu một lần

Tình yêu vừa giống như một trận dịch bệnh

Cả đời không gặp đối phương có ý nghĩa

Tình biến biến hóa thất thường

Tình có thể chờ thuyền cũng có thể lật thuyền

Thử hỏi ai lại nguyện đặt mình trong một cái hồ nước đọng

Vĩnh viễn không gọn sóng

Giang Tu Nhân lần đầu tiên cảm giác người xinh đẹp trong ngực là của mình, lòng của anh không hề phiêu diêu nữa, không hề bàng hoàng nữa. Lâm Miếu một mực núp ở trong ngực của anh, một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau, điện thoại Lâm Miếu vang lên, nàng xem là Ngư Ngư, nàng không chút do dự mở micro ra, đưa cho chồng của mình: “Ông xã, anh tới nói với hần. Hần không phải bằng hữu của em!” Giang Tu Nhân thông dong mà tiếp nhận điện thoại: “Ngư tiên sinh, chắc hẳn anh nghe được lời nói của thể tử tôi. Từ nay về sau không cần phải gọi tới, vợ của tôi tôi sẽ giải thích, nàng cũng không nói dối, nàng nói cái gì tức là cái đó. Không cần phải làm một ít chuyện vô vị nữa rồi, Sa Lộ đã đi rồi, hết thấy đều đã chấm dứt. Nếu như anh tiếp tục quấy rầy vợ của tôi tôi sẽ đối với anh không khách khí!”

Ngư Ngư chán nản để điện thoại xuống, không nghĩ tới thủ đoạn của Giang Tu Nhân này được như thế, đem quan hệ của mình cùng Sa Lộ giải quyết được rõ ràng. Hần biết rõ Lâm Miếu, biết rõ Giang Tu Nhân nói đều là nói thật, hần ở trước mặt Lâm Miếu diễn xuất cứ kết thúc như vậy . . . . . Lâm Miếu thật sự không hề tiếp nhận nghe điện thoại của hần, chỉ trả lại cho hần một cái tin tức: “Cho tình yêu giới hạn thì không ngại tha thứ một chút, để làm đời người nhiều loại tốt đẹp chính là quyền lợi tao ngộ gặp gỡ giữ lại hoài niệm. Mỗi một cuộc tình, đều có một loại khả năng khác; tại chỗ tình yêu qua lại, không cần phải cẩn thận. Vô luận gặp gỡ ngắn ngủi, hay là dây dưa lâu dài, vô luận hận quen biết muộn mà đành chịu, hay là sẽ thành hữu tình thân thuộc, vô luận tấn công trút xuống tình cảm mãnh liệt lớn hay là dịu dàng nương theo lấy khắc khổ (cãi vãi) thật nhỏ, đây hết thấy đều là tình yêu. Từng người sống sờ sờ kinh nghiệm tình yêu không phải là bia kỷ niệm một tòa bất động, mà là một dòng Trường Giang và Hoàng Hà lưu động. Khi chúng ta xem chuyện cũ thì tự chúng ta không cần phủ nhận, lại càng không nên yêu cầu đối phương trong đó phủ nhận bất luận một đoạn quá trình gì, một cái

nhánh sông hoặc một bọt sóng.”

Tâm của người trên đời có cái gì đó mâu thuẫn nhất, nó có khi rất hoang dã, muốn bay khắp nơi, nhưng nó rất bình thường cần sâu xa nhất cũng cần một cái hơi thở để ngưng nghỉ, thì đó chính là một trái tim khác. Nếu như người rớt cuộc tìm được một trái tim khác này, biết được quý trọng, chớ thương tổn nó. Nhân gian trải qua tang thương, khắp nơi trải qua đủ thứ lý luận, người sẽ phát hiện chính mình kết quả là thờ phụng chính là kiểu tình yêu cổ điển, tình yêu chân chính hẳn là trung trinh một lòng. Nhớ tới một người hơn nữa bị người này nhớ tới, tâm liền rơi vào, như vậy sống còn an tâm cỡ nào. Cùng loại này sống nương tựa lẫn nhau bầu bạn mà so sánh với nhau, hết thấy tình yêu đều có vẻ sao mà hư phiêu (trống rỗng, nhẹ nhàng). Tựa như Giang Tu Nhân giờ phút này.

Sa Lô mang theo bà nội đến Mi quốc, các nàng tiếp nhận Giang gia tặng, một nhà trọ nhỏ, cách chỗ làm việc của Sa Lô rất gần, Giang gia vì Sa Lô lo lắng cực kỳ chu toàn, Ngư Ngư âm thầm nghĩ đến hẳn đã từng một lần nào đó nói chuyện cùng Lâm Miêu.

Lâm Miêu nói cho hắn biết:” Một vị bằng hữu của tôi người Tạng tộc, gọi Tân Đạt, hẳn là vị đồ đệ trung thực của đạo Lạt Ma. Người Tạng tộc luôn đem hài tử thông minh có khả năng nhất trong nhà đưa đến trong miếu, dùng cái này để bảo vệ cái gia đình này an khang hạnh phúc. Đệ đệ của Tân Đạt vui mừng tự nguyện tiếp nhận rồi cái sứ mạng rất may mắn này, đối với chuyện này Tân Đạt luôn rầu rĩ không vui. Tôi đối với hắn nói bà nội tôi cùng bà ngoại rất tin Phật, từ nhỏ các bà ấy đem tôi lôi kéo, mưa dầm thấm đất, tôi gặp miếu là thấp hương, gặp Phật thì dập đầu. Tân Đạt nghe xong nở nụ cười, người Hán các người cầu Phật chỉ vì muốn mình thăng quan phát tài, khỏe mạnh trường thọ.

Tôi phản bác, trong người Hán cũng có rất nhiều người khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, cắt tóc làm tăng, làm bạn đèn xanh cổ Phật, có người cũng quyên tiền quyên vật cho chùa miếu, bọn họ không cầu cái gì.

Tân Đạt nói, bọn họ khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền xuất gia là vì tại chuyện đời bị rất nhiều sự tình làm phức tạp, có tài nhưng không gặp thời, nữ nhân bất hiếu, vì chuyện đau buồn, muốn được giải thoát, vì vậy tìm một chỗ trốn đi. Người ở miếu đình, tâm tại ngoại, khóc chảy nước mắt, một dạng luân quần trong lòng. Tin Phật là một chuyện rất vui vẻ, chúng ta đem vàng bạc châu báu đều quyên cho chùa miếu, một đường dập đầu đi Lhasa hành hương, người xem những người dập đầu kia, mặt của bọn họ bẩn cùng tay, nhưng tâm bọn họ sạch sẽ. Sự khác biệt là các người liều mạng kiếm tiền, ăn mặc đều so với chúng ta tốt hơn nhiều, có thể các người không sung sướng, bởi vì lòng các người ở Địa Ngục. . . . .”

Ngư Ngư nghĩ, giờ phút này lòng của hắn ở tại Địa Ngục. . . . . Hắn thống hận cha mẹ bức Sa Lô đi, bắt cóc đi Sa Lô vô tình đối với mình. Lâm Miêu nói chuyện thiên hạ cái gì cũng có thể thay mặt người khác làm, duy chỉ có làm người không được, ai lại thay được ai? Không! Không! Không! Lâm Miêu nói cũng không hoàn toàn đúng, tình yêu cũng là vĩnh viễn không cách nào thay thế. Tình yêu cũng không sợ khó khăn, lại chỉ sợ chia lìa, cũng không có ai là người trách nhiệm. Một người kinh nghiệm tình yêu cũng không giới hạn trong cùng là một loại hoặc vài khác phái đặc biệt ở giữa ân ân oán oán, hơn nữa cũng là tổng thể cảm thụ đối với cả thế giới khác phái.

Ngư Ngư vẫn ở đại học Bắc Trữ làm phó giáo sư của hắn, hắn không có lựa chọn trở lại cái nhà lạnh lẽo kia.

Lâm Miêu không có ngoài ý muốn mà nhận được điện thoại của Phong Thu Minh, giờ phút này Lâm Miêu đang ngồi ở trên ghế sa lon đối thoại cùng tiểu Hồ, hai người có thắng bại, lại đem người Giang gia toàn thể lôi ngã.

Lâm Miêu: “Nghèo thì chỉ lo thân mình”

Tiểu Hồ: “Phú thì thế thiếp một đoàn”

Tiểu Hồ: “Phía đông mặt trời mọc phía tây mưa”

Lâm Miêu: “Thượng sai kiệu hoa gả đúng lang”

Lâm Miêu: “Vi y tiêu biết dùng người tiêu tụy”

Tiểu Hồ: “Cởi áo nói dây lưng cuối cùng không hở”

Giang Tu Nhân tổng kết tính lên tiếng: “Tiểu Hồ, con xác định con không phải mang theo trí nhớ Trọng sinh? Hoặc là con 30 tuổi tình phát hiện mình mới 7 tuổi?”

“Xin hỏi cô là Lâm Miêu tiểu thư sao? Tôi là Phong Thu Minh cục công an huyện đào viên, tôi có thể gặp cô không?” Phong Thu Minh quân nhân biểu lộ diễn xuất không thể nghi ngờ.

Lâm Miêu cười nói: “Phong phó cục trưởng, xin chào, tôi là Lâm Miêu. Anh bây giờ ở đâu?”

“Tôi vừa mới đến nội thành.”

“Tốt, mời người đến tổng đài của nhà hàng lớn Khắc Lai Đăng báo tên của anh.”

Giang Tu Nhân đã hỏi báo cùng ba ba Giang Nam về tình hình của huyện đào viên: “Ba ba, tuy con chỉ ở đó một ngày, nhưng con rất có trách nhiệm mà nói cho ngài, tình huống chỗ đó tương đối nghiêm trọng. Nếu như cái nắp này ngài hiện tại không xúc lên, tương lai khó sửa thói quen, ngài sẽ rất bị động. Con biết rõ huyện đào viên nguyên lai là thuộc về Ngô đồng thị, ngài sợ Trác Phi Hồng sẽ chịu liên quan. Chính là nếu như hắn thực bị liên lụy đến, vậy cũng là đáng đời hắn.

Một cái huyện nghèo khó như vậy, chung quanh vẫn là nhà ở rách nát như vậy, nhưng khi nhìn thấy bí thư bọn họ, xe mà Huyện trưởng ngồi? Nhìn thấy

phòng ở tòa nhà? Bên trong trình độ xa hoa đều có thể dọa đến con cháu nhỏ của người.”

GiangNamkhông thể tin, nếu như Lâm Miếu cũng bị sợ đến, vấn đề thật sự tương đối nghiêm trọng. Bởi vì người quen cũng biết con cháu nhỏ này của ông đã được sủng được có bao nhiêu ‘ xa hoa ’.

” Người của cục công an Huyện con nhất định là muốn làm một lần tra rõ cùng điều chỉnh toàn bộ, dạng bọn họ như vậy, sẽ hủy tẩm bảng cục công an cả nước vĩ đại này của chúng ta. Con có cảm giác, ngoại trừ Phong Thu Minh vừa mới chuyển nghề, những người khác nát mất.”

GiangNamtức cười: ” Cục công an các con vấn đề cũng nghiêm trọng như vậy? !”

Giang Tu Nhân thận trọng gật đầu: “Theo con rõ ràng tình huống thật là như thế. Con nói với người chuyện nhỏ nhất, cuối tuần trước con phê một số kinh phí thay đổi cho trong huyện, thay thế Computer. Computer ***** còn đang ở chỗ của con, chính là Thành Thành nói cho con biết, bọn họ dùng vẫn là Computer cũ, không cách nào từ Computer của chúng ta đến mạng Area Network (khu vực cục). Bọn họ những người kia gan lớn không có bên cạnh.”

Lâm Miếu chứng kiến Phong Thu Minh mất tự nhiên, cười nói: “Phong cục, đây là nhà hàng Khắc Lai Đăng của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, mà các người cái vị trí nhà khách kia trình độ xa hoa không thua gì nơi này của chúng tôi. Nhưng mà anh biết không? Tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà GTP là gấp mấy chục thậm chí hơn trăm lần cả huyện đào viên.”

“Lâm Miếu tiểu thư. . . . .”

Lâm Miếu mỉm cười nói: “Phong cục, gọi tôi lâm miếu a.”

Phong Thu Minh ngại ngùng mà nở nụ cười, hắn đưa cho Lâm Miếu một phần tài liệu: “Phần tài liệu này đều là trực tiếp, mỗi một phần đều cân nhắc lại. Hi vọng cô có thể giúp tôi đưa cho Giang bí thư.”

Lâm Miếu đối với hắn nói: “Phong cục, anh vẫn là cùng Giang Tu Nhân nói đi, tôi đã gọi điện thoại cho hắn, các người nói chuyện. Tôi biết rõ ngày đó anh không có tiện trực tiếp tìm hắn, anh như vậy là làm đúng. Chỉ có bảo toàn chính mình thật tốt, mới có thể nói khác.”

Lúc Trác Quân xuất hiện tại Lâm Miếu trước mặt lần nữa, Lâm Miếu hiểu được, xem ra huyện đào viên vấn đề rất nghiêm trọng.

“Lâm Miếu, tôi có thể cùng cô nói chuyện không?”

Lâm Miếu trong lòng rất rõ ràng, giờ phút này cùng Trác Quân nói mỗi một câu đều phải vạn phần cẩn thận. Nàng đem đề phòng động ở trên mặt mình, ở trong lòng mình nhắc nhở Trác Quân hiểu được : “Tìm tôi? !”

Nhìn thấy biểu lộ của Lâm Miếu, Trác Quân biết rõ nàng là cố ý , Lâm Miếu đây là muốn nhắc nhở nàng, hai người bọn họ gặp mặt không phù hợp .

Trác Quân hạ thấp tư thái: “Ba ba của tôi hiện tại đã bị điều tra. . . . .” Không đợi nàng nói xong, Lâm Miếu lập tức cắt đứt nàng: “Trác Quân, người làm cái gì? Tôi nhớ được cô lần trước nói cho tôi biết phụ thân cô là bí thư thị ủy. Biết rõ cấp bậc của tôi không? Chuyên viên, tôi cấp bậc phó khoa cũng phải là một năm sau mới chính thức tuyên bố thì mới có thể xác định. Cô xác định cô muốn tìm chính là tôi? !” Lâm Miếu cười nói.

“Tôi có thể gặp A Nhân hay không?”

“Nói nhảm! Cô chừng nào thì gặp chồng tôi cần hỏi tôi? Trác Quân, cô đem tôi ngăn ở nơi này, tôi biết rõ cô cũng là tổn rất nhiều tâm tư. Bởi vì nơi này người đến người đi, sẽ làm cho người ta cảm thấy cô cùng con cháu nhỏ của Giang gia cũng có chút liên quan, có lẽ chính là cùng chồng tôi có chút gì đó. Trác Quân, cô rất thông minh, nhưng Lâm Miếu tôi cũng không phải dần .”

Trác Quân không nghĩ tới Lâm Miếu này rõ ràng cứ ngênh ngang như vậy nói ra một phen như vậy, cùng loại khéo đưa đẩy tưởng như hai người. Nàng cho rằng Lâm Miếu sẽ không ngay mặt mà làm cho mình xuống đài không được , không nghĩ tới bây giờ Lâm Miếu cũng học vài phần từ Giang Tu Nhân. Nàng cười khổ đến: “Lâm Miếu, giờ phút này tôi mới phát hiện, cô cùng A Nhân thật sự là trời sinh một đôi.”

Lâm Miếu gật đầu: “Tôi đem lời nói của cô trở thành ca ngợi.” Lưu lại Trác Quân biến thành ngốc nhận, Lâm Miếu chân thành rời đi.

Trác Quân nghĩ đến sáng hôm nay một cuộc điện thoại cuối cùng của Giang Tu Nhân: “Trác tiểu thư, tôi hi vọng cô biết mình làm gì? Nếu như chưa làm qua, vậy thì cái gì đều không cần lo lắng, nếu có làm, vậy thì gánh chịu hậu quả.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: đối với tiên sinh

Cái nắp bị xốc lên càng mạnh, nguyên lai cái nhà khách xa hoa kia là tình nhân bí mật của Trác Quân Qua Lâm Lăng gánh vác, vền vẹn cái hạng nhất này, Trác Quân phải có được 5 trăm vạn tiền hoa hồng. Kết quả này làm cho Lâm Miểu há hốc miệng. Nguyên lai có việc là không phải là ba ba Trác Quân, mà là Trác Quân. Hơn nữa Trác Quân muốn cứu cũng không phải ba ba của cô ta, mà là chính cô ta. Rốt cục bị Giang Tu Nhân biết được, cái Trác Quân này một mực lấy tiền của hân trợ cấp cho tiểu bạch kiểm của cô ấy.

Nhưng Giang Tu Nhân cũng không có khó xử cô ấy, hân nói với Trác Quân: “Là Giang Tu Nhân tôi kể không bằng cô, cô có thể cầm tiền của tôi đi trợ cấp cho tiểu bạch kiểm của cô cũng là bản lĩnh của cô. Xem ra lá gan của cô khi đó thật lão luyện.” Giang Tu Nhân tự giễu.

Trác Quân mặt xám xịt, xám xịt, đừng nói là cứu cô, Giang Tu Nhân không giẫm cô một cước đã rất tốt.

Giang Tu Nhân lần nữa mạng Lâm Miểu đến huyện đảo viên đã là chuyện hai tháng sau đó. Lâm Miểu nhìn xem cái biển hoa xinh đẹp này, cảm thán thiên nhiên thật quý phù thân công (điều luyện sắc sảo). Vào năm trước, chính mình vẫn chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp, nhưng bây giờ đã gả làm vợ người ta. Nếu như không phải có lần trước mà ngoài ý muốn, hiện tại cũng đã làm mẹ trẻ tuổi.

Thế sự vô thường, giờ phút này nam nhân đem mình ôm vào trong ngực chính là nam nhân mình đã từng chán ghét. Chính là trong lúc vô tình, chính mình đã từ từ hòa tan ở trong nhu tình nam nhân yêu quý này. Lâm Miểu đến bây giờ còn chưa hiểu, vì cái gì cái Giang Tu Nhân này không phải chính mình không thể? Cô không biết trên người mình có chút gì là hấp dẫn chồng của mình?

Từ chuyện Sa Lộ qua đi, Giang Tu Nhân đối đãi nữ nhân càng thêm thận trọng từ lời nói đến việc làm. Hân biết mình ác liệt, còn coi như là mới cưới, chính mình vượt ra quỹ đạo. Tuy sự vượt ra có nguyên nhân, nhưng chung quy vẫn không thể nào trông nom ở nửa người dưới của mình. Chính là sự tình như vậy, thế từ chậm rãi rộng mở lòng của cô ra, nghĩ đến có lẽ là Sa Lộ đối thế từ nói gì đó, cho nên hân sáng khoái lấy ra phí trợ cấp cho Sa Lộ tại Mỹ quốc cùng bà nội Sa Lộ cùng sống một chỗ.

“Mệt không? Muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Giang Tu Nhân quan tâm hỏi thăm tiểu thê từ của mình.

Lâm Miểu cười cười, nhìn cái ông chồng xinh đẹp này của mình: “Không mệt, nơi này thật sự là quá đẹp! Anh không có phát hiện sao? Nơi này không khí thật là ngọt.”

Giang Tu Nhân nhìn xem cái dạng này của thê tử, hân nâng mặt Lâm Miểu lên, hôn lên dày đặc, thì thào nhỏ nhẹ: “Anh cảm thấy em mới là ngọt . . . . . honey. . . . . i love you for forever.”

Lâm Miểu nhắm mắt lại, thừa nhận ý nghĩ – yêu thương của chồng, người nam nhân này, thật sự là yêu mình. . . . . Ít nhất, trước mắt là như thế. . . . .

Một hồi tiếng cười truyền đến, Lâm Miểu tranh thủ thời gian then thùng tránh ở trong ngực chồng, tức giận theo sát chồng của mình làm nũng: “Đều là anh, để cho em bị Thành Thành cười. . . . .” Giang Tu Nhân cười ha ha: “Em sợ cái gì? Muốn sợ chính là bọn họ đây là cậu nam nữ, chúng ta là hợp pháp, bọn họ là vi kỷ (làm trái pháp luật).”

Lời nói của Giang Tu Nhân làm cho Mạc Phi cùng Thành Thành rất là ảm ức.

Thành Thành thật sự không thể chịu đựng được đôi gian phu dâm phụ này, cô tức giận hỏi: “Uy, tôi nói các người có thể không muốn tùy thời tùy chỗ cũng tình tứ như vậy hay không nha? Các người không biết là buồn nôn, chính là com đêm qua của người bên cạnh thậm chí muốn phun ra cho hai người. Phiền toái trái tim hai người có chút đạo đức công cộng, bận tâm cảm thụ người chung quanh.”

Lâm Miểu căn bản không nhìn Thành Thành, hai cánh tay của cô lại móc tại trên cổ Giang Tu Nhân, vừa nhảy, lại biến thành gấu kaola động ở trên người chồng. Giang Tu Nhân nâng cái mông thê tử, còn bắt chọt vuốt ve. . . . . Mạc Phi cùng Thành Thành liếc nhìn nhau một cái, đồng thời ra tay, đem Lâm Miểu từ trên người Giang Tu Nhân kéo xuống: “Người người cũng biết cái ông chồng này của cô là tai họa, tôi đề nghị cô vẫn là nghe Thành Thành, đem điện thoại của ông xã đổi thành ‘người sử dụng đã kết hôn’.”

“Tôi đây sẽ đem của anh đổi thành ‘người dùng cơ yếu vất vả mà sinh bệnh’” ngoại trừ Mạc Phi, ba người còn lại chọt cười.

Lâm Miểu đột nhiên cảm thấy dạ dày không thoải mái, sắc mặt của cô cũng thay đổi, không đợi bọn người Giang Tu Nhân mở miệng hỏi cô, cô đã ngồi chồm hổm trên mặt đất phun ra.

Ba người đều bối rối, vẫn là Thành Thành phản ứng nhanh: “Lãnh đạo, đừng sợ, Miểu Miểu có phải là có?”

Giang Tu Nhân không hiểu ra sao: “Có, có cái gì?”

Thành Thành tròn mắt một cái: “Đương nhiên là mang thai.”

Giang Tu Nhân nghe được lập tức kinh hi vạn phần: “Miểu Miểu, em thật sự mang thai? !”

Thật vất vả trì hoãn quá mức Lâm Miểu tựa ở trong ngực của chồng: “Không biết.” Bốn người lập tức trở về Bắc Trữ thị, Giang Tu Nhân trực tiếp đem Lâm Miểu đến bệnh viện. Chính là kết quả làm cho tất cả mọi người rất thất vọng, Lâm Miểu không có mang thai. Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu thất vọng toàn bộ ghi tại trên mặt, Thành Thành an ủi: “bác sĩ vừa mới nói rồi, cậu một chút vấn đề cũng không có. Miểu Miểu, cậu phải buông lỏng. Đừng quá nóng nảy.” Thành Thành biết rõ tâm tư Lâm Miểu, Lâm Miểu sợ hãi lần mình sanh non sẽ ảnh hưởng mang thai.

Thành Thành kéo tay áo Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân hiểu ý, tranh thủ thời gian nói ra: “Bà xã, anh có em là đủ rồi. Có lẽ Bảo Bảo muốn cho hai chúng ta thế giới hai người một thời gian nữa. Bà xã, đều là lỗi của anh, với em một chút quan hệ cũng không có. Cái dạng này của em, làm cho anh càng

thêm cảm thấy nghiệp chướng nặng nề.”

Mạc Phi cùng Thành Thành như là không biết nam nhân nói chuyện giờ phút này, không nghĩ tới Giang Tu Nhân đối với cái này cái sự tình có cách nhìn như thế. Thành Thành tiến lên giữ chặt tay Lâm Miểu: “Miểu Miểu, đã nghe chưa? Cậu thật là may mắn.”

Lâm Miểu cười trả lời: “Thành Thành, mình thật hâm mộ cậu.”

Hai người gất gao ôm “Mình vì cậu cao hứng, như cậu nghĩ vậy, đúng. Đối với linh hồn hiểu nhau mà nói, quan trọng nhất là hai linh hồn của bản thân mình phong phú và bồi vậy sinh ra hấp dẫn lẫn nhau, mà quyết không phải quen lẫn nhau thậm chí nhìn rõ mọi việc.” Thành Thành vuốt ve tóc Lâm Miểu nói ra. Hai cái đại nam nhân tuy nhiên đã quen phương thức ở chung của hai nữ nhân này, chính là bọn họ làm cho bác sĩ, hộ sĩ của mọi người phảng phất đèn pha 100 óat, mặt hai người đỏ lên, tranh thủ thời gian kéo nữ nhân của mình ra: “Người bình thường liền làm vậy, em đương hát tuồng?”

Hôm nay là sinh nhật Lâm Miểu, Giang Tu Nhân vô cùng có lòng, hẩn lôi kéo nhạc phụ mẫu, mang theo đầu bếp nhà hàng còn có nhiều người phụ vụ trở lại trong huyện cùng bà nội còn có bà ngoại hai nhà tụ cùng một chỗ, ăn một bữa cơm đoàn viên. Bà nội cùng bà ngoại quá cao hứng, từ nhỏ Lâm Miểu cùng Lâm Hâm chính là các bà nuôi lớn, cảm tình tự nhiên rất sâu.

Cháu rể có lòng như thế, hiếu thuận như thế, làm cho hai bà lão có thể diện tại trước mặt người trong tộc thật to.

Kết quả dao động 9 bản, mới xem như người trong nhà ngồi đầy. Giang Tu Nhân lòng còn sợ hãi, lặng lẽ đối Lâm Miểu nói: “Lẽ mừng năm mới tiền lì xì cũng là vấn đề lớn. Cũng may năm trước chúng ta đi Mi quốc.” Lâm Miểu cười ha ha.

Buổi tối, nằm ở trên giường, nhìn xem đầy trời ánh sao sáng, Lâm Miểu nhào vào trong ngực chồng: “Cám ơn anh, ông xã!” Cô nhẹ nhàng vuốt ve ngực chồng mình, lồng ngực của bộ dạng này luôn vì Lâm Miểu cô mà lo lắng chu đáo như vậy, bất cứ lúc nào cũng luôn tận hết sức lực mà che chở cho mình chu toàn.

Giang Tu Nhân thỏa mãn mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Lâm Miểu dần dần tới gần hẩn, làm cho hẩn đến gần lòng của cô, hạt giống tình yêu trong lúc vô tình đã bắt đầu tại trong nội tâm thê từ mọc rễ nảy mầm. . . . . Cuộc sống đẹp như vậy. . . . .

Tay Giang Tu Nhân lại bắt đầu không thành thật rồi, Lâm Miểu nằm sấp đóng đưa cái mông hất tay hẩn muốn thăm dò ra, lại bị hai tay Giang Tu Nhân bắt chéo ở sau lưng người, mặt Lâm Miểu hướng xuống liền động cũng không thể động. Giang Tu Nhân trực tiếp để lên lưng Lâm Miểu, một tay ấn chặt hai tay của cô, tay kia trực tiếp nhẹ nhàng tách ra khe mông của cô , với hai ngón tay đi vào.

“A. . . . .” Lâm Miểu sợ hãi kêu một tiếng, tiếp theo nhịn xuống thanh rên rỉ, động tác Giang Tu Nhân có chút thô bạo, Lâm Miểu cảm thấy có chút đau nhức, nhưng Giang Tu Nhân biết rõ đây cũng là biện pháp thu phục thê từ tốt nhất, có đôi khi cô yêu thích nam nhân phóng khoáng mang một ít dã tính, mà ngón tay của hẩn đã bắt đầu dùng sức tiến vào trượt ra, dục vọng của Lâm Miểu như nước sông tràn lan đồng dạng đột nhiên tuôn ra, bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ khêu gợi của chồng: “Không muốn anh? Em nghe một chút.” Ngón tay của hẩn rất nhanh mà ra vào cùng với tiếng nước chảy”Phốc phốc”, Lâm Miểu đỏ bừng mặt chôn ở trong giường chiếu, hơi giận mình không thể cự tuyệt tình dục, ngẩng đầu cắn răng dùng giọng điệu tức giận mệnh lệnh: “Nhanh lên.”

Giang Tu Nhân cười nhẹ mà lấy tay điều tiết thân thể của cô, làm cho cô quỹ gối nâng mông lên, lập tức dùng cứng rắn thay thế ngón tay, một khắc tiến vào cái kia, Giang Tu Nhân thỏa mãn mà phát ra một tiếng cảm thán, hẩn nằm ở trên lưng thê từ tìm được vành tai khéo léo của cô, một bên liếm láp một bên hỏi: “Anh có thể thỏa mãn em không?”

Lâm Miểu thật sự là nói không ra lời, khoái cảm bào mòn đầu óc của cô, hai cánh tay nắm chặt ga giường mới có thể cam đoan không bị sức lực của Giang Tu Nhân chống đẩy mà gục xuống, Giang Tu Nhân nhưng lại không buông tha, mạnh mẽ nắm tóc của cô lên khiến cô nâng mặt lên, “Nói cho anh biết, nói, anh có thể thỏa mãn em không? Anh mãnh liệt hay không mãnh liệt? Làm em sướng hay không??”

Lâm Miểu vẫn không trả lời bị Giang Tu Nhân hơi dùng sức thay đổi đầu, làm cho mặt cô đối với hẩn , Giang Tu Nhân xông lên điên cuồng mà hôn môi miệng của cô, hạ thế càng thêm hung mãnh mà đâm vào, Lâm Miểu nâng lên một tay lên cổ của hẩn, dùng thân thể của mình giống như xà (rắn) vận vẹo, Giang Tu Nhân bắt lấy vú Lâm Miểu không ngừng lắc lư, hung ác vuốt ve, Lâm Miểu bị đau sợ hãi kêu, bị Giang Tu Nhân cuốn thân thể nằm ở trên giường, hai chân của cô bị Giang Tu Nhân gác ở trên vai, hẩn xông lên hôn môi miệng của nàng, thân thể bị gấp, đâm vào càng sâu, khí lực cao trào như lũ tiết ra hung mãnh, Lâm Miểu tại trong tiếng hét chói tai có chút hôn mê, mà Giang Tu Nhân còn chưa tới đỉnh, trên mặt chảy mồ hôi, vô tình tiếp tục liên tục hung ác mà đâm nhanh, hoàn toàn rời khỏi lại ngay ngắn chui vào, mỗi một cái đánh đều phảng phất muốn đem cô xỏ xuyên qua, thời điểm đến đỉnh, Giang Tu Nhân điên cuồng nhào tới mà rất nhanh đánh đụng, yết hầu ở trong chỗ sâu phát ra cùng loại khàn giọng nước nở nghẹn ngào , “Tiểu dạng nhi , giết chết em!”

Hur thoát xong hai người nằm ở trong bồn tắm, gian phòng Lâm Miểu có bồn tắm lớn là Giang Tu Nhân cố ý thay bồn tắm lớn. Hai người bừa bãi hưởng thụ lấy thủy liệu pháp mát xa mang đi mọi mệt của mình, Lâm Miểu châm một điều thuốc, đặt ở trong miệng Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân thoải mái hít một hơi, phô trương mà nằm, hưởng thụ phục vụ của thê từ .

Nhìn xem khuôn mặt tuấn dật của chồng, Lâm Miểu tò mò hỏi: “Anh có cảm giác mình lớn lên rất đẹp hay không? Hoặc là nói có nam nhân hướng anh tỏ tình hay không?”

Giang Tu Nhân đem đầu chuyển hướng vợ của mình, ngạc nhiên nói: “Chưa từng có người hỏi qua anh cái vấn đề này, anh cũng vậy chưa từng nghĩ tới. Anh nghĩ đây do các nữ nhân em tới trả lời. Ngược lại trước kia thời điểm ở trường học, có đạo diễn đi tìm anh.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: nhân sinh vô thường

Lâm Miếu càng thêm hiếu kỳ: “Anh vì cái gì không đi?” Giang Tu Nhân một bộ em xem anh giống như là người muốn nổi điên sao?

Lâm Miếu ‘ xi ’ cười: “Có lẽ anh làm ngôi sao, nữ nhân mà lựa chọn mặt càng thêm rộng khắp.”

Giang Tu Nhân bĩu môi: “Giang Tu Nhân anh chơi đùa nữ nhân so về những người gọi là ngôi sao kia không biết xinh đẹp bao nhiêu? !” Lâm Miếu khó thờ, lập tức đem đầu Giang Tu Nhân ấn vào trong nước: “Anh thật đúng là dám nói, xem em trị anh như thế nào! Như thế nào không đem cái chỗ kia của anh mài thành tú hoa châm nha? !”

Hai người một hồi ồn ào, Giang Tu Nhân đem thê từ đặt tại trong ngực: “Nữ nhân mà không ăn com có lẽ có, nữ nhân không ăn giấm nhất định không có! Bà xã, anh cho em biết một truyện cười, anh có một huynh đệ cực phẩm, lớn lên so với anh cùng Vinh Hạo còn muốn quá phận, cảnh sát hình sự quốc tế. Hắn thật sự là một cực phẩm, cũng không phách thủ, chơi chán liền chia tay, mà lại mỗi lần đều là trả giá thiệt tình, nhưng đều không ngoại lệ , luôn dùng cái tát chấm dứt. Nói một lần nào đó hắn đang muốn vào hạng, lại nghe được bạn gái thân yêu tới chơi, toại nguyện đáp ứng, TMD biết rõ tại sao phải một chồng nhiều vợ đi! Không có ngoài ý muốn , hắn lại phải thương một cái tát lớn.”

Lâm Miếu cười ha ha.

Trần Tuyết cũng sắp kết hôn, Mr. Right của cô ấy cũng là bạn từ nhỏ của cô ấy, tên là Quan Nghênh Nghĩa. Mới từ nước ngoài lưu học trở về là một vị tiến sĩ thiết kế máy móc xe hơi, một người tương đương hướng nội, cùng nữ nhân nói chuyện sẽ mặt đỏ. Quan Nghênh Nghĩa có phụ thân là nguyên lai lão tình trưởng về hưu, từ nhỏ, hắn bị đám người Giang Tu Nhân khi dễ không ít. Luôn hai huynh muội Trần Kha giúp hắn giải vây.

Sau khi hắn về nước, chứng kiến thê từ Giang Tu Nhân cũng không phải Trần Tuyết, hắn chấn động. Trần Tuyết lại nói giỡn nói: “Đơn giản vì có anh.” Cô thành công làm cho Quan Nghênh Nghĩa té xỉu ở trên người cô, sau khi Quan Nghênh Nghĩa tỉnh lại, run rẩy từ trên cổ gờ xuống hai cái nhẫn, kích động nói: “Anh đã cho cuộc đời này của anh đều không có cơ hội đem cái chiếc nhẫn này tự mình làm đeo tại trên tay của em, cho nên hai cái anh đều đeo ở trên cổ của mình.”

Trần Tuyết chứng kiến hai cái nhẫn này đều có khắc tên của hai người, mà có khắc tên cô cùng nam nhân này té xỉu ở trên người cô vuốt nhẹ được sáng lên, sáng lên. Trần Tuyết lập tức đáp ứng cầu hôn của hắn.

Là nói vị cao nhân ấy? Chó cắn người chưa bao giờ gọi. Người nói những lời này thật sự là thiên tài!

Trần Tuyết kéo chồng chân thành đi qua, Lâm Miếu chứng kiến khuôn mặt Trần Tuyết kiều mỵ như vậy, đây là bộ dáng nữ nhân rơi vào bể tình nên có. Lâm Miếu cao hứng ôm Trần Tuyết: “Chị Tuyết , em thực vì chị cao hứng, bởi vì anh rể Quan cho chị mỗi một ngày vượt qua đều muốn là tân hôn của chị. Hãy nhớ rõ, chị Tuyết, mùa xuân chính thức của chị rốt cuộc đã tới.”

Trần Tuyết cười ha ha, cả khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn cùng vui vẻ sinh động như vậy: “Miếu Miếu, đây là hai chúng ta nhận được chúc phúc tốt nhất, nhé, ông xã.”

Không đợi Quan Nghênh Nghĩa nói chuyện, Triệu Cương trợn mắt một cái: “Trần Tuyết, tôi đã làm phiền cô, không chỉ mỗi một câu nói đều thêm một cái ‘ nhé, ông xã ’ cái hậu tố này. Người người nghe được đều muốn phun ra.” Quan Nghênh Nghĩa ngại ngùng mà nở nụ cười, hắn dùng ánh mắt rừng rực đuổi theo thê từ. Người chung quanh đều cảm thấy người này muốn đem vợ của mình nhìn xuyên qua một cái mới tính bỏ qua.

Tại hội sở, lúc Quan Nghênh Nghĩa biết rõ Giang Tu Nhân so với bà xã của mình lớn hơn 10 tuổi thì lúc này hắn nói một câu: “Giang lão nhị, anh là tìm vợ? Hay là ***** con?” Mọi người đều sững sờ.

Giang Tu Nhân trừng lớn hai mắt: “Quan ngũ, nguyên lai cậu nói ra câu dài nha? Mà lại trước khi mở miệng cũng không có hướng vợ cậu xin phép, cậu nhất định phải chết, vợ cậu sẽ đem cậu ép khô , cậu chờ xem” Quan Nghênh Nghĩa đỏ bừng cả khuôn mặt. Lâm Miếu thập phần không hiền hậu cười ha ha.

Người người nhìn ra Triệu Cương đối Cốc Ân người dẫn chương trình du lịch của đài truyền hình tỉnh vừa phân tới đã xảy ra hứng thú nồng hậu, cả buổi tối đều đối với cái nữ nhân mặt tròn đẹp nhất này theo cách nói của Lâm Miếu là săn đón, Cù Hà một mình ngồi ở quầy bar uống rượu giải sầu.

Trần Tuyết lặng lẽ hỏi Lâm Miếu: “Nữ nhân này như thế nào?”

Lâm Miếu lắc đầu: “Không có nghiên cứu, nhìn không thấu.”

Trần Tuyết gật đầu: “Chị cũng cho là như vậy. Kỳ thật Cương Từ có vị hôn thê rồi, là nữ nhi Chung Thẩm quân trưởng của tập đoàn quân bọn họ. Giống như vừa tốt nghiệp đại học, nữ nhân kia rất dính Cương Từ , không nghĩ tới Cương Từ còn dám chơi như vậy. Uống rượu giải sầu chính là cái người kia sợ là ngày vui chấm dứt.”

Lâm Miếu kinh ngạc: “Không thể nào? Đi ra ngoài, điểm ấy trong nội tâm cũng không có chuẩn bị, cũng quá khiêm tốn đi. Nếu nói Trường Giang sống sau đề sống trước, tiền lương từ tại sa than thương. Đây là quy luật tự nhiên, cô ta sẽ không cho là mình có thể thay đổi quy luật tự nhiên a?” Trần Tuyết bị những lời này của Lâm Miếu chọc cho cười ha ha. Giang Tu Nhân ở một bên cũng nghe thấy, hần đem Lâm Miếu kéo vào trong ngực, tùy ý mà hôn hôn: “A Tuyết, đừng dạy hư vợ của tôi.” Trần Tuyết khó thở: “Là vợ anh dạy hư em được không?”

Tại toilet, chứng kiến Cù Hà không chịu nổi thống khổ ở đó nghẹn ngào khóc rống. Lâm Miếu lập tức nhanh chóng rời đi, lại bị Cù Hà gọi lại: “Lâm Miếu, cô nói tôi nên làm cái gì bây giờ?” Lâm Miếu nghĩ nghĩ, tức thì nói ra: “Cổ nhân nói, gặp việc thuận lợi, không cuồng vọng mừng rỡ, gặp phải nghịch cảnh, không kinh hoàng thỏa hiệp, ở trong cảnh yên bình, không thanh nhàn quá đáng, gặp nguy, không e sợ, trong ngực có tiếng sấm kinh thiên mà ngoài mặt vẫn bình thản, mới bái Thượng tướng quân. Mặc dù lời này nghe chẳng khác nào lý thuyết suông, nhưng tôi cảm thấy nghe xong rất có đạo lý. Không biết người khác thấy thế nào? Một người có thể làm chuyện họ muốn làm, nhưng không thể muốn thứ họ nghĩ.”

Cù Hà cực kỳ bị thương chỉ biết nói: “Tôi nên làm cái gì bây giờ? Vận khí của tôi vì sao kém như vậy? Tôi rất cuộc làm sai cái gì?”

Lâm Miếu đi, cô sớm biết Cù Hà sẽ có ngày hôm nay như vậy. Lúc ấy thời điểm cô kéo Triệu Cương dương dương đắc ý mà nhìn mình giáo huấn Đặng Hiểu, khi đó cô là nhẹ nhàng như vậy, Lâm Miếu hận không thể tại trước mặt cô đem Đặng Hiểu đánh một trận mới tốt. Lúc ấy Lâm Miếu đã nghĩ, xương cốt người không có mấy lượng, làm người, tư thế làm việc cũng sẽ không đẹp mắt. Quả nhiên một câu thành sấm.

Nhìn xem Cù Hà như vậy, Lâm Miếu nhớ tới một câu của Lý Bích Hoa: “Trên thế giới tất cả nam nhân đều lừa đảo. Bất kể là nữ nhân xinh đẹp hay là không xinh đẹp đều bị lừa. Có chỗ bất đồng chính là, nữ nhân may mắn tìm được một cái đại lừa gạt rồi, lừa cô cả đời. Nữ nhân bất hạnh tìm được một cái tiểu phiến tử (tên lừa gạt) rồi, lừa cô một hồi.” Cù Hà gặp được chính là tiểu phiến tử, cô gặp được có thể là đại lừa gạt.

Lâm Miếu sầu sắc vì Triệu Cương lựa chọn may mắn cùng thuyết phục. Triệu Cương thật sự tuyển đúng vợ rồi, Triệu gia cùng quân trưởng gia làm thân gia, như vậy bọn họ cùng Giang gia lại đạt đến một loại cân đối mới. Kết quả này, chắc là các phương diện đều nguyện ý nhìn qua. Triệu Cương có tâm kế, Giang Tu Nhân đều chưa hẳn là đối thủ. Hiện tại giai đoạn này, đại khái là Triệu Cương chỉnh sửa chữa cái vị hôn thê vô cùng kiêu căng này. Bọn họ những người này, làm sao có thể làm cho nữ nhân cười đến trên cổ của mình?

Hai người lúc đi ra, chứng kiến Cù Hà một mình vịn tại bên cạnh xe của mình ỏi. Lâm Miếu cùng Giang Tu Nhân hai người hai mặt nhìn nhau, cái Triệu Cương này thật đúng là dám làm, cứ như vậy vứt bỏ yêu cũ đi vui vẻ đưa mới đi.

Lâm Miếu từ trên xe cầm một chai nước đi đến bên người Cù Hà: “Ông xã, anh lên xe chờ em.” Giang Tu Nhân biết rõ tính tình Lâm Miếu, gật gật đầu. Trần Tuyết kéo Quan Nghênh Nghĩa vừa vặn cũng đi ra, thấy một màn như vậy, cô nghĩ, cái này cũng chính là nguyên nhân Giang Tu Nhân không phải Lâm Miếu cô thì không thể.

Lâm Miếu đem nước đưa cho Cù Hà: “Súc miệng a.” Cù Hà ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Miếu, tức thì yên lặng tiếp nhận: “Cám ơn. . . . .”

“Tình huống lúc này của cô tốt nhất là tự mình không được lái xe, vẫn là đến hội sở gọi người lái xe a?” Cù Hà giữ chặt Lâm Miếu muốn đi vào: “Lâm miếu, không cần. Tôi có thể làm được.” Lâm Miếu có thể hiểu được Cù Hà, cái dạng này không phải là thích hợp gặp người, để tránh tương lai tái thế làm người mà thành trò cười cho người cùng hân.

Lâm Miếu bước vào xe cô: “Lên đây đi, Cù Hà, tôi đưa cô về.”

Cù Hà chấn động, cô nằm mơ cũng không nghĩ đến Lâm Miếu sẽ đối với cô như vậy: “Cám ơn cô, Lâm Miếu, không cần, chồng cô. . . . .”

Lâm Miếu cười nói: “Không quan hệ, lên đây đi.” Cù Hà chứng kiến Giang Tu Nhân mở đèn lớn ra, biết rõ hần nhắc nhở thê tử có thể ly khai.

Cô yên lặng lên xe.

“Tôi lái xe rất chậm, nếu như cô còn muốn ỏi, tôi sẽ lập tức dừng lại. Chồng tôi nói tôi lái xe giống như Ô Quy.” Lâm Miếu ngại ngùng nói.

Cù Hà nhìn xem Lâm Miếu: “Lâm Miếu, tôi thực hâm mộ cô. Nguyên lai tôi đã cho tôi có cơ hội làm Lâm Miếu thứ hai, có thể Cương Từ xác định rõ nói cho tôi biết, cô không phải Lâm Miếu! Hôm nay tôi mới xem như hiểu được ý lời nói này của Cương Từ. Lâm Miếu, cô thật sự rất đặc biệt.”

Lâm Miếu cười nói: “Tôi cho cô đây là đang ca ngợi tôi. Theo trên căn bản nói, chỉ có chúng ta suy nghĩ độc lập tự chủ, mới chánh thức có chân lý cùng tánh mạng. Bởi vì, chỉ có chúng nó mới làm cho chúng ta nhiều lần lĩnh ngộ gì đó. Tư tưởng người khác giống như là người khác hưởng trên tàn canh, tựa như khách nhân lạ lẫm quên quần áo ở dưới.”

“Đây là sự thật. Tôi thương tâm không phải bởi vì tôi đã trở thành yêu cũ, đi ra ngoài, điểm ấy tâm lý tôi cũng đã chuẩn bị. Tôi là thương tâm bởi vì cái gì muốn phân loại ba, sáu, chín, Cương Từ đây là muốn làm búp bê cho hân cái người kia kiêu căng vô cùng xem, đáng thương tôi trở thành đạo cụ của bọn họ.”

Lâm Miếu nhìn nhìn Cù Hà, nữ nhân này rất thông minh, thật đúng là nhìn lầm cô ấy. Lâm Miếu thích thú mở miệng nói: “Cù Hà, cô có nghĩ tới hay không, cô đã được rất nhiều, mặc dù cô nói đều là đúng, đây cũng là một bộ phận cô cần lấy ra trao đổi cái kia. Tánh mạng là một loại ngôn ngữ, nó cho chúng ta chuyển đạt chân lý nào đó; nếu như dùng một loại phương thức khác học tập nó, chúng ta không thể sinh tồn.”

Cù Hà gật gật đầu: “Giờ phút này tôi nghĩ cực kỳ rõ ràng, Lâm Miếu, cô để cho tôi cảm phục. Cô nói rất đúng, tôi ở phòng tốt, đứng tên xe, còn có một phần công tác làm cho người hâm mộ, tôi hẳn là thấy đủ. Kỳ thật bên ngoài không biết có bao nhiêu người hâm mộ ta!” Cù Hà cầm thật chặt tay Lâm Miếu: “Cám ơn cô, Lâm Miếu! Thật sự cảm ơn cô! Tôi khỏe rồi.”

Lâm Miểu cười nói: “Ngày xưa tồn tại, hiện tại thì không còn tồn tại, tại hạ lần thứ nhất trong nháy mắt, thì tất nhiên trở thành đã từng tồn tại. Không nghĩ tới, không nghĩ qua là, tôi còn có cơ hội đảm nhiệm nhân vật bác sĩ tâm lý. Không ai sống ở quá khứ, cũng không có ai sống ở tương lai, tánh mạng bây giờ là xác thực giữ lấy hình thái duy nhất.”

Thời điểm xuống xe, Lâm Miểu cầm tay Cù Hà: “Người tựa như con nhím trong trời đông giá rét, giúp nhau nhờ thân cận quá sẽ cảm thấy đau đớn; rời khỏi nhau quá xa rồi lại sẽ cảm giác rét lạnh; người là phải bảo trì khoảng cách sống thích hợp. Nhân sinh thực như đồng hồ quả lắc, tại thống khổ cùng mệt mỏi mà đóng đưa trong đó. Hai người này chính là yếu tố cuối cùng của đời người. Cù Hà, cùng cố gắng.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: người là món điểm tâm ngọt

Cù Hà gật gật đầu, cô ôm Lâm Miểu một chút, lại buông ra. Lâm Miểu gật gật đầu, trở lại trong xe của mình. Cù Hà chứng kiến Lâm Miểu rõ ràng ngồi ở phía trước Giang Tu Nhân, một người phụ trách tay lái, một người phụ trách chân ga. Phan xe từ từ giảm lại, cô nhìn không được cười lên: “hai người các người cực phẩm này, tôi thật sự là phục.” Giang Tu Nhân không cách nào tin thật qua Cù Hà, làm bầm nói: “Bà xã, em làm cái gì? Cô ấy như là thay đổi một người.” Lâm Miểu cười ha ha. Cô tự nói với mình, muốn đạt được tôn trọng, muốn lưu lại nhân tâm muốn biểu hiện tự phụ, nữ nhân chỉ có tiếp tục cố gắng, cường hóa chính mình, thể xác và tinh thần đều tự mình độc lập.

Chứng kiến đây là vợ chồng cực phẩm đem xe mở thành chữ hình ‘ chi ’ đi, Cù Hà nhìn xem đầy trời ánh sao sáng, lặng yên nói: “Lâm Miểu, cảm ơn cô, chúc phúc cô.”

Hai người một đường oa oa kêu to, thỉnh thoảng , Giang Tu Nhân sẽ nói: “Nắm chắc, anh muốn cố gắng lên!” Sau đó ‘ suru ’ một tiếng, hấn lại cho xe đến đây dừng ngay, đem Lâm Miểu chọc cho cười ha ha.

Giang Tu Nhân thu hồi phanh xe, trên đường đi, dẫn tới những bọn cú kia đều nhìn về đây là nam nữ điên cuồng. Vài chiếc xe hơi nước kia của Giang Tu Nhân ở Bắc Trữ thị không người không biết, cũng biết đây là Giang nhị công tử đang trên chóc vợ của mình . Thành Thành cùng Mạc Phi cũng nhìn thấy, hai người hai mặt nhìn nhau, vợ chồng này thật là điên cuồng .

Về đến nhà, hai người rón ra rón rén mà lên lầu, GiangNam cùng thê tử nhìn nhau cười. Hai kẻ dở hơi này, nhất định là đến đâu chơi điên rồi, mới vừa về. Hiện tại hai người như keo như sơn, làm cho Lâm Trí cùng Hoàng Đình thường xuyên đều là chua xót mà nói cho bọn họ biết, nữ nhi đã lâu cũng chưa về nhà. Hôn nữa lý do đều là: ai nha, hôm nay không được, a Nhân bẻ bọn nhiều việc, bảo con chờ anh ấy. Nghe nói làm cho Lâm Trí tức giận đến cùng nói không ra lời.

Sau khi tắm rửa, Lâm Miểu xuống làm ăn khuya cho Giang Tu Nhân, để cho cục trưởng đại nhân làm đêm công tác. Nghe được phòng bếp có động tĩnh, Quý Nhiên đi ra. Lâm Miểu nhìn thấy mẹ chồng, ngại ngần nói: “Mẹ mẹ, có phải là chúng con ầm ĩ đến mẹ cùng ba ba nghỉ ngơi? Anh ấy đối bụng đang làm việc, con làm chút thức ăn khuya cho anh ấy. Ngồi cùng ba ba muốn hay không? Con có thể làm nhiều một chút.”

Quý Nhiên nhìn thấy Lâm Miểu cái bộ dạng này như vợ bé, vừa buồn cười lại vừa tức giận: “Làm điểm tâm cho hấn ăn là được. Nào có vô cùng đắt tiền, xa hoa như vậy? Đều là con nuông chiều hấn, có lúc con sẽ phải chịu.”

Trở lại gian phòng, GiangNam hỏi: “Lại đang làm thức ăn cho a Nhân, lúc này là lúc nào rồi ?” Vừa nhìn, quả nhiên cũng rạng sáng 2 giờ. Quý Nhiên cười nói: “Nhi tử này, là có chút tài năng.” GiangNam trả lời ngay: “Bà cũng có chút tài năng.”

Quý Nhiên: “. . . . .”

Ăn uống no đủ tay Giang Tu Nhân lại bắt đầu không thành thật, hấn đem Lâm Miểu ẵm lên bàn làm việc, ở trong ngực của cô cọ tới cọ lui, do vậy huynh đệ của hấn đã thức tỉnh húc húc cái mộng của vợ, ngốc tử cũng biết đây là đói khát rồi, hấn còn dùng thanh âm buồn bã nhỏ giọng nói: “Vợ, vợ, em đáng thương đáng thương anh đi, a? Xem cái này của anh cứng ngắt , chịu không được . Em là cơm sau món điểm tâm ngọt. . . . .”

Lâm Miểu vội đỏ mặt, muốn tránh ra một bên vội vàng nói: “Giang Tu Nhân, anh không làm việc sao?”

Giang Tu Nhân cũng không đáp Lâm Miểu, hấn một phen nhấc váy của cô lên đồ lên trên lưng, vừa dùng ngón tay đẩy quần lót Lâm Miểu ra bên cạnh vừa nói: “Anh ở trong này còn chưa có làm qua, ân ái trong này ngấm lại thật kích thích.” Ngón tay của hấn đã đưa vào trong khe rãnh ướt át của Lâm Miểu, Giang Tu Nhân rên rỉ một tiếng vội vàng hôn môi miệng Lâm Miểu, một bên dùng sức mút vào một bên mơ hồ nói: “Kháo, anh mới sờ sẽ cũng đã ầm ướt thành như vậy.”

Lâm Miểu muốn cời ra gông cùm xiềng xích của Giang Tu Nhân, bắt đắ dĩ bị Giang Tu Nhân nẩy mầm ham muốn khiến cho hoảng hốt thần loạn, một tay chống đỡ cái bàn để ngừa chính mình trượt chân, một tay cầm lấy vai Giang Tu Nhân thờ hạo hên nói: “Giang Tu Nhân, ông xã, đừng ở đây mà. . . . .”

rửa.”

Nhìn thấy biểu lộ thê tử nghi hoặc, Giang Tu Nhân lại hôn lên: “Bà xã, bà xã, không phải như thế. . . . . Hôm nay hai chúng ta uống rất nhiều rượu, bây giờ em là kỳ nguy hiểm, chúng ta không thể mạo hiểm” Lâm Miểu giờ mới hiểu được, cô ôm chặt cổ Giang Tu Nhân: “Bản chết, ôm em đi rửa. . . . .”

Lâm Miểu ung dung ở trong ngực Giang Tu Nhân tỉnh lại, lại phát hiện đối diện mình cũng không phải hai con mắt xinh đẹp kia của chồng, mà là một đôi ‘cô lỗ, cô lỗ’ chính là ‘mắt hổ’ chuyên vô cùng giáo hoạt. Lâm Miểu quát to một tiếng, chẳng những thành công đem chồng mình làm tỉnh lại, cũng đưa tới cha mẹ đôi ‘hổ mắt’ này.

Giang Tu Văn cùng Hạng Nghê nhìn thấy tình hình này, ghen cười, giả ý bỏ đi.

Giang Tu Văn: “Thời tiết thật tốt!”

Hạng Nghê: “Đúng nha, chúng ta đi dạo chơi?”

Giang Tu Nhân gắt gao che chắn mỏng, phòng ngừa cái tiểu lão hổ này vén chắn lên. Đột nhiên Hạng Nghê lộ ra một cái đầu ở cửa ra vào của bọn họ : “Nhi tử, mẹ cam đoan hai người bọn họ đều là không có mặc quần áo .” Cửa ra vào rõ ràng truyền đến tiếng cười Giang Tu Văn thập phần không hiền hậu .

Tiểu lão hổ bị mẹ mẹ triệt để phát kích tâm hấn vốn là rất mãnh liệt rất hiếu kỳ, hấn ra sức muốn xóc lên chắn mền của bọn họ, tìm kiếm đáp án. Mặt Lâm Miểu cũng tái rồi, cô bám chặt mà nói: “Tiểu Hổ, ngày hôm qua ta sai rồi, ta hôm nay dẫn người đi mua có được hay không? trò chơi tay chuỗi mới nhất .”

Tiểu Hổ vẫn không có đình chỉ tay mình lay chắn mền bọn họ, Giang Tu Nhân không dám động tác quá lớn, cái chắn mùa hè vốn là rất mỏng, không nghĩ qua là, hai người sẽ tại trong tay tiểu ác ma này mà hoàn toàn trần trụi. Hấn thất bại gọi: “Hạng Nghê! Chị nhất định phải chết!”

Càng làm cho Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu suy sụp còn chuyện ở đằng sau, Hạng Nghê vòng trở lại, trên tay rõ ràng cầm một vật bằng bàn tay, đang ghi hình lại, trong miệng nói ra: “Bảo trước cho rõ, chị chỉ là ghi con chị, về phần những người khác đi vào màn ảnh của chị, chị không có cách nào ngăn cản.”

Tiểu Hổ vẫn cười lay trên người hai người .

Lâm Miểu lầm bầm nói: “Còn người nữa ngày hôm qua nói với ta cái chiếc xe hơi kia chạy bằng điện , hôm nay cùng nhau mua. . . . .”

Tiểu Hổ dừng lại động tác trong tay : “Thật sự? !”

Lâm Miểu: “Bởi vì dao thớt, ta là thịt cá, so với trâu châu thật đúng là.”

Tiểu Hổ thay đổi nắm bắt mặt Lâm Miểu : “Không gạt ta? ! Thím phải biết rằng, thím, thím đang ở đây chỗ này bị ta ghi lại không tốt, ta có thể tin tưởng thím sao?” Lâm Miểu bị vật trong bàn tay Hạng Nghê mà muốn suy sụp, Giang Tu Nhân trừng mắt hai mẹ con biến thái này, nắm chặt chắn mền, phòng ngừa có người đột nhiên tập kích.

“Không lừa người, trên tay mẹ mẹ người không phải có chứng cứ sao?”

Nghe tiếng đi lên Giang Nam cùng Quý Nhiên nhìn thấy một màn quỷ dị này, lập tức hóa đá. Tôn Tử cười trên người tiểu nhi tử cùng vợ của tiểu nhi , nắm bắt mặt vợ của tiểu nhi ; mẹ Tôn Tử dùng vật trong tay ở khoảng cách gần quay chụp, con lớn nhất dựa vào tại cửa ra vào cười ha ha; tiểu nhi tử liều mạng che chắn mền, trừng mắt Tôn Tử cùng mẹ Tôn Tử ; vợ của tiểu nhi sắc mặt xanh, run rẩy trả lời vấn đề của Tôn Tử. . . . .

Giang Nam mặt một hồi run rẩy, hấn kéo thê tử, xoay người xuống lầu, không đếm xỉa tiểu nhi tử lớn tiếng kêu gọi: “Mẹ mẹ, ba ba, đem ba cái tai họa này bắt đi cho con!”

Tiểu Hổ nhìn thấy gia gia, bà nội rõ ràng đứng ở cạnh mình, lúc này tóm lấy trọng điểm mà yêu cầu, còn đợi khi nào? Hấn vẫn nắm bắt mặt Lâm Miểu: “Ta còn muốn ván trượt.”

Lâm Miểu tuy rõ ràng ở vào hoàn cảnh xấu, đầu óc cũng rất thanh tỉnh: “Cái này khẳng định không được! Người không cần nghĩ!”

Tiểu Hổ lập tức bắt đầu một vòng mới lay chắn mền. . . . .

Giang Tu Nhân lập tức thất bại: ” bà xã, hấn hiện tại chính là muốn thật rõ ràng, em cũng phải đáp ứng hấn.”

“Hảo, hảo. Ta đáp ứng.”

Tiểu Hổ dừng lại: “Ta thập phần hiểu được đạo lý thấy tốt liền thu, mẹ mẹ, chúng ta rút lui!” Một nhà ba người tiểu sai rồi đi, còn thập phần hảo tâm đóng cửa lại cho bọn họ.

Rất cực an tĩnh.

Hai người mỗi một không chịu nổi, Giang Tu Nhân nhắm mắt lại nói ra: “Giang Tu Văn tên hỗn đản này! trả thù hai chúng ta tới hôm qua tại thư phòng

làm cho hấn không cách nào ngủ.”

Lâm Miếu tức giận đánh Giang Tu Nhân: “Đều là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đòi Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: người mà lại gặp hấn

Hai người xuống lầu nhìn thấy cả nhà từ trên xuống dưới toàn thể đều nhe cười, Giang Tu Nhân không thêm để ý chút nào: “Đều cười ra đi, đừng đều biểu lộ một bộ táo bón.” Toàn thể người Giang gia cười ha ha. Vẫn là Giang bí thư của chúng ta tương đối hiền hậu, hấn tổng kết lên tiếng: “Từ nay về sau nhớ rõ khóa cửa.”

Lâm Miếu yếu ớt trả lời: “Ba ba, a Nhân dạy hấn mở khóa.”

Toàn thể mọi người: “. . . . .”

Tiểu Hồ mặc quần áo mẹ con cùng kiểu CD với Lâm Miếu, nắm tay chú cùng thím đi ra ngoài. Hạng Nghe ở phía sau lớn tiếng nói: “Con ta chính là suất!”

Mọi người đều lặng im một vòng mới: “. . . . .”

Ba người lên xe, là xe tập đoàn. Lâm Miếu nói ra: “Lý sư phụ, hôm nay đã làm phiền ông. Mang theo tiểu Hồ, a Nhân thật sự không có tinh lực lái xe.”

Tài xế đột nhiên cười cười, uy lực của nhi tử Giang tổng tài, bọn họ đã lĩnh giáo qua .

Nhìn thấy Lâm Miếu cũng có thể lái được cùng tiểu Hồ chạy xe hơi bằng điện thực không sai biệt lắm, phong bế toàn bộ cửa, ‘xe hơi’ chạy bằng điện có cửa sổ, Giang Nam cùng Quý Nhiên lần nữa hóa đá. Tiểu Hồ từ trong ô tô của hấn đuổi đầu ra kêu to gia gia, bà nội: “Con từ nay về sau có thể lái xe hơi của con đi học!” Lời của Tiểu Hồ chưa xong, lập tức bị cha mẹ của mình giáo huấn: “Con dạy!”

Nhìn thấy cái gọi là xe đồ chơi chỉ so với cỗ xe BB kia của Lâm Miếu thực xe nhỏ hơn một nửa, Lâm Miếu ngồi ở bên trong cũng rộng rãi, nghe nói lần thứ nhất điện đầy đủ có thể chạy 50 km, cao nhất thì tốc độ có thể đạt tới mỗi tiếng đồng hồ 20 km. Giang Nam lắp bắp hỏi: “Nhiều, bao nhiêu tiền?”

Lâm Miếu đuổi đuổi đầu lưỡi: “Ba ba, ba xem đó, con là bị buộc . Cho nên, giá tiền nha, ngài cùng mẹ mẹ phải đứng vững, hơn 3, 3 vạn.”

“Cái gì? ! Có thực xe cũng có giá tiền này!” Giang Nam cùng Quý Nhiên quá sợ hãi, nhìn xem tiểu xe hơi của Tôn Tử phong cách chiếc xe này màu hồng đỏ, xe đạp này thích hợp 1. 65 mét trở xuống, thể trọng ‘nhi đồng’ lái xe chừng 50 kg. Kỳ thật chính là một chiếc xe thu nhỏ lại, chỉ là xe này chỉ một người có thể ngồi.

Giang Tu Nhân lập tức vạch trần thể từ: “Ba ba, con dâu nhỏ của ba gọi là hơn 3 vạn, 3 vạn 9 ngàn 5 trăm nguyên, cảm ơn. Hơn nữa là quản lí nhìn thấy khối bài từ người nhà bí thư tỉnh ủy tỉnh Nghiễm Nam này cho giảm hơn 7 phần. Cùng xe Lâm Miếu lái hiện tại là một giá tiền.”

Giang Nam hóa đá thật lâu. . . . .

Còn đang được nghỉ hè tiểu Hồ mỗi ngày đều lái xe của hấn đi theo phía sau Lâm Miếu, từ cửa sau đến chỗ làm việc của Lâm Miếu. Hấn nghiêm nhiên trở thành cái đuôi nhỏ của Lâm Miếu, Lâm Miếu đi đâu đều mang theo hấn. Nhìn thấy cái này hai người con trai một lớn, một nhỏ khiến cho điên cuồng như vậy, còn cái địa phương gì cũng dám đi, tại Giang Nam ngầm đồng ý , hai huynh đệ Giang Tu Nhân lặng lẽ phái hai người đi theo bọn họ.

Tiểu Hồ tại trên bàn làm việc của Lâm Miếu làm bài tập, Lâm Miếu đang xem tài liệu khảo sát hạng mục bí thư Bắc Trữ thị ủy xuất ngoại đạt được. Lâm Miếu nói với người tới: “Vị đồng chí này, cái chỗ này sai rồi, tôi giúp cô sửa lại, cô phải lấy về một đóng dấu lần nữa.”

Cái Lily nổi trận lôi đình, Lâm Miếu không có chen ngang công việc cô làm đã làm cho cô rất vui vẻ rồi, một khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm tỉ mỉ trùng mắt đứng đấy: “Không được? ! Uy , cô có làm hay không? ! Cô mới tới ? Dám xóa văn kiện của tôi! Biết tôi là ai không? Tôi là Cái Lily! phó chủ nhiệm ban Thị ủy. Cái thái độ này của cô tôi tùy thời cho cô nghỉ việc.”

Lâm Miếu bật cười: “Phải không? Nhưng là tại trước khi tôi nghỉ việc, phần tài liệu này của cô tôi sẽ không nhận .”

Cái Lily khó thở, bộ ngực lớn vừa thu lại một cái, mặt đỏ lên, còn có vài người xếp hàng phía sau cô đều trêu tức mà nhìn xem cô, Cái Lily nhìn xem tấm thẻ bài ở ngực Lâm Miếu, tức giận nói: “Lâm Miếu, nhé? Không cho cô nghỉ việc, Cái Lily tôi viết ngược lại. Còn mang theo một cái phá tiểu hài từ (phá tiểu hài từ là xưng hô Bắc Trữ thị đối tiểu hài từ ác độc nhất) đi làm, cô còn có hay không một chút kỷ luật công tác!”

Tiểu Hồ nghe nữ nhân kêu ngoạ thể chẳng những mắng thím, còn chửi mình, hấn cảm lấy súng bắn nước, hướng mặt nữ nhân kia bắn một hồi mãnh liệt, Lâm Miếu tranh thủ thời gian ngăn tiểu Hồ lại: “Tiểu Hồ!”

Tiểu Hồ lại không nghe: “Bà ta là bà đồng! Bà ta chửi, mắng thím! Hiện tại lại mắng ta!”

Cái Lily bị chinh tức đến rút gân, chỉ biết nói: “Mày, mày, mày, mày chờ!”

Cô ta trở lại văn phòng, hướng người tình của mình Nguyễn thế Trung thư ký cáo trạng.

“Cái gì?!” Nguyễn Thế Trung quá sợ hãi, sau khi hấn biết rõ nguyên, hấn ra sức cho Cái Lily một cái tát: “Cô cái này *****! Cô muốn chết, tôi không ngăn cản cô! Đừng đem tôi lôi xuống nước! Lâm Miếu là ai? ! Cô ta là vợ Giang Tu Nhân! Cái cô gọi phá tiểu hài tử là Tôn Tử duy nhất Giang Nam!”

“Cái gì?!” Cái Lily bỗng ngồi xuống, chỉ còn lại có phần hã giận. Cô chỉ có thể nắm chặt tay Nguyễn Thế Trung, khóc nói: “Thế Trung, làm sao bây giờ? Có thể ảnh hưởng anh hay không?” Cái Lily biết rõ cái gì là uy hiếp Nguyễn Thế Trung, cô cũng biết nói như thế nào mới có thể để cho Nguyễn Thế Trung đem hết toàn lực trợ giúp cô xử lý chuyện Lâm Miếu.

Nhìn thấy Cái Lily vì mình mà vẻ mặt lo lắng, triệt để kích phát tinh thần kỵ sĩ của Nguyễn Thế Trung, hấn nhìn xem cái bộ dáng tiểu nữ nhân này khóc lóc, vẻ mặt lo lắng, hấn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn bị chính mình đánh hồng đỏ lên, sau đó chậm rãi nâng lên. . . . . Đến chỗ hấn thích nhất . . . . .

Cái Lily nhắm mắt lại, cô hiểu được chuyện này Nguyễn Thế Trung sẽ không mặc kệ cô. Cô âm thầm thở dài một hơi.

Nguyễn Thế Trung mang theo Cái Lily chờ ở cửa lớn nhà Giang Nam, nhìn thấy hai chiếc xe ‘ xe hơi ’ một lớn một nhỏ thông thả chạy nhanh hướng cửa ra vào, sau khi hai người hai mặt nhìn nhau, tranh thủ thời gian xuống xe, Tôn Tử 8 tuổi của Giang bí thư cũng có ‘ xe hơi ’, cái xe hơi này sợ là xe thật sự mắc.

Lâm Miếu biết Nguyễn Thế Trung , cô đành phải xuống xe, tiểu Hồ nhìn thấy Cái Lily, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt: “Bà đồng, không cho bà đến nhà của ta! Ta không cho bà tiến vào!” Tiểu Hồ thuần thực mà đem tiểu xe hơi của mình vượt qua đứng ở trước mặt hai người.

Đúng lúc này, Giang Nam cùng Quý Nhiên vừa vặn về nhà, nhìn thấy gia gia, bà nội, tiểu Hồ xông đi lên theo chân bọn họ nói chuyện này. Cái Lily đỏ bừng cả khuôn mặt, thầm nghĩ xin lỗi lại không biết nói từ đâu.

Lâm Miếu đang tại trước mặt công công, mẹ chồng nhàn nhạt nói: “Hàn Sơn từng hỏi Thập Đắc: thế gian có phi báng ta, nhục ta, cười ta, khinh ta, tiện ta, ác ta, gạt ta, xử phạt như thế nào? Thập Đắc viết: chính là hấn hấn, nhường hấn, tùy hấn, tránh hấn, kính hấn, không cần phải để ý đến hấn, lại đợi vài năm, người lại thấy hấn! Cái Lily, cô đi đi, tôi đối với cô không có gì muốn nói .”

Nghe xong lời của Lâm Miếu. . . , Nguyễn Thế Trung cùng Cái Lily tại chỗ ngây người. Giang Nam cùng Quý Nhiên lặng yên đem tiểu Hồ dẫn trở về. Cái Nguyễn Thế Trung này quá ngu xuẩn rồi, anh ta đem người dẫn tới trong này, ai mà không biết quan hệ của anh ta cùng nữ nhân này? Chính là Giang Nam cùng Quý Nhiên cũng không biết, bởi vì quan hệ của hai người bọn họ tại trong thành phố này là công khai mà bí mật. Chồng của Cái Lily cũng bởi vậy cùng cô ta ly hôn.

Giang Tu Nhân nhìn thấy Nguyễn Thế Trung đem vợ ngăn ở cửa nhà, hơn nữa bên cạnh còn một nữ nhân đi theo bừng cả khuôn mặt . Hấn nhìn kỹ, nguyên lai là Nguyễn Thế Trung tình nhân Cái Lily, phó chủ nhiệm ban thị ủy trẻ tuổi nhất 27 tuổi, mới từ Thượng Hải bỏ tức một cái học vị thạc sĩ trở về.

Nhìn thấy Giang Tu Nhân, Nguyễn Thế Trung tranh thủ thời gian tiến lên, không đợi hấn mở miệng, Lâm Miếu nói ra: “Nguyễn thư ký, chuyện hôm nay kỳ thật chỉ là việc nhỏ, anh không cần phải tới nhà. Anh làm như vậy , làm cho tôi rất xấu hổ. Cũng làm cho người nhà tôi thật khó khăn.”

Nghe được lời nói của thê tử . . . , Giang Tu Nhân lập tức hiểu được cái nữ nhân liễu lĩnh này đại khái là đặc tội Lâm Miếu. Nguyễn Thế Trung nghe được Lâm Miếu đem lời hấn muốn nói đều chặn trở về. Lúc này mới kịp phản ứng, chính mình tới nơi này có bao nhiêu ngu xuẩn. Hấn cái gì cũng chưa nói, vút bỏ lại Cái Lily, lái xe đi như kiếm đồng dạng.

Lâm Miếu kéo tay chồng, nhẹ nhàng nói ra: “Lâm Miếu cùng vị phá tiểu hài tử kia trong nhà chờ anh cái tôn đại thần này cho em nghỉ việc.” Giang Tu Nhân lắc đầu, chỉ nhìn thê tử.

Quý Nhiên trong nhà chính phát giận, Giang Nam đều khuyên bà bất động. Lâm Miếu đem Quý Nhiên đưa tới ngồi ở trên ghế sa lon, tự mình lên trà cho Giang Nam cùng Quý Nhiên: “Mẹ mẹ, đều là việc nhỏ, đừng nghe tiểu Hồ .” Giang Nam gật gật đầu: “Miếu Miếu nghĩ như vậy đúng, lùi một bước trời cao biển rộng.”

Hạng Nghê ngược lại vô cùng mất hứng: “Nữ nhân này là người nào nha? Dựa vào cái gì mắng nhi tử ta phá tiểu hài tử?!”

Lâm Miếu cho rằng Nguyễn Thế Trung sẽ phái người khác đến xử lý chuyện này, không nghĩ tới vẫn là Cái Lily. Tiểu Hồ đã gặp cô ta, thấp giọng mắng: “Bà đồng!” Lâm Miếu răn dạy tiểu Hồ: “Ta ngày hôm qua đã nói với người như thế nào? Mau xin lỗi!”

Cái Lily đỏ bừng cả khuôn mặt, nói chuyện cà lăm: “Không có, không có quan hệ. . . . .”

Lâm Miếu công việc công vụ như thường, phăng phất chuyện ngày hôm qua cũng không phát sinh.

Tiểu Hồ đi theo Lâm Miếu đến cục công an, nhìn thấy Thành Thành, tiểu Hồ tiến vào phòng làm việc của Thành Thành: “Đại mỹ nữ, ta tới truy cô.”

Thành Thành trợn mắt một cái: “Ngươi ở đâu mà muốn truy ta? Ngươi là muốn ăn món ăn mẹ ta làm.” Toàn bộ văn phòng mọi người nở nụ cười.

Lâm Miểu nắm tiểu Hồ đến văn phòng Giang Tu Nhân.

“Meo meo ~” Lâm Miểu cùng tiểu Hồ đều duỗi ra một cái đầu. Nhìn thấy hai người, Giang Tu Nhân phát phát tay, để cho bọn họ tiến đến.

“Không nghĩ tới hôm nay lại gặp Cái Lily nữa rồi. Nữ nhân này, bị tiểu Hồ mắng, còn nói không quan hệ. Thật là có bệnh! Diễn hình dạng nô tài, thật sự là quá sức.” Lâm Miểu quyết miệng nói.

“Bỏ đi, cũng là việc nhỏ.” Giang Tu Nhân vỗ vỗ đầu Lâm Miểu. Lâm Miểu gật gật đầu, tỏ vẻ tiếp nhận khuyên bảo của Giang Tu Nhân.

Kể cả đồng sự trong ban của Thành Thành đoàn người đều chờ đến nhà Thành Thành ăn cơm. Nhìn thấy tiểu Hồ, mẹ mẹ Thành Thành cực kỳ cao hứng. Bà thích nhất tiểu Hồ, tiểu Hồ cũng rất yêu mến bà. Tiểu Hồ nghỉ trước kia đã ở nhà Thành Thành ăn cơm hai tháng, bởi vì trường học tiểu Hồ đối diện chính là nhà trọ cao cấp này của Giang Tu Nhân, mẹ mẹ Thành Thành mỗi ngày phụ trách đưa đón tiểu Hồ.

Buổi chiều Lâm Miểu mang theo tiểu Hồ đến tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, tiểu Hồ nhìn thấy tổng bộ tập đoàn rộng rãi như vậy, thẳng tắp đem xe hơi mình lái vào, tiếp nhận mọi người kiểm duyệt. Bởi vì xe hơi này chính là hình thức thật đúng là không có mấy người gặp qua. Tiểu Hồ càng không ngừng xuyên qua các tầng trệt tại tổng bộ, cuối cùng hắn phát hiện vẫn là tầng lầu kia của ba ba công tác là rộng nhất, hắn trực tiếp đem xe lái vào văn phòng ba ba, sau đó lại nhanh chóng rời đi. Sau vài lần qua lại, hai huynh đệ Giang Tu Văn đang thương lượng công tác bị Lâm Miểu cùng tiểu Hồ âm thầm đến chết.

Giang Tu Văn đem hai người nhốt tại ngoài cửa, mở máy giám thị ngoài cửa. Nghe được Lâm Miểu hỏi: “Ô khóa này ngươi không thể mở sao?”

Tiểu Hồ trợn mắt một cái: “Mỹ nữ, đây là khóa điện tử. Giang Tu Nhân cũng không nhất định sẽ mở.”

Hai huynh đệ nhìn xem máy giám thị hai người bị đè nén, đồng thời cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: con đường tình yêu

Lâm Miểu mang theo tiểu Hồ đi dạo loạn tại trong siêu thị lớn nhất, cao cấp nhất tỉnh Nghiễm Nam, tiểu Hồ lái xe hơi vào siêu thị, bảo vệ muốn đến ngăn cản, quản lý ngăn lại hắn: “Người nhà Giang tổng tài.” Lâm Miểu mang theo tiểu Hồ đi vào cửa hàng CD, nhìn thấy tiểu Hồ, những phục vụ tiểu thư kia đều cực kỳ cao hứng, cái tiểu nam hài xinh đẹp này cũng mặc CD thời trang trẻ em, xe hơi của hắn thì càng hấp dẫn con mắt mọi người.

Một nữ nhân luôn chăm chăm vào Lâm Miểu, điều này làm cho Lâm Miểu rất không dễ chịu. Một lát sau, nữ nhân kia dạo bước đến trước mặt Lâm Miểu: “Cô chính là Lâm Miểu? Cũng chả có gì đặc biệt!” Lâm Miểu ngẩng đầu liếc nhìn cô ta, lại cúi đầu xuống, trợ giúp tiểu Hồ cùng mình tuyển quần áo. Tiểu thư xinh đẹp nhất đang ở trong tiệm nói chuyện tiểu Hồ nghe được có người lại đây khiêu khích thím của mình, tức thì tới. Lâm Miểu tranh thủ thời gian kéo hắn qua: “Tiểu Hồ, ngày hôm qua ta nói gì, ngươi đã quên sao?”

Tiểu Hồ lắc đầu: “Thím, ta chưa quên. Thím đòi cái bà đồng kia nói, Hàn Sơn từng hỏi Thập Đắc: thế gian có báng ta, nhục ta, cười ta, khinh ta, tiện ta, ác ta, gạt ta, xử phạt như thế nào? Thập Đắc viết: chính là nhẫn hắn, nhường hắn, tùy hắn, tránh hắn, kính hắn, không cần phải để ý đến hắn, lại đợi vài năm, ngươi lại nhìn thấy hắn!”

Lâm Miểu cười, vuốt ve đầu tiểu Hồ: “Tiểu Hồ của ta thật ngoan!”

Mọi người đều nhìn nữ nhân này. Trong tiệm người đến đi qua đều là khách quen, nữ nhân này chỉ gần đây mới đến, thật sự không tốt.

Nữ nhân bĩu môi: “Không phải là nhiều đọc vài sách nát sao? ! Thật đúng là cho mình có bao nhiêu có thể? !” Lâm Miểu nhìn cô ta, vẫn là không có lên tiếng. Cầm lấy vài túi lớn quần áo vừa mua đặt ở trên xe hơi tiểu Hồ, tiểu Hồ lên xe, trầm thấp mắng một tiếng: “Bà đồng!” Mới đem xe khai ra đi.

Nữ nhân kia muốn xông qua ngăn lại tiểu Hồ, không cho hắn đi, Lâm Miểu giữ chặt cô ta: “Tiểu thư, tiểu Hồ tuy mắng cô, chính là chuyện có nguyên nhân, chúng ta huề nhau.”

Nữ nhân kia gạt tay Lâm Miểu ra: “Cô cho rằng cô là ai? ! Dựa vào cái gì huề nhau? !”

Một giọng nam để nghe truyền đến: “Chung Thắm, mau xin lỗi!”

Chung Thắm như thay đổi một người, lập tức biến thành Bảo Bảo ôn nhu, cô ta chạy tới ôm cánh tay người tới: “A Cương, nữ nhân này dung túng con của cô ta mắng em, anh phải giúp em giáo huấn cô ta!”

Triệu Cương chán ghét gạt bỏ tay Chung Thắm ra, cau mày, thanh âm vẫn bằng phẳng lại kiên định: “Chung Thắm, anh đã nói rồi, xin lỗi! Em biết tình anh. Em bây giờ chỉ có hai lựa chọn, xin lỗi hoặc là anh đi!”

Nhìn thấy vị hôn phu tại trước công chúng không cho mình mặt mũi như thế, Chung Thắm ngang ngược kiêu ngạo đem oán khí đều rơi tại trên người Lâm Miêu: “Em không xin lỗi! Ba ba của cô ta chẳng qua là thư ký của Giang bá bá! Cô ta không xứng!”

Lâm Miêu nhìn thấy Triệu Cương đã cực kỳ tức giận, cô cười híp mắt kéo cánh tay Triệu Cương qua: “Triệu Cương, em có chút khát, theo giúp em đến quán cà phê ngồi một chút.” Triệu Cương chăm chăm vào mặt Lâm Miêu, Lâm Miêu nhìn hắn, nháy mắt đối với hắn, ý bảo hắn không cần phải đem sự tình làm cho lớn. Triệu Cương nhìn nhẵn, đi theo Lâm Miêu. Lưu lại Chung Thắm ngây ra như phỗng, hai người đều không nhìn lại Chung Thắm.

Nhìn xe hơi tiểu Hồ phía trước, Triệu Cương cười nói: “Tiểu Hồ thật thích em, cái tiểu bại hoại này cùng chủ nhân đồng dạng, tương đương rầm thú. Không nghĩ tới hắn nghe lời em.”

Lâm Miêu bật cười, nghe ta? Tức thì nói với Triệu Cương chuyện đã xảy ra vì sao mua cái này chiếc xe hơi cho tiểu Hồ. Triệu Cương cười ha ha, bị Lâm Miêu một hồi hảo đánh. Tiểu Hồ từ trong xe của hắn đuổi đầu ra: “Chú, ta muốn nói cho Giang Tu Nhân, chú muốn truy vợ của hắn.”

Triệu Cương hóa đá.

Lâm Miêu buồn cười lời Triệu Cương đi: “Đừng nghe hắn, hắn cứ như vậy.”

Nhìn Triệu Cương có chút tiêu tụy, Lâm Miêu pha cà phê cho hắn: “Triệu Cương, đừng hồ đồ. Cô ta đối với anh rất quan trọng.” Triệu Cương nhìn Lâm Miêu, trong nội tâm mềm nhũn, Lâm Miêu đối với chính mình, vẫn không thay đổi. Hắn quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, che dấu con mắt đỏ lên.

Lâm Miêu cũng nhìn thấy, cô ngồi lặng yên.

“Kỳ thật em cảm thấy được như vậy ngược lại khá tốt, ít nhất tâm tư của cô ấy anh không cần đoán. Người cô ấy ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cô ấy có cái gì thì nói cái đó, anh chậm rãi chỉ bảo là được. Dùng bản lĩnh của anh, thu thập cô ấy chỉ là việc nhỏ.” Lâm Miêu an ủi.

Triệu Cương gật đầu: “Anh chưa thấy qua cô ấy ‘làm’ nữ nhân như vậy, phạm là nữ nhân ở bên cạnh anh cô ấy đi tìm một lần, bị anh hung hăng thu thập một lần, mới tính là đáng hoàng. Không nghĩ tới, cô ấy lại tìm em.”

Lâm Miêu lắc đầu: “Triệu Cương, đừng trách em nói chuyện thẳng, dùng Chung Thắm kia bọ chó lớn đầu nếu như không có người chỉ điểm cô ấy, cô ấy không có khả năng biết rõ quan hệ của em cùng anh. Hơn nữa rõ ràng không phải nữ nhân, bởi vì nữ nhân của anh em chỉ biết Cù Hà, em không cho rằng cô ấy biết làm chuyện này. Như vậy chính là nam nhân, nam nhân không muốn thấy Triệu gia sống khá giả. Chung Thắm nói mỗi một câu em cũng không như là theo góc độ nữ nhân, Triệu Cương, anh phải cẩn thận.”

Triệu Cương vuốt trán của mình: “Hiện tại có đồn đãi sư trưởng muốn động liền động, rất có thể là anh tiếp nhận vị trí của hắn.”

Lâm Miêu càng sốt ruột: “Triệu Cương, lúc này anh có thể ngàn vạn đừng hồ đồ, quay đầu lại nói với cô ấy cho tốt. Đi như vậy, bốn người chúng ta đến trong sự đoàn anh đi chơi một lần, tiểu Hồ còn chưa có nhìn thấy đại pháo chính thức.”

Triệu Cương khắc chế chính mình, gật đầu: “Lâm Miêu, cảm ơn em. Bây giờ nhìn thấy em cùng Giang Tu Nhân yêu nhau như thế, anh thực vì em mà cao hứng.”

Lâm Miêu cúi đầu xuống: “Em biết rõ, nhưng em đối với yêu mến của anh chưa từng thay đổi. Anh ấy cũng biết, nhưng anh ấy luôn dung túng chuyện em làm.”

Không cam lòng không muốn Chung Thắm đi ở phía sau, tiểu Hồ quán quýt lấy Triệu Cương hỏi cái này hỏi cái kia, Giang Tu Nhân buông lỏng Lâm Miêu cũng chậm chậm một đường nhìn kỹ. Nhìn thấy miệng nhỏ Chung Thắm càng vênh lên càng cao, Lâm Miêu buông Giang Tu Nhân ra, chậm rãi đi đến bên người Chung Thắm: “Chung Thắm, tôi biết rõ cô yêu Triệu Cương. Nếu như cô thật muốn làm vợ của hắn, liền cố gắng hưởng thế giới của hắn dựa vào. Đừng cho người ta khiến cho bị thương còn không biết, thật sự cho là mình có thể. Chung Thắm, đừng trách tôi đã kích cô, tâm tư của cô tại trong mắt những người chúng ta này thật đúng là xem chưa đủ.”

Chung Thắm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ lên: “Cô! Cô cho rằng cô là ai nha?!”

Lâm Miêu thấp giọng nói: “Nếu như cô không muốn đem Triệu Cương đẩy xa hơn, hãy nghe tôi. Chung Thắm, tôi hoàn toàn biết rõ cô nghĩ cái gì. Cô vô cùng yêu Triệu Cương, chính là hiển nhiên, Triệu Cương không phải cô có thể bắt lấy. Cô thấp phần hiểu rõ hoặc là có người có mục đích là nhắc nhở cô, hôn nhân các người là thực chất, cho nên cô cảm thấy bàng hoàng.”

Chung Thắm không cách nào tin mà nhìn xem cái người này tuổi so với chính mình còn nhỏ, lại là nữ tử thông minh. Cô trừng lớn hai mắt: “Lâm Miêu, cô, làm sao cô. . . . .”

Lâm Miêu dừng lại, hai tay cầm hai cánh tay cô ấy, nhìn con mắt Chung Thắm: “Chung Thắm, tôi so với bất luận kẻ nào đều hi vọng cô có thể đi vào trong lòng Triệu Cương. Chắc hẳn cô cũng biết bây giờ là thời kì đặt biệt của Triệu Cương, nếu như hắn có thể thành công, công trạng của hắn trong đó khẳng định có của cô một nửa. Hắn sẽ trở thành kiêu ngạo cho cô.”

“Miêu Miêu. . . . .” Tình tình người trong Chung Thắm giờ phút này không ngôn ngữ nào.

“Tình yêu không như cô nghĩ giống như cái loại yếu ớt kia, cũng không có như cô nghĩ giống như cái sao kiên cường kia, nếu như tồn tại một lòng yêu quý, yếu ớt cũng có thể trải qua ngăn trở sau trở nên kiên cố. Tại yêu về sau thật yêu, còn có lưu một phần ngọt ngào có thể dùng để nhớ lại, hiểu rõ, loại chuyện tình yêu này, vốn chính là Chu Du đánh Hoàng Cái, một cái nguyện đánh một cái nguyện kẻ bên, không có miễn cưỡng”

Chung Thâm nghe xong lời nói này của Lâm Miểu, gất gao ôm Lâm Miểu. . . . .

Tiểu Hồ nhìn thấy, hấn đối Giang Tu Nhân nói: “Giang Tu Nhân, chú thăm, nguyên lai người nam nhân này muốn đuổi theo vợ chú, hiện tại nữ nhân của người nam nhân này cũng muốn truy vợ chú.” Bốn đại nhân đều hóa đá.

Nhìn thấy nhiều đại pháo như vậy, tiểu Hồ chạy vội đi.

Triệu Cương nhìn phía trước: “Giang lão nhị, cảm ơn cậu.” Giang Tu Nhân nhún nhún vai, tỏ vẻ tiếp nhận cảm tạ của Triệu Cương: “Lâm Miểu có bằng hữu như cậu vậy tôi cũng vậy thực vì cô ấy cao hứng.” Triệu Cương trừng lớn hai mắt: “Khó trách Lâm Miểu lại yêu cậu, cô ấy thế nào lại là đối thủ của cậu? ! Nguyên lai cậu đã sớm đem tâm đặt ở trong bụng.” Giang Tu Nhân cười ha ha.

Lúc trở về, nhìn thấy biểu lộ tiểu Hồ nghi hoặc, Lâm Miểu vuốt ve đầu của hấn, nhẹ nhàng nói ra: “Sinh mệnh có nhiều bất trắc, luyện học vấn thật giỏi bên người, cử chỉ sáng suốt. Cho nên, tiểu Hồ, trong sách đều có Nhan Như Ngọc, trong sách đều có Hoàng Kim Ốc những lời này là đúng. Ta biết rõ người rất thông minh, cho nên người phải học tập thật giỏi, đừng cô phụ tài trí của mình.” Tiểu Hồ gật gù đầu.

Nhi tử của Tiểu Bạch 100 ngày, dựa theo quy củ của tỉnh Nghiễm Nam, cô cùng Tống Phi Dương mang theo nhi tử ngồi máy bay trở lại Bắc Trữ thị. Tất cả người nhà đều đến sân bay đón bọn họ, nhìn thấy cái tiểu hài tử này, Giang Nam cùng Quý Nhiên lập tức ôm lấy. Tiểu Hồ thất ý toàn bộ ghi ở trên mặt, Lâm Miểu một mực ôm bờ vai của hấn, an ủi hấn: “Tiểu Hồ, người là ca ca, con trưởng, người phải bảo vệ đệ đệ. Đệ đệ còn nhỏ, các người đều là thiên sứ ở trên trời đưa cho Giang gia.”

Hạng Nghệ nhìn thấy Lâm Miểu bảo hộ nhi tử mình như thế, cô ôn nhu nhìn hai người, mừng thầm sự hòa thuận trong chị em bạn dâu. Bọn người Giang Tu Văn cũng đều nghe thấy được, người người đều ở trong nội tâm may mắn lựa chọn của Giang Tu Nhân, nếu như chọn chính là Ứng Tuyên, dùng tính tình Ứng Tuyên, lúc này nói không chừng lại ra thiêu thân yêu quái.

Lâm Miểu tiếp nhận nhi tử của tiểu Bạch, không đếm xỉa mặt Tống Phi Dương vàng như nến, để cho tiểu Hồ ôm. Lâm Miểu vỗ vỗ bả vai tiểu Hồ: “Sau khi đệ đệ lớn lên, người có thể rắm thúi nói cho hấn biết, ta là ca ca, ta khi còn bé ôm qua người.”

Tiểu Hồ toàn thân cứng ngắc: “Được rồi, ta đã ôm qua rồi, bác, đem cái Tiểu Trư này mang đi.”

Mọi người: “. . . . .” Từ đó về sau, Tiểu Trư trở thành nhũ danh nhi tử Tống Phi Dương.

Nhìn thấy xe hơi của tiểu Hồ, tiểu Bạch đối đại tẩu nói: “Miểu Miểu quá sủng con của chị rồi, còn giúp hấn mua xe mắc như vậy, thứ này bây giờ ở kinh thành kia trong nhà quyền quý mới lưu hành.” Hạng Nghệ trừng lớn hai mắt: “Ai nói Lâm Miểu mua? Là chị mua được không? !” Tiểu Bạch cười trả lời: “Em nhất định là Miểu Miểu.” Hạng Nghệ chán nản.

Tống Phi Dương: “Miểu Miểu, buổi sáng hôm nay a Nhân đưa bọn tôi đến sân bay, tôi phỏng chừng hấn còn muốn ngốc một hồi, cô có thể theo máy bay bọn tôi trở về.”

Lâm Miểu nhìn tiểu Hồ: “Có muốn là đến kinh thành đi chơi?”

Tiểu Hồ mãnh liệt gật đầu.

Lâm Miểu trừng mắt hấn: “Vậy còn chờ cái gì? ! Mau đi học.” Ủ rũ tiểu Hồ ngoan ngoãn đi làm bài tập, Giang Tu Văn cùng Hạng Nghệ không hề hậu mà chê cười con của mình bị Lâm Miểu ép tới gất gao.

Hạng Nghệ lấy ra phương pháp buổi sáng hôm đó ghi hình cho tiểu Bạch xem, không có ngoài ý muốn, tiểu Bạch mừng rỡ đến thất eo.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: cửu biệt tân hôn

Giang Nam vừa vặn cũng muốn đến kinh thành đi họp, cho nên người Giang gia thích thú ngồi máy bay của Tống Phi Dương đến kinh thành. Nhìn thấy Giang Tu Nhân, Lâm Miểu lập tức bỏ tiểu Hồ, xông vào trong ngực chồng, nhảy lên, hai cái chân vẫn giống như trước đồng dạng động ở trên lưng Giang Tu Nhân. Giang Tu Nhân cũng rất hưng phấn, đây là từ khi bọn họ biết đến nay, một lần xa cách lâu nhất, ‘dài đến ba cái cuối tuần’.

Hắn nặng nề hôn lên cặp môi đỏ mọng vênh lên của vợ mình: “Bà xã, anh thật nhớ em!”

Lâm Miểu cũng nặng nề hôn trả lại: “Ông xã, em cũng nhớ anh!” Hai người như trẻ sinh đôi kết hợp mà đồng dạng dính hợp cùng một chỗ. Chính là tại trên xe, Giang Tu Nhân cũng là cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé của thê tử. Nhìn thấy tình cảm của hai người tốt như vậy, tiểu Bạch cùng Tống Phi Dương liếc nhìn nhau: “Cái ca ca này thật không phải khoác lác, Lâm Miểu thật sự đã yêu hắn.”

Tiểu Hồ cũng rất hưng phấn, hắn cũng rất lâu không có tới cái nhà này ở kinh thành. Chu Vĩnh Hạo vội vàng mà bước tiến đến, bắt chặp cùng mọi người chào hỏi, tưng lôi kéo Giang Tu Nhân vào thư phòng. Lâm Miểu nhìn thấy một đại gia đình này, tranh thủ thời gian an bài mọi người ăn, ở, cho tốt.

Chủ nhiệm Hạ Thiên Vũ tỉnh Nghĩnh Nam đóng quân tại thủ đô nhìn thấy tình huống này, thích thú nói ra: “Quý cục trưởng, tôi gọi hai người ở trong ban phục vụ đến hỗ trợ à? Ngài xem cái này một đại gia đình.” Lâm Miểu nhìn Quý Nhiên, biết rõ Quý Nhiên không phải rất nguyện ý làm cho người tỉnh Nghĩnh Nam biết rõ cái chỗ này. Cười nói: “Hạ chủ nhiệm, vẫn là đừng phiền toái, tự chúng tôi là được.” Quý Nhiên gật gật đầu: “Trong ban công tác rất quan trọng, tự chúng tôi giải quyết, giải quyết là được.”

Hạ Thiên vũ nhìn người vợ tuổi trẻ của tiểu nhi Giang gia, Tịch Hi như thế nào lại là đối thủ nữ nhân này? ! Đúng, Hạ Thiên Vũ cùng Tịch Hi còn rất có giao tình, chuyện này trừ hắn cùng Tịch Hi ra ai cũng không biết.

Buổi tối Giang Tu Nhân mang theo Lâm Miểu cùng Mục Nông, Hạng Vũ còn có Ứng Tông gặp mặt. Lâm Miểu nhìn thấy bọn họ thật cao hứng, ngoại trừ Giang Tu Nhân, những người khác mang cũng không phải vợ của mình hoặc là bạn gái.

Nhìn thấy Lâm Miểu, Hạng Vũ nói: “A Nhân, không phải cậu chứ, lúc này cậu mang vợ đi ? !” Mọi người vừa giận vừa cười, cái Hạng Vũ này, tại loại trường hợp này, luôn trắng ra như thế. Những nữ nhân kia nhìn Lâm Miểu, Lâm Miểu cũng nhìn các cô ấy, Lâm Miểu phát hiện trong đó có hai khuôn mặt rất quen thuộc. Giang Tu Nhân lặng lẽ nói: “Uy , bà xã, đừng chăm chăm vào người khác như vậy, em ngàn vạn đừng như lần trước đến hỏi xin kí tên.”

Lâm Miểu lúc này mới nhớ tới, hai người này chính là hai ngôi sao khá nổi danh .

Nguyên lai cái nữ nhân nhỏ tuổi này cũng không phải cái bạn gái nam nhân xinh đẹp đến quá phận này, cô ấy lại là thê tử của người nam nhân này. Nữ nhân này cách ăn mặc vừa vặn tuyệt không thua cùng các cô, đang nhìn đến nhẫn kết hôn trên tay hai người, các cô hiểu được hai người nhất định là vợ chồng chính thức cử hành hôn lễ.

Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu rốt cục có thể nằm ở trên giường của mình rồi. Hắn ôm lấy eo của cô, xoay người một cái, vị trí hai người đổi chỗ, hắn đặt ở trên người Lâm Miểu. Lâm Miểu vuốt bộ ngực của hắn, hết lớn: “Thả em ra. . . . . Tiểu Hồ sẽ vào. . . . . Anh không sợ sao?” Giang Tu Nhân cầm cổ tay Lâm Miểu, đề sát vào bên tai của cô, nói khẽ: “Anh cam đoan hắn vào không được.” Thanh âm của hắn, mang theo hấp dẫn, mềm mại xa vời, như là yêu quái đào hoa chuyên hấp dẫn người .

Giang Tu Nhân cởi quần áo trong màu đen ra, hắn cúi người xuống, bắt đầu hôn môi cô, môi của cô mềm mại mà ấm áp, có chút ngọt. Lưỡi của hắn, chống đỡ mở hàm răng cô đóng chặt, hắn nhắm nháp nước bọt của cô như loại mật, hắn đẩy đưa cái lưỡi đỉnh hương của cô, trần trọc, mút vào, triền miên, hắn tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất. Lâm Miểu cau mày, nghiêng đầu, muốn thoát khỏi quần quanh của hắn: “Chúng ta trò chuyện, không tốt sao. . . . .” Nhưng Giang Tu Nhân ôm lấy mặt của cô, không cho cô thoát đi, hắn biết rõ làm như thế nào cho thê tử cảm miệng.

Sau khi hôn giống như mưa, Giang Tu Nhân bắt đầu cố gắng càng nhiều. Hắn đưa tay đưa vào sau lưng Lâm Miểu, bắt đầu cời váy của cô. Giang Tu Nhân dùng đầu lưỡi dọc theo tai của cô chậm rãi mà vòng lên, thanh âm của hắn bao hàm hấp dẫn: “Bà xã, anh thật sự rất nhớ em. . . . .” Loại kích thích, làm cho Lâm Miểu toàn thân tê dại, cô không tự chủ phát ra một tiếng rên rỉ.

Hơi thở của Giang Tu Nhân càng thêm nóng rực, hắn một phen giật xuống váy vương bận, cùng với nội y quần lót, hiện tại, Lâm Miểu xích lõa .

Thân thể của cô, tản ra trắng trong suốt trơn bóng, sương không thể tưởng tượng nổi. Giang Tu Nhân cúi đầu xuống, bắt đầu cụng bái bộ ngực của cô, hắn ngậm lấy mềm mại trước ngực cô, dùng đầu lưỡi ngoáy gầy nụ hoa phấn hồng của cô, một vòng một vòng, chậm rãi kiên nhẫn cùng đợi chúng nó tại trong miệng mình mềm mại khóc. Mà tay của hắn, cũng bao trùm trắng mềm bên kia, nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa , hắn nhìn xem tại trong lòng bàn tay mình trở thành các loại hình. Lâm Miểu luôn có thể thỏa mãn dục vọng của mình.

Lâm Miểu bắt đầu cảm giác được một cỗ ngửa khó chịu, cô lấy tay đẩy ra dị vật đặt ở trước ngực mình. Nhưng Giang Tu Nhân lại rất nhanh đem hai tay cô chế trụ, giam cầm tại hai bên đầu cô. Sau đó, môi của hắn, lưu luyến dờn theo bộ ngực, đi vào trong bụng bằng phẳng của cô, chậm rãi hôn hít lấy. Tiếp theo, hắn tiếp tục hướng xuống, đi vào chỗ u âm bí mật của cô. Giang Tu Nhân tách chân cô đang gắt gao khép lại, đem ngón tay thon dài vờn vào nhụy hoa của cô. Hắn sợ làm cô bị thương, cẩn thận thăm dò, động tác nhẹ mà trì hoãn. Đường nhỏ căng khít, nội bích ấm áp, khiến cho dục hòa trong mắt Giang Tu Nhân, càng thêm tràn đầy, hắn tăng thêm độ mạnh yếu.

Hạ thê truyền đến cảm giác dị vật tiến vào, làm cho Lâm Miểu hơi khó chịu, cô vô ý thức co rút lại nâng nhụy hoa. Ngón tay của Giang Tu Nhân, bị hút vào gắt gao, cái loại cảm giác này, làm cho hắn điên cuồng. Hắn bắt đầu chậm rãi co rút nâng ngón tay, từng chút từng chút ra và trong cơ thể của cô. Loại tê dại như điện giật, bắt đầu dọc theo ngón tay của hắn, truyền vào xương cốt tứ chi của Lâm Miểu, cô không chịu không chế mà đóng đưa ngòi dục, gương mặt, tình dục hiện ra hồng nhuận. Cô muốn nhiều hơn. . . . .

Giang Tu Nhân cực lực nhẫn nại lấy khô nóng trong cơ thể, nhẫn nại lấy về xúc động liễu lĩnh muốn xông vào này, thẳng đến đường nhỏ của cô trở nên ướt át, hắn mới rút ngón tay ra. Phía trên kia, tất cả đều là ái dịch trong suốt của cô, cô chuẩn bị thừa nhận chứng cứ của mình. Hắn cởi quần của mình ra, đem sớm đã hiên ngang mà kiên quyết đẩy vào vườn tư mật của cô, sau đó, động thân một cái, hắn tiến vào cô. Hai người đồng thời thỏa mãn mà nhắm mắt lại. Hắn chậm rãi tại trong cơ thể cô ra vào , lối nhỏ hẹp ướt át, bao vây lấy cực đại của hắn, khoái cảm bộc phát ra không gì sánh kịp.

Theo luồng khoái cảm thứ nhất tiến đến, lối nhỏ của cô trở nên càng thêm căng chắc, Giang Tu Nhân nhìn không được hừ lên tiếng. Loại hương vị, làm cho hắn mất đi khống chế, hắn bắt đầu tốc độ co rút nhanh hơn, hắn bắt đầu ở trong cơ thể cô rong ruổi. Hắn cúi người xuống, hôn cô, đem cô khóc anh anh tất cả đều mang tất cả nhập trong cơ thể mình. Cô khóc, cô cười, thân thể của cô, đều là của hắn.

Hắn như một dã thú không biết mệt mỏi, cắn nuốt thân thể mỹ vị của cô.

Làn da dần dần nóng rực, hơi thở dần dần mê loạn, động tác dần dần cuồng dã. Hắn muốn cô, dùng hết toàn bộ khí lực của mình muốn cô. Hai cổ thân thể cực nóng, tại trên giường mềm mại dây dưa, giống như tần suất luật động lên.

Lưỡi của hắn, miêu tả hình môi Lâm Miểu, gây cho cô cảm giác tê dại. Hắn hôn lên đôi môi Lâm Miểu tại trong sự vui sướng mà đóng chặt, nhưng này cũng không làm khó được Giang Tu Nhân, hắn lấy ra một tay, theo thắt lưng Lâm Miểu vươn vào, lướt qua bụng tròn nhẵn của cô, đi vào tròn trịa phải trước của cô, nhẹ nhàng sờ. . . . .

“A!” Lâm Miểu nhìn không được há mồm thở nhẹ một tiếng, Giang Tu Nhân nhân cơ hội đem lưỡi vươn vào, đuổi theo cô xinh đẹp, bá đạo dây dưa, chinh phục tất cả của cô. Thân thể của hắn gất gao đè nặng cô, hơi thở của hắn một mực quanh quẩn cô, nhiệt độ cơ thể của hắn sáng quắc thiêu đốt lên cô. Nóng rực kia, làm cho người rung rẩy, làm cho Lâm Miểu không cách nào hô hấp.

Tay Giang Tu Nhân một mực bao lại đầy đặn của cô, hắn se se nụ hoa phấn hồng, cảm giác hài lòng chứng nó tại trong tay mình trở nên đứng ngao nghể ưỡn lên. Cứng rắn đỏ thắm kia, ma xát trong lòng bàn tay hắn, mang đến hương vị dục vọng nguyên thủy. Đối với Lâm Miểu mà nói, là một loại tra tấn, cô khó mà chịu được loại động tác mang đến kích thích này, cô cắn môi, gò má nhuộm đầy tình dục mà đỏ hồng.

Lưỡi của Giang Tu Nhân, như trước lưu luyến tại trong miệng Lâm Miểu, hắn hấp thu hương thơm mật ngọt của cô, lấy tất cả toàn bộ dưỡng khí của cô. Thân thể Lâm Miểu, dần dần mềm xuống. Hai vú kia ngao nghể ưỡn lên cứ như vậy lộ ra trong không khí. Hắn bỏ qua cái lưỡi dính hương của cô, bắt đầu hướng trước ngực cô tiến công. Giang Tu Nhân cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi liếm láp đỏ thắm của cô, thoáng cái hạ xuống, đầu lưỡi ma xát, có nhô nhỏ cản trở, lại mang đến rung động thật lớn. Nho nhỏ mà mềm mại, găng gượng, tiết lộ ra cảm giác thân thể cô.

Giang Tu Nhân hé miệng, ngậm lấy đầy đặn làm cho người khát vọng, cảm giác mềm mại, làm cho hắn hưng phấn. Hắn mút lấy, trêu chọc, hắn muốn cho chỗ nữ tính của cô, vĩnh viễn trước mắt của mình có ấn tích. Trên mềm mại trắng nõn, nhiễm lên chất lỏng trong suốt của hắn, hơi thở tàn mát ra mềm mại. Cô tùy ý lưỡi của hắn tiến vào nội bích của mình, quần lên mềm mại của mình. Lưỡi của hắn, chậm rãi lướt qua nội bích của cô, hấp thu chất mật hương thơm ngọt ngào, lần nữa nhen nhóm dục vọng hỏa dẫn.

Bàn tay của hắn, vuốt ve sống lưng bóng loáng của cô, tay nóng như lửa, cháy lưng của cô. Ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng ở giữa nhiệt độ bọn họ, lại nóng rực. Thân thể cô, tại dưới ánh trắng, lóe ra ánh sáng trong suốt trơn bóng, sướng được không thể tưởng tượng nổi. Giang Tu Nhân há miệng, lần nữa ngậm lấy mềm mại của cô, lưỡi linh hoạt, trêu đùa viên đỏ thắm này của cô, không vội không táo bạo mà vạch lên vòng, hấp dẫn mà vòng. Lâm Miểu cảm thấy toàn thân tựa hồ có dòng điện bơi qua, có loại cảm giác tê dại, cô gất gao nắm ở cổ của hắn, mười ngón không tự chủ được cắm vào kẽ hở của hắn, tóc của hắn, rất đen, rõ ràng. Chỗ thân thể hai người tiếp xúc mỗi một tắc, đều phảng phất có hóa hoa nho nhỏ, đang thiêu đốt. Nhiệt độ dần dần lên cao, tình cảm mãnh liệt dần dần thăng hoa, tình dục dần dần tăng vọt.

Lâm Miểu cắn môi dưới, nhìn xuống mà vội vàng muốn mở miệng ra rên rỉ. Mà Giang Tu Nhân, thì trầm thấp thở hào hển, vội vàng mà nghĩ muốn phát tiết. Hắn rốt cục không thể chịu đựng được, hắn lật thân thể từ qua, làm cho cô nằm sấp, bắt đầu đánh sâu vào đợt thứ hai. . . . .

Lâm Miểu không cách nào thừa nhận, trong miệng càng không ngừng xin khoan dung, chính là Giang Tu Nhân vẫn bá đạo tại trong thân thể của cô ra vào: “Miểu Miểu, Miểu Miểu của anh, em là của anh. . . . . anh muốn khi nào thì duy trì nên thì về sau duy trì cái đó. . . . . Anh muốn duy trì như thế nào, liền duy trì như thế đó. . . . .”

Lâm Miểu rốt cục mệt mỏi ngã vào trong ngực của hắn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: tài nghệ không thuần thực

Trên mạng phổ ra đều là Chu Vinh Hạo tiếp nhận thay ca ca hắn trở thành tân nam tổng tài, so với tài phú Chu gia càng làm cho mọi người nói chuyện say sưa chính là tướng mạo Chu Vinh Hạo. Trong vòng một đêm hắn trở thành đối tượng truyền thông truy đuổi, chính là hắn chưa từng xuất hiện ở trong màn ảnh của những kỳ giả này. Lâm Miểu cùng tất cả mọi người Giang gia hiểu được, Chu Vinh Hạo có thể thuận lợi tiếp nhận vị trí này của ca ca, Giang Tu Nhân nhất định là đóng vai trò không nhỏ. Không nghĩ tới chính là, Lục Phong cũng tới nhà. Khi hắn đến, làm cho Giang Nam không thể không chối từ xã giao đêm nay. Hạ Thiên vũ đang nhìn đến Lục Phong kia trong tích tắc, hắn rốt cục hiểu được chính mình đứng đúng vị trí rồi, hắn vì chính mình mà lựa chọn may mắn.

Ba cái đại nam nhân xinh đẹp sau bữa cơm chiều ngồi ở bên ngoài ở trong lương đình nói chuyện phiếm, Lâm Miểu mãnh liệt chăm chăm vào ba người, tiểu Hồ kéo Lâm Miểu: “Thím, đừng chảy nước miếng, ta trưởng thành, so với ba người bọn họ còn suất hơn!”

‘ xì ’, bìa trong miệng ba nam nhân toàn bộ phun ra.

Lâm Miểu mặt đỏ hồng đi lên truy đánh tiểu Hồ: “Ta khi nào thì chảy nước miếng? ! Ngươi đây là vu oan.”

Tiểu Hồ: “Hi hi, thím không có sao? Ta nhìn thấy thím luôn lau nước miếng.”

Lục Phong cười nói: “Cùng ca ca tôi hai người lớn kia lĩnh hội một chút.”

“Đúng vậy a, tôi cũng hoài nghi hần là chưa bao giờ trở về kiếp sau.” Giang Tu Nhân cười trả lời.

Đêm khuya, Lâm Miểu hầu hạ Giang Tu Nhân tắm rửa: “Em nói ba người các anh ngàn vạn không cần phải đồng thời xuất hiện ở nơi công chúng, xác định vững chắc ảnh hưởng giao thông.”

Giang Tu Nhân hiểu rõ cười cười: “Đã xuất hiện qua, khi ba bọn anh xuất hiện ở hồng phòng hội sở của biểu tỷ Lục Phong, tựa hồ ngay lúc đó mọi người phong hoá . . . . .”

Lâm Miểu: “. . . . .”

Lâm Miểu biết rõ Giang Tu Nhân một chết đi, cô để cho Giang Tu Nhân nằm ở trong ngực của mình, hưởng thụ lấy thủy liệu pháp mát xa.

“Bà xã, em còn nhớ rõ cái nữ nhân kia ở Thượng Hải không?”

“Đương nhiên, cô ta gọi Lý Nguyên Chi.”

“Ca ca cô ấy xé chiều hôm nay tự sát.”

Lâm Miểu chấn động: “Tự sát? !” Tin tức này đối với Lâm Miểu mà nói thật sự quá chấn động. Cô vội vàng hỏi: “Vậy anh có thể bị nguy hiểm hay không?”

Giang Tu Nhân kéo Lâm Miểu qua hôn nồng nhiệt một hồi: “Em thật sự là thông minh, nhưng em lần này nghĩ lầm rồi. Theo anh không có nửa xu quan hệ, Lục Phong làm việc thật sự là cẩn thận. Nói thật, anh cần nhắc qua hần, nhưng chưa từng đoán được hần người này. Tịch Hi chả có chuyện gì, hần từ đầu tới đuôi đều không có làm cho anh có cơ hội hỏi, bởi vì anh cũng không biết bắt đầu mở miệng từ chỗ nào.” Giang Tu Nhân cười khổ nói.

“Bà xã, em hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc.”

“Bà xã, em khoái hoạt không?”

“Khoái hoạt.”

“Bà xã, em yêu anh không?”

Lâm Miểu nghĩ nghĩ, kiên định trả lời: “Yêu.”

Giang Tu Nhân lập tức đứng lên, đem Lâm Miểu từ trong bồn tắm lao đi ra, bước nhanh đi đến bên giường, đem cô ném lên, dẫn tới Lâm Miểu ‘ oa oa ’ kêu to. Quý Nhiên lập tức tới gõ cửa: “Uy , hai người các con chú ý một chút, trong này không riêng gì hai vợ chồng các con.” Quý Nhiên nghe được Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu trong phòng chột cười, bà lắc đầu, cười trở lại gian phòng. Giang Nam còn đang làm việc, ông lấy mắt kiếng xuống hỏi thê tử: “Bọn họ hôm nay không ra ngoài?”

Quý Nhiên quyết miệng trả lời: “Hai người này, làm sao nguyên ý đi ra ngoài. Đầu hận không thể sinh trưởng ở trên người của đối phương. Hiện tại cũng chỉ còn lại chuyện có hài tử , em xem Lâm Miểu tự mình cho mình áp lực quá lớn. Tôi ám hiệu qua, giống như con bé vẫn là sợ hãi. Tôi nghe Tề viện trưởng nói Lâm Miểu vụng trộm gọi bà ấy cho kiểm tra hai lần rồi, sợ mình bởi vì lần ngoài ý muốn kia đối thân thể có ảnh hưởng.”

“Lâm Miểu là hài tử ngoan. Nghe nói nữ nhân kia thời gian hiện tại trôi qua cũng rất không tốt, sự tình đều đã là quá khứ, coi như xong.”

Quý Nhiên cắn răng: “Nếu không do cái nữ nhân ác độc này, hiện tại Giang gia chúng ta liền đầy đủ. Hai đứa Tôn Tử, một đứa ngoại tôn. Tôi còn trông cậy vào Lâm Miểu sinh cho tôi đứa cháu gái .”

Hành trình vui vẻ ở thủ đô sau khi kết thúc, Giang Nam nhã nhặn từ chối toan tính tốt của con rể, một đại gia đình Giang gia ngồi loại hàng không dân dụng trở lại Bắc Trữ. Lâm Miểu nhìn thấy người tới đón cơ hồ đông nghịt, cô kéo tay Quý Nhiên, đối Giang Nam nói: “Hắc hắc, ba ba, con rất cực nhọc thức sâu sắc ‘ không đến kinh thành không biết quan nhỏ ’, hàm nghĩa những lời này. Ba xem, trong này chúng ta đa phong cách nha?” Giang Nam dờ dạc cười.

Sau khi Tiểu Hồ khai giảng, thời gian của Lâm Miểu lại bắt đầu dư ra. Cô mỗi ngày vẫn là tại văn phòng cùng Thành Thành qua ban ngoại sự, trình báo tài liệu, thông qua xét duyệt. Ngẫu nhiên, cũng đảm nhiệm phiên dịch.

Lâm Miếu gọi thư cho Lâm Hâm nói: “Lâm Hâm, ta rất cực hiểu được hàm nghĩa sâu xa của hạnh phúc. Lâm Hâm, ta rất hạnh phúc, ta không nghĩ tới hiện tại ta hạnh phúc cùng thỏa mãn như thế. Ngoại trừ không có hài tử, cuộc sống của ta không có khuyết điểm. Trên thế giới này, mỗi người cơ hồ đều là có một ‘Kế Lương’ trước, sau đó mới có một cái ‘Giang Tu Nhân’.” Lâm Hâm đem phong thư này của Lâm Miếu phát cho Giang Tu Nhân. Lâm Hâm nói: “Cám ơn anh, Nhân ca.”

Giang Tu Nhân khắc chế tâm tình kích động của mình: “Bà xã, em ở đâu? Anh muốn lập tức nhìn thấy em!”

Lâm Miếu không hiểu ra sao: “Tại văn phòng nha! Em còn có thể ở đâu! Anh làm sao vậy?” Không đợi Lâm Miếu nói xong, Giang Tu Nhân đã vọt tới trên xe. Hân muốn nói cho vợ của mình, hân đối với cô yêu như thế nào . . . . . Từ 8 năm trước, tại trong hôn lễ ca ca hân lần đầu tiên nhìn thấy cái nữ hài 11 tuổi này, lòng của hân cũng đã luân hãm sâu vào trong mắt Lâm Miếu một chút. . . . . Một trận xếp đặt gấp gờ tí mĩ là bắt đầu tình duyên lãng mạn của bọn họ.

Lâm Miếu không biết giờ phút này Giang Tu Nhân tại sao muốn nhìn thấy chính mình, cô đành phải chờ ở cửa. Nhìn thấy xe Giang Tu Nhân, Lâm Miếu cười ngọt ngào.

Cô hướng chồng quơ hai tay. . . . .

Giang Tu Nhân nhìn thấy ven đường một chiếc xe hơi ngừng lại đột nhiên phát động, thẳng tắp phóng tới Lâm Miếu. Sắc mặt của hân thay đổi, chân ga nhanh hơn, phóng tới chiếc xe kia. Lâm Miếu cũng kịp phản ứng, cô ngậy người ở. . . . . Xe Giang Tu Nhân xông lên chiếc xe này, phóng tới bên cạnh cây lớn. Chiếc xe kia bị xông lên bậc thang bên cạnh, Lâm Miếu nghe được trên xe truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân. Thời gian phảng phất dừng lại tại một khắc này. . . . .

Tất cả mọi người đi ra, Lâm Miếu vọt tới trước xe Giang Tu Nhân, túi hơi an toàn mở ra đỡ Giang Tu Nhân, Lâm Miếu té xỉu ở trước xe chồng.

Đương Lâm Miếu lúc tỉnh lại, cô nhìn thấy trước mắt một mảnh trắng xoá, trong phòng đầy áp người. Cô giật giật, ý thức trở lại trong đầu của cô, cô lập tức ngồi dậy: “A Nhân, a Nhân, chồng tôi?” Lâm Miếu khóc muốn xuống giường.

Thành Thành ngăn chặn cô, khóc nói: “Miếu Miếu, đừng như vậy, anh ấy sẽ không có chuyện gì. . . . .” Thành Thành cũng nói không ra lời.

Lâm Miếu kêu to: “Không! Mình muốn đi gặp anh ấy! Anh ấy ở đâu?!” Lâm Miếu liều mạng giãy dụa, Thành Thành đành phải buông cô ra. Quý Nhiên ôm chầm Lâm Miếu: “Miếu Miếu, tin tưởng mẹ mẹ, a Nhân nó không có chuyện gì. A Nhân không có việc gì. . . . .”

Lâm Miếu quát to một tiếng, lại hôn mê bất tỉnh.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, Lâm Trí lập tức tiến lên: “Lâm Miếu, a Nhân không có việc gì rồi, con xem, hân hiện tại cách con cái giường này. Túi hơi an toàn cứu nó. Chỉ là bắp chân trái gãy xương.”

Lâm Miếu còn chưa nghe xong, cũng không đi giày, cứ như vậy nhảy qua, nhìn thấy Giang Tu Nhân nằm rất tốt, trên người hô hấp cơ hồ đều không chen vào, Lâm Miếu biết rõ vấn đề đại khái không phải rất nghiêm trọng. Cô chỉ là nắm tay chồng, ai khuyên cũng không nghe, cứ như vậy ngồi ở bên người chồng: “Anh ấy tỉnh, người thứ nhất hi vọng nhìn thấy nhất định là con! Cho nên con không thể đi.”

Giang Tu Nhân từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Lâm Miếu ghé vào trên người của mình, hai cánh tay đều nắm chặt tay của mình, Giang Tu Nhân cố gắng lấy tay Lâm Miếu ra, lại như thế nào cũng gãy không được. Người chung quanh nhìn thấy hân tỉnh, đều vây quanh tới, Giang Tu Nhân nhỏ giọng nói: “Thành Thành, cô đem Lâm Miếu ẵm đi.”

Mọi người đều chóng mặt.

Thành Thành biết rõ ý tứ Giang Tu Nhân, hân hi vọng Lâm Miếu có thể nghỉ ngơi. Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Giang Tu Nhân cười nói: “Kỳ thật tôi vốn có thể một chút việc cũng không có, những việc này thời điểm tại Congo tôi đều học qua, chính là sau khi về nước, quá lâu không sử dụng, tài nghệ không thuần thực, thực dọa người, lúc ấy tôi liền biết rõ bắp chân trái ta gãy xương.”

Chứng kiến Giang Tu Nhân trật tự rõ ràng như thế, mọi người lúc này mới yên lòng lại. Giang Nam cùng Quý Nhiên, Lâm Trí còn có Hoàng Đình bỗng ngồi xuống, thờ phào nhẹ nhõm thật to.

Mạc Phi tiến đến, cho Giang Tu Nhân gật gật đầu. Giang Tu Nhân biết rõ Mạc Phi đã làm tốt chuyện nên làm, tức thì nói ra: “Ba ba, mẹ mẹ, các người cũng trở về đi. Con ngày mai sẽ trở về. Hôm nay con ở trong này theo dõi một đêm là được.”

Nhìn xem biểu lộ của bốn vị đại nhân, Giang Tu Nhân cười khê: “Ba ba, mẹ mẹ, các người thật sự không cần lo lắng, kỳ thật hiện tại con chẳng qua là cảm thấy xấu hổ. Từ sau khi kết hôn con thiếu thời gian huấn luyện. Cho nên hiện tại nhận một chút vết thương nhỏ, thực dọa người.”

Nhìn xem cho tới bây giờ Giang Tu Nhân còn rầm thúi như thế, tất cả mọi người rời khỏi, chỉ còn Thành Thành cùng Mạc Phi lưu lại.

Giang Tu Nhân nụ cười mờ ám: “Đừng làm cho cái ***** này chết ở Bắc Trữ thị, tôi muốn giao cho Lục Phong. Cái ***** này! Tôi muốn rút Lý gia hân một lớp da!” Giang Tu Nhân về mặt âm lạnh làm cho nhiệt độ chung quanh tự động giảm xuống 10 độ. Lâm Miếu cảm giác được một trận gió lạnh phơ phất, cô mở mắt ra, nhìn thấy Giang Tu Nhân ôm mình, lại xem xét, thạch cao trên đùi trái của hân, khoát lên trên gối đầu. Cô lập tức oa oa khóc lớn: “Ông xã, nếu như anh chết, em cũng không muốn sống nữa. . . . .”

Tiếng khóc của Lâm Miếu đưa tới rất nhiều bác sĩ cùng hộ sĩ. Viện trưởng xông tới trước nhất, chứng kiến công tử bí thư trên tức nhìn thê tử mình, bên

cạnh hai người cũng không thể làm gì được mà nhìn cái nữ nhân này gào khóc.

Giang Tu Nhân phát phát tay, làm cho bọn người viện trưởng đi ra ngoài. Ba người chờ Lâm Miểu khóc đủ, Lâm Miểu co lại mà hỏi: “Ba người thật không có lòng đồng tình, hẳn là cùng tôi khóc mới đúng.”

Ba người: “. . . . .”

Sáng sớm hôm sau, không đợi người Giang gia đến bệnh viện, Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu đã về đến nhà rồi, mọi người đều hóa đá.

Lâm Miểu nói: “Ba ba, mẹ mẹ, các người đừng lo lắng, con cùng Từ viện trưởng đã nói rồi, mỗi ngày để cho bác sĩ đến nhà, tại bệnh viện, người đến người đi, a Nhân chẳng những yêu cầu giao cho những người này, vẫn không thể nghỉ ngơi thật tốt. Mời các người cũng không cần nói cho người khác biết a Nhân ở nhà dưỡng bệnh.”

Giang Nam cùng Quý Nhiên gật gật đầu: “Cũng là con nghĩ đến chu đáo.”

Lâm Miểu tỉ mỉ hầu hạ Giang Tu Nhân, trình độ biến thái của họ làm cho Quý Nhiên cũng nhìn không được: “Lâm Miểu, chồng con chỉ là bắp chân trái gãy xương, tay của nó không có gãy xương, miệng của nó lại càng không có gãy xương. Con thật sự không cần phải đánh răng cũng muốn thay hân.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: tái thế làm người

Nhìn thấy Giang Tu Nhân ngồi dạng đại lão gia, cười toe toét cả miệng, Lâm Miểu dùng bàn chải đánh răng chạy bằng điện đánh răng cho hân. Lâm Trí cùng Hoàng Đình tại chỗ chết đứng, làm cho tập thể người Giang gia cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, coi như Lâm Miểu nô dịch cũng có phần của bọn họ. Lâm Hâm cũng cố ý từ Mỹ quốc gấp trở về vấn an Giang Tu Nhân, hân vỗ vỗ Lâm Miểu: “Đi ra ngoài đừng nói quen biết ta.”

Làm bác sĩ tuyên bố đồng chí Giang Tu Nhân bởi vì chăm sóc chu đáo, khôi phục đặc biệt rất tốt có thể đỡ bỏ thạch cao thì Giang Tu Nhân bị phần nói: “Bác sĩ, ông không thể qua loa để cho tôi bỏ thạch cao ra, tôi còn muốn mang theo.” Quý Nhiên đi lên liền cho nhĩ tử một cái quả đấm: “Mày không đau lòng vợ, tao còn đau lòng con dâu.”

Nhưng Lâm Miểu vẫn là lo lắng, cứng nhắc lôi kéo Giang Tu Nhân cử động tự nhiên đến hai bệnh viện lớn đều làm kiểm tra mới tính yên tâm. Lâm Miểu nhìn thấy xương trong tấm ảnh khôi phục tình trạng vô cùng hoàn mỹ, cũng rất cao hứng, cô cho những bác sĩ cùng hộ sĩ kia chiếu cố Giang Tu Nhân mỗi người đều đưa một phần hậu lễ, tất cả đều vui vẻ.

“Nữ nhân kia thế nào?” Đây là sau khi sự tình phát sinh đến nay, hai người lần đầu tiên nói tới Lý Nguyên Chi.

Giang Tu Nhân thoải mái nằm ở trên bụng Lâm Miểu, hưởng thụ mát xa của Lâm Miểu, hân không thêm đề ý chút nào nói: “Không biết, Lục Phong kêu người đem cô ta xách đi. Ở chỗ này của anh, hết thấy đều phải căn cứ pháp luật mà làm việc. Ca ca của cô ta tự sát, cho nên cô ta muốn giết chết người yêu của anh để cho anh cùng cô ta đồng dạng thống khổ dùng cái này để báo thù anh cho Vĩnh Hạo cái bằng từ kia.”

Lâm Miểu ôm hân, an tâm nói: “Cảm ơn anh lại một lần đã cứu em. Thời điểm em vọt tới bên cạnh xe của anh, đã nghĩ, nếu như anh chết, em liền lập tức lấy ra súng của anh tự sát, tuyệt không một mình ở cái thế giới này chịu khổ. Ở một khác kia em đột nhiên hiểu được, không có anh, em không cách nào sống một mình ở thế giới này.”

Lâm Miểu nhìn Giang Tu Nhân, vuốt ve cái khuôn mặt tuấn tú của chồng: “Người chết không thể sống lại, đã có người hủy chính mình, tính tuần hoàn mà trả thù nhưng thật ra là vô nghĩa, hơn nữa, bọn họ đã vì việc này bỏ ra một cái giá lớn. Đòi người chính là như vậy, không có vĩnh hằng, tùy thời gặp phải nguy hiểm, cũng là chúng ta nhất định phải có đủ tố chất sinh tồn, đòi người chính là một quá trình vô thường luân chuyển, chúng ta chỉ có thể cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, dùng thích ứng lên trời khiêu chiến đối với dũng khí sinh tồn của chúng ta.” Lâm Miểu rất bình tĩnh nói.

Giang Tu Nhân gật gật đầu: “Cho nên anh cũng không có làm khó Lý Nguyên Chi, hết thấy đều chiếu điều lệ làm việc.” Hân tin tưởng Lâm Miểu như hân tin tưởng chính mình. Giang Tu Nhân vuốt ve lưng trắng của tiểu thê tử, vẫn là tại trong khoảng thời gian này bị thương, nên ‘tính phúc’ hưởng thụ, hẳn là lần thứ nhất cũng không kéo xuống, đương nhiên, cái vị kia vất vả không còn là ‘hân’, mà là ‘cô’. Hơn nữa bởi vì bồi bổ quá nhiều, lại không có chỗ khác phát tiết tinh lực dư thừa, đành phải đều phát tiết trên giường.

Lâm Miểu khó chịu: “Ông xã. . . . .”

“Làm gì vậy?”

“Ông xã. . . . .”

“Đến!”

” Ông xã. . . . .”

“Ừ.” Lâm Miếu lần nữa trầm mặc làm cho Giang Tu Nhân nở nụ cười: “Bà xã, em là muốn hỏi anh ngày đó vợ và tìm em làm gì phải không?”

Lâm Miếu nâng lên nửa cái thân thể, trừng mắt người chồng ‘ biến thái ’ này: “Anh lại biết rõ? !”

“Đương nhiên! Anh là ai! Anh là Giang Tu Nhân! Chồng hợp pháp của Lâm Miếu !” Dừng một chút, Giang Tu Nhân tiếp tục nói: “Nhưng mà hiện tại anh không muốn nói rồi, sau này nói cho em biết.”

Lâm Miếu ôm sát hân: “Ừ, không quan hệ. Anh nói cái gì tức là cái đó, em không tính toán cùng anh. Anh lại cứu em một lần.”

Giang Tu Nhân vuốt ve tóc Lâm Miếu: “Đứa ngốc. Đứa ngốc nhỏ của anh. . . . .”

Nhìn thấy hai người lại chán ngấy cùng một chỗ, đừng nói là người Giang gia, chính là người Lâm gia cũng đã tuyệt vọng. Lâm Miếu thậm chí tại trên bàn cơm đôi Quý Nhiên nói: “Mẹ mẹ, con không muốn đi làm”

Bọn người Quý Nhiên giật mình: “Tại sao vậy?”

“Con muốn mỗi ngày cùng a Nhân đi làm, nếu không con cũng đi cục công an vậy?”

Giang gia bọn người, Lâm gia bọn người: “. . . . .”

Giang Tu Nhân về mặt mình cũng run rẩy: “Đừng nha, bà xã, cục công an của anh chỗ làm việc quá nhỏ, cung không nổi em cái tôn đại Phật này. Anh sang năm còn muốn giữ chức vụ vĩ đại cục công an cả nước.”

Tiểu Hồ gấp cho mình một con cua lớn: “Thím, làm bạn học ta thôi. Dù sao thím đều học qua rồi, mỗi ngày trốn học giả dạng háo sắc tuyệt sẽ không có người nói thím.”

Mọi người đều cười, tất cả đều khích lệ tiểu Hồ làm được là hình tượng sinh động như thế.

Gió thu Phương Bắc lại đến, nhưng mà tình Nghiễm Nam vẫn vô cùng nóng bức, mặt trời coi như đọng ở nóc nhà. Lâm Miếu tránh ở trong văn phòng hưởng thụ điều hòa miễn phí, buồn ngủ. Điện thoại vang lên, cô hữu khí vô lực: “Ủy , tìm em làm gì vậy?”

Giang Tu Nhân cười khê: “Em liên mệt mỏi như vậy nha?”

“Thời tiết quá nóng, điều hòa thổi trúng mọi người muốn suy sụp.” Thanh âm lười biếng của Lâm Miếu truyền đến, Giang Tu Nhân cảm giác lỗ tai mình một hồi như nhũn ra.

“Anh ngày mai phải đi Hồ Châu, em muốn đi với anh không?”

“Không muốn, trời quá nóng rồi, Hồ Châu theo vĩ độ chúng ta không sai biệt lắm, cũng là rất nóng, em không đi.”

“Vừa rồi anh cùng Lục Phong nói chuyện điện thoại, vợ hân còn mời em đi nhà Lục gia.”

“Không đi, không có hứng thú.”

Giang Tu Nhân biết rõ Lâm Miếu đối Lục gia nhiệt tình hữu hảo cùng quá phận cũng không thập phản thích, Lâm Miếu chưa bao giờ cảm thấy Lục gia làm cho cô thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Cô chẳng qua là cảm thấy mình làm một chuyện rất nhỏ, cũng không nhất định phải cùng Lục gia có cái liên lụy gì quá lớn. Lâm Miếu chỉ làm chính mình.

Buổi tối, hai người đến hội sở, nhìn thấy Triệu Ccương mang theo Chung Thẩm so với mèo còn lâu linh đã ở đó. Cốc Ân ngồi ở cách đó không xa Triệu Cương, liên tiếp nhìn về phía Triệu cương. Giang Tu Nhân cùng Lâm Miếu há hốc miệng, cái Triệu Cương này thực làm được. Lại nhìn thấy Cù Hà đã ở đó, chỉ có điều Cù Hà cùng hai bạn gái cùng một chỗ, thỉnh thoảng , tổng hội truyền đến tiếng cười còi mở cửa của ba người.

Nhìn thấy Lâm Miếu, Cù Hà bay tới, nhiệt tình mà giữ chặt Lâm Miếu: “Lâm Miếu, đã lâu không gặp? Cô khỏe không?” Nhìn thấy Cù Hà mặt mày hớn hơ, Lâm Miếu cũng vì cô ấy mà cao hứng, rốt cục tái thể làm người . Có lẽ đau xót vẫn còn , nhưng người trưởng thành không cần đem đau xót bày tỏ. Lâm Miếu cảm thấy Cù Hà lúc này, tư thế vô cùng tốt.

“Như thế nào, không sợ sao?” Lâm Miếu có bữu môi hướng Triệu Cương, giễu giễu nói.

Cù Hà đánh nhẹ Lâm Miếu một cái: “Nói cái gì đó? Vốn hôm nay chính là Cương Từ hẹn tôi tới, hai người này là bạn cùng phòng ở đại học của tôi, đặt biệt đến Bắc Trữ gặp tôi, mọi người liên cùng một chỗ .” Bộ dạng Cù Hà thoải mái làm cho Lâm Miếu nghĩ rằng cô đang nói chuyện của người khác.

“Dù cho trong nội tâm mềm yếu như bông vải, cũng muốn bút lên da hổ đứng thẳng thân thể, chỉ có như thế mới là cơ hội. Làm tốt lắm Cù Hà, tôi cũng vậy vì cô cao hứng.” Lâm Miếu khê nói.

“Lâm Miếu, cô cùng tôi yên tâm, sau ngày đó cô theo tôi nói, tôi nhìn thấu rất nhiều. Hắn là kim chủ, còn tôi là com bầu gánh, tôi cảm kích hắn, cho nên tôi cần tôn kính.” Lâm Miếu nhìn hai mắt Cù Hà sáng rõ, cô ấy bây giờ tuy còn đang trong cuộc, nhưng rõ ràng đã là quân chúng hơn nữa, cô ấy thu hồi tất cả lợi khí (vũ khí sắc bén) trên người, bình thản mà bình tĩnh.

Lâm Miếu bát quái hỏi: “Vị nào ?” Lâm Miếu nhìn thoáng qua Cốc Ân. Cù Hà nháy, nháy con mắt: “Cô đây muốn hỏi cô ấy, bắt quá nhìn cô khó được bát quái một hồi, tôi liền thỏa mãn cô. Có lẽ cô ấy bị buộc qua đầu, dù sao cô ấy hiện tại vẫn ở tại trong túc xá, chính là lái xe. Nguyên lai mỗi ngày cũng không có việc gì đến trước mặt của tôi thỉnh giáo, bảo tôi tiền bối, chuyện này mọi người không thấy được.”

Cốc Ân nhìn Cù Hà, liễu mạng ngăn chặn lửa giận trong lòng ngực. Triệu Cương cũng không có bởi vì dung nhan cô ấy xuất chúng còn đối với cô ấy xem trọng vài phần, cô ấy như gần như xa cùng thủ đoạn đối đãi nam nhân tại trước mặt Triệu Cương một chút tác dụng cũng không. Hiện tại cho dù cô ấy muốn buông tư thái tới ngênh hợp Triệu Cương đều không biện pháp che lấp, cô nghĩ mình là đã làm đầu, cái giá bày ra quá lớn, thế cho nên không cách nào xuống đài.

Nhìn xem Cù Hà mỗi ngày tron nhẵn bóng loáng, cô chính là không nói, người người đều nhìn ra được cô ấy được Cương Tử nuôi có bao nhiêu quen thuộc, hơn nữa Cương Tử còn đem đệ đệ Cù Hà là Cù Quang tới đài truyền hình tình tốt nhất làm chủ nhiệm bộ quảng cáo. Nghe nói Cù Hà lại mua một biệt thự để cho cha mẹ cùng đệ đệ ở. Dùng tiền lương của Cù Hà sợ là 5 đời đều không kiếm được để thanh toán khoản tiền phòng này.

Giang Tu Nhân bỏ lại Lâm Miếu cùng bọn người Lưu Đông Phương ngồi cùng một chỗ, chứng kiến Lâm Miếu cùng Cù Hà quen thuộc như thế, Giang Tu Nhân kia phát ra chút nụ cười đều cười nói: “A Nhân, vợ cậu nghiêm nhiên trở thành chuyên gia vấn đề nữ nhân.” Giang Tu Nhân không thêm đề ý chút nào nói: “Chính là lúc trời tối Cù Hà uống rượu say, Lâm Miếu giúp cô ấy lái xe, như thế mà thôi.”

Lâm Miếu chứng kiến rất rõ ràng hai phe lớn, một người là dùng Giang Tu Nhân làm chủ, một người là dùng Triệu Cương cầm đầu. Hơn nữa luôn có vị trí tương đối cố định.

Chung Thâm cũng không nghĩ đến Lâm Miếu cùng Cù Hà là quen thuộc như thế, nhìn xem hai người cười cười nói nói, trong lòng của cô thập phần không phải tư vị. Lâm Miếu quan hệ với người luôn tốt như vậy, làm cho cô không biết theo ai. Cô hy vọng có thể trở thành người như Lâm Miếu vậy, khả năng giúp đỡ Triệu Cương, có lẽ còn có thể đi tiến tâm Triệu Cương.

Tuy nói cô hiện tại không làm khó rồi, nhưng Triệu Cương làm một việc, từng sự kiện cô đều nhìn ở trong mắt, kể cả đoạn thời gian trước Triệu Cương mua cho Cù Hà một biệt thự chuyện này cô cũng biết. Cô cùng Triệu Cương tuy đã đính hôn, nhưng Triệu Cương một lần cũng không chạm qua cô, hôn môi cũng chưa từng có, nhiều nhất là hôn hôn cái trán cô. Điều này làm cho trong nội tâm cô phát khởi một hồi.

Lâm Miếu ngồi ở bên cạnh Giang Tu Nhân, chứng kiến những người kia toàn thể đều thay đổi bạn gái. Mạc Phi cùng Thành Thành cũng tới, hai người đang đầu rượu. Nhìn thấy Lâm Miếu, Thành Thành vội vàng báo cáo: “Thân ái, hôm nay Mạc công tử bị mình giết được không còn mảnh giáp.” Lâm Miếu đi qua, sờ sờ tóc Thành Thành, tựa như trêu chọc một con cầu nhỏ: “Ngoan rồi, tiếp tục cố gắng! Làm cho hắn đêm nay không lên được giường của cậu.”

Mọi người đều cười.

Giang Tu Nhân đem thê tử kéo đến bên cạnh mình, Lưu Đông Phương cười nói: “Thật đúng là không phải người một nhà không vào một cửa, hiện tại miệng Lâm Miếu cũng quá ba hoa rồi, vẫn là a Nhân chúng ta có thủ đoạn.”

Nữ hài ngồi ở bên người Lưu Đông Phương đối Lâm Miếu cười ngọt ngào: “Lâm tỷ tỷ, nhĩ hảo, em gọi là Triệu Duy Nhất, biểu muội Đông Phương ca.” Lâm Miếu cùng Thành Thành rõ ràng bị một tiếng ‘ tỷ tỷ ’ của Triệu Duy Nhất lôi đến.

Lâm Miếu hoảng sợ hỏi: “Cô , cô , cô gọi tôi là cái gì?”

Giang Tu Nhân cười ha ha: “Bà xã, trấn tĩnh một chút, Duy Nhất mới 17 tuổi, vừa tới Bắc Trữ lên đại học.”

Lâm Miếu thì thào nhỏ nhẹ: “Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước chết ở bãi cát. Thành Thành, hiện tại hai chúng ta ‘ song trước ’ rồi .”

Thành Thành: “. . . . .”

Mọi người cười to.

Lâm Miếu sợ hãi đi đến bên người Triệu Cương ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: quan hệ với người

“Triệu Cương, vừa rồi có một tiểu thư xinh đẹp tuổi trẻ gọi em ‘ Lâm tỷ tỷ ’, làm em sợ hãi.”

Triệu Cương nhìn Lâm Miêu thất hồn lạc phách đi tới, còn tưởng rằng xảy ra chuyện đại sự khó lường gì, làm cho lòng của hắn đều giống như bị nắm chặt. Nguyên lai là vì chuyện này, nữ nhân nha, nữ nhân.

Tiếng cười cợt mỉa của Triệu Cương rơi vào tai Giang Tu Nhân bên này, mọi người thấy bộ dạng Giang Tu Nhân không thêm đề ý chút nào, đều rất buồn bực. Chuyện ba người tại trong tiệm CD trong vòng luân quản mọi người đều biết, nhìn thấy ba người bọn họ bộ dạng không hề khúc mắc, đều ở trong nội tâm âm thầm bội phục thủ đoạn của Lâm Miêu nữ nhân này.

Triệu Cương không che dấu chút nào ý nghĩ – yêu thương của mình đối Lâm Miêu, Lâm Miêu cũng luôn thân thiện tới gần hắn. Triệu Cương rót cho Lâm Miêu một chén rượu, sủng nịch nói: “Tới, đề nén lại. Anh nói nữ nhân các người thật sự là kỳ quái, đối với tuổi thọ của mình vĩnh viễn không hài lòng. 15 tuổi không nên sắm vai 17 tuổi, giờ 17 tuổi còn nói chính mình 20 tuổi, đợi tới thời điểm 20 tuổi, vừa hận mình không thể mới 17 tuổi. Nữ nhân các người tới cùng muốn làm gì?”

Nghe được Triệu Cương nói được sinh động như thế, Lâm Miêu cùng Chung Thâm bị chọc cho cười ‘ khanh khách ’ đến cười run rẩy hết cả người, hai người đều tựa ở trên người Triệu Cương, làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt. Chung Thâm tầm mắt so với lỗ kim lớn hơn không được bao nhiêu, không nghĩ tới cô ấy rõ ràng có thể khoan dung Lâm Miêu tới gần nam nhân của cô ấy như thế, hơn nữa biểu lộ sung sướng rõ ràng không phải làm bộ . Đừng nói người bên ngoài, chính là Cù Hà cũng lại càng hoảng sợ. Cái Lâm Miêu này, thật sự là không nói được.

Bọn người Lưu Đông Phương nghiêng mắt nhìn qua Giang Tu Nhân vài lần, nhìn xem bộ dáng hắn như lão sinh bình tĩnh, người người con mắt đều trừng đến trượt trôn.

Đặc biệt Cốc Ân, không nghĩ tới vợ Giang Tu Nhân là người có quan hệ như thế được, chẳng những tại trước mặt chồng cùng đối thủ mập mờ, tựa hồ cùng các nữ nhân quan hệ đều rất tốt. Chung Thâm cũng đi tìm cô ấy, chính là cô ấy lúc đó đem Chung Thâm ghen nói không ra lời, cái nữ nhân này hoàn toàn có cơ sở không nghĩ tới còn bị Lâm Miêu giải quyết.

Không cần người thông minh cũng có thể nhìn ra Triệu Cương đối với nữ nhân này bất đồng.

Giang Tu Nhân nhìn thấy thê tử tựa ở trên người Triệu Cương, lòng của hắn lại yên ổn . Lâm Miêu đối với Triệu Cương chỉ là một loại thiếu nữ ôm ấp tình cảm, còn có chính là cô ấy không biểu hiện lòng hư vinh. Hắn nguyện ý thành toàn thê tử, bởi vì cô ấy đúng là người kia.

Trên đời này nếu có một người như vậy, tổng đã ở người muốn nhớ thì có thể hiểu ý cười lời nói kia... , thì phải là đối chính là cái kia người a? Đời người nếu chỉ như lúc mới gặp, vì sao gió thu buồn bức tranh. Cái kia mới gặp gỡ cô ấy sau giờ ngọ, cái người kia đứng ở trong quang ảnh, làm cho cô ấy ngưng ngưng cười mặt đỏ như vậy, hữu tình không cần sống quãng đời còn lại, hoa mai vừa mới đi động, vô tình chưa hẳn chính là quyết tuyệt, ta chỉ muốn người nhớ kỹ: mới gặp gỡ đối lẫn nhau mỉm cười. . . . .

Vì say rượu Lâm Miêu rút vào trong ngực Giang Tu Nhân, như si như con trai say nhìn xem cái nam nhân này anh tuấn đến quá phận, cô vuốt ve khuôn mặt tuấn tú đồng dạng đao khắc của chồng, thì thảo nhỏ nhẹ: “Cái cực phẩm nam nhân này tại sao phải yêu em. . . . .”

Giang Tu Nhân ôm chặt thê tử, cười không ngớt: “Quá khứ là lịch sử, tương lai là một câu đố, mà bây giờ là lẽ vật. Em, chính là lẽ vật đẹp nhất của anh . . . . .”

Một tuần lễ này chồng đi công tác, Lâm Miêu trôi qua thập phần thoải mái, mỗi ngày tiết mục an bài được tràn ngập. Cô cảm giác mình tiến vào ở bên trong một cái dòng nước xoáy, mà cái dòng nước xoáy do Giang Tu Nhân chế tạo. Lâm Miêu bắt đầu sợ hãi, cái gọi là ô dù rõ ràng, ăn khẩu phần chuẩn bị. Cô sợ hãi tương lai không cách nào giống như trước như vậy có thể thừa nhận Giang Tu Nhân đối hôn nhân mà phản bội, trong tay của cô không hề có lợi.

Cô muốn chứng minh chính mình vẫn cùng từ trước đồng dạng, chính là lòng của cô bàng hoàng như vậy. Cô bắt đầu lo được lo mất, cũng rốt cục hiểu được lời Giang Tu Nhân đã từng tiên đoán đều ở trong lòng bàn tay của hắn. . . . . Lâm Miêu biết vấn đề của mình ở đâu. Cô chưa bao giờ là nữ tử lạc quan, cô đối với tương lai có cách nhìn luôn u ám và mê mang.

Bộ Yên một mình lên chạy đến Bắc Trữ thị tìm Lâm Miêu, Lâm Miêu đem cô ấy an bài tại khách sạn Khắc Lai Đẳng, trong này người ngoại quốc chiếm đa số, nhận thức Bộ Yên chưa bao lâu.

Bộ dạng Bộ Yên làm cho Lâm Miêu biết rõ Bộ Yên nghiêm nhiên cũng đã trở thành ‘ sóng trước ’, báo chí cùng internet bày ra đều là Chu Vinh Hạo ra sức truy cầu ngôi sao mới lên Tiền Ngự đồng dạng xuất thân nhà giàu có .

Lâm Miêu đem cô kéo: “Không có tu thành chính quả mà khoái hoạt, cuối cùng nhất đều biến thành vết thương trí mạng. Không có vì cô dự vào tương lai của nam nhân, cô không đáng vì hắn thừa nhận nhục nhã. Cô xem, báo chí, TV hình ảnh, internet bày ra. Tôi không tin cô có thể chịu được, cô đã cũng nói mình không có hi vọng, còn không bằng sớm chấm dứt đi, miễn cho cuối cùng lại hại người hại mình. Vinh Hạo đối với cô cũng xem là tốt, tôi nghĩ điểm ấy hẳn là cô có chuẩn bị.”

Bộ Yên bắt lấy cổ tay Lâm Miêu : “Miêu Miêu, hôm nay tôi hiểu rõ, nhưng mà tôi thương tâm chính là hắn vì sao không thể đi xa một chút. Tôi thực hối hận không có nghe cô từ vừa mới bắt đầu liền phủ nhận cùng hắn cùng một chỗ, tôi hẳn là so với hắn còn muốn sợ hãi người khác biết rõ quan hệ của bọn tôi. Hiện tại tôi mới biết được, cô cũng là vì tốt cho tôi, không phải ghen ghét tôi.”

Lâm Miếu bật cười: “Tôi tìm không ra lý do ghen ghét của cô.”

“Bởi vì, bởi vì dù nói thế nào, hẳn đều là con cháu thế gia.” Bộ Yên nhìn Lâm Miếu cũng không có tức giận, tức thì yên tâm nói ra: “Cùng hẳn cùng một chỗ, xác thực rất có thân phận.”

“Trung lai cô có tính toán gì không?” Lâm Miếu thay đổi chủ đề, cô không muốn đả kích Bộ Yên, cái gọi là loại thân phận này, không cần cũng được. Loại này thân phận Đàm Hoa Nhất Hiện (phù dung sớm nở tối tàn) giống như thời hạn rau dưa giữ tươi như vậy là ngắn ngủi như thế, hơn nữa cho tới bây giờ đều là người đời chê cười. Lâm Miếu thấy rất rõ ràng, cho nên mặc dù bắt đầu một chút cảm tình kia đều đã thăng hoa trong tình hữu nghị lẫn nhau. Có lẽ, loại hữu nghị này có thể duy trì liên tục cả đời, có lẽ, sẽ tiêu vong trong năm tháng dài đằng đặc và ngắn ngủi . . . . .

“Đương nhiên là tiếp tục việc học. Còn có một năm tôi sẽ tốt nghiệp, tôi không có lý do gì buông tha. Lâm Miếu tôi so ra lại kém cô, dù không bằng, nhưng có một chút tôi học được mười phần.”

Lâm Miếu cười hỏi: “Là cái gì?”

“Theo tôi biết đến một khắc này, tôi liền không có gọi điện thoại cho hẳn. Tôi tự động biến mất trước mắt hẳn.”

Lâm Miếu khen ngợi nói: “Làm tốt lắm! Biết mình là ai, điều này rất quan trọng. Kỳ thật ngẫm lại, cô nhận được cô muốn, Vĩnh Hạo cũng nhận được hẳn muốn. Cho nên thái độ của cô đúng, không phải nữ nhân chúng ta tuyệt tình, mà là nam nhân để cho nữ nhân chúng ta không thể không tuyệt tình.”

“Cám ơn cô, Lâm Miếu. Nghe xong lời của cô, trong nội tâm thoải mái nhiều hơn. Kỳ thật tôi so với đại đa số nữ hài cùng tuổi không biết là may mắn nhiều hay ít!”

Lâm Miếu gật đầu: “Ngàn dặm để có một ngày lâu dài, thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn. Náo nhiệt qua, cũng không uống quen biết một hồi. Chắc chắn qua ngày sau, cô sẽ may mắn lựa chọn hôm nay. Cô có thể tự nói với mình, ta mặc dù thua, nhưng cái giá của ta vẫn còn, tư thế cũng không tệ lắm, cho nên tuy bại nhưng vinh.”

Lâm Miếu đột nhiên cũng muốn thông, nguyên lai cái gương tác dụng tình diệu như thế, hẳn làm chúng ta càng thấy rõ chính mình. Có một ngày chính là một ngày, lúc ngày nào đó tình yêu không còn, vậy hãy yêu hết lòng. . . . . Cũng không uống yêu nhau một hồi. Đời người phong cảnh hai bên đường thường làm cho người dừng chân, giữa con đường đời người cũng có vô số ngã rẽ. Khi người bị bụi gai ven đường hoặc hoa hồng đâm trát đến đầu roi máu chảy thì lúc bên người bầu bạn quay đầu rồi đi thì người dừng lại chỉ có thể tiếp tục làm cho vô tình mà tiếp tục đâm xuyên qua thân thể của người, bụi gai biến thành nước mắt mà chết.

Bộ Yên đi, nhìn qua bóng lưng lạnh lẽo của cô ấy, Lâm Miếu biết rõ vết thương của cô vẫn còn . . . . . vết thương có thể khép lại cũng không phải vết thương. Chính là chúng ta không cách nào thao túng ý nghĩ của người khác, chỉ có thể tự chúng ta làm tốt.

Giang Tu Nhân về đến nhà, nhìn thấy Lâm Miếu nằm ở trên giường, nước mắt còn ở tại khóe mắt. Hẳn bị sợ hãi dừng, cảm xúc của Lâm Miếu luôn có thể đơn giản tác động tâm Giang Tu Nhân hẳn.

Hắn tỉ mỉ mà lau nước mắt cho vợ: “Miếu Miếu, Miếu Miếu của anh, là ai làm cho em thương tâm như thế?”

Lâm Miếu tỉnh lại, nhìn thấy Giang Tu Nhân lau nước mắt cho mình, cô chán ngán kêu một tiếng: “Ông xã. . . . .”

Nhìn thấy Giang Tu Nhân phong trần mệt mỏi, Lâm Miếu nghĩ, bao nhiêu người, bao nhiêu chuyện, được mai táng ở trong trí nhớ, đúng, sai, đẹp, xấu, cũng không quan trọng. Quan trọng là, những người kia đã từng sống trước mặt, thời thời khắc khắc đều quay chung quanh tại bên cạnh thân thể của mình, đi tới chỗ nào mình cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch. Có một số việc, bắt đầu liền định trước kết cục rồi, nhưng mà, chúng ta không thể không thực tế một lần, thẳng đến đầu roi máu chảy, tự mình giám chứng thể gian có chút đường, là đi không thông.

Đầu thu gió tiến vào, bức màn bị nhấc lên nổi một góc. Ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào trên bề cửa sổ trên một chậu nước. Chậu thủy tinh trong suốt, gốc trắng nõn, lá xanh mờ ra.

Giang Tu Nhân ôm lấy Lâm Miếu, lặng yên nhìn ngoài cửa sổ.

Lâm Miếu giãn ra trong ngực của hẳn, nói tỉ mỉ chuyện Bộ Yên. . . . .

“Bà xã. . . . .”

“Àn.”

“Em không phải Bộ Yên, anh không phải Vĩnh Hạo. Cho nên em không cần cảm thấy có liên hệ mật thiết.”

“. . . . .”

“Anh so với em nghĩ giống như còn muốn yêu em. . . . . Có đôi khi anh hi vọng mình có thể yêu ít một chút. . . . . Kỳ thật anh so với em sợ bị thương tổn hơn. . . . .”

“. . . . .” Sau đó, Lâm Miếu mỉm cười: “Từ khi em biết chữ đến nay, nhìn qua, hoặc nghe được là lời tỏ tình ở cảnh giới cao nhất.”

Vào chủ nhật, Giang Tu Nhân đem Lâm Miểu đến Thượng Hải lần nữa, hai người tới Thiệu Hưng. Lâm Miểu cao hứng mà lôi kéo Giang Tu Nhân ngồi trên thuyền ô bông: “Đây là quê hương của ngài bút Lỗ Tấn tiên sinh, cảm ơn anh, a Nhân.”

Giang Tu Nhân vỗ vỗ đầu thê từ: “Đứa ngốc.”

Cổ trấn đã sớm có một tiên sinh miêu tả cái chùng loại kia... Ưu sầu mà đồ nát, ngôi màu xám trắng của bức tường màu trắng cùng màu xám đen tại hai bờ sông một hàng kia sắp xếp đèn lồng màu đỏ chiếu rọi có vẻ càng phát ra mới tinh, chỉ có màu xanh thăm thẳm của dòng nước mới có thể dễ cho người cảm nhận được cái cổ trấn đã lâu này, thuyền nhỏ rất vững vàng chạy ở trên dòng sông cổ, như một bức tranh thủy mặc từ từ mở ra. Chính là gian Tiểu Lâu 2 tầng thấp bé lộ ra ngọn đèn cùng hơi thở cuộc sống lại liên tục không dứt, nhắc nhở lấy mọi người đây là thật một cảnh trong mơ mà không phải là tưởng tượng. Làm cho Lâm Miểu tại hăm mộ cảm thán đồng thời không tự chủ được liên nghĩ ra ý niệm trong đầu sau này sẽ an cư ở chỗ này.

Cô yên lặng mà nhìn qua nước chảy nổi lên rung động, nước như một khối băng loại Phi Thủy, tựa hồ thanh tịnh trong suốt, nhìn kỹ lại mơ mơ màng màng nhìn không rõ lắm. Tựa như cô nhìn cuộc đời của mình, phảng phất rất rõ ràng, có thể thanh tịnh mà biết rõ đường sau này ở nơi nào. Nhưng mà, tương lai đi tiếp nữa như thế nào, cô lại không dám khẳng định hoàn toàn.

ên đ💎*8cgN💎💎💎6của cậu.”

Mọi người đều cười.

Giang Tu Nhân đem thê từ kéo đến bên cạnh mình, Lưu Đông Phương cười nói: “Thật đúng là không phải người một nhà không vào một cửa, hiện tại miệng Lâm Miểu cũng quá ba hoa rồi, vẫn là a Nhân chúng ta có thủ đoạn.”

Nữ hải ngồi ở bên người Lưu Đông Phương đối Lâm Miểu cười ngọt ngào: “Lâm tỷ tỷ, nhĩ hảo, em gọi là Triệu Duy Nhất, biểu muội Đông Phương ca.” Lâm Miểu cùng Thành Thành rõ ràng bị một tiếng ‘ tỷ tỷ ’ của Triệu Duy Nhất lôi đến.

Lâm Miểu hoảng sợ hỏi: “Cô , cô , cô gọi tôi là cái gì?”

Giang Tu Nhân cười ha ha: “Bà xã, trấn tĩnh một chút, Duy Nhất mới 17 tuổi, vừa tới Bắc Trữ lên đại học.”

Lâm Miểu thì thào nhỏ nhẹ: “Trường Giang sóng sau dề sóng trước, sóng trước chết ở bãi cát. Thành Thành, hiện tại hai chúng ta ‘ song trước ’ rồi .”

Thành Thành: “. . . . .”

Mọi người cười to.

Lâm Miểu sợ hãi đi đến bên người Triệu Cương ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: người địa phương nhỏ

Trở lại Thượng Hải, Chu Vĩnh Hạo an bài bọn họ ở tại Cẩm Giang. Lâm Miểu nhìn thấy Chu Vĩnh Hạo có người mới, cũng không có nhắc tới Bộ Yên.

Lâm Miểu nhìn thấy Chu Vĩnh Hạo xuân phong đắc ý (đương làm quan rộng mở) , lần nữa vì chính mình lựa chọn may mắn. Bằng hoàng khi đó đã sớm tan thành mây khói, vô tung vô ảnh. Giờ phút này Lâm Miểu đối mặt Chu Vĩnh Hạo rất thông dong, hai người nam nhân này thông minh vô cùng đồng thời Lâm Miểu cảm thấy biến hóa. Một phen cao hứng ghi ở trên mặt; đem một cái phiền muộn khắc vào trong nội tâm.

Giang Tu Nhân hải hước nói: “Vĩnh Hạo, người mới của cậu đâu? Không mang theo để cho bọn ta nhìn? Cậu bây giờ mỗi ngày đều ở trên, mẹ ta đều mỗi ngày truy xem tin tức của cậu. Nghe mẹ mẹ tôi nói trình diễn cũng không tệ lắm”

Chu Vĩnh Hạo đá Giang Tu Nhân một cái: “Cậu nha, lại đang hù tôi!”

Lâm Miểu nhìn xem Chu Vĩnh Hạo không có lên tiếng, gọi cùng không gọi, Lâm Miểu thờ ơ.

Tiền Ngữ vẫn phải tới, cô xem đến đồng dạng suất làm cho Giang Tu Nhân sững sờ một chút, sau đó chân thành theo sát Giang Tu Nhân chào hỏi, chỉ dùng khóe mắt liếc miết Lâm Miểu xem như chào hỏi. Lâm Miểu liếc có thể nhìn thấu nữ nhân này, có lẽ xuất thân nữ nhân này cũng không tệ lắm, nhưng so với Lục gia, Tống gia còn có Chu gia không biết phải kém nhiều hay ít? Nữ nhân này vô luận là cô gái cấp hay là thân phận của cô ấy đều đồng dạng xấu hổ, cô chính là Triệu Di Nương trong Cổ phủ .

Quả nhiên.

Chu Vĩnh Hạo kéo cái ghế ra cho cô ấy, hai người nam sĩ ngồi xuống.

“Ngữ nhi, vị này chính là Giang Tu Nhân, là đồng học của anh ở đại học; vị này chính là vợ của hần Lâm Miểu. Đây là Tiền Ngữ bằng hữu của tôi.”

Tiền Ngữ cũng là một giọng tiêu chuẩn âm Bắc Kinh thủ đô, thanh âm cũng rất dễ nghe. Nghe được Lâm Miểu là thê tử cái nam nhân đẹp trai này, Tiền Ngữ rốt cục đổi mặt Lâm Miểu: “Không thể tưởng được cô thoát nhìn trẻ tuổi như thế.”

Lâm Miểu ưu nhã trả lời: “Tôi không phải thoát nhìn trẻ tuổi, mà là tôi tuổi vừa tròn 20, so với cô còn nhỏ 2 tuổi.”

Tiền Ngữ tròn tròn hai mắt: “Cô không có đi học liền kết hôn? !”

Lâm Miểu nhân nhật trả lời vấn đề của cô ấy: “Tôi là năm trước đặc biệt cấp cho vinh dự tốt nghiệp Anh Ngữ Hoa Đại hệ sinh viên chưa tốt nghiệp, học vị học sĩ.”

Tiền Ngữ mặt biến đổi, còn nói thêm: “Người ở địa phương nhỏ làm sao nói chuyện đều cái giọng điệu này?”

Lâm Miểu cười nói: “Không có biện pháp, giọng nói quê hương khó sửa đổi.”

Tiền Ngữ cười ‘khanh khách’: “Cười chết người rồi, tôi nghe lời của cô đều là nửa đoán nửa nghe.”

Lâm Miểu dùng Anh ngữ trả lời: “Vậy được rồi, chúng ta đổi một loại ngôn ngữ cô không cần đoán.”

Hai người nam sĩ không thể che hết vui vẻ, Chu Vĩnh Hạo cười nói: “Lâm Miểu, em đừng đùa.” Tiền Ngữ quần cục, bằng cấp của cô cùng xuất thân của cô đồng dạng, đều là cứng rắn đã thương cô. Cô không có cứng rắn ra tay lấy được bằng cấp, cô không phải cái gọi là thể ra vào học viện, Anh ngữ thì càng thêm không tốt.

Giang Tu Nhân không nghĩ tới trong này dụng phải Trọng Tinh Hòa đến phá án. Ba người đều là đồng học khoa chính quy, Trọng Tinh Hòa giờ phút này biết rõ quan hệ của Giang Tu Nhân cùng Chu Vĩnh Hạo, cho nên hần đối Chu Vĩnh Hạo cũng rất nhiệt tình.

Trọng Tinh Hòa cười giới thiệu: “Đây là cục trưởng Lý Kiệt Hần của Viện kiểm sát, vị này Chu Vĩnh Hạo chắc hẳn không cần giới thiệu, vị này chính là Giang Tu Nhân trưởng cục công an Bắc Trữ thị tỉnh Nghiễm Nam.”

Giang Tu Nhân cùng Lý Kiệt Hần song song bưng tỉnh đại ngộ: “Phụ thân tôi và phụ thân cậu là đồng học.” Hai người miệng đồng thanh nói.

Đang ngồi đều ngậy ngấn cả người.

Giang Tu Nhân cười nói: “Đây là một cái truyền kỳ của Chiết Giang bọn họ, bây giờ còn đang lưu truyền.”

Lý Kiệt Hần nói tiếp: “Bốn người bạn học ở chung ký túc xá ở 4 năm cùng lớp đã thành chư hầu một phương. Giang bá bá là Bí thư Tỉnh ủy Nghiễm Nam; ba ba tôi là Bí thư Tỉnh ủy Dự Nam; Ứng bá bá là Bí thư Tỉnh ủy Phúc Kiến; Ngụy bá bá Bí thư Tỉnh ủy Vân Nam. Bất khả tư nghị nhất chính là, vài cái tỉnh này đều có một cái chữ ‘nam’. Cho nên kéo làm truyền kỳ.”

Mọi người bị phong hoá. . . . .

Lâm Miểu nhìn Giang Tu Nhân: “Ngày mai anh phải dẫn em đến trường học ba ba đi xem, em muốn nhìn cái ký túc xá kia, tương lai con em cũng muốn đi Chiết Giang, ở ký túc xá mà gia gia của hần ở qua. Đó chính là phong thủy của vùng đất trù phú.”

Tiền Ngữ rốt cuộc không thể kiên cường, không nghĩ tới cái nam nhân xinh đẹp này có ba ba là Bí thư Tỉnh ủy, chư hầu một phương. Mà cậu của Tiền Ngữ có lúc này mới chỉ là Phó thị trưởng mà thôi, cô trầm mặc mà nhìn Lâm Miểu, cái nữ nhân tuổi trẻ này lại là con dâu của Bí thư Tỉnh ủy, nguyên lai chính mình vừa rồi giải trí không công cho bọn họ, khó trách Chu Vĩnh Hạo một mực trêu tức mà nhìn mình, nguyên lai chính là tự mình xấu mặt làm cho bọn họ vui vẻ. . . . .

Giang Tu Nhân: “Bà xã, nghĩ gì thế? Nghe ba ba nói ký túc xá sớm hủy đi, chỉ là khi bọn họ thành nhóm trong phòng có mấy người chụp ảnh bọn họ, cũng may ảnh chụp này của bọn họ cảnh bị tối.”

“Chiết Giang cũng rất có lòng, phục chế lớn hơn, còn đưa một tấm cho phụ thân tôi.”

Lâm Miểu hiểu rõ: “A, em đã biết, chính là thư phòng ba ba có một tấm phải không?”

Giang Tu Nhân gật gật đầu: “Nghe ba ba nói, cái ban kia của bọn họ ra 12 người là cán bộ phó tỉnh trở lên. Lần trước tới nhà Thu Nhạc An cũng là bạn học của bọn họ.”

Lý Kiệt Hần cũng cười: “Đúng, ba ba của tôi cũng nói. Thu Nhạc An là nhạc phụ tôi. . . . .”

Lâm Miểu kêu sợ hãi: “Thu Thiên là vợ anh? ! Anh không nên làm tôi sợ! Cô ấy là chủ truyền bá đài tin tức Hoa Hạ mà tôi thích nhất.”

Lý Kiệt Hân gật gật đầu: “Chỉ sợ phải dọa cô, cô ấy là vợ của tôi, nữ nhi của bọn tôi cũng 6 tuổi, nhi tử cũng 2 tuổi.”

Tiền Ngừ triết để không có âm thanh.

Lâm Miểu nhìn cô ấy một cái, nhớ tới trong 《 Hồng Lâu Mộng 》, Tình Văn mắng Tập Nhân: “Minh công chính nói, ngay cả cô nương cũng không còn giãy . . . . .” Lâm Miểu thập phần không hiểu hậu bật cười ‘ xì ’ một tiếng.

Chu Vĩnh Hạo trừng mắt liếc Lâm Miểu, cô nàng này, huynh đệ còn không ngán . . . . .

Lâm Miểu cười ha ha. Xem ra cái ‘ sóng sau ’ này có chút tài năng, đầu con bọ chó lớn còn có thể làm cho Chu Vĩnh Hạo đề bụng như thế, cũng coi như khó được.

Cho nên tại buổi tối trên yến hội nhìn thấy Tiền Ngừ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang động ở trên người Chu Vĩnh Hạo, Lâm Miểu cũng không cảm thấy kỳ quái.

Lâm Miểu rất yêu thích sâm banh trong này, một mình lặng lẽ cầm lấy một ly tránh ở chỗ không chói mắt tự rót uống một mình. Hai người bộ dáng quý phụ nhân thấy Lâm Miểu thanh xuân bức người không hoá trang chỉ mặc một cái váy A màu xám CD kiểu mới đai đeo kiểu xúng cùng giày cao gót, trên người ngoại trừ khối đồng hồ kim cương, không có đeo bất luận cái trang sức vật phẩm gì. Lỗ tai cũng không có lỗ, sạch sẽ . Một mình ngồi ở góc uống sâm banh.

Hai phụ nhân liếc nhìn nhau, mập mờ mà nở nụ cười, cái này mới đến lao vào thế giới ‘ vật trang sức của nam nhân ’ chính là việc vui đêm nay của các nàng.

“Xin chào, tôi là Kim Mẫn vợ Chu Vĩnh Tân, xin hỏi cô là. . . . . Tôi như thế nào chưa thấy qua cô? Mới ra đời?” Kim Mẫn bộ dáng một bộ cục cưng hiểu kỳ, nhưng bộ dạng lại chẳng thêm ngố tới. Phảng phất bà chủ động bắt chuyện là đời trước tích đức của nhà Lâm Miểu.

“Cô là người công ty nào? Cô ký với ai? Nhìn cô điều kiện không tệ, có muốn đến công ty của chúng tôi?” Đào Xuân nói xong, còn cầm lấy hai cánh tay Lâm Miểu, từ trên xuống dưới đánh giá một phen. Lâm Miểu cảm thấy các bà ấy đang chọn lựa con la, đơn giản phối hợp các bà ấy.

Lâm Miểu tròn to hai mắt, nhảy dựng lên, kích động vỗ tay, ngây thơ chớp ánh mắt: “Thật tốt quá, hai vị a di, các di thật sự là sống lời phong, cũng là Đại Thượng Hải các di người tám vinh tám si học thật tốt! 吔! Tôi muốn làm ngôi sao! 吔! Tôi muốn nổi tiếng! Cảm ơn hai vị a di, cảm tạ hai vị a di bởi dưng tài năng! A di, công ty của các di ở đâu nha? Nha, thật không nghĩ tới, Lâm Miểu tôi cũng muốn làm đại minh tinh! A di, các di thật tốt! A di, Lâm Miểu tôi tương lai có ngày nổi danh, nhất định sẽ không quên đại ân to lớn của hai vị a di.” Lâm Miểu vừa ca vừa nhảy múa, thanh âm cũng cực kỳ lớn.

Thanh âm Lâm Miểu đưa tới ánh mắt mọi người chú ý, cô này vài tiếng ‘ a di ’, làm cho Kim Mẫn cùng Đào Xuân sắc mặt đều thay đổi. Lâm Miểu nhảy, nhảy ánh mắt hồn nhiên, động tác tiếp xúc thô lỗ lại khoa trương, biểu lộ tiếp xúc háo sắc lại ngu xuẩn, hoàn toàn là bộ dáng một tiểu cô nương quen mặt chưa thấy qua.

Cô kéo tay hai người, một mặt nhảy một mặt nói: “A di, hai người thật tốt! địa phương lớn quả nhiên là địa phương lớn, người người cũng không như người thường, tôi thật hâm mộ ơ.”

Kim Mẫn bỏ qua tay Lâm Miểu: “Tiểu thư, cô có thể nói chuyện chậm một chút hay không, tiếng địa phương của cô rất khó làm cho người ta nghe hiểu.”

Lâm Miểu nháy mắt, vô tội mà dùng Anh ngữ thuần khiết lặp lại lời nói mới rồi một lần, Lâm Miểu lời còn chưa dứt, khách chung quanh đều cười ha ha, đặc biệt những người ngoại quốc kia, tiếng cười coi mờ của bọn họ hấp dẫn Chu Vĩnh Hạo, hần đối Giang Tu Nhân nói: “Vợ cậu lại đang đùa, xem ra chị dâu tôi đây là cả năm trên thớt rồi đây.”

Nhìn thấy Giang Tu Nhân cùng Chu Vĩnh Hạo đi tới, Lâm Miểu tranh thủ thời gian ôm lấy Chu Vĩnh Hạo, cũng tránh ở trong lòng ngực của hắn, vượt khuôn mặt tuần tú như đao khắc của hắn: “Hạo, Kim a di thật tốt, em không cần phải làm vợ của anh, Kim a di nói muốn ủng hộ làm ngôi sao, ô ô, em không cần phải gả cho anh. . . . .”

Kim Mẫn cùng Đào Xuân cũng biết bị Lâm Miểu đùa bỡn, chính là do các bà chọn trước, hiện tại đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Giang Tu Nhân vỗ vỗ đầu Lâm Miểu: “Còn chơi?”

Lâm Miểu nhảy vào trong ngực Giang Tu Nhân: “Ông xã, hai vị a di này thật tốt, nói muốn ủng hộ làm đại minh tinh 吔! Em thật là cao hứng ơ! Chính là tiếng phổ thông của em không được, cái Đào Xuân a di này giống như Anh ngữ lại không thể hiểu được, thật là phiền phức ơ, nhé, Đào Xuân a di.”

Chu Vĩnh Hạo cùng Giang Tu Nhân kim nén nụ cười, Chu Vĩnh Hạo nói: “Đại tẩu, đây là đồng học của em Giang Tu Nhân cùng vợ của hắn Lâm Miểu. A Nhân là trưởng cục công an Bắc Trữ thị, phụ thân của hắn chị cũng có biết, Giang Nam Bí thư Tỉnh ủy Nghiễm Nam.” Lâm Miểu nhìn thấy Kim Mẫn cùng Đào Xuân sắc mặt đều thay đổi, đặc biệt Đào Xuân, mặt một hồi hồng, một hồi trắng.

“A Nhân, Miểu Miểu, đây là đại tẩu Kim Mẫn của tôi, em kêu chị ấy là a di sai vai về rồi.”

Lâm Miểu lập tức biến thân thành dạng vợ bé, ngây thơ trả lời: “Nha, em thật sự là không hiểu nổi người địa phương lớn của các người, vừa rồi em nhìn thấy Vĩnh Tân đại ca theo Khương Ba tỷ tỷ mà em thích nhất ân ái như vậy, em còn tưởng rằng bọn họ là vợ chồng? Ông xã, làm sao bây giờ? Vừa rồi

em gọi Khương Ba tỷ tỷ là đại tẩu chính là Vinh Tân đại ca không có uốn nắn em nha? Có phải là Vinh Tân đại ca cảm thấy là em từ địa phương nhỏ tới, không thích em, cho nên không muốn nói cho em biết nha?”

Chung quanh chột cười.

Kim Mẫn đỏ bừng cả khuôn mặt bỏ lại Đào Xuân nhanh chóng rời đi.

Không nghĩ tới ngày hôm sau Lâm Miểu hẹn Bộ Yên tại CD, lại gặp được Kim Mẫn, bà ta rõ ràng cùng Tiền Ngừ cùng một chỗ. Đã gặp hai người kia trong tích tắc, Lâm Miểu liền minh bạch toàn bộ. Cô đối Bộ Yên nói: “Bộ Yên, cô còn đùa giỡn.” Bộ Yên nhún nhún vai, không có vị, không muốn cương.

Nhìn thấy Lâm Miểu, Kim Mẫn tiến cũng không được, thối cũng không được. Lâm Miểu lại vỗ vỗ tay, giả vờ ngây thơ: “Nha, Kim a đi, tôi còn tưởng rằng chỉ có người địa phương nhỏ chúng tôi mua CD thôi, Bộ Yên, cô biết không? Kim a đi là đại tẩu của Hạo 吶! Di ấy còn nói muốn ủng hộ làm ngôi sao.”

Bộ Yên đối hành động đó là tương đối chuyên nghiệp: “Oa! Lâm Miểu, cô thật may mắn ơ! Nguyên lai Đào Xuân a đi cũng muốn ký với tôi, chính là tôi thi đậu học viện điện ảnh, oa, Lâm Miểu, vận khí của cô quá tốt! Cô phải quý trọng.”

“Nha, chính là trên mạng nói cái Đào Xuân a đi này chuyên làm tú bà cho người ở xã hội thượng lưu như Kim Mẫn a đi vậy, tôi là người ở địa phương nhỏ tới, tôi sợ hãi.” Lâm Miểu mang theo khóc nức nở nói ra.

Lâm Miểu cùng Bộ Yên hai người kẻ dờ hơi này đưa tới chung quanh không ngừng cười trộm.

Đi qua bên người Tiền Ngừ, Bộ Yên đùa dai nói: ““sóng sau ’ tạm biệt.”

Lâm Miểu giễu giễu nói: “Trường Giang sóng sau đề sóng trước, có thể cô cái ‘ sóng trước ’ này đã chết tại trên bờ cát như thế nào tuyệt không thương tâm nha? Ô ô, tâm cô thật ác độc. Bộ Yên, cô nói, tương lai cô có thể vứt bỏ tôi hay không?”

Kim Mẫn nhàn nhạt nói: “Trường Giang thái thái, đừng quá đắc ý, trước cần thận vui vẻ quá .”

Lâm Miểu dừng lại: “Kim phu nhân, lời của bà vẫn bối thụ giáo. Mặt trăng tròn thì thiết thòi, nước đầy thì tràn, chính là ngày hôm qua thì ai thù dật chuyện ? Hành vi các người ngày hôm qua thật sự quá ác liệt, tôi chỉ thay những người kia bị các người khi dễ qua đòi lại một cái công đạo. Vì công đạo tự tại nhân tâm, ngày hôm qua mặt mặt chính là bà, mà không phải tôi. Thời điểm tôi kết hôn, Lục Kiều Sơn bá bá tự tay viết một bộ chữ đưa cho tôi làm lễ vật kết hôn, Hành vương nói, đi đường ngay. Tôi dùng bộ ngực vỗ nói, cả đời này tôi không có làm qua một chuyện nào mà vi phạm lương tâm. Bà có thể nghe, nghe, Lâm Miểu tôi cũng không nói dối.”

Lâm Miểu không chút khách khí ngẩng lên ra 2 số, làm cho Kim Mẫn cùng Tiền Ngừ lập tức nóng nảy, cũng làm cho những người kia xem cuộc vui đều trầm mặc xuống.

Kim Mẫn giờ mới hiểu được, nguyên lai chính là cô ta đánh cho Lý Nguyên Chỉ một cái tát chính là cái nữ hài kia, lại vì vậy, Lý Nguyên Chỉ điên, ca ca của cô ta cũng tự sát. Nhìn xem cái nữ hài này đã cứu nhi tử của Lục Phong, Kim Mẫn biết rõ bà không hề có phần thắng đối phó cái nữ hài không hề căn cơ này. Ở kinh thành, kết cục của Tịch Hi tất cả mọi người đều biết.

Bà ngậm hạ sắc mặt: “Thực xin lỗi, Trường Giang thái thái. Ngày hôm qua là tôi sai rồi, xin cô đại nhân đại lượng.”

Lâm Miểu lắc đầu: “bà không cần xin lỗi, chúng ta huề nhau. Kim nữ sĩ, bà là người biết chuyện, tôi là một thảo dân thì càng hiểu được đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. bởi vì hôm qua, hôm nay quá.”

Nhìn thấy Bộ Yên rõ ràng cùng Lâm Miểu cùng một chỗ, Chu Vinh Hạo sừng sốt một chút, nghĩ đến tính cách Lâm Miểu, lại bình thường trở lại. Bộ Yên nhìn thấy Chu Vinh Hạo, biểu lộ vô cùng tốt, cô cười nói: “Chu tổng tài hôm nay thật hăng hái, buổi chiều tôi còn có lớp, Lâm Miểu, tôi về trường học trước. Các vị soái ca, chơi vui vẻ.”

Giang Tu Nhân nhìn thấy cái dạng này của Bộ Yên chỉ biết cô ấy bị Lâm Miểu tẩy não không sai biệt lắm, hần cười nói: “Bộ Yên, buổi tối bọn tôi đi trường học tiếp cô, ca ca tôi mời cô ăn cơm.”

Bộ Yên gật gật đầu: “Nhân ca không chê có cô muội muội này làm bóng đèn, đương nhiên tốt.”

Bộ Yên cũng cùng Chu Vinh Hạo gật gật đầu, cũng không đem hần làm người xa lạ: “Chu tổng tài, tạm biệt.” Loại chuyện giả vờ ngu xuẩn không biết Bộ Yên cô mới mặc kệ .

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: trả đũa

Giờ phút này Bộ Yên có lý có cứ, tư thế tốt vô cùng.

Lâm Miếu ‘ xi ’ cười, đối Chu Vĩnh Hạo nói: “Hạo, không nghĩ tới em còn có tiềm chất làm bác sĩ tâm lý .” Lâm Miếu tự động công bố đáp án.

Giang Tu Nhân trêu tức nhìn Chu Vĩnh Hạo ngây người tại chỗ, sớm đông cứng, hấn đẩy đẩy Chu Vĩnh Hạo: “Uy , huynh đệ, hồi hồn rồi, ‘ sóng sau ’ của cậu ở bên trong chờ cậu tính tiền .” Hai vợ chồng Giang Tu Nhân vô cùng không hiểu hậu mà cười ha ha.

Tiền Ngừ nhìn trước mắt một màn này, cô sợ ngây người. Không nghĩ tới nữ nhân Lâm Miếu này được như thế, chẳng những làm cho chồng mình một lòng đối với chính mình, chính là Chu Vĩnh Hạo đối với cô ấy cũng có vài phần kính trọng, nữ nhân này có thể ảnh hưởng đến phán đoán của Chu Vĩnh Hạo. Cô hối hận ngày hôm qua không có mắt nhìn người, bỏ qua cơ hội tốt. Nữ nhân này rõ ràng là muốn trợ giúp Bộ Yên trở lại bên người Chu Vĩnh Hạo.

Nguyên lai Bộ Yên đã sớm bị chính mình quật ngã trên mặt đất, tuy cô ấy so với mình còn nhỏ hơn 5 tuổi, cùng người đàn ông đầu tiên cũng là Chu Vĩnh Hạo, nhưng Chu Vĩnh Hạo vẫn lựa chọn Tiền Ngừ cô. Ít nhất làm bạn gái Chu Vĩnh Hạo, thân phận của cô không đến mức thất lễ. Hay là tại trên giường, cô cũng có cảm giác, Chu Vĩnh Hạo hận không thể chết ở trên người cô.

Nhưng mà hôm nay, Chu Vĩnh Hạo lại bị Bộ Yên cho mê hoặc như vậy, cô bắt đầu cảm thấy nguy hiểm tới gần mình, trong nội tâm lo sợ bất an.

Cô bỏ lại Kim Mẫn, chạy tới, khoác Lâm Miếu, cười nói: “Hôm nay rõ ràng, Giang thái thái, tôi xem Giang thái thái đối CD tình hữu độc chung, đang chuẩn bị ở đây chọn lễ vật cho cô đó, không nghĩ tới chúng ta có duyên phận như thế, ở đây còn có thể đụng nhau.”

Lâm Miếu không để lại dấu vết mà buông tay Tiền Ngừ ra, cười nói: “Cô là bằng hữu của Hạo, không cần phải khách khí.” Lâm Miếu cẩn thận đem Tiền Ngừ cho trở về.

Giang Tu Nhân đi ra bên ngoài nghe điện thoại, Thượng Hải nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ. Người người cũng biết Tiền Ngừ là người mới của Chu công tử, hơn nữa Chu công tử cũng rất sùng ái cô ấy. Nhưng mà tại trước mặt Lâm Miếu, Tiền Ngừ này trực tiếp biến thành ‘ sóng trước ’.

Chu Vĩnh Hạo thâm tình chân thành hầu hạ Lâm Miếu, Lâm Miếu cũng thập phần thần nhiên tiếp nhận. Nhìn qua mọi người âm thầm bội phục thủ đoạn cùng tâm kế của Lâm Miếu, đem hai nam nhân cực phẩm cứ đơn giản mà túm trong tay như vậy.

Lâm Miếu cũng giúp Giang Tu Nhân chọn vài món quần áo thay thế, cô cười đối Chu Vĩnh Hạo nói: “Hạo, quần áo của anh thường thức thật sự là tốt không phản đối được. Hiện tại em đều bị anh ảnh hưởng, em giúp a Nhân chọn phong cách quần áo càng lúc càng giống anh.”

Chu Vĩnh Hạo sùng nịch xoa xoa một đầu tóc dài của Lâm Miếu: “Tiểu đũa ngọc. Quần áo của anh đều là đặt ở Italia.”

Lâm Miếu chu cặp môi đỏ mọng kiều diễm: “Anh thực làm em như đũa ngọc nha? Em đương nhiên biết rõ nha, chỉ là học tập phong cách của anh mà thôi, bỏ đi bã, lấy đi tinh hoa.”

Buổi tối nhìn thấy Chu Vĩnh Hạo, Bộ Yên tuyệt không kỳ quái. Cô nghĩ, diễn xuất của mình cũng tốt, không có lý do gì lạc hậu hơn người. Cô trở thành bình sinh đệ nhất gốc ‘ đã xong ’ của Chu Vĩnh Hạo, chỉ có chính cô rõ ràng, trong nội tâm rách nát sâu xa đã trở thành tối đen vĩnh cửu. . . . .

Lâm Miếu nhìn Bộ Yên, trong nội tâm cảm thấy vô cùng thê lương. Không ai có thể tùy tâm sở dục mà tồn tại, tại chung quanh cuộc sống của mọi người, khắp nơi đều từng cảm cái gông xiềng. Nó giam cầm hành vi cùng tư tưởng của chúng ta, lẫn tránh linh hồn cùng tín ngưỡng của chúng ta. Tự mình cố gắng tự lập như thế nào, đều quen cần một người nam nhân. Cảm giác, cảm thấy có nam nhân mới an tâm, mới xem như chính thức đã làm nữ nhân một đời. Nếu cuộc đời không quá hoàn chỉnh, đừng nói gì đến hoàn mỹ. Mà nam nhân là động vật tàn khốc như vậy. Hiện thực quá tàn khốc. Sự thật nữ nhân đầu qua lại, lại đều bại tại dưới chân nam nhân, xa quá mức chuyển thành nam nhân quý gối tại dưới chân nữ nhân.

Một lần nữa Bộ Yên cùng Chu Vĩnh Hạo cùng một chỗ, cũng như Tiền Ngừ không có lòng được giống như cô ngày đó như vậy đi đến trước mặt Tiền Ngừ cô dịu võ dương oai. Cô ngược lại so với trước kia càng thêm an phận, truyền thông thậm chí đều bắn lên khả năng cô đến Chu gia. Chu Vĩnh Hạo vì trấn an cô, cố ý để cho cô làm người phát ngôn năm nay của bánh trung thu Cẩm Giang. Bánh trung thu Cẩm Giang là chiêu bài món ngon ở quán ăn Cẩm Giang cùng nhà hàng Cẩm Giang, Hongkong thập phần nổi danh là một trong bánh Trung thu xa hoa, nổi tiếng.

Chu Vĩnh Hạo cùng Bộ Yên đến Hongkong dự họp hoạt động thương nghiệp, vừa vận dụng Tiền Ngừ đến Hongkong quay quảng cáo bánh Trung thu. Tiền Ngừ nhìn thấy Chu Vĩnh Hạo thật cao hứng, cô cho rằng Chu Vĩnh Hạo là tối dò xét. Nhìn thấy Bộ Yên đi theo sau lưng Chu Vĩnh Hạo, cô ngầm hạ sắc mặt, nguyên lai Chu Vĩnh Hạo cũng không phải đơn thuần đến gặp cô, cô xem qua tin tức, Bộ Yên có công tác ở đây.

Hai người đụng nhau, Tiền Ngừ rất khản trương, cô sợ Bộ Yên như cô từ trước đồng dạng đến nhục nhã mình. Chính là Bộ Yên từ đầu tới đuôi đều đem cô thành một người xa lạ. Bộ Yên đối với tổn thương của chính mình mà cố nói: “Cần gì chứ? Oan oan tương báo khi nào dứt, tất cả mọi người là tại cùng một tay kiếm cơm ăn. Nữ nhân đều là như vậy, không thể chờ đợi được mà sát thương chính mình, cả đám bản tính đều đủ dâm phụ, không có nam nhân liên sống không nổi, thời đại lại tiến bộ, tiến vào vũ trụ cũng không có tác dụng, nữ nhân vẫn là nữ nhân.”

Tiền Ngừ cũng nghe được, cô trầm mặc. Bộ Yên nói đúng, mặc dù xuất thân của mình có lẽ so với Bộ Yên cao hơn vài phần, thì thế nào ? Cô là người có cơ hội gả tiến Chu gia như vậy rất nhỏ. Hiện tại cô mới hiểu được vì sao Kim Mẫn luôn không khiến dư lực mà cố động tâm tư của cô, tạo cho cô rất nhiều cơ hội. Bởi vì chồng Kim Mẫn sau khi mất đi vị trí tổng tài, cái cọc này vốn chính là nguyên ở hôn nhân giao dịch cuối cùng một tấm màn che bị giật xuống, hai người triệt để trở mặt. Kim Mẫn vì bảo vệ vị trí của mình, mới nghĩ làm cho Chu Vĩnh Hạo lấy một thế tử dòng dõi thấp hơn so với mình. Kim

Mẫn cũng không phải thật sự yêu mến Tiền Ngừ cô, mà là xuất phát từ Kim Mẫn cần cô.

Lâm Miểu đi theo Giang Tu Nhân đến Phố Đông JPO đánh Golf. Giang Tu Nhân có thể nói là diễn viên nghiệp dư của Golf, mỗi khi đến một thành phố có sân Golf, Giang Tu Nhân có thể rút ra thời gian, nhất định phải đi đánh một trận mới tính là đã đến cái thành phố này.

Lâm Miểu tuy nhiên không thích đánh Golf, nhưng cô yêu thích không khí sân bóng. Tuy cô chơi Golf dốt đặc cán mai, nhưng cô cũng hiểu được tư thế của Giang Tu Nhân rất đẹp.

Tiền Ngừ mừng khắp khởi đến sân bóng cùng Chu Vĩnh Hạo, cô không nghĩ tới Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu cư nhiên còn ở Thượng Hải, cô sùng sốt một chút, lập tức phát huy hành động cao siêu của cô, đối với Giang Tu Nhân cùng Lâm Miểu cười ngọt ngào, vươn tay cho Giang Tu Nhân: “Giang tiên sinh, Giang thái thái. Gặp được các người thật tốt, hôm nay cậu tôi cũng tới, ông ấy là Phó thị trưởng, đợi tí nữa tôi giới thiệu ông ấy cho các người nhận thức.”

Lâm Miểu trở về một cái mỉm cười đối Tiền Ngừ, âm thầm kéo tay Giang Tu Nhân một cái, nhưng lại đối với Chu Vĩnh Hạo nói: “Hạo, khuya hôm nay em làm sụp bá vương cho anh.”

Giang Tu Nhân trong nội tâm cười nhạo lòng dạ hẹp hòi của nữ nhân, Lâm Miểu ghét nhất là loại dùng người khác tới nâng lên giá trị con người mình, Tiền Ngừ này cũng không dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào, vừa vận dụng phải Lâm Miểu không phục, hẳn cười gật gật đầu: “Tiền tiểu thư, xin chào.” Tình bơ mà di chuyển gậy golf của mình.

Chu Vĩnh Hạo dùng Anh ngữ đối hai người nói: “Miểu sâm, hôm nay đừng quá đáng được không. Xem như anh cầu xin em”

Lâm Miểu cười hỏi: “Em có lợi gì?”

Chu Vĩnh Hạo đảo mắt: “Mời em đi xem Tiểu bách hợp 《 Hồng Lô Mộng 》.”

“Thành giao!”

Nhìn thấy Tiền Ngừ chạy như bay đến bên người cậu Tôn Thái Nguyên của cô ấy, Lâm Miểu nghiêng đầu qua một bên, đối Tiền Ngừ này cô chán tới cực điểm. Cô sợ Tiền Ngừ này thật sự muốn tại trước mặt cô khoe khoang cậu cô ta, cô nhanh chóng lui lại đến khu nghỉ ngơi.

Điện thoại vang lên, Bộ Yên. Lâm Miểu cười tiếp nhận: “Như thế nào? Nhịn không được? Muốn dò hỏi tình huống?”

Bộ Yên ‘ xì ’ cười ra tiếng: “Buổi sáng hôm nay hẳn mới từ chỗ này của tôi rời đi, cho dù tới lượt đến người khác.” Lâm Miểu muốn gãi nhẵn tâm đầu là nam nhân lượn ra, oán khí đều đánh thành sắt, nặng trĩu mà không có ngàn tám trăm độ cao ôn hòa không được.

“Tôi là muốn hỏi cô đêm nay muốn chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, tôi hiện tại đi ra ngoài mua.”

Lâm Miểu buồn bực, lời của mình đối Bộ Yên thật sự có ảnh hưởng lớn như vậy sao? Hiện tại Bộ Yên giống như thay đổi người.

Lâm Miểu đưa lên cho Giang Tu Nhân cùng Chu Vĩnh Hạo hộp trà thanh mà cô đã chuẩn bị trước đó, Lâm Miểu đối xử nam nhân như nhau hầu hạ hai người đẹp trai này. Người ở bên ngoài xem ra, cái cảnh này thật sự có chút quý dị. Tiền Ngừ lặng yên nhìn Lâm Miểu, cô không thể không bội phục năng lực của Lâm Miểu, đem hai người nam nhân vĩ đại cực phẩm này dễ dàng chộp vào trên tay của mình.

Tiền Ngừ kéo tay cậu là Tôn Thái Nguyên cười híp mắt đi tới, Lâm Miểu cảm giác mình không có một chút dũng khí muốn xã giao nữ nhân này, cô cười đối hai người nam nhân này nói: “Em đến hội sở này làm SPA.” Tiền Ngừ trơ mắt nhìn Lâm Miểu lên xe bình điện chơi bóng, cô còn chưa kịp hưởng Lâm Miểu khoe khoang cậu cô, Phó thị trưởng thành phố trực thuộc trung ương phân công quản lý kiến thiết, cô vừa rồi xây dựng lòng tin lập tức tan thành mây khói.

Buổi tối tại trong nhà Bộ Yên ăn xong bữa tối Lâm Miểu làm, Chu Vĩnh Hạo đi theo Giang tiên sinh, Giang thái thái cùng rời khỏi nhà Bộ Yên. Bộ Yên mỉm cười tạm biệt, cô biết rõ, Chu Vĩnh Hạo muốn đuổi tới trước mặt Tiền Ngừ trấn an. Bộ Yên nhìn thấy chỗ Chu Vĩnh Hạo biến mất phát ngốc ra một lát, sau đó đột nhiên quạt chính mình một cái tát, nhẹ nhàng mà cơ hồ không tiếng động, liền ngẩng đầu lên lặng lẽ nuốt nước.

Hận cũng đau, yêu cũng đau, khi nào thì có thể không hận không thương, có phải là sẽ không đau?

Bộ Yên không có đáp án, cũng tìm không thấy đáp án.

Lâm Miểu cùng Giang Tu Nhân nhàn nhã dạo chơi bên ngoài ghềnh. Trở lại khách sạn Hòa Bình, Lâm Miểu tắm rửa đi ra, trông thấy Giang Tu Nhân hút thuốc trên ban công bên ngoài phòng, liên đèn cũng không có thấp sáng, vẫn là trạng thái vừa rồi thăm chăm chú như vậy, chỉ có một chút ánh lửa đỏ sậm, khi bên môi hẳn vụt sáng như ẩn như hiện. Cái nam nhân thon dài này đứng lặng trong bóng đêm, hình dáng anh tuấn phảng phất chỉ là một bức hình lặng im được cắt, mà ở sau lưng của hắn, thì là bầu trời đêm rộng lớn cùng vạn đèn hải đăng, sáng chói giống như tinh hóa. . . . . Kỳ thật bộ dạng này của Giang Tu Nhân tình cảnh ngược lại thấp phần gợi cảm, lại có một chút như màn ảnh kiểu cũ Hongkong trong phim ảnh đạo diễn tận lực an bài, có tới nghĩa mà lực hấp dẫn trí mạng.

Lâm Miểu nghĩ, Giang Tu Nhân cô đơn như vậy. Cô từ sau lưng Giang Tu Nhân ôm lấy hắn, nhẹ nhàng kêu lên: “A Nhân. . . . .” Giang Tu Nhân dập tắt thuốc lá, cầm lấy hai cánh tay của cô từ đặt ở bên môi hôn, hắn cảm động cô từ thật là tốt, có lẽ cái này còn chưa phải yêu, nhưng ít ra hắn yêu được đáp lại, cô từ nhớ chồng thật là tốt.

Lâm Miếu nhắm mắt lại, cảm thụ nhiệt độ cơ thể Giang Tu Nhân còn có mùi thơm hỗn hợp trên người hẳn hiểu rõ có mùi thuốc lá nhân nhát, điều này làm cho Lâm Miếu say mê, như vậy Giang Tu Nhân đối với Lâm Miếu mà nói rất có lực hấp dẫn trí mạng. Nghĩ tới lần đầu tiên cô cùng Giang Tu Nhân tiếp xúc thân mật trong nháy mắt, cô chính là bị Giang Tu Nhân như vậy hấp dẫn đến không cách nào nhúc nhích. . . .

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Tình là vật chi?

Sau khi từ Thượng Hải trở về, Lâm Miếu lo sợ bất an, bởi vì cô vẫn chưa có thai. Người của Giang gia nhìn thấy biểu tình của Lâm Miếu một ngày qua lo lắng một ngày, cũng không biết nên an ủi như thế nào.

Quý Nhiên lên nói cho con trai: “A Nhân, Lâm Miếu là người thông minh, nhưng mà con bé có đôi khi suy nghĩ quá mức tình tế cũng không phải là chuyện tốt.”

Giang Tu Nhân gật gù đầu: “Mẹ, con biết rõ. Con cũng đã nói qua với cô ấy, nhưng mà cô ấy còn giống như thật sự có áp lực. Kỳ thật vấn đề này con cũng đã nói qua với mẹ vợ, mẹ cũng đã từng khuyên Miếu Miếu, hiệu quả mẹ cũng thấy đấy.” Giang Tu Nhân không thể làm gì được.

Quý Nhiên đâm con trai tai họa này của mình: “Đều là lỗi của con! Hiện tại để cho vợ đến chịu tội thay con.” Hai người cũng không phát hiện, Lâm Miếu lén lút trở lại gian phòng của mình. . . . .

Lâm Miếu nước mắt rơi là chừa tránh ở trong phòng tắm. Cô nằm mơ cũng không nghĩ đến, mẹ chồng rõ ràng cũng đối với vấn đề này như vậy, cô thật sự cảm động, cảm động một nhà Giang Tu Nhân khoan dung đối với mình, bọn họ cũng không có thiên vị con của mình. Trong nội tâm Lâm Miếu dễ chịu hơn nhiều.

Hôm nay là lễ hội của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, Giang Tu Nhân và Lâm Miếu mặc trang phục lộng lẫy đi tham dự.

Nhìn thấy hai người, nhân viên phục vụ ân cần đẩy cửa ra, hai người ung dung đi tới. Các tân khách nhìn thấy Lâm Miếu dùng tóc dài vén lên làm thành một kiểu tóc đơn giản nhất, dùng một cái vương miện kim cương cố định lại, đây là đồ trang sức bên ngoài duy nhất có trên người Lâm Miếu ngoại trừ nhẫn kết hôn.

Trước sân khấu của khách sạn Trường Giang và Hoàng Hà quản lý Tần Hân nhìn thấy Lâm Miếu như vậy, tinh thần cô chán nản. Trang phục của Lâm Miếu tuyệt không thua những mỹ nữ nổi danh của Hongkong, cô rút cuộc hiểu được Lâm Miếu chưa từng đem những người như các cô để vào mắt, không phải các cô không tốt, mà là những người như các cô chưa từng được Giang Tu Nhân chính thức yêu. Cô thấy cực kỳ rõ ràng, Giang Tu Nhân cưng chiều làm cho Lâm Miếu lột xác thành một người công chúa cao quý.

Trường hợp như thế này, Lâm Miếu luôn một mình trốn ở góc phòng uống sâm banh. Giang Tu Nhân cũng không buông tha cho cô, mặc kệ Lâm Miếu tránh ở nơi nào, anh hoàn toàn có thể đem Lâm Miếu mang đi ra xã giao với khách của anh. Lâm Miếu rõ ràng nhìn thấy Trác Quân, Giang Tu Nhân và Lâm Miếu hai mặt nhìn nhau, cô gái này bản lĩnh thật tốt, chuyện lớn như vậy còn có thể toàn thân trở ra.

Trác Quân buông một người đàn ông khí phách chân thành đi về hướng hai người: “A Nhân, Miếu Miếu, các người khỏe.”

Đưa tay không đánh khuôn mặt của người tươi cười, Lâm Miếu lôi kéo Giang Tu Nhân nghiêm mặt cười nói: “Trác Quân, thật sự là đã lâu không gặp.” Giang Tu Nhân cũng gật gù đầu, anh thật sự không muốn xã giao cùng cô gái to gan này.

Trác Quân tựa hồ không thấy được Giang Tu Nhân là không kiên nhẫn, cô cười nhẹ nhàng: “A Nhân, Miếu Miếu đây là bạn học đại học của tôi, Tề Đại Nghĩa; Đại Nghĩa, A Nhân là học trưởng cao trung của em.”

Lâm Miếu ‘xì’ cười ra tiếng, xưng hô ‘học trưởng’ như thế này sẽ đem chuyện cô ta cùng Giang Tu Nhân có đi lại với nhau gần như gạt bỏ. Cô gái này, thật là có chút tài năng. Lâm Miếu cười nói: “Tề tiên sinh, xin chào. Tôi là Lâm Miếu, vợ của Giang Tu Nhân, học trưởng của Trác Quân. Biết anh thật cao hứng.”

Giang Tu Nhân cười đến mức rất thoải mái, Lâm Miếu chắc sẽ không để cho Trác Quân lợi dụng.

Tề Đại Nghĩa cũng cười: “Giang phu nhân, xin chào, tôi là hàng xóm của cô, Tề Đại Nghĩa, biết cô cũng rất cao hứng.” Lâm Miếu nhìn Tề Đại Nghĩa, hóa ra lòng của người đàn ông này tựa như gương sáng.

Giang Tu Nhân vươn tay: “Bộ trưởng Tề, xin chào, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy a, cục trưởng Giang, đều ở một trụ sở lớn, không nghĩ tới một lần cũng không có đụng nhau.”

Trác Quân gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Miếu, Lâm Miếu thật sự không để cho cô một chút cơ hội. Ngôn hành cử chỉ đều tiết lộ Trác Quân cô chính là đã từng có qua lại với Giang Tu Nhân, nói gần nói xa đều muốn nhắc nhở Tề Đại Nghĩa, Lâm Miếu vẫn đậm phong thanh khiến cho Trác Quân

bị hạ thế diện, cũng không thể lợi dụng người bên ngoài để tự nâng giá trị con người.

Biết rõ Giang Tu Nhân muốn đi Italy tham gia một hội nghị cảnh sát quốc tế, Lâm Miểu rục rịch. Cô còn chưa từng tới Âu châu, cô dùng ánh mắt chờ đợi mà nhìn cha chồng Giang Nam của mình.

Giang Nam cười gât gât đầu: “A Nhân đồng ý là được.”

Lâm Miểu cao hứng bay lên: “Cám ơn ba.”

Giang Tu Nhân nói cho Lâm Miểu, Italy có nhiều: “Nhiều anh chàng đẹp trai cô nàng đẹp gái rất nhiệt tình, nhiều di tích pho tượng cổ, còn có chính là nhiều giáo đường.”

Lâm Miểu vội vàng hỏi: “Anh chàng đẹp trai cũng đẹp trai giống như anh vậy sao?”

Toàn thể người Giang gia: “. . . . .”

Giang Tu Nhân cười lớn hôn Lâm Miểu một cái, cười mắng: “Em quá nịnh hót. Italy thuộc về khí hậu Địa Trung Hải, chính là khí hậu ở các nơi phân chia có sự khác biệt vô cùng lớn, cho nên nơi đó tuyết đọng quanh năm tạo thành núi tuyết, sân trượt tuyết nổi danh, còn có núi lửa đang hoạt động vô cùng nổi danh, còn có hồ Maggiore, thắng cảnh du lịch mê người nhất.”

Giang Tu Nhân thay cho mình một cái tư thế càng thêm thoải mái để Lâm Miểu tựa ở trên người: “Milan, là trung tâm tài chính công nghiệp buôn bán vô cùng quan trọng của Italy, trên thế giới phổ biến nổi tiếng là thiết kế thời trang, có bao nhiêu giáo đường lớn, rất nổi danh, nổi danh nhất chính là nó được xây năm trăm năm mới xây dựng xong, nhà thờ lớn thứ hai trên thế giới. Còn có Ai Manu ai lai hai đời hành lang (Galleria Vittorio Emanuele II), hai bên hiện đầy các loại trang sức tinh tế, các loại cửa hàng giá cả đắt đỏ. Nơi đó là thiên đường của Lâm Miểu em.” Giang Tu Nhân nhàn nhạt nói ra.

Lúc máy bay đáp xuống phi trường quốc tế Milan, Lâm Miểu kích động vô cùng, Italy, tôi tới rồi!

Giang Tu Nhân mang Lâm Miểu đi xem hình thập tự tượng trưng cho bốn đại lục trong hành lang, nửa vòng tròn vòm nóc pha lê thật cao, cổ điển, hoa lệ. Đặc biệt là tiệm bán đồ Prada dưới cùng lang[1], chỉ xem kích thước cùng tủ kính, Lâm Miểu đã đi không được, trang phục hàng hiệu của các quốc gia, tác phẩm nghệ thuật mang văn hoá Italy.

[1]Cùng lang là một từ ngữ kiến trúc, là kết cấu hình vòm do nhiều cây cột liên tiếp chống đỡ, có lúc thành đôi, trên có che lấp, tạo thành đường đi.

Giang Tu Nhân lén lút nói: “Chỉ cần là em muốn, trong này đều có thể thỏa mãn, điều kiện trước tiên là em phải có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền.”

Lâm Miểu lắc đầu: “Chính là trong này em lại không có ham muốn mua. Chúng ta chỉ là ở nơi này nhìn khách, nơi này không thuộc về chúng ta.” Lâm Miểu rất lý trí.

Lâm Miểu tham lam hấp thu chất dinh dưỡng của văn hóa nơi này.

Lâm Miểu rút cuộc cảm nhận được “La Mã không phải xây dựng một ngày” trong miệng mọi người là có ý gì. Khắp nơi đều là di tích cổ, kiến trúc nửa sập, công bố chiến tranh tàn nhẫn, còn có đấu trường La Mã.

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miểu trong ngực quan sát cả đấu trường: “Anh vô cùng không thích nơi này, nơi này chỉ có tử vong, tàn nhẫn.”

Lâm Miểu nắm chặt tay của anh, tựa về phía anh: “Ông xã, giờ này khắc này, chúng ta là may mắn cỡ nào, chúng ta rời xa tàn nhẫn, tử vong.”

Giang Tu Nhân ôm Lâm Miểu càng chặt thêm, hôn hôn cái trán của cô, ánh mắt thấp xuống, nhìn cô, nhẹ nhàng mà nói: “Chúng ta sẽ hạnh phúc cả đời, anh có lòng tin.”

Nhìn thấy ánh mắt thâm tình của Giang Tu Nhân nhìn chăm chăm, trong nội tâm của Lâm Miểu nhu tình lan tràn không cách nào khống chế, trong mắt dâng lên hơi nước, trong ánh trắng mờ nhìn Giang Tu Nhân, nâng ngón tay lên dùng xúc cảm về hình dáng của anh, tiếng nói có chút khàn: “Em tin tưởng anh, A Nhân. Chúng ta sẽ hạnh phúc . . . . .”

Lâm Miểu nghĩ người đàn ông này là Bạch Mã Hoàng Tử trong giấc mộng của rất nhiều người, mình không phải là cô bé Lọ Lem, không có hài thủy tinh, chỉ có thể sống chân thật. Lâm Miểu không do dự nữa, kéo tay Giang Tu Nhân, mười ngón đan xen, nắm chặt, nắm thật chặt.

Lâm Miểu nói với Giang Tu Nhân: “Ông xã, anh biết không? Em biết thành phố nước ngoài có ấn tượng nhất có tên là Venice. Là một bài văn tiểu học ở lớp 2, còn có ‘Gondola’, em biết rõ đây là một loại thuyền nhỏ, đã từng là phương tiện giao thông quan trọng nhất ở Venice, ngay lúc đó em rất say mê với cái cảnh tượng này, không nghĩ tới hôm nay mộng đẹp trở thành sự thật. Cám ơn anh, ông xã.”

Giang Tu Nhân vỗ vỗ đầu Lâm Miểu, yêu chiều mà trả lời: “Đưa ngọc. . . . .”

Giang Tu Nhân mệt mỏi đã sớm ngủ thiếp đi, Lâm Miểu nhắm mắt lại, âm thầm cầu nguyện cho hành trình ở Italia lần này có thể thụ thai thành công. . . . . Cô vô ý thức sờ sờ bụng của mình, tưởng tượng trong nhà thờ lớn kia có tiểu thiên sứ đáng yêu. . . . . Tôi chân thành hi vọng trời cao có thể ban cho tôi cùng Giang Tu Nhân một đứa con, Lâm Miểu trong lòng cầu nguyện.

Trở lại thành phố Bắc Trữ, Lâm Miểu cũng không thể tin mình trong những tấm ảnh kia thật sự đã đi qua các bối cảnh kia, cô vẫn như lọt vào trong

sương mù. . . . .

Lâm Miếu ở quán cà phê khoe khoang những ảnh chụp kia với Thành Thành, Thành Thành thì thảo nhỏ nhẹ: “Giang Tu Nhân thật là rất chiều cậu, Lâm Miếu, cậu đã hạ cái độc gì cho chồng cậu vậy? Anh ta thật sự đem Lâm Miếu cậu yêu đến tận xương tủy. . . . .”

Lời của Thành Thành vừa rơi, Lê Mỹ Nhân vừa mới đi qua thấy được, mặt của cô trong nháy mắt trắng bệch, cô bán mạng cho Giang Tu Nhân đã được 6 năm, nhưng mà Giang Tu Nhân chưa từng có một lần nào đối đãi với cô như thế. . . . . Cô gất gao nhìn chăm chăm vào những ảnh chụp kia, run rẩy: “Rốt cuộc tình là vật chi. . . . . Anh ấy tại sao phải yêu thương cô như thế. . . . .”

Lâm Miếu ‘xi’ cười: “Lê Mỹ Nhân, không thể tưởng được cô tuổi đã lớn lại còn vẫn ngây như thế. Cái gì gọi là tình là vật chi? Bất quá là vô quyết dày có móng tay nhọn mà thôi, cô nghĩ cũng quá nhiều rồi, phó tổng Lê, không phải Lâm Miếu tôi đã kích cô, cô đang ở trước mặt của tôi đây thật sự không cần giả trang ra một bộ cùng ông xã tôi vẫn là có sắc mặt ái muội, nói thật, cô còn chưa đủ tư cách. Nếu như là Lao Giang Văn nói với tôi những lời nói này có lẽ còn có một chút độ tin cậy. Khẩu vị A Nhân đối với con gái, tôi nghĩ tôi còn có thể đoán ra vài phần. Hoặc là cô muốn đến nhắc nhở tôi là A Nhân cùng cô vẫn dấu lia ngó ý còn vượn tư lòng (vương vẫn không dứt được)?”

Lê Mỹ Nhân hoảng sợ và tuyệt vọng nhìn Lâm Miếu, xem Lâm Miếu như là một quái vật. Cô không nghĩ tới tâm tư của Lâm Miếu lại kín đáo như thế.

“Phó tổng Lê, tôi chỉ muốn chân thành mà nói, theo tôi bắt đầu ở trong hôn lễ tuyên thệ, thì chưa từng có suy nghĩ sẽ truy cứu chồng của tôi ở trên thân thể tôi mà phân bội. Lê Mỹ Nhân, loại chuyện này chỉ có thể sanh ở nhà đại phú, giống như Giang Tu Nhân; người nghèo dựa trên kinh tế mà quyết định, giống như tôi và cô.” Lâm Miếu cười ngọt ngào.

Lê Mỹ Nhân tái nhợt cảm thấy khuôn mặt được miêu tả tỉ mỉ, thân thể loạng choạng, vịn một cái ghế cách cô gần nhất, cô gái này tuổi mới 20 thật sự là quá đáng sợ, cô thậm chí đến bây giờ cũng còn chưa có chính thức yêu Giang Tu Nhân. . . . .

Lâm Miếu nhìn thấy Lê Mỹ Nhân như vậy, cô biết rõ cô gái này sẽ không ở ‘ong ong ong’ mà xuất hiện ở trước mặt của mình, cô nhàn nhạt nói ra: “Phó tổng Lê, thận trọng từ lời nói đến việc làm, đừng phụ lòng cô đã cố gắng mấy năm này. Đừng cho cô trở thành trò cười cho người trong vòng luẩn quẩn kia. Đối nghịch với Giang Tu Nhân là cái gì, tôi nghĩ cô rõ ràng hơn so với tôi, Ứng Tuyên xúc phạm và đối nghịch với A Nhân, bây giờ còn ở Anh quốc. Ngần vịn đừng nói cho tôi biết là chức quan của ba cô so với ba Ứng Tuyên lại lớn hơn. Tôi chưa từng hoài nghi tới chỉ số thông minh của Lê Mỹ Nhân cô, tôi cũng hi vọng cô không nên hoài nghi chỉ số thông minh của Lâm Miếu tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cô gái này

Thành Thành vỗ vỗ cái bàn: “Uy, uy, uy! Phiền cô nếu muốn treo cổ cũng phải đổi lại nơi khác, bọn tôi đối với diễn xuất của cô không hề hứng thú. Bởi vì hành động của cô thật sự là quá vụng về rồi, người đẹp, luyện tốt rồi trở ra nha.”

Lâm Miếu nhìn Lê Mỹ Nhân: “Giang Tu Nhân nói cho tôi biết tại sao phải quan tâm ánh mắt của người khác như vậy? Nếu như luôn ý theo ánh mắt của người khác để điều chỉnh hành vi của bản thân, dần dần mình sẽ phát hiện ra bản thân càng co lại càng nhỏ, chỉ còn một chút như vậy. A Nhân dạy cho tôi phân biệt giữa tính người cũng không chỉ đơn giản như không phải đen thì là trắng, tính người phức tạp và yếu ớt, để cho tôi khi đối mặt với người khác thì sẽ khoan dung và thông cảm nhiều một chút. Tôi chưa từng nói với cô, con bướm cả đời qua lại ở trong bụi hoa màu đỏ tươi nâu non, vốn dĩ là bị bệnh mù màu.”

Lê Mỹ Nhân thất tha thất thểu rời đi, đoạn sự việc nhỏ xen giữa này chưa từng ảnh hưởng đến hứng thú của Lâm Miếu cùng Thành Thành. Giang Tu Nhân là ai, hai người bọn họ vô cùng rõ ràng. Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục xem ảnh mà Giang Tu Nhân chụp lại những thứ xa hoa kia.

Thành Thành được Mạc Phi đón đi, Lâm Miếu chậm chậm đi lên tới tầng chót của cao ốc Trường Giang và Hoàng Hà. Vừa ra thang máy, lại nhìn thấy Lê Mỹ Nhân mà một giờ trước mới gặp qua. Lâm Miếu quyết định không muốn xã giao với cô ta, mặt không thay đổi chút nào từ trước mặt của cô ta đi qua rồi đi vào văn phòng của Giang Tu Nhân. . . . .

Tiếng bước chân của Lâm Miếu, giọng nói vui mừng của Giang Tu Nhân, còn có loại áp lực đặc thù thẳng tắp từ phía sau lưng tới gần Lê Mỹ Nhân, một trận cảm giác lạnh lẽo theo cô như cái đuôi mà lặng yên bò lên trên, từng bước một khuếch tán, cô không tự giác mà đem lưng ưỡn đến thẳng một chút. . . . . Lâm Miếu cùng cô gặp thoáng qua, bước đi như Lưu Tinh (sao băng), không hề dừng lại, đem mâu thuẫn do dự cùng chân chờ của cô dường như đạt được hết sức rõ ràng.

Lê Mỹ Nhân không biết mình tại sao phải vụng trộm xoay người lại để nhìn chăm chú vào Lâm Miếu, cô thấy Giang Tu Nhân vui mừng đi về phía vợ của anh, Lâm Miếu vô cùng thân mật mà quen thuộc vén cánh tay của anh lên, tóc thoáng hất lên, đầu liền dựa vào bả vai của Giang Tu Nhân, đuôi tóc ở trên không trung quăn ra độ cong xinh đẹp, phá vỡ tầm mắt của Lê Mỹ Nhân.

Trên mặt của Lê Mỹ Nhân còn duy trì biểu tình muốn cười mà không cười, khi thời điểm bọn họ đóng cửa phòng, cô dần dần cảm thấy tâm treo ở cổ họng cuối cùng cũng chậm rãi rơi xuống, lại thu lại không ngừng rơi, thẳng tắp rơi vào trong cùng nhất. . . . .

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lê Mỹ Nhân, thư ký ROSE của cô hiểu rõ cô đại khái lại là bị Giang Tu Nhân hoặc là cặp vợ chồng Giang Tu Nhân kích thích. Trong lòng ROSE khen ngợi chuyện của Lê Mỹ Nhân, Giang đại cũng đã kết hôn gần một năm rồi, hơn nữa hai người đó có bao nhiêu ân ái tất cả mọi người đều thấy ở trong mắt. Lê Mỹ Nhân vẫn không thể nào đi tới, thường xuyên bị vợ chồng Giang đại làm cho kích thích. Hiện tại ngay cả thím làm vệ sinh cũng biết chỉ cần Lê Mỹ Nhân có cái biểu lộ này chính là bị Giang Tu Nhân hoặc là Lâm Miếu kích thích, ở trong đáy lòng của tất cả mọi người đều cười nhạo Lê Mỹ Nhân không biết tự lượng sức mình không đáng để mà ghen. ROSE hiểu được, nếu như Lê Mỹ Nhân phạm sai lầm, Giang Tu Nhân nhất định sẽ không chút do dự mà rời Lê Mỹ Nhân rồi khỏi. Cho nên ROSE luôn đem mình cùng Lê Mỹ Nhân tách ra, ngoại trừ công việc, cô cũng không cùng Lê Mỹ Nhân có những thứ khác mà lên lui tới.

Lâm Miếu ngồi ở trong ngực Giang Tu Nhân, nắm lấy khuôn mặt tuần tú của anh xem xét, cười xấu xa nói: “Anh chính là kẻ tai họa, hiện tại Lê Mỹ Nhân còn chưa có thời gấp qua. Nói thật, em cũng thật phục cô ta, đều đến nước này rồi mà còn muốn gây sự.”

Giang Tu Nhân cầm lấy thuốc lá ở trên bàn mà đốt: “Stop! Cái bà già này quá không biết tự lượng sức mình, thực cho là mình có nhiều năng lực. Anh hiện tại sẽ chờ, phạm sai lầm liền rời cô ta rồi khỏi! Cô ta thật đúng là có thể tự cho mình trên mặt có thiệp vàng, cho rằng tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà không có Lê Mỹ Nhân cô ta thì không được. Anh lại muốn nhìn, không có Lê Mỹ Nhân cô ta, tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà sẽ loạn? Cái bà già này thật sự cho cô ta là ánh mặt trời thì liền sáng rực, cho cô ta một ổ gà thì cô ta liền dám đẻ trứng.”

Lâm Miếu: “. . . . .”

Lê Mỹ Nhân ngây người tại cửa ra vào, đến thời khắc này cô mới hiểu được tâm tư của Lâm Miếu, cô cho dù có 10 cái đầu cũng là chơi không được. Lâm Miếu cố ý mời cô đến, khẽ che cửa phòng, chính là vì để cho chính tai của cô nghe được thái độ của Giang Tu Nhân đối với cô. Lê Mỹ Nhân nằm mơ cũng không nghĩ đến Giang Tu Nhân lại có thể không kiên nhẫn với cô như thế, còn muốn đem cô đuổi ra khỏi tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà. Bởi vì hiện tại trong vòng luẩn quẩn mà mọi người biết rõ ba của cô lập tức tới ngay, Giang Tu Nhân không có tình người như thế, đối với mình lại tuyệt tình như vậy. Giọng điệu khinh miệt ở trong miệng Giang Tu Nhân đã lắng tri tim của Lê Mỹ Nhân, cô lặng lẽ rời đi. . . . .

Lê Mỹ Nhân ngồi ở hội sở uống rượu một mình, cô vì chính mình mà cảm thấy đáng thương, vì Giang Tu Nhân cô đã buông tha cho rất nhiều cơ hội có trong đời, hiện tại cô đã 30 tuổi, hoa tàn ít bướm, bị một câu nói của Giang Tu Nhân như vậy. Cô cũng biết mọi người ở tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà lên lút chê cười cô, ngay cả bí thư ROSE của cô cũng giữ một khoảng cách với cô, chính là sợ bị Lê Mỹ Nhân cô gây phiền hà.

Từ bảo (người hầu rượu) Tiểu Trí gần đây đều rất chăm sóc Lê Mỹ Nhân, nhưng mà, lúc này đây, cô khổ sở lại hoàn toàn giống như bị bỏ qua, lại không được đến một chữ một tiếng đáp lại. Anh ta mặc dù ngồi ở bên người, lại mất điếc tai ngơ, thậm chí, cô nức nở cười nói mà có khoảng cách, lại có chút quay mặt qua chỗ khác, nhìn về phía nơi khác.

Tiểu Trí quay mặt qua chỗ khác, cô nhìn không thấy chỗ, đầu lông mày có chút nhăn lại. Như là nhớ lại chuyện cũ không thoải mái, hay là, nhìn rõ bên cạnh đang trình diễn cái màn chuyện bí trong giả tạo này, anh ta rút cuộc không cách nào tự giữ được bình tĩnh, lần đầu tiên ở trên mặt hiện ra biểu lộ gần như chán ghét.

Cái hành lang này không có cửa sổ, cho nên, mặc dù con người bề ngoài trông rộng xa xôi, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, nhưng lại không chút nào là không soi sáng ở trên người bọn họ. Tự nhiên, cũng âm ảm không tiến vào trong lòng. Bây giờ còn là ban ngày, trong hội sở không có người nào, Lê Mỹ Nhân tha hồ chảy xuống nước mắt. . . . .

Cái bóng ở trong hành lang, bóng lưng màu đen của Tiểu Trí tựa hồ càng đậm hơn, đang đứng trệ ở trong không khí, không thể nói là càng bị thương hơn, hay là càng phần nộ hơn. Anh ta vẫn là người dự bị của Lê Mỹ Nhân, chỉ cần cô ở chỗ Giang Tu Nhân đứng phải cái đình, cô sẽ tới nơi này để tìm kiếm an ủi. Cái này so với cô gái lớn hơn anh ta 8 tuổi từng để cho anh ta mê luyến, bởi vì trình tiết của anh ta đã chấm dứt ở trên người của Lê Mỹ Nhân.

Nhưng mà bây giờ, Lê Mỹ Nhân làm cho anh ta chán ghét đến nói không ra lời, đã từng làm cho anh ta động tâm không thôi nhưng về sau lúc Lê Mỹ Nhân ngã lòng cũng nhắc không nổi bất cứ hứng thú gì của anh ta.

Nhìn thấy Lâm Miếu, Tiểu Trí chân thành tha thiết cười: “Giang phu nhân, ngài đã tới.”

Lâm Miếu khoát khoát tay, cao hứng nói: “Đừng nha, gọi tôi Lâm Miếu là được rồi. Tiểu Trí, tôi có hẹn với Cù Hà, tôi biết rõ buổi trưa hôm nay có thịt bò ngon.” Lâm Miếu giống như bên cạnh không có người tên Lê Mỹ Nhân này cũng trực tiếp đi đến chỗ ngồi bên cửa sổ.

Mặt Lê Mỹ Nhân đỏ lên, lắc lư mà đi đến bên người Lâm Miếu: “Lâm Miếu, cô thắng rất triệt để.”

Lâm Miếu chán ghét nhìn cô gái muốn gây sự này: “Bỏ đi! Như thế nào? Còn chưa có chịu đủ giáo huấn? Tôi cho rằng lời nói vừa rồi của A Nhân cô nghe được đã rất rõ ràng chứ. Còn có chuyện tình yêu xưa nay phần lớn đều là đại đồng tiểu dị (na ná như nhau), huống chi A Nhân cùng tôi đều là diễn xuất khuyên tình, trận này hàng năm sẽ xuất hiện càng đặc sắc hơn. Lê Mỹ Nhân, chẳng lẽ cô thật sự còn chưa có xem đủ sao?”

Cù Hà hấp tấp mà xông tới, nhìn thấy Lê Mỹ Nhân như vậy, cô cũng sửng sốt một chút: “Làm sao vậy? Cô ấy muốn làm gì?”

Lâm Miếu nhún nhún vai: “Tôi chịu cô ấy đủ rồi, cho nên để cho cô ấy biết rõ người đàn ông mà cô ấy yêu đến nỗi muốn điên rồ cuộc là xem cô ấy như thế nào. Tôi nghĩ cô ấy đang tiếp nhận cái quá trình tàn khốc này. . . . .”

Cù Hà: “. . . . .”

Lê Mỹ Nhân bị thương nói: “Lòng của cô thật ác độc!”

“Đương nhiên, chuyện xưa về nông phu và xà khi tôi 5 tuổi, bây giờ thì mới hiểu được cái ngụ ý thâm sâu của chuyện xưa này.”

“Hừ! Hiện tại tôi không sợ cô! Tôi đã không còn gì để mà sợ hãi rồi.” Lê Mỹ Nhân cười lạnh nói.

“Tốt.” Lâm Miểu lấy điện thoại ra: “Tôi có thể lý giải là cô muốn từ chức hay không? Nếu không thì bây giờ tôi liền gọi điện thoại nói cho ông xã tôi biết về chuyện anh ấy nghĩ rất cuộc đã thành.”

“Chuyện không có dễ dàng như vậy! Tôi ở tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà này bán mạng nhiều năm, anh ta dựa vào cái gì muốn tôi đi?”

Cù Hà cảm thông nhìn Lê Mỹ Nhân đã mất đi lý trí: “Phó tổng Lê, tôi nghĩ chỉ bằng câu cô vừa mới nói thôi thì Giang đại đã có thể cho cô đi. Tôi khuyên cô vẫn là tỉnh táo một chút, đừng đem sự tình khiến cho càng hỏng bét. . . . .”

Không đợi Cù Hà nói xong, Lê Mỹ Nhân hừ lạnh một tiếng: “Ai muốn cô ở nơi này mèo khóc chuột giả từ bỏ? Cô ngoại trừ sẽ chụp đuôi nịnh hót Lâm Miểu và đợi ở bên người Triệu Cương thì cô còn có thể làm gì?”

Lâm Miểu khó thờ, một cái tát tiếp xuống: “Cút đi.”

Lê Mỹ Nhân xoay tay lại liền muốn đánh trả cho Lâm Miểu một cái tát, lại bị người từ phía sau giữ chặt, cô nhìn lại, Giang Tu Nhân, cô giống như có thần linh bên cạnh, cũng không sợ hãi, cứ như vậy trừng mắt nhìn Giang Tu Nhân.

Giang Tu Nhân ngược lại nở nụ cười: “A Nhân, làm sao vậy? Thân là phó tổng của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà, giữa ban ngày liền uống say đến không còn biết gì. Có phải là có chuyện gì tốt không, là muốn kết hôn?”

Lâm Miểu cùng Cù Hà đều không nhìn được, hai người rất không hiền hậu mà cười ra tiếng, Giang Tu Nhân này thật sự là một con ‘Ngọc Diện Hồ ly’.

Yết hầu của Lê Mỹ Nhân bị lấp, cô chỉ có thể lặng yên nhìn Giang Tu Nhân trong thời gian vài phút. Cô cầm lấy ly rượu: “Con say qua đi sẽ dễ dàng hơn nhiều đúng hay không? A Nhân.”

Ngón tay dài nhỏ của Giang Tu Nhân xẹt qua ly rượu: “A Nhân, như vậy rượu chỉ có thể giải khát, không say được người.”

Cánh tay của Lê Mỹ Nhân càng không ngừng run rẩy, tay của cô lại gất gao mà che ly rượu, cô là vô vọng như vậy đứng ở trong mắt Giang Tu Nhân, đây là cô làm việc nghĩa không được chùn bước dùng thanh xuân đẹp nhất để đi theo người đàn ông này sao?

“A Nhân, thời điểm phản kích đùa giỡn sẽ luôn luôn kết thúc, tình tiết lay động lòng người cũng sẽ có kết cục là kết thúc, nó là không để cho ngựa nhớ chuồng. Mà vợ của tôi Lâm Miểu mới là người làm bạn với tôi cả đời, chúng tôi là cột sống của nhau.”

Lâm Miểu mỉm cười nhìn chồng của mình.

Nhìn thật kỹ Giang Tu Nhân, Lê Mỹ Nhân không tự chủ mà rung mình một cái, trong lòng cô rất hiểu được đây là Giang Tu Nhân cho cô một lối thoát, để cho cô tự động từ chức để bảo vệ thể diện của cô. Cô cân nhắc lợi hại, biết rõ nhất thời khoe tài sau cũng không thể gan dạ làm cho cô nhận được càng nhiều, cô làm một cái biểu lộ so với khóc còn muốn khó coi hơn: “Đúng vậy a, tôi là muốn kết hôn. Tiên sinh, tôi hi vọng tôi có thể ở nhà làm chức bà chủ gia đình.”

Giang Tu Nhân rất nghiêm túc lắng nghe, biểu tình phối hợp cùng lộ ra thừa nhận: “Đúng vậy a, A Nhân, cô là nên kết hôn, tôi nhớ được cô so với tôi vẫn là lớn hơn hai tháng? Tôi cũng qua 30 rồi, cô là phải nắm chặt. Con gái cũng không thể so với đàn ông, lần trước vợ của tôi bị một cô bé 17 tuổi kêu một tiếng chị đã sợ tới mức mất ngủ, phải biết rằng, cô ấy năm nay chỉ mới 20 tuổi thôi.”

Người chung quanh đều một hồi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hoa nở trên biển

Lê Mỹ Nhân thất hồn lạc phách té ngã bỏ nhào mà rời khỏi hội sở. . . . .

Lâm Miểu nhìn thấy bóng lưng Lê Mỹ Nhân rời đi, cười hi hi: “Gió thổi hiu hiu này nước sông lạnh, người đẹp vừa đi này không quay lại.”

Mọi người: “. . . . .”

Giang Tu Nhân ngồi ở bên người Lâm Miểu, nhìn nhìn Lâm Miểu, lại nhìn nhìn Cù Hà, cười xấu xa một hồi. Da đầu của Cù Hà run lên một trận: “Giang đại, anh cười xấu xa tôi liền sợ hãi, tôi hôm nay tuyệt đối không tiếp nhận lời của anh.”

Giang Tu Nhân cười xấu xa mà chỉ vào ‘E chén’ của Cù Hà: “Cù Hà, hỏi cô một vấn đề, người đàn ông cùng cô gái đều có bộ ngực, bộ ngực của cô gái

là vì cho đời sau ăn, vậy bộ ngực của đàn ông là dùng để làm gì?”

Lâm Miếu cùng Cù Hà hai mặt nhìn nhau, đồng chí Cù Hà hiểu kỳ vẫn là nhin không được: “Người đàn ông ván mộc khó nhìn quá?”

Lâm Miếu rất đồng tình với Cù Hà, tuy cô cũng không biết đáp án, nhưng cô có thể nhin được.

Quả nhiên.

Giang Tu Nhân cười ha ha: “Vì để phân biệt người đàn ông ở đối diện nha! Hai cái đại ngu ngốc! Đương nhiên, không phải mọi người đều có thể ngay thẳng giống như Cù Hà mà phân chia tốt như vậy, đây là chuyện thực bình thường.”

Cù Hà: “. . . . .”

Cù Hà thương cảm nhìn Lâm Miếu: “Miếu Miếu, làm bạn tốt của cô, tôi thật sự rất thông cảm với cô, lại có thể cùng với người như ác ma và yêu nghiệt này sống cả đời, cũng đủ làm khó cô rồi.”

Giang Tu Nhân: “. . . . .”

Lâm Miếu: “Uy, Cù Hà, cô là khen tôi, hay là tổn hại tôi?”

Cù Hà tròn to hai mắt: “Đương nhiên là khen cô!”

Ba người cười to.

Lâm Miếu nhìn Giang Tu Nhân ở bên cạnh, anh thật là rất tuần tú. Tuy cùng anh sinh sống đã một năm, Lâm Miếu vẫn cảm thấy mỗi ngày đều rất mới lạ, Giang Tu Nhân hoàn toàn có thể mang đến khoái hoạt cho mình. Anh là một người mà mỗi người đều hi vọng có thể tháo xuống lại như thế nào cũng không gặp được ánh sao sáng, mà mình chính là ở tại trên người của những vì sao. Mình ở chỗ cao quan sát ánh mắt của các cô gái ngưỡng mộ, tôi có được vật mà người khác hi vọng có được, loại cảm giác này thật sự là rất tuyệt.

Lâm Miếu khí định thần nhàn (bình tĩnh) ngồi trên xe hơi của Giang Tu Nhân, chiếc xe mới này là của Lục Phong đưa cho lâm miếu, công ty BC mới ra một loại xe thể thao hai cửa màu lam cho nữ, ở trong nước còn chưa có tiếp nhận đơn đặt hàng. Lâm Miếu cơ bản không lái chiếc xe này, đều là Giang Tu Nhân lái.

Lê Mỹ Nhân nắm chặt tay lái, nhìn thấy Giang Tu Nhân và Lâm Miếu từ đáy lòng phát ra biểu lộ vui sướng, ý nghĩ mãnh liệt xuất hiện trong đầu của cô là có đồng quy vu tận (cùng nhau chết). Tất cả tuổi thanh xuân của cô đều hiến dâng cho Giang Tu Nhân, không! Là tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà! Lê Mỹ Nhân cô chính là dây tở của tập đoàn Trường Giang và Hoàng Hà! Kể cả Giang Tu Văn cũng lợi dụng cô, lợi dụng cô yêu Giang Tu Nhân mà điều khiển mình. Mình chính là một kẻ đáng thương bị hai anh em bọn họ lợi dụng!

Lâm Miếu cũng nhìn thấy Lê Mỹ Nhân, cô gái này luôn luôn té ngã ở cùng một chỗ mà chưa từng nghĩ tới muốn đứng lên. Ánh mắt của cô thương hại cho Lê Mỹ Nhân đau đớn, nhìn Giang Tu Nhân không thêm để ý chút nào mà lái xe đi, Lê Mỹ Nhân tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, lệ rơi đầy mặt. . . . .

Sau bữa tối, hai người trở lại gian phòng của mình, Giang Nam cùng Quý Nhiên đã đi kinh thành. Lâm Miếu ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn thấy chính mình vừa mới thấy 《hoa nở trên biên》 một nửa, thích thú cười nói: “Ông xã, đối với việc này anh có ý kiến gì không?”

“Cách nhìn không có, cách làm cũng không phải thiếu.”

Lâm Miếu: “. . . . .”

Thời gian là vô tình, thần bí, chính là tinh thần của nó lại làm ngày làm đêm, là kèn báo động tái sinh cho chúng ta, chúng ta đang nhấp nhô ở trên đường đời hẳn là thời khắc để nghiêng tai mà lắng nghe.

Hôm nay là sinh nhật của Kế Lương, sáng sớm Lâm Miếu liền lái xe đến cửa nhà Kế Lương. Kế Lương đi ra, nhìn thấy Lâm Miếu cười mỉm ở trước xe, nhìn thấy anh, Lâm Miếu lập tức nhào vào trong ngực của Kế Lương: “Chú Kế, sinh nhật vui vẻ!” Lâm Miếu ngẩng đầu, nhìn Kế Lương, nước mắt tràn ngập. . . . . Không nghĩ tới thế sự vô thường, giống như chính mình ngày hôm qua còn chơi xấu làm nũng trong ngực Kế Lương, hôm nay cũng đã gả làm vợ của người ta.

Lâm Miếu vuốt ve khuôn mặt sạch sẽ của Kế Lương vừa mới cạo râu, ánh mắt sâu rộng của anh vĩnh viễn đều có thể tác động đến trái tim của Lâm Miếu. . . . . Đây là người đàn ông mà cô yêu 10 năm. . . . . Đây là tánh mạng của cô từng trải qua. . . . .

Kế Lương thật sự không nghĩ tới Lâm Miếu còn có thể nghĩ đến sinh nhật của mình, chính anh cũng quên. Anh ôm chặt Lâm Miếu, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Lâm Miếu: “Đứa ngốc nhỏ của tôi, em hạnh phúc chính là tôi hạnh phúc. . . . .”

Lâm Miếu ghen ngào: “Chú Kế, kiếp sau, đến lượt em chờ anh. . . . .”

“Không, Miếu Miếu, Miếu Miếu của tôi, em cũng biết, tôi không nỡ. . . . . Như vậy cũng rất tốt, anh ta thật sự rất yêu em, Miếu Miếu, tôi tin tưởng anh ta. . . . . Nhất định có thể cho em hạnh phúc lớn nhất! Tôi. . . . . Cảm kích anh ta. . . . .”

“Chú Kế. . . . .” Lâm Miếu ngoại trừ ôm chặt lấy Kế Lương thì cô cũng không biết nên biểu đạt tâm tình của cô giờ phút này như thế nào.

Lâm Miếu tự mình đeo đồng hồ Rolex cho Kế Lương, cô cố ý vì Kế Lương mà đặt làm ở Thụy Sĩ, cô nói với Kế Lương: “Chú Kế, đây là đồng hồ khác tôi cố ý đặt làm sinh nhật cho chú. . . . . Hi vọng. . . . . Vĩnh viễn không ngừng. . . . .”

“Miếu Miếu. . . . .”

“Chú Kế. . . . .”

Lâm Miếu nhìn Kế Lương, tham lam mà ham muốn hưởng thụ lấy âm áp của Kế Lương, ấn tượng của mối tình đầu chính là một bài thơ không âm thanh, nhưng từ sau khi chúng ta lớn lên, thơ ca luyện ái rồi cuộc có thanh âm, nhưng không có hình ảnh. . . . .

Tại nhà hàng, Lâm Miếu vừa nghe được hương vị của canh gà thì chỉ kịp nhỏ một bãi nước miếng liền té xỉu, Kế Lương quá sợ hãi, vội vàng đem Lâm Miếu đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói cho anh biết Lâm Miếu mang thai thì anh mới nghĩ đến phải báo cho Giang Tu Nhân: “Giang đại, xin chào, tôi là Kế Lương.”

“A, Kế tổng, Miếu Miếu không phải ở một chỗ sao với anh? Cô ấy bảo hôm nay là sinh nhật của anh.”

“Đúng vậy, hiện tại chúng tôi ở bệnh viện. . . . .”

Không đợi Kế Lương nói xong, Giang Tu Nhân nhảy dựng lên: “Cái gì? Bệnh viện? Miếu Miếu làm sao vậy?”

Kế Lương nở nụ cười: “Anh không cần quá kích động, là chuyện tốt, chúc mừng anh, Giang đại, Miếu Miếu mang thai. . . . .”

Giang Nam cùng Quý Nhiên nhìn thấy con trai nhỏ trong nháy mắt đã cắt điện, đều sợ hãi. Tức thì nghe được Giang Tu Nhân lầm bầm nói với Quý Nhiên: “Mẹ mẹ, Miếu Miếu mang thai, vừa rồi té xỉu ở bệnh viện. . . . .”

“Cái gì?” Người một nhà đều đứng dậy, vội vàng đến bệnh viện. Đến bệnh viện, Lâm Trí cùng Hoàng Đình cũng đã đến, nhìn thấy hai vợ chồng Lâm Trí biểu lộ như trút được gánh nặng, mọi người của Giang gia cũng hiểu được, người một nhà của Lâm Trí vì chuyện Lâm Miếu mang thai xem ra đều rất để ý.

Giang Tu Nhân xông lên, ôm chặt mẹ vợ của mình: “Mẹ mẹ, chúc mừng mẹ được làm bà ngoại.” Hoàng Đình cao hứng mà vỗ vỗ bả vai con rể: “A Nhân, đứa nhỏ ngoan.”

Giang Tu Nhân lúc này mới đến trước giường của Lâm Miếu, giống như một người tìm được của cải ngoài ý muốn không biết nên phản ứng như thế nào, anh dùng sức mà xoa xoa hai tay của mình, trở nên ngại ngùng, mặt đỏ hồng, nhìn Lâm Miếu, mọi người đều dờ khóc dờ cười.

Lâm Miếu vẫy tay, để cho Giang Tu Nhân tới, cô hiểu được, hiện tại Giang Tu Nhân cần nhất chính là xác định cái hạnh phúc này là sự thật, không phải tưởng tượng của anh. Cô chậm rãi ngồi dậy, mọi người sợ hãi, Quý Nhiên vội vàng nói: “Mau nằm xuống, không phải đùa.”

Lâm Miếu cười nói: “Mẹ mẹ, bác sĩ nói con rất khỏe mạnh, con rất khỏe, Bảo Bảo cũng rất tốt. Té xỉu đại khái là do con không ngửi được hương vị của gà. . . . .” Lâm Miếu còn chưa nói xong, phản xạ có điều kiện liền lập tức lại phun ra. . . . . khuôn mặt tuần tú của Giang Tu Nhân trắng bệch mà vô lực tựa ở trên tường, rất có xu thế muốn té xỉu.

Kế Lương cũng có chút thông cảm với anh, liền vỗ vỗ bả vai Giang Tu Nhân: “Giang đại, trấn tĩnh một chút, vợ anh chỉ là nôn nghén. Bác sĩ nói, sau này dùng cho cô ấy nhớ tới cái này là được, qua một thời gian ngắn thì tốt rồi.”

Một lát sau, Giang Tu Nhân run rẩy lấy điện thoại ra: “Vĩnh Hạo, cậu mang thai. . . . . Không phải. . . . . Tôi mang thai. . . . . Không. . . . .”

Mọi người: “. . . . .”

Chu Vĩnh Hạo không cho Giang Tu Nhân có cơ hội nói năng lộn xộn một lần nữa, anh lập tức nói ra: “Tôi biết rõ, Miếu Miếu mang thai. Cậu đem điện thoại đưa cho Miếu Miếu.”

Lúc bác sĩ chủ nhiệm khoa phụ sản chính xác nói vợ của con trai nhỏ của Giang Nam ông là Lâm Miếu so với những phụ nữ có thai mặt mũi tràn đầy xanh xao ở bên ngoài kia thì rất khỏe mạnh nên Lâm Miếu có thể về nhà. Người một nhà ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Giang Tu Nhân giống như đánh máu gà chàm [1] ở trong phòng khách rộng rãi đi tới tới lui lui, cách 2 phút liền tuyên bố một mệnh lệnh.

[1] đánh máu gà chàm: là một phương pháp mà người TQ xưa, tin là có thể cường thân kiện thể, nhưng lại phản khoa học, và dẫn đến tác dụng xấu, cho nên đánh máu gà chàm được dùng để chỉ những việc hay người, tự cho là đúng, nhưng trái logic.

“Miếu Miếu, em không thể làm việc nữa, em phải ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Mẹ, hiện tại phải mời chị Nguyệt tới chăm sóc cho Miếu Miếu ngay lập tức.”

Tất cả mọi người ở Giang gia: “. . . . .”

“Tiểu Hồ, vừa rồi bác sĩ nói, con từ nay về sau không được tùy tiện leo đến trên người của thím con, cái này rất nguy hiểm” Tiểu Hồ: “Con chống án!” Giang Tu Nhân vung tay lên: “Chống án bác bỏ! Không được cãi lời! Nếu không cẩn thận cái mông của con!” Người Giang gia lại một hồi không nói gì.

“Miêu Miêu, chúng ta trong khoảng thời gian này sẽ ở dưới lầu, thang lầu cao quá rất nguy hiểm.” Lâm Miêu quyết định không hề để ý tới người ba chuẩn mực giống như đánh máu gà châm này, cô trực tiếp đứng lên, đi về hướng thang lầu chuẩn bị trở về gian phòng của mình.

Nhìn thấy Lâm Miêu cứ như vậy đứng lên, Giang Tu Nhân quá sợ hãi: “Bà xã, thời điểm em đứng dậy phải cẩn thận một chút! Không phải đùa!”

Lâm Miêu tròn mắt một cái: “Giang Tu Nhân, anh còn như vậy sẽ cho em áp lực rất lớn có biết không? Bác sĩ nói muốn em phải bảo trì tâm tình vui vẻ, đây là rất tốt cho tương lai của Bảo Bảo.”

Giang Tu Nhân lập tức câm miệng.

Hạng Nghê ‘xi’ cười ra tiếng: “Quá thật là vô quyết dày có móng tay nhọn.”

Lâm Miêu mang thai ngoại trừ Giang Tu Nhân ra thì những người khác không có biểu hiện chú ý quá lớn, Lâm Miêu mấy lần phàn nàn Giang Tu Nhân không cần tiếp tục thời kỳ đánh máu gà châm này thì Giang Tu Nhân nói ra: “Bà xã, kỳ thật ba mẹ cùng anh là giống nhau, bọn họ chỉ là làm bộ trấn định mà thôi.”

Lâm Miêu: “.....”

Thành Thành đối với chuyện Lâm Miêu mang thai là cao hứng nhất, bởi vì cô được thăng cấp làm cô. Mỗi ngày cô đều hướng đại viện Tỉnh ủy mà chạy tới, thậm chí có rất nhiều người đều cho rằng Thành Thành và Giang gia có quan hệ với nhau. Thậm trí trong cục công an có người đang ở sau lưng nói ba nói bốn, nói Thành Thành đây là đang biến thành nịnh nọt Giang Nam cùng Quý Nhiên, nhưng Thành Thành cùng tất cả mọi người ở Giang gia không thêm để ý chút nào. Hiện tại tính cách của Thành thành người của Giang gia tương đối hiểu rõ, cô bé thẳng thắn lúc nào cũng sẽ có những luận quần này.

Lâm Miêu biết mình mang thai là chuyện lớn, cho nên đối với thái độ an bài một nữ cận vệ kiêm lái xe cho mình của Giang Tu Nhân thì vô cùng hợp tác. Vừa mới làm xong kiểm tra thai sản, Lâm Miêu từ khoa phụ sản đi ra, nhìn thấy Lao Giang Văn. Lâm Miêu ngừng lại, nữ cận vệ nhắm mắt theo đuôi cũng đứng ở bên cạnh Lâm Miêu. Giờ phút này Lao Giang Văn tiểu tụy không chịu nổi, cô ấy đem mặt ném qua một bên. Lâm Miêu biết rõ Lao Giang Văn không muốn gặp lại cô, lập tức thu hồi ánh mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Giữa vợ chồng (phu thê chi gian)

Lao Giang Văn đỏ mặt lên, rồi lại không cam lòng mà dừng bước lại, vị nữ cận vệ kia lập tức cảnh giác mà nhìn Lao Giang Văn. Lao Giang Văn cười khò: “Lâm Miêu, tôi cũng đã từng được nhận qua loại chiều ái như cô.”

Lâm Miêu nhìn Lao Giang Văn như vậy, không biết mình nên có phản ứng như thế nào mới tính là chính xác, cô nghĩ nghĩ, nói: “Tác gia Tam Mao nói qua, tình yêu với những người khác, chỉ là một loại ‘tâm tình ngay lúc đó’. Nếu như đối phương sai đem phần nhân tình này tự cho là tình yêu lâu dài, là bản thân ngây thơ. Lao Giang Văn, cô thấy đó, tôi cùng A Nhân rất yêu nhau, chúng tôi đều xác định đối phương chính là người cùng chính mình vượt qua cả đời.”

“Vì cái gì nhất định là cô?”

“Vấn đề này cô phải hỏi anh ấy. Duyên phận chính là chỗ kỳ diệu này, ở một cái thời điểm không biết, buộc hai người lại lẫn lộn với nhau. Khi cô gặp được người chính xác, trong lòng sẽ lại nở hoa, cách cách cách cách.” Lâm Miêu cười xấu xa nói. Cô cũng hiểu được làm như vậy chỉ có thể càng thêm kích thích đến Lao Giang Văn mà thôi, chính là Lâm Miêu nghĩ người ở đời này, cũng không phải là mỗi một chuyện yêu say đắm là có thể gặp được người, nhưng nếu như gặp được, bất luận là cái gì, đều nên sẵn lòng vì đối phương mà trả giá, giống như Lao Giang Văn lúc này. Giang Tu Nhân sắm vai kỹ sĩ đem cô từ trong vũng bùn cuộc sống kéo lên bờ, từ đó về sau ở trong thế giới của Lao Giang Văn chỉ còn lại kỹ sĩ Giang Tu Nhân. Đặng Hiểu cũng chính là nhìn thấy điểm mới ***** này mà hãm hại Lao Giang Văn, những cô gái này không có một người nào, là kẻ dễ bắt nạt, Lao Giang Văn tương kế tựu kế lợi dụng sự thông cảm cùng áy náy của Giang Tu Nhân để đạt được mục đích một lần nữa trở lại bên người Giang Tu Nhân. Có thể cô nằm mơ cũng không nghĩ đến chính mình lúc này cũng đang mang thai, triệt để đem Giang Tu Nhân kéo lại, cô không còn có cơ hội.

“Nếu như không phải bởi vì cô mang thai. . . . .”

Không đợi Lao Giang Văn nói xong, Lâm Miêu cắt đứt lời cô: “Cái gọi là nếu như, thì nhất định không có chuyện đã xảy ra.”

Vị nữ cận vệ kia nhìn thấy Lâm Miêu cười mỉm, trong lòng nói, Giang phu nhân chính là một người lãnh đạm mà nhiệt tình, nụ cười của cô ấy luôn thành thực như vậy, mà lòng của cô ấy luôn trong sáng mà cao xa như vậy.

Trên xe, Lâm Miêu vuốt ve Bảo Bảo trong bụng, cô kêu xe lái đến đơn vị của Triệu Cương. Nhìn thấy Triệu Cương, hai người đều khắc chế tâm tình của mình, Triệu Cương chậm rãi cùng Lâm Miêu tán bộ.

“Miêu Miêu, em hỏi hận sao?” Hai mắt của Triệu Cương trấn tĩnh mà nhìn Lâm Miêu nói.

“Nói không rõ ràng, bởi vì anh cùng Giang Tu Nhân là một kiểu người, có lẽ hôm nay em sẽ tìm anh ấy để nói về chuyện của Cù Hà, không phải sao?” Lâm Miêu nghịch ngợm mà nháy mắt nở nụ cười.

Triệu Cương trừng lớn hai mắt: “Em thật đúng là không khách khí. Nhưng anh có thể làm được một chút chuyện, chính là tuyệt đối không cho Lâm Miêu em khó xử. Cũng sẽ không để cho em biết.”

Lâm Miêu lắc đầu: “Không có khác nhau. Trên thế giới này có chuyện gì là không thể mất đi? Khi vào thời điểm người khác thương tổn mình, càng phải bật cười. Chỉ có như cô đại mới giống người đứng cảm, mới có thể một năm rồi lại một năm mà sống, sống được cũng là đầy khắp đời núi.”

“Miêu Miêu. . . . .”

“Ngoại trừ viên kim cương này bị ném mất đi, thế giới này là nơi cứng nhất, ở trong lòng của chúng ta.”

“Cuộc đời của em xem ra quá u ám rồi, anh ta là yêu em, điểm này em nhất định phải tin tưởng. Thế giới này không có bất kỳ người nào có thể như người kia mà yêu em như vậy, anh cũng không làm được, Chu Vĩnh Hạo cũng không được, Phùng Kiếm không có khả năng, chú Kế của em lại càng không tin nhiệm.”

“Anh. . . . .” Lâm Miêu khiếp sợ dừng bước lại nhìn Triệu Cương.

Triệu Cương yêu chiều mà vỗ vỗ đầu Lâm Miêu: “Miêu Miêu, không cần cái biểu lộ này. Xin em tin tưởng, anh đã cố gắng làm. Nhưng rất đáng tiếc, Giang Tu Nhân không cho anh tìm ra một chút sơ hở nào, anh ta đối với em cho tới bây giờ đều là vô điều kiện. Miêu Miêu, em bây giờ đã là mẹ, nhất định phải giao trái tim quyết định ra.”

Lâm Miêu nhìn Triệu Cương như vậy, trầm mặc, có một loại lãnh đạm đau thương mà sâu sắc. Hai mắt cô đỏ lên, vuốt ve dấu vết của vành nón ở trên trán của anh do cái đường mũ chụp còn sót lại: “Thời tiết giống như lòng người, đều là hay thay đổi. Mọi việc đều có định kỳ, trong thế giới vạn vật đều đúng giờ, có sinh ra thì có chết đi; khi gieo trồng, cũng có khi nhổ chỗ trồng ra; có khi giết chóc, có khi trị liệu; có khi phá hủy, có khi xây dựng; có khi khóc, có khi cười; có khi buồn bã thảm thiết, có khi khiêu vũ; có khi ném tảng đá, có khi xếp tảng đá thành đồng; có khi ôm trong ngực, có khi không ôm lấy; có khi tìm kiếm, có khi thất lạc; có khi bảo thủ, có khi bỏ qua; có khi xé rách, có khi may vá; có khi lặng im, có khi nói; có khi yêu thích, có khi hận ác; có khi đánh trận, có khi hòa thuận. Như vậy xem ra, người đang vất vả để làm việc của anh ta thì có cái gì là có ích? Em thấy Thượng Đế dạy người đời cực khổ, khiến cho bọn họ ở trong đó phải chịu trải qua luyện tập. Thần tạo vạn vật, tất cả theo như lúc đó để trở thành hoàn hảo; lại đem vĩnh hằng ổn định ở trong lòng của người đời. Nhưng mà, từ đầu đến cuối Thượng Đế là, người, không thể hiểu thấu đáo.”

“Miêu Miêu. . . . .” Triệu Cương rút cuộc không cách nào không chế được tâm tình của mình, anh đem Lâm Miêu ôm thật chặt vào trong ngực: “Miêu Miêu, em nhất định phải khỏe mạnh. . . . .” Lâm Miêu nghĩ đây là yêu rồi, người đàn ông này cũng không có đem vấn đề khó khăn để đưa tới bên cạnh của mình, thậm chí cũng không cho mình nhìn ra một tia mảnh khoe.

Lâm Miêu nhìn thấy Giang Tu Nhân tựa ở bên cạnh xe, nụ cười sáng lạn làm cho màu sắc chung quanh dường như bị phủ thêm một tầng hào quang. . . . . Lâm Miêu chậm rãi đi qua với Giang Tu Nhân, hip mắt suy nghĩ: “Anh xem gặp được một người cao lớn anh tuấn, nghiêng nước nghiêng thành, đẹp trai cũng có thể địch quốc là chàng trai Giang Tu Nhân sao? Anh ta là chồng của em, cha của đứa bé.”

Triệu Cương tròn mắt một cái, Lâm Miêu này. . . . .

Giang Tu Nhân đem vợ ôm vào trong ngực mà cười ha ha: “Cương Tử, cảm ơn cậu.”

Triệu Cương gật đầu: “Cậu là muốn cảm ơn tôi, tương lai đứa bé phải nhận tôi làm cha nuôi.”

Lâm Miêu gật gật đầu: “Ông xã, tương lai đồ cưới của con gái chúng ta là Triệu Cương phải chịu một nửa trách nhiệm.”

“Bà xã, ý kiến này hay.”

Triệu Cương nhìn Giang Tu Nhân, Giang Tu Nhân nhìn Triệu Cương. Lâm Miêu ở trong lòng của bọn họ đều lặng lẽ mọc rễ, nảy mầm, Lâm Miêu chính là đóa hoa hồng. Triệu Cương thở dài, Giang Tu Nhân trút xuống toàn bộ yêu cùng thương tiếc với Lâm Miêu. Anh có cảm tình với cô, hòa hợp vào trong máu mủ, không ngừng cắt bỏ, cắt cũng không xong, sinh sôi không ngừng.

Lâm Miêu một mực tin chắc bản thân mang thai là con gái, bởi vì vẫn chưa tới ba tháng nên không có cách nào biết được giới tính của đứa bé. Lâm Miêu ngoại trừ không thể nghe thấy tất cả hương vị của gà thì những thứ khác đều không kiêng kỵ gì, thân thể của cô vô cùng tốt, có thể ăn có thể ngủ, thậm chí so với trước kia càng xinh đẹp hơn, không ai nhìn ra cô là một phụ nữ có thai.

Quý Nhiên nhìn Lâm Miêu như vậy thật cao hứng, bà vui rạo rực nói: “Miêu Miêu xinh đẹp như vậy, khẳng định mang thai chính là con gái. Trước kia lúc mẹ mang thai A Bạch cũng là như vậy.” Mọi người ở Giang gia trong vui sướng khát khao đang chờ đợi công chúa hạ xuống, kể cả Lâm Miêu, cô cũng tin tưởng vững chắc bản thân mang thai chính là con gái. Lý do của cô là như vậy: “A Nhân lớn lên là cái dạng này, nếu như không phải là con gái thì chúng ta quá chịu thiệt, quả thực là phung phí của trời. Con gái của Giang tu nhân tương lai phải làm ‘tiểu thư Trung Hoa’.”

Giang Tu Nhân: “. . . . .”

Những cô gái có kinh nghiệm cũng đều nói Lâm Miêu mang thai chính là con gái, cho nên Lâm Miêu cảm thấy không cần phải đi xác nhận cái sự thật ván

đã đóng thuyền này với bác sĩ. . . . .

Sau đó, xem căn bản nhìn không ra Lâm Miếu là một phụ nữ có thai đã mang thai được 5 tháng. Cô có thể ăn có thể ngủ, khẩu vị ngon đến mức làm cho bốn người Giang Tu Nhân sợ hãi, hơn nữa cũng không thấy được có mập ra bao nhiêu, ngoại trừ cái thai Lâm Miếu mang còn lại tựa như một người bình thường.

Lâm Miếu dự tính ngày sinh nên làm một cái nhãn hiệu vô cùng bắt mắt để đếm ngược giờ ‘cách sinh con còn có xx ngày’ ở trên lịch.

Toàn thể người Giang gia: “. . . . .”

Giang Tu Nhân và Lâm Miếu làm kiểm tra thai sản, không nghĩ tới lại đụng phải Lao Giang Văn. Tâm bình thường về mặt của Giang Tu Nhân như thường mà chào hỏi: “A Văn, hôm nay như thế nào lại đến bệnh viện? Có phải là thân thể không thoải mái?” Về mặt đều là che giấu không được thỏa mãn, có vợ có con gái là cái loại thỏa mãn này.

Lao Giang Văn cố gắng nở nụ cười: “A Nhân, anh quên sao? Lần trước em đã nói với anh, em gái của em công tác ở trong này.”

Giang Tu Nhân không thêm để ý chút nào mà cười nói: “Nhìn trí nhớ tôi đây, cô là có nói qua.”

Lâm Miếu cười cười: “A Nhân hiện tại ngoại trừ con gái vẫn là con gái, tôi cũng phải đứng sang một bên.” Lao Giang Văn cảm giác lòng mình đang nhỏ máu, Lâm Miếu đây là đang châm chọc mình không biết tự lượng sức mình. Giang Tu Nhân ngay cả cô cũng không để ở trong lòng, thì làm sao có thể nhớ kỹ em gái cô? Lâm Miếu trêu tức mà nhìn Lao Giang Văn như vậy, cô gái tự cho là đúng, không biết ở những cô gái các cô trong quá trình đấu trí so dùng khí với Lâm Miếu tôi sớm đã luyện một đôi mắt nhìn rõ mọi việc, mắt thấy rõ sự đời, tôi như thế nào thất bại?

Giang Tu Nhân vui mừng nói: “Đây! Sau khi con gái được sinh ra, vậy sắp xếp vị trí thứ tư.”

Lâm Miếu nhìn Lao Giang Văn, cười không ngớt: “Anh chính là Đường Tăng, không cần mỗi ngày ở trước mặt em nhắc tới đầu tiên là con gái của anh a.”

Lâm Lao Giang Văn làm ra biểu tình so với khóc còn muốn khó coi, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhưng xám xịt thất tha thất thểu rồi đi. Thì ra Lâm Miếu cái gì cũng biết, cô ung dung thản nhiên liền một mực đánh bại mình đáng thương ngay ở trước mặt Giang Tu Văn, không đợi anh ta thành công lợi dụng hoàn toàn lòng cảm thông cùng áy náy của Giang Tu Nhân, Lâm Miếu không cần tốn nhiều sức liền đem Giang Tu Nhân triệt để mà kéo về bên cạnh của mình.

Có đôi khi Giang Tu Nhân đi ra ngoài xã giao, khó tránh khỏi sẽ đụng phải mấy lần điểm ngọc nhỏ nhỏ, nhìn thấy cô gái trẻ đang nhìn trộm chính mình, Giang Tu Nhân ngậm lại vẫn cảm thấy bà xã bụng to như la (cái bồ) ở trong nhà mình là xinh đẹp.

Lưu Đông Phương từng ở nơi nào đó mà công khai trường hợp nói qua: “Hiện tại Giang đại đã thành công biến thân trở thành một Trần Quý Thưởng của đời mới. Một ánh mắt của bà xã anh ta có thể đem Giang Tu Nhân làm cho gục xuống.”

Thành Thành đã từng mịt mờ hỏi Lâm Miếu: “Miếu Miếu, cậu cảm thấy mệt không. . . . .”

Lâm Miếu đương nhiên biết rõ ý tứ của Thành Thành, cô cười nói: “Thành Thành, Kế Lương đối với mình mà nói quá hoàn mỹ, anh ta là không thể dùng để yêu, chỉ dùng để chiêm ngưỡng. Sau khi mình 17 tuổi đã nghĩ rất rõ ràng, cùng một người để sống với nhau thì tuyệt đối không thể luôn dùng một loại tư thái chiêm ngưỡng.”

Lâm Miếu nhìn Giang Tu Nhân, cái người đàn ông này mình yêu. Hiện tại Giang Tu Nhân là bình thản như thế, nhìn thấy hai mắt của anh không hề sáng lên hay có hứng thú với con gái, anh cảm thấy vợ mình mang thai đã chiếu rọi ánh sáng thánh khiết, điều này làm cho Giang Tu Nhân cảm thấy an tâm không thôi.

Giữa vợ chồng, ngày ngày tương đối, trông thấy chính là vẻ mặt của đối phương, có lẽ dường như hiểu rõ tính cách cùng nhân phẩm của đối phương. Nhưng mà chỉ người có vận may mắn, có thể mạng sống là một loại đột nhiên mà tới trong nháy mắt, nhìn thấy linh hồn của đối phương. Thế giới Lưu Ly, chỉ cần chuyển hương thầm lên tín ngưỡng, tiểu nữ tử cũng có thể lập tức vì trường kiếm của quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: (Đại kết cục) Cuộc sống bình thường

Lâm Miếu vui mừng nhìn Giang Tu Nhân, cô lặng yên nắm chặt tay chồng, dừng bước lại: “Ông xã, em cũng chưa nói cảm ơn anh đã luôn nắm chặt tay em. . . . . Còn có, em yêu anh. . . . .”

Giang Tu Nhân ôm vợ vào trong ngực, cẩn thận không đè lên bụng vợ, ngoại trừ hai mắt lập tức đỏ hồng, Giang Tu Nhân không biết mình còn có thể nói gì. . . . .

Những cô gái kia đã rời xa cuộc sống của Lâm Miếu, cô vuột ve bụng, là bé cưng cứu vớt cuộc sống của cô, Giang Tu Nhân sẽ không còn những ý nghĩ muốn săn bắt con mồi nữa, đôi mắt anh nhìn vợ bình thân, thỏa mãn như vậy. Hiện tại Giang Tu Nhân và Lâm Miếu là một đôi vợ chồng rất bình thường trên đời, không hề có nghi kỵ, không hề tính toán với nhau, không hề so đo được mất. . . . .

Giang Tu Nhân và Lâm Miếu ở đại sảnh xem TV, trên TV phát tin tức Giang Nam thị sát tại huyện Đào Viên. Lâm Miếu vuột ve bụng to: “Con gái, nhìn thấy không? Đây là ông của con, ông tuyệt quá ha! Con trưởng thành cũng phải trở thành người có cống hiến lớn cho xã hội như ông vậy. Đừng học theo ba của con. . . . .”

Giang Tu Nhân và toàn thể Giang gia: “. . . . .”

Lời còn chưa dứt, Lâm Miếu cảm thấy dưới thân ướt át. . . . . Sắc mặt của cô thay đổi: “Ông xã, hình như bé cưng muốn lập tức đi ra học anh. . . . .”

Vẫn là Quý Nhiên và Hạng Nghê có kinh nghiệm, dự tính ngày sinh của Lâm Miếu là tuần sau, xem ra hiện tại sinh sớm. Hai người tỉnh táo mà phân phối công việc, không đếm xỉa đến Giang Tu Nhân tay chân lạnh buốt cùng và Giang Nam hóa đá, vội vàng nâng Lâm Miếu lên xe.

Giang Tu Văn nhìn thấy em trai như vậy, biết em mình lo lắng, anh kéo tay em trai: “A Nhân, chúng ta cũng đi thôi, lên xe với bọn họ luôn.” Giang Tu Nhân cơ hồ chỉ biết theo sát phía sau Giang Tu Văn, đầu của anh đều là ‘ong ong’, không thể suy nghĩ được gì. Giang Tu Văn đành phải cầm lấy điện thoại thông báo cho ba mẹ Lâm Miếu: “Bác Lâm, con là A Văn, Lâm Miếu sắp sinh, bây giờ chúng con đến bệnh viện.”

Hoàng Đình vội vàng đoạt lấy điện thoại của chồng: “Cái gì? Sinh sớm sao? A Nhân đâu?”

“Tắt điện rồi.” Giang Tu Văn trấn tĩnh trả lời.

Hoàng Đình: “. . . . .”

Mọi người đến bệnh viện, Lâm Miếu đã bị đẩy vào phòng sinh, Giang Tu Nhân bị động được hộ sĩ thay đổi y phục chạy đến bên người Lâm Miếu, Lâm Miếu đã bắt đầu đau bụng sinh, cô cảm thấy mình sắp chết đến nơi. . . . . Nhìn thấy biểu lộ vẫn tắt điện của Giang Tu Nhân, cô vừa tức vừa nôn nóng.

Giang Tu Nhân nhìn thấy Lâm Miếu như vậy, lúc này mới sống lại, anh vội vàng ngồi xổm bên người Lâm Miếu, cầm tay vợ: “Miếu Miếu, Miếu Miếu của anh. . . . . Anh có thể giúp gì cho em không?”

Lâm Miếu tròn mắt một cái, vừa tức vừa vội, lại bắt đầu đau bụng sinh rồi, cô chưa kịp nói chuyện. Lâm Miếu nắm lấy tóc Giang Tu Nhân, nhưng mà tóc của Giang Tu Nhân quá ngắn, Lâm Miếu bắt không được, cô dứt khoát cầm lấy tay Giang Tu Nhân không chút do dự cắn chặt: “Đồ ngốc! Anh tỉnh táo cho em! Cuồng rồ của con gái chúng ta, anh đã nói là muốn đích thân cắt bỏ mà!”

Giang Tu Nhân bị đau nhìn vợ, nói: “Bà xã, anh sợ. . . . .” Giang Tu Nhân hôn mê bất tỉnh thành công. . . . . Anh được hộ sĩ đỡ ra phòng sinh, Quý Nhiên và Hoàng Đình liếc qua Giang Tu Nhân, cũng không thêm để ý đến anh nữa.

Đứa bé không hành hạ Lâm Miếu quá lâu, tiếng khóc to truyền ra rõ ràng. Chủ nhiệm khoa phụ sản cười híp mắt nói: “Bí thư Giang, chúc mừng ngài, là cậu nhóc mập mập nặng 8 cân[1]. Con dâu và cháu của ngài đều rất khỏe mạnh.”

[1] 1 cân = ½ kg

Giang Tu Nhân nghe được, lập tức trả lời: “Bác sĩ, ông lầm rồi, con của tôi là con gái.”

Mọi người: “. . . . .”

Giang Tu Nhân xông vào phòng sinh, nắm tay Lâm Miếu, nước mắt dàn dụa đầy mặt: “Bà xã, khổ cực cho em. . . . .” Giang Tu Nhân nghẹn ngào không thể nói nên lời.

Lâm Miếu suy yếu chớp mắt: “Ông xã, có phải bác sĩ lầm không, các bà ấy nói là con trai. . . . .”

Mọi người: “. . . . .”

Hoàng Đình sờ sờ đầu con gái: “Hai người các con thật đúng là trời sinh một đôi. . . . .”

Giang Tu Nhân một mực nắm chặt tay Lâm Miếu: “Bà xã, không sao, chúng ta tiếp tục cố gắng là được. Anh có lòng tin.”

Lâm Miếu không nói gì chỉ thiếp đi. . . . . Cô quá mệt mỏi. . . . .

Rốt cuộc đã sinh thuận lợi, hơn nữa Lâm Miếu tuổi trẻ, tình trạng thân thể không tệ, ngày hôm sau Lâm Miếu mở mắt ra có thể nhìn thấy con trai nằm ở trên giường nhỏ bên cạnh mình, hai tay Giang Tu Nhân một mực nắm lấy tay Lâm Miếu, con người đang nhìn chăm chăm vào con trai không chớp mắt, ánh mắt kia làm cho Lâm Miếu sợ hết hồn.

Hai mắt liếc sang vợ, Giang Tu Nhân cười ngọt ngào: “Bà xã, em đã tỉnh. Còn đau không?”

Lâm Miếu lắc đầu: “Anh không nghi ngại sao? Làm sao chịu được?”

Giang Tu Nhân đặt tay vợ lên môi mình: “Bà xã, đừng lo lắng cho anh, mẹ đều nói anh sung sức như gà đá, không sao đâu. Đang quan sát con trai, phát hiện nó đặc biệt giống em, thật xấu.”

Lâm Miếu: “.....”

Giang Tu Nhân: “Bà xã, tên thân mật của con trai gọi là Nguru Nguru nha, em xem kiên cường thế, còn tra tấn vợ của anh như vậy, không phải trâu thì là cái gì?”

Lâm Miếu dờ khóc dờ cười gật đầu: “Nguru Nguru, rất êm tai.”

Con trai của Giang Tu Nhân chẳng những nhiều thêm một cái linh kiện hơn con gái, ăn cũng nhiều hơn những đứa trẻ khác, đầu cũng lớn hơn. Trắng trẻo mập mạp, đúng là một phiên bản của Giang Tu Nhân. Theo lời Quý Nhiên nói, là không cần dán tem cũng có thể gửi đến Giang gia.

Lâm Miếu không được như thuộc hạ của Giang Tu Nhân nói có thể nuôi một lúc ba đứa, sữa của cô cung cấp cho một đứa còn không nổi. Giang Tu Nhân tà ác nói: “Bà xã của tôi đáng người rất tốt, nhưng chỉ là vật trang trí, có thể xem, có thể sờ, nhưng không thể dùng.” Chu Vĩnh Hạo đành phải vội vàng gọi tới cho con trai Giang Tu Nhân rất nhiều ‘sữa bột xx’ của Nhật Bản, đây là sữa bột mà thế giới công nhận có thành phần giống với sữa mẹ nhất.

Hiện tại Giang Tu Nhân tương đối thuần thực với công việc pha sữa bột này, buổi tối con trai vừa khóc, anh sẽ ngồi bật dậy, ôm con trai để Lâm Miếu cho Nguru Nguru bú, anh tức thì đi rót sữa bột, sau khi rót sữa xong, Lâm Miếu cũng gần hết sữa, sau khi nhìn sắc mặt của Nguru Nguru không thay đổi thì nhét bình sữa vào trong miệng con trai.....

Nguru Nguru ngày đêm đảo lộn thành công làm cho ba mẹ mình gầy 20 cân trong vòng một tháng. Nhìn gò má của Giang Tu Nhân lõm vào, Lâm Miếu rất đau lòng.

Lâm Miếu đuổi Giang Tu Nhân xuống dưới lầu ngủ, bởi vì ban ngày Lâm Miếu có thể ngủ bù, nhưng Giang Tu Nhân còn phải đi làm. Buổi tối, chị Nguyệt ở lại trong phòng với Lâm Miếu, lúc Nguru Nguru bắt đầu khóc, Giang Tu Nhân cự tuyệt đi xuống dưới lầu mà xông lên lầu hai: “Bà xã, anh nghe thấy Nguru Nguru đang khóc.....” Tức thì thuần thực pha sữa bột.

Giang Tu Nhân và Lâm Miếu chỉ ở riêng một buổi tối lại trở về gian phòng trên lầu của mình.

Vào bữa tiệc trăm ngày của Nguru Nguru, Giang Tu Nhân và Lâm Miếu ôm Nguru Nguru mập mạp xuất hiện trên yến hội, hai người cảm khái nói: “Thời khắc khắc tự thân tự lực mà nuôi con nhỏ là phương pháp giảm béo tốt nhất.”

Hai người ôm bé cưng, Giang Tu Nhân mỉm cười, cười đến lông mày cong cong, thứ gọi là hạnh phúc đang chảy trong huyết mạch của anh, làm cho anh từ thân thể đến trái tim, từ trong ra ngoài đều tràn đầy vui vẻ. Thế giới rộng lớn, biển người mênh mông, bọn họ trong nghìn vạn người tìm được nhau, hiểu nhau yêu nhau, không rời không bỏ, tình thâm sâu nặng. Chẳng những có kinh thiên động địa, còn có tể thủy trường lưu (Kiên trì, mãi mãi bên nhau). Từ đó nắm tay xem hoa nở hoa tàn, nhìn mặt trời xuống núi mặt trăng mọc lên, cho dù năm tháng có rét cắt da cắt thịt, nhân gian thế sự vô thường, đều có nhau bên cạnh làm bạn sưởi ấm cho nhau. Cùng người nguyện thệ (thề nguyện), tay nắm trăm năm.

11 năm trước, Giang Tu Nhân gặp Lâm Miếu trong hôn lễ của anh trai, nhìn vào đôi mắt rất sâu của cô liền từ đó rơi vào tay giặc. Bọn họ đều có vận may ba đời! Chỉ biết dùng hết cuộc đời để yêu.....

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dùng Hết Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.